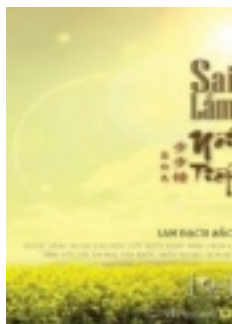

Nối tiếp sai lầm

Contents

Nối tiếp sai lầm	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	17
4. Chương 07-08	26
5. Chương 09-10	32
6. Chương 11-12	39
7. Chương 13-14	43
8. Chương 15-16	50
9. Chương 17-18	58
10. Chương 19-20	67
11. Chương 21-22	73
12. Chương 23-24	78
13. Chương 25-26	84
14. Chương 27-28	91
15. Chương 29-30	95
16. Chương 31-01	111
17. Chương 31-02	133
18. Chương 31-03	153
19. Chương 32-01	169
20. Chương 32-02	191
21. Chương 32-03	209
22. Chương 32-04	227
23. Chương 32-05	244
24. Chương 32-06 (end)	260
25. Chương Phiên Ngoại 1	280
26. Chương Phiên Ngoại 2	294

Nối tiếp sai lầm

Giới thiệu

Câu chuyện trong Sai lầm nối tiếp bắt nguồn từ một mối ân oán gia tộc, diễn biến câu chuyện được t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-tiep-sai-lam>

1. Chương 01-02

Chap 1: Quá khứ

Khi đó tôi 8 tuổi, giả làm một thằng bé.

Tóc ngắn, quần quân trang, mũ cối lồi, chơi một khẩu súng bắn ra hoa.

Tôi ghét những đứa bé gái. Đương nhiên khi đó còn chưa có khái niệm cùng dẫu thì đẩy nhau, ghét chẳng qua bởi ghen tỵ. Mẹ tôi mất sớm, không ai chăm sóc tôi như bọn họ, được che chở trong lòng bàn tay như công chúa nhỏ. Nhìn bọn họ đi những đôi giày hồng xinh xắn chạy vào vòng tay ôm ấp cưng chiều của mẹ, tôi đau.

Có đôi khi ba đưa tôi cùng đi tham gia yến tiệc. Những người ở đây thấy tôi sẽ nói, công tử nhà họ Lâm sau này lớn lên nhất định sẽ giỏi giang tuần tú, không thể kém Lâm tổng. Ba tôi nghe được cười lớn, xoa mặt tôi nói: “Giỏi giang tuần tú không dám nói, nhưng hơn tôi, là chắc chắn.”

Tôi thường chỉ có thể chơi với những người giúp việc trong nhà. Trước kia, tôi thường hay nhập bọn cùng với mấy đứa bé trai, chơi bắn nhau, chơi xe ô tô bốn bánh. Nhưng rồi có lần, một người giúp việc chạy đến, từ xa kêu: “Tiểu thư, đừng leo cây, coi chừng ngã!”

Từ đó, bọn họ biết tôi là con gái, không còn người nào cùng tôi chơi. Bọn họ xem thường con gái, sợ tôi chơi thua sẽ khóc nhè. Đồ nhát gan! Tôi khinh!

Nhưng không được những tên “nhát gan” đó chơi cùng, tôi lại cực kỳ chán nản. Mà ở trường học, tôi cũng không có bạn. Mỗi ngày tôi đều có xe đến đón, riêng điểm này cũng đủ làm cho tôi bị xa lánh.

Chơi với mấy người giúp việc là thứ chán nhất trên đời này. Bọn họ không cho tôi leo cây, không cho tôi hành hạ con mèo nhỏ, nhìn thấy tôi cả người lấm lem liền cau mày. Cái này không cho, cái kia cũng không cho, tôi tức giận, dùng dùng tìm ba trút.

Ba phỉ phỉ bụi trên người, nhéo mũi tôi, cười nói: “Thơm ba một cái, ba giúp con đi nói với mọi người!”

Có ba làm chỗ dựa, mấy người đó không làm phiền tôi vài ngày. Nhưng sau đó, lại dẫu vào đấy “Cái này không cho, cái kia không cho”

Ba rất thương tôi, coi tôi là viên ngọc quý trong tay mình.

Tôi dường như đã quên mất mọi biến cố xảy ra như thế nào.

Tôi chỉ còn nhớ, một lần họp phụ huynh cuối kì, ba không tới. Tôi đứng chờ trước cổng trường, mãi vẫn không thấy bóng ông đâu. Sau đó, tôi tức giận gọi lái xe, bắt ông ta chở đến công ty. Xe đỗ trước cổng, tôi như con mèo nhỏ nhảy xuống xe, vội vã tiến vào cửa lớn.

Nhưng là, tôi còn chưa chạy được xa – từ phía sau bỗng truyền đến một tiếng vang chấn động.

“Rầm” một tiếng, ngay ở phía sau, cách đó không xa.

Tiếng đứt quãng, giống như xương cốt, sắt thép, không khí vỡ vụn phát ra.

Tôi không thể không dừng lại, quay đầu.

Tôi nhìn thấy, trên nóc xe của mình, một người.

Màu đỏ ồ ồ chảy như sông từ đầu người đó, xẹt qua đôi mắt trợn lên thành một bãi máu loăng, đọng ở nóc xe, chậm chạp, chậm chạp chảy xuống thân xe, không chịu dừng lại lăn dài đến dưới chân tôi.

Mà đôi mắt kia, nhìn tôi, không hề chớp mắt.

Nhìn đến thấu vào tâm can.

.....

.....

“Giỏi giang tuần tú không dám nói, nhưng hơn tôi, là chắc chắn.”

.....

“Thơm ba một cái, ba giúp con đi nói với mọi người!”

.....

.....

Trong nhà xuất hiện một người phụ nữ xa lạ.

Bà ta vươn tay, “Vi Linh, cô là bạn của ba con. Từ giờ trở đi, là người giám hộ của con.”

Khi đó, tôi còn không biết người giám hộ là gì, chỉ cảm thấy người phụ nữ này cười nhìn thật đẹp mắt.

Tôi cầm tay bà ấy.

Một bàn tay thực tinh tế, sức nắm cũng không nhẹ, khe kéo tôi đứng dậy.

Một tháng sau, bà ta đưa tôi rời khỏi căn nhà không còn một chút ánh sáng này.

Dì Hồ nói, Vi Linh, đây là phòng của con.

Dì Hồ nói, Vi Linh, cần gì cứ nói, dì mua cho con.

Dì Hồ nói, Vi Linh, nói, nói mau.

Tôi gật đầu, mở miệng, lại không thể kêu thành tiếng.

Bác sỹ nói tôi bị mất tiếng, là dấu hiệu thường thấy sau khi thần kinh bị chấn động mạnh, chỉ có thể từ từ trị liệu.

Luật sư Trương, Trương Hoài Niên đến nhà mới thăm tôi. Lúc ba còn, luôn gọi ông ta là “Đầu to”, tôi cũng bắt chước gọi “Đầu to”. Nhưng khi đó ba lại xoa mặt tôi, cười lạ lùng, “Không biết trên dưới, Đầu to là ba gọi. Vi Linh phải gọi là chú Trương hoặc luật sư Trương, có biết không?”

Trương luật sư nói rất nhiều, tôi nghe không hiểu, nói không được, chỉ có thể nhìn.

Ông ta sững sờ nhìn lại tôi, nhất thời cũng quên nói chuyện.

Rất lâu sau, ông nói, Vi Linh, trước kia cô có một đôi mắt rất trong sáng, làm cho người ta nhìn vào đó phải chột dạ.

Khi đó tôi hỏi lại, vậy ánh mắt tôi hiện giờ thế nào?

Ông ta cười, không đáp.

Tất cả của tôi, đều chuyển đến danh nghĩa Hồ Hân.

Công ty của ba, cổ phiếu, trái phiếu, bất động sản, toàn bộ cũng không thuộc về tôi. Chuẩn xác mà nói, không thuộc về tôi trước khi tôi mười tám tuổi.

Đó là tài sản ủy quyền.

Khi đó tôi không rõ, nhưng chờ đến khi tôi hiểu được tất cả, những thứ đó sớm đã không còn là của mình, cho dù là danh nghĩa, hay trên thực tế.

Người phụ nữ đó, người đã nuôi lớn tôi, có một bàn tay đẹp đẽ mà tàn nhẫn, không nói không rằng, cướp đi của tôi tất cả.

Trong nhà mới của tôi còn có một người. Hân là con Hồ Hân.

Khi đó hân giống tôi, học lớp hai. Hồ Hân yêu chiều gọi hân là cục cưng. Ba đôi khi cũng gọi tôi như vậy, nhưng tôi bĩu môi tỏ vẻ bất mãn. Người này cũng thế. Trên bàn cơm, Hồ Hân gấp đồ ăn vào bát hân, “Cục cưng, ăn ngoan, đừng để cơm vãi lung tung.”

Miệng hân chu lên, làm nũng. Nhưng hân vừa nhìn thấy tôi lặng lẽ cúi đầu ăn liền chú ý, cái miệng chu lên lập tức mím lại. Cặp mắt đó mang theo một tia khinh thường cùng tức giận, đối diện với tôi.

Mặc dù chưa nói chuyện nhiều, nhưng tôi biết tên hân, Hồ Khiên Dư. Bởi mỗi ngày đều có người ở ngoài rào chắn biệt thự gọi hân.

“Hồ Khiên Dư! Mau ra đây! Nhớ mang theo vợt!”

Đó là môn thể dục ngoại khóa của trường học quý tộc. Golf, tennis cùng cưỡi ngựa.

Trên tờ giấy nhập học, phần lớn là khoa trường ba môn thể thao quý tộc này, rồi là đóng góp sức lực cho sự phát triển của Singapore gì đó.

Hồ Hân đem tờ thể lệ nhập học đáng ghét cho tôi, muốn tôi xem, nói hết năm nay tôi cũng vào học ở trường này.

Tôi không thích! Không thích golf, không thích tennis, cũng không thích cưỡi ngựa. Mỗi lần xem bọn Hồ Khiên Dư luyện tập, tôi chỉ cảm thấy ghét. Nếu bọn họ chơi bắn súng, có thể tôi cũng muốn theo.

Đáng tiếc không phải.

Cho nên tôi cũng không chơi cùng bọn họ.

Hồ Hân, Hồ Khiên Dư, Lâm Vi Linh, chúng tôi là một nhà ba người kì quái.

Sinh nhật của tôi. Đó là lần đầu tiên tôi một mình trải qua sinh nhật.

Tôi đập con heo đất mình giữ gìn bấy lâu, đó là thứ duy nhất tôi mang theo đến ngôi nhà này. Tiền bên trong cũng đủ cho tôi mua một chiếc bánh ngọt.

Chín ngọn nến.

Tôi tránh ở một góc không ai nhìn thấy, nhỏ giọng hát.

“Happy birthday to you,

Happy birthday to you,

Happy birthday to dear Vivi,

Happy birthday to you.”

Trước đây mỗi lần sinh nhật, ba đều hát như vậy cho tôi nghe. Tôi nhớ ba, tôi muốn ông trở về. Nhưng nỗi nhớ này, tôi biết phải nói với ai đây? Bởi vì ba cuối cùng cũng không thể nghe được nữa rồi.

Ngay tại lúc tôi sắp khóc, phía sau truyền đến một giọng nói đùa cợt: “Thì ra không phải cảm điếc.”

Giọng nói truyền đến tràn đầy ác ý.

Là Hồ Khiên Dư. Hắn đang cười nhạo tôi.

Phía sau Hồ Khiên Dư có vài tên học cùng hân. Trên lưng bọn họ đều mang vợt tennis, mặc đồ thể thao của nhà thiết kế nổi tiếng, tư thái không ai sánh kịp. Nhất là tên cầm đầu Hồ Khiên Dư, hắn lấy tay cầm vợt tennis chìa chìa vào tôi, một tay cầm trong túi, cả người thẳng tắp từ trên cao nhìn xuống, mắt hơi nheo, bộ dáng có chút lười biếng.

Đứa bé trai này có khuôn mặt đẹp nhưng vô cùng sắc lạnh.

Nhiều năm sau, khi tôi nhớ lại, không thể không thừa nhận người này từ nhỏ đã có tài năng lãnh đạo, luôn luôn làm cho người ta cam nguyện đi theo hắn làm tùy tùng.

Bọn họ đồng loạt nhìn tôi.

Nơi này là sân tennis, tôi sinh nhật ở trong này, làm phiền bọn họ.

Tôi ghét Hồ Khiên Dư, hắn ở sau lưng nhạo báng tôi là cảm điếc. Tôi có nói chuyện, chỉ là không muốn nói cùng hắn. Tôi thổi tắt chín ngọn nến, không để ý đến bọn họ.

Hồ Khiên Dư tức giận. Hắn cong lên một khóe miệng, mắt nheo lại, như cười như không, giọng thấp xuống vài phần: “Không nghe thấy tao nói gì sao?!”

Hắn chỉ nói một câu như vậy liền có người chạy đến làm người hầu. Một thằng bé ở phía sau chạy đến, dùng chân đạp lên bánh ngọt của tôi.

Chiếc bánh méo mó, lớp bơ màu trắng bị giày chơi bóng làm bẩn, con thú nhỏ bằng chocolate biến dạng. Tôi còn không biết nó có ngọt như mình tưởng hay không!

“Giày của tao bị dơ rồi!”

Con chó săn nhìn chân mình, tức giận nói.

Thù chính từ đó mà nên.

Tôi muốn báo thù, cho bánh ngọt của tôi, muốn dạy dỗ cho Hồ Khiên dư một trận. Lúc hắn ra cửa sẽ tìm chỗ ẩn nấp đánh lên. Hắn chơi tennis sẽ tìm cách phá bình. Món đồ chơi sản xuất số lượng hạn chế hắn thích bị biến mất không dấu vết.

Sự trả thù của tôi, cẩn thận, tỉ mỉ. Nhưng cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện.

Trong trường học này, Hồ Khiên Dư là đại ca, tôi bị hắn bắt được, hắn không cần ra tay, tự nhiên sẽ có người giúp hắn ra tay.

Rất nhiều người. Mười mấy tên, cầm vợt bóng vây quanh tôi.

Tôi bị cả bọn túm lấy lôi về sân tennis. Tôi bị bắt đứng ở trước, bọn họ phát bóng, ùn ùn kéo đến đập vào trán, gò má, ngực, bụng, đầu gối, còn có cả tay. Ở trường này, dạy bọn họ học tennis đều là trình độ cao thủ quốc tế. Theo học những danh tài như thế, bọn họ phát bóng cực kì nhanh chóng, chuẩn xác, mạnh mẽ.

Không bao lâu tôi bị đánh cho ngồi xuống. Sau đó, bọn họ lại chạy đến, dùng vợt đánh tôi. Những cú vợt mang theo tiếng gió.

Hồ Khiên Dư vẫn đứng ở vị trí trọng tài, vọt bóng bàn gác bên vai, một tay chống cằm hứng trí. Hần lười nhác nhìn về phía tôi. Tôi ôm lấy đầu. Tôi đau.

Nhưng tôi không khóc.

Ánh mắt của tôi xuyên qua đám đông nhìn về phía Hồ Khiên Dư.

Chúng tôi đối diện.

Tôi không hề chớp mắt. Nhìn cho đến khi hần giấu tất cả biểu tình trên mặt, chậm rãi hướng tôi đi đến.

Đám người tản ra, nhường đường cho Hồ Khiên Dư. Một đôi giày chơi bóng xuất hiện trong tầm mắt. Cùng với đôi giày mấy ngày trước đập hỏng bánh ngọt của tôi, đồng dạng đồng hình, đều là Hồ Khiên Dư.

Tôi chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hần: “Lột quần áo nó ra!”

Hồ Khiên Dư vừa lên tiếng, đám người bắt đầu kéo quần áo tôi. Mùa hè nóng bức, tôi lại cảm thấy lạnh đến thấu xương, cả người phát run. Nhìn quần áo mình bị bọn họ xe rách, nói không nên lời. Tôi muốn đứng dậy chạy trốn, bọn họ lại dùng vọt bóng đánh tôi, cảnh cáo tôi không được nhúc nhích.

Cuối cùng, quần áo trên người bị lột sạch sẽ, tôi cuộn mình lại, nhận ánh mắt họ từ trên cao chiếu xuống.

“ ... Không có tiểu đệ ... ”

“Là con gái ... ”

“Không thể nào! Cô ta đánh người khác rất đau! Con gái không dám đánh người như vậy!”

“Cô ta, cô ta khóc! Làm sao bây giờ? Bọn con gái khóc sẽ mách ba tao. Tao sẽ bị đánh mất!”

Tôi lạnh, nắm chặt quần áo, thu mình lại. Bọn chúng đều chạy mất.

Một sân tennis lớn, chỉ còn lại mình tôi.

Tôi muốn ba. Tôi muốn ba mang tôi về nhà. Không có ba, tất cả mọi người đều bắt nạt tôi ...

Nhưng là.....

Ba không còn, có làm thế nào ông cũng không trở lại ...

“Này ... ”

Một người ngồi xuống trước mặt tôi.

“Không cho khóc. Không cho về cáo với mẹ tôi.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn Hồ Khiên Dư đang nói. Bởi vì phản sáng, tôi nhìn không rõ mặt hần. Nhưng giày của hần, giọng nói của hần, tất cả của hần, đều như vậy làm người ta ghét.

Hồ Khiên chỉ chỉ trỏ tôi, một lần nữa cảnh cáo: “Chuyện này ... Không được nói cho mẹ tôi biết, có nghe hay không?”

Tôi còn nhớ ánh mắt hần khi đó.

Cảnh cáo, ngạo mạn, không hiểu sao, còn – có lẽ là tôi hoa mắt – một chút áy náy.

Chap 2: Đàn bà

Tôi day day thái dương. Đây là bệnh cũ, mỗi lần nhớ đến những chuyện trước kia, nhớ đến ba, Hồ Hân cùng Hồ Khiên Dư, đầu tôi sẽ giống như bây giờ, âm ỉ đau. Cho nên nhiều năm như vậy qua đi, tôi cố gắng không cho mình chạm đến phần kí ức đó.

Nhưng sau này, mỗi khi nhớ lại, tôi chỉ có thể tự nhủ, đây là thói quen của mình không thể thay đổi được.

Bây giờ tôi đang ở trên cao hai vạn thước Anh(1), chuyến bay New York – Singapore.

Khoang hạp nhất không gian rộng rãi, tôi nghiêng mình, nằm xuống tiếp tục ngủ. Nhưng trần trọc một hồi lâu, vẫn là không ngủ được.

Nữ tiếp viên thấy vậy, nhiệt tình đi đến hỏi: “Thưa cô, có cần tôi giúp gì không?”

Cô ta cười đẹp lắm, thứ tiếng Anh phát ra dịu dàng, tôi dường như ghen tị, hơi ác khẩu một chút, “Tôi muốn thuốc ngủ, có thể chứ?”

Nụ cười của cô nàng tiếp viên cứng lại, nhìn tôi, ánh mắt khó hiểu.

“Xin lỗi, tôi đùa. Tôi muốn một ly sữa, cảm ơn.” Tôi sửa giọng.

Nhìn bóng dáng cô ta thướt tha rời khỏi, đầu tôi lại tiếp tục đau.

Uống một ly sữa trước khi đi ngủ sẽ làm cho giấc ngủ sâu hơn. Tôi đã quên những lời này là ai nói. Nhưng ở Mỹ bảy năm, tôi đều ghi nhớ những lời này. Trước khi ngủ uống một ly sữa. Cũng không biết có hiệu quả hay không, nhưng tôi vẫn kiên trì làm theo. Chẳng biết có phải vì thế, làn da tôi rất đẹp, giống như sữa vậy. Cho dù thường xuyên thức đêm, cũng không có gì cần lo lắng.

Uống hai ly sữa, vẫn không ngủ được, tôi chán nản nhìn ngoài cửa sổ. Trong tầm mắt là một khoảng không xám xịt, chỉ có những ánh đèn dẫn le lói phát ra từ cánh máy bay.

Đêm thật dài.

Máy bay dừng ở trạm trung chuyển Nhật Bản. Nhân lúc này, tôi mở laptop, xem tin tức kinh tế tài chính.

Vừa lúc này, báo cáo cuối ngày của sàn giao dịch chứng khoán Mỹ nâng lên 75.21 điểm.

Chuyến bay này tôi đi khoảng mười mấy tiếng, mà trong khoảng thời gian này, thị trường chứng khoán lên xuống, tôi kiếm được 70 vạn USD. Tôi vào trang giao dịch của mình, tuyên bố bán tháo. 70 vạn lập tức thành tiền.

Ngày mai có khi xu thế sẽ đảo ngược, giữ lại cũng không ổn, mua cao bán kém cũng không an toàn. Con người tôi, không tham lam, an toàn là quan trọng nhất.

Tôi uống một ngụm sữa. Ly thứ ba.

Tôi vào trang web trong nước. Vị trí bắt mắt nhất nổi bật tiêu đề: “Hàng Thịnh hợp tác thành công với Thịnh Thiên, Hồ Khiên Dư chuẩn bị lũng đoạn thị trường đầu tư trong nước.”

Viết hay lắm.

Thanh niên tuần tú, tuổi trẻ tài cao. So sánh với giám đốc Thịnh Thiên, khí thế đã tâm bùng bùng.

Bắt tay, đáng vững chãi ... Hồ Khiên Dư ... Hàng Thịnh ... Tôi lặp lại một lần.

Chẳng lâu sau đó, Hàng Thịnh thuộc về Hồ Khiên Dư. Người họ Lâm này lại bị “sung quân” đến biên cương. Phát hiện mình dùng từ “biên cương” để hình dung nước Mỹ, tôi không khỏi bật cười.

Trong cabin im lặng, tiếng cười của tôi, nghe tới kì lạ, nhưng tôi không thể kìm lại được. Vị tiếp viên hàng không kia lại cho rằng tôi có chuyện gì, nhẹ nhàng bước đến, để lộ khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười công nghiệp. Tôi dường như không chịu được nụ cười của cô ta, liền đứng dậy đi về phía toilet.

Tôi dừng ở bồn rửa mặt, nhìn trong gương. Không còn là khuôn mặt trẻ con trong trí nhớ.

Tinh xảo, giáo hoạt.

Một người đàn bà, nếu có dung mạo, trí tuệ cùng dã tâm, đó là người mạnh nhất.

Đây là Mera, một giáo sư ở Yale(2) đã dạy cho tôi.

Mera chính là một người như vậy, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt giáo hoạt. Đáng tiếc cuối cùng vẫn bỏ mình trong tay một người đàn ông. Cô ấy cưới một tên trùm bất động sản, sau nửa năm thì ly hôn, mặc dù được chia tài sản 150 triệu USD, nhưng từ đó cũng đi vào trại an dưỡng.

“Vivi, vĩnh viễn không được tin tưởng đàn ông. Vĩnh viễn!”

Khi nói với tôi những lời này, trong mắt người đàn bà đó chỉ còn oán hận.

Bây giờ nhớ lại, bỗng dưng tôi cảm thấy, những lời này nên sửa đi một chút.

Một người đàn bà, có dung mạo, trí tuệ và không có trái tim, đó mới là người mạnh nhất.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Singapore vào lúc trời đã chạng vạng.

Sau khi check out tôi kéo valy ra khỏi sân bay, gọi một chiếc taxi.

“Hằng Thịnh. Cảm ơn.”

Lái xe kĩ thuật tốt, tay lái vững vàng. Duy chỉ có một điểm chính là nói nhiều. Người đàn ông trung niên hồ hởi liên tục nói chuyện phiếm với tôi.

“Tiểu thư, trở về từ đâu?”

“Tiểu thư đến Hằng Thịnh làm gì?”

“Hành lý của cô sao lại ít vậy? Hai bộ quần áo cũng không đến?”

Tôi lấy ví ra, rút mấy tờ phát đến, “Xin lỗi, tôi rất mệt, chuyến bay khá dài. Làm ơn yên lặng chút.”

Rất cục im lặng.

Tôi bóp bóp tay, nhìn ngoài cửa kính.

Trời mưa.

Mưa phùn.

Tôi ghét mưa. Ghét tất cả những gì mù mịt, cũng như tự ghét bản thân mình. Tôi lúi người, đóng cửa sổ.

Từng dòng từng dòng chảy qua cửa kính, tôi nhìn, dần dần có cảm giác như cửa sổ rơi lệ.

Chảy thành những giọt dài.

Tôi nhắm mắt, vuốt mặt mình. Xem ra tôi thực sự mệt rồi, nếu không sao có thể miên man suy nghĩ như vậy?

Tôi nhắm mắt lại, ngủ không được, tôi cũng không ép mình, nghỉ ngơi lại một lúc cũng tốt.

Đến khi mở mắt ra, xa xa đã nhìn thấy tòa nhà Hằng Thịnh.

“Dừng xe.”

Lái xe nghi ngờ quay đầu, “Tiểu Thư, còn chưa tới!”

Tôi trả tiền, mở cửa xe, “Không sao, tôi tự mình đi!”

CBD(3) thành phố Singapore.

Bảy năm trước khu này không phồn hoa giống như bây giờ. Hiện tại, phóng tầm mắt, nơi này đã trở thành một phiên bản của Manhattan(4)

Bảy năm, nói dài cũng chẳng dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Tất cả cảnh còn người mất, chẳng qua cũng chỉ là kỉ niệm.

Rất lâu trước đây, tổng giám đốc của Hằng Thịnh cao cao tại thượng sẽ luôn ở nơi này kêu người dừng xe. Ông tự mình ôm con gái, đi đến hết con đường, cho đến dưới lầu.

Đứa bé bĩu môi, “Con muốn ngồi xe, không muốn đi bộ.”

Ông sẽ cười vỗ vỗ mặt nó, “Ba đi làm rồi không được gặp con nữa. Đi bộ một lúc, cùng ba một lúc không tốt sao?”

Tôi đi đến, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Giày cao bẩy phân, lại là ngày mưa. Mất cá chân đau.

Nhưng tôi vẫn cố gắng bước từng bước thông thả tao nhã. Vài năm, đây đã sớm thành thói quen. Bất cứ điều gì cũng cố gắng đạt tới hoàn mỹ. Đi giày cao gót nên đi thế nào cho nhẹ nhàng, cho xinh đẹp, tôi không cho mình được phép quên.

Tôi thẳng đến dưới lầu Hằng Thịnh. Ngửa đầu nhìn tòa nhà, không thấy đỉnh.

Trước kia, Hằng Thịnh chỉ có 20 tầng.

Bây giờ, là 77.

Cửa lớn trang trọng, người ra người vào ăn mặc chỉnh tề, đều là những gương mặt nổi bật trong giới tài chính, phong thái tự tin, ngay cả đi cũng mang tư thế kiêu ngạo.

Vài ngày sau, tôi sẽ trở thành nhân viên ở đây.

Tôi đã nộp đơn xin việc. Với lý lịch của tôi, muốn vào Hằng Thịnh không phải việc khó khăn.

Tôi lại liếc nhìn Hằng Thịnh một lần. Tự đứng trong lòng không bình tĩnh được. Một ngày nào đó, nó sẽ quay về họ “Lâm”

Tôi đang mong chờ ngày đó.

- (1) Thước Anh: (Yard) = 0.9144m
- (2) Yale: Trường đại học nổi tiếng của Mỹ, xếp thứ 3 trong 100 trường đại học danh tiếng nhất thế giới, sau Harvard, Stanford.
- (3) CBD: Trung tâm tài chính của một thành phố.
- (4) Manhattan: Trung tâm tài chính của thành phố New York, là khu vực giàu có nhất Hoa Kỳ.

2. Chương 03-04

Chap 3: Đoạt lấy

Tôi đặt phòng ở một khách sạn gần CBD. Đến khách sạn, tiếp tân đưa cho tôi một mẫu giấy. Tôi nhìn trên đó có vài chữ rồng bay phượng múa: “Cậu chết ở đâu vậy? Mình đợi ở sân bay ba tiếng liền!!! Mở di động mau!”

Người ta nói nét chữ nét người. Nhưng tôi thật sự không thể đem mấy nét chữ xấu xí này cùng liên hệ với khuôn mặt xinh đẹp hài hòa của cô nàng Lộ Tây này được.

Tôi lấy di động ra.

Lúc đăng ký khóa máy, xuống máy bay cũng quên không khởi động lại. Đầu óc tôi gần đây luôn chậm chạp như vậy, mọi việc suy nghĩ đều không chu toàn. Đối với một người dựa vào tin tức tài chính kinh tế mà kiếm bát cơm thì di động phải gọi như vật báu, một năm 365 ngày đều không ngừng hoạt động.

Tắt máy, một cái tội chết.

Xem ra phong thủy Singapore không thích hợp với tôi, vừa đến đây đã có cảm giác gặp chuyện không thuận.

Vừa khởi động máy xong, điện thoại liền reo vang.

“Cậu đến khách sạn?”

“Ừ.”

“Mau xuống nhà ăn, mang theo thẻ, mình chờ!”

“Được!”

Tôi cúp điện thoại, tắt máy.

Tôi trở về phòng pha nước thư thái tắm rửa, sấy tóc, lại thay một bộ quần áo. Valy của tôi rất nhỏ, 18 tấc(1), nhưng thế là đủ. Tôi chỉ cần một bộ âu phục cùng một bộ nội y. Tôi sợ nhất là gánh nặng, sợ như một loại bản năng. Bảy năm trước ra đi với hai bàn tay trắng. Bây giờ trở lại, cũng không muốn mang theo quá nhiều.

Mang theo tiền là đủ.

Đây là nguyên tắc của tôi.

Thay đồ mới, đi đến nơi đã hẹn cùng Lộ Tây.

Vừa mới đi vào, tôi liền cảm thấy không thích ứng với bầu không khí u ám ở đây. Có gì đó thần bí đến kì lạ.

Vừa để ý, tôi liền thấy một người đang dáo dác nhìn, tôi phất tay một cái ra hiệu.

Tôi đi đến, vòng qua một dãy, tầm mắt không còn bị chiếc kỷ trà chắn, nhất thời trở nên trống trải. Một người khác nhảy vào trong mắt.

Diêu Lộ Tây không tới một mình, bên cạnh cô còn một người nữa.

Người đó nhìn tôi, mang ý cười.

Diêu Khiêm Mặc.

“Đã lâu không thấy.” Diêu Khiêm Mặc đứng lên, vươn người.

Kế tiếp, đơn giản là ôm, cộng thêm một chiếc hôn kề mặt.

Chúng tôi đều sống ở nước ngoài nhiều năm, những lễ nghi đó đã sớm thành thói quen. Nhưng cơ thể tôi theo bản năng, không chịu khống chế, vươn tay ra, “Đã lâu không thấy.”

Diêu Khiêm Mặc nhìn tay tôi, sửng sốt vài giây, sắc mặt thâm trầm nhưng rất nhanh bình thường trở lại, vươn tay cầm lấy tay tôi.

Ngược lại, đối với Diêu Lộ Tây thoải mái hơn nhiều.

“46 phút!” Diêu Lộ Tây nhìn đồng hồ, cau mày lại mỉm cười nhìn tôi: “Lâm đại tiểu thư cậu cũng thật khó chờ đấy!”

Tôi cầm menu đưa cho Lộ Tây, ngoắc gọi waiter. Quay lại nói với Lộ tây: “Gọi thoải mái, mình đền tội!”

Mặt mày cô lập tức giãn ra, nhận lấy menu. Tôi nhìn Lộ Tây như vậy, thâm cảm thấy buồn cười. Cô gái này, giống như trẻ con, dễ dỗ, dễ lừa. Một cô gái không biết toan tính như vậy, có thể kết bạn, âu cũng là phúc của tôi.

Diêu Khiêm Mặc, Diêu Lộ Tây, anh em, cùng cha khác mẹ.

Ba bọn họ là chủ tịch tập đoàn lớn thứ hai Singapore, Diêu Diệc Sâm. Lộ Tây là đứa con không thể công khai của nhà họ Diêu. Con lai, mẹ là người Pháp.

Diêu thị là tập đoàn duy nhất ở Singapore có thể cùng chạy song song với Hằng Thịnh. Diêu Diệc Sâm cũng là một người đàn ông thành đạt, ở Paris hoa lệ có thêm một giai nhân xinh đẹp, kỳ thật cũng không có gì là bất ngờ.

Tôi nhớ hồi còn nhỏ, ở những bữa tiệc tư nhân cùng ba cũng từng gặp Diêu Diệc Sâm, diện mạo tuấn lãng, khí chất bất phàm, thâm nghĩ hẳn là một người đàn ông đào hoa.

Diêu Khiêm Mặc dường như kế thừa vẻ ngoài của ba mình. Chính là so sánh ra, vẻ tuấn lãng của Diêu Khiêm Mặc còn có thêm một chút gian tà, lúc cười lên làm cho người khác cảm thấy bất an.

Mà bây giờ, Diêu thị đã sớm không còn vinh quang như năm đó, Diêu Khiêm Mặc tuy là người thừa kế duy nhất của Diêu gia, lại không hứng thú với kinh doanh, bỏ đi học luật.

Diêu Lộ Tây không màng đến hiển nhiên là chuyện ngoài ý muốn. Một sự không lấy lòng ngoài ý muốn. Diêu phu nhân cho dù như thế nào cũng không chấp nhận cô. Hai anh em họ giống nhau không hề biết người kia tồn tại, trước khi học đại học cũng chưa bao giờ gặp mặt.

Cùng một năm bọn họ đổ vào Yale.

Lộ Tây giống tôi, học kinh doanh, Diêu Mặc Khiêm học luật. Bọn họ trùng phùng tại nơi này.

Lộ Tây là người rất đặc biệt.

Khi đó, cô ấy một chữ tiếng Trung cũng không biết nhưng lại muốn quen biết với người Hoa.

Tôi là người dạy tiếng Trung cho cô ấy. Lúc đó tôi vừa đến Mỹ không lâu, cuộc sống chỉ dựa vào số tiền học bổng ít ỏi.

Tôi sẽ không cầm tiền của Hồ Hán.

Mà Diêu Lộ Tây, thiếu tất cả mọi thứ, chỉ không thiếu tiền.

Tôi cùng cô ấy kết bạn, lúc đầu chỉ nghĩ như nhu cầu. Không ngờ cô ấy đối với tôi rất tốt. Tôi đứng đưng không nổi, cuối cùng cũng phải nhiệt tình đáp lại.

Cả hai chúng tôi, đều là bạn duy nhất của người còn lại.

Về phần Diêu Khiêm Mặc.

Tôi không quen người này, chỉ gặp qua vài lần.

Lần đầu tiên là ở lễ khai giảng, tôi dự xong lễ nói chuyện cùng tân sinh viên, vừa xuống đài liền bị một người rất cao chắn lại.

Người nọ nói bằng tiếng Trung: “Xin chào, tôi là Diêu Khiêm Mặc.”

Tôi dùng tiếng Trung đáp lại, “Xin lỗi, tránh đường dùm!”

“Diêu Khiêm Mặc, học cao học luật, người đầu tiên lấy được bằng JSD(2)”. Lúc đó tôi thông qua Diêu Lộ Tây biết được. Nghe cô ấy nói, tôi chỉ gật gật đầu, không dám đánh giá.

Tuy rằng có chút kinh ngạc vì học vị JSD cực kì giá trị kia bị một người đàn ông thoát nhìn có chút tà khí kia lấy được, nhưng tôi đối với người tên Diêu Khiêm Mặc này vẫn như trước không có hứng thú.

Sau đó, Diêu Lộ Tây nói: “Đấy là anh trai mình. Lát nữa sẽ đến đây thăm.”

Tôi nghe xong thiếu chút nữa khụy xuống, trong người choáng váng.

“Cậu làm sao vậy? Không có việc gì chứ?” Lộ Tây cuống quýt đỡ lấy tôi.

Sau đó tôi thực sự hôn mê.

Khi đó tôi còn dị ứng với thời tiết, hơn nữa lúc đi làm thêm về bị dầm mưa, vừa sốt vừa mất nước, tôi cố gắng chịu một đêm, nghĩ hôm sau là cuối tuần, ở nhà ngủ một giấc là được, cũng không quá để ý.

Mà hậu quả của việc không để ý đó là tôi ở bệnh viện suốt một tuần, Tất cả tiền làm thêm dùng thanh toán viện phí thuốc men còn chưa đủ.

Người đưa tôi đi bệnh viện ngày đó đúng là Diêu Khiêm Mặc. Khi ấy anh ta ôm tôi chạy, tôi ngẩng đầu nhìn đáng vẻ lo lắng qua khuôn mặt có vài phần tà của anh ta. Trán tôi lơ đãng vài lần đập vào chiếc cằm nhọn, mơ hồ đau.

Quan hệ của tôi cùng Diêu Khiêm Mặc giới hạn như thế. Người tên Diêu Khiêm Mặc này, trời sinh bộ mặt tuần tú khó quên, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu để tôi còn nhớ rõ anh ta đến ngày hôm nay.

Diêu Lộ Tây vẫn hồng hào, cô gái này, vĩnh viễn lúc nào trông cũng tràn đầy sức sống.

Tôi gọi một ly latte.

Lộ Tây hỏi tôi: “Cậu về nước tính làm gì?”

“Mình còn chưa nghĩ ra.”

Kì thật tôi đã chuẩn bị kĩ càng, nhưng trước mặt người lạ như Diêu Mặc Khiêm, không tiện nhiều lời.

“Đến tập đoàn Hoàn Cầu đi! Mình có thể nói với Thác Ni ưu tiên cậu, mức lương ưu đãi!” Lộ Tây đề nghị.

Tôi cười, không nói lời nào.

Là người bạn duy nhất của tôi, đương nhiên Lộ Tây hiểu, tôi im lặng, đó là cự tuyệt.

Thác Ni là vị hôn phu của Lộ Tây, bốn mươi năm tuổi. Tôi nhìn thấy ông ta vài lần trên tạp chí kinh tế tài chính. Trước kia hẹn ăn cơm cùng Lộ Tây cũng gặp mặt vài phen.

Tuy rằng không thể thừa nhận người đàn ông này quyến rũ đủ để làm người khác không nhận ra tuổi thật của mình, nhưng Lộ Tây lựa chọn cùng ông ta, tôi vẫn là ngoài ý muốn. Tôi từng hỏi qua Lộ Tây vì sao chọn Thác Ni. Tuy ông ta là người phong tình, nhưng với điều kiện tốt như cô ấy, không tất yếu phải theo một người nhiều tuổi hơn mình đến vậy.

Lộ Tây lại nói: “Mình từ nhỏ sống cuộc sống không có cha, nên chọn người lớn hơn mình nhiều tuổi như vậy cũng không phải lạ.”

“Lâm Vi Linh cũng không dựa vào đàn ông. Huống chi ... Kia lại là người đàn ông của cậu.”

Tôi uống một ngụm latte, nhìn Lộ Tây đáp.

Nói như vậy dường như làm Lộ Tây mất hứng, nhưng tôi không còn cách nào. Tôi không hiểu được thế nào là nói đùa, nói tránh. Tôi thật sự coi cô ấy là bạn, vì vậy cũng không bao giờ nói những thứ trái lương tâm. Tôi thử nói sang chuyện khác, liền hỏi Lộ Tây: “Mình muốn mau chóng tìm phòng ở, chuyển ra ngoài khách sạn. Cậu có chỗ nào giới thiệu cho mình không?”

Lộ Tây vẫn còn so đo chuyện tôi từ chối đến Hoàn Cầu, giả bộ không thèm quan tâm.

“Em muốn phòng như thế nào?” Diêu Mặc Khiêm tiếp lời.

“Đơn giản thôi. Chỉ cần ở gần trung tâm tài chính, giao thông tiện lợi.”

“Anh có một phòng ở muốn cho thuê. Nội thất được, muốn đi xem hay không?” Anh ta hỏi, mặt mang ý cười.

Mãi cho đến rạng sáng tôi mới được về phòng.

Lộ Tây là người nói rất nhiều. Bất mãn của cô ấy đối với tôi biến mất trong nháy mắt. Thói quen bắt đầu phát tác, một đề tài nối tiếp một đề tài, nói không biết mệt, nói đến không cần người khác phải nghiêm túc nghe. Chỉ cần tôi vừa lúc “Ừ”, “Phải không?” Hoặc lắc đầu, gật đầu cũng đủ.

Lộ Tây bên nói bên cười cho đến lúc anh trai mình rời đi. Khi đó Diêu Mặc Khiêm tiếp một cuộc điện thoại, mới bắt đầu dùng tiếng Anh, liếc nhìn qua chúng tôi một cái, đột nhiên lại chuyển qua tiếng Nhật.

Có chút kì lạ.

Lộ Tây có nghe hiểu tiếng Nhật hay không tôi không biết, nhưng tôi nghe một câu cũng không bỏ.

“Bây giờ anh không tiện đến.”

“Vậy được rồi. Em đi về trước. Em có chìa khóa nhà anh rồi đúng không?”

“Cảm ơn em yêu!”

Chắc là anh ta muốn đi hẹn cùng giai nhân chăng? Tôi thấy sau khi cúp điện thoại, anh ta vội vàng rời đi liền có chút tò mò.

Diêu Khiêm Mặc đi rồi, tôi cũng tiện nói chuyện: “Vài ngày sau mình muốn đến Hằng Thịnh phỏng vấn.”

Lô Tây tay chống cằm, khuỷu tay đặt ở trên bàn, giương mắt nhìn tôi, trầm mặc một lúc liền nói: “Cậu suy nghĩ kĩ chưa?”

Tôi gật đầu, sau đó cúi xuống uống café.

Café đã lạnh. Café lạnh, cho dù có nhiều đường thế nào cũng vẫn đắng.

Lô Tây nhún nhún vai, “Nếu cậu đã quyết định như vậy, mình còn có thể nói gì?”

Cô ấy vẫn phản đối tôi tiến vào Hằng Thịnh. Trước kia tôi đem quan hệ của mình với Hằng Thịnh nói cho cô ấy. Cô ấy tuy rằng đơn thuần, nhưng trong việc này cũng không phải không hiểu.

Tôi tiến vào Hằng Thịnh, cũng không lo lắng xem thắng hay không. Tôi chỉ đơn giản cảm thấy, không thử một lần không cam lòng.

“Chúc mình thành công?”

Tôi nâng chén, uống hết ly latte lạnh lẽo.

Cô ấy cũng nâng chén.

Hồng rượu, màu sắc thật thích hợp với tâm trạng tôi lúc này. Màu hồng, là màu sắc đại diện cho sự “chiếm đoạt”.

(1) 1 tác = 3.33cm

(2) Doctor of Juridical Science: Tiến sỹ Luật học.

Chap 4: Phỏng vấn

Tôi chọn một bộ âu phục Armani, muốn để lại ở người phỏng vấn một ấn tượng tốt.

Nhãn hiệu Armani này thực ra không thích hợp với phụ nữ. Nhưng phong cách đơn giản, đường cắt tinh tế, rất dễ dàng đem phần bén nhọn của người khác dấu đi. Tôi ở trước gương lên một lần nhìn lại mình.

Rất vừa lòng.

Trong ánh mắt sắc sảo chứa một phần khí phách, những đường cong nữ tính, mái tóc xoắn nhẹ tự nhiên lại quyến rũ, hài hòa.

Một người phụ nữ, tinh tế lại thông minh.

“Lâm Tiểu Thư, lấy lý lịch của cô, hoàn toàn có thể đi tìm một công việc tốt ở phố Wall, tại sao cô lại lựa chọn về nước phát triển?”

Tôi nở nụ cười, nhìn người phỏng vấn trước mặt. Trẻ hơn nhiều so với tôi tưởng tượng.

Tôi nghĩ, có thể ngồi lên vị trí này của Hằng Thịnh, nhất định là một người từng trải qua rất nhiều phong ba bão táp. Nhưng trước mặt lại là một người thực trẻ tuổi, ánh mắt đầy vẻ cơ trí.

“Cơ trí” chỉ để dùng cho những vị tiền bối, dùng ở trên người anh ta, hình như có chút không thích hợp.

Càng là những vấn đề công thức hóa chẳng mới mẻ này lại càng là vấn đề khó trả lời. Không trả lời được, chứng tỏ mình không có đầu óc, trả lời được, lại tỏ ra mình quá cứng nhắc.

“Nếu tôi nói, tôi muốn ngồi lên vị trí cao nhất của Hằng Thịnh. Anh tin sao?”

Nghe tôi nói một chuyện đùa kiêu ngạo như vậy, trong cặp mắt kia xẹt qua một tia kinh ngạc. Khóe môi người này khẽ cong lên, rất nhanh, nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy.

Anh ta cười tôi không biết tự lượng sức mình.

Tôi không phủ nhận bản thân quả thật có chút không lượng sức. Nhưng tôi thích nhưng trò chơi trên thương trường không đoán thể trước kết cục. Tôi có dũng khí, cũng chẳng sợ thịt nát xương tan.

Đương nhiên việc này người khác không hiểu được. Tuy rằng anh ta rất khôn khéo, nhưng anh ta không phải là tôi

Không phải Lâm Vi Linh.

Bỏ qua một đoạn nhạc đệm mở đầu nho nhỏ, toàn bộ quá trình phỏng vấn rất thuận lợi.

Lúc kết thúc, anh ta đứng lên, “Chúc mừng, Lâm tiểu thư.”

Chúng tôi bắt tay.

Tôi cầm lấy lý lịch của mình rời đi, lại bị anh ta gọi, “Lâm tiểu thư không hỏi tên tôi?”

Giọng nói anh ta có vẻ vội vàng, hỏi cái gì? Tôi không rõ lắm.

“Lý Mục Thần tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tôi quay đầu lại, bất đắc dĩ cười.

Có người nào kiểm soát ở thị trường tài chính này không biết Lý Mục Thần? Anh ta dường như ý thức được mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn, mặt bỗng đỏ lên. Tôi chưa bao giờ gặp qua đàn ông đỏ mặt. Anh ta là người đầu tiên, có lẽ cũng là duy nhất. Mà về mặt đó, đã làm ấn tượng về vẻ ngoài cáo già của anh ta trước đó với tôi, sụp đổ trong nháy mắt.

Bộ phận tài vụ cho tôi riêng một văn phòng, không lớn, có thể nhìn thấy quang cảnh ngoài phố.

Nhìn tên mình được viết trên bảng đề ngoài cửa, tôi đột nhiên có cảm giác hoảng hốt. Đứng im lặng ở văn phòng, một lúc lâu, trong sâu thẳm lóe lên một tia khiếp sợ.

Bước vào Hằng Thịnh, tôi cũng sợ hãi.

Sợ không kịp bắt đầu đã bị người ta phát hiện thân phận, ép rời khỏi công ty.

Có lẽ tôi nên đổi tên? Tôi nghĩ như vậy. Nhưng nghĩ lại một lần, tôi lắc đầu: Đây đâu phải là phim, có thể dễ dàng thay đổi thân phận, bịa đặt một con người khác hay sao?”

Tôi cười cười.

Trước kia ở Mỹ rất áp lực, tôi ít khi cười. Kỳ thật cười như bây giờ cũng tốt.

Chưa sót, không cam lòng, trầm mặc, khóc không được, cười ra cũng hay.

Vừa lúc, có người gõ cửa. Tôi hắng giọng một tiếng, “Mời vào!”

Lên tiếng trả lời là giám đốc Thần, một người phụ nữ sắc sảo, đôi mắt qua cặp kính đen không biểu lộ trong đầu đang nghĩ gì.

“Lâm tiểu thư, đây là số liệu quý trước của chúng ta. Hy vọng trước ngày mai cô có thể thống kê đầy đủ. Tôi muốn một bản thống kê hoàn chỉnh.”

Đầu tiên đã giao một công việc vất vả như vậy, quả là bộ mặt của nhà tư bản.

Tôi cố gắng nở nụ cười tiêu chuẩn, “Ngày mai sao? Được, có thể, ngày mai sẽ giao lại cho chị.”

Tôi nhận lấy hai tập hồ sơ, gộp lại rất dày.

Vừa mới xem qua tôi có chút bức mình. Bây giờ máy tính hiện đại như vậy, công ty lại lớn như thế, tại sao nhiệm vụ này không giao cho nhân viên thông tin. HR(1) chắc hẳn phân bổ rất tốt, không cần đến tôi xử lý.

Loại giấy tờ nguyên thủy này, có thể giữ lại làm văn vật được rồi(2).

“Có gì thắc mắc sao?”

Giám đốc Thần đã ra đến cửa, quay đầu lại nhìn tôi.

Về mặt chị ta không bình thường đối diện với tôi thăm nghi hoặc. Tôi nhất thời hiểu rõ. Chị ta là thử năng lực công tác của tôi.

“Không có!” Tôi cười.

Một cấp trên như vậy, thích người nghe lời, thông minh, chịu được áp lực. Tôi sẽ cố gắng đạt đến cảnh giới như vậy.

Lúc Diêu Khiêm Mặc gọi điện đến tôi còn đang sút đầu mề trán đấu tranh với bản thống kê chưa hoàn thành này.

Tôi nhìn đồng hồ. Hôm nay sao có thể đi xem phòng. Cả ngày rồi, tôi ngay cả cơm đều quên ăn, làm sao có thể nhớ nổi việc này?

“Xin lỗi, bây giờ tôi đang bận, không có thời gian ... Xin lỗi ...”

Đầu máy bên kia rơi vào im lặng. Một lúc sau, âm thanh cúp máy truyền đến.

Tiếp theo là những tiếng tút dài.

Tôi bị anh ta không nói không rằng cắt điện, bất giác ngẩn người. Tuy thật có lỗi, nhưng lại vô duyên vô cớ cúp điện, tôi không tức giận cũng khó.

Đối với người này, tôi ngay cả thời gian mắng vài câu thô tục cũng không có, lại tiếp tục vùi đầu vào bảng thống kê.

Không kịp tức giận, tiếp tục làm việc – Số khổ người làm công.

.....

Tôi bận suốt cả đêm, mệt mỏi quá liền nằm ghé vào bàn làm việc. Tôi chỉ định chớp mắt chốc lát, nhưng đến lúc tỉnh lại vội vàng nhìn đồng hồ - đã là hơn tám giờ sáng.

Ngoài văn phòng đã có tiếng bước chân của nhân viên bắt đầu vào bàn làm việc. May mắn là bảng thống kê đã hoàn thành, tôi dọn dẹp lại mặt bàn hỗn độn, ngậm một viên aspirin. Nhìn đồng hồ, còn một chút thời gian đi lấp đầy chiếc dạ dày trống rỗng của mình.

Tôi cầm túi, tay đặt lên cánh cửa chuẩn bị mở, thấy trên cánh cửa thủy tinh phản chiếu một khuôn mặt. Tôi nhìn chính mình, ngạc nhiên suýt kêu thành tiếng. Tóc hỗn độn, mắt thâm xuống, bên sườn mặt còn có vết hồng tỳ vào thành bàn. Tôi dành chút thời gian trang điểm lại, cho đến khuôn mặt cũng đủ động lòng người mới mở cửa đi ra ngoài.

Thời gian đi làm của nhân viên bình thường ở Hằng Thịnh là tám giờ, nhân viên cao cấp không định kì đến công ty, bình thường là chín giờ đến.

Tôi không muốn gặp phải người nào, nếu có một vị tiền bối nhận ra, tôi không muốn phức tạp.

Tôi theo thang máy nhân viên bình thường xuống lầu một.

Xuống đến nơi mới phát hiện chính mình vừa rồi lo lắng dư thừa. Nhân viên cao cấp đều có thang máy riêng, cũng sẽ không đụng mặt với những nhân viên bình thường bao giờ.

Ra khỏi thang máy, tôi lập tức hướng quầy tiếp tân. Tôi muốn hỏi xem gần đây có nhà ăn nào được hay không. Hai ngày vừa rồi đói bụng, hôm nay nhất định phải bổ sung thật tốt.

“Cám ơn.”

Tôi nhận lấy tờ giấy từ trong tay nhân viên lễ tân, thấp giọng nói.

Tờ giấy vẽ vị trí nhà ăn, rất dễ tìm.

“Tiệm này rất nổi tiếng, ăn ngon lại hợp lý.” Nhân viên lễ tân tận tình, ngay cả những thứ này đều nói cho tôi biết, thái độ phục vụ quả không tầm thường.

Tôi cười với cô ta một cái, hướng ngoài đại sảnh đi đến. Trong lúc vừa xoay người, một bóng dáng liền tiến vào trong mắt.

Vốn chỉ vô thức liếc mắt một cái, chỉ là thoáng qua, nhưng nào tôi trong nháy mắt xơ cứng, bước chân không thể không dừng lại.

Hồ Khiên Dư.

Tên này bỗng dưng hiện lên trong óc.

“Chào buổi sáng, Hồ tổng!”

Có tiếng chào hỏi cung kính truyền đến. Một tiếng này làm tôi bừng tỉnh. Tôi theo bản năng cúi đầu, thăm cầu nguyện hân không tiến đến bên này.

Không có tiếng động.

Tôi đang muốn dò xét, tiếng chân bỗng dưng lại vang lên, hướng đến gần.

Tiếng bước chân trầm ổn, một đôi giày da dừng lại trước mặt tôi. Sau một giây ngắn ngủi, rồi cuộc lại bước qua.

Hồ Khiên Dư đi về phía sau. Cách tôi, hân là rất gần. Bởi tôi dường như có thể cảm nhận được hơi ấm truyền ra từ hân.

“Hồ tổng” Là tiếng của cô nhân viên lễ tân vừa rồi. Giọng nói dè chừng, lại có điểm hưng phấn.

“Ừm!”

Không rõ giọng nói này có phải hay không của Hồ Khiên Dư.

Một đêm bảy năm trước, giọng nói trầm thấp vừa mang nét thanh niên vừa đậm vẻ đàn ông của Hồ Khiên Dư, đến bây giờ vẫn còn ở sâu trong trí nhớ.

Giọng nói thuộc về Hồ Khiên Dư trong tiềm thức đó, cùng giọng nói trầm thấp như nước hồ sâu vừa rồi dần dần xích lại, hợp làm một:

“Nhớ kỹ, cô là bộ mặt của Hằng Thịnh. Mọi người đến Hằng Thịnh, đầu tiên nhìn thấy không phải là tôi, mà là cô. Thẻ công tác không thể gài thiếu cẩn thận như vậy.”

Hân ra lệnh cho người khác?

Nếu không phải, lời nói nghiêm khắc kia từ đâu mà đến?”

Nếu phải, ý cười không tự giác phát ra kia, là cái gì?”

Tôi đột nhiên nhớ đến một bài luận từ rất lâu. Tiêu đề “Thế nào là một cấp trên tuyệt vời”. Vị giáo sư hỏi đầu đứng trước bục giảng, giọng nói chậm chậm.

“Nghiêm khắc cùng thân thiện, là điều kiện cần thiết nhất để trở thành một nhà lãnh đạo”

Xem ra, nghiêm khắc cùng thân thiện trong câu đó mà nói, không phải là Hồ Khiên Dư bây giờ sao?”

Hân một câu “Ừm!” cũng uy nghi, thể hiện một cách đơn giản. Tôi không hiểu được tại sao mình đột nhiên quên mất sợ hãi bối rối, bình tĩnh phân tích vị cấp trên mới này một tiếng “Ừm!” cũng uy nghi ra sao.

Đợi cho đến lúc tôi phát hiện ra tình cảnh nguy hiểm của mình, Hồ Khiên Dư cùng đám người đã rời đi.

Cô nhân viên lễ tân thấp giọng nói xong điều gì, như là rất hưng phấn. Tôi không muốn nghe, nhưng vẫn có vài từ vì âm lượng quá lớn mà tiến vào lỗ tai.

“ ... Mặt em rất nóng ... Hồ tổng, anh ấy ... Thật sự rất ... ”

Tôi phục hồi tinh thần, rồi đi thật nhanh, vội vã tiến ra ngoài.

(1) HR = (Human Resources): Nhân lực

(2) Văn vật: Văn minh là văn hóa đạt đến đỉnh cao. Văn vật là những giá trị vật chất của văn minh (Trống đồng, lưỡi liềm, công chiêng ...)

3. Chương 05-06

Chap 5: Giao dịch

Trở lại Singapore ngày hôm sau, mọi việc đều thuận lợi.

Giữa trưa, giám đốc Thần mời tôi ăn cơm. Tuy rằng chị ta chưa nói, nhưng theo thái độ cũng không khó đoán, đối bản thống kê kia chắc chắn rất vừa lòng. Mà Lâm Vi Linh, dĩ nhiên đạt đến tiêu chuẩn dùng người của chị ta.

Tôi thích cảm giác ngày hôm nay. Mọi việc an ổn, tất cả tốt đẹp. thậm chí là một ngày triển miên mưa phùn đến giữa trưa cũng tạnh.

Đúng năm giờ chiều tôi tan tầm.

Nhân lúc thời tiết tốt, tôi không vội vã trở về khách sạn, đến Shopping Mall(1) mua sắm

Tôi thích đồ hàng hiệu là chịu ảnh hưởng từ Lộ Tây. Tôi cũng từng căn nhắc cô ấy suốt ngày luôn miệng LV, Versace, Chanel ... nhưng cuối cùng tôi cũng học được cách sử dụng chúng.

Tôi dùng những thứ đó để vũ trang cho chính mình.

Theo phương diện nào đó mà nói, Lộ Tây là một cô gái hạnh phúc. Những thứ xa xỉ mà người khác cả đời hy vọng, cô ấy chỉ hai mươi năm ngắn ngủi đã có đủ. Nhưng cô ấy vẫn oán giận: “Mình còn chưa có một người đàn ông giống 007!”

Tuy rằng mỗi cô gái đều mơ ước có một 007 của riêng mình, nhưng cô ấy có một người ba, thậm chí còn có một người so ba mình còn chiều chuộng mình hơn gấp bội.

Cho nên cô ấy hạnh phúc.

Mà tôi.....

Tôi không thèm nghĩ nữa.

Lúc tôi trở lại khách sạn đã quá mười hai giờ. Đối với thành phố không có ban đêm này, bây giờ cũng không tính là muộn.

Trong tay tôi mang theo gói to gói nhỏ, khoa trương nhất là túi lễ phục Versace, làm cho những người đi qua chú ý.

Cảm giác bị nhìn trộm quả thực rất khó chịu, dễ làm cho người ta cảm thấy bất an. Tôi âm thầm ảo não: Lần sau nhất định để họ chuyển đến tận nơi, tuyệt đối không tự mình cự nhọc!

Làm thế nào để mở phòng, đối với hai tay đang bận xách đầy túi này quả là một phiền toái không nhỏ.

Tôi đem tất cả cầm sang tay phải, dùng tay trái lấy thẻ quẹt ra trong túi. Động tác luống cuống, “cách” một cái, chiếc thẻ rơi trên nền thảm.

Tôi nổi giận, bắt đầu đi quay người lại tìm. Bỗng một bàn tay xuất hiện trong tầm nhìn, nhanh hơn tôi nửa bước nhặt lên. Đốt ngón tay thon dài, thanh thoát, giống như một tác phẩm nghệ thuật, một bàn tay rất đẹp!

Tôi hơi tò mò, nhìn về phía chủ nhân bàn tay kia.

Hồ Khiên Dư?

Tôi hơi bất ngờ, khó tin liếc mắt nhìn lại một lần.

Không thể không khẳng định, đứng ở trước mặt tôi, cầm thẻ phòng của tôi, nở nụ cười dịu dàng, không phải người khác, đúng là Hồ Khiên Dư.

Hắn ung dung nhìn tôi.

“Xin chào, Lâm Vi Linh.”

Ánh mắt của tôi xẹt qua hắn, dừng lại ở thẻ phòng kẹp giữa hai ngón tay.

“Xin lỗi, trả lại thẻ cho tôi!”

Nghe tôi nói như vậy, Hồ Khiên Dư dường như với ý thức mình nhất được thứ gì. Hắn chậm rãi nâng lên bàn tay thon dài vừa rồi làm người khác sợ hãi, liếc mắt nhìn chiếc thẻ.

Tiếp theo, đem chiếc thẻ xẹt qua máy quét.

Cửa mở.

Hắn thay tôi mở cửa, sau đó mặt không chút thay đổi hỏi: “Không mời tôi vào ngồi?”

“Xin lỗi, tôi không quen để người lạ vào phòng!”

Nếu, nếu hắn cho tôi thời gian trả lời câu hỏi, tôi nhất định sẽ nói như vậy. Từ chối, nhất định không thỏa hiệp. Điều này tôi đã sớm nghĩ.

Đáng tiếc, hắn không cho tôi thời gian, vừa hỏi xong liền lập tức đi vào.

Còn lại tôi, giật mình sững sờ ngoài cửa. Nhìn đồng hồ mới trong tay, nhất thời không biết thế nào cho phải.

“Uống gì?”

“Café, thêm một viên đường.”

Con người này, thật sự đi đến đâu cũng vênh váo tự đắc. Dù sao mà nói đây cũng là phòng của tôi, hắn còn dám sai khiến tôi như sai khiến một nhân viên tạp vụ. Nếu không phải vài năm khó khăn vừa rồi, tôi đã hiểu được thế nào là tiến là lui, giờ này đã đem hắn đuổi ra khỏi phòng. Cho dù không đuổi được, cũng tuyệt đối là mỗi người một góc sofa, một câu không nói.

Đáng tiếc, bây giờ tôi sẽ không tùy hứng như vậy, cũng không có quyền lợi để bốc đồng.

Tôi bưng café, đưa đến phía bàn trà trước mặt Hồ Khiên Dư, “Xin lỗi, chỉ có café hòa tan, hương vị chắc không tốt lắm, chịu khó một chút!”

Hắn nhìn tay tôi, chăm chú, giống như trên đó có một vết phồng vậy. Từ lúc tôi mang café đến trước mặt hắn, cho đến khi tôi ngồi vào đối diện, vẫn nhìn chăm chăm không rời. Cuối cùng tôi không thể không vội vã ho một tiếng, đem tay trốn vào túi áo.

“Vì sao muốn vào Hằng Thịnh?”

“.....”

“Ngày mai lập tức nộp đơn từ chức!”

“.....”

Hắn nói chuyện chuyên quyền, ánh mắt càng sâu, ánh mắt đó màu đen, như không có đáy.

Tôi cố nén nỗi sợ hãi trong lòng: “Tôi chỉ tìm một công việc. Mà công việc này trùng hợp ở trong Hằng Thịnh mà thôi.”

“Một cử nhân Yale, sẽ rời Manhattan lương cao địa vị cao, chạy đến Hằng Thịnh làm nhân viên bình thường? Thật là người khác buồn cười.” Hồ Khiên Dư cong khóe miệng, thâm thấp, “Em cho rằng tôi ngốc sao?”

Nói xong, giây tiếp theo, Hồ Khiên Dư đột nhiên vươn mình qua bàn trà. Khoảng cách tôi cùng hắn, trong nháy mắt đã giảm đến mức ngắn nhất.

Hắn lấy đầu gối làm trụ, hướng đến, nhìn sâu vào ánh mắt tôi. Tôi chịu không nổi, quay mặt qua chỗ khác.

Một ván này, hắn đắc thắng, vừa lòng ngồi về sofa. Hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi, ánh mắt vẫn như cũ sắc bén.

Tôi không muốn cùng hắn nói nhiều, cố gắng uống café. Ánh mắt hắn, cùng sự tồn tại của hắn làm cho tôi có cảm giác bị áp bức, tôi nâng chén, tay run.

Rốt cuộc suy nghĩ một cách thấu đáo, tôi có chút tức giận mở miệng: “Mặc kệ anh tin hay không tin, tôi nói đều là sự thật.”

Hắn vừa cười, lại thần nhiên hừ một tiếng, sau đó mới nghiêm mặt: “Tôi không muốn lãng phí thời gian, tôi cũng không thích chơi trò mèo vờn chuột. Em từ chức, hoặc, tôi đuổi em. Hai chọn một.”

“Hồ tổng, trò chơi trên thương trường, phải có chút cá cược mới vui.”

Tôi mỉm cười nhìn hắn, dường như là nịnh nọt.

Hắn tựa hồ bị biểu tình của tôi hấp dẫn, ánh mắt lóe lên một chút, lập tức quay mặt đi chỗ khác: “A? Xem ra, em là người chơi cao thủ?”

Tôi uống một ngụm café.

Café này sao đắng như vậy? Tôi cúi đầu nhìn thứ chất lỏng nâu đậm trong chén, nghĩ: Vừa rồi không phải cho rất nhiều đường sao?

Thật sự rất đắng! Tôi không khỏi nhíu nhíu mày.

Lúc này, Hồ Khiên Dư đột nhiên nói: “Em lại muốn suy tính cái gì?”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy hắn để lộ bộ mặt nửa cười nửa không. Anh tuấn, chỉ là quá mức lời đời cùng âm hiểm.

Lâm Vi Linh tôi luôn thích khiêu chiến. Trên thương trường vài năm, cũng học được một đạo lý “Ngộ cường tắc cường”(2). Hồ Khiên Dư đã tìm đến đây, tại sao tôi không...

Tôi nhìn Hồ Khiên Dư, cắn răng, tận lực lấy miệng nói dõn: “Tôi nghĩ, chúng ta lên chơi một chút, thế nào?”

“.....”

“Trò chơi này, anh nhất định thích.”

“Nói xem!” Hắn lạnh nhạt.

“Nếu ở kì họp hội đồng quản trị tiếp theo, tôi có thể lấy được 1/3 cổ phần công ty, anh sẽ rời khỏi ban giám đốc. Vị trí CEO thuộc về tôi. Nếu anh thắng, tôi lập tức biến mất, trở lại Mỹ.”

Tôi cố gắng làm điều kiện sao cho thật hấp dẫn.

Hắn ung dung cười: “Em vừa rồi còn khẳng định đến Hằng Thịnh tìm một công việc, sao lại lộ nguyên hình nhanh như vậy?”

Tôi cười nhưng không nói.

Hắn gặp tôi như thế, ánh mắt dấu ý mỉa mai, hai chân chậm rãi thả ra, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hướng tới gần tôi: “Vậy ... nói tiền cược của em?”

Tôi không quen gần người khác như vậy, nhú mày, “Tất cả cổ phiếu, trái phiếu, bất động sản của tôi.”

Nếu so với Hằng Thịnh, tất cả đều không đáng kể. Tôi nhìn Hồ Khiên Dư nhướn mi, biết hắn không hài lòng tiền đặt cược của mình, vì thế bổ sung: “Tôi thua, liền thành hai bàn tay trắng, cùng ăn xin dọc đường không khác. Anh hẳn là vừa lòng.”

Hồ Khiên Dư vẫn bất động. Hắn dường như cảm thấy chén café của mình không ngon, hắn vươn tay đến gần, cầm lấy chén của tôi, cắn đúng đầu son môi nhàn nhạt trên miệng chén, uống một ngụm.

Tôi đối với hành động này của hắn cảm thấy khó hiểu: “Anh không có hứng thú?”

“Thứ tôi có là tiền, lấy thêm của em để làm gì?”

Hắn nở nụ cười, mi tâm hơi giãn ra, bỗng dừng lại nhẩn vào, nụ cười nháy mắt biến mất, “Thế giới này, thêm hay bớt một tên ăn mày, ai có hứng thú quan tâm?”

Giọng nói khinh thường.

Tôi đã sớm biết, hắn đâu phải nhà từ thiện!

Trong lòng thầm châm biếm, nhưng là đụng mặt đối thủ, tôi cũng không dám chậm trễ. Tôi nhìn kĩ mặt hắn, muốn từ đó nhìn ra một chút manh mối.

Đáng tiếc vẻ mặt của hắn rất thản nhiên, quang minh chính đại đón nhận ánh mắt chất vấn của tôi chiếu đến.

Tôi mím môi, tự hỏi một lát: “Còn nữa, tôi còn có CTA”

“.....”

“Anh nhất định biết, CTA là nơi rất nhiều người trong Hằng Thịnh kiếm tiền. Quyền kinh doanh của nó, bây giờ ở trong tay anh. Nhưng toàn bộ cổ phần còn lại, đều ở trong tay tôi.”

“.....”

“Tôi đặt cược thêm cái này, anh thấy thế nào?”

Hắn trầm mặc một lát, lắc đầu, khóe miệng cười mờ mịt.

Tôi rất nghi ngờ. Lúc trước hắn nói nhiều như vậy, cái gì mà “tiền đặt cược”, không phải muốn dụ tôi lấy tất cả những gì mình có mang ra?

Vậy vì sao, tôi đã bỏ ra tất cả, từ cổ phiếu, trái phiếu, công trái, còn có bất động sản, tất cả đều đánh cược, hắn lại một chút cũng không bằng lòng.

Tất cả của tôi, hắn còn thấy chưa đủ? Trừ bỏ những thứ này, tôi còn gì có thể cho hắn? Chẳng lẽ muốn tôi đem chính mình ra đặt cược?

Đem chính mình ra đặt cược?

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên ý nghĩ quái dị này. Ngay cả tôi cũng không hiểu, chính mình tại sao lại nghĩ ra cách đó, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tôi biết, người đàn ông này, từ khi bắt đầu mối tình đầu thời niên thiếu, liền đối với tôi có một sự chấp nhất kì lạ. Chúng tôi rất ít khi trao đổi, nhưng ánh mắt hắn lúc nhìn tôi, thường bộc lộ ít nhiều cảm xúc.

Nhưng tôi biết, đó không phải là thích, càng không phải cái gọi là tình yêu ...

Đó chỉ là ánh mắt của kẻ vô mồi nhìn con mồi.

Nhưng Hồ Khiên Dư của hôm nay đâu còn là chàng trai mười mấy tuổi. Tôi không biết được, con người của mình, đối với hắn rốt cuộc còn bao nhiêu hấp dẫn.

Kỳ thật, nếu hắn có thể chấp nhận tôi, con người hắn, hoặc là trái tim hắn, đối với tôi có chút gì đó, chỉ cần như thế, tôi đã có cơ hội thắng lợi. Mà tôi rất rõ ràng, lợi thế mà tôi muốn, phải đem chính mình để đánh đổi.

Không biết vì sao, tôi có cảm giác hắn có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

Tôi nhìn thấy, trong mắt hắn, có chút gì đó chờ mong.

Tôi nhắm mắt, hít sâu: “Tôi còn có bản thân mình. Tôi đem chính mình ra đặt cược. Tiền cược này, anh vừa lòng?”

Mi tâm Hồ Khiên Dư rút cuộc giãn ra, lại vẫn nói năng thận trọng: “Em cho rằng tôi thiếu đàn bà?”

Mặt hắn lộ vẻ ác ý, khóe mắt hơi nheo lại. Trong ánh mắt phát ra một tia nguy hiểm. Tôi không thể trả lời hắn vấn đề này.

“Hoặc em cho là, tôi thiếu người cùng lên giường?”

Hắn tiếp tục nói.

Tôi không nhận ra, hắn thật sự đã động lòng, hay vẫn là đang vờn tôi. Nếu hắn động lòng, vì có gì lại không chịu thừa nhận? Nếu hắn không, một tia hưng phấn trong mắt kia từ đâu mà đến?

Tôi chỉ có thể cá cược.

Tôi đến bên người Hồ Khiên Dư, áp lại gần, hơi thở phả trên miệng hắn.

“... Tôi sẽ là một tình nhân thật tốt. Không ghen tỵ, không cần anh nuôi sống, không cần lo lắng bị phơi bày.”

“.....”

“Hơn nữa, tôi biết, giẫm lên tự tôn của tôi, anh sẽ rất vui vẻ.” Tôi dừng một chút, “Anh không cần cơ thể tôi, không sao, nhưng anh không phải vẫn lấy việc làm nhục tôi mua vui sao?”

Tôi nghĩ, chắc hắn còn nhớ rõ, ở lúc tôi còn con gái, đối với tôi đã làm cái gì.

Hắn rút cuộc mở miệng: “Em cũng thật nhớ lâu.”

Tôi lơ đi sự châm biếm trong lời hắn: “Tôi nghĩ, anh cũng tự tin tôi không có khả năng trước kì họp hội đồng quản trị giành được 1/3 cổ phần.”

Hắn cười: “Đương nhiên.”

Tôi tiếp tục, “Mà yêu cầu của tôi, chỉ có một. Để cho tôi ở Hằng Thịnh!”

Tôi quyến rũ hắn, giọng nói trầm xuống. Đôi môi nhẹ nhàng đảo qua.

“Tay em đang run”

Hồ Khiên Dư nhìn, không hề chớp mắt, đột nhiên nắm lấy tay tôi đang đặt ở đầu vai hắn.

“Rất run” Hắn nhìn rồi, gần từng tiếng.

Tôi nhìn tay mình, run rẩy, không chịu không chế, không hành động theo ý chí của tôi.

Cẩn thận giấu diếm, vậy mà cuối cùng sự kinh hoàng của tôi vẫn bị Hồ Khiên Dư phát hiện.

Tôi nắm chặt thành quyền, móng đâm vào lòng bàn tay.

Đau.

(1) Shopping Mall: Trung tâm mua sắm

(2) Ngộ cường tắc cường: (Ngộ cường tắc cường, ngộ nhược tắc nhược): Nghĩa là gặp mạnh thì kiên cường, gặp yếu thì mềm dẻo.

Chap 6: Lợi hại

“Tìm lợi tránh hại” triết lý này không phải để dùng bây giờ.

Hồ Khiên Dư nguy hiểm, tôi càng phải sát lại gần.

Thối đời rõ chàm chọc, tôi sợ hãi đến tim ngừng đập, lại phải cứng rắn chống cự không cho mình chạy trốn, thật sự mệt mỏi.

Tôi một chút lại một chút rút ngắn lại khoảng cách với hắn, cẩn thận, trong lòng càng khẩn trương, sắc mặt càng phải bình tĩnh.

Nhìn ánh mắt Hồ Khiên Dư, tôi không muốn bị hắn nhìn thấu tâm can. Cho đến khi khoảng cách đủ gần, tôi hôn lên môi hắn.

Nhẹ nhàng hôn, sau đó rời đi, quan sát phản ứng của hắn. Gương mặt hắn, trong nháy mắt, mất đi tất cả, không còn nụ cười chàm biếm, cũng không thấy khí thế bức người. Chỗ trống đó, không có một chút cảm xúc.

Tôi lại một lần nữa tiến đến, hôn môi hắn. Không giống lần đầu tiên nhẹ nhàng mà ngán ngùi, là thử, là dụ dỗ.

Tôi đem tất cả những gì về kĩ xảo hôn môi mình đã nghe qua dùng đến, làm cho hắn vui, bắt hắn động lòng. Đầu lưỡi của tôi bắt đầu tìm tòi, liếm nhẹ đôi môi hắn đang hé mở. Tôi kiên nhẫn, một chút một chút làm tan ra khối băng trong mắt hắn.

Đôi mắt của tôi nhìn hắn, thấy nơi đó, dần dần hòa tan.

Đột nhiên, “roạt” một tiếng truyền đến bên tai. Hồ Khiên Dư kéo lấy tóc tôi lùi ra. Tôi không giữ được thăng bằng, đổ về phía sau, gáy đập vào cạnh bàn trà, gây tiếng động không nhỏ.

Tảng băng trong mắt hắn tan ra, không phải là mê đắm, mà là tức giận.

Hồ khiên Dư tiến lại gần, động tác nhanh không kịp cho tôi phản ứng, một tay đè lấy vai, một tay giữ chặt cằm tôi.

Hắn tức giận.

Trong ánh mắt là hai ngọn lửa lớn.

“Kĩ thuật tốt lắm!”

Hắn khen tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi khen.

Tôi khó hiểu, nhìn về phía hắn.

Tôi nghĩ hắn sẽ phản ứng, khiếp sợ, giật mình, khinh thường ... Lại không nghĩ rằng hắn sẽ tức giận.

Tôi tự hỏi tiếp theo nên ứng phó thế nào, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hồ Khiên Dư nhìn hai mắt tôi, lập tức thấp giọng một tiếng, trong giây lát tiến lại, chủ động hôn tôi.

Tôi phản ứng không kịp, đầu “rầm” một tiếng lại đụng vào bàn trà.

Tôi đau, mặt nhăn lại, bị phẫn nhìn hắn.

Hồ Khiên Dư thở dài một tiếng, một tay vươn ra phía sau nâng đầu của tôi.

Tôi còn không kịp cảm ơn hắn. Bởi giây tiếp theo, hắn lại một lần nữa hôn tôi, thô bạo hôn, mang theo mùi của máu.

Hoặc là nói, kia không phải là hôn, không ai dùng răng để hôn bao giờ.

Là cắn.

Hắn giống như con thú, cắn môi tôi, không chút nào thương tiếc. Cho đến khi máu chảy ra, hắn mới chịu nhả. Đầu lưỡi khê liếm, máu, cùng sợ hãi. Hắn như thu lấy nước bọt trong miệng tôi, càng tham lam rút hết một chút ý chí còn sót lại.

Tôi cảm thấy bên hông chợt lạnh.

Lúc này mới chú ý, áo sơ mi của tôi, hàng cúc đã sớm bị cởi bỏ.

Tay Hồ Khiên Dư như nhóm lửa, đi đến bên hông, chuẩn bị cởi thắt lưng. Làn da nóng bỏng, đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh.

Tôi giữ lấy tay hắn.

Cơ thể của tôi, là “tiền hẹn đặt cọc”, trò chơi chưa chấm dứt, thắng bại còn ở phía trước, tạm thời không cần trả giá.

Bây giờ hắn hành động, không được.

Phải tuân theo quy tắc.

Hắn rút tay, ngồi xuống ôm lấy tôi. Tôi vừa thở phào một hơi, một lần nữa lại bắt đầu lo lắng. Hồ Khiên Dư nhìn tôi, lại nhìn cửa phòng ngủ. Tín hiệu nguy hiểm.

“Không được.”

Tôi cự tuyệt, giấy dựa, bị ôm như vậy, chân không chạm đất, vô cùng nguy hiểm. Đẩy tôi vào hoàn cảnh như vậy, tất cả ngọn nguồn đều từ Hồ Khiên Dư mà ra.

“Em đã châm lửa.” Hắn nhìn tôi, tầm mắt ngưng lại, chân hướng nơi nguy hiểm nhất bước tới, “Em châm lửa, tự mình phải dập!”

Một câu của hắn, chắc nịch tuyên án hành vi phạm tội.

Tôi bị Hồ Khiên Dư đặt ở trên giường, cơ thể rơi vào tấm nệm mềm mại.

Được buông ra, tôi lập tức nhảy xuống, chắn ở trước mặt hắn.

“Thắng bại còn chưa rõ” Tôi liếc mắt nhìn chiếc giường phía sau, “Chúng ta không cần đi đến bước này.”

Hắn “Hừ” một tiếng, mang theo chút khinh thường, “Tôi khuyên em, bây giờ trái ý tôi, không nên!”

Là em nhắc nhở tôi. Đúng vậy, cổ phạm CTA là em không chế.

Nhưng nếu tôi lấy danh nghĩa tổng công ty cải chế CTA, đưa toàn bộ ra thị trường, chỉ giữ lại phần tối thiểu, cổ phần CTA trên tay em, lập tức sẽ không đáng giá một đồng tiền.”

Tôi cắn môi dưới, thật chặt.

Người đàn ông đứng trước mặt tôi này, rõ ràng ánh mắt đã bị dục vọng hãm sâu, lại vẫn có thể bình tĩnh đến tàn nhẫn như vậy.

Tôi suy sụp ngồi xuống.

Hắn sải bước đến bên giường, dấn sát vào, khê nâng cầm tôi, “Về cổ phần của em ...” Hắn như là tự hỏi, lại đột nhiên trở lại bộ dáng âm hiểm, mỉm cười nói, “Nếu dùng giao dịch chuyển hoá trái phiếu công ty, tôi lại có thể danh chính ngôn thuận thu hồi lại toàn bộ. Như vậy ... Em phải làm sao bây giờ?”

Hắn đối diện với tôi, trong mắt trừ bỏ dục vọng đang thiêu đốt, còn một thứ tôi không hiểu được.

Như là mong chờ, như là ...

Đang khẩn trương.

Mà tôi thực sự không hiểu, những lời nói sắc bén này, từ một người đàn ông tôi muốn đối đầu, tại sao lại là khẩn trương.

Đầu ngón tay hấn từ cằm ám muội di chuyển xuống phía dưới: “Em muốn tôi phải làm như vậy sao?”

“Tôi ... A ...”

Tôi còn chưa kịp nói xong, Hồ Khiên Dư đã hôn xuống.

Tôi theo bản năng cắn chặt môi, lại nhìn thấy sự cảnh cáo trong mắt hấn, buông lỏng răng, tùy hấn tiến vào miệng công thành đoạt đất.

Tắt đèn.

Ánh sáng bạch kim từ chiếc đồng hồ trên tay Hồ Khiên Dư đâm vào mắt tôi.

Hấn ở trên cơ thể tôi châm lửa, dùng tay, dùng môi, dùng răng, dùng tất cả như muốn thiêu hủy. Nhìn thấy hấn cởi quần áo, trong đầu tôi như trống rỗng.

Dứt khoát, đoàng hoàng, lại nguy hiểm giống như hung khí.

Tôi không biết hai mắt mình muốn hướng đến đâu. Cơ thể hấn, chặt chẽ đặt lên trên tôi. Tiếng tim đập, cách làn da, như thúc dục.

Hấn tiến vào, thông thả lại kiên định.

Đau.

Tôi cau mày nhìn hấn.

Hấn nhú lại mi, mồ hôi chảy, khoe miệng tươi cười: “Chặt chẽ như trước.”

“.....”

“Chúng tôi ở Mỹ mấy năm nay cũng không có miệt mài. Tôi rất vừa lòng.”

Hấn nói giỡn xong, đem hai chân của tôi tách ra một chút.

Tôi bị hấn làm đau biến thành hỗn loạn mê muội.

“Rất chậm? Lạnh cảm sao?” Hấn nâng cằm, nhìn sâu vào mắt tôi.

Tôi quay đầu đi, cắn chặt răng, không trả lời hấn.

Từng động tác, mỗi tiếng thở của Hồ Khiên Dư lúc này đều làm hiện ra phần kí ức đau đớn nhất trong tôi. Tôi cự tuyệt không cho hấn tiến vào, đó là một thứ phản xạ có điều kiện, tự bảo vệ mình xuất phát từ bản năng.

Hấn tiến không được, đành đi ra, từ trên người tôi hạ xuống. Tay hấn bắt đầu chậm rãi thế chỗ đi vào, khơi mào dục vọng. Tôi trở mắt nhìn tay hấn đi vào cơ thể mình, bất lực. Ngón tay thon dài, mỗi đốt ngón tay dường như đâm vào nơi mẫn cảm nhất, tôi không khỏi run lên, rên rỉ ra tiếng. Chấn động thấm ướt trong cơ thể rốt cục bị hấn tràn trọc bức ra. Tôi cảm giác được tay hấn bởi tiếng rên rỉ của tôi mà cứng lại. Ánh mắt hấn, đột nhiên phát ra một tầng dục vọng cháy bỏng.

Màn dạo đầu chấm dứt, tay hấn rút khỏi, cơ thể lại một lần nữa tiến vào.

...

Tôi mệt mỏi, lại không hề buồn ngủ, mở to mắt nhìn trần nhà.

Môi khô mím lại, yết hầu khô như chạy 10000 thước, cả người rã rời. Hồ Khiên Dư cầm chén lại, tôi theo bản năng nhắm mắt. Bên tai khẽ vang lên tiếng uống nước.

Ngay sau đó, một đôi môi mềm mại đặt lên môi tôi. Tôi mở mắt, lọt vào trong tầm nhìn là khuôn mặt Hồ Khiên Dư. Tôi ngồi dậy, vươn tay lấy chén nước. Hấn lại không chịu, tránh né, môi tiếp tục dán lên miệng tôi.

Giống như hôn.

Tôi không còn sức kháng cự, vươn đầu lưỡi, chậm rãi hút lấy.

Cho uống xong, hần vừa lòng liếm liếm khoe môi tôi, buông chén, qua bên giường kia ngủ.

Trong phòng mờ mịt, tôi tiếp tục mất ngủ.

Muốn ngủ, mong đến ngày hôm sau nghỉ lại những giây phút này, coi tất cả như một cơn ác mộng, bất đắc dĩ ông trời không chiều lòng người.

Tôi nghiêng mình, nhìn phía Hồ Khiên Dư.

Tướng ngủ của hần không tốt, còn cực kì chuyên quyền, chiếm hơn nửa giường.

Nửa thân trên của hần để trần, ngực nhấp nhô hô hấp. Vết thương trên vai mỗi vết đều nhìn rõ. Lúc ấy tôi đau đớn, móng tay như cào vào da thịt hần, hần nhịu mày, cũng không kêu ra tiếng, dùng cách của mình tiếp tục ép buộc tôi.

Nói về kĩ thuật, hần cũng không phải là cao thủ, hoặc là, hần cũng không muốn thương tiếc đối với tôi, chỉ một đường tiến thẳng về phía trước.

Dường như là phát tiết.

Cánh tay Hồ Khiên Dư thoáng vươn, đem chỗ nằm của tôi chiếm nốt, hại tôi lui ở một góc giường, xương cốt ẽ ẩm.

Tôi xuống giường, hướng ra phía ngoài nhặt lấy quần áo.

Mặc vào lại cởi.

Quần áo bị xé nát, không thể tiếp tục mặc. Tôi quay trở lại, đem chăn quần lấy cơ thể.

Liếc mắt nhìn Hồ Khiên Dư.

Hần đang ngủ, hơi thở đều đều.

Tôi không kìm lòng được tiến đến, đem tay giữ lấy yết hầu hần.

Hơi dùng sức.

Cuối cùng vẫn là buông ra.

Bóp chết hần, dưỡng khí này tôi không có.

Cúi đầu, dường như nhìn thấy khoe môi Hồ Khiên Dư khê nhếch. Tôi tưởng chính mình ảo giác, kéo kéo góc chăn, vây xung quanh người, hướng phía ngoài.

“Đi đâu?”

Trong không gian yên tĩnh, chợt vang lên tiếng Hồ Khiên Dư.

Tôi quay đầu lên tiếng trả lời, Hồ Khiên Dư đã ngồi dậy, nhìn tôi, trong ánh mắt không có một tia buồn ngủ. Hần vẫn tỉnh?

Tôi xiết cổ hần, hần đều tỉnh?!

Tôi khiếp sợ, sững sờ đứng nơi đó.

“Tôi hỏi em muốn đi đâu?”

Hần lặp lại một lần, ngữ khí chất vấn, ánh mắt có chút tối lại. Tôi bỏ qua vấn đề, dường như làm cho hần rất bất mãn.

“Tôi đến phòng khách. Có người khác ở, tôi không ngủ được.”

Đây là lời nói thật lòng của tôi. Lúc này tôi vẫn còn chìm trong khiếp sợ, không có dư dật thời gian tìm cớ.

Đáng tiếc, một câu “người khác”, lại hạ Hồ đại thiếu gia nổi giận.

Phòng ngủ nhất thời trầm xuống, hần nhanh chóng trước mặt tôi mặc quần áo, cũng không nhìn tôi một lần.

Lúc hần rời đi, đóng cửa, âm thanh rất lớn.

Nghe tiếng đóng, tôi không còn sức ngã ngồi trên mặt đất. Một hồi lâu, lại một lần nữa bò lên giường. Tôi muốn đi ngủ, tôi cần phải ngủ.

Ngày mai còn có việc phải làm. Bây giờ, đầu óc tôi rất loạn, không thể suy nghĩ nhiều, tiếp tục suy nghĩ chắc chắn đầu sẽ đau không cưỡng nổi.

Ngày mai còn có việc phải làm.

Ngày mai còn có việc phải làm.

Ngày mai còn có việc phải làm.

Tôi vẫn tự thôi miên, thôi miên, mắt lại như cũ mở to đến hừng đông.

4. Chương 07-08

Chap 7: Phiên toái

“ ... Chị Lâm, chị Lâm, Lâm Vi Linh!”

Tôi run lên một chút, quay đầu lại, ngẩn ra nhìn dòng người ngoài cửa sổ, như đi vào cõi hư không. Quay mặt lại, văn kiện còn để chất đống lên mặt bàn. Tôi tiếp tục viết, một chữ lại một chữ cũng không hiểu mình đang viết gì. Chữ cuối cùng, kí, trả lại cho Trương Hi Tri đang ngồi đối diện về mặt hoài nghi.

“Chị Lâm, chị có tâm sự gì sao?”

Cô ta cảm hồ sơ, cũng không đi, mà muốn ở lại tám chuyện. Tôi cười: “Không có việc gì, chỉ là tối qua mất ngủ.”

Cô ta mặc nhiên nhún vai.

“Giúp chị đi pha chén café, cảm ơn.”

Tôi nói như vậy, cuối cùng cô ta mới chịu đi ra khỏi văn phòng.

Hồ sơ Trương Hi Tri đưa tới là một hồ sơ cần ký, có tên là “Nghị quyết dân chủ” trưng cầu ý kiến của mọi người về dự án khai phá bất động sản ở HongKong. Thật ra cũng chỉ làm màu, lệnh cấp trên đưa xuống, ai dám không kí?

Tiền Trương Hi Tri, tôi hít sâu mấy hơi, chăm chú vào bảng phân tích tình hình cổ phiếu trên màn hình trước mắt. Xu thế mấy ngày nay vẫn thất thường, mặc cho các tài phiệt đã ra tay, nhưng vẫn không có gì tiến triển.

Đang tập trung xem tài liệu, ánh nắng bên ngoài hắt vào một bóng người ngồi vào ghế đối diện, một ly café đặt vào trong tay tôi, mùi thơm nồng, khiến người khác phân tâm.

Tôi vẫn tiếp tục nhìn màn hình máy tính, không để ý đến người vừa đưa café. Chiếc bóng kia vẫn im lặng, không mấy may rời đi. Tôi thầm than, cô nàng Trương Hi Tri này, café đưa rồi không đi, còn muốn gì nữa đây?

“Xin cô ...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đối diện, im bật.

Lý Mục Thần nhìn tôi, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Giọng nói của tôi mang chút tức giận, khó trách anh ta nghe xong vẻ mặt khác thường. Chắc ngoài tôi không có ai dám dùng thái độ như vậy đối với anh ta thì phải.

“Ngon gió nào đưa Lý Mục Thần tiên sinh đến văn phòng tôi thế này?” Tôi cười một cái, cung kính hỏi.

Lý Mục Thần là nhân viên cao cấp của Hằng Trịnh. Đơn giản mà nói, anh ta là cấp trên trực tiếp của tôi. Tôi phải dựa vào anh ta mà kiếm cơm.

“Làm việc đã quen chưa?” Anh ta cười tươi hỏi.

Tôi theo tầm mắt anh ta nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng. Nếu cái anh ta nói là ám chỉ việc này, đáp án của tôi đương nhiên là khẳng định.

“Cũng tạm ổn!”

Đáp án của tôi, hiển nhiên quá mức công thức hóa. Anh ta bất mãn, mày nhíu lại một chút, nhưng chỉ là một chút, rất nhanh bình thường lại.

“Có gì cần giúp đỡ, tìm anh, anh nhất định hỗ trợ.”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Hỗ trợ?”

Thủ trưởng nói với cấp dưới một câu “hỗ trợ”, lẫn lộn đầu đuôi, nghe tới quái dị.

Tôi đang bực mình, anh ta liền quay đầu lại, nói, “Café này là café Lam Sơn của anh. Hương vị so với café bán sẵn hơn rất nhiều, em nếm thử.”

Tôi đứng, tựa vào cạnh bàn, bưng chén café lướt qua. Mùi thơm hảo hạng.

Thứ tốt, chắc chắn không phải tự dưng mà đến.

Một bên lướt qua hồ sơ, một bên quay đầu nhìn lũy thừa của thị trường chứng khoán đang có chiều hướng đi lên, mặt bàn kính phản chiếu một gương mặt dễ nhìn, hài hòa xinh xắn, đường cong mượt mà, đôi mắt sâu thẳm.

“Cô thật đúng là chỉ có thể tìm cho tôi thêm phiền toái!” Tôi mắng khuôn mặt kia một chút, sau đó trở mặt nhìn, dần dần khóe miệng nở nụ cười. Tôi sờ sờ khóe môi. Tôi cũng không hiểu được chính mình, tại sao có thể vô duyên vô cớ mà cười?

Đem công việc hoàn thành trong một buổi sáng, buổi chiều tôi thoải mái lên phòng nhân sự xin nghỉ nửa buổi. Tôi hẹn Diêu Khiêm Mặc đi xem phòng ở. Vấn đề chuyển phòng cũng không khẩn cấp như vậy, nhưng bây giờ tôi thăm nghĩ mau chóng rời khỏi khách sạn, né tránh Hồ Khiên Dư. Người đàn ông này, tôi tốt nhất không nên trêu vào.

Gọi vài cuộc điện thoại mới biết được Diêu Khiêm Mặc không ở trong nước. Anh ta cũng bận, dù sao cũng còn có công việc của mình. Chúng tôi trao đổi một chút, cuối cùng quyết định để Lộ Tây đưa tôi đi.

Nhà của Diêu Khiêm Mặc, hai phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh rộng rãi thoáng mát. Nội thất bên trong đầy đủ, cũng rất mới, nhìn thế nào cũng giống một ngôi nhà mới được bày trí mới không lâu.

Một tấm thảm trắng tinh đặt trong phòng ngủ, lông tơ mềm mại, dẫm vào như đi trên mây. Tôi thích cách bày trí này, nhà trọ ở Mỹ tôi cũng dùng loại thảm như vậy, vào mùa đông có thể ngồi trên sưởi ấm chân, băng giá trong tim nhiều khi cũng như tan rã.

Singapore quanh năm như mùa xuân, nên ngôi nhà này cũng không cần lò sưởi, nhưng lại có loại thảm mà tôi thích nhất.

Chỉ có thể nói thật trùng hợp.

“Phòng tốt như vậy anh trai cậu không dùng để làm gì?” Tôi không khỏi có chút thắc mắc.

Lộ Tây nghe vậy, bắt đầu nhìn tôi một cái, rất ít khi thấy cô ấy thể hiện thái độ như vậy.

“Vốn định để làm phòng tân hôn. Đáng tiếc hôn lễ không thành.”

Chia tay ngay trong lễ cưới? Ngày tôi mới nghe thấy lần đầu.

“Tại sao mình không nghe thấy cậu nói?” Tôi tỏ vẻ quan tâm, ngồi trên tấm thảm màu trắng, nghe chuyện cũ.

“Hôm đó, cậu gọi điện cho mình, nói phải về nước. Còn nhớ rõ không?”

Tôi gật gật đầu.

Còn nhớ rõ khi tôi nói như vậy, Lộ Tây ở đầu bên kia hét chói tai: “Cậu nói cái gì? Về nước? Thật hay giả?! A? Vi Linh?”

Tôi bị làm cho điếc tai sinh đau đầu, không nói lời nào, cầm di động lui ra xa một chút, tưởng chờ cô ấy hưng phấn xong, tiếp tục nói chuyện. Không ngờ được, Lộ Tây ở bên kia điện thoại mau chóng thức giục: “Vi Linh! Vi Linh! Vi Linh! Nói mau, nói mau, nói mau! Cậu thực sự sẽ về nước?”

“Thật!”

“Cái người cậu quen ... người đó, cái gì đầu to, ông ta không phải phản đối cậu về nước sao?”

Trương Hoài Niên quả thật không muốn tôi về nước.

Nhưng tôi đã quyết định trở về, đã hạ quyết tâm, không thể quay đầu.

Giọng nói của Lộ Tây rất cuộc bình tĩnh đi một chút: “Vậy khi nào cậu trở về?”

Tôi nghĩ một lúc, nói, “Chờ giải quyết toàn bộ chuyện bên này đã!”

Bây giờ nhớ lại Lộ Tây hét chói tai hôm đó, đầu tôi vẫn còn có chút đau.

“Khi đó mình đang tham gia hôn lễ của Khiêm Mặc. Cậu cũng biết tính tình của lão phu nhân kia rồi đấy, mình còn dựa hơi Thác Ni, nên bị đẩy đến một góc tối. Cậu ngấm lại xem, chỗ đó nói chuyện điện thoại sao có thể quấy rầy đến hôn lễ? Thế vậy mà tìm cớ cho người đuổi mình ra khỏi giáo đường!”

Với giọng của Lộ Tây, không phải không có khả năng ...

Lúc tôi gọi điện thoại cho Lộ Tây, là đang ngồi trong xe Trương Hoài Niên. Chúng tôi trên đường đến Lãnh sự quán.

Ngày trước Hồ Hân trăm phương ngàn kế đem tôi tống ra nước ngoài, bức tôi kí cam kết. Cam kết này còn giữ lại ở Lãnh sự quán, hạn chế của tôi quyền tự do về nước.

Trước khi tôi trở về, phải làm cho cam kết này mất đi hiệu lực. Dù là cách chính thống, hay phi pháp, chỉ cần có thể để tôi về, tôi cũng sẵn sàng lựa chọn. Mà Trương Hoài Niên, người ở trong giới tài chính cùng tư pháp, không có mấy người không biết năng lực của ông ta. Ông ta vốn kiên quyết phản đối tôi làm nhưng vậy, nhưng tôi kiên trì, ông ta cũng chẳng còn cách nào. Trong giới có một câu thể này: “Trương Hoài Niên là luật sư vô lương tâm nhất châu Á, làm ăn không kể trắng đen, sớm đã đạt đến cảnh giới.”

Cho nên tôi mới phải phiền ông ta, cùng đến Lãnh sự quán.

Lúc ấy ở trên xe, Lộ Tây nói những lời này, ngay cả Trương Hoài Niên cũng loáng thoáng nghe được, giọng nói lớn đến như vậy, không thể trách Diêu phu nhân đem cô ấy đuổi ra khỏi giáo đường.

“Nhưng chuyện bức mình nhất, là mình bị đuổi ra khỏi giáo đường không lâu, Khiêm Mặc cũng đi ra. Mình vốn tưởng anh ấy ra an ủi mình, nhưng cậu biết anh ấy nói gì không?”

“Nói thể nào?”

“Anh ấy nói ... Anh ấy không kết hôn. Nhìn cô vợ hờ kia hỏn hỏn đuổi theo sau, cậu có biết mình sung sướng đến mức nào không?”

Nói chuyện cuối cùng lại trở thành lệch quỹ đạo. Lộ Tây nguyên bản là vì việc anh trai mình thất hôn mà tiếc nuối, đến cuối cùng lại biến thành việc khoái trá nhất.

Làm người nghe chuyện, tôi quả thật không theo kịp cô ấy.

Chap 8: Tin tức

Tôi trở lại khách sạn bắt đầu thu dọn hành lý.

Tùy rằng từ Mỹ mang về không mấy thứ, nhưng sau khi ở đây một tuần, tôi mua không ít này nọ. Tôi cũng giống phụ nữ bình thường, thích mua sắm. Nhưng cũng có chút bất tiện, muốn đem toàn bộ những thứ này về nhà mới, cũng không phải chuyện đơn giản. Thu dọn hết cũng chiếm của tôi không ít thời gian.

Tôi nghĩ lại, quyết định ngày mai gọi công ty chuyển đồ. Tôi còn phải đi làm, không có thời gian tự thu xếp. Nghĩ đến ngày mai đi làm, tôi không khỏi có chút bực bội.

Tôi hiện tại chỉ có 10% cổ phần tổng công ty Hằng Thịnh. Nhà họ Hồ có 50%, địa vị khổng chế tuyệt đối. 50% này, là vẫn chưa kể cổ phần trong những công ty con. Nói cách khác, cho dù tôi lấy lại 15% số cổ phần Hồ Hán chiếm lấy hồi đó, cũng không tiến được đến chiếc ghế cao nhất của Hằng Thịnh.

Theo tôi biết, những người có thâm niên trong ban giám đốc quan hệ cùng Hồ Hán cũng không phải bình thường, đặc biệt là Hà Vạn Thành, cho dù đưa ra bất kì quyết sách nào, ông ta từ trước đến giờ vẫn đứng về phía Hồ gia.

Hồ Hán lại có một đứa con không tầm thường như Hồ Khiên Dư, từ lúc nắm quyền, đã có thể đưa Hằng Thịnh lên một tầm cao mới như ngày hôm nay.

Nói như vậy những cổ đông nhỏ còn có khả năng bắt tay chuyển cổ phần cho tôi, những cổ đông lớn, muốn bọn họ nhả ra cổ phần của mình, còn khó hơn lên trời.

Ngay lúc tôi đau đầu đau đầu, di động vang lên.

Màn hình hiển thị một dãy số xa lạ. Một dự cảm không rõ xông lên đầu. Tôi âm thầm cầu nguyện: Trăm lần không phải là hần!

Nhấc máy.

“Lâm Vi Linh.”

Giọng nói Hồ Khiên Dư.

Hiển nhiên điều tôi cầu nguyện không linh nghiệm.

“.....”

“Vi Linh?”

Nghe thấy hần gọi tên mình, cơ thể tôi phản xạ có điều kiện co rụt lại. Tôi không tự giác nhớ đến, buổi tối hôm đó, một màn kích thích đau đớn.

Hần tiến vào, cơ thể tôi đột nhiên chấn động.

Mặt hần, chôn ở hõm vai tôi, thấp giọng gọi: “.... Vi Linh Vi Linh ...”

Tôi vẫn cắn răng, lắc đầu trong vô thức, tóc hỏn độn, mồ hôi ướt nhẹp dính ở trên mặt. Tôi muốn nói, lại không nói nên lời.

Tôi cắn răng thầm nghĩ, không được rên rỉ, không được rên rỉ.

Cơ thể càng run lên không thể kìm chế được, một khắc cuối cùng, hần rút mạnh ra, một dòng nóng bỏng phun ở một bên đùi tôi

Cái này ...

Tôi không muốn nhớ lại, vậy mà vẫn rõ ràng, không thể nào quên.

“Lâm Vi Linh?” Hấn gọi lại một lần.

“Chuyện gì?” Tôi nghe thấy chính mình hỏi hấn.

Tai như ù đi, không rõ ràng.

“Em xuống đây.”

“.....”

“Anh ở bên đường đối diện khách sạn.”

Tôi theo bản năng đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Không nhìn thấy hấn.

Đương nhiên, ngay cả xe cũng nhỏ như kiến, huống chi là người?

“Tôi ở bên ngoài, còn chưa về khách sạn.” Tôi lập tức trấn áp lại, giọng nói vững vàng, không để hấn phát hiện ra manh mối.

Tiếng cười trầm thấp truyền đến, nghe không lớn, dần dần tắt đi. Đầu bên kia rơi vào tĩnh lặng.

Tiếp theo, lại là một trận cười.

Nếu nói tiếng cười vừa rồi là khinh thường thì bây giờ nụ cười của hấn có hơi bất đắc dĩ. “Anh thấy em đứng bên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.”

Tôi kinh ngạc co mình trốn sau bức màn. Tim tức thì đập mạnh, thích ... thích ... thích ... không ngừng nghỉ.

Cách xa như vậy, sao hấn có thể nhìn thấy?

Tôi tự trấn an mình, nhưng tim vẫn không ngừng đập mạnh.

Tôi khó khăn lấy lại bình tĩnh, Hồ Khiên Dư thản nhiên nói, mang theo ý cười: “Cách xa như vậy, làm sao anh nhìn thấy được? Không cần trốn.”

Hồ Khiên Dư, vì sao anh luôn luôn đoán được tất cả? Giống như tất cả những hàng động của tôi, toàn bộ đều trong lòng bàn tay anh.

“Anh không ở đối diện khách sạn, đừng lo.” Nói xong, hấn liền cúp điện thoại.

Tiếng máy bận, nhắc nhở tôi tắt máy. Tôi nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn nhuộm màu trời giống như đang chạng vạng.

Thật ra, lúc này, đã là gần nửa đêm.

Ngày hôm sau, tôi đi làm. Ăn xong bữa sáng, tôi tiến vào phòng trà.

Trong phòng trà lúc này có rất nhiều người, tôi không khỏi ngạc nhiên. Bình thường, sau bữa sáng mọi người thường trở về vị trí, phòng trà rất vắng vẻ.

Tôi dừng lại ngoài cửa trong chốc lát, vẫn là quyết định đi vào.

Trong phòng rất náo nhiệt.

“Đây là.....”

“Nhất định là vậy! Chuẩn xác!”

“Mặt bị làm mờ sao cô có thể nhận được?”

“Nhất định là phía Hằng Thịnh liên hệ với tòa báo, không cho bọn họ đăng mặt!”

“... Cô gái bên cạnh này, có nhớ hay không?”

“Aizz, đầu óc cô làm sao vậy? Nhìn xem, ở đây có viết tiểu thư của Đại Ngôn sánh đôi cùng người đàn ông vàng trong bữa tiệc ...”

“Ôi, thất vọng! Cô ta cũng chỉ xinh đẹp bình thường thôi mà! Làm sao xứng đôi với giám đốc chúng ta ...”

“Cái gì? Không thể tin được!”

“Buổi sáng từ trong nhà người ta đi ra ... đều viết như vậy rồi, còn không tin cái gì?”

Trong không gian tràn ngập những lời tranh cãi ầm ĩ. Đây là lí do tôi không thích vào phòng trà khi có nhiều người. Đồn đại, buôn chuyện, toàn những thứ nhạt nhẽo, nghe vào đau đầu.

Tôi day day thái dương, chuẩn bị pha xong café.

Một người lúc này đứng bật dậy, chạy đến phía tôi. Cô gái này vừa cười vừa trốn, cầm trong tay tờ tạp chí sắc sỡ. Một người khác đứng lên, lập tức đuổi theo.

“Cậu xinh đẹp? Cậu rùa vàng cũng không đủ tư cách a?”

“Ăn nói bậy bạ?! Đừng để tôi bắt được!”

Trong lúc đuổi đuổi đánh đánh một hồi, tôi đi đường vòng, cố tránh không đụng phải bọn họ, sợ café bị đổ. Nhưng không ngờ, hai người này chạy tới chạy lui, trong lúc mải vui đùa, tôi đã tránh đường mà bọn họ cũng không để ý. Một người va vào khuỷu tay tôi, chén café nghiêng đi, toàn bộ café hắt thẳng vào một bên vạt áo. Phòng trà ầm ĩ nhất thời rơi vào im lặng.

Tôi run lên nhìn quần áo mình, cố gắng không cho café tiếp tục lan xuống.

Hai người đang đuổi bắt kia đều sửng sốt, trong đó có một người nhìn mặt tôi, lại nhìn mảng café trên áo, đột nhiên phản ứng, “A” một tiếng, vội vàng để tờ tạp chí lên bàn, chạy đến phòng vệ sinh bên cạnh lấy khăn mặt, giúp tôi lau.

Cũng là càng làm càng rối, quần của tôi cuối cùng bị cô ta làm bẩn.

Bất đắc dĩ, tôi để chiếc cốc lớn để sang một bên, cầm lấy chiếc khăn tự mình lau.

“... Xin lỗi! Lâm tiểu thư, tôi vừa rồi ... Vừa rồi không nhìn thấy cô!”

Cô gái xô vào tôi run giọng nói: “Đồng nghiệp Lâm ... Cô không sao chứ?”

Nhìn cô ta bộ dáng đáng thương, tôi cũng không biết nên thế nào.

“Không việc gì, lau khô là được rồi.” Tôi nhìn chiếc cốc của mình, cười ra tiếng, cố gắng phá vỡ không khí xấu hổ.

Quay người cầm lấy cốc.

Tầm mắt của tôi lơ đãng nhìn qua mặt tạp chí. Một góc quyển bị café dính bẩn, nhưng không ảnh hưởng đến bức hình bắt mắt giữa trang báo. Tầm mắt của tôi không chịu không chế dừng lại.

Tôi buộc chính mình quay đi nhưng làm thế nào cũng không được.

“Mỹ nhân sánh vai cùng nhà doanh nghiệp trẻ tài ba, tình cảm lưu luyến”

Tiêu đề cũng đủ mảnh lối.

Ảnh không rõ ràng lắm, nhưng góc chụp này để lộ toàn bộ khuôn mặt cô gái tươi cười thản nhiên, mà người đàn ông trong hình lại bị làm mờ mặt, không cho người khác xác định rõ ràng. Nhưng là, chiếc nhẫn trên tay người kia, tôi biết.

Người đàn ông này, không phải Hồ Khiên Dư?

Tối hôm qua hẳn ôm người đẹp trong lòng, sao còn có tâm tình gọi điện thoại đến quấy rầy tôi?

“Đồng nghiệp Lâm, cô không sao chứ?”

A, bây giờ tỏ vẻ quan tâm đến người khác chỉ có thể dùng một câu này sao?

Không sao chứ?

Tôi tốt lắm! Thật sự rất tốt!

Tôi nhìn cô ta cười cười: “Tôi không sao, cảm ơn!”

Tôi nói xong, quay người rời đi, giấu tất cả cảm xúc trên mặt này giờ.

Tôi định trở lại khách sạn mới nhớ buổi sáng hôm nay đã trả phòng, đồ đạc cũng đã chuyển đến nhà mới.

Đứng ở dưới đại sảnh đông người đi lại, cảm thấy vô cùng chật vật. Áo sơ mi trắng, vết café sẫm màu, sau khi nước nóng ngấm, cọ vào áo âm ỉ đau.

Trở lại công ty làm? Về nhà thay quần áo?

Tôi mờ mịt không biết phải làm sao.

5. Chương 09-10

Chap 9: Ngẫu ngộ

Một tuần trước, tôi tham gia một trò chơi.

Không phải là chương trình giải trí trên TV lúc chín giờ tối, ván bài này, cá cược không phải là tiền, là quyền khống chế Hằng Thịnh. Lợi thế, cũng không phải là tiền, là tất cả của tôi, bao gồm cả cổ phần trong công ty của hắn.

“Tôi sẽ là một tình nhân thật tốt.

Không ghen tỵ, không cần người khác nuôi sống, không sợ bị làm sáng tỏ.

Chỉ có một yêu cầu.

Để cho tôi ở Hằng Thịnh.”

Tôi còn nhớ rõ chính mình khi đó, nói như vậy, là để có được tư cách tham gia ván bài này.

“Lâm Vi ... đồng nghiệp Lâm?”

Tôi ngơ ngác đứng ở ngoài khách sạn, không biết sao đúng lúc đó có người gọi tên mình.

Giọng nói cũng không chắc chắn, như là phán đoán nghi ngờ. Tôi nhìn về phía tiếng nói.

Lý Mục Thần? Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Tôi nhìn anh ta, có hơi bất ngờ. Ánh mắt anh ta dường như cũng thế?

“Tại sao em ở trong này?”

“Em tan sớm.”

Lý Mục Thần có vẻ không tin nhìn tôi cười, lại nhìn đồng hồ, “Mười hai giờ, thời gian ăn cơm trưa, không tính là tan sớm.”

Mười hai giờ?

Tôi xem đồng hồ, quả nhiên.

Không khỏi vỗ vỗ trán mình, tôi hôm nay làm sao vậy? Tốn nhiều thời gian gần người ở trong này.

“Có một người bạn hẹn anh ăn cơm ở tầng thượng, nếu không ngại thì đi cùng đi?”

Tôi giơ tay, chỉ vào vết café trên áo mình: “Đồ của em bị dơ, phải về nhà đổi.”

Anh ta theo tay tôi nhìn, sau đó nói một câu làm tâm trạng tôi tốt hẳn.

“Anh vừa rồi không để ý, còn tưởng hoa văn trên áo! Em giá áo trời sinh, người khác mặc không đẹp cũng thành đẹp. Huống hồ, áo này cài vào, chỗ bẩn không nhìn thấy.”

Thực không tin được người đàn ông này có thể nói ngọt như vậy.

“Đồng nghiệp Lâm?”

“A ... em hơi lơ đãng, xin lỗi!”

“Cùng đi sao? Cơm trưa.”

“Được rồi.”

Bị lừa.

Không có người bạn nào hết.

Anh ta giống như vô tội: “Vốn là hẹn bạn, nhưng không ngờ người ta có hẹn với người đẹp, còn anh, bị cho leo cây. Nhưng bây giờ chắc phải cảm tạ người đó, nếu không vì anh ta, sẽ không tình cờ gặp được em.”

Tôi đối với những lời này bán tín bán nghi.

Đàn ông theo đuổi phụ nữ, phải có chút vô lại, hoặc trơ trên, nếu không cả đời không đuổi được. Những lời này, đối với tầng lớp tinh anh trong xã hội như Lý Mục Thần mà nói, rất đúng.

Anh ta lừa tôi, đáng tiếc, tôi chỉ có thể làm như không thấy.

Sau bữa cơm hôm nay, coi như tôi thực sự hiểu biết vị quản lý cấp cao này. Đường như anh ta cố ý nhắc đến vài dự án của tôi ở bên Mỹ. Khi còn bên đó, nhiều công ty thường tìm những nhân tài ngay khi còn ở trong trường học. Có nhiều công ty cũng tìm đến tôi, lại được vị giáo sư xinh đẹp Mera của tôi ở phía sau giật dây. Kỳ thật tôi đối với những công ty này cũng không có nhiều hứng thú, nhận lời, chẳng qua là nể mặt giáo viên của mình mà thôi.

Tôi ở giữa thuyết phục, các công ty đó từ cạnh tranh một mất một còn quay sang bắt tay hợp tác, cải chế hình thức kinh doanh, giảm biên chế, đã đạt được nhiều thành quả, thêm vào đó là sự can thiệp của chính phủ, nên ngày càng thuận lợi. Giới truyền thông, người trong cuộc hay những nhà phân tích kinh tế luôn nói rằng những năm gần đây, những chiến dịch cải cách này diễn ra đều có thể đồng loạt thành công, nhưng theo ý kiến cá nhân của tôi, thắng lợi này, 50% là may mắn.

Mà Lý Mục Thần lại có thể vạch ra hơn một nửa những lỗ hổng chỉ có tôi cùng người đứng đầu trong nội bộ những công ty đó biết được, không thể không làm cho người khác khâm phục. Giao tiếp với những người thông minh như anh ta, tôi có thể học được rất nhiều.

“Vi Linh, muốn gọi thêm gì không?”

Không biết từ khi nào, anh ta xưng hô đối với tôi, đã chuyển từ “Lâm tiểu thư” sang thành “Vi Linh”, mà tôi nghe xong, cũng không có chỗ nào cảm thấy không ổn hay không thoải mái.

Tôi xem thực đơn, lật qua lật lại, vẫn không quyết định được nên ăn gì.

“Vậy thử món sò hấp hồng rượu ở đây xem. Hương vị rất được.”

Tôi đồng ý lời đề nghị của anh ta, gọi món “Sò hấp hồng rượu” nổi tiếng. Điểm tâm ngọt sau bữa ăn thuần hương vị Scotland. Lần đầu tiên tôi thử món này, rất ngon. Nhấp đầu lưỡi cảm thấy trong veo, sau lại cảm thấy có vị ngọt dịu dịu. Tôi dường như bị cuốn hút bởi món ăn thú vị này.

Ngay lúc đó, Lý Mục Thần hất hất cằm hướng tôi, không rõ anh ta ám chỉ điều gì. Thấy vậy, anh ta liền nở nụ cười chỉ chỉ miệng mình. Lúc này tôi mới phản ứng lại, đang chuẩn bị lấy khăn lau miệng, anh ta đã đi từng bước. dường như không có việc gì, vươn tay, ngón trỏ nâng cằm, ngón cái khẽ xẹt qua khóe môi tôi. Hành động này quá mức ám muội, làm cho không khí xấu hổ một cách kì lạ. Cả hai chúng tôi ngẩn người, anh ta vội rút tay lại “... Xin lỗi.”

Tôi cúi đầu, tiếp tục ăn, cũng không còn tâm tình nào để thưởng thức. Tôi cũng không còn muốn tiếp tục ở nơi này, vô thức đem thức ăn nuốt xuống.

Ăn trưa xong, Lý Mục Thần cùng tôi đi xuống dưới.

Vốn tôi không nghĩ làm phiền anh ta, vì vậy xuống dưới khách sạn mỗi người đi một ngã. Anh ta đến bãi đỗ xe, tôi đi đón taxi. Nhưng dường như mấy chiếc taxi này cố tình phản đối, tôi đợi ở ven đường hồi lâu, cũng không một chiếc nào đi qua. Cuối cùng, Lý Mục Thần lái xe đến trước mặt tôi, mở cửa kính: “Lên xe.”

Tôi do dự một chút, mở cửa xe ngồi vào. Anh ta nhìn tôi, hỏi: “Có nghĩ đến việc mua một chiếc xe không?”

Tôi đối với chuyện lái xe có tâm lý bị ám ảnh. Những năm ở Mỹ, cường độ công việc cao, đòi hỏi phải có xe riêng để tiện di chuyển, tôi cũng từng đi thi lấy bằng, nhưng chỉ cần tay động đến vô lăng, đều không thể nào tiếp tục.

Tôi không nghĩ đem việc này nói cho người khác, chỉ có thể ngán gọn: “Tôi hiện giờ không dư dả lắm, tạm thời còn chưa nghĩ đến việc mua xe.”

Chờ tôi về nhà thay quần áo, cả hai liền về công ty. Gặp đồng nghiệp ở bãi đỗ xe, bọn họ đều tò mò đánh giá tôi cùng Lý Mục Thần. Từ trên xe một người đàn ông xuống không có gì đáng nói, nhưng người đàn ông này không phải người khác, mà là Lý Mục Thần. Việc này cũng không thể trách người khác để ý.

Không biết ngày mai lại có chuyện gì đồn đại nữa.

Giám đốc cao cấp Hằng Thịnh, Lý Mục Thần đi làm cùng nữ đồng nghiệp, thử đoán xem quan hệ của họ là gì?

Lý Mục Thần dường như cũng nhận ra ánh mắt khác thường của những người xung quanh, hơi ái ngại nhìn tôi: “Thật là ... hơi phiền toái!”

Tôi gật gật đầu.

Đâu chỉ là hơi phiền toái?

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, Lý Mục Thần đi đến cửa thang máy. Đây là thang máy VIP, tôi không thể đi cùng.

“Em không vào sao?”

“Không nên. Đây là thang máy chuyên dùng của nhân viên cấp cao.”

“Không sao, anh cũng lên tầng 32.”

.....

Cứ dằng co như vậy chỉ làm cho càng nhiều người để ý, tôi thăm than, miễn cưỡng đi vào. Có lẽ bữa trưa tôi ăn quá chăm chú, Lý Mục Thần tưởng lầm tôi là người mê ăn uống, trong thang máy liền hào phóng mở lời: “Buổi tối rảnh sao? Anh biết một nhà hàng rất lạ, muốn thử hay không?”

Đây là thói quen của tôi, ăn cái gì cũng giống như làm thí nghiệm hóa học, còn phải tìm hiểu đến thành phần bên trong. Nhưng trên thực tế tôi đối với ăn uống không có nhiều hứng thú, lại càng không để ý đến nhà hàng “rất lạ” kia.

“Buổi tối có thể em bận ...”

Tôi nói chưa xong, thang máy “Đỉnh” một tiếng, dừng lại ở lầu 19. Tôi bị tiếng này làm gián đoạn, đang muốn tiếp tục liền có hai người tiến vào.

Một người là trợ lý tổng giám đốc Vương Thư Dục.

Người còn lại, đương nhiên là tổng giám đốc của chúng ta.

Vương Thư Dục liếc nhìn tôi một lần, chỉ một lần, liền thu hồi tầm mắt.

“Chào Hồ tổng!”

“Chào Hồ tổng.” Tôi nói cùng Lý Mục Thần.

“Ừm.” Hồ Khiên Dư hơi hơi vuốt cằm, xem như trả lời.

Tổng giám đốc ở đây, Lý Mục Thần cũng không tiện nhiều lời. Tôi rất cuộc có thể tránh được, không cần cố gắng nghĩ cách từ chối lời mời của anh ta. Không có việc gì, đợi đến tầng 32, tôi không khỏi nhìn về phía Hồ Khiên Dư. Hắn rất cao, vóc người cao ngất, Vương Thư Dục cùng Lý Mục Thần cũng không cần phải nói. Ba người đứng chung một chỗ, dường như che của tôi toàn bộ ánh sáng.

Vương Thư Dục đang báo cáo gì đó với Hồ Khiên Dư, giọng nói dè dặt, cố gắng không cho những người phía sau, là tôi cùng Lý Mục Thần, nghe thấy. Tầm mắt của tôi không khỏi dừng lại ở trên lưng Vương Thư Dục một lát. Người đàn ông này, cùng người bên cạnh anh ta, Hồ Khiên Dư cũng giống nhau, ra vẻ đạo mạo!

Lúc này Lý Mục Thần nhìn về phía tôi, tôi cuống quýt thu lại ánh mắt, không dám nhìn chằm chằm vào Vương Thư Dục phía trước. Lý Mục Thần ra hiệu hỏi tôi: Em biết trợ lý Vương?

Tôi im lặng một chút, nhanh chóng lắc đầu, cố che giấu.

May mà Lý Mục Thần đối với vấn đề này cũng không mấy quan tâm, cuối cùng nói: “Buổi tối mấy giờ em tan tâm? Anh chờ em!”

“Em buổi tối có ...”

Tôi không thể nói hết, bởi lúc này Hồ Khiên Dư ở phía trước tôi nghiêng người, tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tầm mắt Hồ Khiên Dư đang chiếu thẳng vào mình. Ánh mắt của hắn muốn nói gì, tôi chưa kịp thấy rõ đã chuyển đến bên Lý Mục Thần.

“Mục Thần, ba giờ đến văn phòng tôi, tôi có một case quan trọng giao cho cậu.” Hồ Khiên Dư nói, mặt không chút thay đổi.

Lý Mục Thần lập tức gật đầu đáp “Vâng”

Hồ Khiên Dư lúc này mới quay người. Lúc ánh mắt hắn xẹt qua tôi, như không để ý. Mà lúc này Vương Thư Dục dường như lơ đãng quay đầu, liếc nhìn tôi một lần nữa.

Tôi cúi đầu, học Hồ Khiên Dư, giả không để ý đến ánh mắt anh.

Chap 10: Hôn giới

Tôi buổi tối không hẹn cùng Lý Mục Thần.

Quả thật tôi không rảnh.

Tôi thuê một chiếc du thuyền, mời Hoàng Hạo Nhiên.

Người này được coi là nhân vật duy nhất trong ban giám đốc xem Hồ Khiên Dư không vừa mắt. Vốn anh ta không phải là dân kinh doanh, cùng với những người làm ăn mảnh lới không giống. Chỉ tiếc Hoàng Hạo Nhiên lại phải đối mặt cùng với những người như vậy.

Nơi tôi chọn không khí rất được, một chiếc du thuyền câu cá, nhàn nhã. Đương nhiên, tôi cũng không phải đến để tìm “nhàn nhã”. Chúng tôi thương lượng, chỉ có lợi ích cùng trao đổi.

“Mỗi cổ phần tôi trả ba trăm rưỡi, hơn nữa không giành quyền lợi từ số cổ phần này trong tay anh, thế nào?”

Hai tay của tôi ở dưới mặt bàn khấn trương xoắn lại. Tôi đề nghị như vậy phần thắng không lớn, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng những thứ này, tất cả chỉ có thể giấu dưới mặt bàn.

Cổ phần trong công ty của Hoàng Hạo Nhiên đều thuộc vợ anh ta. Tuy rằng vợ anh ta đã cố ý đem số cổ phần này đứng dưới danh nghĩa anh ta, nhưng cho đến bây giờ, quyền khống chế số cổ phần này anh ta không còn nắm giữ trong tay được nữa.

Biểu hiện của Hoàng Hạo Nhiên giờ phút này, tuyệt đối không phải là biểu hiện của người nói chuyện làm ăn nên có.

Tôi cầm chén trà uống một ngụm. Trà Long Tĩnh, đắng.

Bỗng dưng, Hoàng Hạo Nhiên nắm lấy tay tôi.

“Lâm tiểu thư, không còn điều kiện nào hấp dẫn hơn sao?” Anh ta như cười như không.

Tôi không nói không rằng rút tay, cũng không để ý đến sự cố chấp của anh ta.

“Xin lỗi, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi.” Tôi nhìn tay anh ta, cười một cái, “Tôi không phải gái quán bar.”

Tôi nói xong, anh ta liền tức giận buông tay: “Lâm tiểu thư, tôi cũng không phải khách quán bar. Chúng ta ... đúng là ông nói gà bà nói vịt, nhầm lẫn, nhầm lẫn.”

Hoàng Hạo Nhiên xuống thuyền, bước chân mang theo tức giận, làm cho chiếc thuyền khê chao đảo.

Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ mang thức ăn đến, tôi nhìn một mâm thức ăn thịnh soạn, ghé vào trên bàn, đột nhiên không còn sức, mặt chôn ở cánh tay, cười không ra tiếng.

Đàn ông, tất cả đều nông cạn. Phụ nữ trong mắt bọn họ chỉ là một mặt hàng trả giá bằng thân thể. Hồ Khiên Dư, Hoàng Hạo Nhiên ... Không biết sau này sẽ gặp bao nhiêu người như vậy nữa. Chẳng lẽ, tôi thực sự là gái quán bar?

Về nhà, một ngôi nhà xa lạ.

Hành lý đã chuyển đến, tôi bắt đầu thu dọn lại. Trong nhà cũng có một chiếc tủ tường, đủ để tôi treo quần áo.

Tôi ôm một xấp CD đến giá đựng.

Bên trong có một chiếc hộp. Tôi mở ra, một cặp nhẫn kim cương, một nam một nữ. Kim cương rất lớn, của nữ cũng chừng 6 cara, cân đối lại tinh tế, nhất định rất xa xỉ.

Tôi không khỏi suy nghĩ, căn phòng này, nguyên bản là phòng mới. chỉ tiếc trong hôn lễ chú rể bỏ chạy, không dùng đến nơi này, lại lợi cho người ngoài là tôi.

Giống như ma xui quỷ khiến, tôi lấy ra chiếc nhẫn nữ, đeo vào ngón áp út vô danh. Vừa vặn. Ánh sáng kim cương chói mắt, khiến người ta cảm thấy chói da. Tôi vội vã tháo ra, trả về hộp.

Sắp xếp xong,, tôi mới có thời gian rảnh rỗi theo dõi thị trường cổ phiếu ngày hôm nay.

Tôi xem tình hình của Hằng Thịnh, vẫn vững vàng bình ổn, được các nhà đầu tư hết sức coi trọng. Trước mắt tôi chưa thể tiếp xúc đến trung tâm nghiệp vụ của Hằng Thịnh, đợi cho đến khi nắm được những tin tức tài chính trọng yếu nhất, tôi mới có thể đột nhập vào nội bộ căn cơ.

Xem xét xong, trước mắt tôi hiện lên một người, Hoàng Hạo Nhiên.

Hôm nay Hoàng Hạo Nhiên rất cứng rắn, anh ta không muốn nói chuyện hợp tác với tôi, tôi chỉ có thể tìm con đường khác. Tư liệu của anh ta tôi đã xem qua phía công ty thám tử, nhưng khi đó tôi còn chưa muốn dùng đến cách này để đối phó, cũng không tiếp tục tìm hiểu. Chính là tôi chỉ muốn biết cổ phần Hằng Thịnh trong tay anh ta như thế nào, điểm mấu chốt ở đâu để tiện ra giá.

Tôi đối với chuyện riêng tư của người khác không có hứng thú, nên bím tóc, không muốn bắt lấy bằng cách này(1).

Xem ra, liên lạc với người bên công ty thám tử một chút vẫn là tất yếu.

Tôi gọi điện cho người phụ trách bên đó, thuê bọn họ mỗi ngày giám sát nhất cử nhất động của Hoàng Hạo Nhiên. Bọn họ làm việc rất hiệu quả, tôi tạm thời yên tâm.

Tôi vừa cúp điện, tiếng chuông lại vang lên. Tôi tưởng bên đó gọi lại, không nghĩ ngờ nhắc máy.

“Nói chuyện điện thoại cùng ai lâu như vậy?”

Tôi ngừng lại một chút, mới phản ứng được. Giọng nói này – là Hồ Khiên Dư.

“Hồ tổng tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Hồ tổng?” Hần cười nhạo cách xưng hô này, bỗng nhiên nghiêm túc trở lại, “Hồ tổng ra lệnh cho cô mở cửa ngay bây giờ.”

Tôi ngẩn người, tuy rằng cảm thấy bất mãn nhưng vẫn đi ra cửa lớn.

Xuyên qua mắt mèo, tôi thực sự thấy vị khách không mời mà đến này đứng bên ngoài.

Với hần mà nói, hành tung của tôi, dường như không có gì không biết. Tôi chần chờ một chút, cầm tay nắm cửa, lại chậm chạp không mở.

Hồ Khiên Dư tiến lại gần, ánh mắt nhắm ngay mắt mèo, con người hần liền phóng đại ngay trước mặt. tôi co người lại. Hần rõ ràng không nhìn thấy bên trong, nhưng hành động này ...

Tôi đột ngột nhiên này sinh cảm giác không có đường trốn, đơn giản xoay tay nắm, mở cửa.

“Hồ tổng tìm tôi có chuyện gì sao?”

Đối diện với sự nghiêm nghị của tôi, Hồ Khiên Dư ngược lại nâng cánh tay dựa vào khung cửa, người ghé lại, tiến gần đến tôi. Hần mặc chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông, không đeo cà vạt, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo gió cổ lật, quần bò thoải mái, không hề giống như đi làm, hình như là vừa đi từ trong pub ra.

“Anh đến thực hiện thỏa thuận.” Trán hần dụi dụi vào trán tôi, khẽ cọ.

Trên mặt hần có một loại uy hiếp, lại hơi ngả ngớn, khi cúi như có một bóng ma hạ xuống. Một người đàn ông như vậy làm tôi cảm thấy hơi hoảng.

Ngay sau đó tôi ngửi được mùi cồn, “Anh uống rượu?”

Hần gật đầu, nhìn tôi, như đứa trẻ làm sai, ánh mắt vô tội: “Ừm ... Nếu không, không dám tới gặp em.”

Tôi than một câu, bàn tay đỡ lấy nách hần, dìu hần vào trong cửa.

Hần chần chờ một chút, nhìn tôi.

“Sao vậy?”

Tầm mắt hần chuyển xuống dưới chân: “... Giày ...”

Tôi điên mất.

Hắn uống rượu, cách tư duy liền trở nên kì lạ.

“Không cần cởi giày, vào đi.”

Hắn nghe tôi nói như vậy mới làm theo, để mặc tôi dìu vào nhà.

Tôi đặt hắn trên sofa. Sau đó vào bếp nấu cho hắn bát canh giải rượu.

Có trời biết tôi tốt bụng đến nhường nào, lại đi chăm sóc cho kẻ địch.

Không biết hắn say đến mức nào, cũng không biết tại sao hắn lại đến nơi này. Ngay cả đi cũng không xong, nhưng cặp mắt hắn không có một chút mơ hồ, sáng kinh người theo dõi tôi.

Tôi đập vào canh hai nhánh gừng, trong đầu nổi lên một trận nham hiểm. Người này, đối với gừng mẫn cảm, hẳn hại tôi luống cuống tay chân, tôi cũng phải trả thù một chút.

Canh già rượu chuẩn bị xong, tôi đỡ hắn ngồi dậy, thử đem canh đến miệng hắn. Hắn không yên, lắc đầu không chịu uống, hẳn là không chịu được vị gừng, mũi nhăn lên: “Khó uống ...”

Còn chưa uống, thế nào lại biết khó uống?

Hắn nhìn tôi, ánh mắt nghi ngờ, sau đó, dường như đổi quay mặt ra chỗ khác.

“Không, dễ uống lắm.”

Tôi thấy hắn không tin, múc một thìa uống cho hắn xem.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên tránh tay tôi, không đợi tôi phản ứng, giữ lấy vai tôi, tiến đến.

Đôi môi mềm, có một chút lạnh, trong miệng tôi canh giải rượu vẫn nóng. Hắn hít một hơi, đem chất lỏng từ trong miệng tôi hút lấy.

Hắn táp lưỡi, nằm trở về: “Ừm, ngon lắm!”

Tôi thật muốn nghi ngờ hắn say rượu là giả, thực sự là đang muốn trêu chọc. Đang muốn bắt măn, Hồ Khiên Dư lại giống như con chó nhỏ tiến vào sofa quay lưng về phía tôi.

Cơn tức của tôi không được giải thoát, chỉ có thể rầu rĩ bưng bát. Kỳ thật, khi đó cũng không nghĩ nhiều, trên tay có cái gì liền uống cái đó, đợi cho đến lúc trong miệng đầy vị gừng, cúi xuống nhìn chiếc bát, canh giải rượu đã sớm bị tôi uống sạch.

Đợi hồi lâu, Hồ Khiên Dư vẫn còn ngủ, không đỡ mình, tôi thử đẩy hắn ra đứng dậy. Hắn muốn ngủ ở sofa kệ hắn, tôi không muốn ở tại nơi này. Nhưng hắn thực nặng, cánh tay chẳng biết cố ý hay vô tình gác trên người tôi, làm cho tôi nửa bước cũng khó rời đi.

Tôi rất buồn ngủ, nhưng lại đi không được, cuối cùng phải tìm một tư thế thoải mái nằm xuống sofa.

Đợi đến khi tỉnh lại, tôi đã về phòng ngủ. Mà bên cạnh, đã sớm không có người.

Tôi dùng khuỷu tay chống người, nằm nghiêng trên giường tự hỏi: Hắn là Hồ Khiên Dư ôm tôi vào. Lúc đó tôi ngủ thật sự sâu, chỉ nhớ rõ sofa quá nhỏ, chỉ có thể cuộn mình tiến vào trong lòng Hồ Khiên Dư, tư thế này, tay chân của tôi không thể duỗi thẳng, chỉ có thể dính sát vào hắn.

Mà chuyện sau đó, tôi hoàn toàn không có ấn tượng.

Chỉ có thể than một câu: Tên Hồ Khiên Dư này, đúng là lai vô ảnh khứ vô thanh.(2)

Muốn đối phó với hắn, tôi thực sự không bắt được trọng điểm.

(1) Bắt được bím tóc: Trong trò chơi đuổi bắt người đuổi nếu bắt được bím tóc người chạy coi như thắng. Ở đây ý nói Lâm Vĩ Linh không muốn dùng cách uy hiếp để đối phó với Hoàng Hạo Nhiên.

(2) Lai vô ảnh khứ vô thanh: Đến không thấy hình đi không thấy tiếng.

*Nói một chút về mấy chap trước: Thực sự là Diêu Khiêm Mặc yêu Lâm Vi Linh đấy ạ. Nhưng anh này cảm thấy mình không có cơ hội, nên về nước lấy vợ. Trong lễ cưới Lộ Tây nói chuyện điện thoại với Vi Linh quá to, hỏi chuyện Vi Linh về nước, anh này nghe thấy vậy mới hủy hôn, bỏ của chạy lấy người =))

6. Chương 11-12

Chap 11: Bí mật

Báo biểu của Hằng Thịnh quý trước vừa được mang đến đây. Tôi vẫn bận từ trưa cho đến bây giờ. Đợi đến khi việc lập báo biểu giải quyết xong, tôi xem thời gian, không ngờ đã mười giờ tối. Tôi nhanh chóng thu dọn lại mặt bàn lộn xộn, xách túi chạy ra khỏi phòng.

Đến cửa thang máy, thấy phòng kinh doanh còn sáng đèn, khuya như vậy còn có người làm việc, quả là làm quá phận sự. Trí tò mò thúc đẩy tôi đi qua xem người so với tôi còn công tác muộn hơn là ai.

Trong phòng đèn sáng như ban ngày, tiếng gõ bàn phím cũng không ngừng. Tôi đến cửa phòng, liền nghe thấy tiếng lách cách liên tục. Qua khe hở, tôi nhìn thấy một người đàn ông đang tập trung vào những con số, rất nghiêm túc.

Tôi đẩy cửa đi vào: “Sao anh còn chưa về?”

Lý Mục Thần nghe vậy ngẩng đầu, nhìn về phía tôi, thần sắc mệt mỏi, cười lên cũng không thể nào che giấu được: “Em cũng chưa về sao?”

Tôi đi qua, ngồi vào ghế phụ, nhìn qua bản số liệu của anh ta. Thấy tôi có hứng thú, anh ta đem ghế mình xê dịch qua một bên, nhường chỗ cho tôi.

Tôi xem hồi lâu.

Thật là người ta đau đầu. Xu thế cổ phiếu này thực phức tạp, mấy ngày trước thị trường chứng khoán giảm năm bậc, vài nhà đầu tư khủng hoảng định bán tháo, ai ngờ cổ phiếu này lại bất ngờ tăng giá, hôm nay lại thêm một bước đột phá. Xem ra, nhất định có tập đoàn nào đó ở phía sau thao túng, giỡn mặt dân chơi cổ phiếu.

“Hồ tổng bảo anh trong ba ngày kiếm chừng sáu trăm ngàn, anh đang phiền muốn chết.”

“Này rõ ràng là muốn làm khó dễ người khác.” Tôi có chút bất đắc dĩ nói. Hy vọng Hồ Khiên Dư sẽ không phải vì chuyện của tôi làm anh ta khó xử.

Anh ta để lộ bộ mặt bất khả kháng, “Lần trước anh gặp Hồ tổng đi cùng với Miss Xu bên ban đối ngoại. Thật bất hạnh, Miss Xu trước kia có cùng anh hẹn hò một đợt. Nhưng mà, Hồ tổng cũng biết ghen, anh thấy qua việc này anh ta mới có chút giống người thường.”

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cười. Quay mặt ra chỗ khác, không cho anh ta thấy. Ngay cả chính tôi cũng biết được, mình cười lúc này thật khó coi.

Tự mình đa tình.

Thì ra thứ này cũng có thể xuất hiện trên người Lâm Vi Linh.

Dầm chua, hẳn không phải vì tôi mà ăn. Tôi luôn ước gì mình cùng người này không quan hệ, bây giờ thật là như vậy, tâm trạng tại sao không thấy tốt hơn chút nào?

Tôi bức mình xem những con số trên màn hình, không nghĩ gì đến vấn đề này nữa.

“Có thể mua vào 210 vạn cổ phiếu này.” Tôi chỉ vào màn hình, vị trí 1700.

Lý Mục Thần nhìn theo, lại ngẩng đầu xem tôi, ánh mắt khen ngợi: “Nghĩ giống anh.”

Anh ta đi ra ngoài, lúc trở về cầm theo hai ly café, một ly đến trước mặt tôi, một ly đưa lên miệng. Anh ta đứng phía sau tôi, uống một ngụm café rồi đem chiếc ly đặt lên bàn, đưa tay ra trước mặt tôi gõ bàn phím. Rất nhanh liền đem một thông tin của cổ phiếu khác ra. “Nhìn cái này xem, anh quan sát nửa tháng vẫn không dám ra tay. Em có ý kiến gì không?”

Anh ta xin ý kiến của tôi.

Lên xuống phức tạp, những số liệu này quả làm cho người ta đau đầu.

Anh ta thấy tôi do dự, liền cười; “Thế nào? Khó xử?”

“.....”

“Trước kia em chưa bao giờ tiếp xúc qua loại cổ phiếu điển hình này của châu Á, khó xử cùng là lẽ thường.”

“Nghe khẩu khí của anh, chắc là trong lòng đã có tính toán.”

Anh ta bị tôi đoán trúng, bật cười: “Anh đưa em đi xem vài thứ.”

Anh ta đột nhiên giữ lấy cánh tay tôi, muốn tôi đứng lên. Bất thành linh đến gần như vậy làm cho tôi trở tay không kịp, theo phản xạ né tránh.

Anh ta buông tay ra, khom người làm tư thế mời: “Quý cô, cho phép tôi đưa cô đến xem kho dữ liệu của Hằng Thịnh, không biết tôi có vinh hạnh này?”

Tầng 33.

Toàn bộ Hằng Thịnh, từ tầng 30 đến 35, nhân viên bình thường không thể đi vào. Toàn bộ hồ sơ bí mật của Hằng Thịnh đều nằm trong đó.

Hành lang không có một bóng người, ngẩng đầu liền gặp những chiếc camera kín ở những góc tường. Khi vào cửa là sử dụng thẻ của Lý Mục Thần, toàn bộ tường là kính chịu lực, có thể trực tiếp từ trong nhìn ra cũng như từ ngoài nhìn vào. Cả không gian giống như một phòng chứa hồ sơ, những giá sách xếp song song, hồ sơ gọn gàng trên từng ngăn.

Anh ta tìm rất lâu, lấy ra một chiếc túi hồ sơ đưa cho tôi.

Tôi lấy trong túi ra một tập văn kiện đã được chỉnh sửa.

Đối tượng bị chỉnh sửa chính là sổ cổ phần của công ty vừa rồi mà chúng tôi thảo luận. Mà văn kiện này là văn kiện chính phủ. Trong phòng hồ sơ của cửa Hằng Thịnh sao lại xuất hiện cái này.

“Nhìn kỹ xem.”

Lý Mục Thần nhắc nhở tôi. Tôi xem xong, liền đem tập hồ sơ trả lại. Văn kiện này, không phải là một hợp đồng bình thường, mà là hợp đồng tiến hành thu mua, do Hằng Thịnh kí cùng chính phủ, giao dịch đen.

“Là do công ty thu mua?”

Anh ta gật đầu.

“Anh có biết hay không đây là trái pháp luật?”

Anh ta không đáp, vẫn như cũ gật đầu.

“Anh nghiên cứu mã cổ phiếu đó là vì cái này?”

“.....”

“Nếu là như vậy, tại sao còn muốn mất công giấu diếm? Tiến hành như vậy có gì khác cách thu mua bình thường?”

Anh ta nhìn tôi, có chút bất đắc dĩ: “Cái đó, không thể công khai. Nó đã giúp cho Hằng Thịnh kiếm được một số lời không nhỏ. Trong giới chứng khoán này có bao nhiêu người làm nên với hai bàn tay sạch?”

Giọng nói của anh ta, vô cùng rõ ràng, chạy vào tai tôi một chữ không rơi.

Đúng lắm, người làm ăn dựa vào cổ phiếu, không vài người là sạch sẽ. Loại việc thế này, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng nhưng cũng không nói ra mặt, giống như nó không hề tồn tại.

Tôi đi qua giá sách, hàng cuối cùng đánh dấu năm 1997. Năm 1997, “Khủng hoảng tài chính châu Á”, một năm này trở thành cơn ác mộng của rất nhiều người.

Năm 1997, cũng là một năm Hằng Thịnh thay đổi triều đại.

Tôi tùy tay từ giá lấy ra một tập hồ sơ. Phía trên đề: “Hợp đồng chuyển nhượng”

Tầm mắt không thể rời khỏi những dòng chữ phía dưới.

“Người chuyển nhượng: Hồ Hân, Diêu Diệc Sâm, Hà Vạn Thành.”

Chap 12: Ước hẹn

“Tại sao em lại chạy đến chỗ này?”

Giọng nói đột nhiên vang từ phía sau đến, tay tôi run lên, tập hồ sơ rơi xuống. Lưng tôi cương lên, cúi đầu nhặt lấy, bàn tay kia nhanh hơn cầm lên. Lý Mục Thần đem tập hồ sơ trả lại giá sách, lại đem một túi hồ sơ khác cho tôi: “Anh vừa đi tìm cái này, mới trong chốc lát đã không thấy em đâu, anh còn tưởng em đi rồi.”

Anh ta thấy tôi khang khác, cho rằng tôi vì anh ta làm giật mình mà không hài lòng, liền vuốt vuốt tóc, giọng nói mang chút ngại ngùng: “Đây là hợp đồng thu mua Thái Mĩ Nhạc. Là hợp đồng thu mua xí nghiệp để khống chế cổ phần đầu tiên trong nước. Em xem xem, hẳn là đoán được tại sao chúng ta kí hợp đồng thu mua này.”

Tôi nhìn chằm chằm hồ sơ trong tay, một chữ cũng không xem vào.

Tôi không trả lời vấn đề của anh ta, cũng quên chính mình làm cách nào rời đi tầng 33. Đầu óc tôi có chút độn, cho đến bãi đỗ xe mới tỉnh táo trở lại. Lúc này Lý Mục Thần đã mở cửa chờ tôi lên xe.

Tôi nghĩ cũng chưa nghĩ lập tức ngồi vào ghế phụ, Lý Mục Thần lái xe đưa tôi về nhà.

Tôi ngồi trong xe, nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc.

“Cái kia ... Nơi đó ... có phải chỉ có nhân viên cao cấp mới có thể vào cửa?” Tôi hỏi Lý mục Thần, giọng nói xa xôi.

Chắc anh ta không cảm thấy sự khác thường của tôi, bình thần đáp: “Đúng vậy. Toàn bộ Hằng thịnh, mấy vạn nhân viên, không có quá mười người có thể đi vào.”

Ngày nghỉ cuối tuần, tôi tỉ mỉ trang điểm.

Váy ngắn hở ngực hiệu Versace tôi thích, thắt lưng gọn, áo choàng, tóc cuốn trên đầu, đồ trang sức nhã nhặn, nhạt màu hoa hồng.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, tôi nhìn mình trong gương, luyện tập mỉm cười.

Tôi hẹn Lý Mục Thần ở nhà hàng Ngải Mĩ.

Vốn đã sớm mời anh ta ăn cơm. Nhưng Lý Mục Thần kín lịch, tôi hẹn từ một tuần trước, đến hôm nay mới có thời gian. Khi đó, tập hồ sơ “hợp đồng chuyển nhượng” kia tôi chưa kịp nhìn kĩ. Tôi muốn vào lại gian hồ sơ kia. Khi đó anh ta đưa tôi đi vào, camera trong phòng chắc chắn đã ghi lại, nhưng không khởi động hệ thống an toàn, tùy chúng tôi đi vào. Như vậy nếu muốn đi vào một mình, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Mục Thần giá áo trời sinh, dáng người cao gầy mà không nhu nhược, ăn mặc đơn giản nhưng tinh tế. Chúng tôi đi chung, rất cân xứng. anh ta đến sớm hơn, lịch sự đứng dậy kéo ghế. Tôi phối hợp, khẽ cười.

Đồ ăn Pháp làm rất chậm, dường như lấy việc tra tấn khách làm vui, thời gian chờ đợi đồ ăn rất lâu, tôi làm bộ vô tình nhắc đến: “Lần trước anh hỏi em tại sao Hằng Thịnh thu mua Thái Mĩ Nhạc, em suy nghĩ mãi không ra, muốn hỏi lại một chút.”

“Là công việc?” Lý Mục Thần hơi nhăn mặt, “Thì ra anh còn không có đủ hấp dẫn bằng một tập hồ sơ.”

Tôi cười, xấu hổ, không biết làm cách nào đáp lại những lời này.

Anh ta như vậy, không chỉ là nói đùa mà bên trong cũng có ba phần thật. Rõ ràng như vậy, tôi không phải không nghe ra. Nhưng những thứ anh ta muốn – tôi nhất định khiến anh ta thất vọng rồi.

Thấy tôi hồi lâu không nói lời nào, lông mày Lý Mục Thần lập tức nhíu lên, “Những cái đó đối với em rất bất lợi. Lần trước cho em đi vào, là anh thất sách.”

“Anh gặp chuyện phiền toái?”

Tôi thử hỏi, nhưng không hy vọng là như vậy.

Anh ta bắt đầu dĩ gật gật đầu: “Ngày hôm sau anh bị Hồ tổng gọi lên khiển trách một chút.”

Hồ Khiên Dư đã biết?

Vậy hẳn ...

“Nhưng mà không có gì. Hồ tổng với anh là bạn học đại học, coi như cũng là có chút quan hệ. Anh ta sẽ không làm khó dễ em.”

“Hồ Khiên Dư còn nói gì?”

Hắn biết tôi đi vào nơi đó, chắc chắn cũng đã biết tôi nhìn thấy những gì ở bên trong. Nhưng là hắn cũng không thêm đến gặp tôi đối chất. Một vấn đề này, hẳn án binh bất động, rốt cuộc là vì sao?

Anh ta kì lạ nhìn tôi, mi tâm nhăn lại: “Hồ Khiên Dư?”

Tôi phát hiện mình xưng hô sai. Gọi thẳng tên Hồ Khiên Dư như vậy, thật sự không nên! Tôi thực muốn vả miệng mình một cái. May mắn ngay lúc đó nhân viên phục vụ kịp thời tiến đến, cầm trong tay một lọ hồng rượu: “Lý tiên sinh, rượu của ông.”

Lý Mục Thần nhìn qua, xem lọ rượu trong tay phục vụ chỉ còn một nửa, mới ngẩng đầu nói: “Anh nhầm rồi, đây không phải của chúng tôi.”

Tôi không chút để ý nhìn về phía bình rượu, nhưng vừa thấy liền thật sự khó thu hồi tầm mắt.

Petrus 1983, tôi tự nhận mình còn chưa giàu có đến mức chạm vào loại rượu quý này.

“Là Hồ tiên sinh mời.” Nhân viên phục vụ cười nói, anh ta mỉm cười làm xương cốt tôi như rã rời.

Tôi theo hướng nhân viên phục vụ chỉ nhìn qua, một góc khuất, bàn số 9, một đôi nam nữ đang ngồi.

Cặp mắt của Hồ Khiên Dư chống lại ánh nhìn của tôi.

Khoảng cách xa, tôi nhìn không rõ vẻ mặt của hắn.

Lý Mục Thần đã đứng dậy, đưa tay đỡ tôi, “Anh qua chào một tiếng, có muốn đi cùng hay không?”

Tôi còn đang do dự, đôi nam nữ kia đã hướng chúng tôi đi đến.

Một cặp trời sinh.

Chiều cao, diện mạo, dáng vẻ đều tương xứng, chỉ trừ thần sắc.

Nữ mỉm cười dịu dàng.

Nam nét mặt như băng ngàn năm.

“Hồ tổng.”

“Hồ tổng.”

Tôi cùng Lý Mục Thần đồng thanh.

Hồ Khiên Dư khẽ gật đầu đáp lại.

Tôi rình sắc mặt hắn.

Trời biết vì sao tôi sợ hắn như vậy!

Cô gái bắt ở cánh tay Hồ Khiên Dư, kiễng chân nói vào tai hắn gì đó. Tầm mắt Hồ Khiên Dư đảo một vòng qua Lý Mục Thần cùng tôi, bắn khoản một chút, mới ra giọng: “Tôi đi trước. Rượu này, hai người từ từ thưởng thức.”

7. Chương 13-14

Chap 13: Hồn loạn

Tiền hai người kia, bữa tối này tôi cũng không còn muốn tiếp tục. Không thể vào lại gian hồ sơ kia, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian.

Đồ ăn Pháp này thật muốn làm người khác bức mình! Trước cơm, rồi món ăn chính, sau còn có đồ ngọt điểm tâm, không thiếu thứ gì, tôi ăn đến vô vị.

Bữa tối vất vả chấm dứt, “Muốn xuống pub dưới lầu uống một ly hay không?” Lý Mục Thần một lần nữa mời.

“Lần sau đi, em hơi mệt.”

Giờ phút này, tôi chỉ muốn thang máy nhanh chóng chạy xuống bãi đỗ xe.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng ở tầng 56. Cửa mở, hai dáng người quen thuộc tiến vào tầm mắt.

Hồ Khiên Dư, đương nhiên, không thể thiếu người đẹp trong nhà ăn vừa rồi.

“Hồ tổng, lại gặp rồi.” Lý Mục Thần so với tôi phản ứng nhanh hơn, một mặt chào hỏi, một mặt lui xuống hai bước nhường chỗ.

Mặt Hồ Khiên Dư hơi đỏ, có chút say.

Mà cô gái phía sau hắn trông còn rất tỉnh táo, nhưng không biết tức giận hay thế nào, sắc mặt không tốt. Trừ cái đó ra, khuôn mặt, dáng vẻ ... người phụ nữ bên người Hồ Khiên Dư không có gì chê được.

Tầng 56, phòng nghỉ nhà hàng Ngải Mĩ. Hai người này vừa từ phòng nghỉ đi ra. Tôi cười, lại cười mà bộ mặt cứng ngắc.

Thang máy tiến thẳng xuống bãi đỗ xe, Tôi ngồi xe Lý Mục Thần, một chút cũng không muốn nói. Xe chạy vững vàng, tôi nhìn ngoài cửa kính, trước mắt bỗng hiện ra hai người. Nữ mỉm cười dịu dàng. Nam mặt lạnh như băng ngàn năm. Tôi lắc đầu, muốn đuổi hai người kia ra khỏi óc. Không cần nghĩ, tôi tự nói với chính mình, không cần nghĩ.

Ngay trong lúc tôi còn miên man, xe đột nhiên dừng lại. Tiếng phanh chói tai vang lên. Tôi trợn mắt, nhận ra chiếc Spyker Take over, là xe Hồ Khiên Dư.

Một người từ trên xe bước xuống, thẳng tắp hướng xe chúng tôi đi xuống, mở cửa bên phía tôi.

“Xuống xe.”

“Ồ.....”

“Anh bảo em, xuống xe!”

Tôi không chịu hợp tác, Hồ Khiên Dư liền đơn giản cúi nửa người kéo lấy tôi. Tay của tôi bị túm đau, kéo mạnh đến bên xe hắt. Hắt mở cửa bên ghế phụ. Cửa vừa mở ra, tôi mới phát trên xe còn có một người, mà người này đúng là vị mỹ nữ sắc nước hương trời đêm nay Hồ Khiên Dư hẹn. Cô ta ngồi ở ghế phụ, ngẩng đầu nhìn, tầm mắt ở trên người tôi cùng Hồ Khiên Dư bắn khoả, lo lắng, không biết phải làm sao.

Tôi không khỏi bật cười, lúc này ngược lại lại cảm thấy thoải mái, dựa cả người vào xe liếc nhìn Hồ Khiên Dư. Người đàn ông này, trên tay lôi một người, trên xe lại vẫn còn một người khác.

Phụ nữ của hắt, nhiều đến vậy.

Tôi hất tay, muốn thoát khỏi Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên dư hơi dùng sức, nắm tôi càng chặt.

“Michelle, cô xuống xe.” Vừa nói, cô gái tên Michelle mơ hồ nhìn về phía tôi. Cuối cùng tôi vẫn bị nhét vào trong xe.

Xe khởi động, tiếng gầm rú phát ra, bắt đầu tăng tốc. Sau kính xe, bóng một người phụ nữ cô đơn đứng nhìn theo.

Hồ Khiên Dư lập tức lái xe trở về khu biệt thự đường Ô Chương.

Đây chính là nơi tôi lớn lên. Ấn tượng lớn nhất ở đây là cửa chính, rất lớn, rất xa hoa, trước đây tôi là một kẻ đáng thương bị giam cầm trong đó.

Tôi bị túm xuyên qua vườn hoa, vào phòng.

Cửa ở phía sau tôi rầm một tiếng đóng lại.

Không còn ánh đèn từ vườn hoa chiếu vào, căn phòng trong nháy mắt trở nên tối tăm. Cùng với bóng tối đánh ụp lại là Hồ Khiên Dư hung hăng đến gần.

Môi hắt, tới gần tôi. Tình thế bất buộc.

Tôi nghiêng mặt đi, né tránh, cuối cùng không được, bị hắt giữ lấy cằm bắt nhìn thẳng, môi phủ lên.

Người đàn ông này, hôm nay uống nhầm thuốc rồi.

Tôi mắng ra tiếng, tất cả bị Hồ Khiên Dư nuốt vào. Tay hắt, giống chiếc dao giải phẫu, xé toang quần áo của tôi không đủ, còn như muốn cắt vào da thịt.

Tôi đau, lại không thể kêu ra tiếng. Tên ác ma này, tôi mắng thầm trong lòng.

Hắt đột nhiên dừng lại.

Chậm rãi, tay hắt nhẹ nhàng nâng mặt tôi, vuốt nơi khóe mắt, đầu ngón tay lau đi từng giọt nước mắt. ánh mắt hắt, rơi vào bóng đêm, chỉ có con người tối lại, mờ mịt.

Hắt hơi buông tôi ra một chút. Tôi đang phát hiện ra hắt còn chút lương tâm thì ngay giây tiếp theo, hắt một lần nữa lặp lại. Hắt không nhẹ không nặng, tôi bị đập vào cửa, gáy nhói đau một trận. tiếng kêu còn không thoát ra khỏi yết hầu, đã bị Hồ Khiên Dư nuốt vào.

Tôi cắn chặt môi không cho hắt đi vào, hắt liền đơn giản dùng răng, cắn cắn hai phiến môi, một lần lại một lần.

Người này, nếu thực sự muốn làm cho tôi đau, muốn cho tôi hận thì hắt đã thành công.

Tôi đau, tôi hận hấn.

Người này, chính là ác mộng của tôi.

“Hai lần ... em cố ý, muốn chọc tức anh, muốn anh thấy em cùng người khác ...”

Răng nanh hấn, giống như mãnh thú, từ cổ của tôi di chuyển xuống dưới, cắn nát. Lưỡi hấn nói, phun ở trên làn da tôi lạnh lẽo ...

.....

.....

Nửa đêm tĩnh lại.

Tôi nhìn người đang ngủ yên bên gối, nhất thời không có phản ứng gì, ánh mắt thất thần.

Thân thể ẩm ướt mà đau đớn. Trí nhớ của tôi còn dừng lại sau tiếng đóng cửa, góc màu đen. Mà nơi này, lúc này, giờ phút này ...

Tôi nằm trên giường, nhìn quanh bốn phía.

Giường, bàn làm việc ... tất cả đều không xa lạ.

Đây đã từng là phòng của tôi, một gian phòng khách lầu ba. Từ bài trí đến bố cục, so với lúc tôi ra đi vẫn giữ nguyên như cũ. Tôi đã ở đây nhiều năm như vậy, nơi này, đối với tôi, xa lại lại không xa lạ, thân thiết lại có phần xa cách.

Nhưng bây giờ, tràn ngập nơi này tất cả đều là mùi vị của Hồ Khiên Dư, như tuyên cáo rằng nơi này thuộc về hấn.

Hồ Khiên Dư bình thường đều tỏa ra một sự cường ngạnh, bây giờ tôi mới biết, hấn ngay cả khi ngủ cũng không ngoại lệ.

Hấn vung tay, chiếm lấy vị trí của tôi. Tôi tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm ở một góc giường, đến mức sắp rơi xuống, mà nếu dịch sang một centimet, sẽ nằm gọn trong tay hấn.

Phòng không rộng rãi, chỉ có hơi thở của Hồ Khiên Dư, bình tĩnh mà trầm ổn.

Nghe hấn hô hấp, tôi khó có thể ngủ, đành phải bước xuống giường, theo bản năng mở tủ quần áo. Đáng tiếc, chỉ có sơmi,plet, cà vạt ... đều là những đồ dành cho đàn ông.

Đàn ông. Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư không phải là loại người làm cho người khác dễ dàng hiểu được, giống như bây giờ, phòng chính không ngủ, chuyển đến ngủ phòng khách. Nguyên nhân thế nào tôi không nghĩ được, cũng không muốn nghĩ.

Tôi cầm đại một chiếc áo sơmi qua loa mặc vào.

Thảm rất dày, không phát ra tiếng bước chân. Tôi cứ như vậy vô thanh vô tức đi ra khỏi phòng.

Sau đó, tôi tùy tiện tìm một gian phòng, bắt đầu ngủ.

.....

Trong bóng đêm, tôi cảm nhận được có ánh sáng, một ánh sáng chói mắt, làm cho tôi không thể không tỉnh dậy.

Lúc này, cả căn phòng sáng như ban ngày. Tôi theo bản năng đưa tay che mắt, nhưng cánh tay lại bị một cánh tay rất mạnh giật lấy. Trong cơn buồn ngủ, tôi thấy rõ người tới, bên tai vang lên giọng nói của hấn: “Theo anh.”

Hồ Khiên Dư đưa tôi trở về Hằng Thịnh, đến gian hồ sơ đó.

Một túi hồ sơ giao vào tay tôi, chính là “Hợp đồng chuyển nhượng” kia.

Mà hợp đồng này chính là ban giám đốc đoàn hoàng kí tên. Tôi nóng lòng muốn biết, ngoài ba tôi, còn có ai kí tên vào hợp đồng này? Dựa vào cái gì chia cắt tài sản lớn nhất của Lâm gia – tập đoàn Hằng Thịnh?

Năm 1997, nguy cơ khủng hoảng tài chính bùng nổ, các chi nhánh hải ngoại của Hằng Thịnh gặp phải lỗ hổng tài chính hơn mười triệu, cứng không thể không bán tháo cổ phiếu. Lúc này đã có lời đồn, lên án Hằng Thịnh liên hợp tài chính khổng chế vốn lưu động. Nhà nước vì vậy đóng băng tài sản của Hằng Thịnh, tạm thời đình chỉ hoạt động.

Hằng Thịnh bị phá sản, tổng giám đốc tập đoàn thấy chết mà không thể cứu, Diêu Diệc Sâm từng là bạn thân của mẹ tôi cũng theo sau đó sụp đổ, tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị, ba tôi, phá sản tự sát.

Sau này giới truyền thông đưa tin, đơn giản là thương tiếc cùng bất đắc dĩ. Người ngoài không hề biết là, ngân sách của công ty do giám đốc tài chính khổng chế chỉ cần ra tay cũng có thể bổ khuyết lỗ hổng mười triệu kia, lại một phen tiền cũng không chịu bỏ ra.

Ngay lúc đó giám đốc tài chính, ba, Hồ Hân, Diêu Diệc Sâm, Hà Vạn Thành, bốn người trong ba người đồng thời kí hợp đồng này, đem tất cả số cổ phần nhượng lại cho một người là David Yang.

David Yang là ai?

Ông ta cùng Hồ Khiên Dư có quan hệ gì, tại sao lại mang số cổ phần lớn trong tay như vậy để dưới danh nghĩa Hồ Khiên Dư?

Chap 14: Huấn thị

“David Yang là ai?”

Tôi bắt lấy cánh tay Hồ Khiên Dư, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn cười, ra vẻ bí mật: “Em nghĩ rằng anh sẽ nói cho em?”

Tôi biết hấn sẽ không, nhưng là ...

“Coi như tôi xin anh!”

Tôi cắn răng, cầu xin hấn.

Hấn nâng mặt tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Như vậy không giống em. Lâm Vi Linh không bao giờ cầu xin người khác, không phải sao?”

“Tôi muốn biết sự thật!”

“Một ngày nào đó em sẽ biết.”

“Nếu như vậy, vì sao ... cho tôi xem hợp đồng này?”

Hấn cười một cái, nhưng nụ cười rất nhanh biến mất: “Bởi vì anh muốn để cho em biết, tất cả những gì em muốn có đều ở trong tay anh. Em sẽ không bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Cho nên,

Em không cần đi tìm người đàn ông khác.”

Ngày hôm sau đến công ty.

Tôi bị sung quân đến biên cương, bị điều đến phòng trợ lí.

Tôi vừa đến văn phòng, trưởng phòng Trâu phòng nhân sự đã theo sau đi vào. Nhìn lệnh chuyển công tác trên mặt bàn, tôi suýt nữa bật cười.

Hồ Khiên Dư không phải không xem tôi làm đối thủ sao? Làm gì phải đưa tôi khỏi phòng tài vụ?

Thấy tôi chậm chạp không đáp lại, trưởng phòng Trâu không khỏi sốt ruột: “Đồng nghiệp Lâm ... Lâm tiểu thư, thật có lỗi, đây là lệnh Hồ tổng trực tiếp kí, chúng tôi không có cách nào!”

Ông ta giống như cai ngục trong văn phòng nhìn tôi. Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn thu dọn mọi thứ.

Một nhân viên nho nhỏ, chống lại người cầm quyền của đế quốc Hồ thị, không có phần thắng.

Lâm Vi Linh sẽ không bao giờ làm chuyện không có phần thắng.

Vài phút sau tôi đã vào phòng trợ lí. Người chung quanh không có một ai chào hỏi. “Phi công”(1) vốn là dễ dàng phải chịu xa lánh.

Vương Thư Duy đưa tôi vào đơn giản giới thiệu qua, sau đó liền mặc kệ. Tôi trong trạng thái lóng ngóng. Bên tai chỉ có những câu, đơn giản là “Café sao? Mấy ly? Được ... tôi lập tức đi mua” loạn lên.

Mà đối với tôi, thói quen mỗi ngày bị công việc thúc ép, căn bản không thể thích ứng được với hoàn cảnh nhàn rỗi hiện giờ. Nhàn rỗi đến vô sự, pha chén café uống đến giữa trưa.

Café lạnh bị tôi chán nản để ở một bên. Tôi, cũng như vậy bị xem nhẹ để ở một bên.

Có người trước khi đi rút cuộc nhớ đến sự tồn tại của tôi, muốn mời đồng nghiệp mới cùng đi ăn cơm. Nghe thấy tôi từ chối, cô ta lập tức lộ ra vẻ mặt thoải mái, giống như sợ tôi đổi ý, nhắc cao gót giày đi ra ngoài, phút chốc biến mất.

Giờ phút này phòng trợ lí trống trơn, cùng cảnh tượng âm ỉ lúc trước không giống nhau. Tôi đi phòng trà nước pha chén café, không ngờ đúng lúc này đụng phải Vương Thư Duy.

Anh đang pha café, tôi cũng không nói chuyện, xoay người đến một bên ngồi xuống, chờ anh rời đi. Nhưng Vương Thư Duy pha xong, cũng chưa đi, ngược lại chậm rãi hướng phía tôi đi tới.

Tôi cúi đầu vuốt ve trong tay chiếc chén lớn, một lần nữa nhắc nhở chính mình: Không được ngẩng đầu.

Tôi thấy bóng anh đi đến trước mặt, rất gần, cúc áo trên bộplet cũng đã thấy rõ. Anh dừng một chút, không nói chuyện, chỉ đem chén café đặt trước mặt tôi, sau đó tránh đi.

Cũng giống tôi, Vương Thư Duy cũng thích dùng chén lớn uống café.

Tôi nhìn chén café kia, bất động rất lâu, tức giận chậm rãi xông lên đầu, tôi đứng dậy đem café đổ đi, ném chiếc chén vào thùng rác

Tôi có chút không khống chế được, café nóng hắt vào tay, đau lại rất. Đầu óc tôi có chút mơ hồ, may mà lúc này không có ai. Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên. Tôi không có thời gian ở lại phòng trà, phải trở về bàn công tác tiếp điện thoại.

Trên màn hình hiển thị phòng tổng giám đốc.

Tôi do dự, cuối cùng vẫn nhắc điện thoại.

Âm thanh quen thuộc truyền đến.

“Cơm trưa loại C, đưa đến văn phòng anh.”

Tôi khựng lại, không biết trả lời Hồ Khiên Dư như thế nào. Im lặng một lát, chợt nghe thấy Hồ Khiên Dư nói: “Lâm Vi Linh?”

Trong lòng tôi trào lên một cảm giác thính thích. Tôi một tiếng cũng không nói, hần lại có thể biết là tôi?

“Lâm Vi Linh.”

“Vâng.”

“Cơm trưa loại C. Nhanh lên.”

“Vâng.”

Đến nhà ăn, không biết có phải là ông trời cố ý làm cho tôi khó xử hay không lại làm cho tôi giờ phút này gặp người không muốn gặp nhất.

Lý Mục Thần ở trong thang máy, tôi ở cửa.

Anh ta cúi đầu, dựa người vào tay vịn, nhìn thất thần. Một tiếng “đình” chói tai vang lên anh ta mới hoàn hồn. Anh ta như vậy, làm người ta không khỏi có chút lo lắng.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào tầm mắt tôi.

Ánh mắt anh ta, dừng ở trên mặt tôi một lúc, di chuyển đến hộp cơm trên tay.

“Xin chào” tôi cười yếu ớt.

Đối với lời chào của tôi, Lý Mục Thần ngoảnh mặt làm ngơ. Anh ta nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trên mặt không có một chút dao động, đi qua tôi, lập tức hướng phía nhà ăn.

Tôi theo bản năng quay đầu nhìn bóng dáng anh ta, cảm thấy trong đó khó tránh nổi một chút quyết đoán.

Người này, thái độ như vậy ...

Chúng tôi, đã không còn khả năng trở thành bạn.

Chỉ mong sẽ không trở thành kẻ thù.

Tầng 77. thư kí tổng giám đốc ngồi ở bàn bên ngoài, đang nghe điện thoại, nhìn thấy tôi đến gần, vẻ mặt hoài nghi.

Tôi giơ hộp thức ăn, “Tôi ở phòng trợ lí, đây là cơm trưa của tổng giám đốc.”

Sắc mặt cô ta lập tức khó chịu, cúp điện thoại.

“Chắc cô nhầm rồi. Cơm trưa của Hồ tổng vừa rồi đã có người đưa đến.”

Không biết như thế này có tính là cho tôi ăn lừa không, tôi thở phào một hơi, lập tức quay trở lại thang máy. Tôi vừa đi vào, cửa thang máy chậm rãi khép lại, mặt tôi phản chiếu trên tấm kim loại.

Tôi nhìn chính mình, mặt đỏ khốc đỏ cười.

Hồ Khiên Dư này muốn đùa tôi sao? Như thế này làm sao tôi có thể không đỏ khốc đỏ cười?

Lúc cửa thang máy sắp khép, đột nhiên lại mở ra. Tôi ngay cả thời gian bực mình còn không có, đã bị người khác nắm cổ tay lôi ra ngoài.

Người nắm tay tôi, ý vào thân mình cao lớn, chân dài, bước từng bước rất nhanh về phía trước, cũng không để ý đến tôi có theo kịp hay không. Tôi bất đắc dĩ để hấn lùi đi, thất tha thất thểu chạy theo sau.

“Hồ- Khiên- Dư.”

Tôi gọi hấn, hấn không để ý tới.

Giày cao gót phát ra những tiếng chói tai kháng cự. Tôi mất cá chân đau, cổ tay cũng đau.

Tất cả là do Hồ Khiên Dư.

Sau một lát tôi đã ở trong phòng tổng giám đốc.

Từ cửa phòng, nhìn thấy được Hồ Khiên Dư vội vã đuổi theo, vị thư kí xinh đẹp kia nhìn tôi bị Hồ Khiên Dư tóm vào, trên mặt hiện lên kinh ngạc.

“Đi ra ngoài.” Hấn liếc mắt nhìn cô ta một cái, lạnh lùng nói.

Nghe xong lời Hồ Khiên Dư ra lệnh, cô thư kí xinh đẹp kia giật mình, trong nháy mắt biến mất.

Hồ Khiên Dư lấy hộp cơm trong tay tôi, tùy tiện để lên trên bàn, lại kéo ghế dựa đến, ấn vai, bắt tôi ngồi xuống. Sau đó mới ngồi vào phía đối diện.

Trước mặt Hồ Khiên Dư, là một chiếc hộp cơm đầy khác.

Tôi nhìn hộp cơm mình mang đến, giương mắt dò xét hần: “Có ý gì?”

Hồ Khiên Dư không đáp, thay tôi mở hộp cơm, lấy chiếc đũa đưa đến tay tôi: “Ăn cơm.”

Thấy tôi chậm chậm bất động nhìn chiếc đũa hần lặp lại: “Ăn cơm.”

Tôi ngạc nhiên, “Anh là ... muốn cùng tôi ăn cơm trưa?”

Tôi lần đầu gặp được tình huống này, trở tay không kịp. Nhưng hần không trả lời, sau khi nhét chiếc đũa vào tay tôi cũng chỉ vùi đầu ăn cơm của mình.

“Anh gọi điện đến phòng trợ lý để gạt tôi đến ăn cơm cùng anh?”

Một chữ “gạt” bị tôi nhấn mạnh, hần giương mắt nhìn, nửa cười nửa không, sau đó lại cúi đầu ăn cơm, không để ý đến tôi.

Tôi đứng dậy, “Xin lỗi, bây giờ tôi không đói. Tôi xuống trước.”

Tầm mắt hần rớt cuộc rời khỏi hộp cơm, chuyển hướng tôi, “Em buổi sáng chưa ăn, trưa cũng không muốn ăn?”

Hồi sáng, đầu bếp ở biệt thự làm bữa sáng cho tôi cùng Hồ Khiên Dư. Thức ăn Trung Quốc, thức ăn Tây Âu, cái gì cũng có, cũng không hiểu được những người này vì sao biết được tôi thích cái gì, những thứ này đều là những thứ tôi thích ăn, rất nhiều, tùy tôi lựa chọn.

Nhưng đối mặt với Hồ Khiên Dư, tôi ăn không vào. Buổi sáng là thế, bây giờ cũng giống nhau.

“Đối mặt với anh, em ăn không được?”

Hần lại một lần nữa đoán đúng suy nghĩ tôi.

“.....”

Hần buông đũa, chậm rãi nhìn tôi: “Lâm tiểu thư, anh hy vọng em có thể sớm thích ứng. Về sau, mỗi ngày sẽ đều như thế. Anh không muốn em chết đói.”

Hần cường ngạnh làm người ta đau đầu.

Bị người khác sắp xếp như vậy tôi tức giận lại chỉ có thể nuốt xuống, trên mặt lộ ý cười, âm thầm nghiền răng nghiền lợi hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Hần liếc mắt một cái, cười vô hại: “Lúc đi làm, em là cấp dưới của anh. Lúc về nhà, em là tình nhân của anh. Em cho rằng anh dựa vào cái gì?”

Tôi thiếu chút nữa đã quên, hần từng là quán quân cuộc thi hùng biện học sinh trung học cả nước, tôi sao có thể đấu lại.

Hần đảo mắt, ánh mắt dường như có chút xấu xa: “Hoặc là ... em cảm thấy văn phòng anh không tốt, cho nên em ăn không vào? Không bằng, chúng ta đến nhà ăn công ty? Nơi đó rất náo nhiệt, có lẽ em sẽ cảm thấy ngon miệng.”

Hần rõ ràng là uy hiếp. Nhà ăn công ty? Hần muốn để tất cả mọi người biết quan hệ của tôi và hần?

Cuối cùng, tôi không thể không một lần nữa ngồi xuống, mở hộp cơm, vùi đầu ăn.

Đồ ăn cũng không tệ lắm, hợp khẩu vị của tôi, còn có món rau tôi thích nhất.

Hồ Khiên Dư nhìn tôi ngoan ngoãn, tâm tình tốt hần, còn mang đĩa rau từ phần mình cho tôi. Hần gấp cái gì tôi liền ăn cái đấy, giống như vật cứng.

Rất nhanh tôi đã ăn hết, ngẩng đầu nhìn, Hồ Khiên Dư đang nhìn tôi, hộp thức ăn của hần trừ những thứ đã đưa sang phần ăn của tôi, còn lại cũng chưa động đến.

Hần chú ý tới ngón tay tôi sưng đỏ, mi tâm nhăn lại: “Tay em sao vậy?”

Hắn đối với tôi chu đáo tôi chỉ cảm thấy sợ hãi, cố gắng bình tĩnh đáp: “Không việc gì.”

Rốt cuộc ăn hết cơm trong hộp, tôi đứng dậy hỏi: “Tôi ăn xong rồi, có thể đi chưa?”

Hắn vươn tay đến, cầm khăn lau miệng cho tôi. Tôi không né không tránh, hắn vừa lòng, rốt cuộc gật đầu cho phép tôi rời đi.

Đến cửa, hắn gọi tôi lại. Tôi không quay đầu, đứng im đợi hắn ra lệnh.

Hắn chỉ nói một câu:

“Buổi tối anh đến chỗ em.”

8. Chương 15-16

Chap 15: Đối thủ

Người đàn ông tên Hồ Khiên Dư này chính thức bước vào cuộc sống của tôi.

Hắn rảnh thường hẹn tôi ăn cơm, hoặc đi đánh golf vào cuối tuần.

Tôi dần học được cách thích ứng với mọi tình huống.

Về nhà, thấy hắn ngồi trên sofa xem giấy tờ, nghe thấy tiếng mở cửa, liền thoáng ngẩng đầu nhìn rồi lại cúi xuống làm việc.

Cùng nhau ăn cơm, gặp người quen của hắn, bị hỏi “Đây là ...?” Tôi chỉ cần trả lời qua loa, nhận về nụ cười ám muội có lệ của người đối diện.

Khi công ty thám tử tư gửi mail đến, Hồ Khiên Dư đang ngồi ở phòng khách, xem phim. Còn tôi, đang ở phòng tắm, hưởng thụ không gian riêng của mình. Đây có lẽ là thời gian duy nhất còn thuộc về riêng mình tôi.

Hồ Khiên Dư gọi tôi một tiếng, âm thanh không lớn, bị tiếng nước át đi. Tôi quần khăn tắm mở cửa, lộ ra: “Anh nói cái gì?”

Nhưng trên sofa không còn bóng dáng hắn – hắn đang đứng trước máy tính của tôi, quay đầu nhìn: “Em có mail.”

Tôi bất chấp cả người ướt sũng đi qua, nước trên tóc ròng ròng chảy xuống.

Trong ảnh chụp Hoàng Hạo Nhiên đang ôm một người phụ nữ. Tôi ngẩng đầu, gặp Hồ Khiên Dư đang chăm chú nhìn mình. Hắn một lần nữa trở lại sofa, tiếp tục xem phim.

“Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?” Tôi thử.

Hắn nhìn ảnh chụp, không có chút phản ứng. Tôi không đoán được tâm tư của hắn, như vậy ngược lại càng có giải quyết.

“Em điều tra Hoàng Hạo Nhiên, muốn số cổ phần của Hằng Thịnh trong tay cậu ta.”

Hắn trực tiếp trả lời, không che dấu, ánh mắt nhìn thẳng lại đây.

“Chẳng qua, em sẽ không được như ý.” Hồ Khiên Dư tuyên bố như thăm phán.

Ngạo khí trong mắt hắn, lại đột ngột đổi thành tự nhiên chân thành. Đúng lúc này, trên màn hình TV, cô gái ngẩng đầu 40 độ lên nhìn người yêu, mà người yêu của cô cũng từ trên cao nhìn xuống, nắm lấy tay cô nói: Lại đây, em!

Hồ Khiên Dư nắm lấy tay tôi, nói: “Lại đây, em!”

Tôi ngẩn người, cuối cùng vẫn bước, vừa đến trước mặt hắn, đã bị kéo ngồi xuống, khăn mặt trong tay cũng bị lấy đi.

Hồ Khiên Dư giúp tôi lau tóc, bàn tay nhẹ nhàng.

Tất cả dường như không có gì bất ngờ. Tôi giật mình phát hiện mình đã bắt đầu quen với sự tồn tại của hắn. Đối với sự chăm sóc của hắn, tôi đã không còn muốn kháng cự.

Như vậy rất nguy hiểm, tôi tự nhắc nhở mình.

“Tại sao anh biết anh ta sẽ không hợp tác với tôi?”

Tôi vẫn tò mò, Hồ Khiên Dư dường như biết điều gì đó, nên hắn mới có thể chắc chắn như vậy.

Đương nhiên tất cả chỉ là “dường như”.

Hắn cười, xuyên qua những sợi tóc hỗn độn, tôi nhìn hắn cười không lấy gì làm tốt đẹp.

Hồ Khiên Dư cầm điện thoại của tôi bấm một dãy số.

Số của Hoàng Hạo Nhiên.

Lập tức đưa ống nghe đến bên tai tôi.

Điện thoại rất nhanh có tín hiệu. Giọng nói của Hoàng Hạo Nhiên rõ ràng truyền đến: “Alo?”

Tôi nhìn Hồ Khiên Dư, hắn vẫn giúp tôi lau tóc, như thể ngoài tóc của tôi, cái gì cũng không thấy quan trọng, hoàn toàn không để ý tôi cùng Hoàng Hạo Nhiên nói chuyện gì.

Tôi thu hồi tầm mắt, nuốt nước miếng nói: “Là tôi, Lâm Vi Linh.”

Đầu kia im lặng một lát, ngữ khí thản nhiên: “Lâm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao?”

Tôi cười: “Ngày mai anh rảnh không? Tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Tôi cúp điện, cười hướng Hồ Khiên Dư.

“Không chúc tôi thành công?”

Tôi cười. Cùng với hắn một chỗ, phải học cười, thật hay giả cũng không sao cả. Phải cười ra, cười đến rung động lòng người.

“Em sẽ không thành công.”

Hắn lại tuyên án, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Lâm Vi Linh tôi hai mươi năm qua kiêu ngạo mà sống.

Cho dù ở Manhattan vài năm đầu, tôi cũng không cho phép mình ngưỡng mộ những người đứng ở trên cao vênh vao tự đắc. Bởi vì tôi, phải kiêu ngạo mà sống.

Mà người trước mặt này, lại lấy việc giẫm lên kiêu ngạo của người khác làm vui.

Tôi tránh khỏi hắn, quỳ ở sofa, hai đầu gối đỡ lấy cơ thể nhìn xuống hắn: “Vậy nếu tôi thành công?”

“Tùy em muốn thế nào thì thành thế đấy.”

Tôi cười nhạo: “Đừng đồng ý quá sớm. Nếu tôi nói tôi muốn cổ phần của anh ở Hằng Thịnh?”

“Được”

Ngoài dự kiến của tôi, hắn vui vẻ đồng ý, giọng nói không có một chút run sợ, biểu tình lạnh nhạt giống như gạt người, “Nhưng mà, nếu đúng như anh dự đoán, em không lời kéo được Hoàng Hạo Nhiên, kì nghỉ năm mới này cùng anh đi Thụy Sĩ trượt tuyết.”

Đúng giờ, tôi đến nhà hàng đã hẹn cùng Hoàng Hạo Nhiên.

Tôi thích nói chuyện làm ăn ở nhà hàng, cái gọi là “khôn sống, mống chết”(1) rất thích hợp với nơi này.

Kẻ yếu, sẽ bị kẻ mạnh nuốt trọn.

Tôi im lặng, không nói một lời.

“Lâm tiểu thư, mời tôi đến, chẳng lẽ thực chỉ vì ăn cơm?”

Anh ta xen vào suy nghĩ của tôi. Tôi ăn một chút, buông bát cơm, khẽ lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn: “Anh hẳn là biết mục đích của tôi?”

Đuôi lông mày anh ta nhếch lên: “Cổ phần công ty?”

“Phải!”

“Tôi nhớ rõ mình đã từ chối cô.”

Tôi lấy ra một chiếc túi hồ sơ đưa qua.

Anh ta mở, lấy ra ảnh chụp trong đó, sắc mặt trở nên khó coi, lại quay đầu nhìn tôi.

Anh ta tức giận ném đồng ảnh lên bàn, “Cô có ý gì?”

“.....”

“Cô uy hiếp tôi?”

“.....”

Anh ta bỗng nhiên đứng dậy, rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng anh ta, nhột nhạt nói: “Nếu những bức ảnh này đến tay Hoàng phu nhân hoặc là bố vợ anh, tôi nghĩ sẽ rất thú vị.”

Một câu nói nhẹ, làm anh ta dừng bước. Anh ta quay lại, nắm tay giáng một quyền xuống mặt bàn. “Rầm” một tiếng, những vị khách xung quanh đều quay lại tò mò.

Một quyền này, hẳn là mang theo không ít tức giận.

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Buồn bực, thỏa hiệp, hối hận, lời anh ta nói tiến vào tai tôi.

Đã hạ vũ khí đầu hàng?

Tôi chỉ một câu: “Giống như lần trước tôi nói. Tôi muốn cổ phần của Hằng Thịnh dưới danh nghĩa của anh. Mỗi cổ phần tôi trả ba trăm rưỡi, không lấy lợi tức từ số cổ phần này của anh.”

Vai Hoàng Hạo Nhiên hạ xuống, trên mặt u ám, tôi không thể đoán được phản ứng của anh ta lại như thế.

“Cô chậm rồi.”

“.....”

“Ngày hôm qua Hồ Khiên Dư đến tìm tôi,” Hoàng Hạo Nhiên cười, cười đến chấn động, “hợp đồng chúng tôi đều đã kí.” Anh ta như thở dài, không giống vừa nãy cả vú lấp miệng em, “Đây là hai người đầu đá, xin cô đừng dính dáng đến tôi!”

Anh ta nói xong liền bỏ đi.

Lần này, Hoàng Hạo Nhiên đi tôi không còn giữ lại.

Tôi ngồi yên, suy nghĩ hỗn loạn. Tự hỏi thật lâu cũng không có đầu mối.

Cuối cùng gọi nhân viên phục vụ, tính tiền.

Nhân viên phục vụ tươi cười, ngón tay chỉ một chiếc bàn cách đó không xa, “Không cần, vị tiên sinh đằng kia đã giúp cô thanh toán.”

Tôi theo hướng đó nhìn qua.

Ngồi ngay ngắn nơi đó đón nhận tầm mắt của tôi, là Hồ Khiên Dư. Hắn đưa tay làm một nụ hôn gió. Hành động trêu tức, với tư thái của người chiến thắng!

Tên đáng ghét!

Mà tên đáng ghét này làm như nghe được tôi trả bần, đứng dậy đi tới, cuối cùng nhẹ nhàng ngồi vào chỗ vừa rồi của Hoàng Hạo Nhiên.

“Em thua”. Hắn miễn cưỡng chống cằm, chăm chú nhìn tôi.

Tôi không còn lời nào để nói, nhưng cũng không muốn nhìn hăng dương dương tự đắc thắng lợi, cân nhắc một hồi cuối cùng chọn lựa đứng dậy bỏ đi.

Tôi cố bước thật nhanh, thật vội vã, cũng bất chấp hành động này trong mắt người đó có phải là chạy trốn hay không.

Tôi rất nhanh đi ra khỏi khách sạn, lúc này đã là chạng vạng chiều, rất náo nhiệt, tôi đợi ở ven đường đón xe. Cũng không biết vì sao, chậm chạp không có một chiếc taxi nào đến.

Cuối cùng, xuất hiện trước mặt tôi, là xe Hồ Khiên Dư.

Cửa kính đã hạ xuống, hắn nói với tôi: “Lên xe.”

Tôi đã vô cùng tức giận. Người này, nên nói hắn âm hồn không tiêu tán hay là nói hắn rất có năng lực?

Xe trở về nhà tôi.

Xuống xe

Lên lầu

Mở cửa

Vào nhà

Cởi áo

Lên giường

Làm tình

Hồ Khiên Dư thực có thể tra tấn người khác, tôi vẫn cần rằng không chịu rên rỉ, hắn cũng tuyệt đối không chịu bỏ qua tôi. Trải qua vài lần, tôi cũng học cách ngoan ngoãn, vãn người khẽ kêu ra tiếng.

Sau đó tắm rửa.

Hồ Khiên Dư mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, quần áo chỉ cần dính một chút bụi sẽ không chịu mặc, nhưng lại không có thói quen tắm rửa sau khi làm việc đó, một người dính đầy mồ hôi cũng có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà thật may, như thế tôi mới có thể hưởng thụ khoảng thời gian ít ỏi thuộc về mình. Sau đó tôi lại ngủ ngay trong bồn tắm, mơ mơ màng màng, mộng mị lung tung.

Tôi mơ thấy cổ phiếu của mình, mơ đến hợp đồng chuyển nhượng khó hiểu kia ... cuối cùng, trong nháy mắt tất cả đều biến thành mặt Hồ Khiên Dư.

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang bị Hồ Khiên Dư từ bồn tắm vớt lên. Hắn xoay người thu cánh tay đem tôi ôm lấy, cả người tôi ướt sũng dán trên người hắn.

Trở lại phòng ngủ.

“Gặp ác mộng?” Hắn đưa khăn tắm cho tôi.

Tôi hơi thất thần, mơ hồ nhìn hắn.

“Vừa rồi nghe thấy em hét rất lớn.”

Tôi không đáp, trong lòng nghĩ: Đúng vậy, ác mộng, trong mộng tất cả đều là anh.

Hồ Khiên Dư phán định tôi thua.

Cũng là tất yếu.

Ngày hôm kia, tôi đem tất cả những bức ảnh yêu đương vụng trộm của Hoàng Hạo Nhiên gửi đến bố vợ anh ta.

Bố vợ của Hoàng Hạo Nhiên là một nhân vật rất thủ đoạn, ông ta nhất định sẽ dạy dỗ tên con rể không giữ bốn phận này. Tôi cũng không tin Hồ Khiên Dư có thể giữ được ý định hợp tác cùng Hoàng Hạo Nhiên.

Vấn đề thời gian mà thôi.

Phòng trợ lý rất náo nhiệt. Gần đến cuối năm, nghỉ lễ, hoa hồng thật làm cho người khác hưng phấn.

Mà hôm nay lại có một sự kiện mới.

Simon Yao, đại diện luật sư của Hằng Thịnh mới về nước không lâu, lý lịch hoàn hảo hơn nữa tuổi lại còn trẻ, đứng đầu đoàn luật sư quốc gia, thắng kiện vụ thuế xuất nhập khẩu của Singapore cùng liên minh châu Âu đã dây dưa ba năm không có kết quả, làm kinh động toàn bộ giới tài chính kinh tế châu á, mang theo danh dự cùng lợi ích về cho đất nước.

Thành tích cỡ nào vĩ đại.

Mà làm cho các cô nàng hưng phấn không thôi là, lúc này, giờ phút này, vị Simon Yao đang ở trong phòng tổng giám đốc, cùng Hồ tổng của chúng ta trao đổi về thuế thu nhập doanh nghiệp cùng một số vấn đề pháp luật trong một năm qua.

Gian phòng trống không.

Một mình tôi tựa vào trước cửa sổ, trong tay cầm điếu thuốc cháy dở.

Văn phòng quá nóng, tôi có chút khó chịu.

Đàn ông, rùa vàng – Những việc mọi người nói, tôi cũng không có ý định tham gia.

Một điếu lại một điếu, toàn không gian tràn ngập khói thuốc. Lúc này cửa bị đẩy ra, một đồng nghiệp tiến vào.

“Vi Linh, phòng tổng giám đốc gọi.” Anh ta nói, một tay che lại mũi, một tay xua khói thuốc.

Tôi dập thuốc, đứng dậy đi đến, nhếch khóe miệng nhưng thực sự cười không nổi: “Muốn tôi đem đồ uống gì lên?”

Ngoài cửa phòng tổng giám đốc. Tôi nghỉ chân, hít sâu. Bên trong, có Hồ Khiên Dư, hẳn có thể vô hình gây cho tôi rất nhiều áp lực.

Điều chỉnh hô hấp thật tốt, tôi đẩy cửa bước vào.

Trên bàn hội nghị, có hai người đang thấp giọng thảo luận.

Tôi đi đến bên cạnh, đem café đặt xuống, nghiêm giọng nói: “Tổng giám đốc, café đã chuẩn bị tốt.”

Hồ Khiên Dư nghe vậy, thoáng ngẩng đầu nhìn tôi.

Mà bên kia, Simon Yao cùng ngược nhìn tôi bên này.

Tôi không khỏi sửng sốt.

Tính toán lại, hôm nay, là lần thứ tư, tôi nhìn thấy Diêu Khiêm Mặc, hoặc nói là Simon Yao.

Chap 16: Tỉnh ngôn

Giữa trưa tôi hẹn Lộ Tây.

Cuối năm nay Thác Ni chính thức nghênh đón tuổi 45, một bữa tiệc lớn là không thể tranh khỏi.

Mà Lộ Tây, chắc chắn sẽ cần một bộ lễ phục thật hoành tráng, tuy nói từ nay đến hôm đấy còn hơn một tháng, nhưng Lộ Tây dùng một thành ngữ vừa học được để trả lời câu hỏi của tôi: Cẩn tắc vô áy náy.

Tạo ấn tượng trước đám đông chính là việc đầu tiên mà một người phụ nữ đứng sau lưng những người đàn ông thành công cần học.

Ra khỏi Hằng Thịnh, tôi không khỏi bị một chiếc xe thu hút, xe thể thao, gầm thấp, hình giọt nước.

Người dựa vào xe, so với xe này thực sự còn bắt mắt hơn nhiều.

Đang độ cuối thu, Singapore mặc dù bốn mùa như mùa xuân, nhưng vẫn là lạnh, Diêu Khiêm Mặc chỉ mặc sơmi khoác ngoài một chiếc áo gió mỏng.

Tôi với người này không quen, vốn định làm như không thấy nhưng Diêu Khiêm Mặc đã thấy tôi, chào hỏi như bạn bè.

“Thật trùng hợp!”

“Đúng vậy.”

“Lên xe đi. Lộ Tây cũng hẹn anh.”

Tôi chần chờ, anh ta cũng không để ý, mở cửa xe chờ tôi lên, không nói lời nào, ánh mắt nhìn thẳng tôi, không cho phép cự tuyệt. Lúc này, về mặt của anh ta không biết vì sao tôi lại cảm thấy có vài phần hình bóng của Hồ Khiên Dư.

Tôi lắc đầu, xua đi sự liên tưởng không đâu này.

Lộ Tây chọn một nhà hàng cổ điển để ăn cơm.

Người phụ nữ búi tóc cao mặc kimono giúp chúng tôi mở cánh cửa gỗ. Cửa vừa mở, tôi dừng lại, xấu hổ nhìn cảnh trước mắt.

Một đôi nam nữ tình tứ hôn môi.

Thác Ni phản ứng nhanh, nghe thấy động tĩnh, nhìn qua, nhanh chóng buông Lộ Tây. Lộ Tây bị quấy rầy, chần chờ nhìn về phía cửa, trong mắt còn mang chút tức giận.

“Mặt em đỏ.”

Diêu Khiêm Mặc tiến đến bên tai tôi nói.

Tai tôi nóng lên, theo bản năng nghiêng đầu, né tránh hơi nóng bắt ngờ, đi vào bên trong ngồi xuống.

Bữa cơm này cũng không mấy vui vẻ. Đôi tình nhân ngồi bên kia, tình tứ hôn. Diêu Khiêm Mặc dường như thấy nhưng không thể trách, ngồi thẳng không một chút bối rối. Mà tôi, lại không đoán được anh ta nghĩ gì.

Gần đây Hằng Thịnh cùng Hoàn Cầu của Thác Ni đang giành giật quyền khai phá một lô đất. Tôi làm trợ lý tổng giám đốc, cũng không ít lần gặp qua Thác Ni. Hơn nữa, tôi ăn cơm cùng Hồ Khiên Dư cũng không chỉ gặp mặt ông ta một lần.

Lâm Vi Linh trong mắt Thác Ni, xem ra chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều nhân tình của Hồ Khiên Dư, không đáng nhắc đến.

Thác Ni đến nay là một nhân vật truyền kì của Singapore, rất có thể lực. Thị trường chứng khoán Singapore, Thác Ni nói một câu, trong ngày cũng có thể lên xuống hơn trăm điểm.

Nhưng, đã là con người thì sẽ già đi.

Mà Thác Ni đánh giá Hồ Khiên Dư, nổi tiếng nhất chính là câu này: “Những người trẻ tuổi tham vọng quá lớn, thuận tay chơi cổ phiếu lại dám can đảm chen chân vào giới bất động sản. Đến lúc từ chỗ cao ngã xuống sẽ biết thế nào là đau.”

Những khúc mắc sâu xa của Thác Ni cùng Hồ Khiên Dư như vậy, tự nhiên cũng sẽ không xem tôi thuận mắt.

Tôi ngoài nói với Lộ Tây “Vậy sao?” “Thế à?” Tất cả các vấn đề khác chỉ gạt đầu đáp lại, không hề nói nhiều, chỉ chăm chú thưởng thức đồ ăn.

Lộ Tây cũng nhìn ra tôi cùng Thác Ni không thân thiện, cười hì hì, gấp một đĩa thức ăn đến bát tôi: “Thác Ni giúp mình gọi cái này, rất lạ, nếm thử xem.”

Tôi ăn thử, nói: “Được lắm.”

Lộ Tây cười rộ lên, kéo tay Thác Ni: “Thứ ngon phải cùng bạn bè chia sẻ mới đúng.”

Từ đó, Thác Ni mới có thiện cảm với tôi một chút, ít nhất là không giống vừa rồi, không thềm để ý tới.

Một câu “bạn tốt” của Lộ Tây đối với ông ta vẫn là có ảnh hưởng.

Uống cạn chén rượu Diêu Khiêm Mặc liền dừng lại. cho dù là rượu nhạt, uống như vậy cũng sẽ say.

Tửu lượng của tôi kém, bị mấy chén rượu làm cho choáng váng.

Buổi chiều tôi lái xe cùng Lộ Tây đi mua đồ.

Cô ấy vào thử lễ phục, nhân viên phụ trách bán hàng mặt mày hơn hớn, tôi rảnh rỗi ngồi ở sofa bất tri bất giác ngủ mất.

Khi tỉnh lại, phát hiện Diêu Khiêm Mặc một tay khoác qua vai tôi, đem đầu tôi dựa vào vai anh ta. Khoảng cách gần như vậy, tôi có thể ngửi thấy rõ ràng mùi bột cạo râu từ anh ta.

Thấy tôi tỉnh, anh ta rút tay lại, cũng không có một tia xấu hổ: “Tỉnh rồi?”

Tôi ngồi thẳng lên, xê ra một chút: “Xin lỗi.”

Anh ta cười. Con người này cười ra mặt quả thật không tồi, chỉ tiếc trong ánh mắt có một chút tà.

Lưu manh có giáo dục.

Lộ Tây từ phòng thử đồ đi ra, trên người là một bộ lễ phục Chanel, cô ấy hỏi tôi: “Thế nào?”

Lộ Tây vẫn thường nói rằng, tủ quần áo của phụ nữ không thể thiếu Chanel. Tôi còn nhớ rõ, khi cô ấy ở tuần lễ thời trang New York nhìn thấy thiết kế của hãng thời trang Chanel, Karl Lagerfeld, thì điên cuồng giống như những cô bé tuổi teen nhìn thấy thần tượng.

Cô nàng này chung tình với Chanel giống như chung tình với người đàn ông nhiều tiền kia vậy, vĩnh viễn kiên trì.

Khi mới quen với Lộ Tây, tôi cảm thấy sợ hãi với kiểu điên cuồng hàng hiệu của cô ấy. Sau này tôi hiểu được, Lộ Tây không giống tôi, cô ấy là người phụ nữ cần được yêu thương che chở.

Về mặt cô ấy lúc này đã thể hiện mình thích bộ lễ phục này đến mức nào.

Tôi thấy vậy, gạt đầu, giơ ngón tay cái lên cười: “Perfect!”

Lộ Tây vui vẻ, mang bộ lễ phục ra quẩy thanh toán. Cô ấy dùng thẻ của Thác Ni. Tôi âm thầm nghĩ, thật may mắn, cuối cùng cũng có thể giải thoát. Không ngờ Lộ Tây cũng không chịu đi, nhất quyết muốn tôi thử quần áo.

Tôi đang đợi một cuộc điện thoại rất quan trọng, không thể chuyên tâm ở đây chọn đồ. Nhưng, năng lực năn nỉ của Lộ Tây cũng đã đến mức thượng thừa. Đối mặt với cô ấy, tôi đầu hàng, ngoan ngoãn cầm đồ cô ấy chọn đi vào phòng thử.

Kết quả, không chiếc nào vừa ý.

Ra khỏi cửa hàng, còn có rất nhiều cửa hàng khác. Chúng tôi không vội.

Khi đi ngang qua một cửa hàng, tôi lơ đãng nhìn qua mannequin trong tủ kính, tầm mắt cứ như vậy dừng lại.

Váy màu đen, cảm giác mềm mại, đường cong hoàn mỹ, đơn giản mà tinh tế. Nó hấp dẫn tôi không lý do. Hơn nữa, đó lại là hiệu Versace mà tôi yêu thích.

Đáng tiếc tôi vừa định vào cửa, di động vang lên.

Đầu kia chỉ đơn giản một câu: “Hà lão gia buổi sáng xuất cảnh từ Nhật Bản, nhưng máy bay delay, khoảng một giờ nữa đến sân bay Chương Nghi.”

Tôi cúp máy, quay người tạm biệt Lộ Tây.

“Chuyện gì gấp như vậy? Mua xong rồi đi không được sao?” Lộ Tây bắt mắt chu miệng.

“Thật sự có việc gấp, lần sau tiếp tục đi với cậu.” Tôi dỗ cô ấy, tiện đà vẫy tay, nhanh bước rời đi.

Hà Vạn Thành là một trong những nhân vật lâu năm ở Hằng Thịnh, sau bảy năm ở đỉnh cao tuyên bố về hưu, ra khỏi ghế giám đốc, sổ cổ phiếu trong tay ông ta cho đến bây giờ vẫn chưa có quyết định. Hà Vạn Thành là một trong số ít các trưởng bối ủng hộ phong cách làm việc của Hồ Khiên Dư, người ngoài cũng đều đoán rằng cổ phần công ty thuộc danh nghĩa ông ta sớm muộn gì cũng thuộc về Hồ Khiên Dư.

Tôi ở cửa ra đợi ông ta.

Ông ta có phi cơ riêng, tôi dựa vào quan hệ mới có thể vào sân bay tư nhân này.

“Cô là?”

Hà Vạn Thành nhìn tôi, ánh mắt hoài nghi.

Một cô gái trẻ, xuất hiện nửa đường chặn lại nhà đầu tư Hà Vạn Thành nổi tiếng, một câu “chú Hà”, quả thật làm người khác sinh nghi.

Vệ sĩ sau lưng ông ta không tiếng động tiến lên từng bước. Tôi cười, để chứng tỏ mình vô hại.

“Chú Hà, cháu là Vi Linh. Chú còn nhớ không?”

Ông ta dừng một lát mới nói: “Cô bé nhà họ Lâm?”

Tôi cười.

Ông ta chặc chặc thở dài: “Lớn như vậy rồi sao? Suýt thì chú nhận không ra.”

“Đúng vậy, mười năm rồi chú chưa gặp lại cháu, không nhận ra cũng bình thường.”

“Tới đây đón phi cơ?”

Thấy tôi gật đầu, ông ta giấu nét mặt, “Cô bé, có thể đi uống với chú chén café?”

“Chú nhớ rõ gì Hồ đã đưa cháu đi học bên Mỹ, vì sao đã trở về?”

Ông ta nói, lấy thìa khuấy café không nhìn tôi.

Tôi vui vẻ trả lời, “Singapore đang phát triển, cơ hội thực ra cũng rất nhiều.”

Ông ta gõ thìa vào miệng chén kêu lách cách, cười lắc đầu, xem ra có chút bất đắc dĩ.

Hà Vạn Thành là một lão hồ li, tôi dự định gì, đại khái ông ta cũng đã đoán được tám chín phần mười.

Ông ta thở dài, giống như hư vô, tôi nghe cảm thấy như có như không.

Lập tức, ông ta nói: “Cuối tháng này chú có tổ chức một bữa tiệc từ thiện, cô bé, cháu có thể đến không?”
Tôi cần rằng nhìn ông ta, không rõ ý là gì.
“Đến lúc đó chú sẽ giới thiệu cho cháu một người” Cuối cùng ông ta cười cười, “Chú già rồi không giúp gì được cháu, chắc người này có thể.”

9. Chương 17-18

Chap 17: Giống nhau

Mùa đông buông xuống, lặng yên không một tiếng động. Mùa đông Singapore không lạnh nhưng mưa nhiều. Năm giờ chiều, tôi tan tầm. Lúc này trời đang mưa.

Một ngày trước tôi nhận được điện thoại của Diêu Khiêm Mặc, anh ta họp lớp, không có bạn gái.

Tôi không muốn liên quan đến cuộc sống của Diêu Khiêm Mặc, nhưng ở nhà của anh ta, nói ra lời cự tuyệt, tôi làm không được. Chần chờ, đến cuối cùng vẫn là đồng ý.

Nhưng anh ta nói muốn tới đón tôi lúc tan tầm, tôi dứt khoát từ chối. Lúc tan tầm là giờ cao điểm, đường rất đông. Tôi đứng ở bên đường, sắc trời u ám, mưa mù mịt tầm mắt. Một chiếc xe dừng trước mặt tôi.

Cửa xe kéo xuống.

“Không phải anh cố ý đến đón em.” Diêu Khiêm Mặc nhún vai nói xong, nhếch môi cười, “Lên xe đi.”

Tôi hơi khom lưng, nhìn người ngồi ở ghế phụ, mím môi, trong đầu giãy dụa một chút, vẫn quyết định lên xe.

“Hồ tổng.”

Tôi chủ động chào hỏi, Hồ Khiên Dư ngồi ở ghế phụ vẫn như cũ lạnh lùng nghiêm mặt, xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Khuỷu tay Diêu Khiêm Mặc khẽ đẩy hẳn, lại chuyển hướng đến tôi, “Bây giờ là giờ tan tầm, anh ta không phải cấp trên của em, em không phải là nhân viên của anh ta, không cần câu nệ như vậy.”

Tôi cười, đối với việc này từ chối cho ý kiến. Tôi cùng Hồ Khiên Dư có một tầng quan hệ khác, Diêu Khiêm Mặc làm sao biết được.

Trái lại thái độ của Hồ Khiên Dư, rõ ràng là muốn giấu diếm.

Như vậy cũng đúng ý, tôi phối hợp vào trong xe, ai cũng không để ý đến, lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ.

Xe dừng ở khách sạn Tân Hải.

Diêu Khiêm Mặc đến bãi đỗ xe, để lại mình tôi đối mặt cùng Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư đi ở phía trước, theo sự chỉ dẫn của phục vụ, chúng tôi tiếp tục sắm vai người lạ.

Không ngờ hần đột nhiên dừng lại, quay người chặn lấy tôi.

“Hai người rất thân?”

Tôi bất ngờ, gương mặt nhìn hần khó hiểu.

Hần dường như cảm thấy bức mình, nắm mạnh lấy cổ tay tôi: “Em, cùng Diêu Khiêm Mặc rất thân?”

Tôi hiểu ra, làm bộ ngoan ngoãn suy nghĩ: “Coi như vậy đi!”

“Cái gì gọi là coi như vậy đi?”

Biểu tình trên mặt hắn gần như là mỉm cười.

“Chúng tôi học cùng trường.” Tôi bổ sung.

“Chỉ như vậy thôi?”

“Ừm!”

“Em cùng em gái anh ta rất thân?”

Người này nhắc đến Lộ Tây làm tôi có chút kinh ngạc, lập tức che dấu, thả nhiên đáp: “Ừm!”

Hắn có chút dăm chiêu, gật gật đầu, không để ý đến tôi, bước vào phòng.

Tôi đi theo sau hắn vào cửa, thấy hắn xoay người, vung tay, cửa liền ở phía sau khép lại. Tôi ngửa đầu, đón lấy tầm mắt hắn.

Hai tay hắn chống lên cửa, vòng lấy tôi, “Nửa tháng không gặp, thật là nhớ.”

Những câu bốn cột như thế này, hắn lại nói được bài bản hắn hỏi như vậy. Tôi bị sự chân thành tha thiết trong mắt hắn mê hoặc. Khi phản ứng được, cảm đã bị hắn giữ lấy.

“Còn em? Nhớ anh không?”

“.....”

“Nhớ? Hay không?”

Trong phòng chỉ có hai chúng tôi.

Hắn rất giỏi không chế người khác, tôi trốn không xong, đơn giản hào phóng mà hỏi lại: “Hồ tổng? Ngài muốn nghe cái gì?”

Hắn buông tôi ra, cười một cái: “Tại sao lại nghe giống như là anh đang đùa giỡn em?”

“Ai nói không phải đâu?”

Tôi giương mắt dò xét hắn, hỏi lại.

Không khí lúc này không tệ, trong mắt Hồ Khiên Dư có ý cười, vẻ ngoài ám muội. Bất đắc dĩ ngày vui ngắn chẳng tày gang, bên tai truyền đến tiếng gõ cửa, mặt hắn thoáng chốc trầm xuống, giữ lấy vai tôi, đem tôi đè lên cánh cửa, thuận tay khóa lại.

Tiếng đập cửa lập tức vang lên. Một tiếng lại một tiếng như gõ vào dây thần kinh đang căng thẳng của tôi.

Tôi hạ giọng: “Mở cửa đi.”

Hắn liếc tôi một cái, thần sắc không dao động: “Đừng, mất hứng ...”

Tiếng nói vừa dứt, miệng cũng rơi xuống.

Hắn hôn môi rất mạnh mẽ, như là thích ăn lớp son môi của phụ nữ, đầu lưỡi lưu luyến, rất lâu không chịu rời đi.

Người ngoài cửa không kiên nhẫn, tiếng đập cửa càng lúc càng lớn.

Tôi cắn môi, ngăn không cho hắn tiến vào. Hai tay hắn ở trên vai tôi lại càng thêm mạnh, tựa như nếu tôi không chịu mở miệng, không cho hắn tiếp tục, hắn sẽ không cho những người ngoài cửa đi vào.

Tôi không nói gì, hắn cũng không quan tâm đến cách tôi từ chối. Cuối cùng, tôi vẫn thỏa hiệp, mở miệng, mặc đầu lưỡi hắn tiến vào.

Cửa mở, Diêu Khiêm Mặc đi vào, phía sau có rất nhiều người. Một, hai ... nhìn đều rất quen mắt, nhưng cũng chỉ là quen mắt mà thôi.

Diêu Khiêm Mặc nhìn thấy tôi còn chưa vào, mà Hồ Khiên Dư lại ngồi ngay ngắn chính giữa sofa, tầm mắt khó hiểu dừng lại ở Hồ Khiên Dư.

Cuối cùng, Diêu Khiêm Mặc vội ho một tiếng, “Em cũng ngồi đi!”

Sau đó, tầm mắt lướt qua tôi, quay trở lại trên người Hồ Khiên Dư, “Xin cậu, đừng có tỏ vẻ cấp trên dọa cô ấy!”

Người đi vào sau Diêu Khiêm Mặc, từ lúc vào cửa vẫn chăm chú nhìn tôi bên này, ngồi xuống, vẫn không chịu rời tầm mắt, đột nhiên anh ta cao giọng nói, tay chỉ phía tôi: “Anh nhớ rõ em! Chính là hoa hậu giảng đường Đức Minh của chúng ta!”

Trong mắt anh ta như phóng ra tia lửa điện, tôi nhất thời kinh ngạc, nụ cười khó tránh trở nên cứng nhắc: “Xin chào!”

Những người trong phòng giờ phút này đều hứng thú đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Chốc lát, Diêu Khiêm Mặc ôm lấy thắt lưng tôi kéo đi, tôi cứng đờ nhưng không tránh, nghe được giọng nói anh ta vang bên tai: “Đây là Lâm Vi Linh, tôi mời đến ...”

“Cô ấy là thư kí của tôi,” Hồ Khiên Dư ngắt lời anh ta, “Khiêm Mặc không có bạn gái, thư kí của tôi, anh ta mượn dùng tạm một chút!”

Mượn?

Tôi nghe Hồ Khiên Dư dùng từ như thế, không khỏi bật cười.

Diêu Khiêm Mặc cực kì xấu hổ, nhưng anh ta che giấu cảm xúc rất tốt, không bao lâu đã khôi phục bộ dáng bình thường không chút gợn sóng.

Gọi đồ ăn xong, cảnh tượng trước mắt giống như một tiệc trà, giới thiệu xong cái này đến giới thiệu cái kia. Nhưng người này đều là những nhân vật có tiếng từ thời còn đi học. Ngay hồi đó, từ gia thế đến bạn gái, không có ai sánh được.

Bây giờ, tất cả đều trở thành những người có sự nghiệp trong xã hội, ở trước mặt đồng môn, danh thiếp nào là CEO, CFO ... đủ loại.

Đương nhiên, bạn gái cũng là thể diện.

Làm một trong số đó, tôi đau đầu.

“Hoa hậu giảng đường! Còn nhớ anh không?”

Nói xong, người này đưa danh thiếp đến trước mặt tôi. Tôi nhận lấy, không trả lời.

Vị này nhìn qua tuần tú tinh anh, nhưng tôi không có hứng thú. Đối phó với những người này, khó hơn nhiều so với việc tính toán cổ phiếu.

“Em chỉ học ở Đức Minh một năm thì chuyển đi, biết có bao nhiêu người đau lòng hay không?”

Nghe vậy, tôi cười, lại cười, không khỏi nghiêng đầu nhìn phía đối diện, tên đầu sỏ gây ra – Hồ Khiên Dư.

Sau đó không lâu, so với tôi còn một người càng bị nhiều người để ý.

Người này, tôi nhìn cũng thấy quen mắt, nghĩ lại một hồi liền nhớ ra – Thương Nhiên Vi.

Người đẹp vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều nhìn qua.

Thương Nhiên Vi bị vây làm trung tâm, lập tức đi đến ngồi xuống bên cạnh Hồ Khiên Dư. Thương Nhiên Vi cùng Hồ Khiên Dư, hai người ngồi trước mặt mọi người, kề mặt hôn, ghé tai nói nhỏ giống như diễn trò, thỏa mãn sự tò mò của quần chúng.

Rốt cục Hồ Khiên Dư cũng nhớ lại còn rất nhiều người ở đây, hướng mọi người giới thiệu: “Đây là Thương Nhiên Vi.”

Ngôi sao nữ lúc này nở nụ cười. Không cần mở miệng đã đẹp đến chùng ẩy, nhưng giọng nói của cô còn đẹp hơn, trong trẻo mà lạnh lùng, “Chào mọi người.”

Giọng nói dịu dàng, cũng không ra vẻ kênh kiệu hơn người.

Tôi đang xem kịch, bỗng nhiên Diêu Khiêm Mặc tiến đến bên tai nói: “Em thấy cô ta thế nào?”

Tôi nhất thời nghẹn lời, cúi đầu nghĩ nghĩ, trả lời: “Rất được.”

Hắn nhìn tôi một lát, nửa cười nửa không rời tầm mắt, lấy đĩa rau cho tôi.

Tôi nhận lấy, “Cảm ơn!”

“Anh cảm thấy cô ta có chút giống em.” Diêu Khiêm Mặc đột nhiên nói.

Tôi cười ra tiếng, giương mắt, đón nhận ánh mắt Diêu Khiêm Mặc đang hạ xuống: “Nếu anh đang khen em xinh đẹp, em không phải nên cảm ơn?”

Đến cuối bữa ăn, tôi thực sự ngồi không được, lấy trong túi ra điều thuốc cùng bật lửa, tìm cơ ra khỏi phòng, trốn đến toilet hút thuốc.

Toilet không có điều hòa như trong phòng, vì đi dự tiệc nên bên trong áo khoác chỉ mặc một chiếc váy mỏng, lúc này mới cảm thấy lạnh, một điều chưa hút hết đã không chịu nổi. Tôi dập nửa điều thuốc, tìm chai xịt miệng, trang điểm lại rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cửa vừa mở, tôi liền nhìn thấy Hồ Khiên Dư tựa vào tường đối diện. Hắn một tay ôm trước ngực, một tay cầm thuốc, trước mặt khói mờ mịt.

“Hồ tổng đang đợi tôi?”

Tôi cười hỏi.

Hắn mím môi, không để ý đến lời tôi nói, cúi sát vào tôi hít hít, “Hút thuốc?”

Tôi không thèm quan tâm, đẩy hắn ra bước đi.

“Đừng hút, không tốt cho sức khỏe.”

Hắn đột nhiên nói.

Tôi cười, quay lại nhìn điều thuốc trên tay hắn, “Anh cảm thấy bên hút thuốc bên nói nhưng lời này có ý nghĩa gì?”

Hắn nhìn tôi quay đầu, không nói lời nào. Tôi sợ nhất nhìn thẳng hắn, cho nên xoay người. Hắn đi theo phía sau, đến cửa phòng, tôi đang muốn mở cửa, tay hắn bỗng nhiên phủ lên tay tôi đang cầm nắm cửa.

Tôi tránh hắn, tay hắn càng giữ chặt.

“Không đi vào?”

Hắn lắc đầu: “Muốn về nhà.”

Đối với người trước mặt này, tôi thật không còn gì để nói, “Thương Nhiên Vi của anh vẫn còn ở bên trong.” Nói xong lập tức thấy không ổn, vì thể sửa miệng, “Thương tiểu thư còn ở bên trong.”

Tay hắn, từ mu bàn tay dần vuốt lên cánh tay tôi, cười: “Không phải ‘của anh’, em có hiểu không?”

Tôi đang định trả lời, vừa mở miệng, cửa từ bên trong đột nhiên mở ra.

Trời không chiều lòng hẩn, Hồ Khiên Dư không cho tôi đi vào, bên trong đã có người đi ra, mà người đó, là người mà vài giây trước đó chúng tôi đã nói đến, Thương Nhiên Vi.

Thương Nhiên Vi thấy hai chúng tôi ngoài cửa, sắc mặt không tốt, nhưng rất nhanh nở nụ cười giữ chặt lấy cánh tay Hồ Khiên Dư, “Mọi người đang hỏi anh trốn đi đâu vậy, thì ra là ở đây.”

Hồ Khiên Dư buông lỏng cánh tay đang đặt lên tay tôi.

Mà tay tôi một lần nữa lại được tự do, theo bản năng giấu về phía sau lưng.

Chap 18: Dơ bẩn

Bữa ăn chấm dứt.

Hồ Khiên Dư đưa bạn gái ngồi sao về nhà.

Diêu Khiêm Mặc ngựa quen đường cũ, đưa tôi về nhà trọ.

Xe dừng lại, tôi xuống xe đi vài bước, bị anh ta gọi lại: “Không mời anh lên uống chén café?”

Anh ta hỏi như vậy, chân đã bước xuống xe, ần điều khiển khóa xe, khuỷu tay chống bên cửa.

Tôi xem đồng hồ, không đến mười giờ, còn sớm, “Café uống nhanh, nếu không chê thì mời anh lên uống một chén.”

Mấy hôm trước tôi mới mua Jamaica Blue Mountain café(1), còn chưa mở, để trong phòng bếp. Diêu Khiêm Mặc nhìn thấy cảm thán một tiếng, “Đặc sản a!”

Tôi cười, không nói gì, mở bình café, nấu nước sôi ... Mỗi cuối tuần tôi đều nhàn nhã, chỉ pha một bình café ngào ngạt, vừa nhắm nháp vừa suy nghĩ.

“Café này tôi mua còn chưa dùng đến.”

Thấy anh ta kinh ngạc nhìn tôi mở gói café. Một lúc sau, anh ta ngồi xuống chiếc ghế cao, hai tay đặt trên bàn đánh bóng, thực sự thích thú.

Tiếng máy pha café truyền đến những tiếng lách cách, nước cũng sắp sôi, tiếng bọt nước kêu ồ ồ, tôi muốn ấn nút giữ ấm, liền bị Diêu Khiêm Mặc ngăn lại, anh ta nhìn mặt đồng hồ hiển thị nhiệt độ: “Chờ một chút, dùng nước 95 độ pha café là tốt nhất.”

Thì ra là dân sành.

Ngẫm lại cùng đúng, người này không những là luật sư danh tiếng, còn là công tử đời thứ ba của dòng họ lâu đời nhất Singapore.

Trình độ thưởng thức cao cũng là bình thường.

“Em hỏi một vấn đề được không?” Tôi đột nhiên nghĩ đến một việc, thật sự rất tò mò.

Anh ta có chút ngạc nhiên nhìn tôi một cái, gật gật đầu.

“Phòng này có phải dùng để kết hôn?”

Anh ta cười, “Em cảm thấy hứng thú với việc này?”

“Muốn nghe chuyện cũ mà thôi.” Tôi che dấu sự tò mò của mình, “Em pha café cho anh phải có thù lao chứ.”

“Trao đổi đồng giá? Đúng là người làm ăn,” Anh ta chắc chắn thở dài, sau đó liếc mắt nhìn tôi một cái, “Đúng vậy, dùng để kết hôn.”

“Phòng này được lắm, nhưng nếu để nhà họ Diêu rước con dâu về kể cũng ... hơi keo kiệt.”

“Lúc mua phòng, cô ấy ... không biết bối cảnh nhà anh.”

“A?”

Tôi cố gắng biểu hiện một bộ mặt tò mò mà người nghe nên có.

Hắn nửa cười nửa không liếc nhìn tôi một cái: “Anh cùng cô ấy có một tài khoản tiết kiệm. Khoản dư của anh cô ấy không biết.”

Anh ta nhìn chăm chăm từng giọt café nhỏ xuống, rơi vào khối chất lỏng màu nâu.

Hương thơm nồng phả ra không gian.

“Sau thì sao?” Chuyện này hẳn là rất thú vị.

Anh ta bí mật nhìn tôi: “Không có sau này.”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Trầm mặc một lát, anh ta ngẩng đầu lên, “Không muốn biết nguyên nhân?”

Tôi liếc nhìn, tôi cũng không phải là người tò mò, chuyện gì cũng phải biết dừng đúng lúc. Tôi tránh đi cái nhìn chăm chú kia, xoay người mở tủ mang ra hai chiếc chén café.

Tôi đưa chén café đến trước mặt anh ta, ra khỏi phòng bếp, đến trước tủ CD, lấy hộp nhãn dính hôn ra. Gọi Diêu Khiêm Mặc một tiếng. Anh ta vừa quay đầu lại, tôi liền đưa đến. Anh ta mở ra, thoáng nhìn, sắc mặt hơi mờ mịt.

Tôi nhắc nhở: “Anh để quên ở đây.”

Anh ta cầm lấy, lại ngẩng đầu nhìn tôi, khó tránh nổi xấu hổ, vỗ vỗ trán mình: “Thật quên mất!”

Anh ta nhét chiếc hộp vào túi, dùng thìa khuấy café, nhanh chóng uống xong, đứng dậy, lấy áo khoác mặc vào.

Đến cửa chính, đi giày bước ra.

“Em tiễn anh.” Tôi nói như vậy, anh ta dừng lại một chút, nhìn tôi, gật gật đầu.

Tôi tiễn Diêu Khiêm Mặc đến dưới lầu, anh ta dừng xe lại ở ven đường, ở trên xe kéo cửa kính xuống, đem thứ gì đó nhét vào tay tôi.

Tôi mở tay ra, thấy vẫn là hộp nhãn dính hôn đó.

“Giúp anh ném.” Mặt anh ta không chút thay đổi.

“Tại sao anh không tự mình làm?”

Anh ta nhẹ đáp: “Anh không lỗ.”

Tôi không kịp đáp lại, Diêu Khiêm Mặc đã phóng xe đi, khảng khái chạy một đường để lại chiếc hộp này.

Tôi lắc đầu nhìn chiếc hộp trong tay. Trong chớp mắt khi xoay người, chiếc xe dừng bên cạnh bóng sáng đèn. Ánh sáng mãnh liệt đâm vào mắt tôi, tôi giơ tay che lấy mắt. Khi bắt đầu thích ứng, tôi nhích mi mắt, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng sau tay lái, bị màn đêm bao lấy, đối lập với ánh đèn sáng chói ngoài này.

Hắn với tôi, cách một lớp thủy tinh, đối diện.

Tôi bình tĩnh, đi qua gõ vào kính bên ghế điều khiển.

Người ở bên trong vẫn nhìn thẳng phía trước.

Cách một vách kính, làm cho tôi cảm thấy buốt lạnh.

Tôi nhìn không rõ mặt người này, trong lòng buồn bực: Sau khi bữa tiệc kết thúc, hắn cùng Thương đại mi nhân đi dạo một hồi, tôi tưởng tối nay không cần gặp lại.

Hắn im lặng, tôi lại sốt ruột, không kiên nhẫn đập cửa kính xe, “Này!”

Ban đêm mưa phùn, tôi không muốn đứng ở đường cái dầm mưa cùng hắn lãng phí thời gian.

Gõ cửa xe một hồi, người bên trong vẫn không chịu phản ứng.

Tôi cười khổ, tự làm mình mất mặt, không để ý đến hắn, vòng qua đầu xe hướng phía lầu lớn đi về.

Đúng lúc này, từ phía sau một giọng nói vang đến.

“Lên xe!”

Tôi cười mỉa, tiếp tục đi, bỗng nhiên dừng lại, thở dài, xoay người, vòng qua đầu xe, đi đến ghế phụ, mở cửa, lên xe.

Xe lập tức chuyển bánh.

Hồ Khiên Dư vẫn không nói chuyện, xe vẫn chạy, phong cảnh hai ven đường dần dần trở nên quen thuộc.

Đây chẳng phải là đường về biệt thự Hồ gia?

“Dừng xe.” Tôi hét lên.

Hắn từ kính chiếu hậu liếc nhìn tôi một cái, từ chối cho ý kiến, đồng thời cũng bắt đầu tăng tốc.

“Tôi bảo anh dừng xe! Tôi không đi Hồ gia!”

Miệng hắn bất giác có chút châm biếm, tôi bị hắn khiêu khích biến thành mất hết lý trí, không quan tâm gì nữa quay sang giật tay lái của hắn.

Tiếng phanh chói tai tức thì vang lên. Hắn chuyển mạnh tay lái đạp thắng. Xe thiếu chút nữa lao qua vạch cách ly, chung quy là cũng dừng lại. Tôi nhất thời trống rỗng, hai tay tuột xuống.

Xe tắt máy, đứng ở ven đường.

Tôi nghiêng người đến bên cửa Hồ Khiên Dư, cởi cà vạt hắn. Hắn mờ mịt bắt được tay của tôi, “Làm gì?”

Tôi không nhìn hắn, cởi cà vạt xong, cẩn thận cởi cúc áo sơ mi: “Làm trong xe cũng được. Tôi nói, không đi Hồ gia.”

Hắn nhú mày, hơi thở tức giận phun trên mặt tôi. Hắn tức giận cái gì? Tôi đáng thương mới đúng.

Tôi tiếp tục cởi cúc áo sơ mi.

Áo phanh ra, trên cổ hắn hiện ra mấy dấu hôn.

Tôi ngẩn ra, đẩy lồng trùng xuống.

Ghe tởm!

Người đàn ông này ...

Không đúng, là lợn giống, là ngựa đực!

Vừa mới từ trên giường người phụ nữ khác xuống, liền khẩn cấp đến tìm tôi?!

Tôi dừng lại, liếc nhìn những dấu hôn chói mắt kia.

Không để ý đến cúc áo, tôi trực tiếp kéo khóa quần hắn, sau đó dừng lại. Thái độ của hắn khác thường, như chìm đắm trong mơ hồ, chỉ có cặp mắt, giống như những viên đá đen, không chịu buông tha tôi, vẫn nhìn thẳng như in sâu tôi vào trong đáy mắt.

Tôi rướn người, một tay ôm lấy cổ hắn, một tay tiến vào trong chỗ nóng rực, nhẹ nhàng xoa. Hô hấp của hắn trở nên dồn dập, ánh mắt không còn sắc lạnh mà trở nên nóng bỏng bất an.

Hắn đột nhiên kéo tay tôi ra, đem cánh tay tôi giữ lại ở phía sau lưng. Cả người tôi bị ngửa ra phía sau, bộ ngực rướn lên, bị hắn bao phủ. Cơ thể không tự giác cứ nóng dần.

Cho đến khi hắn gắng gượng ở phía trên, thần trí tôi bỗng dưng tỉnh táo, hai tay thoát khỏi sự trói buộc của hắn, “Mang vào ...”

Hăng đang vùi đầu trước ngực, lúc này dùng cấn mút, ngẩng lên nhìn tôi.

Lắc đầu.

Tĩnh tảo như một viên đá vào đầu hạ, tan chảy nhanh chóng, nhiệt tình lập tức hồi phục. Tôi ngồi trở lại ghế phụ, sửa sang quần áo. Hồ Khiên Dư tiến lại gần, tôi né tránh: “Bẩn ...”

Hắn phút chốc dừng lại, nhất thời không có phản ứng gì.

Giây tiếp theo, từ hắn phả ra một sự tức giận không hề cố kỵ. Một tay hắn giữ lấy vai tôi, một tay đặt lên ghế, thuận thế đem tôi đẩy ngã, toàn bộ cơ thể hắn lập tức đè lên trên.

Hắn cao gầy nhưng một chút cũng không nhẹ, mạnh mẽ giữ lấy tôi. Tôi chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, đau đớn từ tận đáy lòng: “Anh đi tìm người khác! Đi tìm Thương Nhiên Vi! Đi tìm Michelle! Đừng động vào tôi!”

Sức nặng trên người trong chốc lát liền biến mất. Tôi bị kéo dậy, lao vào một vòm ngực.

Tôi không cần hắn ôm, tay đâm vào hắn kháng cự.

Nhưng hắn so với tôi mạnh mẽ, ấn thấp đầu tôi, ấn đến vai hắn: “Không có người khác, chỉ có em ...”

Cuối cùng qua đi, còn lại chỉ là tàn cục.

Trên người tôi còn một mảnh váy lót, quần áo đều bị phân tán trên sàn hoặc ghế xe. Hồ Khiên Dư nhặt lên từng chiếc. Hắn cúi thắt lưng tìm trong không gian nhỏ hẹp, sau khi ngồi dậy trên tay ngoài quần áo còn một cái hộp.

Nhẫn cưới của Diêu Khiêm Mặc.

“Ai ?”

Tôi lấy lại tỉnh táo, “Diêu Khiêm Mặc. Anh ta nhờ tôi ném đi.”

“Ném đi?”

Hắn giống như hỏi lại, lại giống như lầu bầu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, chống tay vào cửa mở kính xe bên phía tôi, chiếc hộp bị ném ra bên ngoài, cuốn theo một trận gió.

Xe lại bắt đầu khởi động.

Tôi mặc quần áo, mờ mịt nhìn phía trước, nhìn không chớp mắt, cố gắng không đối diện với Hồ Khiên Dư. Đồng hồ trên xe đã báo 1:30 sáng, tôi thiếu kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn ánh mắt xuyên thấu của Hồ Khiên Dư.

“Đưa tôi về nhà.”

Hắn không trả lời, đôi mắt như lóe sáng.

Tôi hít một hơi, lặp lại: “Làm ơn, đưa tôi về nhà.”

Hồ Khiên Dư trầm mặc xoay tay lái, xe quay đầu, trở về đường cũ.

Tôi không có việc gì, lấy một chiếc CD mở. Nhạc vang lên, giảm bớt sự nặng nề bên trong.

Tôi rất thích âm nhạc của Secret Garden, nghe lúc áp lực, có thể làm người ta bình tĩnh. Cũng không biết, Hồ Khiên Dư cũng thích Secret Garden.(2)

Tôi nhắm mắt lại, buồn ngủ. Tiếng nhạc lúc này im bật. Tôi hoài nghi mở mắt, thấy Hồ Khiên Dư đang tắt đi. Tôi trừng hắn, hắn không để ý tới. Một lần nữa tôi lại bật nhạc, giây tiếp theo hắn vươn tay tắt đi.

Tôi mở, hắn tắt.

Nhiều lần, tôi không kiên nhẫn, bỗng nhiên đối diện với tầm mắt hắn: “Tại sao em ngây thơ như vậy?”

Tôi sửng sốt.

Hắn đột nhiên cười ra tiếng, ý cười nhiễm vào đáy mắt.

“Cười cái gì?”

Tôi khó hiểu, hắn vẫn từ chối trả lời, chăm chú lái xe. Tôi thấy rõ ràng, miệng hắn vẫn cong lên một chút, dường như còn đang cười.

Xe chạy vào thành phố, cũng không về thẳng nhà.

Hồ Khiên Dư dừng xe lại trước siêu thị, tôi nhìn thấy hắn đi qua cửa cảm ứng. Trong đó sáng như ban ngày, ở ngoài này tôi vẫn có thể nhìn thấy hắn.

Tôi thấy hắn dừng lại trước quầy, lấy điện thoại ra gọi.

Tiếp theo, di động của tôi vang lên.

Xem hiển thị, là Hồ Khiên Dư.

“Muốn mùi gì?”

“Cái gì?”

“Ô mai? Dưa hấu? Hay là kem ly? Đều là hương vị mới.”

Tôi nghĩ nghĩ, liền hiểu được ý của hắn, cầm giận cắt điện thoại.

Một lát sau, Hồ Khiên Dư lên xe, ném một cái hộp cho tôi. Tôi cúi đầu vừa thấy, hai má tức thì nóng lên. Ngẩng đầu, đối diện Hồ Khiên Dư đang cười bốn cợt.

“Anh đi vào vì mua cái này?”

Mặt Hồ Khiên Dư lập tức lạnh xuống: “Không phải em chê anh bẩn sao? Một tá 12 cái cũng đủ dùng.”

Tôi về nhà, mở cửa, đi vào trước. Hồ Khiên Dư theo tôi đi phía sau, đưa tay đóng cửa, quay lại kéo lấy tôi. Tôi chưa kịp phản ứng lại đã bị hắn đẩy đến cánh cửa.

Bờ môi hắn phủ hên.

Trong bóng đêm, hắn thở dốc, mắt như lóe sáng. Tôi mơ màng nghĩ, khi hắn hôn môi hình như không nhắm mắt.

Tay tôi chuyển qua công tắc, bật đèn.

Hồ Khiên Dư lập tức đưa tay tắt đi.

Cũng giống như bật CD vừa này, tôi mở, hắn liền tắt.

“Anh rút cuộc ...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, liền bị hắn nuốt vào.

(1) Cà phê Lam Sơn / / Jamaica Blue Mountain Coffee: Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê Arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaica Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác. Cà phê này có tất cả các đặc tính của cà phê tốt nhất, không chỉ giàu hương vị, êm dịu, và vì các vị ngọt, chua, cay đắng phân phối hoàn hảo. Do điều kiện khí hậu và đất đai nên mỗi năm cà phê đều có hương vị riêng độc đáo trong thang đo riêng của loại cà phê này và hoàn toàn phân biệt với các loại cà phê khác trên TG, không vùng nào trông giả được. Hương vị cà phê này được cho là bí mật và không nơi nào khác có được. Hạt được chọn lọc kỹ bằng tay qua các quy định gắt gao nhất thuộc sự quản lý chất lượng của cơ quan riêng biệt cho loại cà phê này và sản lượng mỗi năm cực ít. Cà phê Lam Sơn vẫn chỉ dùng bao bì và hộp chứa bằng gỗ tuyển chọn (không dùng bao plastic) và tất cả các quy trình sản xuất đều là thủ công. Là loại cà phê quý tộc trong quý tộc.

(2) Secret Garden: Mềnh cũng thích, PR tỵ. Xem tại đây

10. Chương 19-20

Chap 19: Điện báo

Cho đến khi tôi bị Hồ Khiên Dư hôn đến đau nhói, hấn mới chịu buông ra.

Tôi hít thở dồn dập, liều mạng lấy khí. Mặt hấn không chút thay đổi, từ trong túi lấy ra chiếc hộp vừa nãy, xé gói.

Tôi đẩy vai hấn, lập tức đổi lấy tiếng hấn bất mãn nói thầm: “Đừng nhúc nhích.”

“Tôi buồn ngủ.” Tôi vuốt trán nói.

Hấn cúi đầu, mặt chôn ở vai tôi, nhẹ nhàng cọ cọ, đối với sự từ chối của tôi không để ý.

“Ngày mai tôi còn đi làm.” Giọng nói tôi lớn thêm.

Hấn ngẩng mặt, ánh mắt trở nên nghiêm túc, giọng nói cứng rắn: “Trả lời anh một việc.”

Tôi mặc kệ hấn, chỉ muốn nhanh chóng vào phòng, định đẩy hấn ra. Ở quá gần hấn, tôi thực sự cảm thấy khó thở.

Hấn giữ hai vai tôi: “Trả lời xong anh buông em.”

Tôi khó khăn nhìn hấn, “Anh hỏi đi.”

“Ngày đó vì sao chuyển trường?”

“.....”

“Có phải vì anh hay không?”

Tôi hạ ánh mắt, khẽ cắn môi.

“Nói!” Hấn nâng cằm bắt tôi nhìn thẳng vào mình.

“Đúng!”

“Em không nhất thiết phải làm vậy.”

Tôi cười, “Tôi không còn sự lựa chọn này khác. Buổi tối hôm đó ... bị Hồ Hân gặp được.”

“Tại sao anh không nhớ rõ mẹ anh có thấy?”

Về mặt hấn mờ mịt.

Tôi đưa tay vuốt mặt, bất đắc dĩ: “Anh uống rất say, còn biết cái gì!”

“Thật không?” Miệng hấn bắt giắc cong lên, cười một cái, mang theo chút trêu chọc, “Tại sao lại nhớ rõ cảm giác dây dưa cùng chiếc miệng nhỏ nhắn này?”

Nói xong, hấn vươn tay xoa môi tôi.

“Vậy sao?” Tôi nhếch miệng, xem như là cười, đẩy tay hấn ra, “Hồ Hân yêu cầu tôi chuyển trường, không cho gặp lại anh.”

“Đáp án này, anh vừa lòng?” Tôi chờ trong chốc lát, thấy hấn còn lâm vào trầm tư, không có ý buông tay, tôi không thể không nhắc nhở.

Hồ Khiên Dư có chút thất thần, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, tôi nhân cơ hội thoát khỏi tay hắn, vào phòng.

Tôi rất mệt, đến phòng ngủ, cởi áo khoác, ngã xuống giường, quần áo cũng không thay.

Hồ Khiên Dư kéo tôi, “Không rửa mặt một chút?”

Tôi phát tay, thoát khỏi hắn, thuận tiện kéo chăn đắp.

Hắn nhỏ giọng lầu bầu, “Rốt cuộc ai bắt?”

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa cho tôi nghe thấy.

Tôi không để ý.

Hắn là hắn cảm thấy không thú vị, cuối cùng tự rời đi.

Không lâu sau, phòng tắm truyền đến tiếng nước.

Chốc lát, tiếng bước chân vang lên, từ xa đến gần, tôi một lần nữa lại bị kéo đến.

“Khăn mặt cùng bàn chải đánh răng của anh đâu?”

Tôi cố gắng mở mắt, “Nửa tháng anh không qua đây.”

Giọng nói hắn trùng xuống, “Cho nên?”

“Tôi nghĩ anh không đến nữa, tất cả đều ném hết.”

“Đây là ý gì?”

Hắn không buông tôi, tôi chỉ cảm thấy trong đầu ong lên.

“Đừng phiền ...” Tôi đỡ mình vùi đầu vào chăn, không muốn nghe giọng hắn.

Trong lúc mông lung, tôi cảm giác chăn bị xốc lên, nệm bên cạnh lún xuống.

Mà khi chăn kín lại, một đôi tay cũng từ phía sau vòng qua, ôm lấy thắt lưng tôi.

Tôi kinh ngạc mở mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Hồ Khiên Dư ở bên cạnh tôi, khẽ hôn lên trán, thấy tôi nhìn chằm chằm hắn cũng làm như không có việc gì.

“Ngủ đi.....”

Tôi không quen ngủ như thế này, lưng cứng ngắc, cảm giác được tiếng tim đập trong lồng ngực hắn.

Thân mật như vậy, không tốt.

Cuối cùng tôi vẫn ngủ, một đêm ngủ sâu.

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Tôi rất ít khi ngủ ngon như vậy.

Tiếng chuông di động vang lên.

Tôi mở to, mắt hơi cay. Tiếng chuông từ bên tủ đầu giường truyền đến.

Một bàn tay tôi rút ra khỏi chăn, tìm máy. Trong phòng mở điều hòa nhưng vẫn thấy lạnh. Điện thoại còn chưa kịp nhắc, bên kia đã tắt máy.

Tôi lập tức rút tay về, đỡ mình, tiếp tục ngủ. Nhưng giây tiếp theo, tiếng chuông lại lần nữa vang lên. Tôi bị làm phiền sinh ra bực bội, miễn cưỡng lại lần nữa xốc chăn. Thắt lưng bị một người giữ lấy, không xuống giường được. Thử gỡ bàn tay kia ra, nhưng cũng phí công. Tôi cố vươn tay, vất vả lấy được điện thoại.

Tôi nghĩ cũng không nghĩ, ấn nghe: “Xin chào, tôi là Lâm Vi Linh.”

Bên kia im lặng, tôi dụi mắt, lặp lại một lần: “Alo?”

Sau một giây trầm mặc, ngay lúc tôi không kiên nhẫn, chuẩn bị cúp điện thoại, một giọng nghi hoặc vang lên: “Vivi?”

Giọng nói này, làm cho tôi nghĩ đến một người.

Người có thể kêu tôi bằng tên này, có tiếng nói trầm tĩnh sâu như nước hồ như này ... nghe không hiểu có chút quen thuộc. Anh ... còn gọi tôi, Vivi ...

“Là tôi. Anh là?”

Nghe giọng nói, tôi rất dễ dàng đoán được người kia là ai.

Nhưng, tôi thà tin rằng mình đoán sai.

Anh không trả lời tôi, chỉ thản nhiên nói một câu: “Để Hồ tổng nghe điện thoại.”

Tôi chỉ thấy một dòng lạnh chạy dọc sống lưng. Không kịp phản ứng, bàn tay ở eo đã buông ra, vươn đến, cầm lấy điện thoại: “Alo.”

Tôi tỉnh táo, quay đầu, nhìn Hồ Khiên Dư, nhìn di động của hắn.

Tôi lại xoay người, xem trên tủ đầu giường, di động của tôi.

“... Bây giờ tôi không thể quay về, kêu Reny thay tôi đi ...”

“... Trước cứ ra giá ... Không được vượt quá một trăm ngàn ...”

Thừa lúc Hồ Khiên Dư nói chuyện không rảnh, tôi rời khỏi ngực hắn, xuống giường.

Chờ lúc tôi rửa mặt xong, từ phòng tắm đi ra, Hồ Khiên Dư đã cúp điện thoại.

Tôi mở tủ, tìm quần áo. Đồ trên người đã nhăn không còn ra hình thù gì.

Qua chiếc gương phản chiếu, tôi nhìn thấy Hồ Khiên Dư ngồi ở đầu giường, chăm chú nhìn tôi.

Lúc thay áo khoác, tôi nghe thấy hắn ở phía sau cười nhỏ.

Tôi cũng không còn là cô học sinh thẹn thùng ngày nào, thản nhiên bỏ qua sự trêu đùa của hắn.

Thay quần áo xong, quay người đi đến bên giường, cầm lấy di động đặt ở trên tủ.

Hồ Khiên Dư lập tức bắt được tay tôi. Hắn ngẩng đầu, nhìn mặt tôi, sau đó lôi tôi nằm xuống.

Tôi thấy tay hắn bắt đầu vén áo ở bụng, cả người chợt lạnh: “Tôi muốn đi làm!”

“Giờ đã muộn.” Mối hấn dán bên tai tôi, giọng nói rõ ràng, không mang chút buồn ngủ, “Bây giờ đến công ty càng bị Mike nghi ngờ.”

Trong lòng tôi căng thẳng, không hiểu sao có chút buồn bực: “Vừa rồi là Vương Thư Duy, trợ lý Vương gọi điện?”

“Anh ta nhất định đoán được tôi và anh ...” Tôi khẽ than.

Hồ Khiên Dư nắm chặt hai tay, không nói chuyện.

Sau một lúc lâu, Hồ Khiên Dư cười: “Em không quen biết Mike, bị cậu ta phát hiện quan hệ này sao phải sốt ruột như vậy?”

Trong lòng tôi kinh hãi. Tôi tự nhận thấy mình không biểu hiện gì trên mặt dù chỉ một chút. Tại sao Hồ Khiên Dư biết tôi đang sốt ruột?

Tầm mắt hắn, bắn khoản nhìn tôi một lát, nói: “Hay là ... thực ra em quen Mike?”

Tôi quay đầu đi, không nhìn hắn, chỉ khẽ gỡ bàn tay hắn ra: “Tôi sao có thể quen biết trợ lý Vương?”

Tôi gỡ tay hắn, rất lâu cũng không được, cuối cùng chỉ có thể nổi giận, một lần nữa nhìn hắn: “Để cho tôi đứng lên.”

“Không mệt sao?”

“.....”

Hắn như là cười, buông tay.

Tôi đứng dậy, nhưng tiếp sau đó bị hắn một lần nữa giữ lấy. Tôi bị kéo xuống, mà Hồ Khiên Dư tiến đến đè lên.

Hai người mặt đối mặt.

“Buông tay.”

Hắn ôm càng chặt, “Em thật thích nói ‘buông tay.’”

“Bởi vì anh không chịu buông tay.” Tôi vô cùng tức giận.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, tay vòng ra sau lưng, đầu ngón tay bắt đầu di chuyển, theo dọc sống lưng đi xuống, chậm rãi như là khiêu khích.

Ám chỉ rõ ràng.

Tôi lắc đầu, giữ lấy tay hắn: “Không được.”

Hắn làm bộ ngạc nhiên khó hiểu: “Không phải không buồn ngủ sao?”

Tôi thật sự khâm phục sự lý giải của hắn: “Nhưng cũng không thể làm ban ngày ban mặt.”

Hắn nhìn kĩ tôi, tay thay đổi phương hướng, từ trong váy đi vào.

Hắn quen thuộc cơ thể tôi, tôi bị động tới chỗ mẫn cảm kêu ra một tiếng.

Môi hắn dán lại, tôi tránh đi: “Anh còn chưa đánh răng.”

Tôi giữ lấy cái cổ duy nhất này.

Rốt cuộc hắn buông tay, đứng dậy hướng phòng tắm đi.

Tôi ở phía sau hắn nhắc: “Tiện thể nhớ tắm rửa luôn.”

Hồ Khiên Dư tắm rất lâu, không nửa giờ không ra. Tôi phải chạy trước, cầm di động chuẩn bị đi.

Chap 20: Trù trừ

Tôi đang định ra khỏi phòng ngủ thì nghe thấy tiếng Hồ Khiên Dư từ phòng tắm vọng ra, “Khăn mặt ở đâu?”

Tôi dừng chân lại, “Ở trong ngăn tủ.”

“Tìm không thấy,” Hắn dừng một chút, lại tiếp tục, “Vào đây, tìm giúp anh.”

Tôi ở phía sau cửa chờ một lúc, cuối cùng vẫn đi vào.

Bên trong hơi nước mịt mù, tôi nhìn không rõ. Sờ soạn mở ngăn tủ, khăn tắm, khăn mặt, bàn chải đánh răng đầy đủ.

Dáng Hồ Khiên Dư loáng thoáng trong bồn tắm lớn.

Tôi lấy khăn mặt đưa cho hắn, bàn tay hắn ướt sũng đột nhiên giữ chặt lấy tôi, khẽ kéo, tôi ngã vào bồn tắm, đầu đập vào ngực hắn, đau một trận.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười. Tôi ngẩng mặt, liền thấy hắn cong môi như thực hiện được quỷ kế.

Bồn tắm ngập nước bao quanh tôi, quần áo ngay lập tức ướt sũng. Tôi lấy tay chống cạnh bồn tắm đứng lên, chân vừa trượt, một lần nữa ngã trở về.

Tôi nhìn Hồ Khiên Dư, không nề hà: “Ướt hết rồi!”

“Vậy cởi.”

Hắn làm như không có việc gì, đưa tay cởi quần áo tôi.

Tôi từ chối không được, hưởng ứng không xong, chỉ có thể nhìn hắn. Mà hắn, ánh mắt như có sương mờ. Cởi áo khoác, tháo sơ mi, bỏ bra, tiến lại. Chân hắn đặt lên tôi, nơi nóng bỏng của hắn đặt ngay bên đùi. Ngón tay của hắn không an phận tiến đến ngực, dần dần nắm chặt, ngay sau đó cả bàn tay bắt đầu xoa nắn.

Tôi không kìm chế được, rên một tiếng, lập tức cắn môi. Mà ngón tay ở trước ngực nhẹ nhàng vuốt phẳng đột nhiên bị móng tay thay thế, gãi dọc quanh chỗ mẫn cảm làm cho hai nụ hoa dựng thẳng. Ngực tôi vừa đau lại vừa trướng, cả người mềm nhũn, xụi lơ gối lên vai hắn.

Tôi ngẩng đầu, không cam lòng hỏi: “Anh nửa tháng rồi không động vào phụ nữ sao?”

Bả vai Hồ Khiên Dư đột nhiên căng thẳng, động tác dừng lại.

Tôi nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn tránh đi.

Thừa dịp này, tôi nhắc người đứng dậy. Không khéo tay lướt qua chân Hồ Khiên Dư. Nơi đó rất nóng, tôi cuống quýt rút tay, lại đụng vào chỗ mẫn cảm của hắn.

Tầm mắt Hồ Khiên Dư bỗng nhiên hạ xuống.

“Đáng chết!”

Hắn nhìn tôi, than một tiếng. Ngay sau đó mím môi giống như bị áp lực, trong giây lát xoay người đè lên.

Tức khắc tôi chỉ thấy long trời lở đất, lưng đụng vào thành bồn.

Đau đớn truyền đến, tôi không kịp kêu, đôi môi đã bị Hồ Khiên Dư chiếm giữ. Trong khoang miệng, đầu lưỡi hắn dây dưa, mút vào không chút nhẹ nhàng.

Một tay hắn nâng cao thắt lưng tôi, một tay nhẹ nhàng kéo khóa váy. Tôi buông xuôi, hôm nay hoàn toàn mặc kệ. Hắn rất nhanh, tay ở trên lưng tôi khiêu khích, khiến tôi như tê dại.

Váy vẫn giữ ở đầu gối, không cởi xuống dưới. Tôi nhột nhột hô hấp, đẩy hắn. Hắn cho rằng tôi chống cự, tiến đến càng nhanh, tay cũng càng nắm chặt.

Qua làn da, tôi dường như nghe được nhịp tim của hắn.

“Tôi ... tự mình cởi ...”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt vô định, bắn khoả. Cuối cùng, hắn không cam lòng, khẽ tách ra ngồi uống bên kia bồn tắm.

Tôi cởi áo sơ mi.

Bình tĩnh nhìn ánh mắt nóng rực ở bên kia, tháo nội y.

Cuối cùng đem cả váy và quần lót bỏ xuống, ném ra ngoài sàn.

Tất cả biến mất, Hồ Khiên Dư tiến lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, tôi mặc kệ nước chảy bèo trôi, chẳng còn cách nào khác.

Hắn nâng một chân tôi đặt lên thành bồn, nhắc cao một chân khác. Tôi cảm thấy lúc này mình tựa như một con khỉ bị đóng chặt dưới người hắn.

Một chút chậm rãi vào.

Nước trong suốt đến đáy, tôi cúi đầu.

Hắn thông thả mà kiên định kết hợp, tôi một chút nhìn cũng không xót.

Tôi rời tầm mắt, không có chỗ bám lấy, chỉ có thể ôm cổ hắn, cơ thể rã rời.

Không có đau đớn, chỉ cảm thấy nơi đó khó chịu.

Hồ Khiên Dư nhìn ánh mắt tôi, lại nhìn miệng tôi, thuận thế dời tầm mắt xuống ngực.

Hắn nhìn không hề chớp mắt, dùng đầu ngón tay cọ, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát phản ứng của tôi.

Tôi bị hắn làm cho cả người nóng lên, tiến đến hôn môi hắn.

Hắn lại tránh miệng tôi, thoáng khom người, vùi đầu ở ngực, ngậm lấy núm hoa, đầu nười nhẹ nhàng uốn lượn.

Mặt nước tròn trĩnh, tôi khó khăn hít thở, sợ không thể khống chế được kêu ra tiếng.

Cảm nhận được vòm ngực hắn phập phồng, cơ thể hắn rõ ràng, đôi mắt hắn thâm thúy ... Tôi khó khăn rời tầm mắt, không cho chính mình chìm vào trong đó.

Sức va chạm đột nhiên trở nên mạnh, tôi cuối cùng không chịu nổi, rên thành tiếng.

“Tập trung!” Ở ngực truyền đến tiếng Hồ Khiên Dư kháng nghị.

Cơ thể chậm rãi trở nên kì quái, bắt đầu đau, không chịu được run run, yết hầu khô nóng.

Hồ Khiên Dư lúc này tiến đến miệng tôi hôn xuống, như giải khát. Tôi liều mạng liếm mút, đổi lấy của hắn một tiếng thở nhẹ, cùng sức nóng cực độ tỏa ra từ hạ thể.

Tôi nhìn ánh mắt hắn một tia kiên định lóe ra, trong nháy mắt rơi vào cao triều.

Tôi một lần nữa xả nước nóng, thêm tinh dầu, từ từ nhắm mắt tiếp tục tắm.

Hồ Khiên Dư ở trước gương cạo râu. Một lúc sau, bên tai truyền đến tiếng kêu nhỏ. Tôi không tự giác nhìn qua, “sao vậy?”

Mặt Hồ Khiên Dư không thay đổi quay lại, ý bảo tôi nhìn cảm hắn.

Cảm hắn bị lưỡi dao cứa vào, lưu lại một vệt máu.

Bọt cùn dao cạo râu của hắn bị tôi ném đi, bây giờ chỉ có thể dùng lưỡi dao không. Tôi ngồi dậy, cầm lấy lưỡi dao, “Lại đây.”

Hắn chần chờ trong chốc lát, cúi người, ngồi vào thành bồn tắm. Một tay tôi giữ cảm Hồ Khiên Dư, một tay miết lưỡi dao, giúp hắn cạo râu.

Lớp râu màu lam bị cạo xuống, tôi lấy một ít nước rửa cho hắn. Miệng vết thương gặp nước, hắn đau nhưng không né tránh, chỉ là nhắm mắt nhìn tôi.

Tận đến lúc cảm hắn trơn bóng, tôi mới đem dao trả lại cho hắn. Hắn nhận lấy, vẫn ngồi không chịu đi, liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên cầm lưỡi dao chỉ chỉ tôi, như là thở dài: “Thật muốn vạch trên mặt em một đường tương tự.”

Tôi kinh người, bả vai run lên, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu là: Trốn.

Nhưng nghĩ lại, người này hắn đang chờ xem tôi xấu mặt, tôi chạy không thoát, chẳng phải làm cho hắn như ý?

Vì thế, tôi hướng hắn thản nhiên cười, một tay đặt trên ngực hắn, đầu ngón tay khẽ vuốt. Là hắn dạy tôi, người đàn ông ở đây cũng hết sức miễn cưỡng. Hai ngón tay của tôi khẽ vạch, nhìn mắt hắn dần dần mờ đi. Tiếp theo, tôi chậm chạp di chuyển lên cổ hắn, dịu dàng vuốt ve. Hơi thở hắn đột nhiên dồn dập. Tay hắn đi xuống phía dưới, muốn tách đầu gối tôi đang khiêu khích, lại như muốn nắm lấy thắt lưng tôi, không cho tôi rời đi.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên đứng thẳng dậy, lui người, tránh tay hắn.

Tôi khẽ nhếch mi, cắn cắn môi dưới.

Hắn đã từng nói thích nhất khi tôi cắn môi dưới, nói như vậy sẽ làm hắn rất hưng phấn.

Tôi cố gắng làm cho mình quỵến rũ, hơi rướn người làm hắn chú ý vào trước ngực mình, tay cũng không chịu dừng, cười nói: “Tôi đi ra ngoài, anh từ từ tắm rửa!”

Sau đó đoàn hoàng đi ra phía cửa.
Lúc cầm lấy tay nắm, phía sau truyền đến tiếng cười của Hồ Khiên Dư.
Trực giác mách bảo tôi có điều chẳng lành, nhanh chóng mở cửa.
Nhưng tại sao mở không ra.
Tôi lại thử cố gắng kéo.
Cửa vẫn như trước không nhúc nhích.
“Quên nói cho em, vừa rồi anh khóa trái.”
Hắn dùng ngón út ngoắc chìa khóa, nhẹ nhàng nói.
Tôi quay đầu kinh ngạc nhìn hắn
Hắn khóa cửa khi nào?
Tại sao tôi không biết?
Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy, tôi trở mắt nhìn hắn từng bước từng bước ung dung đi tới.
Cuối cùng, hắn đứng ở trước mặt tôi.
Hắn chỉ quần một chiếc khăn tắm hung hăng dựa sát vào, miệng đồng thời cong lên, khe liếm vành tai tôi.
“Vừa rồi em quyến rũ anh?”
Sau đó hắn cúi xuống, hôn môi tôi.
Tôi ghét bị hắn hôn.
Bởi vì hắn ở môi liếm qua một chút, liền nhanh chóng đem lưỡi tiến vào.
Hung hăng, vội vã.
Đầu lưỡi của tôi bị hắn cuốn lấy, tôi cố gắng đẩy ra nhưng bất đắc dĩ, phía trước là hắn, phía sau là cửa, muốn trốn mà không trốn được.
Đột nhiên, hắn cắn mạnh vào môi tôi.
Tôi đau xót, đang muốn kêu lên, đúng lúc này hắn kéo khăn tắm của tôi xuống dưới. Hắn khôn ngoan, bắt đầu dụ dăng ngậm lấy môi tôi, nhưng lại thô lỗ vuốt ve phía ngực. Trong lúc tôi đau, liền tìm cách xoa dịu đôi môi, trong lúc tôi hưởng thụ sự dụ dăng, lại kích thích muốn ngực tôi đứng lên.
Tôi cảm thấy dường như mình sắp tan thành nước.
Hắn cảm thấy vừa lòng với phản ứng này, tay rời khỏi ngực, nhẹ nhàng mà nói: “Bây giờ ... Đến lượt anh quyến rũ em, thế nào?”

11. Chương 21-22

Chap 21: Mật mã

Cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Tất cả nhân viên cao thấp ở Hằng Thịnh đều bận rộn. Hồ Khiên Dư đến Hongkong công tác, tôi làm thư kí cũng bị hắn khâm điểm đi theo.

Bảy giờ sáng, tôi chạy dọc cảng Victoria trở lại khách sạn.

Trợ lý đặc biệt của Hồ Khiên Dư, Vương Thư Dục đang ở ngoài cửa phòng đợi. Thấy tôi, anh ta thản nhiên một câu: “Hồ tổng tìm.”

Tôi lấy khăn mặt lau mồ hôi, gật gật đầu, theo sau Vương Thư Dục đến phòng Hồ Khiên Dư.

Lúc này Hồ Khiên Dư hình như vừa tắm xong, mặc quần áo ở nhà, ra mở phòng.

Tôi cùng Vương Thư Dục trước sau bước vào.

Tổng giám đốc ở một căn phòng xa hoa, cửa sổ sát đất, có thể nhìn được toàn cảnh cảng Victoria.

Hồ Khiên Dư mở cửa, cũng không chờ chúng tôi đi vào. Hắn mặc quần áo ở nhà thoải mái, vẫn còn dùng bữa sáng trên bàn ăn.

Tôi liếc nhìn, trước mắt đều là những món ăn nhẹ tinh xảo ngon miệng.

Tôm nộm, tôm tẩm bột, tôm càng, khoai sọ, cháo nóng ... đầy bàn, rất phong phú.

Cửa sổ sát đất, trời xanh, mây trắng, mặt nước mênh mông đều phô bày qua lớp kính, những chiếc thuyền đánh cá, thuyền chở khách, thuyền ngắm cảnh đan vào nhau trở thành một bức tranh tuyệt vời.

Hồ Khiên Dư nhìn tôi, giơ đũa chỉ phía đối diện: “Ngồi đi!”

Tôi hơi xấu hổ, liếc nhìn Vương Thư Dục.

Vương Thư Dục làm như hoàn toàn không nhìn thấy tôi, lấy PDA(1) từ trong túi ra, bắt đầu báo cáo hành trình ngày hôm nay với Hồ Khiên Dư.

Đây là ngày cuối cùng chúng tôi ở Hongkong, hành trình sắp xếp cũng không dày đặc như mấy hôm trước.

“8:30, cùng tổng giám đốc của Luân Minh, Trình Thuận Thành đàm phán hợp tác dự án khu đông.”

“9:40, ăn brunch(2) tại khách sạn Felix, người phụ trách ngân hàng Hoa Kỳ sẽ cùng tham dự.”

“11 giờ, tham gia cuộc họp xí nghiệp Gia Phong. Chỗ ngồi đã thông báo, bên trái là tập đoàn Chương Thần, Chương Hướng Chí. Bên phải là Lý thị, Lý Triệu Giai. Tài liệu ở trong này.”

Hồ Khiên Dư buông đũa, nhận lấy tờ giấy A4 xem qua, tầm mắt một lần nữa lại quay về phía tôi. Hắn cười một cái: “Em không đói bụng?”

Vương Thư Dục nghe vậy cũng liếc nhìn tôi, dừng một chút, lại tiếp tục nói: “12:30, Lý Huy Trạch có lời mời, anh ta đối với dự án khai phá khu đông cũng rất có hứng thú.”

Trong giọng nói trong suốt như nước hồ sâu của Vương Thư Dục, tôi ngồi xuống, cầm đũa ăn bữa sáng.

Vương Thư Dục dường như không bị chúng tôi ảnh hưởng: “3:30, đấu giá lô đất số 40192, hai anh em Lý Triệu Giai, Lý Huy Trạch làm chủ ...”

Tôi dựng thẳng lỗ tai lên nghe hành trình của Hồ Khiên Dư.

Cuộc đấu giá là mục đích quan trọng nhất của Hồ Khiên Dư trong chuyến công tác Hongkong lần này, nói thật, cũng là mục đích của tôi.

Hồ Khiên Dư gấp một con tôm giảo đến bát cơm của tôi: “Mùi vị không tệ, thử một lần.”

Tôi cuối cùng cũng chấp nhận, Vương Thư Dục cũng đã biết quan hệ của tôi cùng Hồ Khiên Dư, tôi cũng không hà tất phải làm bộ.

“Cảm ơn.” Tôi nói.

Hồ Khiên Dư nhìn tôi gấp con tôm vào miệng, vừa lòng cười khê một chút, thản nhiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Vương Thư Dục, giọng nói cũng đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường: “Từ đây đến Luân Minh cần bao lâu?”

Vương Thư Dục trầm ngâm một lát: “Nếu không kẹt xe thì mất tầm 25 phút.”

Nghe vậy, Hồ Khiên Dư lần lượt nhìn phía vách tường, dường như nghĩ tới gì đó, cúi thấp đầu, sau đó đứng lên.

“Sao vậy?” Vương Thư Duy đẩy gọng kính hỏi.

“Tôi vừa gọi điện thoại đến phục vụ, nghe nói nơi này có phòng đánh cầu vách tường(3) rất tuyệt. Đi, đánh với tôi một ván.”

“Nhưng 8:30 anh sẽ ...”

Hồ Khiên Dư cười, “Tôi tính rồi, đánh cầu vách tường nửa tiếng, 8:50 là có thể đến Luân Minh.”

Hắn bước ra ngoài, nói với Vương Thư Duy ở phía sau, “20 phút là giới hạn chờ đợi cực hạn, đến lúc đó chúng ta đàm phán với họ, hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều. Cậu đã quên rồi sao, đây cũng chính là cậu dạy tôi.”

Vương Thư Duy khó khăn nở nụ cười, vỗ vỗ trán mình: “Đúng vậy, sao tôi lại quên?”

Ngay sau đó, Vương Thư Duy thôi cười, cất PDA, nhanh bước đuổi kịp Hồ Khiên Dư.

Tôi tiếp tục ăn bữa sáng, nghe được Hồ Khiên Dư ở phía sau hỏi: “Vi Linh, em không đi?”

Tôi không trả lời, lắc đầu.

Thật ra tôi rất thích đánh cầu vách tường, lý do đơn giản: Đánh cầu vách tường cường độ lớn, tính đối kháng cao, cùng bạn bè hay đối tác chơi một ván có thể giải tỏa áp lực.

Tôi cùng Hồ Khiên Dư đánh vài lần, biết hắn là cao thủ.

Vừa mới chạy vài vòng về xong, thật không muốn phí sức cùng hắn đọ vài hiệp.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi buông chiếc đĩa, lau khước miệng đầy dầu, đứng dậy hướng phòng ngủ đi đến.

Hồ Khiên Dư có thói quen xem văn kiện hoặc dùng máy tính ở phòng ngủ. Tôi dễ dàng tìm được laptop của hắn.

Tôi đem USB của mình cắm vào, khởi động máy tính, bắt đầu chương trình phá mật khẩu.

Giải mật khẩu xong, tôi tìm được phần văn kiện đấu giá đất kia, copy ra một bản, gửi đến hòm thư cá nhân của Lý Huy Trạch, sau khi xóa mọi dấu vết mới tắt máy.

Tôi thở phào một hơi, trở về phòng mình thay quần áo. Thay quần áo, trang điểm xong, lúc này, điện thoại của tôi vang lên.

Tôi nhắc máy, đối phương lập tức nói: “Lâm tiểu thư, cô đùa tôi sao?”

(1)PDA= personal digital assistant: thiết bị di động quản lý thông tin cá nhân.

(2)Brunch = Kết hợp giữa Breakfast và Lunch: Bữa sáng trễ, đại loại là nằm giữa bữa sáng và bữa trưa, lắm trò thế đấy ><

(3) Cầu vách tường: Chính là đánh tennis trong nhà, 2 người cùng đứng ở một bên, đánh cầu đập vào vách tường để dội lại. Ai xem My Girl thì chắc nhớ anh Lee Jun Ki và anh Lee Dong Wook cũng chơi cầu vách tường này đấy, Zeus search google không ra =(

Chap 22: Ích lợi

Tôi nhắc máy, đối phương lập tức nói: “Lâm tiểu thư, cô đùa tôi sao?”

Tôi cười: “Đã nhận được mail?”

“Cô gửi mail từ đó?”

Giọng Lý Huy Trạch vội vã như có một sự khó hiểu bị giấu kín.

Tôi không trả lời thẳng, chỉ nói: “Đều có cách.”

Hiển nhiên, Lý Huy Trạch không dự đoán được tôi sẽ trả lời như vậy, anh ta dừng lại một chút, tâm trạng đột nhiên tốt lên, giọng nói mang ý cười: “Nếu tôi biết bữa tiệc từ thiện kia mang đến cho tôi nhiều phiền toái như vậy thì chắc chắn sẽ không đi. Lão hồ li Hà Vạn Thành này hại chết tôi rồi.”

Tôi cười, giả như không biết: “Lô đất này đối với anh cũng là tình thế bất buộc, sao có thể nói là tôi hại người? Hơn nữa, theo tôi biết, anh trai anh gần đây o ép anh gần chết không phải sao?”

“Hồ Khiên Dư cũng chẳng là cái gì ...” Anh ta nói tới đây, bỗng dừng dừng lại, sửa giọng rất nhanh, “Cô chắc chắn là 2 triệu 1 trăm ngàn?”

Tất nhiên tôi biết anh ta nói lời này có ý gì, nhưng chỉ làm bộ như không biết còn cố ý nói: “Ý anh là?”

“Lô đất kia, chắc chắn không chỉ đáng giá này.”

Đương nhiên tôi biết lô đất này không chỉ có giá như vậy.

Với hiểu biết của tôi về lô đất này, cùng với những tài liệu đã thu thập, nó quả thật rất có giá trị, lại được chính phủ Hongkong hợp tác khai thác.

Theo sự định giá của tôi, khoảng 3 triệu 1 trăm đồng dao động một chút.

Nhưng tôi cũng không tính nói cho Lý huy Trạch.

Tin tức này, tôi biết, Lý Huy Trạch nhất định cũng biết, đâu cần tôi phải nói.

Điều mà tôi muốn nói cho anh ta là, tôi có khả năng gửi mail từ máy Hồ Khiên Dư, vì vậy, cũng có đủ tư cách cùng anh ta hợp tác.

“Vậy ... anh định giá bao nhiêu?” Tôi hỏi.

Ở bên kia Lý Huy Trạch cười ra tiếng, lập tức lại im bật: “Lâm tiểu thư, không phải cô là do Hồ Khiên Dư phái tới điều tra tôi?”

Tôi cũng không vòng vo, nói thẳng: “Tôi định giá 3 triệu 1 trăm ngàn.”

Đầu kia dừng lại một chút, lập tức hỏi: “Lâm tiểu thư, vì sao muốn đem tài liệu giả mail cho tôi?”

“Mail đó không phải là giả.” Tôi nói.

“A?” Lý huy Trạch dường như có hứng thú.

Tôi chậm rãi tiếp tục nói: “Mail này là tôi lấy được ở trong máy tính Hồ Khiên Dư. Lý tiên sinh, anh chỉ cần nhớ rõ điều này là được.”

Tôi ở trong xe đợi Hồ Khiên Dư cùng Vương Thư Dục.

Hồ Khiên Dư đến nay đều tự mình lái xe, trợ lý cũng chỉ cần một mình Vương Thư Dục, bây giờ có thêm tôi.

Nói chung hẳn không phải là người thích phô trương, nên không cần lãng phí thời gian đợi lái xe đến đón hoặc vì mấy chuyện lật vặt mà liên lạc với trợ lý.

Cũng coi như bất hạnh cho Vương Thư Dục, xe đi đến giữa đường thì tắc. May mà Hồ Khiên Dư là dân sành đua xe, sau khi đường thông, hẳn chỉ thản nhiên nói với tôi một câu: “Ngồi cẩn thận.” Sau đó lập tức đạp ga tăng tốc, chiếc BMW màu đen như bay trên đường.

Đúng 8:50, chúng tôi đến tòa lầu trung tâm Luân minh.

Thời gian rất chuẩn.

Hai viên trợ lý đứng ở cửa thang máy chờ, bộ dáng như ngồi trên chảo lửa, nhìn thấy Hồ Khiên Dư lập tức chạy đến.

“Hồ tổng, ngài cuối cùng cũng đến! Tại sao gọi điện thoại đều tắt máy, Trình tổng của chúng tôi đã gấp lắm rồi!”

Hồ Khiên Dư cùng Vương Thư Duy nhìn nhau cười thầm.

Hai viên trợ lý này dẫn đường, một trước một sau đi vào phòng họp của Thịnh Thiên.

Hồ Khiên Dư cùng Trình Thuận Thành đàm phán rất thuận lợi, nhanh chóng kí kết thỏa thuận, còn nhanh hơn những gì Hằng Thịnh mong muốn.

Nhưng vấn đề chia lợi nhuận trước đây đôi bên vẫn không đạt được nhất trí. Trước khi Hồ Khiên Dư vào Hằng Thịnh, công ty vẫn có những cổ phiếu truyền thống trọng điểm. Sau khi Hồ Khiên Dư đảm nhiệm vị trí CEO, ngược lại lại đầu tư vào bất động sản, một lĩnh vực ở trong nước đang phát triển rồi ren, quyết định đưa những công ty bất động sản hải ngoại ra thị trường đã đứng vững trước sự chèn ép của nhiều phía, lợi nhuận rất lớn.

Mà mấy năm gần đây hẳn lại để ý đến thị trường hoàn toàn mới – Hongkong, chuẩn bị tiến vào cạnh tranh cùng với giới bất động sản bản địa. Dự án này không giống với việc phát triển trong nước, nên cùng hợp tác với Luân Minh là một kế hoạch quan trọng.

Ngược lại, Luân Minh cũng cần hợp tác với Hằng Thịnh để mở rộng ra thị trường Singapore.

Nhưng cho dù việc hợp tác này là đôi bên cùng có lợi, nhưng trong việc chia lợi nhuận hai bên vẫn không tìm được tiếng nói chung.

Nhưng theo ý tôi, nguyên nhân chủ yếu cũng là trên tay Hồ Khiên Dư còn có quân bài: Buổi chiều, Lý Huy Trạch mời hẳn đến, nếu Lý thị có hứng thú đối với dự án khai phá khu đông, cho dù Hồ Khiên Dư không cùng hợp tác với Lý thị, nhưng đến lúc đó tin tức hẳn cùng đàm phán với con trai nhà họ Lý truyền ra giới kinh tế tài chính Hongkong, với Hằng Thịnh chỉ có lợi chứ không hề có hại.

Ở bên ngoài sóng êm gió lặng nhưng bên trong đã nằm tất cả trong tay, là sở trường của Hồ Khiên Dư.

Đây là sự đánh giá của tôi với đối thủ này.

Tuy rằng, hẳn có lẽ chưa bao giờ xem tôi là đối thủ.

Sau khi kết thúc, chúng tôi trở về khách sạn.

Khách sạn Felix tập hợp không ít giới truyền thông. Hồ Khiên Dư theo sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ tiến vào bữa tiệc. Nhìn qua, những nhân vật nổi tiếng ở Hongkong hầu như đều có mặt.

Đập vào mắt là những cô gái hoặc dịu dàng xinh đẹp hoặc tha thướt kiều diễm, tinh tế tỉ mỉ. Những chàng trai phong độ tuấn tú đứng thành tốp năm tốp ba trò chuyện.

Chúng tôi hiện tại đứng ở cửa cũng đã có rất nhiều người đến chào hỏi.

Hồ Khiên Dư thấy vậy ánh mắt lập tức liếc về Vương Thư Duy đang đứng một bên. Giây tiếp theo, Vương Thư Duy đến bên cạnh bổ sung cho hẳn: “Quý Đình Vỹ, cháu của tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Á Hoàn.”

Lúc này Quý Đình Vỹ đã đi đến trước mặt Hồ Khiên Dư, “Hồ tổng!” Đồng thời vươn tay, “Tại sao đến muộn như vậy?”

Hồ Khiên Dư khẽ cười, cầm tay anh ta: “Quý tiên sinh dạo này khỏe chứ?”

Quý Đình Vỹ hình như kinh ngạc: “Chú tôi đang đi nghỉ ở Paris.”

“Tiên sinh quả là thành thoi.” Hồ Khiên Dư thản nhiên đáp.

Nhưng vừa mới bắt đầu nói chuyện, người tên Quý Đình Vỹ này đã quanh co nhắc tới dự án khai phá khu đông. Hồ Khiên Dư phải lấy cớ đi chào người khác, đi qua cửa tiếp đón, kéo tới nhanh chóng tránh xa Quý Đình Vỹ.

Những bữa tiệc của giới thượng lưu phần lớn là như vậy, cái gọi là brunch chẳng qua cũng chỉ là ngụy tạo, hàn huyên, chào hỏi, hay làm bất cứ chuyện gì, mục đích cũng rất rõ ràng.

Quan hệ phức tạp giữa người với người, tất cả lợi ích đều không thể che giấu.

Người phụ trách ngân hàng Hoa Kỳ vẫn chưa đến, Hồ Khiên Dư không cần bận tâm lo chuyện công việc, tâm tình cũng trở nên thoải mái, thưởng thức món ăn trên bàn, chọn mấy thứ thoạt nhìn ngon miệng tự thưởng cho mình, cũng không quên đưa đến miệng tôi.

Hắn dường như rất thích trò chơi đồ đạc này, thế nào cũng không nản, tôi cũng không muốn chống cự, bình thản để cho hắn chăm.

Dù sao, tôi cũng không còn gì gọi là tự trọng nữa rồi.

12. Chương 23-24

Chap 23: Thân phận

Nhà ăn Felix sắp đặt những chiếc bàn thủy tinh liền kề tạo ra một cảm giác hiện đại mà lạnh lẽo. Những chiếc ly để cao, sân khấu hình chữ T, các loại hình thù dị tương tác với nhau một cách hài hòa. Mà lúc này, dưới không gian nghệ thuật ở đây, tràn ngập vẻ đẹp tinh tế mà xa hoa phô bày.

Ăn brunch thường thường nếu không quá một giờ sẽ không chấm dứt.

Hồ Khiên Dư đi chào hỏi những nhân vật nổi tiếng có mặt hôm nay, Vương Thư Duy theo sau giúp hắn đưa danh thiếp. Tôi trộm nhìn, thừa lúc hắn không để ý lủi vào thang máy chạy xuống lầu.

Trở về phòng.

2 triệu 1 trăm ngàn, trong đầu tôi bây giờ chỉ còn vài chữ này, bữa trưa thịnh soạn vừa rồi, đối với tôi thật nhạt như nước ốc.

Tôi mở laptop, liên hệ với cổ vấn, tính toán một lần nữa.

Chính phủ Hongkong bán đấu giá lô đất 40192 cùng 6 lô đất khác có giá trị tương đương, đầu tư vẫn giữ ở mức trên dưới 30%.

Lần này tham gia có tất cả 11 công ty, trong đó có ba công ty có thể cạnh tranh với Hằng Thịnh, nhưng vốn bọn họ bỏ ra sẽ không vượt quá 50% vốn lưu động nên không có gì uy hiếp.

Lý thị là đối thủ lớn nhất lần này của Hằng Thịnh, nhưng Lý Triệu Giai với Hồ Khiên Dư luôn có quan hệ tốt. Lần này tuy có được chủ bài, nhưng bất động sản của Lý thị ở Singapore đã sử dụng rất nhiều vốn lưu động, chắc hẳn phải trên 70%. Cho nên lần này Lý Triệu Giai tham gia đấu giá, tám chín phần mười là không cần để ý.

Nếu tính như vậy, lô đất này, vượt xa mức giá 2 triệu 1 trăm ngàn.

Lý Huy Trạch không phải là một người làm ăn an phận thủ thường, gần đây lại va chạm với Lý Triệu Giai, anh ta cùng tôi, đã trở thành người cùng một trận tuyến.

Nhưng nói thật, Hà Vạn Thành ở bữa tiệc từ thiện hôm nọ giới thiệu tôi với Lý Huy Trạch, nói anh ta có thể giúp tôi, đến hôm nay tôi bắt đầu thấy nghi ngờ.

Huống hồ Hà Vạn Thành không biết, tôi cùng Lý Huy Trạch thật ra đã sớm quen biết.

Giới thiệu như vậy cũng bằng thừa.

Lý Huy Trạch là người làm việc khéo léo, không nóng không lạnh, mặc dù không thể nói là năng lực xuất chúng nhưng bên ngoài cũng có công ty tư nhân trên danh nghĩa của mình. Tuy nhiên nếu so sánh với anh trai của anh ta, Lý Triệu Giai, một mình đảm đương cả tập đoàn của gia tộc, lại kém cỏi hơn rất nhiều.

Bởi một số khúc mắc, tôi không thể để cho người khác tra được tài sản đứng dưới danh nghĩa tôi, cho nên chỉ có thể đăng kí công ty ở Hongkong dưới danh nghĩa pháp nhân, cũng bởi vì vậy đối với những nhà đầu tư ở Hongkong cũng có ít cơ hội hợp tác.

Hai lĩnh vực sôi động nhất ở Hongkong, một là cổ phiếu, hai là bất động sản. Công ty của Lý Huy Trạch từng cùng công ty của tôi hợp tác nên có vài lần gặp mặt, nhưng cuối cùng cũng không tìm được tiếng nói chung.

Lão hồ li Gỉ Vạn Thành cuối cùng là giúp ai tôi cũng không xác định được.

Đối với Lý Huy Trạch, tôi cũng không biết mình có thể tin tưởng hay không.

Tôi đau đầu, day day thái dương. Tôi cảm thấy đầu mình lúc này như có một đàn ruồi bọ, náo loạn không thể nghĩ được gì.

Tài chính không đủ, nhân lực không đủ, cũng không có người hợp tác.

Tuy rằng cho đến hiện tại, tôi đã từng chút từng chút mở rộng số cổ phần ở Hằng Thịnh nhưng hiệu suất không cao.

Đối mặt với Hồ Khiên Dư, tôi hoàn toàn bị đẩy vào thế bị động.

Ở trước mặt hắn tôi tước bỏ mọi vũ khí, ngoan ngoãn là một con thú cưng cũng không phải là kẻ lâu dài.

Hồ Khiên Dư đối với tôi như gần như xa. Nếu hắn yêu tôi, nhất định sẽ bảo vệ tôi trong lòng bàn tay, đáng tiếc, tôi không xác định được, đối với tôi hắn có bao nhiêu phần là chân tình.

Ánh mắt hắn nhìn tôi, nói chung vẫn là không tin tưởng. Ánh mắt đó, giống như luôn luôn nói cho tôi biết: Cô, còn chưa thoát khỏi nghi ngờ.

Một mặt hắn lợi dụng cơ thể tôi, một mặt phòng bị tất cả mọi hành động của tôi, điều tôi đến phòng trợ lí, không cho tiếp xúc với bất kì dự án lớn nào của Hằng Thịnh.

Lúc này, tôi thực sự đã bị bức tới đường cùng.

Trước kia, tôi không nghĩ để phó hắn mà làm tổn hại lợi ích của Hằng Thịnh. Bây giờ mới hiểu nghĩ như vậy quả thật quá ngây thơ.

Tôi xem đồng hồ, brunch cũng sắp chấm dứt, tôi phải nhanh chóng trở lại.

Tôi thu dọn một chút.

Ghế bành phong cách phương đông, bàn trà Trung Quốc, khách sạn mang đến rất nhiều hoa quả cùng chocolate thủ công loại mới, tôi bóc một viên chocolate đưa vào miệng, khó khăn thưởng thức một chút hương vị ngọt ngào.

Sau đó, đứng dậy ra cửa.

Đến bên cửa, vừa động đến tay nắm chuông cửa liền vang

Tôi mở cửa.

Tôi tưởng Hồ Khiên Dư.

Thì ra không phải.

Vương Thư Duy.

Tôi gật gật đầu với anh, anh hơi hơi vuốt cằm đáp lại tôi.

Cả quãng đường không nói chuyện, tôi đi trước, Vương Thư Duy theo sau, xuyên qua ánh sáng ảm đạm trên hành lang dài đến thang máy.

Bước vào thang máy.

Phản chiếu qua tấm kim loại, tôi nhìn mặt mình, còn có ¼ mặt Vương Thư Duy.

Thang máy dọc một đường đi lên, trên đường cũng không có dừng lại. Lúc đồng hồ điện tử báo sắp lên đến tầng cao nhất, tầng 28, Vương Thư Duy gọi tôi một tiếng: “Vivi ...”

Tôi ngừng thở.

Có những việc muốn trốn cũng không xong.

Nghĩ như vậy, tôi ấn tầng 27, cửa mở, tôi bước ra khỏi thang máy.

Tầng 27 cũng là phòng khách sạn, tấm thảm đỏ làm nổi bật vách tường ốp gỗ.

Hành lang cực kì im ắng, có nhân viên phục vụ mặc áo trắng quần tây đi qua, dừng lại, hướng chúng tôi khom người 30°. Không lâu sau, nhìn thấy nhân viên phục vụ đó đã đi xa, tôi xoay người, nhìn Vương Thư Duy ở phía sau.

Tôi cười, cố gắng thản nhiên: “Em còn tưởng anh tính coi em như người xa lạ.”

Anh cũng cười: “Chẳng phải đây cũng là điều em muốn?”

Tôi không trả lời, bởi vì, không có gì để trả lời.

Thấy tôi trầm mặc, anh từng bước, từng bước tiến đến gần gờ tay. Tôi nghĩ anh muốn xoa má tôi, không ngờ ngón tay anh lại nhích lên trên xoa xoa đầu, sau đó lùi lại nửa bước, nhìn kĩ mặt tôi: “Cuối cùng em vẫn làm.”

Tôi cắn môi, không muốn trả lời, lại nhìn thấy ánh mắt anh, trong lòng có chút dao động, chốc lát, mở miệng: “Đúng!”

“Anh ta yêu em?”

Tôi cúi đầu nghĩ, phát hiện mình không trả lời được, vì thế chỉ có thể nói: “Em không rõ lắm.”

“Em yêu anh ta?”

Tôi lắc đầu: “Không có.”

“Vivi ...” Anh lại một lần nữa gọi tôi như vậy.

“Ừm?”

“Đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy,” Anh nói, trên mặt không có một chút biến đổi, “Sau này, em là Lâm Vi Linh.”

Tôi suy nghĩ, gật đầu.

“Đây cũng là lần cuối cùng anh nhắc nhở em ...”

Nói tới đây, anh mím môi, không tiếp tục.

Vương Thư Duy vẫn có thói quen nói nửa chừng liền dừng lại, để cho tôi đoán câu tiếp theo.

“Anh muốn nói anh ta rất thông minh, rất bình tĩnh, cho dù có yêu một người cũng không ngu xuẩn đến mức đem lợi ích của bản thân, của gia đình đi trao đổi?”

Anh cười, trong sự bất đắc dĩ có một chút chiều chuộng: “Em luôn đoán sai.”

“Ai nói sai đâu?” Tôi không khỏi ngẩn ra, sau đó cười hỏi lại.

Đúng vậy, ai nói sai đâu?

Không chỉ có đoán sai, còn làm sai, chọn sai.

Đáng tiếc, chưa đến ngõ cụt tôi không thể từ bỏ ý định.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nghiêm mặt: “Anh muốn nói, em luôn không có tự tin đối với bản thân mình, Lâm Vi Linh, như vậy không thể thắng được Hồ Khiên Dư.”

Tôi tự hỏi hàm nghĩa trong lời nói của anh, đáng tiếc trong nhất thời không suy nghĩ được rõ ràng.

Anh thở dài, “Cuộc đấu giá buổi chiều, đừng để mình bị ảnh hưởng, em ... chỉ cần tin tưởng bản thân là được rồi.”

Vương Thư Duy nói xong, xoay người, đi đến cửa thang máy, ấn số.

Tôi cắn môi, cuối cùng không nhịn được, mở miệng: “Mike ...”

Vương Thư Duy không quay đầu.

Tôi tự biết mình lỡ miệng, mím môi lại cắn chặt răng.

Lúc này, tôi cảm thấy có chút phiền lòng.

Nửa phút trước anh vừa nói, sau này, tôi không phải là Vivi, là Lâm Vi Linh.

Tôi sao có thể quên?

Một lát sau, tôi lên tiếng, sửa giọng: “Cảm ơn anh, trợ lý Vương.”

Nghe vậy, bả vai Vương Thư Duy run lên, không bao lâu, anh xoay người, một lần nữa trở lại trước mặt tôi.

Tay anh xuyên qua tóc tôi, nâng mặt tôi, cuối cùng đặt môi xuống hôn tôi.

Chiếc hôn này rất dài.

Thang máy đã đến nơi, vang lên “đỉnh” một tiếng. Trong không gian yên tĩnh nghe thật rõ ràng, nhắc chúng tôi tỉnh táo lại.

Cả hai chúng tôi cùng trợn mắt kinh ngạc, nhìn hồi lâu, lập tức quay đầu, chỉ thấy hai cửa thang máy đang chậm rãi mở ra.

Đồng thời, Vương Thư Duy buông tôi, nói: “Đừng ăn chocolate nữa. Em cũng nên trưởng thành rồi.”

Nói xong, nở nụ cười, xoay người, tiến vào thang máy.

Tôi nhìn cửa thang máy chậm chạp khép lại, khuôn mặt anh biến mất theo khe hở. Tôi cầm điện thoại bấm số, gấp cổ vấn đầu tư của mình: “Trên danh nghĩa cá nhân tôi có thể điều động bao nhiêu tài sản?”

Bên kia im lặng một lát, có tiếng gõ bàn phím truyền đến, “6 trăm ngàn.”

“Tính thêm cả công trái ở châu Âu thì sao?”

“Lâm tiểu thư, hiện giờ giá thị trường rất tốt, không nên bán tháo công trái. Hơn nữa, cô cũng biết, nếu bán tháo công trái ở châu Âu, cấp bậc của cô ở ngân hàng Thụy Sĩ sẽ giảm xuống. Như vậy mất nhiều hơn được.”

Tôi nghĩ một chút, nói: “Vậy anh giúp tôi huy động vốn của các nhà đầu tư ở công ty cổ phần, trước ba rưỡi chiều nay tôi cần 1 triệu 5 trăm ngàn.”

“Việc này ...”

Anh ta dường như khó xử, giọng nói tần ngần.

“Chậm nhất là 4 giờ. Đến lúc đó, nếu làm không xong ... Anh nên biết, tôi không cần những cố vấn không có năng lực.”

Nói xong, tôi cắt điện thoại.

Chap 24: Liên thủ

Hồ Khiên Dư tham gia cuộc họp xí nghiệp Gia Phong, tôi không đi theo.

Lý Huy Trạch hẹn tôi gặp mặt ở nhà riêng, anh ta nói cho tôi biết, cuộc đấu giá buổi chiều, anh ta sẽ tham dự, không phải dưới danh nghĩa cùng một tập đoàn với Lý Triệu Giai, mà dưới danh nghĩa công ty tư nhân của mình. Như vậy có nghĩa là, Lý Huy Trạch đã quyết định tham gia vào cuộc đấu này.

“Có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

Tôi cười: “Bây giờ tôi làm việc cho Hồ Khiên Dư, anh làm như vậy chẳng phải hại tôi?”

Khóe miệng anh ta cong lên, nhìn chăm chăm tôi: “Phụ nữ nói dối không tốt.”

“Có ý gì?” Tôi cười hỏi, trong lòng không phải không có chút sợ hãi.

Tôi không nghĩ hẳn đơn giản để đối phó như vậy.

“Cô có thể trở về công ty của cô ở Hongkong, mặc cho Hồ Khiên Dư điều tra cách nào cũng không thể tìm ra pháp nhân là ai. Lâm tiểu thư, không cần đùa tôi.”

Đề nghị này của Lý Huy Trạch cuối cùng vẫn bị tôi từ chối. Lý do của tôi: “Tạm thời chưa thể lật mặt với Hồ Khiên Dư.”

Thật ra Lý Huy Trạch không hề có hứng thú với việc này, lại vẫn cố vắn: “Thân là thư kí xinh đẹp Hồ Khiên Dư ưu ái nhất mang theo bên mình, trong lòng đã “ăn cây táo, rào cây sung”, lại không có gan thử ra tay một lần. Thú vị, rất thú vị.”

“Cuộc chơi này, ông Lý đây biểu diễn là đủ, cần gì tôi phải tham gia?”

Tôi cười yếu ớt, châm chọc trở lại.

“Miệng của em thật ngọt.”

Anh ta đột nhiên nghiêm mặt nói.

Tôi cố gắng tiếp tục cười: “Cảm ơn đã khích lệ.”

Anh ta chắc chắc mấy tiếng, giơ ngón tay trở xua xua trước mặt tôi: “Tin tôi đi, những lời vừa rồi của tôi là dành cho phụ nữ, tuyệt đối không phải là khoa trương.”

Tôi không muốn cùng anh ta nói nhiều, nhanh chóng trở lại khách sạn. Sau khi về phòng, việc thứ nhất chính là liên hệ với công ty tư nhân ở Hongkong, lấy danh nghĩa người ủy thác ở hải ngoại tham gia cuộc đấu giá.

Số 9 là con số may mắn của tôi.

Hy vọng, tôi cũng có thể một lần may mắn.

Gần chiều, Hồ Khiên Dư trở lại khách sạn, kéo tôi từ trong phòng ra.

“Làm gì?” Tôi nhớ buổi sáng lúc Vương Thư Duy báo cáo lịch trình, có nói buổi chiều hẳn có hẹn với Lý Huy Trạch. Bây giờ hẳn đến chỗ hẹn, tôi chỉ có thể làm bộ như không biết, ngoài miệng hỏi như vậy.

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn tôi, nói một câu: “Xã giao.”

Buổi chiều, khách sạn sắp xếp Rolls-Royce để đưa đón khách quý, chở chúng tôi đến cảng. Tôi phóng tầm mắt xa xa nhìn về bến tàu, cách đó mười sáu mươi bảy thước một chiếc ca nô xa hoa, thuộc về Lý Huy Trạch.

Lý Huy Trạch đeo một cặp kính đen, áo sơ mi màu trắng không cài cúc, vạt áo trong gió biển phấp phới như ngọn cờ.

Trông thấy chúng tôi từ xa, Lý Huy Trạch khẽ cười, hướng bên này vẫy tay.

Trong mắt rất nhiều người, Lý Huy Trạch có phần giống Hồ Khiên Dư. Bọn họ có rất nhiều điểm tương đồng, cùng thích chơi thuyền buồm, lặn, golf, tennis. Hơn nữa Lý Huy Trạch còn am hiểu môn Po-lo, ngay cả Hồ Khiên Dư cũng không phải đối thủ của anh ta.

Có người từng nói như thế này: Lý Huy Trạch là Hồ Khiên Dư của Hongkong, cũng ăn chơi, cũng phong lưu. Nhưng trong mắt các nhà phân tích kinh tế tài chính, Hồ Khiên Dư cùng Lý Huy Trạch, năng lực là một trời một vực.

Lên thuyền.

Ca nô bắt đầu chạy.

Nhị công tử một gia đình giàu bậc nhất Hongkong quả thật tiêu tiền như nước, hưởng chi vài năm nay, kể có tiền đều thịnh hành mua du thuyền, Hongkong lại là đất cảng, mua du thuyền âu cũng là một thú hưởng thụ.

Du thuyền có rất nhiều tác dụng, ngày thường dùng để tiếp đối tác, rời bến nói chuyện làm ăn, khi không rảnh hẹn bàn bẽ, lại mời thêm vài cô người mẫu cùng chạy ra biển tiêu dao.

Đi vào khoang thuyền, Lý Huy Trạch rót một chén whisky cho Hồ Khiên Dư: “Mấy ngày hôm nay anh ở Hongkong, nhất cử nhất động đều thật gây chú ý!”

“Vậy sao?”

Hồ Khiên Dư hớp một ngụm rượu, theo tôi thấy, trong giọng hắn lộ ra một chút tò mò.

“Hôm trước anh đến nhà hàng Thiên Hương phải không?”

Hồ khiên dư gật đầu.

“Có phải khi đó anh nói nhà hàng Thiên Hương là nhà hàng được nhất Hongkong?”

Hồ Khiên Dư không hề phản ứng, chờ anh ta tiếp tục. Lúc này hắn, một tay cầm chén rượu, một tay đặt ở trên mu bàn tay tôi, dường như khẽ xoa.

Lý Huy Trạch hẳn là đã nhìn thấy hành động này của Hồ Khiên Dư, nhưng rất nhanh rời tầm mắt: “Kết quả là vì những lời này, nhiều ngày nay, rất nhiều các thiên kim tiểu thư đều đến nhà hàng Thiên Hương ‘ôm cây đợi anh’.”

Hồ Khiên Dư cười nhưng không nói.

Tôi ở một bên cười nhạt.

“Ngay cả em họ tôi cũng đến đó đợi cả một buổi trưa.”

Nghe Lý Huy Trạch nói như thế, nụ cười của Hồ Khiên Dư thoáng có chút thoải mái: “Lời này quá khoa trương rồi!”

Về mặt Lý Huy Trạch Nghiêm túc, lắc lắc ngón trỏ trước mặt Hồ Khiên Dư: “Tuyệt đối không khoa trương. Những người đàn ông vàng vón chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đáng tiếc, bên cạnh anh ...”

Lúc nói những lời này, Lý Huy Trạch hướng tôi liếc mắt một cái.

Tôi tưởng trước mặt Hồ Khiên Dư, anh ta sẽ xem tôi như người xa lạ, nhưng không, anh ta còn thân thiện chào hỏi: “Lâm tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Du thuyền chạy đến mạch đá ngầm.

Cảnh biển rất đẹp, san hô dưới ánh mặt trời, khiến cho mặt nước tỏa ra một màu xanh kì lạ.

Những loại cá nước cạn khiến cho người ta thích thú. Tôi thả lỏng, đem cuộc đấu giá chiều nay đặt sang một bên, thoải mái ngắm cảnh.

Buổi chiều nhàn rãi, lặn, đánh cá, không nói chuyện làm ăn. Mà tôi ở một bên, vừa uống rượu vừa ngắm cảnh, thật thích thú.

Hai người đàn ông này đều không đề cập tới công việc, uống xong rượu, câu cá, hai giờ ngắn ngủi trôi qua. Nhưng người bình thường không thể hiểu được, hai người này thực chất chỉ là mang theo mặt nạ.

Ánh mặt trời hơi gắt, tôi lui vào khoang thuyền, đến bên quầy bar, pha cho mình một ly cocktail, thêm đá, uống một ngụm, yểu hần nhất thời lạnh lẽo.

Nhiệt độ Hongkong lúc này khoảng 20 độ, ẩm áp rất nhiều so với Thượng Hải. Đáng tiếc, ngày cuối cùng tôi ở lại đây là để đối đầu với Hằng Thịnh, thực sự bước vào giai đoạn đầu tiên của cuộc đấu này, rốt cuộc hôm nay là mở đường cho tôi, hay vẫn là tuyệt đường của tôi.

Vương Thư Duy rất hiểu tôi, anh có thể nhìn thấy được ở tôi một khuyết điểm trí mạng.

Anh nói đúng, bề ngoài tôi kiêu ngạo tự tin, nhưng bên trong lại vô cùng tự ti.

Tôi không tin người khác, thậm chí không tin chính bản thân mình.

Nhưng rốt cuộc ai đã biến tôi thành thế này? Làm cho tôi đối với tất cả mọi người xung quanh đều phải xù lông cảnh giác?

13. Chương 25-26

Chap 25: Đấu giá

Tên đầu sỏ gây ra vấn đề tôi đang tự hỏi đúng lúc này tiến vào khoang thuyền. Hắn chậm rãi thông thả bước đến, đẩy chén rượu đến trước mặt tôi, ý bảo rót rượu.

Tôi cúi đầu, cần môi lấy bình whisky ở trên giá rót cho hắn. Hắn nhận lấy chén rượu tôi đưa nhưng không uống.

“Nghe Lý Huy Trạch nói hai người quen biết nhau ở tiệc từ thiện của Hà lão gia?”

Tôi gật đầu.

Đúng lúc đó, cánh tay Hồ Khiên Dư vươn đến giữ lấy cằm, nâng mặt tôi lên: “Làm phụ nữ của anh, tốt nhất là ngoan một chút.”

“Tôi không rõ ý anh là gì.” Tôi nhìn ánh mắt hắn, nói.

“Ý là, đừng có ý nghĩ qua mặt anh.”

Tôi không để ý đến hắn, vòng qua quầy bar, đi ra ngoài.

“Đứng lại.”

Hắn nhẹ nhàng ra lệnh.

Tôi đã đi đến chỗ bậc thang, chỉ hai chữ ngăn ngủ của con người này làm tôi ý thức dừng lại.

“Trở về.” Hấn tiếp tục nói.

Tôi không nhúc nhích.

Tiếng bước chân từ phía sau vang lên, từ xa đến gần, cuối cùng dừng phía sau, một lúc, Hồ Khiên Dư giữ lấy hai vai, kéo tôi lại gần, đối mặt với hấn.

Hấn nhìn vào mắt tôi, lập tức lùi lại một chút, nhìn mặt tôi.

“Lý Huy Trạch còn quá non, em không thể trông cậy vào cậu ta được.”

Hấn cười nói.

Sau đó, hấn theo cánh tay di chuyển lên phía trên, dừng lại ở mặt tôi.

“Anh đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.”

Ngữ khí của tôi không bình thường, Hồ Khiên Dư nâng mặt, xoa xoa hai má tôi: “Đừng mất vui, đây là anh mở đường cho em. Nào, cười một cái.”

Tôi theo lời hấn miễn cưỡng cười.

Hấn không đồng ý nói: “Không được ngoài cười nhưng trong không cười. Nào, lại coi.”

Tôi nhịn xuống cảm giác khó chịu, cong khóe miệng lên, một lần lại một lần, cuối cùng bật cười thành công.

Hồ Khiên Dư, Lý Huy Trạch, tôi, một hàng ba người cùng nhau đi vào hội trường đấu giá.

Lý Huy Trạch cùng Hồ Khiên Dư ở cửa phòng nói lời tạm biệt. Vừa tiến vào hội trường hình thang, Lý Huy Trạch lập tức ngồi vào chỗ đã được sắp xếp sẵn, bên cạnh Lý Triệu Giai.

Vương Thư Duy đã sớm đến, Hồ Khiên Dư đứng ở cửa nhìn một vòng, hơi hơi vuốt cằm, lập tức hướng phía Vương Thư Duy đi đến.

Tôi bước theo Hồ Khiên Dư, cũng ngồi xuống chỗ ngồi đã được chỉ định.

Hai anh em họ Lý ngồi ở phía trước tôi.

Hai người đó ghé tai nói chuyện với nhau, Lý Triệu Giai đem bảng số 7 giao cho Lý Huy Trạch.

Tôi nghiêng đầu, nhìn thấy bảng số trong tay Vương Thư Duy, viết số 11.

Bắt đầu đấu giá.

Giá khởi điểm là 9 trăm ngàn, mỗi bước giá tối thiểu 1 trăm ngàn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, con số đã lên đến 1 triệu 9 trăm ngàn, Lý Triệu Giai đã bỏ cuộc, thoải mái ngồi yên tại chỗ.

Cho đến tận bây giờ, Lý Huy Trạch chưa một lần ra giá.

Khi giá lên đến 2 triệu 1 trăm ngàn, Vương Thư Duy không vội vã ra giá mà quay sang nhìn Hồ Khiên Dư, thấy Hồ Khiên Dư gật đầu mới một lần nữa giơ biển.

Chủ trì cuộc đấu giá lập tức nói: “2 triệu 2 trăm ngàn.”

Tôi tựa lưng vào ghế ngồi, tay nắm thành quyền.

Quả nhiên, định giá 2 triệu 1 trăm ngàn trong tài liệu kia là giả.

Trong lòng không khỏi mắng Hồ Khiên Dư.

Hấn không phải quá coi thường tôi sao? Chỉ cần tôi đem con số này báo với cố vấn, qua tính toán thực tế, có thể dễ dàng biết được con số 2 triệu 1 trăm ngàn này có vấn đề.

Lúc ấy tôi đem số liệu này mail cho Lý Huy Trạch cũng không phải muốn để lộ thông tin của Hằng Thịnh, mà chỉ muốn nói cho anh ta biết, tôi có thể có được những thông tin quan trọng nhất của Hồ Khiên Dư.

Như vậy, nếu có hợp tác cùng Lý Huy Trạch tôi mới không bị đẩy vào thế hạ phong.

Tự hỏi một chút, tôi không khỏi trộm liếc mắt nhìn Hồ Khiên Dư.

Sau đó, tôi không khỏi sửng sốt.

Bởi vì Hồ Khiên Dư vừa lúc ấy chống cằm, nhìn tôi.

Ánh mắt của tôi tiến vào tầm mắt hắn.

Hắn vươn tay đến, tìm được bàn tay đang nắm thành quyền của tôi, cứ như vậy cầm lấy.

Tiếp theo, hắn cười một cách kì lạ, thấp giọng nói: “Quả nhiên em đã xem tài liệu đó.”

Tôi ngẩn ra, theo bản năng vùng thoát khỏi tay hắn,

Lòng tôi lúc này dường như đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Còn tiếp tục theo đuổi lúc này, chỉ có công ty mang bảng số 9 và Hằng Thịnh số 11. Những người làm ăn ở đây, chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra số 9 chỉ có ý muốn nâng giá, mục đích làm cho người nào thực sự muốn mua lô đất này phải trả một cái giá cao hơn mức bình thường.

Nhưng ở trong phiên đấu giá, dù có hành vi như vậy cũng không có cách nào ngăn lại.

Đến tận bây giờ, Lý Huy Trạch vẫn như trước không hề tham gia.

Giá tiến đến 2 triệu 3 trăm ngàn.

Đúng lúc này, Lý Huy Trạch rút cuộc giơ bảng

“2 triệu 4 trăm ngàn.”

Thấy Lý Triệu Giai kinh ngạc quay đầu nhìn Lý Huy Trạch, tôi thầm thở phào một hơi.

Tôi tự thấy mình thở phào một hơi cũng không thành tiếng, nhưng Hồ Khiên Dư không hiểu sao vẫn thoáng quay sang nhìn.

Tôi chợt dạ, nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt cũng rời khỏi người Lý Huy Trạch.

Vương Thư Duy lại nhìn về phía Hồ Khiên Dư.

Lúc này Hồ Khiên Dư nhếch mi liếc nhìn tôi một cái, lập tức lấy bảng số trong tay Vương Thư Duy giơ lên.

2 triệu 6 trăm ngàn

Lúc này tiếp tục theo đuổi chỉ còn 3 công ty, Lý Huy Trạch số 7, số 9 không rõ lai lịch, cùng số 11 Hồ Khiên Dư.

Tôi nghe thấy Lý Triệu Giai hoảng hốt hô nhỏ: “Lý Huy Trạch! Cậu làm cái quỷ gì vậy?!”

Hồ Khiên Dư tiếp tục ra giá tăng tới 2 triệu 9 trăm ngàn.

Số 9 cũng không chịu bỏ cuộc.

Lý Huy Trạch lại một lần nữa nâng mức giá.

3 triệu.

“3 triệu. 3 triệu.”

Chỉ trì cuộc bán đấu giá cao giọng, âm thanh vang khắp hội trường.

Tôi an vị ở bên cạnh Hồ Khiên Dư. Hắn lúc này vẫn rất bình tĩnh, hô hấp không một chút hỗn loạn, ngược lại khóe miệng còn không tự giác cong lên, dễ dàng cho người ta thấy hắn đang mỉm cười.

Trong kí ức của tôi, nụ cười ấy, chỉ khi Hồ Khiên Dư bức đối thủ đến tận đường cùng mới có.

Nhưng tình huống thật sự bây giờ là, Hồ Khiên Dư bị Lý Huy Trạch bức đến đường cùng.

Tôi nhìn nụ cười này của hắn, không hiểu sao, tim bỗng nhiên đập mạnh một cái.

“3 triệu lần thứ nhất, 3 triệu lần thứ hai, 3 triệu ...”

Ngay tại lúc sắp quyết định, Hồ Khiên Dư lười nhác giơ bằng.

3 triệu 1 trăm ngàn.

Ngay lúc Hồ Khiên Dư phát giá, trợ lí của Lý Huy Trạch nghe điện thoại, một lúc sau vẻ mặt lo lắng đưa điện thoại cho Lý Huy Trạch.

Cũng không biết đầu bên kia điện thoại nói gì, sắc mặt Lý Huy Trạch ngày càng kém, đột nhiên anh ta đứng bất dậy, xoay người tiến ra phía cửa.

Đi ngang qua Hồ Khiên Dư, bước chân của Lý Huy Trạch rõ ràng chậm lại một chút, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, tiếp tục đi ra cửa.

Lúc này, Hồ Khiên Dư cười rộ lên, ghé sát vào tai tôi: “Em nên đi khuyên nhủ cậu ta.”

Không cần nhìn tôi đã biết biểu tình trên mặt Hồ Khiên Dư lúc này như thế nào.

Ta thắng, đối thủ đại bại, biểu tình kiêu ngạo tàn nhẫn.

Tôi cũng không để ý đến hắn, đứng dậy, dưới ánh mắt chăm chú hiện lên một chút kinh ngạc của Hồ Khiên Dư, xoay người chạy nhanh về phía cửa.

Đi ngang qua người đàn ông cầm bằng số 9, tôi hơi dừng, gạt đầu, anh ta hiểu ý, tiếp tục ra giá.

Còn tôi bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hội trường, ngăn Lý Huy Trạch lại.

Sắc mặt Lý Huy Trạch không tốt, liếc nhìn tôi một cái: “Làm đóng băng tài sản của tôi ở Hoa Kỳ! Tôi thật là bị hắn ta đùa chết!”

“Hắn” ở đây là ai, hắn trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng: “Hiện giờ tôi có 1 triệu 5 trăm ngàn.”

Nghe vậy, anh ta nhú mi, bất giác nhìn tôi chăm chú.

Anh ta trầm mặc vài giây: “Cô có điều kiện gì?”

Tôi cố gắng nói nhanh chóng: “Sau khi thành công mua được lô đất này, đem giấy tờ chuyển đến danh nghĩa của tôi.”

Anh ta lập tức cao giọng, trừng mắt: “Cô đùa tôi sao?”

Tôi không trả lời.

Anh ta cười nhạo: “Cô gái, tôi phải xem lại cô rồi. Buổi sáng từ chối yêu cầu hợp tác của tôi, thì ra là chờ tôi bị đẩy đến góc chết mới chịu ra tay.”

Tôi nghiêng đầu, không để ý đến sự giận dữ trong lời nói của anh ta.

Anh ta bình tĩnh, giọng nói trở lại bình thường: “Hoặc là, cô chỉ lấy tôi làm lá chắn, đợi Hồ Khiên Dư đối phó với tôi sẽ không đề phòng cô.”

Tôi không muốn tranh cãi nhiều, chỉ nói: “Tôi muốn có lô đất này.”

Anh ta im lặng.

“Khối đất này ở trong tay anh, nhưng đối ngoại vẫn tuyên bố là hai chúng ta hợp tác khai phá.”

“.....”

“Anh chẳng qua là muốn ba anh thừa nhận năng lực của mình không hề kém Lý Triệu Giai. Việc này, tôi có thể giúp anh làm được.”

Xoay người, tôi cùng Lý Huy Trạch cùng nhau trở lại hội trường.

Trong hội trường vang tiếng của người chủ trì.

“3 triệu 7 trăm ngàn.”

“3 triệu 7 trăm ngàn lần một.”

“3 triệu 7 trăm ngàn lần hai.....”

Lý Huy Trạch đứng ở cửa, lập tức ra giá, giọng nói lên cao: “4 triệu 5 trăm ngàn.”

Lúc này, tôi nhìn thấy Hồ Khiên Dư chuyển tầm nhìn về phía Lý Huy Trạch, mắt sáng như đuốc, sắc mặt cực kì kém.

Chap 26

Hôm nay, một tin tức khuấy động thị trường Hongkong, đó là lô đất vàng được chính phủ đấu giá cao hơn giá thị trường 1 triệu 4 trăm ngàn.

Mà mua được lô đất này chính là con trai thứ của Lý thị, Lý Huy Trạch.

Hồ Khiên Dư rút điều khiển từ trong tay tôi, tắt TV.

Tôi quay đầu, chỉ thấy hắn đứng ở sofa, hạ tầm mắt xuống nhìn tôi.

Mặt tôi không chút thay đổi, nhìn thẳng hắn.

Một bên khóe miệng hắn cong lên, ngồi xuống bên cạnh.

“Tin tức này phát ra, không biết có bao nhiêu người vui thay cho Lý công tử.”

Hắn khoát một cánh tay lên thành ghế nói.

“Vậy sao?”

Tôi không muốn tranh luận vấn đề này với hắn, hỏi lại một câu nhạt nhẽo.

Ý cười trên miệng hắn rõ ràng, nhếch mày nói: “Người làm ăn khôn khéo không bao giờ trả giá cao.”

Tôi dịch ra phía sau, giữ khoảng cách với hắn, “Chỉ cần để ý một chút ai cũng có thể thấy, giá tiền bỏ ra cho lô đất này, quá cao so với giá thị trường.”

Cũng vì vậy tôi đem quyền tài sản lô đất này cho Lý Huy Trạch, còn yêu cầu hắn đem quyền khai phá tặng cho tôi.

Thực tế, tôi bây giờ chưa đủ thực lực để tiến hành đầu tư một hạng mục lớn như vậy, vốn bỏ ra quá lớn.

Mà như vậy có lẽ Hồ Khiên Dư cũng không nghi ngờ tôi đã bỏ vốn trong đợt đấu giá.

Nguyên nhân tôi nhất định phải dành được quyền khai phá lô đất này chắc hẳn Hồ Khiên Dư còn chưa đoán được. Như vậy cũng tốt, một nửa phòng bị của Hồ Khiên Dư đối với tôi tự nhiên sẽ chuyển sang Lý Huy Trạch.

Phải biết rằng, không được hắn coi ra gì mà đùa giỡn là việc thống khổ đến mức nào.

Việc này, tôi đã từng nhiều lần trải nghiệm.

Tôi muốn dùng lô đất này để đổi lấy một người hợp tác có khả năng. Nhưng đối tác này, tuyệt đối không phải Lý Huy Trạch.

Hồ Khiên Dư không biết được tôi xem tài liệu của hắn thì tốt, nhưng nếu hắn thực sự đã biết cũng chỉ có thể để ý đề phòng tôi cùng Lý Huy Trạch. Như vậy có thể đảm bảo cho sự hợp tác xuôi xẻ giữa tôi và vị đối tác sắp tới đây.

Lúc mở máy tính của hắn, tôi không phải không nghi ngờ hắn cài đặt phần mềm theo dõi các thao tác. Lúc ấy trong đầu đã cân nhắc, nếu hắn cài đặt phần mềm theo dõi, như vậy tài liệu có thể là giả, nếu không phải, tài liệu này nhất định là thật.

Thực ra, hai tình huống này đối với tôi mà nói đều là có lợi vô hại.

Dù sao Hồ Khiên Dư cũng chưa từng tin tưởng tôi, chẳng thể tìm người thế tội thì tôi đành phải tìm người chia sẻ hành vi phạm tội mà thôi.

Tôi nói xong, Hồ Khiên Dư trầm mặc một lúc, sau đó nở nụ cười chết tiệt: “VẬY em nghĩ rằng một khối thịt béo như vậy anh sẽ chấp nhận chấp tay đưa cho người ta?”

Tôi cả kinh, dường như hắn nhìn ra suy nghĩ của tôi, ý cười càng đậm.

Thấy tôi không đáp lời, hắn tiến đến gần một chút, rướn người nhìn: “Tất cả đều là do em phạm sai lầm. Làm sai nhất định phải trả giá.”

Tôi không chịu nổi ánh mắt như đuốc của hắn, miễn cưỡng cười một cái: “Tại sao nhất định phải nghi ngờ tôi?”

“.....”

Hắn cười nhưng không nói.

Tôi cực kì hận vẻ mặt hắn lúc này, trong lòng chỉ muốn vùng lên hung hăng cắn chết hắn. Nhưng thực tế, tôi chỉ có thể ép buộc bản thân làm ra vẻ thản nhiên cùng nghe lời.

“Tôi không làm gì để phải trả giá.”

Tôi nghiêng đầu, né tránh ánh mắt hắn.

“Em luôn thích nói dối.” Hắn nói như vậy, vươn tay vuốt má tôi, “Em xem tài liệu của anh.”

“Tôi không có.” Tôi thản nhiên nhìn hắn, trong lòng lại nghiêng rằng nghiêng lợi, hắn dựa vào cái gì mà kết luận mọi việc chắc chắn như vậy?

Tôi không tin hắn có thể từ trong mắt tôi nhìn thấu tất cả.

Tay hắn vẫn như cũ dừng trên mặt tôi, đầu ngón tay hơi lạnh, “Anh thật sự muốn biết, khi đó em đuổi theo anh ta, rốt cuộc nói cái gì mà thuyết phục được một người đang trong tình trạng bị đóng băng tài chính lại có thể khai ngân phiếu khổng lồ đi đầu giá?”

Tôi cười một chút, không nói lời nào.

Toàn bộ tài sản của tôi ở Mỹ đều được điều động, sau đó chuyển khoản qua ngân hàng Thụy Sĩ. Ngân hàng Thụy Sĩ trước nay giữ bí mật khách hàng vô cùng nghiêm khắc, sợ là Hồ Khiên Dư muốn điều tra cũng chỉ vô ích.

Hắn dường như cũng không muốn cùng tôi nói chuyện này, rút tay lại, an nhàn dựa vào sofa.

Trong lòng tôi khẽ thở phào một hơi, muốn nhắm mắt lại dưỡng thần.

Ngay lúc tôi nhắm mắt, còn chưa kịp mở ra, nghe được hắn nói: “Đi tẩy trang.”

Tôi nhanh chóng nhắm mắt lại, không muốn để ý đến hắn.

“Em có biết anh ghét nhất đụng đến son phấn.” Hắn lạnh lùng nói.

Tôi vẫn nhắm mắt, trong đầu mờ mịt, nghe thấy tiếng Hồ Khiên Dư miễn cưỡng nói: “Còn nữa, lấy áo phong trong tủ quần áo anh thay. Em mặc lễ phục, hơi tiền quá nặng, anh sẽ không có hứng.”

Rốt cuộc tôi không thể chịu được cách hắt ra lệnh như vậy trừng mắt lên nghiêng đầu nhìn hấn.

Hấn làm bộ thần nhiên, mặc tôi trừng.

Cuối cùng, tôi vẫn bại trận, nghĩ cách từ chối: “Bây giờ đã 5 giờ, chúng ta còn phải đi dự tiệc tối.”

Chủ nhân bữa tiệc tối nay là phu nhân cục trưởng cục tài chính Hongkong đương nhiệm. Vị phu nhân này đặc biệt đến mời Hồ Khiên Dư, hấn không thể đến muộn.

Hấn chậm chạp giơ cổ tay xem đồng hồ, “Tiệc tối 7 giờ 30 bắt đầu, thời gian vẫn đủ.”

Từ sofa đến phòng tắm, lại đến phòng ngủ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Hồ đại thiếu nhẹ nhàng vui vẻ mà tôi lại xương cốt toan đau, vất vả từ trên giường xuống dưới, cả người dính dấp, mỗi bước đi như có chất lỏng rỉ ra, đi chưa được mấy bước toàn thân xụi lơ, ngã xuống đất.

Tôi cắn chặt răng, quay đầu nhìn Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư nửa nằm nửa ngồi tựa đầu vào tường, chặn che khuất thất lưng trở xuống, giống như một vị thần Hy Lạp, lạnh mắt nhìn tôi chật vật.

Cuối cùng, tôi chống người đứng lên, cố gắng bám tường đi vào phòng tắm.

Xả nước, đang tắm nửa chừng, Hồ Khiên Dư ở bên ngoài gõ cửa.

Giọng nói hấn lập tức ở sau cửa vang đến: “Đã 7 giờ rồi!”

Tôi không trả lời. Hấn đối với tôi như vậy, còn muốn tôi làm bạn gái đến dự tiệc, có vẻ đã đánh giá quá cao sự nhẫn nại của tôi rồi.

Nhưng hấn sẽ không để tôi tùy hứng như vậy, tôi không trả lời, hấn liền đơn giản đẩy cửa tiến vào.

Nghe thấy tiếng cửa mở, tôi không để ý đến, ngồi ở bồn tắm, chỉ hận mình sao có thể quên khóa cửa.

Hấn đi đến, cúi người xuống, nhúng tay vào nước.

Tay hấn, ở dưới nước, trượt theo bụng tôi một đường xuống dưới.

Tôi kẹp chặt hai chân.

Lúc này hấn mới ngẩng đầu nhìn: “Nếu em không muốn đi, chúng ta tiếp tục. Em nên biết, anh còn chưa thỏa mãn.”

Nói xong, thẳng người dậy, ngồi xuống cạnh bồn tắm, vươn tay đến, dễ dàng mở hai chân tôi.

Mặt nước trong suốt, cơ thể của tôi trong đó không chút che dấu tiến vào trong mắt hấn.

Tôi chỉ thấy hụt hơi cũng không cưỡng lại được, cuối cùng xấu hổ giữ lấy cổ tay hấn, bị cưỡng chế di chuyển theo.

Sau đó, đầu ngón tay hấn tiến đến hoa tâm của tôi.

Lông mi hấn trầm xuống, khẽ xoa, bụng tôi không thể cưỡng được trở nên căng thẳng, cơ thể trong nháy mắt cứng ngắc.

“Nó đã sưng đỏ, em hấn là muốn nó nghỉ ngơi.” Hấn trêu tức, gương mặt nhìn: “Thế nào? Có đi hay không?”

Tôi khó khăn nhắm mắt lại, ngăn cảm xúc chính mình, một lần nữa mở miệng: “3 phút sau tôi ra ngoài.”

Hấn cười vừa lòng, đứng dậy hướng phía cửa, từ trên giá lấy chiếc khăn mặt, xoa xoa tay, thông thả bước ra ngoài.

14. Chương 27-28

Chap 27: Bạn gái

Tiệc tối, tiệc tối, tiệc tối.

Ngồi ở trên xe, tôi bắt chính mình tâm niệm hai chữ này, không để ý đến Hồ Khiên Dư đang ngồi bên cạnh.

Tiệc tối hôm nay sẽ do cục trưởng cục tài chính Honglong chủ trì, đọc diễn văn mở màn.

Tôi ngồi ở phía dưới, máy móc vỗ tay.

Nội dung của diễn văn đơn giản là hoan nghênh các doanh nhân từ khắp nơi trên thế giới đã đến. Tham dự ngày hôm nay đều là những người có tiếng, đa số là những người trẻ tuổi trong giới tài chính, có vài người nhìn thấy quen mắt, hẳn là đã gặp qua.

Nếu tâm trạng của tôi tốt, tôi sẽ đi qua chào một tiếng.

Đáng tiếc, Hồ Khiên Dư ở bên cạnh, tâm trạng của tôi sẽ không tốt.

Tôi ngồi bên Hồ Khiên Dư, làm tốt bốn phận của mình. Những chiếc bàn đặt trong hội trường bày đầy thức ăn, trông rất ngon mắt, nhưng tôi thật sự không có khẩu vị.

“Đi qua ăn một chút.”

Hồ Khiên Dư đứng dậy, nói với tôi.

Tôi nheo mắt nhìn hắn, nghĩ lại, đứng dậy, đi theo hắn lấy đĩa.

Đi đến nửa đường, phu nhân cục trưởng tiến đến chào hỏi Hồ Khiên Dư.

Vị phu nhân này dường như cùng Hồ Khiên Dư quan hệ rất tốt, cười nói không ngừng. Tôi cẩn thận đánh giá người phụ nữ này. Bà ta có vẻ ngoài điển hình của phụ nữ Hongkong, mặc dù có tuổi nhưng được chăm sóc tốt nên dáng vẻ còn rất dẻo dai.

Bà ta quay sang nhìn tôi, nụ cười trên mặt không che vào đâu được: “Vị tiểu thư này sắc mặt không tốt lắm a.”

Tôi chưa kịp trả lời, Hồ Khiên Dư đã nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng tôi: “Cô cũng biết đấy, tính tình phụ nữ ...”

Nói xong không quên ẩn tình liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi nhìn thấy vị cục trưởng phu nhân này cười càng tươi, lại nhìn cánh tay Hồ Khiên Dư bình thản đặt trên eo tôi.

Hồ Khiên Dư thế này là muốn diễn trò gì đây??

Vị phu nhân lại mỉm cười: “Vừa hay, lát nữa Alex cũng đến, cô bạn gái này hẳn là nên giới thiệu cho nó biết.”

Từ bạn gái không phải có thể dùng bừa nha.

Tôi lúc này thấy vẻ mặt của Hồ Khiên Dư dường như là cam chịu. Mặc dù trong lòng tôi có chút ưu tư, nhưng lại không thể nói gì.

Tôi không khỏi đoán vị Alex kia rốt cuộc là thần thánh phương nào mà phu nhân cục trưởng khi nhắc đến lại có cảm giác vô cùng thân thiết như thế, thật là làm người ta tò mò.

Đội phu nhân cục trưởng rời đi, Hồ Khiên Dư ghé sát đến bên tai tôi, thấp giọng mệnh lệnh: “Bỏ về mặt ấy đi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, cười một cái.

“Giả tạo.” Hắn bình luận.

Tôi cũng tự hiểu chính mình giả tạo, nhưng tôi thực sự cười không nổi, tôi biết làm sao bây giờ?

“Alex là con trai duy nhất của cục trưởng. Bọn anh học cùng, chờ cậu ta đến, anh đưa em đi gặp.”

Hắn nói xong, tay vẫn đặt ở eo tôi như trước, nhẹ nhàng kéo tôi tiến sát vào ngực, sai bước đến bên bàn ăn.

Thức ăn trên bàn đa dạng, hắn chỉ một món: “Trứng cá muối này rất lạ, ăn một chút.”

Tôi gật đầu, gấp một phần bỏ vào đĩa.

Hắn chỉ bất cứ món gì, tôi liền ngoan ngoãn gấp một phần, nhìn thấy chiếc đĩa không còn chỗ trống, tôi mới được hắn cho trở về chỗ ngồi.

Hắn ngồi với tôi, cùng ăn một đĩa thức ăn nhưng lại bị Vương Thư Duy kêu đi. Hai người bọn họ cúi đầu bàn luận, tôi ở một bên lạnh mắt xem. Vương Thư Duy nói xong, Hồ Khiên Dư liếc mắt nhìn tôi một cái: “Em cứ ngồi đây, anh có chuyện cần xử lý.” Nói xong cũng không quên hôn trán tôi dặn dò: “Đừng đi lung tung, có biết không?”

Tôi cực kì xấu hổ, gật đầu qua loa, bước nhanh rời khỏi Hồ Khiên Dư.

Ngay lúc tôi mệt mỏi đối diện với bàn ăn, từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Vi Linh, ngon miệng chứ?”

Giọng nói này đối với tôi cực kì thân thiết. Tôi không dám tin người này cũng có mặt ở đây, chần chờ quay đầu, quả thực người đứng ở phía sau tôi là luật sư Trương, Trương Hoài Niên.

Vào lúc này nhìn thấy Trương Hoài Niên ở đây tôi thật ngoài ý muốn.

Ông ta cũng không giải thích nhiều, chỉ nói, “Đợt vừa rồi chú công tác ở Trung Quốc đại lục, hôm trước đến Hongkong.”

Nói như vậy, hai ngày nay tôi cùng Trương Hoài Niên ở cùng một thành phố.

Nhìn thấy Trương Hoài Niên, tâm trạng tôi tốt lên rất nhiều, cảm xúc vừa rồi vì Hồ Khiên Dư mà u ám cũng dịu đi không ít.

“Nghe nói cháu đã vào Hằng Thịnh?”

Tôi nghĩ, nếu đã không nói dối được, tôi cũng không muốn giải thích nhiều: “Vương Thư Duy nói cho chú?”

Ông ta gật đầu.

“Vừa hay, Vương Thư Duy cũng ở hội trường, cháu có thể gặp cậu ta.”

Tâm trạng tôi vừa tốt một chút nhất thời rơi xuống đáy, giọng nói không tự giác cũng lạnh đi nửa phần.

Ở trước mặt Trương Hoài Niên, tôi dường như cho tới bây giờ vẫn là con bé Lâm Vi Linh bốc đồng, một đứa bé chưa biết suy nghĩ.

Ông nhẹ nhàng đáp: “Đã gặp?”

“.....”

“Đương nhiên, vừa rồi chú cũng nhìn thấy Hồ Khiên Dư.”

Tôi trừng lớn mắt nhìn ông ta, nhất thời không có phản ứng gì.

“Đáng tiếc, Hồ Khiên Dư đi vội, không nhìn thấy chú.”

Ông ta tỏ vẻ tiếc rẻ.

Lúc này, đột nhiên tiếng Hồ Khiên Dư vang lên: “Bây giờ không phải thấy rồi?”

Tôi ngạc nhiên xoay đầu.

Hồ Khiên Dư không nhìn tôi, chỉ một mắt nhìn chăm chăm Trương luật sư, cười có chút quái dị: “Thư Dục nói ông đã đến, tôi còn cố ý đi tiếp, không ngờ ông đã vào tận đây.”

Trương Hoài Niên không nói lời nào, cười nhợt nhạt.

Lúc này không khí rất căng thẳng, tôi đứng ngoài nhìn hai người đang đấu khí.

Chung quy là Hồ Khiên Dư trẻ tuổi khí thịnh, trên mặt không có một chút cảm xúc. Nhưng Trương Hoài Niên lại không giống, ông ta cười vô hại, không hề mất bình tĩnh.

Nhưng giữa hai người này, nhất định có phát sinh chuyện gì đó mà người ngoài không biết. Vừa rồi, Hồ Khiên Dư vội vã đi ra ngoài như vậy, giống như đi đón ai đó, một người rất quan trọng. Ngay lúc tôi nghi ngờ, Trương Hoài Niên cuối cùng mở miệng: “Người quen cũ, làm gì phải đề phòng như thế?”

Chap 28: Thần phục

Lúc Alex, con trai duy nhất của cục trưởng cục tài chính đến, không khí đang vô cùng căng thẳng.

Tôi bị Hồ Khiên Dư kéo khỏi đại sảnh, thậm chí không kịp nói lời tạm biệt với Trương Hoài Niên.

Không khí phòng nghỉ thoải mái hơn so với bên ngoài rất nhiều. Alex đưa tay vỗ vỗ bả vai Hồ Khiên Dư: “Mẹ tôi nói cậu ở chỗ này cho nên tôi chạy đến. Đã lâu không gặp, người anh em.”

Hồ Khiên Dư cười cười, vỗ tay với anh ta, thoải mái chào hỏi. Tôi rất ít khi gặp Hồ Khiên Dư cười thản nhiên không hề cố kị như vậy. Xem ra vị Alex này cùng Hồ Khiên Dư quan hệ không phải là bình thường.

Phục vụ mang trà vào, tôi nâng chén nhấp một ngụm. Tôi không rành uống trà, bình thường đa số đều dùng cà phê, cho nên cũng không biết được trà này có gì hay, uống xong một ngụm cũng không muốn tiếp tục.

Tôi vừa buông chén đã bị người khác nhắc tới.

“Đây là bạn gái của cậu?”

Hồ Khiên Dư uống một ngụm trà: “Thư kị.”

“Nhưng vừa rồi cậu nói với mẹ tôi không phải như vậy.” Anh ta trêu chọc nói.

Hồ Khiên Dư hơi trầm mặc, tiếp theo lại cười cười.

Alex là người rất hòa đồng, không có gì phải kiêng kị, nói chuyện rất thoải mái.

“Khi đó bọn anh hợp tác mở công ty tư nhân, ngay cả tên cũng đã chọn, Dennis&Alex ...”

Lúc anh ta nói vậy, tôi không kiềm chế được liếc mắt nhìn Hồ Khiên Dư.

Tôi không thể tưởng tượng được con người này cũng có những năm tháng tuổi trẻ, không âm mưu, không tính toán như vậy. Bây giờ hẳn đã trở thành một doanh nhân lỗi đời, thời gian đó chắc chỉ dùng ở khi còn đi học mà thôi.

“Sau thì sao?” Tôi cố gắng sắm vai một người bạn gái, quan tâm một chút đến bạn trai mình.

Hai tay anh ta chấp lại: “Sau anh bị cha gọi về Hongkong, tất cả đều thành bọt nước.”

“Tiếc thật!” Tôi thở dài.

“Có gì đáng tiếc?” Hồ Khiên Dư vẫn trầm mặc nhìn tôi đóng kịch cùng Alex đột nhiên nhập cuộc.

Tôi ngẩn ra, ngoái đầu nhìn Hồ Khiên Dư, nhất thời không biết nói gì.

May mà người thứ ba ở đây rất nhanh đỡ lời: “Đương nhiên là đáng tiếc. Nhưng chuyện càng đáng tiếc hơn còn ở phía sau.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tôi cố ý mở lớn mắt hỏi.

“Sau đó, anh còn tưởng Dennis sẽ ở bên ngoài tung hoành vài năm, không ngờ rằng sau khi anh trở về không đến nửa năm thì nhận được tin cậu ta lên làm CEO của Hằng Thịnh.”

Ngay tại lúc tôi chấm dứt tràng cười ha ha đối với câu chuyện không tài nào dậy nổi hứng thú này thì di động Hồ Khiên Dư vang lên.

Hồ Khiên Dư đứng dậy, đến nơi khác nhận điện thoại.

Alex lại không vì tiếng chuông điện thoại này mà bị gián đoạn, ngược lại, Hồ Khiên Dư đi rồi, anh ta càng có thêm nhiều đề tài cùng tôi tán gẫu.

Ví dụ như bạn gái của Hồ Khiên Dư.

Lại ví dụ như những thú ăn chơi sa đọa mà hần không muốn cho người khác biết.

Tôi cố gắng chống tai nghe tình sử của cái người gọi là bạn trai kia, không lâu sau, Hồ Khiên Dư trở lại.

Sắc mặt hần không tốt.

Hần nói Alex: “Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước.”

Nói xong, không đợi người nghe có phản ứng gì, lôi tôi ra ngoài.

Cả quãng đường không nói chuyện, im lặng trở lại phòng ngủ khách sạn, Hồ Khiên Dư lập tức ấn thang máy đến tầng phòng mình.

Tôi đi theo, vào phòng hần.

Hần mở cửa, thay dép, đi thẳng vào.

Tôi ở ngoài cửa chờ một lúc, đi vào theo.

Hần ngồi ở sofa, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, muốn tôi qua ngồi xuống.

Trong lòng tôi vạn phần không muốn, nhưng vẫn chậm chạp tiến đến, ngồi xuống.

“Ngoan một chút, không được sao?”

Hần đột nhiên nói.

“Tôi không rõ anh đang nói cái gì.”

Tôi cười, cố gắng làm bộ thản nhiên.

Hần xoa mặt tôi, sau đó ngón tay chuyển đến cằm, nhẹ nhàng kéo một chút: “Anh phát hiện mình quá nuông chiều em. Đó là một sai lầm.”

Tôi mệt chết được, chỉ muốn ngủ một giấc, chẳng muốn giằng co.

Tôi đứng dậy muốn tắm rửa rồi chuẩn bị đi ngủ.

Hần ngồi ở sofa, không hề động. Tôi đi hai bước, nghĩ nghĩ vẫn quay trở lại, đứng trước mặt hần, vuốt tóc hần: “Anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai sẽ quay lại Singapore.”

Trong chớp nhoáng, Hồ Khiên Dư bắt lấy cổ tay tôi, kéo mạnh, tôi liền ngã xuống sofa.

Hần không nói gì, lấy di động mở ra muốn tôi xem.

Tôi nhìn thấy trên màn hình chụp ảnh tôi cùng Lý Huy Trạch gặp mặt buổi sang.

“Còn có ghi âm, em muốn nghe hay không?”

Hần nói, mặt không chút thay đổi.

“Anh phải người theo dõi tôi?”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn.

Hồ Khiên Dư hừ một tiếng, cười đến âm hiểm: “Nếu là anh phải người theo dõi em thì đến bây giờ mới thu được chứng cứ sao?!”

Tôi không biết trả lời thế nào.

Đó là ai? Là ai đã điều tra tôi, đem mấy thứ này giao cho Hồ Khiên Dư?! Thấy tôi trầm mặc Hồ Khiên Dư giấu đi biểu tình trên mặt, nói: “Em muốn làm những việc này để chứng minh điều gì?”

Tôi quá sợ hãi: “Tôi làm sao có thể?”

Hấn nghi ngờ dò xét liếc nhìn tôi một cái: “Ảnh này là gửi từ máy tính đến di động. Mà địa chỉ chính là IP buổi sáng em dùng để mail cho Lý Huy Trạch.”

Tôi kinh hãi không nói lên lời.

Có người muốn hại tôi?!

Tôi vừa rồi còn tưởng người nào không biết Hồ Khiên Dư sớm đã hoài nghi tôi mà làm điều thừa như vậy. Nhưng hiện tại, mục đích của người này, tôi không biết rốt cuộc là gì?

Tôi không hiểu.

“Em chắc hẳn không học được cách ngoan ngoãn.”

Hấn nói, mặt không chút thay đổi.

Nhìn hấn như vậy, chắc hẳn còn đang tức giận, mà nhạ hấn tức giận, tôi tuyệt đối không có lợi.

Tôi từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần.

Không được, tôi không thể để cho người khác thay đổi lập trường giữa tôi và Hồ Khiên Dư.

Tôi cười tiến đến gần, đầu ngón tay khẽ nghịch cổ áo sơ mi, rồi tiến xuống khẽ xoa ngực hấn: “Tôi đối với anh còn chưa đủ ngoan ngoãn?”

15. Chương 29-30

Chap 29: Phản gián

(Vừa dài, vừa biến thái, mình phát điên ><”)

“Lại muốn làm gì?” Hấn nói, mặt không chút thay đổi, dừng lại một chút, bắt lấy tay của tôi, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Tôi dán sát vào người hấn, khẽ cọ: “Anh cho là như thế nào thì là như thế. Nhưng mà, tin tôi, chuyện này không quan hệ đến tôi. Tôi cũng không muốn chọc giận anh.”

Dường như hấn vừa lòng, buông lỏng tay ra.

Tôi trở lại phòng ngủ.

Hồ Khiên Dư theo sát sau đó.

Đến bên giường, tôi đem quần áo trên người mình cởi sạch sẽ, nằm ở trên giường nhìn, mời hấn.

Một góc giường lún xuống, hấn tiến đến, kéo cà vạt, cúi xuống đưa tay vuốt ve cơ thể tôi.

“Em thật may mắn, cuốn băng ghi âm bị anh nghe được, là em đang cự tuyệt đề nghị của Lý Huy Trạch.”

“.....”

Tôi không nói lời nào.

“Có lẽ, đây mới là nguyên nhân em đem chứng cứ này gửi đến cho anh? Muốn anh tin rằng em không hề phản bội anh?”

Tôi sẵn sóc cởi cúc áo sơmi, hần lại giữ lấy tay tôi: “Đừng nhúc nhích.”

Nói xong, hần đem cánh tay tôi vạt xuống. Tôi chỉ cảm thấy một trận trời long đất lở, bị hần lật úp xuống giường.

Hần ở phía sau tôi, tôi nhìn không thấy. Tay hần từ cổ của tôi, uốn lượn một đường đi xuống, nhanh chóng xẹt qua vòng eo, ngón tay tiến đến nơi mẫn cảm.

Hần vuốt ve hoa tâm, nhẹ nhàng khiêu khích, sau đó một ngón tay bắt đầu đi vào.

Tôi khép hai chân lại, hần vẫn chậm rãi tiến vào, dường như thấy không đủ, Hồ Khiên Dư lập tức nâng một chân tôi lên, ngón tay hần lại tiến lên một lần nữa. Một trận vừa nóng lại vừa ngứa ngáy xâm chiếm.

Tôi nhắm mắt hưởng thụ. Đây chỉ là một sự phục vụ không mất tiền...

Không bao lâu, tay hần dán tại hoa tâm tôi, ngón tay kia trong nháy mắt tiến vào nơi sâu nhất.

Trước mắt tôi là màu vách tường mờ ảo cùng thành giường kim loại.

Màn dạo đầu cũng đủ dài, tôi cũng không thống khổ giống như lần hoan ái lúc chạng vạng.

Tôi đứng lên, đang muốn xoay người lại bị Hồ Khiên Dư giữ chặt lấy hai tay mạnh mẽ đặt lên thành đầu giường: “Giữ chắc.”

Hần bắt tôi đổi tư thế để đùa nghịch, trong lòng tôi dâng lên một nỗi sợ hãi trước nay chưa hề có, muốn đứng thẳng dậy lại bị hần đè thấp đầu vai.

Tôi khom người quỳ gối, bị cánh tay hần tỳ ở vai mà không thể nhúc nhích.

Tôi xoay đầu nhìn hần cầu xin: “Tôi chưa thử qua, tôi không muốn.”

Hần đối với sự cầu xin của tôi từ chối cho ý kiến, tay kia đỡ lấy thắt lưng, bắt tôi cúi thấp, làm cho tôi chỉ có thể sử dụng mũi chân cùng hai đầu gối.

Hơi thở nóng bỏng của hần ghé sát vào người tôi, hần cười khê: “Tư thế này, thật quyến rũ.”

Cơ thể tôi lúc này hết sức mẫn cảm, lồng ngực hần tiến đến gần, làm cho tôi theo bản năng tự bảo vệ mình, cả người co lại.

Hần không cho tôi mấy may di động, cười nói: “Chưa thử qua càng nên thử một lần.”

Hần cúi người xuống, lạnh lẽo dán sát vào lưng tôi, đem mặt tôi quay lại, hôn môi một chút.

“Tôi không muốn! Buông.”

Sự giãy dụa của tôi bị hần dễ dàng chế ngự. Ở trên giường, hần luôn luôn tuyệt đối làm chủ. Nhưng Hồ Khiên Dư trước kia sẽ không như bây giờ, làm cho tôi cảm thấy thẹn, ít nhất còn để lại cho tôi một chút tự trọng của phụ nữ.

Hần không buông tay, cánh tay vòng qua nách, ngực tôi nằm trọn trong lòng bàn tay hần. Tay hần thu mạnh làm ngực tôi đau đớn.

“Tin anh, rất hưởng thụ. Em sẽ thích.”

“Tôi tuyệt đối sẽ không thích, buông ...”

Tôi chưa kịp nói xong liền cảm nhận được cơ thể hần căng thẳng. Trong nháy mắt, hần tiến về phía trước, đi vào.”

“Thả lỏng.”

Hơi thở hần dần dập, động tác dừng lại, tay tiếp tục vuốt ve ngực tôi. Hần tiến vào sâu hơn, tôi đau đớn, hỗn loạn, muốn hét lên lại không đủ sức, yết hầu như có gì đó chặn lại.

Hần cho tôi một ít thời gian thích ứng, đến lúc tôi hít thở bình thường hần bắt đầu chuyển động. Tôi đau đớn, nhiều hơn là sợ hãi. Một lát sau, đau đớn sợ hãi đó biến mất, một cảm giác hồ thẹn lại từ đáy lòng dâng lên.

Cơ thể của tôi giãn ra, giống như dây cung để hần xâm nhập. Hần đem hai chân tôi mở ra thêm một chút, không cho tôi cơ hội thở dốc, một lần nữa đánh thẳng về phía trước.

Bụng tôi đau lại tưởng, mơ mơ màng màng cúi đầu, nhìn thấy người mình chuyển động, cơ thể vì cảnh tượng trước mắt một lần nữa lại cứng ngắc.

Hần từ phía sau thở dồn dập, rên rỉ một tiếng, động tác sau đó trở nên vội vàng.

Tôi tự cắn tay mình, cơ thể vì bị hần va chạm mà run lên. Hần đem tay trong miệng tôi gỡ ra, giọng nói nặng nề: “Kêu ra.”

“Anh lưu manh!”

Hần dừng lại, cánh tay giữ lấy eo tôi buông ra, một lát sau lại mạnh mẽ giữ lấy, một lần nữa hung hăng tiến vào: “Anh không phải muốn em kêu như vậy.”

Hần bèn bỉ khiêu khích, cuối cùng thành công, tôi đau đớn rên rỉ kêu lên.

Đúng lúc này, hần đem ngón trỏ nhét vào miệng tôi, không cho tôi ra tiếng. Tôi bị chặn lại, chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở. Tôi dồn chút sức lực cuối cùng gắt gao cắn ngón tay hần. Hần đau, kêu nhỏ một tiếng, hạ thể lại dùng sức tiến về phía trước. Tôi cảm giác như hần cắm sâu vào nội tạng mình, cơ thể không khỏi co rút, rên rỉ càng gấp.

Hần giữ lấy cằm, bức tôi quay đầu lại nhìn, hần nheo mắt dò xét tôi: “Em nên học được cách kêu trên giường, đừng gào thét như thú chết.”

Tôi ngượng ngùng cầu xin: “Xin anh, tôi thật sự không chịu nổi ...”

Bình thường nếu tôi nức nở cầu xin hần, hần sẽ thông cảm. Lúc này, hần chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, cánh tay giữ lấy tôi hơi buông lỏng. Tôi thở phào một hơi, nghĩ rằng hần sắp buông tha mình. Không ngờ hần chuyển qua tay tôi, giữ lấy, đem nửa người trên tôi lúi về dán vào ngực hần.

“Em yêu, còn chưa xong. Chúng ta đổi nơi khác, càng kích thích.”

Tôi sợ hãi nhìn về phía hần, thấy núm đồng tiền ở khoe miệng hần càng sâu. Sau đó tôi thấy cả người nhẹ bẫng, còn chưa kịp hô lên một tiếng hần đã rời khỏi, ôm lấy cơ thể mềm nhũn của tôi đến bên cửa sổ.

Tôi nóng lên, cả người rã rời, đập vào mắt là cảnh Victoria trong màn đêm xa hoa lộng lẫy.

“Nhìn thấy du thuyền ngắm cảnh kia không?”

Tôi bị đặt ở cửa sổ sát đất, da thịt dán vào lớp thủy tinh lạnh lẽo, không còn sức chống đỡ. Nếu không phải Hồ Khiên Dư giữ lấy, chắc tôi đã ngã xuống.

“Em đoán xem, nếu có du khách dùng kính viễn vọng ngắm cảnh, có thể nhìn thấy bộ dáng em bây giờ hay không?”

Hai tay tôi bám lấy cánh cửa thủy tinh, không kìm chế được run lên.

Bây giờ tôi mới hiểu được, Tại sao lúc này Hồ Khiên Dư lại dịu dàng như vậy.

“Em biết không? Bây giờ trông em ... rất mê hồn ...”

Thế này đầu phải là mê hồn? Phải nói là kinh hồn mới đúng!

Sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ làm cho hấn kinh hồn táng đảm.

Nhưng lúc này tôi thực sự không có sức chống cự, chỉ có thể dựa vào hấn, cố gắng đứng thẳng, cho dù cơ thể của tôi bị hấn chén ép đến biến dạng.

Hấn ngừng chuyển động, hôn cổ tôi, sau tai, khiêu khích những nơi mẫn cảm, cơ thể tôi trầm luân trong đó, nhưng trong lòng chỉ có uất hận.

Làn da nóng như lửa áp sát vào vách thủy tinh lạnh lẽo.

Tôi xem chính mình phản chiếu qua lớp thủy tinh.

Môi bị Hồ Khiên Dư cắn đến rớm máu, khoe mắt hơi chùn xuống, giờ phút này quả thật mị hoặc quyến rũ.

Không, đây không phải là tôi.

Quá mức mất mặt.

Tôi nức nở ra tiếng, lại bị sự chuyển động của hấn làm cho thỏa mãn, trong cổ họng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ không thể khống chế.

Rốt cuộc hấn nghe được âm thanh khiến hấn vừa lòng, động tác nhẹ nhàng hơn một chút, bắt đầu tinh tế vuốt ve mọi nơi trên cơ thể tôi.

Tôi ở dưới bàn tay hấn run lên.

Cơ thể của tôi như có lửa đốt, cơ thể hấn lạnh lẽo, mà lớp thủy tinh phía sau lại quá mức băng giá, dường như tất cả nhiệt lượng đều tập trung trong người tôi lúc này.

“Thế nào? Không hài lòng?”

Hấn thấy thế cười khê, đột nhiên không báo trước nâng thắt lưng của tôi, tiến vào nơi sâu nhất. Hấn mạnh mẽ đè nén, tôi thống khổ lại kích thích.

Trong lòng tôi tự mắng chính mình, cơ thể không chịu khống chế bắt đầu theo hấn đong đưa.

Hấn đi ra, nâng người tôi, lại bắt đầu điên cuồng lao tới, tôi kinh ngạc ngưỡng mộ hấn. Hấn không hề tiết chế lên xuống mà tôi nói không nên lời, ngay cả tự mắng chính mình cũng không thể ra miệng, cuối cùng chỉ có thể mặc hấn đùa nghịch.

Cơ thể rung mạnh, toàn bộ trước mắt tôi đều chao đảo.

Tôi chỉ cảm thấy thời gian như cùng tôi đối nghịch, rốt cuộc bao nhiêu lâu nữa mới có thể chấm dứt?

Đúng lúc này, từ hải cảng bỗng nhiên truyền đến một tiếng còi vang.

Cơ thể tôi vì tiếng động bất thành linh mà trở nên căng thẳng.

Hồ Khiên Dư ở phía sau tôi hét lớn một tiếng, bóp mạnh xương hông, hạ thân ngừng di chuyển, tiến vào cao triều.

Cảm giác được hấn căng thẳng, động tác càng thêm tàn khốc, tôi lại lấy chút sức cuối cùng, thở gấp nói: “Dừng ở bên trong ...”

Nhưng đã quá muộn, cơ thể hấn rất nhanh ở trong tôi xả ra.

Hồ Khiên Dư rời khỏi, xoay người dựa vào cửa thủy tinh, thở dồn dập.

Tôi không có gì giữ lấy, lập tức trượt xuống, chắt lỏng giữa hai chân chảy xuôi ra bên ngoài.

“Lâm Vi Linh.”

Hồ Khiên Dư hồi phục hô hấp, gọi tên tôi.

“Vi linh?”

Hắn gọi lại một tiếng.

Chờ một chút, tôi vẫn như trước không đáp lại.

Hồ Khiên Dư chậm rãi hướng phía tôi đi đến, tôi nhìn thấy hai chân hắn, nghiêm trang đứng trước mặt.

Hắn chậm rãi ngồi xuống.

Tôi cúi đầu, hắn liền nắm lấy cằm tôi, bức tôi ngẩng đầu.

Hắn nhìn tôi cắn chặt môi đến rớm máu, ngẩn ra, sau đó một tay chuyển đến bả vai tôi.

“Nhả ra! Có nghe hay không! Nhả ra!”

Giọng nói Hồ Khiên Dư dồn dập, thấy tôi như trước không thiết sống tiếp tục cắn môi, tay hắn buông cầm tôi ra.

Miệng tôi đầy mùi máu, môi vừa đau lại vừa xót, ngẩng đầu trừng hắn.

Cơn tức của hắn cũng không nhỏ, giữ chặt cánh tay tôi: “Em muốn tự cắn chết mình? Hả?”

Tôi muốn cắn chết là hắn!

Hồ Khiên Dư!!!

Rất tiếc, tôi phải phục tùng hắn, phải làm hắn động lòng.

Lý trí không cho phép tôi phát hận, tôi phải hạ thấp bản thân mình.

Cơ thể này, tôi không muốn ép nó, nhưng mà mỗi chỗ trong nó dường như đều nhắc nhở tôi: Cô, là Lâm Vi Linh.

Tôi dùng tay lau máu, môi đau như bị xé rách nhưng tôi xem nhẹ, cố ý nhếch miệng cười.

Lúc này tôi nhìn thấy đồng tử Hồ Khiên Dư như phát sáng, trong bóng bêm, rõ ràng run lên.

Hồ Khiên Dư buông ra, ngón tay di chuyển đến mặt tôi, giữ lấy, cúi đầu, hung hăng hôn xuống.

Răng nanh hắn cọ qua miệng vết thương của tôi, nhẹ nhàng liếm, nhưng so với tôi tự cắn chính mình còn đau hơn ngàn lần.

Miệng vết thương của tôi vì cảm giác có tiếng nói chuyện mà run lên.

“Anh lại đã quên mình đã nói, sẽ không nuông chiều em như trước kia nữa ...”

Những tiếng cuối cùng của hắn lại biến mất trong miệng tôi.

Chiếc hôn vừa kết thúc, Hồ Khiên Dư học tôi, dùng tay lau máu.

Vương trên miệng hắn... máu của tôi.

Một lát sau, hắn mím môi, giương mắt nhìn: “Nếu muốn tự ngược, sao không làm cho anh mất sức, sẽ thích hơn nhiều.”

Nói xong, hắn vươn cánh tay dài, ngón tay ở môi dưới tôi nhẹ nhàng xoa.

Tôi vẫn ngồi dưới đất như trước, quay về phía cửa kính. Bên ngoài là hải cảnh ban đêm, những ngọn đèn như đâm xuyên vào mắt. Tôi nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình, bất giác ôm đầu gối, co người lại ...

Hồ Khiên Dư quay về, đưa di động của hắn đến trước mặt tôi.

Tôi không xem, ném sang một bên.

“Cầm lại.”

Hắn nói nhẹ nhàng.

Tôi ngẩng mạnh đầu nhìn hắn.

“Trong đó có một số ảnh, em nên nhìn xem.”

Tôi nghiêng đầu, nhìn chiếc di động nằm lặng lẽ trên mặt đất: “Một ngày nào đó, tôi sẽ ...”

Tôi cũng không tiếp tục.

Hồ Khiên Dư không nói gì, hồi lâu, giữ lấy mặt tôi bình thản bật cười một tiếng.

Sau đó nói: “Một ngày nào đó? Được, anh chờ.”

Tôi đứng lên, cầm lấy di động.

Ảnh đã view, chung quanh mờ ảo, tôi định thần lại mới nhìn rõ.

Là ảnh chụp tôi cùng Vương Thư Dục.

Lúc ấy, Vương Thư Dục đang hôn tôi.

Hồ Khiên Dư đem ảnh này cho tôi xem là có ý gì?

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Tôi mệt mỏi cầm di động, suýt làm cho nó từ lòng bàn tay rơi xuống.

Vì sao Hồ Khiên Dư muốn tôi xem những bức ảnh này?

Hồ Khiên Dư cười, lập tức dấu đi biểu tình: “Phải là anh hỏi em, em rốt cuộc muốn thế nào?”

“Nếu tôi nói, tôi cùng Vương Thư Dục, hồi ở Mỹ có một khoảng thời gian hẹn hò, nhưng không hơn. Ở Hằng Thịnh gặp lại anh ta cũng là ngoài ý muốn, anh sẽ tin sao?”

Trước mặt Hồ Khiên Dư, tôi vĩnh viễn không có cách nào thắng lợi, bởi những gì tôi nghĩ hắn đều có thể đoán được. Nhưng trong đầu hắn rốt cuộc nghĩ những gì, tôi một từ đều đoán không ra.

Hồ Khiên Dư nghe vậy, nghiêng đầu, dường như thật sự suy nghĩ xong mới nói: “Anh tin, đương nhiên tin.”

Tôi cười không thành tiếng, bàn tay dần dần có sức, gắt gao nắm lấy di động. Chỉ tiếc, trong tay tôi là chiếc di động, mà không phải là Hồ Khiên Dư.

“Anh tin tôi?”

Tôi hỏi lại, đã không còn sức để giả bộ kinh ngạc.

Hắn liếc nhìn tôi một cái: “Tôi là tin Thư Dục. Cậu ta rất thông minh, sẽ không lựa chọn đối đầu với tôi. Chính là, em ...”

Hắn dừng lại, một lát sau đến bên cạnh, ngồi xuống, vén những sợi tóc trên trán tôi: “... Em không cần làm những việc vô nghĩa, cũng đừng vọng tưởng tôi có thể nhiều lần tha thứ. Nghĩ như vậy thật ngu xuẩn.”

Tôi bật cười: “Anh còn nghi ngờ là tôi đem ảnh này gửi cho anh?! Anh cảm thấy, là tôi muốn anh nghĩ rằng tôi cùng Vương Thư Dục có chuyện gì đó anh không biết?”

Hắn nhìn tôi, giống như nhìn một bệnh nhân tâm thần đang lao đến hắn gầm lên.

Tôi không thể bình tĩnh, nói xong một tràng, tay đã đâm loạn trước ngực hắn.

Hắn cười, đem tay tôi tách ra, sau đó, lấy tay chỉ nhẹ ngực tôi: “Em rất giỏi hoạt. Trong lòng em suy nghĩ những gì, anh càng ngày càng đoán không ra.”

A, thì ra tôi cũng có những thứ hắn đoán không được?

Tôi có nên vì vậy mà cảm thấy may mắn hay không?

“Em có biết tầm quan trọng của Vương Thư Dục đối với Hằng Thịnh? Dùng chiêu này, quả thật rất thông minh. Nhưng muốn làm Chu Du? Đáng tiếc, kế phản gián này của em dùng, thật sự quá kém.”(1)

Hồ Khiên Dư nhìn tôi cười nói.

Con người này, rõ ràng đã đem tất cả lỗi đổ lên đầu tôi.

Tôi còn gì để biện minh?

Tay tôi bị hắn bắt được, ngoài việc lạnh mắt nhìn hắn, đã không còn cách gì để phản ứng.

Hắn chậm rãi buông tay tôi, cởi sơmi trên người, quàng qua vai tôi.

Tôi tức giận không có chỗ trút, giật cổ áo sơmi, kéo nó từ trên vai xuống.

Tay Hồ Khiên Dư đặt ở trên vai tôi trầm xuống, sau đó, tay hắn mạnh thêm và phần như bám chặt lấy đầu vai tôi: “Mặc vào.”

Tôi cố gắng gỡ tay hắn.

“Đừng để cho anh nói một câu nữa.”

Lúc này, hắn đem áo sơmi kéo trở lại, một lần nữa giúp tôi mặc vào, tôi không có phản ứng.

Hồ Khiên Dư đem cổ áo khép lại, đứng dậy rời đi.

Sau đó, hắn đột nhiên quay trở lại, đứng trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống: “Cho em một lời khuyên.”

“.....”

“Trương Hoài Niên không phải người tốt, đừng gần gũi quá.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn hắn một lát.

Dường như hắn rất thích cảm giác tôi ngược nhìn lên.

Tôi chống đỡ cơ thể mình đứng dậy, mặc dù vẫn không thể nhìn thẳng, nhưng ít nhất, cho chính mình một cơ hội an ủi.

“Đừng tưởng rằng ai cũng giống như anh.”

Tôi lạnh lùng nói.

Hắn không so đo, tay di chuyển đến trước ngực tôi, đem cúc áo sơmi nơi đó cởi ra: “Nếu anh là đối thủ của em. Như vậy, Trương Hoài Niên có thể coi là kẻ thù của em.”

Kẻ thù?

Trong lòng tôi mặc niệm hai chữ này, không khỏi có chút cười nhạo.

Hại chết cha tôi, đó mới là kẻ thù của tôi.

Mà kẻ thù của tôi, tôi sẽ dùng cả đời này ghi hận.

Ngay cả Hồ Khiên Dư hắn cũng không xứng với hai chữ đó.

Huống chi lại là vị trưởng bối tôi kính trọng, Trương Hoài Niên?

Chuyến công tác Hongkong chấm dứt, quan hệ của tôi cùng Hồ Khiên Dư càng căng thẳng.

Lúc đầu đã đồng ý hai người cùng đi Thụy Sĩ giờ bị hủy. Tổng giám đốc Hồ Khiên Dư, từ Hongkong trực tiếp bay đến Thụy Sĩ nghỉ phép.

Thân là cấp dưới không được tín nhiệm, kiêm tình nhân không bị tín nhiệm, tôi, Lâm Vi Linh, cùng trợ lý đặc biệt Vương Thư Duy bay trở về Singapore, tiếp tục sứ mệnh làm công.

Trên máy bay tôi có chút buồn ngủ, khẽ nhắm mắt lại. Đáng tiếc, ngủ không được, cơ thể mệt mỏi, thay đổi vài tư thế vẫn không làm cách nào cho mình đi vào giấc ngủ.

Lúc mở mắt, tôi lơ đãng liếc qua Vương Thư Duy. Anh đang ngủ. Nhắm mắt, thân thể thẳng tắp dựa lưng vào ghế.

Ngay cả khi ngủ tư thế cũng nghiêm túc như vậy, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực.

Những người như vậy là người rất hay đề phòng.

Tôi nhìn Vương Thư Duy, trong lòng hoài nghi. Vì sao Hồ Khiên Dư tín nhiệm anh ta như vậy? Anh ta ở Hằng Thịnh chẳng qua cũng chỉ 4 năm.

Thời gian 4 năm mà thôi, Vương Thư Duy dựa vào cái gì, hoặc bằng cách gì để có được sự tin tưởng của Hồ Khiên Dư?

Tự hỏi hồi lâu vẫn không có được đáp án, tôi mệt mỏi tiếp tục nhắm mắt, xem có thể ngủ một chút hay không.

Chúng tôi trở lại Singapore. Lúc này, kì nghỉ lễ cả nước chính thức bắt đầu.

Kì họp tổng kết hàng năm của Hằng Thịnh cũng sắp đến.

Đáng tiếc, bởi Hằng Thịnh lần này đã tổn thất không nhỏ trong thất bại ở cuộc đấu giá đất, kế hoạch phát triển chắc chắn phải một lần nữa tính toán lại.

Xuống máy bay, ở băng chuyền chờ hành lý, tôi mở di động.

Lập tức có cuộc gọi đến.

Tôi nhìn dây số hiển thị trên màn hình, quay đầu nhìn Vương Thư Duy, đến một bên tiếp điện thoại.

Đầu kia điện thoại vang đến giọng nói Lý Huy Trạch: “Hồ Khiên Dư ở bên cạnh cô?”

“Không có. Chuyện gì?”

Hiện nay, ba chữ Hồ Khiên Dư này đã trở thành tử huyệt của tôi, vừa nghe đến, đột nhiên trở nên cảnh giác.

Loại cảnh giác này, dường như gần giống với bản năng tự bảo vệ mình.

“Hắn muốn cùng với tôi hợp tác khai phá đất.”

Tôi bật cười trong lòng. Quả nhiên Hồ Khiên Dư dùng chiêu này, may mà tôi đã ký giao kết với Lý Huy Trạch, độc lập có được quyền khai phá.

Chiêu này chính là Hồ Khiên Dư dạy cho tôi. Lúc trước, hắn từng nhanh tay kí giao kết với Hoàng Hạo Nhiên, bây giờ tôi nhanh tay, cướp được quyền khai phá đất.

“Đáng tiếc, anh đã kí giao kết với tôi.”

Tôi bình tĩnh nói với Lý Huy Trạch.

Hôm qua, lúc tôi đuổi theo trong buổi đấu giá, đã đem hợp đồng thảo sẵn đưa cho Lý Huy Trạch. Anh ta lúc đó ngay cả nội dung cũng không kịp xem, liền lật trang cuối cùng kí tên. Sau đó, mới trở lại hội trường, ra mức giá cuối cùng.

Thật may mắn, nếu kéo dài đến ngày hôm nay mới kí kết, Hồ Khiên Dư đã thực hiện được ý đồ.

Nhưng sự đắc ý của tôi chỉ duy trì được một giây, chợt nghe Lý Huy Trạch nói:

“Hồ Khiên Dư mời ba tôi ra mặt thương thuyết,” anh ta dường như có chút dao động, giọng nói nghe có chút không được tự nhiên, “Tôi đấu không lại ba tôi, chỉ có thể nhắc nhở cô, cẩn thận Hồ Khiên Dư.”

Anh ta nói làm tôi như rơi vào sương mù, cao giọng lo lắng hỏi: “Có phải đã bại lộ chuyện gì hay không?”

“Hồ Khiên Dư quá lợi hại, tôi không biết anh ta làm thế nào, nhưng anh ta có thể mượn danh ba tôi, muốn tôi đem quyền sở hữu chuyển đến danh nghĩa mình.”

Tôi giât mình, “Anh đồng ý rồi?”

Có được quyền sở hữu, có nghĩa là Hồ Khiên Dư có thể hạn chế quyền khai phá của tôi đối với lô đất này. Nếu tôi nhớ không nhầm, căn cứ pháp luật của Hongkong, nếu không có sự đồng ý của chủ sở hữu, hạng mục khai phá có thể bị đình trệ vô thời hạn.

Mà người đứng đầu Lý thị, không phải là một nhân vật dễ khống chế. Thế nhưng lại bị Hồ Khiên Dư giật dây?!

Phải biết rằng, đơn phương bán quyền sở hữu đất nhất định sẽ bị mời đi sở cảnh sát uống café.

Cẩn thận suy nghĩ, tôi thật muốn chờ tới một trận.

Chờ tới, đúng là vị Hồ Khiên Dư đang tiêu dao đi Thụy Sĩ hóng mát kia.

Nếu hắn đã dùng chiêu này, tối hôm qua vì sao còn muốn đối với tôi như vậy?

Nếu hắn đã bắt tay với Lý thị, vậy tôi gặp mặt Lý Huy Trạch tuyệt đối sẽ không uy hiếp đến hắn. Vậy vì sao hắn nhìn ảnh chụp tôi cùng Lý Huy Trạch phải nổi giận lớn như vậy làm gì.

Ngay ở lúc tôi trăm mối tơ vò không thể nào lý giải, đột nhiên, bên tai vang lên giọng nói: “Đi thôi.”

Tôi giật mình, theo bản năng cắt điện thoại, quay đầu nhìn Vương Thư Dục.

Dưới chân là hành lí của tôi cùng của anh. Lúc này, nhìn mặt Vương Thư Dục tôi không khỏi nghĩ lại bức ảnh chụp tôi và anh.

Hồ Khiên Dư chắc nịch nói, hấn tín nhiệm Vương Thư Dục.

Nhưng hấn nhìn thấy người hấn tín nhiệm, cùng tình nhân của mình quan hệ mập mờ, bởi vậy mà không khống chế được, bởi vậy mà tức giận, là vì Vương Thư Dục, hay vẫn là ... vì tôi?

Có lẽ - Đúng lúc này, nhìn mặt Vương Thư Dục không có biểu tình gì, tôi đột nhiên nghĩ - Có lẽ, Hồ Khiên Dư đã - yêu - tôi!

Nếu tất cả những chuyện phát sinh trước đây đều lấy nguyên nhân vì Hồ Khiên Dư yêu tôi mà suy đoán, như vậy, tất cả những gì hấn làm đều là bởi vì vị Hồ Khiên Dư cao cao tại thượng này đã bị tôi làm loạn cõi lòng.

Tình yêu dễ dàng làm cho người ta mất đi lý trí, những lời này, đàn ông hay đàn bà đều đúng.

Hồ Khiên Dư dù máu lạnh, chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

“Đi thôi.”

Thấy tôi không phản ứng, Vương Thư Dục nhắc lại một lần.

Tôi hồi phục tinh thần, khó tránh khỏi cuống quýt gật đầu, khom người nhận lấy hành lí của mình.

Vương Thư Dục không nói gì nữa, kéo vali, hướng ra phía cửa.

Mà tôi, nhìn bóng dáng Vương Thư Dục, tâm tình tốt hẳn lên.

Hồ Khiên Dư, người anh tin tưởng, là Vương Thư Dục.

Nhưng người anh yêu, là tôi.

(1)Phản gián: Là kế thứ 5 trong 36 kế của binh pháp tôn tử, có nghĩa là: dùng người của đối phương lừa dối phương, dùng kế của địch lừa địch.

Kế phản gián của Chu Du: trong trận Xích Bích, Chu Du hiến kế cho Tào Tháo dùng xích sắt ghép các thuyền lại thành một cụm để tránh cho quân sĩ say sóng nhưng thực chất là để dùng kế hỏa công. Nhờ đó khi Chu Du phóng hỏa, thuyền của Tào Tháo tập trung lại thành một cụm nên không chạy thoát được, cháy rụi hết.

Chap 30: Tình yêu

Nếu như vậy thật ... chuyện này, càng thú vị.

Nhưng nếu tất cả đều là tôi tự mình đa tình thì sao?

Suy nghĩ như vậy tôi không khỏi có chút do dự.

Ở bên ngoài đợi tôi là Lộ Tây.

Trước đó tôi đã báo cho Lộ Tây rằng hôm nay tôi trở về Singapore. Nhưng cô ấy tự mình đến đây đón tôi cũng không ngờ tới.

Lộ Tây nói ở tiệc sinh nhật Thác Ni sẽ chính thức thông báo tin tức đính hôn. Mấy ngày gần đây cô ấy đang không biết làm cách nào mời ba mẹ mình đồng thời tham dự mà phiền lòng. Còn tôi lại vướng bận chuyện của Hằng Thịnh cho nên chúng tôi gần đây rất ít khi gặp mặt.

Bây giờ tâm trạng tôi rất tốt, nhìn cô ấy từ xa liền vẫy tay cười đi đến. Lộ Tây cũng thấy tôi, liếc mắt vẫy tay lại, cũng vừa vặn nhìn thấy Vương Thư Duy lúc này bước ra. Tôi thấy Lộ Tây ngẩn người, trong lòng than một tiếng nhanh chóng đi qua.

Vương Thư Duy ra đến bên ngoài, Lộ Tây vẫn quay lại nhìn chăm chú, đợi đến khi tôi chạy tới bên cạnh mới ngoái đầu, về mặt tò mò nhìn tôi: “Là anh ta?”

Tôi lười không muốn giải thích, nhìn Vương thư Duy đã đi xa, lại quay lại nhìn Lộ Tây, chỉ nói: “Không phải!” Sau đó kéo Lộ Tây rời đi.

Lộ Tây mở cửa xe, nhanh chóng khởi động.

Điều hòa bật, trong xe rất ấm áp.

Tôi ngồi ở ghế phụ, vì tâm trạng tốt liền gọi điện cho Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư lúc này còn trên máy bay, di động nhất định tắt máy, nhưng không sao. Tôi gọi đến, quả thực nghe được: “Số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời ngắt máy, xin lưu lại lời nhắn sau tiếng bíp.”

Tôi cũng không nhắn lại, cúp luôn điện. Không phải tôi muốn cùng Hồ Khiên Dư nói chuyện, chỉ cần để cho hắn biết tôi có gọi cho hắn thế là đủ.

Tôi cũng không biết bây giờ sắc mặt mình thế nào, nhưng lại giật mình khi thấy Lộ Tây thoáng qua gương chiếu hậu nhìn mình. Tôi bị cô ấy chăm chú nhìn như vậy, tuy có chút không thoải mái nhưng cũng không nói gì, cất di động, chống tay vào cửa sổ nhìn quang cảnh trên phố.

Cuối cùng Lộ Tây không đủ kiên nhẫn, kì lạ nói với tôi: “Vi Linh, đừng dọa mình.”

Tôi không hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Cô ấy giảm tốc độ một chút, quay đầu nhìn tôi: “Vừa rồi người đó ... Ở sân bay nhìn thấy, là Mike phải không?”

“.....”

“Cậu cùng anh ta đi Hongkong?”

Tôi cắn môi, vẫn không nói gì.

“Vi Linh, cậu đừng quên, anh ta đã bán đứng cậu một lần rồi.”

Giọng nói Lộ Tây giống như thở dài.

Tôi tiếp tục ngắm cảnh hai bên đường, thản nhiên trả lời một câu: “Mình không quên.”

“Vậy cậu...”

Tôi đánh gãy lời cô ấy: “Mình cùng anh ta bây giờ đều làm việc ở Hằng Thịnh. Cùng đi Hongkong cũng hoàn toàn là vì công việc.”

“Không phải cậu vừa gọi điện thoại cho anh ta?!”

Tôi sững sốt, một lát sau mới đáp lại: “Không phải gọi cho anh ta.”

Lộ Tây cũng sững sốt, ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi, “Vậy gọi cho ai?”

Tôi suy nghĩ, vẫn quyết định không nói cho cô ấy.

Lộ Tây cũng không chịu buông tôi, cứng rần tra khảo.

“Cậu biết không? Cậu vừa rồi lúc gọi điện thoại, biểu hiện thật là mình sợ muốn chết.”

Mặt tôi biến sắc. Ở trên xe mà cô ấy nói chữ “chết”, nếu không phải tôi đã tự trấn an chính mình chắc sẽ không không chế được. Tôi tự biết ngữ khí mình không bình thường, cố gắng làm cho giọng nói mình nhẹ nhàng một chút: “Tại sao dọa đến cậu?”

Lộ Tây bên lái xe, bên kể lể, trên mặt hồn nhiên nổi giận: “Biểu tình của cậu làm cho mình nghĩ rằng cậu đang yêu.”

Cô ấy nói như thế.

Tôi giật mình đưa tay sờ mặt, sau đó nghiêng người soi gương, nhìn lại chính mình.

Ở trong gương tôi nhìn thấy vẫn là khuôn mặt có chút mệt mỏi, là khuôn mặt bình thường của tôi.

Làm sao có thể?

Tôi nghiêng đầu, muốn hỏi Lộ Tây vấn đề này.

Đáng tiếc tôi vừa định hỏi, Lộ Tây đã nhanh chân hỏi trước tôi vài chuyện.

Ngẫm lại, vẫn là quên đi.

Lộ Tây còn muốn ép cung chuyện tôi gọi điện thoại cho ai, tôi chỉ có thể dời đi sự chú ý của cô ấy, hỏi một cô ấy xem có thể cùng tôi đi mua một bộ lễ phục để mặc ở tiệc sinh nhật của Thác Ni cũng chính là lễ đính hôn của cô ấy hay không.

Quả nhiên tôi thành công, cô ấy hưng phấn hỏi: “Không phải cậu rất nhiều việc sao? Thế nào lại rảnh rỗi như vậy?”

“Hôm nay mình rảnh một ngày, mua sắm, giảm sức ép.”

Lộ Tây nghe vậy, gật gật đầu, đổi hướng, tăng tốc rời đi. Xe một đường chạy thẳng đến trung tâm mua sắm.

Tôi còn nhớ rõ nửa tháng trước đến đây cùng an hem họ Diêu, nhìn thấy trong tủ kính một cửa hàng bộ lễ phục Versace. Bây giờ tôi đến xem lại, đúng như dự đoán, bộ lễ phục đó đã không còn ở chỗ cũ.

Tôi nhìn bộ váy khác bày ở tủ kính, trong lòng không khỏi hụt hẫng.

Thấy tôi dừng lại, Lộ Tây liền kéo tôi vào trong cửa hàng đó.

Vừa tiến vào, một nhân viên cửa hàng xuất hiện, cung kính hỏi chúng tôi cần gì. Trong cửa hàng khách không nhiều lắm.

Lộ Tây hình như là khách quen, nhân viên phục vụ vừa thấy liền chào hỏi: “Diêu tiểu thư, chúng tôi vừa có hàng mới về, cô có muốn xem hay không?”

Lộ Tây vỗ vỗ bả vai tôi, “Cậu từ từ chọn, mình đi xem hàng mới trước.” Sau đó liền đi theo nhân viên phục vụ kia.

Rất nhanh, một nhân viên phục vụ khác xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Tôi không thích khi chọn quần áo có người bên cạnh lúi lo nói chuyện, cũng may người này rất có tố chất nghề nghiệp, chỉ khi tôi đối với bộ quần áo nào tỏ vẻ rất hứng thú mới nhẹ nhàng nói: “Chiếc váy ngắn màu lam này rất thích hợp với tiểu thư, có muốn thử hay không?”

Tôi gạt đầu, nhân viên cửa hàng liền lấy đồ từ trên chiếc giá xuống, đặt vào tay tôi.

Tôi đi vào phòng thử.

Mặc xong, tôi ngắm gương trên tường phòng thử đồ, xoay qua xoay lại, không tòi.

Vì thế đi ra ngoài để Lộ Tây quyết định.

Lộ Tây bình thường rất thích soi mói, cô ấy đem tính cách cổ quái này trở thành thú vui hàng đầu.

Làm bạn tốt, tôi đã quen lấy chính mình để thỏa mãn thú vui cổ quái này của cô ấy.

Lộ Tây đang xem hàng mới, tôi ở bên ngoài đứng trước gương, ngắm lại.

Chiếc đai tinh tế làm nổi bật vòng ngực cùng vòng eo thon thả, tôi nhìn mình trong gương, dáng người thướt tha, những nếp uốn ở chân váy thoát nhìn mảnh mai mà yếu điệu.

Tôi ở trước gương, xoay một vòng, xem thiết kế sau lưng của bộ lễ phục. Đúng lúc này, tôi nghe được tiếng di động cách đó không xa vang lên.

Tôi nhìn phản xạ trong gương, thấy hai người phụ nữ ngồi trên ghế đối diện, trong đó có một người lấy điện thoại trong túi ra. Tôi cũng không để ý làm gì, tiếp tục ngắm bộ lễ phục trên người mình. Bộ lễ phục màu lam này, tuy đẹp, nhưng vẫn không sánh được với bộ ngày hôm đó tôi nhìn thấy.

Có lẽ càng không có được thì càng cảm thấy nó tốt. Tóm lại, bộ lễ phục này, tôi cũng không thật sự cảm thấy vừa lòng.

Tôi quay đầu nhìn Lộ Tây, đang chuẩn nhờ cô ấy cho ý kiến, lại nghe thấy người phụ nữ nghe điện thoại vừa nãy đột nhiên cao giọng tuôn ra một tràng:

“Họ Hoàng, tôi nói cho anh, việc ly hôn này quyết định rồi! Anh đi với con hồ li tinh kia đi, chúng ta đã xong!!!”

Nói xong hung hăng cầm điện thoại ném đi.

Không khéo, chiếc di động kia nện ở trên tường bật ra bay đến phía tôi.

Tôi nhanh chân tránh sang một bên, chiếc di động kia liền giáng trên mặt gương.

Người phụ nữ ném điện thoại lúc này vừa khóc vừa chạy tới: “Xin lỗi, xin lỗi ...”

Mỗi câu “xin lỗi” đều mang rất nhiều nước mắt, thi nhau tuôn xuống.

Tôi nhìn người phụ nữ này có chút kinh ngạc, cũng không thể nào biểu hiện ra ngoài, ngượng ngùng cười một tiếng: “Không sao, không chạm vào tôi, không sao.”

Tôi đã nhận ra người phụ nữ này, đúng là vợ của Hoàng Hạo Nhiên.

Chờ cho người phụ nữ đó quay đi, tôi không khỏi ngoái đầu nhìn lại, nhìn người đó khóc không thành tiếng mà không tự giác ôm lấy chính mình.

Lúc này, dường như nghe thấy động tĩnh bên này mà Lộ Tây vội vàng đi tới, từ trên cao nhìn xuống xem tôi: “Sao vậy? Mình vừa thấy người kia vừa khóc vừa đi đến chỗ cậu.”

Tôi lắc lắc, cúi đầu suy nghĩ: “Mình không biết ... Có lẽ ... Mình thật sự làm sai.”

Lộ Tây hiển nhiên không hiểu những lời này của tôi: “Cái gì? Làm sai?”

Tôi không trả lời, chỉ cười với cô ấy, cũng cười với chính mình trong gương.

Phút nhạc đệm làm người ta xấu hổ này trôi qua rất nhanh.

Tôi lại chọn một bộ lễ phục tiến vào phòng thử đồ.

Trong đó, tôi lấy di động gọi cho công ty thám tử tư.

Đối phương chưa kịp nói chuyện tôi đã lên tiếng trước: “Việc của Hoàng Hạo Nhiên bên anh làm tốt lắm, tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho anh.”

Sau đó, cũng không đợi người kia trả lời, tôi tự cắt điện thoại.

Tôi nhìn mình trong gương, không khỏi nghĩ đến người phụ nữ vừa rồi hai mắt đầm lệ, hét lên trong di động như quyết đoán vô cùng, mà khi cúp điện thoại xong khóc không thành tiếng.

Khi tôi nhờ công ty thám tử tư điều tra Hoàng Hạo Nhiên, mở một bức ảnh đã nhìn thấy người phụ nữ ấy. Đó là vợ của Hoàng Hạo Nhiên.

Cô ta xinh đẹp, giàu có, từ nhỏ đã được cha nuông chiều che chở trong lòng bàn tay.

Nếu ba của Lâm Vi Linh không chết, Lâm Vi Linh cũng sẽ giống như vậy, hạnh phúc lớn lên, không trải qua một chút gian nan đổ vỡ.

Đáng tiếc Lâm Vi Linh tôi mệnh tiện.

Mà cô ấy, cũng chẳng phải là hạnh phúc. Dù sao cũng bị gả cho một người đàn ông như vậy.

Tôi nói với chính mình trong gương: Hoàng Hạo Nhiên, anh liên kết với Hồ Khiên Dư, đó là đối đầu với tôi. Tôi chỉ đem ảnh anh yêu đương vụng trộm trao cho vợ anh chứ không gửi thẳng đến công ty của bố vợ anh, đã coi như là nhân từ.

Vỗ vỗ má, tôi cầm lấy bộ lễ phục bị đặt ở một bên kia.

Tôi cúi đầu, nhìn bộ lễ phục này, rốt cuộc cũng không muốn mặc thử, liền đơn giản mang ra ngoài.

Lộ Tây đang dựa vào quầy, bộ giáng lười nhác liếc mắt xem tôi: “Tại sao không thay?”

Tôi nhìn chiếc váy trong tay, chán nản: “Không thích lắm.”

Nói xong tôi đem lễ phục trả lại nhân viên cửa hàng, hỏi một câu: “Tháng trước, bộ váy trong tủ kính ...”

Nhân viên cửa hàng nở nụ cười ái ngại: “Xin lỗi, bộ váy đó nửa tháng trước đã có người mua.”

Tôi gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Lộ Tây rất ngạc nhiên, đi đến hỏi: “Bộ như thế nào?”

Tôi miêu tả qua loa lại bộ lễ phục kia một lần, Lộ Tây lập tức nhớ lại. Cô nàng này, trí nhớ đối với quần áo làm người ta thấy kì lạ.

Tôi vừa nói xong, Lộ Tây liền chắc chắn thở dài: “Bộ lễ phục đó mình đã nhìn thấy ở Paris, nhưng nghe nói là hàng trưng bày, không bán. Ai có cơ như vậy lại mua được nó? Nên biết rằng, không phải cứ có tiền là mua được.”

Tôi ở một bên nhìn vẻ mặt sinh động của Lộ Tây, không nói gì. Nhưng sự im lặng của tôi bị Lộ Tây hiểu nhầm, cô ấy nhếch mắt nhìn tôi một cái: “Thích đến vậy sao?”

Tôi khẽ cười, lắc đầu.

Nhưng không biết phản ứng này của tôi, ở trong mắt Lộ Tây giải nghĩa thế nào, chỉ thấy cô ấy đi đến trước mặt nhân viên cửa hàng hỏi: “Người mua bộ lễ phục kia, ở đây có lưu lại không?”

Nhân viên cửa hàng bị hỏi như vậy có chút khó xử, dường như là không được phép để lộ thông tin của khách hàng, quanh co không chịu đáp.

Tôi chỉ đứng một bên nhìn Lộ Tây cùng nhân viên cửa hàng kia một hồi một đáp, nói: “Không cần.”

Tuy rằng thích nhưng chẳng qua chỉ là bộ quần áo, không cần tốn công như vậy.

Lộ Tây không để ý đến tôi, nhân viên này vừa rồi ấp úng, cái gì cũng không chịu nói hẳn là đã chọn đến Diêu gia nhị tiểu thư. Cuối cùng Lộ Tây cũng không muốn rầy rà, lấy điện thoại gọi đến chủ cửa hàng, bắt chủ cửa hàng nói lại với nhân viên ở đây.

Cô nhân viên này hẳn là đã được dạy dỗ một trận, biết được trước mắt là người không thể đắc tội, cung kính đưa điện thoại trả lại cho Lộ Tây: “Điều tiểu thư, trong máy tính của chúng tôi có thông tin của vị khách này, tôi đi lấy cho cô.”

Nghe vậy, mặt Lộ Tây lộ vẻ đắc thắng, tao nhã bước chân đi theo nhân viên đến quầy, lấy thông tin.

Lộ Tây quay đầu, thấy tôi vẫn đứng đó còn không quên quay lại, lời tôi cùng đi đến.

Nụ cười trên mặt nhân viên cửa hàng kia có chút gượng, nhưng cô ta cũng biết vị tiểu thư họ Diêu này không phải bình thường, vẫn là cố gắng cười, chỉ là nụ cười pha chút giả tạo.

Vị khách hàng kia để lại địa chỉ cùng số điện thoại trên hóa đơn làm phương thức liên hệ.

Nhân viên cửa hàng đem dãy số điện thoại đọc cho Lộ Tây, Lộ Tây nhanh chóng cầm điện thoại bấm số.

Lúc đọc đến số đuôi, tôi thấy Lộ Tây sửng sốt, sau đó ngẩng đầu, nhìn nhân viên cửa hàng một cách kì quái, tiện đà chuyển tầm mắt đến tôi, như thể phát hiện chuyện gì hài hước, ý cười lộ dần trên mặt.

Tôi nhìn Lộ Tây như, trong lòng bồn chồn hỏi: “Làm sao vậy?”

Lộ Tây cười ha ha, sau đó mới nói: “Đây là số của anh trai mình!”

Tôi sửng sốt, sau đó cười một cái. Trong lòng thở dài, thật trùng hợp!

Ở một bên, Lộ Tây trực tiếp bấm số điện thoại, gọi cho Diêu Khiêm Mặc.

Cũng không biết Diêu Khiêm Mặc ở đâu bên kia nói gì, Lộ Tây cười hì hì đem di động đưa cho tôi, ý bảo tôi nghe.

“Em muốn bộ lễ phục này?”

Từ đầu kia điện thoại, giọng nói Diêu Khiêm Mặc mang ý cười.

Tôi cũng cười: “Không biết có thể nhường lại hay không?”

“Định mặc vào lễ đính hôn Lộ Tây?”

“Ừm!”

Sau đó, im lặng một chút, Diêu Khiêm Mặc lại một lần nữa mở miệng: “Có bạn trai đi cùng chưa?”

Tôi nghĩ một lúc: “Hình như không có quy định không thể tham dự một mình.”

Tiếng cười của Diêu Khiêm Mặc truyền đến, thoáng có chút trầm thấp, sau đó tắt hẳn: “Lễ phục này anh định tặng cho bạn gái đi cùng đến buổi tiệc ngày hôm đó, không có ý định nhường lại.”

Kết luận cuối cùng, lễ phục Diêu Khiêm Mặc mua, thuộc về tôi. Còn tôi, trở thành bạn gái anh ta.

Tôi cắt điện thoại, trả lại di động cho Lộ Tây.

Về mặt Lộ Tây tò mò, nếu cô ấy mở miệng hỏi sẽ không thể nào ngừng lại được, tôi liền nói luôn: “Lễ đính hôn của cậu, anh trai cậu sẽ đi cùng mình.”

Mua sắm xong ăn uống là hành trình nhất định của các cô gái.

Đến nhà hàng.

Phòng ăn, không tồi. Chỗ chúng tôi ngồi trước mắt là bàn ăn, có một đầu bếp phục vụ. Tất cả quá trình chế biến nhìn không bỏ sót một công đoạn. Lộ Tây vui vẻ ăn, tôi lại bị điện thoại làm phiền đến phát điên.

Vừa nhận xong một cuộc điện thoại, từ bên ngoài đi vào chỉ uống một ngụm rượu lại tiếp tục có điện thoại. Tôi không thể không lại một lần nữa đi ra ngoài nhắc máy.

Hồ Khiên Dư quả không tầm thường, điện thoại gọi tới là từ người quản lý công ty của tôi ở bên Hongkong, cũng chính là người lần trước đứng tên giúp tôi tham gia cuộc đấu giá.

Anh ta nói cho tôi biết, Hồ Khiên Dư đã cho người đến, lấy danh nghĩa Hằng Thịnh liên hệ với anh ta, đề xuất việc hợp tác khai phá đất. Công ty của tôi ở Hongkong đăng kí là công ty có vốn đầu tư nước ngoài, tất cả các tư liệu đều được chính phủ Hongkong giữ bí mật. Hồ Khiên Dư có thể điều tra nhanh như vậy được, thật ngoài sức tưởng tượng.

“ ... Ngoài người từ Hằng Thịnh, còn có người của Lý Triệu Giai cử đến.”

“Bây giờ vẫn đang đàm phán?”

“Đúng, bọn họ đến từ lúc 9 giờ, bây giờ vẫn ở trong phòng họp thương lượng. Bọn họ đã thảo hợp đồng cho chúng ta, luật sư đang xem xét.”

“.....”

Tôi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ, xem ra hợp đồng này rất dài.

“Muốn tôi gửi hợp đồng cho cô hay không?”

“Được.” Dừng một chút, tôi tiếp tục, “Nhưng cho dù bọn họ đề xuất điều kiện gì, tạm thời không được kí.”

“Nhưng điều kiện bọn họ đưa ra rất có lợi đối với công ty chúng ta ...”

“Tạm thời cứ như vậy, mặc kệ là điều kiện gì, không được đáp ứng.”

Tôi nói xong, đang muốn cúp điện thoại, lại nhớ tới một việc, vì thế dừng lại bổ sung thêm một câu, “Còn nữa, nhớ kỹ, người có quyền sở hữu đất bây giờ là Lý Huy Trạch, không phải Lý Triệu Giai.”

Tôi cúp điện thoại, thở phào một hơi, đẩy cửa đi vào.

Lộ Tây đang chăm chú nhìn đồ ăn trên bàn, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn tôi: “Cậu cũng thật bận a.”

Tôi cười một cái, không nói gì ngồi xuống.

“Không phải cậu có một ngày nghỉ ngơi sao?”

Tôi khoát khoát tay: “Không có cách nào cả, nhà tư bản bóc lột sức lao động nhân dân, sao trách mình được.”

Trên bàn bày ra món thịt nguội, tôi lấy dưa bắp một miếng, chấm mù tạt ăn vào, miệng vừa cay vừa nóng.

“Buổi chiều lại đi shopping?” Lộ Tây ăn nhiệt tình, quay đầu, hếch cằm nhìn tôi.

Tôi vừa ăn vừa lắc đầu. Miệng cô ấy liền chu lên, “Thật mất hứng.”

Tôi cắt một miếng thịt bò đưa lên miệng cô ấy, thấy cô ấy ngoan ngoãn ăn, tôi liền tiếp tục thỏa mãn chiếc dĩa dĩa trống rỗng của mình.

Ăn uống no say, tôi lau khóe miệng, xách túi, vỗ vỗ Lộ Tây vẫn đang nhàn hạ ngồi, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Biết buổi chiều tôi không thể tiếp tục rong chơi cùng, rõ ràng cô ấy uể oải ra mặt.

“Đưa mình đến chỗ anh trai cậu.”

“Ách?”

“Lấy lễ phục.” Tôi thản nhiên nói, kéo Lộ Tây vẫn đang ngồi im không chịu đứng dậy.

“Anh ấy bảo cậu đến lấy ngay bây giờ? Anh ấy về rồi sao?” Cô ấy kinh ngạc, mở lớn mắt hỏi tôi.

Tôi nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã gần buổi chiều.

Diêu Khiêm Mặc quả thật bận rộn, lúc gọi điện thoại anh ta còn đang trên đường từ sân bay trở về nhà. Nhưng trong điện thoại anh ta bảo kêu Lộ Tây trực tiếp đưa tôi đến nhà anh ta, hoặc là, lúc nào tôi rảnh có thể tự mình qua lấy.

Tôi không biết địa chỉ của Diêu Khiêm Mặc, nhưng không sao, Lộ Tây nhất định biết. Nhưng nhìn Lộ Tây đang loay hoay tìm chỗ đỗ xe, tôi có chút choáng váng. Xuyên qua cửa kính nhìn ra ngoài, trước mặt là tòa khách sạn cao ngất. Kì lạ, Tôi ở nhà của Diêu Khiêm Mặc, Diêu Khiêm Mặc lại chuyển đến khách sạn? Hơn nữa, lại là khách sạn tôi từng ở khi vừa về nước? Tôi không khỏi ngạc nhiên.

“Anh ta ở đây?”

Tôi chỉ chỉ ngoài cửa kính xe, ngón tay hướng về phía đại sảnh khách sạn hỏi Lộ Tây đang lái xe.

Lộ Tây gật đầu, dường như cũng không cảm thấy có gì không đúng, “Anh ấy làm căng với ba, lại bởi vì chuyện kết hôn làm cho bà già kia lải nhải không thôi, không chịu nổi liền chuyển ra khỏi nhà ở nơi này.”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Nghe Lộ Tây giải thích xong tôi lại nghi ngờ.

“Đại khái là trước khi cậu về nước không đến một tuần anh ấy chuyển đến ở khách sạn.”

Tôi nhất thời mơ màng, anh ta lại ở nơi này còn trước cả tôi?

“Tại sao anh ấy không ở nhà kia của mình?” Ngược lại, muốn nhường cho tôi?

Lộ Tây nghiêng đầu suy nghĩ, “Sợ nhìn cảnh nhớ người.” Cuối cùng lại thêm vào một câu làm cho người nghe thấy thật ba phải: “Có lẽ.”

Quên đi.....

Tôi không muốn suy nghĩ nhiều lúc này, xuống xe, đi theo Lộ Tây vào khách sạn, đến thang máy.

Lộ Tây dùng thẻ quẹt vào cửa. Chúng tôi một trước một sau tiến vào phòng.

Lúc này nghĩ lại, thì ra tôi đã rất lâu không ở khách sạn, sống ở cái gọi là “nhà” kia, đối với mùi vị đặc trưng của khách sạn dĩ nhiên có chút xa lạ.

Phòng rất lớn, tầm nhìn cũng trống trải, tôi đứng ở ngoài.

Tuy Diêu Khiêm Mặc nói rằng, bộ lễ phục kia ở tủ quần áo trong phòng ngủ, nhưng tôi cũng không nghĩ mình nên tự tiện đi vào phòng người xa lạ để lấy đồ.

Lộ Tây ngược lại tỏ ra rất tự nhiên, đến tủ lạnh lấy đồ uống còn không quên hỏi tôi: “Muốn uống gì không?”

Tôi đối với hành động này thấy nhưng không thể trách, Lộ Tây có thể phòng, chắc hẳn là rất thường xuyên đến. Nhìn thấy tôi ngồi ở sofa, cô ấy lớn tiếng: “Mau vào đi, thay bộ lễ phục kia ra cho mình xem nào.”

Nói xong phát phát tay, chỉ vào phòng ngủ.

Tủ quần áo rất dễ tìm, mở cửa ra liền nhìn thấy chiếc hộp tinh tế không thua gì hàng thủ công mỹ nghệ. Mở chiếc nắp ngọc màu xanh, tôi lấy chiếc váy ở bên trong ra ngoài, đi đến trước gương lớn.

Bộ trang phục tôi tâm đắc chính là nó.

Tôi cởi bộ quần áo mùa đông nặng nề trên người, cũng không để ý điều hòa trong phòng chỉ vừa mới bật, nhiệt độ còn khá lạnh, cẩn thận mặc đồ vào.

Tôi nhìn trong gương, bộ váy trên người bây giờ làm tôi thay đổi rất nhiều. Những đóa hoa sẫm màu tản trên chân váy, những nếp nhăn tự nhiên xếp lại, ôm lấy vòng eo làm nổi bật lên những đường cong nữ tính. Phía sau bộ lễ phục có một chiếc khóa giọt lệ, tôi vòng tay ra phía sau cổ kéo lên nhưng thế nào cũng không với tới.

Đưa lưng về phía gương, thử vài lần, lại như trước không xong.

Lúc này tôi nghe thấy tiếng đẩy cửa rất nhỏ. Chắc hẳn Lộ Tây ở bên ngoài không đợi được. Tôi lười quay đầu nhìn, một mặt tiếp tục nhìn gương, một mặt cao giọng nói với Lộ Tây: “Giúp mình kéo khóa sau.”

Lộ Tây không trả lời tôi.

Tôi đợi một lát vẫn không thấy Lộ Tây đến giúp, tức giận phủ phủ vẩy quay đầu.

Tôi đang chuẩn bị trút giận, lại ở lúc xoay đầu thấy rõ người phía sau mà sững sốt.

Dường như Diêu Khiêm Mặc cũng ngăn người nhưng rất nhanh khôi phục, không nhanh không chậm đi đến phía tôi.

Lúc này tôi cực kì xấu hổ, anh ta dừng lại trước mặt tôi, thấy tôi không nhúc nhích liền đi một vòng đến sau lưng. Một khoảng lưng tôi vốn đang lạnh lẽo, bị đầu ngón tay ấm lạnh của Diêu Khiêm Mặc chạm vào mà cứng đờ.

Xuyên thấu qua gương tôi thấy Diêu Khiêm Mặc nhẹ nhàng đặt tay ở lưng tôi mang đầu khóa kéo lên.

Cả người tôi cứng ngắc, toàn bộ nơon thần kinh đều tập trung ở trên lưng. Nơi đó, ngón tay Diêu Khiêm Mặc giống như vô tình mà nhẹ nhàng xẹt qua.

“Cám ơn.”

Tôi xoay người, cố gắng tỏ ra tự nhiên tươi cười.

Nhưng nháy mắt sau, nụ cười của tôi lập tức đông lại.

16. Chương 31-01

Chap 31: Đa suyễn (P1)

Gần gũi quá.

Diêu Khiêm Mặc ở trước mặt tôi, dù tôi đi giày cao gót, anh ta ước chừng vẫn cao hơn tôi nửa cái đầu, lúc này miệng anh ta đối diện mi tâm tôi.

Tôi theo bản năng lùi về phía sau nhưng đáng tiếc phía sau lưng là tủ quần áo.

Muốn lui cũng không thể lui.

Không biết tại sao, thái độ của Diêu Khiêm Mặc đột ngột trở nên rất tốt, nét mặt vừa rồi còn nghiêm túc, đảo qua một cái trong mắt đã như có ý cười.

Anh ta cũng không nhúc nhích, cách một khoảng ngắn ngủi mang theo ý cười nói với tôi: “Đi ra ngoài thôi, Lộ Tây đã pha café rồi.”

Nói xong Diêu Khiêm Mặc lui về phía sau từng bước.

Khoảng cách giãn ra, tôi ổn định hô hấp nhìn chính mình trong gương, lại nhìn anh ta: “Có thể ra ngoài trước không? Em muốn thay quần áo.”

Diêu Khiêm Mặc mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Đợi anh ta ra cửa, tôi nhanh chóng đổi đồ, vuốt vuốt lại tóc, sau cũng đi ra ngoài.

Hương café tỏa ra thơm nồng, nhưng tôi không có tâm trạng thưởng thức, cầm lấy túi muốn đi.

“Không ngồi lại một lát?” Lộ Tây tiếc rẻ, “Café cho cậu cũng đã pha xong rồi!”

Tôi cười, không khỏi đảo mắt nhìn qua Diêu Khiêm Mặc.

Người đàn ông này cười rất nguy hiểm, người như thế, nếu không phải giá trị con người cùng lợi ích tương quan, tốt nhất không nên xuất hiện.

“Công ty có việc, mình bận.”

Tôi lấy cớ, sau đó bỏ đi.

Trước khi ra cửa, Diêu Khiêm Mặc gọi lại, “Đừng quên ...” Nói xong, cầm hất hất chỉ chiếc hộp trong tay tôi.

Tôi gật đầu qua loa.

“Hôm đó anh đến công ty đón em.”

“Được”. Nói xong, mở cửa, đi ra ngoài.

Tôi trở về nhà, hợp đồng kia đã gửi đến. Tôi xem xét từng điều khoản, quả nhiên rất có lợi, đáng tiếc, giám đốc thực sự phía sau là tôi, cho dù là điều kiện gì cũng không thể dễ dàng chấp nhận được.

Chẳng qua, nếu như Lý Huy Trạch không chịu nổi áp lực của phụ thân, đem đất bán cho Hồ Khiên Dư tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Tôi cá Lý Huy Trạch không cam lòng vĩnh viễn đứng dưới trướng Lý Triệu Giai.

Hủy giấy tờ. Sau đó đến Hằng Thịnh.

Khi tới nhà ăn nhân viên đúng là 3 giờ chiều, thời gian báo cáo cuối ngày.

Tôi ngồi dựa vào cửa sổ, gọi một ly café, chờ đợi.

Không bao lâu, Lý Mục Thần xuất hiện ở nhà ăn, tất nhiên, bên cạnh còn có vài đồng nghiệp ở phòng tài vụ.

Nhìn thấy tôi, Lý Mục Thần dường như có chút ngoài ý muốn.

Anh ta đương nhiên bất ngờ, bởi vì tôi không chỉ xuất hiện lúc này, còn ngồi vị trí bình thường anh ta vẫn ngồi.

Không biết Lý Mục Thần nghĩ thế nào, anh ta gọi café, cũng không để ý gì, thản nhiên ngồi xuống trước mặt tôi.

“Xin chào.” Tôi mở miệng.

Anh ta trả lời: “Ừm, xin chào!”

Lúc này là thời gian nghỉ giải lao buổi chiều của phòng tài vụ, tôi ở đó một thời gian, cùng đồng nghiệp không gọi là thân, nhưng cũng tính là từng có quen biết. Mà hiện tại tôi cần thông tin từ họ, không biết ngày hôm nay có thanh toán đầu tư hay không.

Nếu Hồ Khiên Dư thật sự muốn bắt tay với Lý Triệu Giai, nhất định sẽ cùng ban quản trị Hằng Thịnh thảo luận hợp đồng hợp tác, mà quyết định của ban quản trị Hằng Thịnh đưa ra, trước hết sẽ cần bộ tài vụ tính toán vấn đề tài chính.

Tôi lấy danh nghĩa đồng nghiệp cũ, băng quơ hỏi tình hình gần đây.

Có người tự nhiên nhắc tới: “Nghe nói cô cùng hồ tổng đi Hongkong?”

Tôi cười: “Đúng vậy, tôi vừa về sáng nay.”

Sắc mặt Lý Mục Thần không tốt. Đối với lòng tự trọng của đàn ông, tôi không phải không hiểu. Có lẽ anh ta cảm thấy bị tôi chơi đùa trong lòng bàn tay. Đối với việc này, tôi chỉ có thể trong lòng nói thật xin lỗi.

Tôi biết bị người khác dẫm lên tự trọng là điều thống khổ đến mức nào. Đáng tiếc, lợi ích ở trước mặt, tự trọng có gì đáng nói? Đạo lý thắng làm vua ai cũng đều hiểu được, không phải sao?

“Vậy Hồ tổng đâu? Đã trở về chưa?”

Những cô gái trong bàn đối với việc này đều rất hứng thú, người hỏi câu này, tôi nhớ rõ, Trương Hy Tri.

“Hồ tổng đi Thụy Sĩ nghỉ phép.” Tôi uống một ngụm café, tạm thời hưởng thụ một chút thời gian nhàn hạ.

“Không thể nào, nghỉ phép còn không quên gọi điện thoại về nhắc nhở chúng tôi ...”

“Cái gì?” Tôi thản nhiên hỏi, lại cảm thấy lo lắng.

Trương Hy Tri cười, không nhắc lại.

Lý Mục Thần mở miệng: “Cũng không có gì, chỉ là bảo chúng tôi thống kê tài chính gửi ban quản trị.”

Anh ta nói như vậy, tôi không thể không nhếch mi nhìn. Anh ta rất thanh thoi, uống trà, tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời tàn trưa chiếu vào trên mặt có chút thản nhiên.

Tôi à một tiếng, nói với Trương Hy Tri đang cười hì hì: “Mọi người cũng thật bận!”

Trương Hy Tri hơi ngượng ngùng: “Em chúc vụ thấp, án tử lớn như vậy không cần em nhúng tay.”

Tôi tự hỏi lời của cô ấy.

Sau đó nói: “Làm gì có, không phải cô vẫn phụ trách phần liên hệ công tác?”

Trương Hy Tri dường như không mở miệng được, liếc mắt nhìn Lý Mục Thần.

Lý Mục Thần vẫn như trước uống trà, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Sau đó, Trương Hy Tri chỉ xấu hổ cười cười, cũng không nói tiếp.

Lý Mục Thần, Trương Hy Tri, hai người này có chút kì lạ.

Giờ nghỉ giải lao buổi chiều của bộ tài vụ chấm dứt rất nhanh, chúng tôi trong lúc đó tán gẫu nói chuyện phiếm coi như là vui vẻ, sau khi tạm biệt, bộ họ đi, tôi gọi Lý Mục Thần lại: “Gần đây em tìm được một nhà hàng rất đặc biệt, có muốn cùng đi thử xem không?”

Tôi nhớ rõ anh ta từng mời tôi như vậy.

Đáng tiếc, trước kia là anh ta xin tôi, bây giờ là tôi xin anh ta. Xem ra phong thủy có chút thay đổi.

Anh ta thản nhiên nói, trên mặt không chút biểu tình: “Xin lỗi, buổi tối tôi có hẹn.” Nói xong liền rời đi.

Có hẹn? Phải không?

Đại khái Lý Mục Thần đã quên, bây giờ tôi làm việc ở phòng trợ lý, hành trình công việc của anh ta, tất cả đều trong máy tính phòng của tôi.

Tôi trở về phòng xem xét lịch làm việc, lịch trình này đều được sắp xếp, mà nhân viên cao cấp, ví dụ như Lý Mục Thần, lịch trình mỗi tuần đều đã sớm báo lên.

Tôi nhanh chóng tra ra: Buổi tối anh ta có hẹn với công ty kiến thiết.

Địa điểm, tất nhiên cũng tìm được.

Những người khác trong phòng trợ lý nhìn thấy tôi đều khó hiểu: “Cô đã về rồi sao không ở nhà nghỉ ngơi còn chạy đến công ty làm gì?”

Tôi cười: “Trời sinh vât vã, không có cách nào.”

Chính xác, trở lại công ty, chính là bắt đầu làm việc. Bởi vì thời gian cuối năm nay, toàn bộ công ty đều bận tối mảy tối mặt.

Đau đầu nhất đó là quyết toán tài vụ cuối năm. Mỗi một bộ trình lên hợp đồng tổng hợp, đều phải được phòng trợ lý hạch định qua, tổng kết lại một lần, sau đó mới trình lên tổng giám đốc cùng các cổ đông.

Mấy năm gần đây, thành viên ban giám đốc của Hằng Thịnh thay đổi rất nhiều, ngoài nhân vật lớn như Hồ Khiên Dư chức vụ không có gì thay đổi, rất nhiều cổ đông lớn trong công ty đều đã bị Hồ Khiên Dư thu mua.

Kết quả trực tiếp của việc làm đó là: Số người trong ban giám đốc hàng năm đều giảm bớt, mà cổ phần đứng tên Hồ Khiên Dư theo đó ngày càng nhiều.

“Vừa hay, nếu cô đến công ty rồi thì qua đây, đem mấy số liệu này làm một bảng excel, sau đó đưa đến bộ tài vụ làm công tác thống kê.”

Nói xong đem cả tập tài liệu để lên bàn tôi.

Tôi cố gắng thật nhanh hoàn thành bảng thống kê này, nhìn thời gian, còn kịp, vào thang máy đến bộ tài vụ. Lúc này, bộ tài vụ rất nhiều người, ai ai cũng bận rộn.

Nhưng Lý Mục Thần đã không còn ở đây.

Tôi đem tất cả giao cho Trương Hy Tri. Trương Hy Tri lúc này có vẻ rất nhàn rỗi, tôi đưa bảng thống kê xong cô ấy mới có việc để làm.

Nhưng rất nhanh, một đồng nghiệp khác chạy đến cầm ngay lấy, sắc mặt không tốt: “Bà cô ạ, cứ nghỉ ngơi đi, việc này để tôi làm là được rồi.”

Cuối cùng, Trương Hy Tri cùng tôi đi vào gian trà nước.

Lúc này tôi nhàn rỗi liền hỏi cô ấy: “Lại gặp rắc rối?”

Trương Hy Tri cười hì hì, gãi đầu: “Chị Lâm, chị đã biết chỉ cần em há mồm là có thể gặp rắc rối. Gặp rắc rối rồi, bọn họ sợ, sẽ không cho em làm việc. Việc vừa rồi chị cũng thấy rồi đấy!”

Trương Hy Tri này, tôi biết không nhiều lắm.

Trương Hy Tri không cẩn thận trong lúc làm việc, nhưng bất đắc dĩ, ba của cô ta lại là đại cổ đông trong ban giám đốc, cho nên không ai dám động vào, đợt giảm biên chế cuối năm cũng sẽ không tính đến cô ấy.

“Gặp rắc rối gì?”

Cô ấy cụp mắt, không chút suy nghĩ đã mở miệng: “Buổi sáng hôm nay, Lý Mục Thần bảo em thảo một bản hợp đồng, nhưng em nhầm ba triệu bảy trăm ngàn thành ba ngàn bảy trăm vạn. Bởi vì việc này, Lý Mục Thần bị chọc giận.”

“Ba triệu bảy trăm ngàn?”

“Đúng vậy, hợp đồng này dùng để quy hoạch lô đất mới giành được ở Hongkong!”

Tôi nghĩ rồi nói: “Cô không xem tin tức? Hằng Thịnh chúng ta không mua được lô đất đó. Hơn nữa, lô đất đó cũng không phải giá ba triệu bảy trăm ngàn.”

“Ách? Vậy em nghe nhầm?”

“Cái gì?”

“Khi đó em nghe thấy Lý Mục Thần gọi điện thoại cho Hồ tổng, rõ ràng nói đã mua được lô đất đó, hơn nữa, chỉ dùng ba triệu bảy trăm ngàn để giao dịch.”

Đầu óc tôi bị những lời này làm cho hỗn loạn vô cùng, miễn cưỡng uống hết café, đứng dậy: “Xin lỗi, tôi có việc đi trước!”

Tôi thừa lúc vào thang máy xuống lầu khẩn cấp gọi điện thoại.

“Giúp tôi điều tra một chút, mấy ngày nay ở Hongkong có lô đất nào bán với giá ba triệu bảy trăm ngàn không? Còn nữa, ai mua được lô đất đó?”

Rất nhanh, đối phương đã trả lời: “Là lô đất mới giải phóng ven biển, người mua được là Lý Triệu Giai.”

Nghe vậy, tôi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó không kìm lòng được cười ra tiếng.

Hồ Khiên Dư ... Anh đào một cái hố lớn như vậy để tôi nhảy vào?

Căn bản anh biết tôi bỏ vốn giúp Lý Huy Trạch, thậm chí có lẽ công ty kia của tôi cũng đều biết rõ mười mươi.

Anh thực sự muốn đầu tư vào không phải là lô đất kia.

Anh chẳng qua ... chẳng qua là muốn dụ tôi đem tất cả vốn lưu động sở hữu cá nhân lao vào đó.

Ngủ xuẩn, luôn là tôi!

Hồ Khiên Dư, anh nhìn tôi ở trong lòng bàn tay anh, giống như một kẻ ngốc diễn trò?

Tôi về nhà, thay quần áo, ổn định lại tâm trạng sau đó rời đi.

Buổi tối tôi có hẹn, hẹn với Lộ Tây ngay tại khách sạn Lý Mục Thần có hẹn với công ty kiến thiết.

Tôi tới trước, thật lâu sau mới nhìn thấy Lý Mục Thần, ngay cách đó không xa cùng với một người luống tuổi cùng nhau uống rượu, nói chuyện.

Tôi lau khoé miệng, nói với Lộ Tây: “Có một người bạn bên kia, mình qua chào một tiếng.”

Sau đó, đứng dậy, hướng phía bàn Lý Mục Thần đi qua, trên đường nghĩ nghĩ, tôi lại lộn trở lại nói với Lộ Tây: “Đợi lát nữa, mặc kệ mình ở bên kia xảy ra chuyện gì cũng không cần lo lắng.”

Hiển nhiên Lộ Tây cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn chần chờ gật đầu.

Đáng lẽ ra tôi phải đi chào hỏi, không chỉ bởi gì tôi quen biết với Lý Mục Thần, mà còn cùng với vị khách hôm nay của Lý Mục Thần có vài lần giao tiếp.

Dù sao, tôi là thư kí thường được Hồ Khiên Dư mang theo bên người.

“Lâm tiểu thư, thật trùng hợp! Đến đây, đến đây, mau ngồi xuống!”

Tôi cười, tiến đến bên bàn bọn họ.

Lý Mục Thần thản nhiên nhìn tôi: “Thật trùng hợp, Lâm tiểu thư.”

“Đúng vậy, thật trùng hợp.” Tôi cười, cười đến quang minh chính đại.

Có một lần, Hồ Khiên Dư đưa tôi đi xã giao cùng công ty kiến thiết, bọn họ không biết tử lượng của tôi, tưởng tôi quá chén, cuối cùng, bọn họ lại là người say ngất ngưỡng, tôi lại không hề gì, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng đáng vẻ vẫn tỉnh táo như cũ.

Mà lúc này, người quản lý công ty kiến thiết mời tôi uống rượu, tôi cũng không từ chối, một chén lại một chén, cuối cùng tôi say, cười ha ha nói: “Tôi ... đi toilet một chút.”

“Lâm tiểu thư, không thể nào? Tôi nhớ rõ là tử lượng của cô tốt lắm!” Ông ta uống đến đỏ mặt, nhếch mắt khó hiểu hỏi tôi.

Tôi cũng không đáp lời, đứng dậy, ngay cả đi cũng không xong.

Cuối cùng, vẫn là Lý Mục Thần dìu tôi đến toilet nôn.

Tôi ghé vào bồn, vừa nôn vừa khóc.

Tôi nhìn trong kính, nước mắt đã tèm lem không thành bộ dáng gì, cười, lại tiếp tục cười.

Lý Mục Thần vẫn ở bên cạnh, nhìn tôi vừa khóc vừa cười như điên rồi. Cuối cùng, tôi cười đủ, đứng dậy nhìn Lý Mục Thần liếc mắt một cái: “Anh biết không? Cùng anh ta một chỗ, nơi này ...” Tôi chỉ vào chính ngực mình, “Nơi này ... rất mệt mỏi!”

Nói xong, tôi cũng không đợi anh ta phản ứng, bước chân lảo đảo tiến ra cửa toilet.

Thiếu chút nữa tôi sẽ vấp tới cửa, đúng lúc này, chân trở nên mềm nhũn, tôi ngã xuống mặt đất.

May mắn, Lý Mục Thần tiến đến đỡ được tôi.

Anh ta thản nhiên như trước nói, nhưng trong ánh mắt lại giống như có một đợt sóng ngầm mãnh liệt: “Em ... không cần như vậy.”

Tôi ngã vào khuỷu tay anh ta khóc, khóc xong rồi lại cười đẩy anh ta ra, vuốt vuốt lại mái tóc hỗn độn, nói: “Em cũng không ngờ rằng mình là loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy. Nhưng gặp anh, gặp anh ... em ...”

Tôi cũng không nói hết, dừng lại một chút, nhìn thẩn, sau đó đứng lên, mở cửa rời đi.

Cửa ở phía sau tôi chậm rãi khép lại.

Tôi chỉnh lại quần áo, rút khăn tay lau mặt một lượt rồi trở lại bàn ăn của mình.

Chap 31: Đa sựễn (P2)

Lộ Tây nhìn tôi như nhìn quỷ.

Tôi hỏi nhân viên phục vụ: “Có khăn ướt hay không?”

Nhân viên phục vụ mang khăn ướt đến, Lộ Tây cũng mang chiếc gương mini trong túi đưa cho tôi.

Tôi cẩn thận lau nước mắt trên mặt, sau đó cười với Lộ Tây một cái nói, “Chúng ta đi thôi.”

Ngồi ở trên xe, Lộ Tây vẫn xuyên qua gương chiếu hậu nhìn tôi.

Cứ như vậy hồi lâu mới nói: “Vi Linh, không cần làm mình sợ.”

Tôi dựa vào cửa kính xe: “Buổi sáng cậu vừa nói những lời này, không còn gì khác để nói sao?”

“Cậu trở nên rất kì quái.” Cô ấy lái xe, cũng không quay lại nhìn tôi mà chăm chú nhìn con đường phía trước.

Tôi không trả lời, bởi vì thật sự không có gì để nói. Tôi nhìn ngoài cửa sổ, thấy một quán bar, liền nhanh chóng hô lên: “Dừng xe.” Lộ Tây hiển nhiên bị giật mình, khẩn cấp phanh lại. Tiếng phanh chói tai truyền vào, xe vừa ổn định, tôi liền mở cửa bước xuống.

“Cậu đi đâu?” Lộ Tây quay người vội vã hỏi.

Tôi đã đi được vài bước, nghe cô ấy hỏi như vậy liền quay đầu: “Nguyện vọng của mình là đêm nay phải say. Giúp mình thực hiện, thế nào?”

Chúng tôi gửi xe, đi vào, thẳng đến quầy bar, gọi rượu, uống.

Nơi này không khí đặc quánh, mùi cồn, nước hoa, thuốc lá, nhân dân tệ ... Đủ loại mùi vị quện vào nhau, những bài hát thị trường vang lên, lọt vào tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ làm người ta khó chịu, cũng làm người ta hưởng thụ.

Sàn nhảy cũng có nhiều người hợp thành một đám đông hỗn loạn. Trong đó không thiếu những người ngoại quốc, lại càng không thiếu dân bản địa. Cho dù là nam hay nữ, trên mặt bọn họ đều mang một bộ dáng thoả mãn.

Tôi uống rượu, nhìn bọn họ nhảy.

Lộ Tây là người ưa ồn ào, lập tức đã biến mất giữa đám đông.

Tôi lẳng lặng ngồi bên quầy bar uống rượu của mình.

Tôi muốn một cuộc sống ảo ban đêm, sau đó ngày mai bắt đầu, tỉnh, lại cùng giành giật đấu tranh, lại khi bại khi thắng ...

Uống đến rất lâu sau, tôi say thật sự, Lúc uống rượu với quản lý công ty kiến thiết chỉ là làm bộ, bây giờ tôi thật sự say mềm.

Mà lúc say thật sự, tôi khóc.

Tôi ghé vào quầy bar khóc, nước mắt không tiếng động chảy ra, sau đó là nước mũi, phát ra những tiếng thút thít.

Lộ Tây đã trở lại, tôi liền ghé vào trong lòng cô ấy khóc.

Khóc là một cách giải tỏa rất tốt, bác sỹ tâm lý từng nói cho tôi như vậy. Tôi say, còn nhớ rõ những lời này.

Tôi cần giải tỏa, tôi không thể để những đau khổ nghẹn trong lòng. Bởi tôi phải làm cho trái tim của mình thật vững vàng, lý trí.

Sau khi mệt mỏi khóc xong, tôi liền ghé vào trong lòng cô ấy ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng Lộ Tây gọi tôi, tôi ngẩng đầu, đáng tiếc ngay cả mặt Lộ Tây cũng thấy không rõ.

“Điện thoại, nghe hay không?” Cô ấy hỏi tôi.

Tôi nặng nề gật đầu, cô ấy liền đưa điện thoại cho tôi.

Tôi đem ống nghe đến bên tai, có một giọng đàn ông truyền đến, lạnh nhạt: “Gọi điện thoại cho anh có việc gì?”

Đầu óc tôi hỗn độn, chuyện gì? Tôi không biết chuyện gì, tôi cũng không biết người đàn ông này là ai.

Điện thoại im lặng một hồi, tôi úp sấp người vào quầy bar, lần này, tôi khẳng định mình không khóc.

Nhưng Lộ Tây nhìn không thấy, cô ấy cho là tôi khóc, ôm lấy vai tôi, “Đừng khóc, đừng khóc ...”

Hậu quả sau khi say rượu là ngày hôm sau mặt trời lên cao mới tỉnh, đầu tôi đau như búa bổ.

Tôi lật đật từ trên giường xuống, lướt qua gương vô tình nhìn thấy bộ dáng mình lúc này.

Trong gương, một khuôn mặt mệt mỏi, tôi nhất thời thất thần, sau đó mới nghĩ được cả người đầy mùi rượu. Tôi hôm qua hẳn là Lộ Tây đưa tôi về, tôi cũng không nhớ rõ.

Tôi tắm rửa một cái, từ trong phòng tắm đi ra, nhìn đồng hồ, đi làm.

Thay quần áo, trang điểm, xách túi, chạy ra ngoài.

Tôi nhớ ra, lúc này nên gọi điện thoại cho Lộ Tây. Lấy di động, đang định bấm số điện thoại của Lộ Tây mới nhìn thấy trên màn hình có thông báo.

Mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Tôi mở, toàn bộ là của Hồ Khiên Dư.

Hơn nữa còn lưu lại tối qua tôi cùng Hồ Khiên Dư nói chuyện, mà tôi không nhớ rõ tối qua có nhận được điện thoại của hắn.

Bây giờ nhìn thấy tên Hồ Khiên Dư này tôi liền thấy phiền, nhanh chóng xóa, bắt xe đến công ty.

Phòng trợ lý vẫn bận bịu ngất trời như cũ. Tổng giám đốc ở bên ngoài nghỉ phép, chỉ khổ nhân viên. Vương Thư Duy đến phòng trợ lý một lần lấy tài liệu, sau đó vị trợ lý đặc biệt này cũng giống như tổng giám đốc, nhanh chóng biến mất.

Một ngày làm việc xong, tôi tranh thủ lúc rảnh rỗi tổng kết lại vốn lưu động thuộc sở hữu cá nhân mình.

Con số tính ra làm trong lòng tôi thổn thức không thôi, nhìn con số trước mặt này, tôi chỉ có thể cảm thấy may mắn, không động đến công trái ở châu Âu.

Lý Huy Trạch

Bây giờ, Lý Huy Trạch là hy vọng duy nhất của tôi.

Tôi biết, Hồ Khiên Dư vẫn coi thường vị Lý tam công tử này, nghĩ rằng có thể thuyết phục Lý lão gia là không còn gì lo lắng. Chỉ mong, đây là hấn coi nhẹ năng lực của Lý Huy Trạch.

Tôi cũng không muốn tin tưởng người khác, nhưng lúc này bất đắc dĩ, bí bách mà tin tưởng Lý Huy Trạch này một lần.

Lúc chàng vạng, Diêu Khiêm Mặc đến đón tôi.

Khi anh ta gọi điện thoại, tôi còn đang ôm máy tính theo dõi tình hình chứng khoán. Bây giờ tôi đã bán tháo, hoàn toàn phải trong cật vào chu kì lên lên xuống xuống này.

“Thế nào? Chuẩn bị xong chưa?” Khi tôi nhấc điện thoại, giọng nói từ đầu kia chuyển đến.

Nghe anh ta nói, tôi mới nhớ lại, thì ra hôm nay là tiệc đính hôn của Lộ Tây.

Tôi nâng cổ tay xem đồng hồ mới phát hiện đã đến giờ tan tầm.

Mọi người chung quanh vẫn bận rộn, xem ra đêm nay tăng ca. Nhưng cũng may hôm nay tôi vốn được ở nhà nghỉ ngơi, đến công ty xem như hỗ trợ thêm, cũng không cần tăng ca, liền xách túi đứng lên.

Tôi đi ra khỏi phòng, “Em còn phải về nhà thay quần áo.”

Bên kia im lặng một lát, sau đó nói: “Anh ở dưới công ty em. Anh có thể đưa em về, sau đó đi cùng luôn.”

Quả nhiên tôi xuống đến lầu một, nhìn thấy đứng ở ngoài, đúng là xe của Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta đưa tôi về nhà, dọc đường đi cũng không nói gì, nhưng đến trong nhà, tôi muốn anh ta ở phòng khách chờ, anh ta lại mở miệng: “Bữa bọn quá.”

Nói xong, ngón tay chỉ chỉ phòng ngủ.

Thật ra sáng nay, quần áo của tôi vừa cũ vừa thay, lúc này vương vãi trên mặt đất, chưa kịp thu dọn, phóng mắt nhìn rất lộn xộn.

Tôi khẽ thở dài.

Người này, tự dưng tỏ ra quan tâm một cách kì lạ làm cho người ta cảm thấy không có ý tốt.

“Anh từ từ, em thay quần áo xong ra liền.”

Nói xong tôi cũng không quan tâm đến anh ta, lập tức tiến vào phòng ngủ, khóa trái cửa.

Thay đồ xong, buộc cao tóc, để lộ ra chiếc gáy, lớp trang điểm trên mặt còn ok, tôi cũng lười trang điểm lại, chỉ thoa thêm một ít son liền mở cửa đi ra ngoài.

Diêu Khiêm Mặc từ sofa đứng dậy, đánh giá tôi một lát, cười: “Con mắt của anh không tồi.”

Tôi cũng cười, chính là khoe miệng có chút gương: “Bộ váy này quả thực rất đẹp. Cảm ơn.”

Tôi cũng không để ý câu “Ánh mắt không tồi” của anh ta là chỉ trang phục hay chỉ con người tôi. Anh ta nghe thấy tôi nói vậy, nghiêng ngẫm một lát, tôi nghĩ anh ta dường như tiếp tục đánh giá tôi một phen, anh ta lại ngoan ngoãn thu hồi tầm mắt, nói: “Đi thôi!”

Tiệc sinh nhật của Thác Ni cùng lễ đính hôn với Lộ Tây song song cử hành, địa điểm ngay tại khách sạn thuộc tập đoàn Hoàn Cầu.

Lúc tôi cùng Diêu Khiêm Mặc đến, trong đại sảnh đã đầy người. Thác Ni là một Hoa nhân điển hình, tuy có tên ngoại quốc, nhưng tại lễ đính hôn này không hề sinh ngoại mà thuần túy theo truyền thống Trung Hoa, khắp nơi đều thấy màu đỏ rộn rịp.

Tôi không ở lâu ngoài gian tiếp khách, chỉ chốc lát sau đã đi đến phòng nghỉ tìm Lộ Tây.

Tôi gõ cửa đi vào, lúc này phát hiện không khí trong này có chút gì đó kì lạ.

Lộ Tây cùng Thác Ni ngồi mỗi người một đầu ghế, sắc mặt không tốt lắm.

Nhìn thấy tôi, Thác Ni miết mắt một cái, gật gật đầu xem như chào hỏi.

Tôi cũng hướng ông ta gật đầu không hề nói nhiều, lập tức hỏi: “Làm soa vậy?”

Lộ Tây giương mắt nhìn tôi như nghĩ ngợi, sau mới nói: “Ba mình không tới.”

Tôi không biết nên nói gì, bởi thật sự không biết phải thế nào an ủi, chỉ có thể im lặng ôm lấy vai Lộ Tây. Đột nhiên nghĩ đến Diêu Khiêm Mặc, tôi liền thốt lên: “Nhưng anh trai cậu có đến.”

Tôi vốn tưởng Lộ Tây nghe tin này sẽ vui vẻ lên một chút, nhưng cô ấy chỉ miễn cưỡng cười, sau đó bộ mặt lại trở về như cũ.

Tôi không khỏi nghi ngờ, Lộ Tây bình thường cũng sẽ không để ý ba mình thế nào, lần này còn trông ngóng ông ta tới tham dự lễ đính hôn đến vậy?

Không khí nơi này quá mức căng thẳng, tôi chỉ có thể qua loa an ủi Lộ Tây vài câu, sau đó, cũng phải đi ra. Đi đến phía hội trường tôi mới phát hiện túi của mình để quên trong phòng nghỉ, đành phải quay lại. Đến nơi, tay tôi vừa đặt vào cửa, đang muốn đẩy ra đi vào, đúng lúc này, một khe hở vừa mở ra, tôi đã nghe thấy Thác Ni thấp giọng trách móc: “Nếu em giúp ông ta nói một câu, hôn lễ này của chúng ta đẹp đi được rồi...”

Sau đó là giọng nói của Lộ Tây, vừa vội vàng lại vừa giận dữ pha chút xấu hổ: “Thác Ni, em sai rồi, tha thứ cho em được không? Xin lỗi, sau này em không bao giờ nhắc đến ông ta nữa, được không ...”

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Lộ Tây như vậy cầu xin một ai, trong lòng phần hận, đang muốn đẩy cửa đi vào, ngay lúc này, một đôi tay nhanh chóng giữ lấy tôi, đem cửa đóng lại.

Tôi nghiêng đầu nhìn.

Diêu Khiêm Mặc.

Một tay anh ta nắm cổ tay tôi, đem tay tôi gỡ ra, sau đó một tay kia nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Anh ...”

Anh ta giữ lấy cánh tay tôi: “Lâm tiểu thư, nghe lén không phải là thói quen tốt.”

Khi Diêu Khiêm Mặc nói những lời này, trên mặt hiện lên một chút ý cười.

Tôi nhìn anh ta giống như mang một chiếc mặt nạ, không tự giác cảm thấy rùng mình.

Nhưng anh ta vẫn vậy, giữ nụ cười lạnh nhạt, “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Tôi nhếch mi nhìn, giọng nói không kiên nhẫn.

Anh ta cười, có thể nói là vui vẻ: “Còn có thể đi đâu? Tất nhiên là hội trường.”

Tôi trở lại hội trường, nhưng tâm tư vẫn còn băn khoăn ở phòng nghỉ, bởi vậy không thể nào tập trung tinh thần.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, tôi nhìn Thác Ni cùng Lộ Tây thân thiết khoác tay từ trong phòng nghỉ đi ra, thẳng đến bàn chính, tự nhiên nhận những lời chúc phúc của bạn bè.

Tôi xem nụ cười hạnh phúc trên mặt Lộ Tây, trong lòng chợt lạnh lẽo. Tôi chưa bao giờ cảm thấy cô gái tên Diêu Lộ Tây trước mắt này, thì ra là tôi không biết.

Cô gái cho đến bây giờ cười đến vô tư, không hề cố kị Diêu Lộ Tây, chẳng lẽ, đều là biểu hiện giả dối?

Tôi không dám nghĩ nhiều, bức chính mình ăn gì đó.

Toàn bộ hội trường rất náo nhiệt, Thác Ni trên thương trường không phải một nhân vật bình thường, tất cả những người làm ăn đều phải nể mặt, nhìn thấy Lộ Tây, liền khen Thác Ni có vị hôn thê xinh đẹp, hoặc là nói cô gái này quả là mẫu lý tưởng của đàn ông bọn họ.

Tôi nhìn Lộ Tây thẹn thùng cười.

Tôi cũng cười: Tất cả những thứ này đều là dối trá!

Sau khi cười xong lại tiếp tục cúi đầu ăn thức ăn của mình. Diêu Khiêm Mặc ngồi bên cạnh tôi, anh ta cũng là một luật sư nổi tiếng, nhưng dường như không thích xã giao, chỉ khi có người tiến đến chào hỏi mới nói vài câu đơn giản.

Có người hỏi thăm Diêu lão gia, Diêu Khiêm Mặc cũng thoải mái trả lời: “Tôi lâu rồi không về nhà, anh cũng biết rồi đấy, lão gia nhà tôi bây giờ đâu có muốn nhìn thấy tôi đâu.”

Tiệc tối chấm dứt, sau đó như thường lệ là vũ hội.

Nhạc nhẹ vang lên, Lộ Tây cùng Thác Ni dắt tay nhau tiến vào sàn nhảy bắt đầu khiêu vũ

Tôi ngồi nguyên tại chỗ nhìn bọn họ.

Thác Ni 45 tuổi, thích golf, vẫn còn rất phong độ. Lộ Tây kiên trì thích người đàn ông này. Tôi nghĩ bọn họ yêu nhau cho nên mới kết hôn.

Bây giờ ngừng lại, có lẽ là tôi suy nghĩ quá đơn giản.

Khiêu vũ được nửa bài, rất nhiều đôi nam nữ nối đuôi nhau tiến vào sàn nhảy.

Diêu Khiêm Mặc đứng dậy khom người, vươn tay hỏi tôi: “May I?”

Tôi nghĩ một chút, đồng ý.

Lúc Diêu Khiêm Mặc đang định cầm lấy tay tôi, cửa pub đang đóng lại mở ra, ở đó xuất hiện hai người.

Bởi vì trong pub ánh sáng mờ ảo, bên ngoài lại sáng ngời, nên hai người kia xuất hiện dễ dàng thu hút toàn bộ ánh mắt.

Hai người kia dường như lại không biết mình quấy rầy đến bản nhạc nhẹ nhàng trong này, đứng ở cửa hồi lâu mới cất bước tiến vào.

Hai người, một là Hồ Khiên Dư, còn lại là một người phụ nữ ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Tôi thu hồi tầm mắt, đồng thời rút tay, ái ngại cười với Diêu Khiêm Mặc vẫn duy trì tư thế mời: “Xin lỗi, em không muốn khiêu vũ.”

Hồ Khiên Dư là người Thác Ni nhìn không vừa mắt nhất, hắn xuất hiện đã đủ chấn động, càng chấn động là người phụ nữ ngoại quốc cùng hắn đến, không phải người khác mà chính là vợ trước của Thác Ni.

Ở đây đều là người quen của ông ta, tất nhiên cũng sẽ nhận ra người phụ nữ này, trong lúc nhất thời, không khí bỗng trở nên đóng băng.

Nhưng hai đương sự lại làm như không thấy, người phụ nữ kia kéo cánh tay Hồ Khiên Dư tiến vào hội trường.

Thác Ni cùng Lộ Tây đang ngọt ngào khiêu vũ, lúc này đã dừng bước.

Tôi thấy Thác Ni ở bên tai Lộ Tây nói gì đó, sắc mặt cô ấy trở nên cứng đờ, lập tức gấp gặt, cùng Thác Ni đi đến phía Hồ Khiên Dư.

Thác Ni là người rất phong độ, một là người mình ghét nhất, một là vợ trước ông ta cũng có thể tự nhiên tươi cười chào hỏi, hàn huyên, thậm chí cùng vợ trước hôn kẻ mặt chào hỏi.

Chỗ tôi ngồi rất gần góc, ánh sáng lại không tốt cho nên rất ít người chú ý đến. Nhưng tôi lại thấy lúc cùng Thác Nì nói chuyện, ánh mắt Hồ Khiên Dư thoáng nhìn sang bên này.

Tuy chỉ là thoáng nhìn, ánh mắt lướt qua rất nhanh nhưng tôi cũng cảm giác được hắn đã nhìn thấy mình.

Ánh mắt Hồ Khiên Dư có một cảm giác làm cho người ta thấy rét lạnh. Nhưng may mắn cách xa, mắt hắn dù lạnh như băng tôi cũng có thể làm như không thấy.

Một lát sau, tôi có thể khẳng định, Hồ Khiên Dư quả thật đã chú ý đến sự tồn tại của tôi.

Hắn cùng người phụ nữ kia thẳng hướng chúng tôi bên này bước tới.

Sau đó, đến bên bàn đánh bóng, Diêu Khiêm Mặc đứng lên chào hỏi, tôi vẫn như trước nghiêng người đối với bọn họ, ngồi im. Dù sao trước mặt nhiều người như vậy tôi cũng không nghĩ hắn dám làm gì.

Hồ Khiên Dư nói chuyện thanh âm vừa phải, tôi ngồi ở vị trí này vừa vặn nghe thấy.

Nghe hắn nói, Hồ Khiên Dư cùng vị phu nhân này lúc ở Thụy Sĩ trượt tuyết tình cờ gặp được. Vừa lúc lại về nước cùng một ngày. Cô ấy mới hắn làm bạn đi cùng, đến tham gia tiệc đính hôn của chồng trước.

Không ngờ máy bay hạ cánh muộn, bọn họ chưa kịp tham gia tiệc đính hôn, trực tiếp đến pub.

Hôm qua Hồ Khiên Dư từ Hongkong khởi hành đến Thụy Sĩ, đêm nay đã trở lại Singapore. Ngồi trên máy bay đã chiếm đại bộ phận thời gian. Tôi muốn cười, Hồ Khiên Dư hẳn chẳng nhẽ thật sự chỉ ở lại Thụy Sĩ vài tiếng, như vậy coi là đi nghỉ phép? Tại sao phải vội vã quay trở về?

Chap 31: Đa suyễn (P3)

Ngay lúc tôi nghĩ như vậy, phía sau lưng chợt lạnh, một thứ chất lỏng từ bờ vai trần của tôi chảy xuôi xuống phía dưới.

Người phụ nữ kia hô lên, hướng tới phía sau tôi thấp giọng than vài tiếng.

Tôi cuống quýt đứng dậy nhìn phía sau mình.

Chén rượu trong tay Hồ Khiên Dư còn lại một nửa, thấy tôi nhìn, hắn thần nhiên đáp lại một câu: “Xin lỗi, rượu nghiêng.”

Diêu Khiêm Mặc chạy nhanh đến đem khăn tay cho tôi, chính hắn cũng lấy khăn cho tôi lau, nhưng bắt đắc dĩ, rượu đã thấm vào trong quần áo.

Tôi ngăn tay Diêu Khiêm Mặc lại, liếc nhìn anh ta một cái: “Xin lỗi, tôi đến toilet!”

Nói xong nhanh bước rời đi.

Đi đến nửa đường, tay tôi nắm thành quyền quay đầu, chỉ thấy Hồ Khiên Dư cũng đang nhìn mình, giờ chén rượu chỉ còn một nửa lên, cười khê.

Tôi đi đến toilet, thấm khăn lau rượu trên lưng, nhưng bây giờ, quần áo bên trong cũng ẩm ướt, rượu chảy xuống đến cả eo, mặc cho lau thế nào, thôi cứ là mặc kệ, chỗ này có Hồ Khiên Dư, tôi phải mau chóng chạy đi.

Bộ quần áo ướt vả mới có được, bị Hồ Khiên Dư một chén rượu hủy mất.

Đâu chỉ là một bộ váy? Tất cả những gì tưởng như đã nắm được trong tay đều bị hắn làm hỏng.

Dù có tức giận bao nhiêu, tôi vẫn là bất lực. Hồ Khiên Dư quá lợi hại, đối mặt hắn, tôi cuối cùng cũng thua thật thảm hại.

Quên đi, tôi bức chính mình không được suy nghĩ, an ủi chính mình, rằng Hồ Khiên Dư cũng không phải thần, hắn cũng sẽ có nhược điểm.

Tự an ủi, trong lòng cũng nhẹ đi một ít, lúc này, cửa toilet bị đẩy ra.

Tôi thoáng nhìn trong gương.

Hồ Khiên Dư tiến vào, đưa tay đóng cửa lại.

Hắn rất nhanh đi đến phía sau tôi.

Tôi bị cánh tay hắn vây giữa hắn và bồn rửa tay.

Hắn cúi xuống gáy tôi, ngửi ngửi: “Ừm, mùi hồng rượu.” Nói xong, dùng đầu lưỡi khê liếm. Tôi lui lại, cố gắng tránh đi, nhưng có đường nào để lui?

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng nói: “Đi ra ngoài, được không?”

Hắn nhìn tôi ngẩn ra, lại lập tức cười: “Em cũng biết dụ dỗ như vậy? À, không sai.”

Tâm trạng hắn xem ra đã tốt hơn nhiều, tôi thở phào một hơi, thử giãy ra khỏi hắn, động tác cố gắng cần thận. Nhưng hắn nhìn thấy tôi muốn thoát ra, tay bỗng trở nên căng thẳng, đảo mắt một cái đã đem tôi vây trở lại.

“Chiếc váy này rất đẹp.”

Hắn nhìn tôi trong gương nói.

Hai tay tôi nắm lại thành quyền, không thể để cho hắn thấy, phải giấu phía sau lưng.

Tôi thử quay đầu, rốt cuộc cười lên được: “Cảm ơn.”

Tầm mắt hắn dời khỏi gương, chuyển đến trên người tôi: “Diêu Khiêm Mặc đưa?”

“.....”

Mắt hắn tối lại, giống như đáy hồ sâu: “Cậu ta nói, vì bộ lễ phục này em chấp nhận làm bạn gái cậu ta?”

“Chúng ta đừng căng thẳng được không?” Giờ phút này tôi chỉ muốn nhanh nhanh thoát thân, “Đi ra ngoài thôi.”

Hắn lại càng tiến đến gần, dính sát vào tôi, nhẹ nhàng kéo khóa váy: “Đàn ông tặng phụ nữ quần áo vì muốn cởi nó, có biết hay không?”

Tôi đã không thể nhịn được nữa, nhưng lúc trước cũng là hắn nói cho tôi biết, đắc tội với hắn, không có lợi, trong lòng tôi phân vân, cuối cùng chỉ có thể như trước làm bộ dáng hờn dỗi, thấp giọng nói một câu: “Nguy biện.”

Hắn làm như thật, đưa ngón tay đến trước mặt tôi lay lay: “Nhắc nhở em một lần, từ sau không cần gây chú ý với những người bên cạnh anh, cũng không được cho những người đó chú ý đến em.”

Nói xong, hắn ôm lấy tôi nhấc lên, muốn tôi ngồi lên mặt bồn rửa tay.

Tôi không kịp kêu lên, tay hắn đã cầm lấy váy tôi xé xuống.

Ngực tôi lập tức lộ ra, theo bản năng muốn tránh. Vừa tránh một chút, hắn liền nhìn chằm chằm bra của tôi, uy hiếp: “Đừng để cho anh đem cả thứ này xé xuống.”

Tôi thật sợ, ánh mắt hắn như mang theo màu máu, tôi cuống quýt giữ lấy cổ tay hắn.

Đáng tiếc tôi gần không được, chỉ có thể tùy hắn nâng mình dậy, đem cả bộ lễ phục trên người tôi kéo xuống.

Tôi trơ mắt nhìn hắn đem nó ném tới một góc: “Vậy anh muốn tôi thế nào đi ra ngoài?!”

Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? ... Trong lòng tôi mắng, nhưng rất tiếc, ngay cả chính tôi cũng có thể trả lời câu hỏi này: Tôi là tình nhân của Hồ Khiên Dư, là tiền đặt cược tôi đưa cho hắn, đó chính là cái hắn dựa vào để đối đãi với tôi như vậy.

Hắn nhìn cơ thể tôi, ánh mắt buồn bã, tôi giật mình, giơ tay che lấy ngực.

Bả vai của tôi dưới tay hắn run lên.

Hắn thở dài, lấy di động ra gọi: “Mang một bộ quần áo đến đây ... đồ nữ ... Đúng, ở Pub tầng thượng tập đoàn Hoàn Cầu ... toilet nữ ... Cái này không cần lo ...”

Nói xong, hắn cúp điện thoại, cơ thể vẫn như cũ không rời khỏi tôi.

Hắn nhìn mặt tôi, nhìn hồi lâu, cuối cùng mở miệng an ủi: “Đừng lo, cửa anh đã khóa trái, người khác không vào được.”

Hắn nghiêm túc nói cho tôi như vậy, tôi lại muốn bật cười.

Nhưng bản thân đang ở trong hoàn cảnh này, tôi sao có thể cười được?

Đợi một lát, tôi sốt ruột: “Quần áo khi nào thì mang đến?”

Hắn lắc đầu, ôm lấy eo tôi, ngón tay không an phận bắt đầu di chuyển, đi xuống dò xét.

Tôi như bị chọc giận, đẩy bả vai hắn, nhưng hắn không chút nào để ý, tay kia tiến đến lưng tôi nhẹ nhàng trêu chọc.

Tôi mặc kệ hắn, nghĩ đến hắn sẽ thỏa mãn nhưng không phải như vậy. Hắn làm quá, cần vai tôi, tôi không kịp ngăn cản. Hắn ngẩng đầu lên, giọng nói như dỗ dành: “Nào, cho anh hôn, nhớ em...”

Mặc dù hắn nói như vậy nhưng cũng không đợi tôi đáp lại, ngang đầu ngậm lấy miệng tôi. Tôi không trốn, đối với việc này đã thành quen, hắn hôn vừa lòng tự nhiên sẽ thả.

Tôi phối hợp như vậy, ít nhất cùng làm cho chính mình không bị thương.

Rốt cuộc hắn buông ra, tôi gần như hít thở không thông, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng. Một bên hắn vỗ lưng tôi, một bên lại tiến đến gần. Tôi vẫn chưa lấy hơi bình thường, nghiêng đầu tránh đi, hắn liền bắt được cằm: “Đừng nhúc nhích, còn chưa đủ ...”

Nói xong hắn lại áp gần, một chiếc hôn sâu.

Tôi mơ màng nghĩ, hắn là không phải hắn đi Thụy Sĩ mà là Pháp? Nếu không vì sau nụ hôn kia của hắn lại nồng nhiệt đến vậy, dường như động đến nơi sâu nhất trong tôi.

Hồ Khiên Dư đem tôi gắt gao ôm trong lòng, ngực tôi dán vào người hắn, nóng lại đau. Không biết khi nào tay hắn đã di chuyển đến, cách một lớp bra khẽ vuốt ve. Hắn liếm liếm môi tôi, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, mãnh liệt mà cuồng ngạnh. Tôi bất lực, không thể chống cự, tay nắm thành quyền để ở ngực hắn, ngoài việc cảm giác được nhịp tim của hắn không thể làm gì.

Tay hắn theo xương sống tôi muốn trượt xuống phía dưới. Tôi kinh hãi, cánh tay nhanh chóng vòng về phía sau giữ lấy.

Hắn nhanh nhẹn, không chỉ né được, ngược lại còn bắt lấy cổ tay tôi giữ lại ở phía sau.

Ngực của tôi vì tư thế như vậy mà bị bắt nhô lên đưa đến trước mặt hắn, miệng hắn cười khê, ánh mắt lại chấp nhất đến đáng sợ nhìn chằm chằm đường cong trước ngực tôi.

Ngay khi dây thần kinh tôi căng lên, ngoài cửa truyền vào tiếng đập.

“Cộc! cộc! cộc!”

Không khí xung quanh nóng bỏng, Hồ Khiên Dư rời khỏi, ánh mắt vẫn giằng co trước ngực tôi.

“Thật muốn ngay tại nơi này.....”

Nói xong, hắn liếc nhìn tôi một cái, sau đó xoay người đi mở cửa.

Cửa bị Hồ Khiên Dư mở ra ¼, như vậy bên ngoài không nhìn thấy bộ dáng tôi lúc này.

Người bên ngoài ...

Tôi cứ nghĩ rằng đó là người đưa quần áo tới, nhưng giọng nói lại là của Diêu Khiêm Mặc?

“Tại sao anh ở Toilet nữ?”

Hồ Khiên Dư không trả lời.

Tôi kinh ngạc nhưng cũng không thể di chuyển, chỉ ngơ ngác nhìn Hồ Khiên Dư. Tôi rất sợ hấn sẽ làm ra chuyện gì đó khác người.

Nếu hấn mở cửa ra

Tôi không dám nghĩ.

Ngay lúc tôi đang tâm tâm niệm niệm, Hồ Khiên Dư đột nhiên quay đầu, hướng tôi thản nhiên cười một cái, sao đó nhặt lên bộ lễ phục sớm đã không còn ra hình dạng gì, quay trở lại cửa.

Giọng nói của Hồ Khiên Dư không đổi, nhưng tôi nghe ra lại có vài phần âm trầm độc ác.

Hấn nói: “Cái này của cậu.”

Nói xong liền đem chiếc váy kia ném ra ngoài.

Một lát sau, Hồ Khiên Dư đóng cửa, cài khóa.

Hấn nhếch môi cười, không lại gần tôi, mà ngồi trên bồn rửa tay cùng tôi đối diện.

“Em có biết khi Diêu Khiêm Mặc nhìn thấy quần áo của em thái độ thế nào không?” Hấn hỏi.

Tôi cắn răng, quay đầu sang một bên, không để ý đến hấn.

“Thế nào? Đau lòng?” Giọng nói của hấn mang theo ý cười, tôi nghe thấy lại nổi da gà.

May mắn, hấn nói xong một câu, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập, người mang quần áo đến.

Hồ Khiên Dư đem túi lớn đặt ở cạnh bồn rửa tay, sau không nói không rằng bỏ đi.

Khi hấn tới cửa mới dừng lại, cũng không quay đầu nói với tôi: “Buổi tối về nhà sớm một chút, lúc anh về nhà muốn nhìn thấy em.”

Hồ Khiên Dư nói xong, mở cửa bước đi.

Tôi thay quần áo, đi ra toilet, bên ngoài không có người.

Hồ Khiên Dư đưa quần áo của tôi cho Diêu Khiêm Mặc, đối với việc này tôi cũng không có gì dị nghị. Diêu Khiêm Mặc, người này làm cho tôi có cảm giác nguy hiểm, cho anh ta biết quan hệ tôi cùng Hồ Khiên Dư, có thể làm cho anh ta thấy khó mà lui, đấy xem nhưng cũng là một chuyện tốt.

Pub vẫn ồn áo náo nhiệt như cũ, tôi tìm Lộ Tây tạm biệt nhưng không nhìn thấy cô ấy.

Tôi cứ nghĩ rằng đó là một cô gái vô tư, vậy mà ... Tạm thời, không cần gặp mặt vẫn hơn.

Tôi quay trở lại phòng nghỉ lấy túi của mình, cũng không ngờ lúc này phòng nghỉ lại có người.

Trong đó đèn sáng trưng, cửa cũng chưa đóng kín, ánh sáng bên trong tỏa ra chiếu sáng một vùng hàng lang.

Mà xuyên qua khe cửa, tôi lại thấy ...

Lộ Tây cùng Thác Ni.

Mà cảnh tượng lúc này, làm cho người ta bàng hoàng kinh ngạc.

Chap 31: Đa suyễn (P4)

Thác Ni té trên mặt đất, cả người run rẩy.

Mà Lộ Tây đứng cách ông ta hai thước.

Giữ bọn họ lúc này, một lọ thuốc rơi trên thảm.

Trước đây tôi nghe Lộ Tây nói Thác Ni bị bệnh tim ...

Cô ấy lúc này lẳng lặng nhìn lọ thuốc nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Thác Ni cùng chăm chăm nhìn lọ thuốc, cánh tay duỗi thẳng muốn với mà không được.

Tôi đẩy cửa chạy vọt vào.

Tiếng động làm Lộ Tây bừng tỉnh, cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi xông đến.

“Cậu đang làm gì vậy? Còn không mau cứu ông ta?!”

Tôi hét lên với cô ấy.

Bả vai Lộ Tây chấn động mạnh, một giây sau liều mạng lắc đầu như điên rồi.

Tôi bắt đầu nhìn Lộ Tây, nhặt lọ thuốc lên, chạy đến bên cạnh Thác Ni.

Ngay lúc này Lộ Tây lao đến giữ lấy cánh tay tôi: “Không được ... không được ... ông ta, ông ta muốn hại anh trai mình ...”

Tôi cố gắng vùng khỏi tay cô ấy, vội vã chạy đến bên người Thác Ni, cố gắng nâng nửa người ông ta dậy, đem thuốc đổ ra lòng bàn tay. Thác Ni run run cầm thuốc nuốt vào.

Chỗ này không có nước, Thác Ni uống thuốc xong tôi đỡ ông ta dậy ngồi xuống.

Sau đó, nhìn về phía Lộ Tây.

Cô ấy khóc.

Tôi thở dồn dập.

Mà Thác Ni vượt qua một hồi sống chết, mặt xám như tro dựa vào ghế.

Thanh âm duy nhất chung quanh chính là tiếng khóc của Lộ Tây.

“Tại sao cậu có thể như vậy? Có biết thiếu chút nữa hại chết ông ta hay không?”

Tôi vất vả bình phục hô hấp, từng bước tiến đến trước mặt Lộ Tây, chất vấn cô ấy.

Hai mắt Lộ Tây dầm lệ mông lung nhìn tôi hồi lâu mới thút thít nói: “Vi Linh, là ông ta, là ông ta muốn ... muốn hại anh trai mình ... mình là ... là ... giúp anh trai mình ...”

Đầu óc tôi hỗn loạn, nhưng chuyện nhà họ Diêu cùng vị hôn phu của cô ấy, căn bản tôi cũng không muốn biết nhiều.

Dù sao, tôi cùng Diêu Khiêm Mặc cũng không có gì gọi là đồng điệu.

Chờ tất cả bình tĩnh trở lại, tôi xoay người hướng Thác Ni.

Ngay lúc tôi cách Thác Ni không đến hai bước thân, ông ta hồi phục một chút, giọng nói mang theo ý mỉa mai, hướng về Lộ Tây đang ở phía sau: “Cô rất cuộc muốn giúp anh trai mình, hay vẫn là giúp Hồ Khiên Dư?”

Ba chữ Hồ Khiên Dư này tôi tưởng chính mình nghe lầm, lại nhìn thấy mặt Lộ Tây tái nhợt đi, mới chắc chắn, mình không hề nhầm lẫn.

Tôi chuyển tầm mắt đến Thác Ni, sau đó rời đến người Lộ Tây, bình tĩnh hỏi cô ấy, “Có ý gì?”

Lúc này trong mắt Lộ Tây chợt lóe lên, sau đó, giọng nói không run, ánh mắt cũng không đổi, chỉ nói cho tôi: “Vi Linh, việc này không liên quan đến cậu.”

“Không liên quan đến mình?”

Tôi thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng lại bắt buộc mình kìm lại. Tôi xoay người, ánh mắt hướng Thác Ni, mở miệng hỏi ông ta: “Có ý gì?”

Thác Ni đã khôi phục một chút khí lực, cũng nhìn tôi, có lẽ tôi đối với việc này chấp nhất một cách kì lạ làm cho Thác Ni để ý. Ông ta đánh giá tôi một hồi mới nói: “Cảm ơn cô cứu tôi. Nhưng chuyện này, quả thật không liên quan đến cô.”

Tôi nghĩ một lúc, sau đó trả lời: “Ông có còn nhớ Lâm Thâm Bằng?”

Ông ta dường như hồi tưởng một chút, bỗng nhiên mi tâm nhíu lại, nhìn thẳng tôi, lát sau như cười như không nhếch nhếch khóe miệng: “Đừng nói cho tôi cô là ...”

Tôi tiếp lời ông ta: “Đúng vậy, tôi là con gái ông ấy.”

Nghe tôi nói như vậy, Thác Ni trầm mặc, dựa vào tay vịn muốn đứng lên.

Ánh mắt Lộ Tây lúc đó nhìn Thác Ni băn khoăn, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Vi Linh, chuyện này cậu không cần nhúng tay. Đối với cậu không có lợi.”

Lộ Tây nói xong liền đi ra cửa.

Chờ khi Lộ Tây đi khỏi, nghe tiếng cửa sập lại tôi mới hồi phục tinh thần hỏi Thác Ni: “Nói cho tôi biết, có chuyện gì?”

Ông ta nhìn tôi, không hề chớp mắt, sau đó lên tiếng: “Nghe Lộ Tây nói cô cùng Hồ Khiên Dư đột vừa rồi đi Hongkong?”

Mặc dù không biết vì sao ông ta hỏi vậy nhưng tôi vẫn gật đầu.

“Gặp Lý Triệu Giai?” Ông ta lại hỏi.

Tôi không muốn tiếp tục vòng vo, đối với vấn đề này từ chối trả lời, chỉ nói: “Không cần quanh co, tôi muốn biết chuyện gì làm cho ông cùng Lộ Tây trở mặt?”

Ông ta cười ra tiếng: “Tôi chuẩn bị đánh sập công ty bất động sản của Hồ Khiên Dư ở Hongkong.”

Tôi nghĩ một lúc, lập tức cũng cười: “Đừng nói với tôi rằng ông cũng Lý Triệu Giai chuẩn bị bắt tay hạ bệ công ty của Hồ Khiên Dư?”

Ông ta ngừng cười, lại đánh giá tôi một phen, sau đó cũng không đưa ra kết luận gì, chỉ đơn giản nói: “Hồ Khiên Dư giữ cô ở bên người thật sự mười phần thất sách.”

Nói xong ông ta chăm chú nhìn lọ thuốc trong tay: “Lúc đầu Lộ Tây định báo cho hấn, nhưng di động bị tôi ném hỏng, cô ta không có dãy số của Hồ Khiên Dư nên không thể liên lạc được.”

Tôi lập tức cảnh giác, lo sợ nhìn phía cửa. Vậy vừa rồi? Ông ta sao không ngăn lại Lộ Tây? Để cho cô ấy đi như vậy thông báo với Hồ Khiên Dư?

“Vậy sao ông không ngăn cản cô ấy?” Tôi cao giọng hỏi.

Ông ta cười vẻ tự tin: “Cho dù Hồ Khiên Dư biết cũng chỉ là đấu từ trong tối chuyển ra ngoài sáng, tôi không cần.”

“Không được.” Tôi đánh gãy ông ta, tự hỏi một lát mới mở miệng, “Vệ sĩ của ông có ở đây không?”

Ông ta nheo mắt nhìn tôi đáp: “Ở trong xe dưới lầu.”

“Gọi cho họ chặn đứng cô ấy lại, giảm lỏng hay thế nào cũng được. Tóm lại không được để cho Lộ Tây gặp Hồ Khiên Dư.”

“Ông ta không trả lời.”

“Xem như ơn tôi cứu ông một mạng, nhận lời tôi!”

Lúc này, Thác Ni không còn do dự, gọi điện thoại cho vệ sĩ, chỉ nói: “Nếu Diêu tiểu thư xuống lầu giữ cô ta lại.”

Một câu phân phó ngắn ngủi xong, Thác Ni cúp điện, khó khăn chống đỡ cơ thể đứng lên, chậm rãi từng bước một đi đến phía tôi.

“Lâm tiểu thư, cô có biết muốn tôi gọi cuộc điện thoại này có nghĩa là gì sao?”

Ông ta sắc mặt không đổi hỏi tôi.

Tôi cười.

Tôi đương nhiên biết nghĩa là gì, nghĩ thế, tôi vươn tay hướng Thác Ni: “Hợp tác vui vẻ!”

Thác Ni rút cuộc cười ra tiếng, vẫn là nụ cười ba phải mang chút mỉa mai châm biếm, nhưng ông ta vươn tay ra, nắm lấy tay tôi: “Tốt lắm, Lâm tiểu thư, hợp tác vui vẻ.”

Về phía Lộ Tây, chuyện cô ấy cùng Hồ Khiên Dư tôi không cần biết, tôi chỉ cần nhắc nhở mình nhớ kỹ: Diêu Lộ Tây không còn là bạn tốt, thế là đủ.

Trên thương trường vốn không có kẻ địch hay bạn bè vĩnh viễn. Cái chính là, những lời này dùng với tôi cùng Lộ Tây thật sự có bao nhiêu châm chọc.

Lúc tôi về, ở dưới lầu đã nhìn thấy xe Hồ Khiên Dư, cho nên khi mở cửa vào nhà, dưới ngọn đèn phòng khách, nhìn vị Hồ đại thiếu ngồi chiếm chỗ trên sofa tôi cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc.

Thấy tôi trở về, Hồ Khiên Dư đưa tay xem đồng hồ: “Anh chờ em ... hai giờ rồi.”

Lúc này nhìn mặt Hồ Khiên Dư, tuy rằng không cố ý nhưng tôi vẫn không khỏi nhớ tới Lộ Tây. Rõ ràng Lộ Tây cùng hắn chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau ... vậy bọn họ, rốt cuộc có quan hệ thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Khiên Dư quen Diêu Khiêm Mặc, chẳng nhẽ qua Diêu Khiêm Mặc quen biết hay sao, hoặc là còn có một tầng quan hệ sâu hơn nữa cũng không chừng.

“Nghĩ gì vậy?” Hồ Khiên Dư đột nhiên hỏi.

Tôi hồi phục tinh thần, buộc chính mình không được suy nghĩ nhiều, cởi giày vào cửa.

Hồ Khiên Dư lùi sang một bên, vỗ chỗ trống bên cạnh ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi dừng lại một chút, trong lòng giằng co, lại vẫn ngoan ngoan đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Tôi vừa ngồi xong, tay Hồ Khiên Dư lại vươn đến: “Tại sao muộn như vậy?”

Tôi nghĩ nghĩ, trả lời: “Tán gẫu cùng Lộ Tây một chút, quên thời gian.”

Tôi nói hai từ “Lộ Tây” xong nhìn phản ứng của hắn.

Nhưng trên mặt hắn không có một chút khác thường, biểu tình ngụy trang rất tốt, quả thực không chê vào đâu được: “A? Anh nghe Diêu Khiêm Mặc nói em cùng em gái anh ta quan hệ tốt lắm.”

Dừng một chút hắn còn nói: “Em cùng cô ấy nói chuyện gì?”

Tôi vuốt vuốt tóc, dịch xa một chút nhìn hắn, sau đó thu hồi tầm mắt, cởi áo khoác trên người vắt lên tay vịn sofa đáp lại: “Đều là chuyện phụ nữ, đàn ông, hôn nhân, còn có ... “ Tôi dừng một chút, bổ sung, “... Còn có tình yêu.”

Tôi nói đến đây, Hồ Khiên Dư biểu hiện một chút không yên lòng, tiến đến vuốt ve cánh tay tôi, thản nhiên phụ họa: “Tình yêu? Thật đúng là chuyện phụ nữ.”

Mỗi lần cũng Hồ Khiên Dư nói chuyện tôi đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lời nói phải đưa đẩy, lại không được để lộ ra sơ hở, đề phòng lẫn nhau. Nhưng dù sau cũng phải cảm ơn Hồ Khiên Dư, bởi vì hắn là người dạy tôi, một người thì ra có thể đối trá đến như vậy.

Tay hắn dần dần chuyển qua thắt lưng tôi, tôi hơi nghiêng người, quay mặt nhìn hắn: “VẬY ĐÀN ÔNG CÁC ANH BÌNH THƯỜNG TÁN GẤU CHUYỆN GÌ?” Hắn rõ ràng không muốn trả lời, hôn nhẹ tôi, “Em hôm nay cũng thật nhiều chuyện ...”

Nói xong rướn người đến, lúc này cho tôi một nụ hôn dài.

Xong xuôi, tôi nghĩ hắn sẽ không trả lời mình, lại không ngờ hắn mở miệng: “Chuyện đàn ông hay tán gẫu? Làm ăn, kinh doanh, lợi nhuận ... tất nhiên còn có phụ nữ.”

“VẬY ANH ...” Tôi đang muốn mở miệng, hắn lại tiếp tục hôn xuống. Hắn hôn dịu dàng, khéo miệng khẽ hé mở, liền sau đó lưỡi tiến vào.

“Chúng ta không nên tiếp tục đề tài này ...” Trong lúc quần quýt, tôi nghe thấy giọng nói Hồ Khiên Dư vang kên, “Hắn là tiếp tục việc ở toilet khi này ...”

Tôi bị Hồ Khiên Dư ôm, nghiêng ngả đi vào phòng ngủ, tôi cố gắng giữ lấy tay Hồ Khiên Dư, giãy dụa muốn đi tháo trang sức, rửa mặt cũng đẩy hắn đi tắm rửa.

Hắn không chịu đem tôi đặt ở trên giường, lập tức đè lên trên.

Tôi giương mắt nhìn hắn hỏi: “ĐỪNG NÓI CHO TÔI ANH BẮN NHƯ VẬY ĐÃ MUỐN ĐI LÊN GIƯỜNG?”

Hồ Khiên Dư không nói chuyện, cánh tay vẫn ôm chặt lấy eo tôi.

Hồi lâu sau, hắn vẫn không nói, tay cũng không nhúc nhích.

“KHÔNG TẮM?” Tôi mờ mịt hỏi.

Hắn nhìn tôi một lúc sau cúi đầu cắn cắn môi tôi: “NGAY HÔM QUA GỌI ĐIỆN CHO ANH CÓ VIỆC GÌ?”

Tôi quay đầu suy nghĩ. Tôi không nhớ mình có gọi điện thoại cho hắn, nhưng hắn gọi cho tôi rất nhiều.

Tuy rằng không rõ hắn hỏi như vậy có ý gì, tôi cuối cùng cũng trả lời qua quýt: “NẾU TÔI NÓI NHỚ ANH MỚI GỌI ĐIỆN, TÍN SAO?”

Hắn cười một cái, lắc đầu.

Tôi đâm ra chán nản, đẩy hắn ra ngồi dậy.

Hắn lần này cũng không ngăn tôi, mặc tôi đứng dậy. Đi đến cửa phòng tắm, tôi cho chút nghi ngờ quay đầu, chỉ thấy Hồ Khiên Dư lưỡi nhấc nằm nghiêng trên giường, một tay gác lên trán, vừa lúc ấy nhìn tôi.

Tôi tẩy trang, pha nước tắm, trở về phòng ngủ.

Lúc này Hồ Khiên Dư ngồi trên giường, quần áo chỉnh tề nhìn đồng hồ: “47 phút.”

“XIN LỖI.” Nói xong, tôi đi đến tủ quần áo, chuẩn bị thay áo tắm trên người. Đúng lúc tôi cởi dây lưng, Hồ Khiên Dư đi đến phía sau, giữ lấy tay tôi, dễ dàng đem áo trên người kéo xuống.

Lưng của tôi đặt ở tủ quần áo, môi Hồ Khiên Dư một đường từ cổ tôi trượt xuống dưới, chậm rãi nhắm nháp.

Tôi thoải mái phát ra một tiếng rên rỉ.

Miệng hắn động vào da thịt làm cho từng mạch máu tôi dần căng lên.

Đầu Hồ Khiên Dư di chuyển đến trước ngực. Tôi ôm lấy đầu hắn, ngực bị khoang miệng ầm áp vây quanh, đầu lưỡi cuốn lấy nhẹ nhàng liếm láp.

Tôi khó khăn giữ lấy tóc Hồ Khiên Dư khiến cho hắn ngẩng đầu lên.

“ANH KHÔNG PHẢI VÌ TÔI MÀ VỘI VÃ TRỞ VỀ?”

Hắn cười rộ lên: “RẤT CUỘC THÌ CŨNG CÓ LẦN EM ĐOÁN ĐÚNG.”

Nói xong ôm ngang người tôi, một lần nữa trở lại trên giường.

Cả thân thể nặng nề của hắn dường như đặt toàn bộ trên tôi, tôi theo bản năng tránh, tay cũng bắt đầu cởi quần áo hắn.

Quần áo hắn chỉnh tề, mà tôi không có một mảnh che thân, tôi không thích cảm giác như vậy.

Tay tôi cởi cúc áo Hồ Khiên Dư, chờ cho bộ ngực cường tráng của hắn lộ ra, tay tôi lần xuống dưới, cởi khóa, đi vào nơi nóng bỏng nhất của hắn nhẹ nhàng trên chọc.

Hồ Khiên Dư thỏa mãn ra mặt, lúc này đầu gối tôi dùng sức giữ lại khoảng cách với cơ thể hắn.

Tôi dẫn đường cho hắn tiến vào.

“Đêm nay tại sao nhiệt tình như vậy?”

Chap 31: Đa suyễn (P5)

“Đêm nay tại sao nhiệt tình như vậy?”

Hắn cười cười nhéo mũi tôi.

Nói xong, không đợi tôi trả lời, đè lấy thắt lưng của tôi, trong khoảnh khắc đi vào.

Đầu gối tôi vẫn khống chế khoảng cách, như vậy Hồ Khiên Dư không thể vào sâu, tôi cũng sẽ không đau.

Hai tay tôi để trong vòm ngực rắn chắc của hắn dần dần hạ xuống, không do dự đem thứ nóng rực của hắn tiến vào trong cơ thể mình.

“Thế nào?” Tôi hỏi hắn.

Trả lời tôi là một chiếc hôn sâu kịch liệt.

Hắn khi thể bức nhân, hung hăng ngậm lấy môi tôi, quán quýt si mê.

“Thoải mái sao?”

Tôi vất vả tách ra khỏi môi hắn, nhẹ nhàng đóng đưa thân mình, nhìn hắn không hề chớp mắt.

Hắn nhìn tôi, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Trong khoảnh khắc, tôi chỉ cảm thấy trước mắt đảo điên, Hồ Khiên Dư xoay người, áp tôi xuống dưới.

Va chạm trong nháy mắt trở nên kích thích, thắt lưng tôi bị Hồ Khiên Dư nhấc lên, cơ thể bị bắt đón hùa theo hắn. Tôi từ từ nhắm hai mắt, cánh tay chống lấy thân trên, trụ vững chính mình.

Ngay tại lúc tôi đạt đến cực hạn dường như cảm thấy mình phải chết ở đây, lại trong chớp mắt bị Hồ Khiên Dư va chạm mãnh liệt làm thần trí tê dại.

Tôi vươn tay đến muốn ôm hắn, lại bị hắn giữ lấy, đem tay của tôi cố định trên đỉnh đầu. Sau đó, hắn nghiêng người qua vai tôi, hung hăng cắn xuống.

Lúc hắn buông ra, vai tôi đã sớm đau đến mức tê dại.

Hắn dừng lại, ở trong cơ thể tôi thâm nhập vào nơi sâu nhất, chậm rãi ma sát ở hoa tâm.

“Thật cứ muốn như vậy giết chết em ...”

Hồ Khiên Dư ở bên tai tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi đau đến mức mồ hôi chảy ra, gượng cười: “Nếu anh còn đủ sức.”

Tôi biết chính mình đang khiêu khích hắn.

Mà sự khiêu khích của tôi cũng thành công.

Giây tiếp theo, Hồ Khiên Dư nâng eo tôi lên, càng đánh mạnh về phía trước, ngón tay hắn đi xuống xoa xoa nơi kết hợp.

Cả người tôi run lên, ngay sau đó, Hồ Khiên Dư tách hai chân tôi, đem tôi xoay người đặt dưới thân.

Tôi sớm đoán trước hẳn sẽ làm như vậy, lúc hẳn xoay người chặn lấy mình, tôi một lần nữa kẹp chặt hai chân.

Hồ Khiên Dư đề lấy cầm tôi, muốn tôi quay đầu nhìn hẳn.

Đầu lưỡi hẳn nhẹ nhàng, cố ý chậm chạp liếm qua vành tai: “Bây giờ cực tuyệt, không phải quá muộn sao?”

Đầu lưỡi giao hoạt kia ở phía sau tai tôi hôn, khi thì chạy xuống cổ tôi lưu luyến. Tôi quay đầu đi, chỉ thấy ánh mắt Hồ Khiên Dư hẹp dài, chăm chú nhìn.

Ngực tôi phập phồng, vẫn còn dấu vết vừa rồi hẳn vuốt ve.

Đột nhiên hẳn nhắc thắt lưng tôi đang run rẩy, đem đầu gối tôi gập vào, làm cho tôi nằm úp sấp quỳ gối nơi đó.

Tôi giãy dựa theo bản năng, đổi lấy chỉ là vòng eo cùng mạng sườn bị hẳn từ phía sau giữ lấy càng chặt.

Hồ Khiên Dư hít thở dồn dập, một tiếng lại một tiếng va chạm đến lỗ tai tôi.

Không một chút chịu nhường, hẳn cường ngạnh đoạt lấy. Tôi chỉ mong sao mình thu nhỏ lại một chút, như vậy có lẽ sẽ không cảm thấy mình đè hèn như vậy.

Không biết làm sao, nước mắt tôi lẳng lẳng lăn xuống. Một giọt lại một giọt, chậm chậm tiến ra khỏi hốc mắt, bởi vì lực đẩy điên cuồng mà rơi xuống cánh tay Hồ Khiên Dư.

Đột nhiên, một bàn tay ở phía sau tiến đến khuôn mặt đã bị mồ hôi cùng nước mắt thấm ướt của tôi. Bàn tay đó, dịu dàng lau đi từng giọt nước nơi khóe mắt, sau đó nhẹ nhàng giữ lấy cầm tôi.

Hồ Khiên Dư nhìn tôi, ánh mắt sáng khác thường, bắn khoắn ở gò má đang bị làm cho nghiêng đi. Sau đó, cặp mắt đó tiến lại, càng ngày càng hẳn, cho đến khi môi Hồ Khiên Dư nhẹ nhàng hôn lên những bọt nước nơi khóe mắt.

Tôi bất lực, chỉ có thể dựa vào cánh tay hẳn đang đặt trên lưng.

Một hồi kích thích chấm dứt, tôi ghé vào người Hồ Khiên Dư, nằm nghiêng nhìn hẳn.

Hẳn cũng nhìn tôi, đáy mắt trong vắt.

“Nhìn cái gì?” Tôi hỏi hẳn.

“Khóc cái gì?” Hẳn hỏi tôi.

Im lặng.

Chúng tôi đều không trả lời vấn đề của nhau.

Tôi miễn cưỡng xuống giường, đến trước gương tủ quần áo, tắm thân này, đã rách nát đến không chịu nổi nữa rồi. Tôi đối với mình trong gương nhoẻn miệng cười, sau đó tiến vào phòng tắm. Cả người tôi dính dấp, tôi muốn tắm rửa.

Lúc đi ngang qua bàn trà, tôi không khỏi nghiêng đầu, nhìn di động của mình. Tôi suy nghĩ, thay đổi hướng đi, tiến đến bàn trà, mở di động, có một tin nhắn.

Người nhắn tin là Lý Mục Thần.

Anh ta hẹn tôi ngày mai cùng ăn tối.

Tôi sờ vết ứ máu ở khuỷu tay, đau.

Sau đó, tôi reply trở về một chữ: “Được.”

Xong xuôi, tôi lộn trở lại phòng ngủ, đi đến bên giường, nghiêng nhìn Hồ Khiên Dư một chút buồn ngủ cũng không có: “Còn muốn sao?”

Tôi thấy mắt Hồ Khiên Dư lóe sáng nhìn mình, cười khẽ.

Tôi biết Hồ Khiên Dư cảm thấy tôi bất thường, thậm chí cảm thấy tôi tự tìm khổ ăn, nhưng tôi không thêm để ý.

Bởi vì những dấu vết này trên người tôi, mặc dù nghiêm trọng nhưng trong bữa tối ngày mai nhất định sẽ có lợi rất nhiều.

Vì vậy tôi cần là Hồ Khiên Dư ở trên người tôi, lưu lại dấu vết làm cho người ta thoát nhìn thật tàn khốc, thật kinh hoàng.

Ngày hôm sau, tôi theo lẽ thường đi làm.

Mùa đông có rất nhiều cái lợi, trong đó số một chính là quần áo rất kín, không cần lo lắng những dấu vết trên người bị ai khác nhìn thấy.

Một ngày công tác không có gì đặc biệt, nếu có cái gì đó không bình thường thì đó là Lý Mục Thần đem địa chỉ nhà ăn buổi tối nhắn cho tôi biết.

Tôi nhìn địa chỉ, là một nơi không nổi tiếng, cũng ít người qua lại.

Lý Mục Thần hẹn tôi ăn cơm, hẳn là nghĩ ở nơi nào tuyệt đối không đụng phải Hồ Khiên Dư.

Lý Mục Thần, anh rốt cuộc đã đặt bước chân đầu tiên lên con đường phản bội.

Nghĩ như vậy, tôi cười thầm trong lòng.

Sau đó, tôi gọi điện thoại ở khách sạn gần đó đặt phòng.

Lúc tôi đến, Lý Mục Thần đã ở đó.

Người phục vụ dẫn tôi đến bàn ăn Lý Mục Thần.

Anh ta đứng dậy kéo ghế, tôi ngẩng mặt, nhìn Lý Mục Thần cười nhẹ.

Lúc này, khóe miệng Lý Mục Thần đã nhếch lên, có thể nghĩ rằng tôi phải được đáp lại bằng nụ cười thật tươi, tầm mắt anh ta lại lơ đãng miết đến sau vai tôi, liền đó ánh mắt dừng lại ở cổ.

Tôi biết Lý Mục Thần nhìn thấy cái gì, rất nhanh đưa tay về phía sau che khuất làn da chỗ cổ, sau đó căng thẳng nhìn, “Xin lỗi.”

Lý Mục Thần nghe vậy ngẩn ra, nhưng vẫn phong độ như trước, thu hồi tầm mắt rất nhanh, phức tạp nhìn tôi một cái, lát sau mới xấu hổ mím môi, trở lại chỗ ngồi.

Gọi đồ ăn, nhân viên phục vụ rời đi, nơi này chỉ còn hai người, tôi cùng Lý Mục Thần. Tôi giữ im lặng, nhìn mười ngón tay mình, cười một chút, sau đó hỏi: “Tại sao lại mời em ăn cơm?”

Anh ta không trả lời, tôi cúi đầu, ánh mắt căng thẳng.

Anh ta không trả lời tôi, không sao, tôi tiếp tục: “Em nhớ rõ, lần trước em hẹn anh bị anh từ chối.”

Lý Mục Thần không trả lời câu hỏi này, cuối cùng, lúc tôi nghĩ anh ta vẫn tiếp tục trầm mặc, lại nghe được một tiếng thở dài: “Vi Linh, em đang trách anh sao?”

“...” Lúc này, đến lượt tôi im lặng.

Nhân viên phục vụ rất nhanh mang đồ ăn đến, đồ ăn là tôi gọi, tất cả đều cay. Tôi cùng Lý Mục Thần ăn cơm một lần, nhớ mang máng Lý Mục Thần thích ăn cay, tất cả những thứ này hẳn là hợp khẩu vị anh ta.

Tôi lại không chịu nổi những món ăn đó, mặt đỏ tai hồng, cuối cùng chỉ có thể nhờ người phục vụ đem nước đến.

Thấy tôi điên cuồng uống nước, Lý Mục Thần cũng không ăn, buông chiếc đũa thâm thúy nhìn, nửa ngày sau, yêu cầu nhân viên phục vụ một lần nữa đem thực đơn đến gọi lại món.

Lần này đồ ăn nhẹ đi rất nhiều, tôi lại chỉ ăn mấy miếng, còn lại đĩa cũng không động, sau đó nói với Lý Mục Thần: “Em đi toilet.”

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Tôi ở trong toilet không một bóng người chờ đợi, nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian vừa tầm, liền rửa mặt, sau đó đi ra ngoài.

Lý Mục Thần đứng ở phía đối diện thẳng tắp nhìn tôi.

Tôi dừng bước, anh ta nhìn tôi không nhúc nhích, sau đó chủ động đến gần đưa tay về phía mặt tôi.

Tôi vẫn như trước nhìn anh ta không hề chớp mắt, tay anh ta ở giữa không trung ngừng lại một lát, sau đó mới do dự mà vuốt khóe mắt tôi.

Khoe mắt của tôi ướt át, đó là vừa rồi rửa mặt lưu lại.

Thừa dịp Lý Mục Thần còn chưa mở miệng, tôi bình tĩnh nói: “Vừa rồi em rửa mặt.”

Hắn miết một chút ướt át nơi khóe mắt, đưa đến trước mặt tôi: “Vậy đây là cái gì?”

Tôi không đáp, xoay người bước đi, Lý Mục Thần đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi, tôi bị anh ta giữ chặt không thể bước tiếp.

Tôi cúi đầu, nhìn cánh tay mình bị Lý Mục Thần giữ lấy. Anh ta chỉ dùng một chút sức mà dường như đã in hằn lên da thịt tôi. Tôi thử gỡ tay anh ta ra, nhưng cuối cùng vẫn là phí công.

“Anh nghĩ rằng tôi thích anh?!” Tôi giương mắt nhìn, khiêu khích hỏi.

Anh ta nhìn tôi một hồi lâu, môi ngập ngừng, lại cũng không nói ra miệng.

Nửa ngày anh ta không đáp lời, cũng không buông tay, tôi liền gỡ ra, nói: “Thật tiếc, tôi không có ...”

Lý Mục Thần đột nhiên kéo mạnh tôi trở lại, dưới chân tôi chao đảo một trận, trong nháy mắt đối diện với anh ta.

Tay anh ta tiến đến đè thấp hai vai tôi, ánh mắt sâu thẳm: “Em còn nhớ hay không lúc uống say ở trong lòng anh khóc?”

Tôi nhìn, cắn môi không nói lời nào.

“Chúng ta chỉ cùng nhau ăn cơm một lần, em lại nhớ rõ anh thích ăn cay, nhớ rõ hôm đó anh khen em mặc bộ này đẹp ... Vì sao em nhớ rõ?”

Tôi nổi giận quay đầu đi, né tránh mắt anh ta.

Thường thì nghề nào nghiệp ấy. Một nhà lãnh đạo, chỉ thông minh thôi không đủ, quan trọng nhất là phải có con mắt và trực giác, có thể suy đoán chuẩn xác ở thời khắc mấu chốt.

Cũng giống như khi bọn họ khi nhận định một mã cổ phiếu sẽ quả quyết có lựa chọn ra tay hay không.

Lý Mục Thần là một trong những lãnh đạo cấp cao của Hằng Thịnh, anh ta nhất định vô cùng tin tưởng trực giác của mình.

Mà bây giờ, trực giác của Lý Mục Thần nói cho anh ta biết, tôi đã yêu anh ta.

Lý Mục Thần cũng không cưỡng bách tôi nhìn mình.

Anh ta buông hai vai, ở trước mặt tôi đứng thẳng, cố gắng bình tĩnh, dùng giọng nói rất thấp hỏi tôi: “Em không phải có ý đối với anh thì là gì?”

“Những thứ đó chẳng nói nên điều gì!” Tôi trả lời.

Tôi nói xong, chỉ thấy ánh mắt anh ta hơi run lên. Sự kìm chế của anh ta không tồi, tuy rằng tức giận nhưng vẫn có thể nhịn xuống mà không phát ra ngoài.

Thấy anh ta như vậy, tôi chỉ có thể thở dài, giọng nói dịu trở lại: “Chúng ta ... Anh biết quan hệ của em cùng Hồ Khiên Dư, anh còn ... dám muốn em sao?”

17. Chương 31-02

Chap 31: Đa suyễn (P6)

Anh ta dừng lại.

Tôi nhìn Lý Mục Thần, đem tất cả những chương ngại ngang dọc giao cho anh ta, đồng thời cũng cho anh ta chủ động có quyền lựa chọn.

Tôi chờ đợi.

Thời gian có như ngừng trôi, trái tim của tôi nặng nề đập từng hồi.

Bình tĩnh, tự kiểm chế cũng là đặc thù nghề nghiệp. Hy vọng đối với Lý Mục Thần cũng như bán tháo một lô cổ phiếu vô vọng vậy, phải bình tĩnh xử lý từng động tĩnh của anh ta.

Lý Mục Thần không nhìn tôi mà cúi đầu nhìn tay mình.

Sau đó, anh ta nở nụ cười, ngẩng đầu, như trút được gánh nặng nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc: “Vậy thì điên cuồng một lần đi.”

Lúc môi Lý Mục Thần rơi xuống, tôi kinh ngạc mở to mắt. Người đàn ông này nhẹ nhàng chậm rãi dán lấy môi tôi, không chút vội vàng.

Tôi từ từ nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn mềm mại này.

Nhưng khi đầu lưỡi anh ta khẽ đặt ở răng, tôi tránh tránh, nhẹ quay mặt qua chỗ khác.

Lý Mục Thần ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt đượm tình, nhưng mang chút mơ hồ khó hiểu.

Tôi hồi phục lại hô hấp, “Em đã đặt phòng ở khách sạn.”

Một giây trước Lý Mục Thần còn đắm chìm si mê, lúc này bỗng nhiên nheo mắt lại, cảnh giác nhìn tôi chăm chăm.

Tôi biết, những lời này rõ ràng cho thấy tôi có chuẩn bị trước khi đến.

Tôi ra vẻ thất vọng nhìn Lý Mục Thần, cố gắng làm giọng lạnh lùng: “Anh không tin em, em cũng không tin anh. Theo em đến khách sạn, sau đó quyết định xem có muốn điên cuồng một lần không.”

Anh ta ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, Lý Mục Thần đương nhiên giật mình.

Bởi tôi không vì bị nhìn ra có chuẩn bị trước khi đến mà xấu hổ, càng không nghĩ đủ mọi cách để che giấu.

Tôi thần nhiên thừa nhận chính mình giao hoạt tính toán.

Cho nên, vì tò mò, anh ta nhất định sẽ theo tôi.

Khách sạn cách nhà ăn không xa, chúng tôi đi bộ đến quầy lễ tân, báo tên liền nhận được thẻ phòng.

Tôi quay đầu nhìn Lý Mục Thần đang cách đó ba bước giờ giờ chiếc thẻ trong tay.

Tầm mắt Lý Mục Thần ở trên chiếc thẻ bấm khóa một lát, tôi biết anh ta đang cân nhắc.

Trong lòng tôi cười khỏ, Lý Mục Thần trước mặt này, mười phút trước còn hôn môi tôi, bây giờ vẫn không dám dứt khoát.

Anh ta do dự một lát, cuối cùng tuy không cam lòng nhưng vẫn nhận lấy chiếc thẻ.

Vào thang máy lên lầu, bốn vách kim loại in bóng người, tôi đứng ở phía sau, hướng đến lưng Lý Mục Thần chậm chạp vươn tay.

Tôi biết, qua cánh cửa kim loại anh ta có thể nhìn thấy hành động này, nhưng cuối cùng tôi cũng không ôm lấy lưng anh ta.

Tay của tôi ngay tại lúc dường như đã chạm vào, lại dừng ở giữa không trung, cuối cùng vẫn là buông tay, bàn tay rất nhanh nắm thành quyền.

Tôi biết tất cả hành động này của mình anh ta đều thấy, bởi vì tấm lưng ngạo mạn của Lý Mục Thần ngay ở lúc tôi do dự rút tay lại, đột nhiên cứng đờ.

Cơ thể anh ta cứ thẳng tắp như vậy, tôi có thể đoán được, trong lòng Lý Mục Thần nhất định đang vô cùng giằng co, khó xử.

Thang máy đến nơi, kêu lên “Đỉnh” một tiếng, hai cánh cửa chậm rãi mở ra, Lý Mục Thần đột nhiên quay mạnh đầu, kéo lấy cánh tay tôi, nháy mắt lôi tôi ra khỏi thang máy.

Lý Mục Thần ép tôi vào vách tường, hôn, lúc này đã mang theo một chút cuồng dã.

“Ừm ...”

Tôi chỉ kịp kêu lên nửa tiếng đã bị anh ta tiến vào nuốt gọn.

Tay đôi để trước ngực Lý Mục Thần, anh ta càng nhiệt tình, tôi lại càng tỉnh táo.

Giờ phút này, trong đầu Lý Mục Thần suy nghĩ cái gì?

Anh ta như vậy là bởi vì thực sự thích con người của tôi, hay vẫn là bởi vì chinh phục được người phụ nữ của sếp mình, làm cho anh ta có cảm giác thỏa mãn?

Tôi khinh bỉ những người đàn ông như vậy, càng khinh bỉ chính mình làm cho anh ta biến thành như vậy.

Thật trào phúng.

Vừa hôn vừa một đường tiến vào phòng.

Lý Mục Thần nhanh chóng dùng thẻ mở cửa, ôm tôi tiến vào bên trong, nghiêng ngả ngã vào trên giường.

Tình huống này quả thật ngoài dự đoán của tôi, tôi không nghĩ một Lý Mục Thần luôn luôn nho nhã cũng có lúc vội vàng như vậy, nhanh chóng kéo áo khoác của tôi, sau đó cởi từng nút áo.

Tôi nghiêng người đi đến, vuốt ve anh ta, cũng bắt đầu cởi cúc.

Tay Lý Mục Thần vươn đến sau lưng, nâng tôi dậy, một lát sau tôi cảm giác ngực buong lỏng.

Lý Mục Thần cách áo sômi của tôi cởi dây áo lót. Tay anh ta lập tức tén đến, cách một lớp vải mỏng mắt đầu khiêu khích.

Tôi ngâm ra tiếng, trong lòng lại lo lắng. Cơ thể này, bán một lần đã làm tôi ảo não không thôi, tôi không nghĩ bán nó lần thứ hai, làm cho mình thêm một lần hối hận.

Tôi đẩy anh ta ra, ngồi dậy.

Hành động vừa rồi của tôi ở trong mắt Lý Mục Thần xem ra là phụ nữ rụt rè, hoặc là muốn nhưng còn làm bộ, tóm lại, anh ta không hề nhúc nhích, ánh mắt nóng bỏng dính ở trên đám quần áo hỗn độn ở người tôi.

Tôi cởi bỏ mấy nút áo không còn lại nhiều lắm, sau đó đem áo từ trên vai cởi ra.

Toàn bộ quá trình, nhìn sắc mặt Lý Mục Thần đại biến thật thú vị.

Trên người tôi đầy những vết xanh tím, dấu hôn, dấu răng, rõ ràng nhất là chỗ bên ngực trái.

Tôi còn chưa cho anh ta xem hạ thân mà đã khiếp sợ thành thế này ...

Tôi thật muốn cười nhạo ra tiếng.

Khi đó Lý Mục Thần nhìn dấu hôn trên cổ tôi đã ngây ngốc thành như vậy, tôi không tin giờ phút này nhìn nhiều dấu vết ái muội này trên người tôi lại không có phản ứng.

Tôi cởi toàn bộ áo, sau đó ngẩng đầu, nhìn sắc mặt cứng ngắc dị thường của Lý Mục Thần.

Cuối anh, anh ta từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, ánh mắt kinh ngạc di chuyển từ cơ thể lên trên mặt tôi.

Anh ta đau xót nhìn, cuối cùng thu hồi tầm mắt, đứng dậy.

Một lát sau, tôi nghe thấy Lý Mục Thần miễn cưỡng cười tự giễu: “Thì ra, em muốn anh xem chính là những dấu vết này?”

Lý Mục Thần nhìn tôi.

Trong mắt anh ta là đau lòng, thương xót.

Tôi ngẩn người, trong lúc nhất thời hoàn toàn sững sốt, ánh mắt không tự giác rơi vào vùng tối tăm bên trong mắt Lý Mục Thần.

Chúng tôi cứ vậy ngồi yên, giống như hai cơ thể không có linh hồn.

Nếu nói ban đầu tôi rắp tâm chuẩn bị tất cả thì bây giờ, không biết tại sao, tâm trạng không có một chút vui vẻ, ngược lại là ... khổ sở, trong tim như có một nỗi buồn mãnh liệt xiết chặt lấy.

Rất lâu sau, Lý Mục Thần đứng dậy, đến bên cạnh cửa, lại một đường trở về, nhặt quần áo trên mặt đất. Tôi ngồi ở trên giường, sửa sang một mớ hỗn độn trên người.

Lý Mục Thần trở lại, đem quần áo trả cho tôi. Tôi không nhìn anh ta, lấy quần áo, nói “Cảm ơn” rồi cúi đầu mặc vào.

Lúc tôi đang cài cúc áo, Lý Mục Thần cúi xuống, tôi không dám ngẩng đầu, chỉ thấy tay anh ta vươn đến, xuyên qua tóc tôi.

Tôi ngồi, anh ra đứng, anh ta khom lưng, nâng mặt tôi lên.

Anh ta nhìn ánh mắt tôi, có lẽ xem tôi có phải khóc hay không.

Trong lòng tôi có chút tiếc nuối cho người đàn ông này. Anh ta nghĩ là tôi rất tốt.

Nhưng thực tế tôi không ngây thơ, không lương thiện như vậy. Tất cả những thứ này đều là vì anh ta mà bày ra, mục đích chẳng qua là gây ông đập lưng ông mà thôi.

“Anh đã nghĩ chưa?”

Tôi hỏi, từ dưới mà ngược nhìn lên, tôi có thể tự đoán được mình lúc này nhìn đáng thương biết bao.

“...” Thần sắc anh ta phức tạp, đến cuối cùng cũng không mở miệng trả lời.

Tôi như tuyệt vọng, cắn răng, mắt chăm chú nhìn.

Tôi đã nghĩ rằng Lý Mục Thần quyết định buông xuôi, lại đúng lúc này, anh ta tiến đến, khẽ xoa hai má tôi: “Rời khỏi hẳn, về với anh.”

Dừng lại một chút, Lý Mục Thần tiếp tục: “Anh sẽ đối với em thật tốt.”

Anh ta nói chuyện, giọng nhẹ nhàng.

Một người đàn ông dịu dàng.

Đáng tiếc anh ta trân trọng lại là một người phụ nữ như tôi.

Nghe vậy, tôi cười như trút được gánh nặng, một lát sau dừng lại: “Cho em thời gian, em cần thời gian.”

Anh ta đáp không chút do dự: “Được.”

Tôi quỳ đứng dậy, ôm lấy anh ta.

Tay Lý Mục Thần vỗ nhẹ lưng tôi: “Đi thôi.”

Tôi từ trong hõm vai anh ta ngẩng đầu, tách ra nhìn nghi hoặc. Hai cánh tay Lý Mục Thần quấn lấy tôi, gắt gao ôm vào trong ngực, giọng nói vang lên từ đỉnh đầu: “Đêm này em cần nghỉ ngơi chứ không cần một người đàn ông.”

Tôi ở trong lòng anh ta gập đầu, linh hồn lại như bay lơ lửng giữa không trung nhìn đôi nam nữ ôm nhau.

Người đàn ông thâm tình, người phụ nữ dối trá, ở độ cao của linh hồn này nhìn tất cả một thứ không sót.

Ra khỏi khách sạn, tôi cùng Lý Mục Thần mỗi người một ngã.

Tôi không cho anh ta đưa về.

Tôi gọi taxi, xe lăn bánh, tôi quay đầu lại nhìn, thấy Lý Mục Thần vẫn đứng ở ven đường nhìn xe rời đi.

Lúc ấy tôi cũng đã nói cho anh ta tôi cần thời gian. Tôi muốn anh ta chờ, anh ta cũng đồng ý.

Mà đến lúc anh ta chờ không được, sẽ đối với tôi thất vọng? Hay là sẽ hận Hồ Khiên Dư?

Đợi đến khi taxi đi một quãng xa, không còn nhìn thấy bóng dáng Lý Mục Thần, tôi rút điện thoại gọi cho Thác Ni.

“Lâm tiểu thư, nhanh như vậy đã gọi điện cho tôi?”

Nghe giọng nói, tình trạng sức khỏe của Thác Ni phục hồi không tồi, không còn gì phải lo lắng.

Nếu đã là quan hệ hợp tác, tôi cũng không cần quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Lý Mục Thần, ông có thể tìm anh ta hợp tác.”

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó giọng nói Thác Ni có chút lạnh lùng truyền đến: “Hằng Thịnh Lý Mục Thần?”

“Đúng”

“Tôi không nghe sai?”

Thác Ni nghi vấn không phải không có lý. Lý Mục Thần trước nay vẫn theo Hồ Khiên Dư làm việc, muốn lôi kéo anh ta hợp tác thật không phải chuyện dễ dàng.

Tôi đoán được nghi vấn trong lòng Thác Ni, đối với chuyện giữa tôi, Lý Mục Thần và Hồ Khiên Dư tôi cũng không nghĩ nói cho ông ta, vì thế chỉ có thể ngắn gọn: “Không nên hỏi tôi đã làm gì, cũng đừng hỏi tôi thể nào làm được.”

“Lâm tiểu thư, rất lâu rồi tôi không làm những việc không nắm chắc mười phần thắng.” Ông ta trả lời.

Đúng vậy!

Thác Ni già đi, tuy rằng vẫn còn rất phiêu lưu, nhưng cũng không mất công đi để ý những việc không nắm chắc phần thắng.

“Một giám đốc cấp cao trong công ty, nếu không phải chuẩn bị về hưu, hoặc là căng thẳng với chủ tịch hội đồng quản trị sao có thể có khả năng đi kiếm ăn ở máng khác?”

Ông ta giải thích như vậy.

Tôi không có chứng cứ, chỉ có thể hết sức cam đoan: “Ông tạm thời không cần lộ diện tìm Lý Mục Thần bàn bạc, cứ tìm một công ty sản người đàm phán với anh ta. Tôi có thể cam đoan với ông, qua quý đầu của năm mới anh ta nhất định sẽ dao động.”

Cuối cùng Thác Ni cũng nhận lời yêu cầu của tôi.

Tôi không còn gì muốn nói, đang định cúp điện, đột nhiên nhớ tới còn muốn hỏi tình hình của Lộ Tây.

Khi tôi nhắc đến tên Lộ Tây, đầu dây bên kia lập tức rơi vào im lặng.

Tôi nghĩ Thác Ni sẽ không trả lời, ông ta lại mở miệng: “Tôi ở biệt thự an dưỡng chưa trở về. Nhưng nghe người hầu nói cô ấy làm loạn, khóc lóc bắt bọn họ thả đi, khóc đến khi mệt mới chịu ngủ.”

Khóc?

Đúng vậy.

Khóc là vũ khí khó chịu nhất của đàn bà.

Giống như tôi, dùng nó để đối phó với Lý Mục Thần, lại như Lộ Tây dùng nó đối phó với Thác Ni.

Đi?

Đi đâu? Đi gặp Hồ Khiên Dư?

Tôi muốn cười, nhưng Thác Ni ở đầu bên kia điện thoại tâm tình có vẻ không tốt, tôi cố kìm lại, hỏi: “Hai người thực sự yêu nhau sao?”

Ở bên kia im lặng, sau đó lạnh lùng đáp lại: “Chuyện của tôi dường như cùng cô không quan hệ. Lâm tiểu thư bớt xen vào chuyện của người khác một chút.”

Theo tôi thấy đây không coi là xen vào chuyện của người khác.

Tuy rằng ý chí đã không còn xem Lộ Tây như bạn bè, nhưng trái tim lại không bỏ xuống được.

Cô gái này, khi tôi ở Mỹ là người duy nhất cho tôi sự ấm áp. Đáng tiếc, trên thực tế, có lẽ tôi chưa bao giờ tiến sâu vào nội tâm của Lộ Tây. Cũng như cô ấy chưa bao giờ thực sự thấu hiểu tôi.

Tuy rằng lý trí nói cho tôi biết, tôi cùng Lộ Tây đều không phải là những người bạn thực sự, nhưng trái tim vẫn khẳng khái một mực nhớ kỹ, cô ấy là người đã từng quan tâm chia sẻ với tôi.

Có lẽ Thác Ni cảm thấy tôi như vậy là xen vào chuyện của người khác, nếu thế tôi sẽ thay đổi một cách khác hỏi ông ra: “Vậy khi nào thì ông định thả tự do cho cô ấy?”

Thác Ni đùa cợt cười: “Cô quên sao? Là cô muốn giam lỏng cô ấy lại.”

Đúng, giam lỏng Lộ Tây là yêu cầu của tôi. Ông ta trả lời như vậy, tôi á khẩu không nói thêm được gì.

Cuối cùng, vẫn là Thác Ni mở miệng phá vỡ không khí im lặng: “Cô ấy là vị hôn thê của tôi, tôi sẽ cùng cô ấy kết hôn. Đây là chuyện cả đời. Tôi cùng cô ấy, cả hai trong lúc đó đều đã không còn tự do.”

Tôi không còn lời nào để nói, chỉ có thể một câu vẽ rắn thêm chân, “Đối với cô ấy tốt một chút.”

Lộ Tây đã nói mình thích những người đàn ông lớn tuổi vì từ nhỏ cô ấy thiếu sự che chở.

Nếu những lời này của Lộ Tây không phải là nói dối, như vậy Lộ Tây đồng ý lấy Thác Ni hẳn là xuất phát từ chân tình.

Nghĩ như vậy, tôi tự động bài xích khả năng Lộ Tây cùng Hồ Khiên Dư có quan hệ.

“Bây giờ không phải lúc để cô lo lắng quan hệ giữa tôi và Lộ Tây,” Thác Ni ngừng một lát mới tiếp tục, “Lâm tiểu thư, cô lúc này ... thật ra nên đi quan tâm đến Hồ Khiên Dư nhiều một chút.”

Giọng nói lạnh như băng của ông ta hàm chứa một tia mỉa mai, tôi không khỏi nghi ngờ hỏi lại: “Có ý gì?”

Tiếng cười của Thác Ni truyền đến, sau đó nói: “Hôm nay, Hồ Khiên Dư ngã một cú rất đau, cô là phụ nữ của hắn, nên hợp thời lộ diện an ủi hắn một chút.”

Tôi cắt máy, nhanh chóng gọi đến số điện thoại riêng của Hồ Khiên Dư.

Chờ thật lâu, lập tức một giọng nữ máy móc vang lên: “Số máy quý khách gọi tạm thời không liên lạc được ...”

Tôi cúp máy, lại tiếp tục gọi, vẫn như trước không có người nghe.

Cuối cùng, gần hai mươi lần cũng có người tiếp, nhưng không phải là Hồ Khiên Dư, “Alo”

Giọng Vương Thư Duy.

Nếu tôi nhớ không nhầm, di động Hồ Khiên Dư có lưu số điện thoại của tôi, Vương Thư Duy nhất định thấy màn hình hiển thị tên tôi, lại vẫn có thể công thức hóa trả lời như vậy.

Tôi vẫn rất khâm phục Vương Thư Duy, anh ta cho tới bây giờ lãnh huyết, lại vẫn có thể tỏ ra nho nhã khoan thai.

Tôi cần môi nói: “Tôi là Lâm Vi Linh, tôi tìm Hồ Khiên Dư.”

Lúc này tôi ở đầu dây bên này đã gấp đến muốn nghiến răng nhưng không có cách nào phát tác, chỉ có thể giả bình tĩnh, “Vậy có thể nói cho anh ta bây giờ tôi lập tức đến.”

“Được!”

Tôi cắt điện thoại, tiến đến phía trước nói với lái xe: “Làm ơn quay đầu, đi Hằng Thịnh.”

Chap 31: Đa sự (P8)

Anh ta vẫn tươi cười, tươi cười tao nhã nhưng cùng với những lời nói như châu như ngọc này có chút không cân xứng.

“Có đôi khi anh cảm thấy em cùng em gái anh đều làm cho người khác kinh ngạc.

Đều thích để ý những chuyện vụn vặt, đều giống nhau không biết an phận.

Anh đã từng khuyên Lộ Tây, nói nó yên ổn làm phu nhân Hoàn Cầu, nhưng nó không nghe nên mới vì Hồ Khiên Dư mà lao tâm khổ tứ.”

Tôi trừng mắt nhìn Diêu Khiêm Mặc. Người đàn ông trước mắt này tuyệt đối không đơn giản. Đối phó với một Hồ Khiên Dư tôi đã đủ kiệt sức, tôi không nghĩ sẽ cùng dây dưa thêm với một người làm người khác không thể hiểu được. Nghĩ vậy tôi nhanh chóng rút tay lại, nhưng anh ta lại nhanh hơn một bước.

Tôi tức giận hét lên: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?!”

Anh ta nghĩ nghĩ: “Bảo Thác Ni thả Lộ Tây.”

“Chuyện này không quan hệ đến tôi. Nếu anh muốn thì tự đi tìm Thác Ni đi.”

Anh ta cũng không phản bác lại, chỉ nói, “Anh đi tìm ông ta, ông ta nói nếu muốn thả Lộ Tây cần phải được em đồng ý.”

Diêu Khiêm Mặc nhìn tôi, đôi mắt nghiêm túc đột nhiên hiện ra một tia bốn cọt ác ý, “Anh rất ngạc nhiên, rốt cuộc em làm cái gì để Thác Ni nghe lời mình như vậy?”

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến tôi. Buông tay!”

Anh ta không chỉ không buông tay, ngược lại dùng cả tay kia đồng thời bắt lấy. Nụ cười trên mặt bây giờ thực sự trở nên âm lãnh: “Em ngủ với ông ta? Hả? Cùng Thác Ni?”

Tôi bị chọc giận, sắc lạnh liếc mắt nhìn anh ta một cái.

Cuối cùng Diêu Khiêm Mặc cũng chịu thả tôi, ngoài miệng lại vẫn không chịu buông tha: “Anh vừa rồi nói sai. Em không giống với Lộ Tây, em không bằng cô ấy. Ít nhất cô ấy vì người mình yêu mà chịu cùng với một một người đàn ông già hơn mình bằng ấy tuổi, đánh cược tình cảm của mình. Mà em ...”

Anh ta cũng không tiếp tục.

Tôi tỉnh táo lại, cẩn thận nhớ những lời Diêu Khiêm Mặc vừa nói.

Cái gì là “vì người mình yêu mà chịu cùng với một một người đàn ông già hơn mình bằng ấy tuổi, đánh cược tình yêu”?

Chẳng lẽ.....

Không thể nào!

Tôi cần Diêu Khiêm Mặc xua đi ý nghĩ trong đầu mình lúc này: “Ý của anh là, Lộ Tây ...” Tôi hít thở bình thường mà lại như thiếu không khí, “ ... Lộ Tây trước đến giờ, cùng với ông ta ... tất cả đều là vì Hồ Khiên Dư?”

Đối với sự chất vấn của tôi, Diêu Khiêm Mặc chỉ cười như trước, không nói lời nào. Nhưng nụ cười của anh ta đã trả lời tất cả.

Tôi không đứng vững được, lui vài bước suy sụp dựa vào tay vịn sofa: “Vì sao muốn nói cho tôi tất cả chuyện này?”

Diêu Khiêm Mặc thấy tôi như vậy thu lại ý cười, nghiêm nghị tôi: “Kêu Thác Ni thả Lộ Tây, anh có thể cam đoan Lộ Tây sẽ không đem chuyện của em cùng Thác Ni kể lại cho Hồ Khiên Dư.”

Tôi không dám nhận lời anh ta, bởi vì tôi còn không thể xác định “Chuyện tôi cùng Thác Ni” anh ta ám chỉ là anh ta hiểu lầm tôi cùng Thác Ni lên giường hay là ...

Hay là Diêu Khiêm Mặc đã biết tôi bắt tay với Thác Ni đánh sụp công ty bất động sản của Hằng Thịnh ở Hongkong?

Bởi không thể hỏi thẳng anh ta như vậy, tôi chỉ có thể quanh co lòng vòng: “Anh không phải là bạn của Hồ Khiên Dư sao? Dựa vào cái gì để tôi tin anh, rằng anh sẽ giấu diếm giúp tôi?”

Anh ta không nói gì. Tôi thoáng nhìn anh ta đi tới trước mặt, sau đó khẽ cúi người.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, hai ngón tay Diêu Khiêm Mặc đã khẽ nâng cằm tôi, khiến cho tôi ngẩng đầu lên nhìn mình.

Anh ta cười.

Hai từ nham hiểm thật rất thích hợp để chỉ nụ cười của Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta chống lại ánh mắt tôi, chậm rãi nói: “Anh đã từng nói cho em, anh cùng Hồ Khiên Dư là bạn sao?”

Khoảng cách rất gần, tôi ngửi được mùi nước hoa đàn ông trên người Diêu Khiêm Mặc.

Tôi vuốt tóc, thoáng ngửa ra phía sau, giữ khoảng cách an toàn với anh ta.

“Nếu tôi đồng ý thả Lộ Tây anh sẽ thế nào?” Tôi hỏi.

Đây chỉ là việc làm ăn, tôi phải gạt bỏ tất cả những suy nghĩ vụn vặt trong lòng, chuyên tâm để cân nhắc.

Anh ta cũng thành thật trả lời tôi: “Anh không cam đoan có thể thuyết phục cô ấy, Nhưng anh có thể đưa cô ấy trở lại Pháp, để cô ấy không gặp lại Hồ Khiên Dư.”

“Cô ấy sẽ nghe lời anh?”

“Sẽ!”

“.....”

“Phiên em quyết định nhanh. Lộ Tây luôn tuyệt thực, tinh thần cũng rất sa sút. Cho dù em không xem cô ấy là bạn thì cũng coi như hai người đã từng quen biết.”

Tôi suy nghĩ, đi đến bên cửa sổ gọi điện thoại cho Thác Ni, bảo ông ta thả người.

“Diêu Khiêm Mặc tìm cô?” Thác Ni lập tức đoán được.

“Đúng. Anh ta cam đoan với tôi sẽ không để Lộ Tây gặp Hồ Khiên Dư.”

“Trên đời này không thể tin tưởng nhất chính là hai từ ‘cam đoan’.”

“Tôi tin.”

Cúp điện thoại, tôi quay lại nhìn Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta đã gọi điện.

Tôi chờ, đến khi Diêu Khiêm Mặc nói chuyện xong, cắt máy, tôi nói cho anh ta, Thác Ni đã đồng ý để anh ta đến đón Lộ Tây.

Anh ta hơi gật đầu nhìn tôi: “Cảm ơn.”

Nói xong, lại bắt đầu gọi điện thoại.

Lần này, hẳn là gọi cho Lộ Tây.

“Bây giờ có thể cho tôi nói chuyện với Lộ Tây?”

“Cảm ơn.”

“Đừng khóc, bây giờ anh đến đón em.”

“.....”

Diêu Khiêm Mặc còn nói vài câu nhưng tôi không nghe, nhanh chân bước đến thang máy, chuẩn bị xuống lầu.

Thang máy đến, tôi đi vào. Lúc cửa thang máy sắp khép lại, một bàn tay đột nhiên vớ vào ngăn lại, lập tức cửa mở ra, Diêu Khiêm Mặc tiến vào.

Đối với ánh mắt của tôi, anh ta thản nhiên nói: “Cùng xuống.”

Tôi không trả lời, ấn số.

Diêu Khiêm Mặc vẫn đang nghe điện thoại: “Giúp tôi đặt hai vé máy bay. Một đi Hongkong, một đi Pari.”

“Chuẩn bị hộ chiếu cho tôi và Lộ Tây.”

“Được, nhanh lên. Hai giờ nữa tôi đến sân bay.”

Nói xong, cắt điện thoại.

“Anh muốn đi Hongkong?” Tôi hỏi như không để ý.

Anh ta không trả lời, chỉ nói: “Lúc ấy em ngủ ở sofa, không thấy được anh đi vào phòng họp.”

Tôi gật đầu, không nói nhiều.

Thang máy thẳng xuống tầng một, tôi bước nhanh đến bên đường, gọi xe rời đi.

Diêu Khiêm Mặc cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, lòng tôi thoải mái một chút nhưng vẫn còn sợ hãi.

Mở cửa kính, không khí lạnh băng lùa vào xe, quạt trên mặt giúp tôi tỉnh táo lại.

Lúc này một chiếc xe phía sau đột nhiên tăng tốc, phi lên chạy song song với taxi.

Tôi liếc mắt một cái đã nhận ra đó là xe Diêu Khiêm Mặc.

Cửa sổ bên ghế điều khiển rất nhanh kéo xuống, Diêu Khiêm Mặc lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi hơi lùi người về, định kéo cửa kính lên, lại nghe được Diêu Khiêm Mặc lớn tiếng nói với mình: “Lâm Vi Linh! Khuyên em một câu, nếu không muốn cả đời bị trói buộc bên cạnh Hồ Khiên Dư, tốt nhất bây giờ nên rời đi.”

Một lần nữa tôi lại nhìn về phía anh ta nói một câu có lệ: “Không phiền anh lo lắng.”

Nói xong tôi kéo cửa kính lên, ngăn cách tất cả những âm thanh từ bên ngoài.

Một giây sau đó, xe của Diêu Khiêm Mặc bắt đầu tăng tốc, nhanh chóng bỏ lại taxi của tôi ở phía sau.

Tôi chưa bao giờ cảm giác được mình mệt mỏi như lúc này

Cơ thể, tâm hồn, suy nghĩ ... Giờ phút này, tất cả đều trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Giống như tôi trong lúc vô ý bước vào trong một cơn lốc, trầm luân trong vực sâu không đáy.

Mục đích tôi trở về là lấy lại Hằng Thịnh, nhưng tôi đã vô tình làm người khác bị thương, lại càng không muốn thương hại bản thân mình, tất cả đều không còn nằm trong những gì tôi dự đoán.

Sai lầm nối tiếp sai lầm – Mà thứ duy nhất tôi có thể làm chính là tiếp tục tìm kiếm cơ hội chuyển bại thành thắng.

Cho tới bây giờ, sự giúp đỡ của Thác Ni, cùng với tình cảm chưa xác định mà Lý Mục Thần dành cho tôi chính là những thứ duy nhất tôi có được.

Nhưng dần dần tôi cũng phát hiện, tất cả những người ở chung quanh mình không một ai dùng bộ mặt thật để nhìn tôi cả. Không chỉ như thế, dường như còn rất nhiều bí mật đang ở phía trước chờ tôi đi vạch trần.

David Yang cùng Hồ Khiên Dư, Diêu Lộ Tây cùng Hồ Khiên Dư, Diêu Khiêm Mặc cùng Hồ Khiên Dư Những con người đó, những mối quan hệ phức tạp đó ... Tất cả dường như đều quay xung quanh Hồ Khiên Dư.

Như thế tất cả mỗi người bên cạnh tôi đều có quan hệ với hắn.

Vậy không biết còn bao nhiêu bí mật ở phía sau đợi vạch trần?

Mà những bí mật đó, rốt cuộc cùng cha tôi có gì liên quan?

Tôi suy nghĩ miên man, bất đắc dĩ day day huyết thái dương đau nhói. Tôi thật sự không biết ai có thể giúp tôi giải đáp những nghi vấn này, dù chỉ nói cho tôi một chút vấn đề thôi cũng đủ.

Trước mắt hy vọng duy nhất của tôi cũng chỉ có Diêu Lộ Tây.

Về quan hệ của Lộ Tây cùng Hồ Khiên Dư, chỉ bằng lời nói một phía của Diêu Khiêm Mặc cũng không thể hoàn toàn thuyết phục tôi. Diêu Khiêm Mặc không tiếc bán đứng em gái cùng bạn mình, không biết là có ý đồ gì?

Tôi suy nghĩ, không có cách nào, chỉ có thể gọi điện thoại đến chỗ Lộ Tây, hy vọng duy nhất bây giờ là Lộ Tây có thể giúp tôi giải đáp nghi vấn.

Ngôi nhà kia là lễ vật đính hôn Thác Ni tặng cho Lộ Tây, nhưng nay, chẳng qua cũng chỉ một tuần, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi, căn nhà đó biến thành nơi giam lỏng cô dâu mới.

Người hầu nhắc điện thoại.

“Phiền cô mời Lộ Tây tiểu thư nghe điện thoại.”

Bên kia trả lời: “Xin lỗi, Diêu tiểu thư đã ngủ, bây giờ ...”

“Tôi là Lâm Vi Linh, tôi cùng Lộ Tây trò chuyện đã được Thác Ni cho phép.”

Người hầu hẳn là hỏi Thác Ni, được sự đồng ý, điện thoại nhanh chóng chuyển đến tay Lộ Tây,

“Vi Linh ...” giọng nói Lộ Tây vang lên tiều tụy.

Nghe hơi thở yếu ớt của cô ấy, tôi nhất thời quên mình định nói gì, bình tâm lại mới cố gắng thần nhiên hỏi: “Mình chỉ muốn hỏi cậu một vấn đề ...”

Tôi lo lắng tìm từ, nên như thế nào hỏi về quan hệ yêu đương của cô ấy ra miệng: “ ... Anh trai cậu nói với mình một việc, về bạn trai trước đây của cậu.”

“ ”

Lộ Tây không nói lời nào, có tiếng nghẹn ngào truyền đến.

Tôi hít sâu, cố gắng bỏ qua tiếng khóc của cô ấy: “Nói cách khác, trước đây mình không biết chuyện yêu đương của cậu tất cả đều có liên quan đến Hằng Thịnh. Cậu là vì Hồ Khiên Dư mới ...”

Lộ Tây dừng lại nghẹn ngào, chỉ cho tôi ba chữ: “Thật xin lỗi.” xong, cô ấy lại rơi vào trầm mặc.

Kỳ thật tôi muốn hỏi, cô ấy quen biết Hồ Khiên Dư, là trước hay là sau khi biết tôi. Nhưng tôi lại sợ biết được đáp án của cô ấy.

Lúc này Lộ Tây im lặng, mà tôi lại nhận ra một số điều.

Sự u uất trong lòng tôi giờ phút này bắt đầu tiêu tán, tôi đã nghĩ thông. Thực ra Lộ Tây không hề lừa gạt tôi, cô ấy chỉ không đem toàn bộ chân tướng sự việc cho tôi biết mà thôi.

Chúng tôi ai cũng không mở miệng, tôi định cúp điện thoại, Lộ Tây lại đột nhiên ngập ngừng nói: “Vi Linh, mình biết cậu sẽ không tiếp tục tin tưởng mình. Nhưng nhất định cậu phải cẩn thận, đề chừng anh trai mình.”

Tay tôi cứng đờ, mở to mắt ngạc nhiên, nhất thời quên mở miệng.

Mà lúc này Lộ Tây nhanh tay hơn đã cắt điện thoại. Tiếng máy bận lập tức truyền đến nhắc nhở tôi tắt máy.

Lúc tỉnh táo lại tôi không khỏi bật cười.

Gần đây luôn luôn có người khuyên tôi “cẩn thận”, Hồ Khiên Dư muốn tôi cẩn thận với Trương Hoàn Niên, Diêu Lộ Tây muốn tôi cẩn thận với Diêu Khiêm Mặc.

Vậy trên đời này rốt cuộc còn có ai có thể để tôi tin tưởng?

Chỉ sợ là không còn! Tôi vỗ vỗ hai má mình, ép bản thân không được nghĩ nhiều.

Về nhà, tôi không còn lòng dạ nào ngủ, mở máy tính xem tin tức.

Mùa đông, thị trường chứng khoán Mỹ đến bốn giờ sáng mới ra thông báo cuối ngày, tôi cũng không nhàn rồi, toàn bộ tập trung vào xu hướng trên thị trường lúc này.

Ảnh hưởng của những tin tức bất lợi, cổ phiếu của công ty hải ngoại Hằng Thịnh đưa ra thị trường hôm nay sụt giá. Hồ Khiên Dư lần này bị một vố đau, Lý thị ngoài mặt cùng Hồ Khiên Dư hợp tác, sau lưng lại dùng gậy đánh lén.

Buôn bán cổ phiếu đối với người kinh doanh không quan trọng kém gì chuyện sống chết, mà lần này này Lý Triệu Giai không để ý gì đến việc này, lặng lẽ bày bố liên kết với Thác Ni phản lại đã làm hỏng toàn bộ kế hoạch hợp tác lúc đầu.

Hồ Khiên Dư tuyệt đối không thể dự đoán được, cũng nhất định chưa hề có chuẩn bị. Hấn cứ vội vã như vậy đi Hongkong tìm Lý thị đàm phán, phần thắng ắt hẳn rất thấp.

Việc này nhất định làm Hồ Khiên Dư tổn thất rất nhiều, làm sao còn sức lực bận tâm cổ phiếu của Hằng Thịnh ở hải ngoại?

Mà tôi có Thác Ni hỗ trợ, lúc này đồng thời đề thấp cổ phiếu của Hằng Thịnh nhân cơ hội bán tháo cổ phiếu.

Tuy cổ phiếu hải ngoại của Hằng Thịnh không giá trị bằng cổ phiếu trong nước, nhưng trong tay có được số cổ phiếu này nhất định đối với tôi là có lợi không hại.

May mà hôm sau tôi không cần đi làm, qua loa ngủ vui vài giờ sau ở trước máy tính chờ phiên giao dịch tiếp theo của thị trường chứng khoán.

Hôm nay tại phiên giao dịch đầu tiên, cổ phiếu của Hằng Thịnh đại hạ giá, tôi không lao vào vì lo lắng Hồ Khiên Dư dễ dàng điều tra được công ty của tôi ở trong nước, thứ hai lúc này tôi cũng không muốn làm lợi cho Thác Ni, để ông ta thực hiện được chiêu: “Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu”.(1)

Phiên giao dịch bắt đầu muộn một chút, 10 giờ.

Tôi cũng không mất công đi chú ý đến cổ phiếu của Hằng Thịnh làm gì, càng không được chú ý nhất định càng thêm ngã giá thảm hại.

Nhìn máy tính nhiều, mắt tôi hơi xót, tôi rời máy tính đi đến bàn bên cạnh chuẩn bị ăn.

Đơn giản là một chiếc sandwich, tôi vừa ăn vừa thong thả bước đến cửa sổ. Lúc này nắng còn rõ, từ khi bắt đầu mùa đông tới giờ, hiếm có ngày thời tiết tốt như vậy.

Tôi đang chuẩn bị trở về phòng bếp làm một ly nước thì chuông cửa vang lên.

Tôi đi đến mở cửa.

Ngoài cửa là công ty chuyển phát nhanh, nói tôi có bưu phẩm.

“Lâm Vi Linh tiểu thư đúng không? Đây là bưu phẩm của cô, mời cô kí nhận.”

Tôi có chút nghi ngờ, ý ở cạnh cửa cầm chú nhìn gói đồ, cũng giống bình thường nhưng phát hiện bên trên ô người gửi để trống chưa điền.

Kí nhận xong tôi vào nhà, mở ra.

Trong đó có một chiếc đĩa. Tôi xoay nhìn hai mặt đều trống rỗng không ghi bất kì thông tin gì.

Tôi trở lại bàn máy tính, đóng cửa sổ trang web, đưa đĩa vào ổ.

Trong đĩa chỉ có một file video, tôi tuy nghi ngờ nhưng vẫn mở.

File lập tức chạy.

Hình ảnh không rõ ràng lắm, dường như quay trong tối.

Tôi nhíu mày nhìn kĩ, không thấy gì, đang muốn tắt đi, đúng lúc này có tiếng phụ nữ rên rỉ, bèn nhón đấm vào màng tai.

Tôi giật mình, tay không tự giác cứng lại.

Lúc này, hình ảnh thay đổi, tôi cúi sát vào cẩn thận nhìn, rốt cuộc thấy rõ, đó là trên giường, trên chiếc giường đó có một đôi nam nữ, đang làm tình.

Chap 31: Đa suyễn (P9)

Chiếc giường đó là của tôi ở nhà họ Hồ bao nhiêu năm, trong gian phòng khách đó.

Người đàn ông trần trụi trên giường, tàn khốc lên xuống.

Người phụ nữ rên rỉ, làn da trắng nõn phóng đảng vẩy vẹo.

Hô hấp của tôi dừng lại, muốn rời tầm mắt nhưng ánh mắt cũng không chịu không chế cứ chăm chăm nhìn vào màn hình không chớp.

Trong tiếng rên rỉ của người phụ nữ, hỗn loạn một chút tiếng Pháp phiêu hồn, “Dennis, dừng nữa ... Dừng tra tấn em ... Cho .. cho em ...”

Tôi muốn di chuột tắt đi đoạn video nhưng tay không chịu sự sai khiến, giọng nói đó hình ảnh đó như bóp nghẹt lấy dây thần kinh. Cuối cùng, tôi chỉ có thể “Rầm” một tiếng hung hăng gấp máy tính lại.

Đầu óc tôi rất loạn, hô hấp cũng không chịu sự khống chế của bản thân. Tôi liều chết cắn răng, tay còn đặt trên máy tính.

Tôi nói với chính mình, Lâm Vi Linh, đây cũng chưa là cái gì, mày đã sớm biết quan hệ của Lộ Tây và Hồ Khiên Dư, bây giờ chẳng qua là dùng mắt chứng kiến một lần nữa mà thôi.

Nhưng vô dụng, tôi không thuyết phục được chính mình.

Tôi bắt đầu run lên, cắn nát môi cũng không gom lại được một chút lý trí.

Cuối cùng tôi dùng sức ném bật chiếc máy tính vào góc tường.

Tiếng va chạm mạnh kêu lên chói tai, tôi nhìn mảnh vụn phía dưới, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại được.

Tôi cũng không biết mình ngồi nhìn chiếc máy tính dưới đất bao lâu, sau một hồi, lại là tiếng chuông di động.

Tôi mệt mỏi với túi lấy, màn hình hiển thị tên : Hồ Khiên Dư.

Tôi ấn nhận, đưa lên bên tai, trầm lắng

Đầu bên kia, Hồ Khiên Dư dừng một chút, sau đó mở miệng: “Vi Linh, nói chuyện.”

Nghe vậy, tôi cười không ra tiếng, sau đó nói: “Ừm.”

“Ở nhà?”

“Ừm”

.....

Hắn hỏi một câu, tôi đáp một câu, thường xuyên qua lại, thời gian trôi qua rất lâu.

Cuối cùng không còn chuyện gì để nói, tôi chỉ có thể hỏi: “Anh gọi cho tôi có chuyện gì?”

“Nhớ em, liên gọi một chút.”

“Anh vừa trở lại khách sạn?”

“Vừa đến nơi đã vui đầu xử lý không biết bao nhiêu việc, vừa rồi mới về.”

“Mọi việc thế nào?”

“.....”

“Xin lỗi, tôi quên, không nên hỏi việc này.”

“Đừng lo. Một lúc nữa anh lại ra ngoài, mấy ngày bận nên cũng không thể gọi điện. Ở nhà, ngoan một chút, được không?”

“Ừm.”

Nhớ em, liên gọi

Ở nhà, ngoan một chút

Khi hắn nói những lời này, có một giọng nói luôn vọng bên tai tôi: May mắn, may mắn có chiếc đĩa này, nếu không sẽ rung động, sẽ trả giá rất đáng sợ.

Tôi cúp điện thoại, sờ lòng bàn tay mình, tất cả đều là mồ hôi.

Nhìn chiếc máy tính tôi tả ở góc tường, tôi cười một cái, cười đến vô hồn.

Sau đó thở dài, đi đến xem máy tính.

Máy tính sập nguồn, hoàn toàn hỏng. Bật ổ đĩa ra, chiếc đĩa bên trong lại không một chút xước xát. Tôi lấy ra, cẩn thận kiểm tra, sau đó gọi điện thoại cho Lý Mục Thần.

Hắn là hôm nay Lý Mục Thần bận bịu nhiều việc, rắc rối phía bên Hongkong không phải là nhỏ, bộ tài vụ bọn họ chắc chắn cũng không thể ngơi tay. Tuy rằng như thế, điện thoại vẫn nhắc rất nhanh.

Anh ta không nói gì, quan hệ hiện tại của chúng tôi rất xấu hổ, không biết mở miệng thế nào cũng thật bình thường.

Tôi nghĩ một lúc rồi hỏi: “Chiều nay có rảnh không?”

“Sao vậy?”

“Tạm thời em chuyển đến ở khách sạn, anh có thể qua giúp em chuyển đồ không?”

Một lúc trầm mặc xong Lý Mục Thần do dự hỏi: “Tại sao?”

“Căn phòng này là của Hồ Khiên Dư. Anh có biết ... em không muốn ...” Tôi cũng không tiếp tục.

Anh ta không nói lời nào, rất lâu sau mới đồng ý: “Được, ba rưỡi anh đến chỗ em.”

“Ừm.” giọng tôi dần dần chậm lại, “Mục Thần, anh ... có nhớ em hay không?”

Giọng nói hần vồn nghiêm nghị, giờ phút này lại cười khê ra tiếng, vẻ cương nệm: “Đồ ngốc”

Tôi qua loa thu thập một ít đồ đạc. Tôi không muốn mang đi nhiều, tính ở khách sạn một đêm, phòng của Diêu Khiêm Mặc này không thể tiếp tục ở nữa. Ngày mai tôi về nghĩa trang một chuyến, thăm ba tôi, một người mà tôi không có dũng khí đến gặp.

Sau đó, đi Hongkong.

Tôi lấy số điện thoại từ chiếc túi sáng nay, gọi điện đến công ty chuyển phát nhanh, có bưu phẩm muốn gửi, nhờ bọn họ đến lấy.

Bên đó tác phong rất nhanh, nhân viên không lâu sau đã có mặt.

Tôi kí gửi hai thứ, một là chìa khóa phòng, đến công ty Diêu Khiêm Mặc.

Mà cái thứ hai, chính là chiếc đĩa vừa rồi.

Tôi đưa nó cho nhân viên chuyển phát, bảo anh ta 3 giờ 40 phút mang đến đúng chỗ này.

Anh ta đang cúi đầu ghi chép, nghe tôi nói vậy liền ngẩng đầu thắc mắc.

Tôi không tắt yếu phải giải thích, trực tiếp trả tiền.

Anh ta đi phía trước, tôi sợ có trục trặc, lại nhắc nhở: “Phiền anh nhất định phải mang đến lúc 3 giờ 40.”

Vừa rồi nhất thời không có lý trí, vì một tên đàn ông tồi mà phá hỏng máy tính của mình, bây giờ tôi lại bắt đầu hối hận.

Bên trong còn rất nhiều số liệu, không biết có lấy lại được không.

Phòng ngủ còn một bộ máy tính để bàn, tôi mở lên, vào mạng, may mà còn một ít số liệu lưu trên này, không đến mức quá nghiêm trọng.

Tôi gọi điện thoại cho Thác Ni, hỏi xem công ty con của ông ta ở Hongkong còn thiếu chức quản lý nào hay không, tiến cử tôi vào làm.

Ông ta trầm mặc một lúc, dường như suy xét, sau đó bắt đầu cười: “Lâm tiểu thư, cô đã chuẩn bị tốt chưa?”

Nếu ông ta hỏi tôi đã chuẩn bị tốt để đấu với Hồ Khiên Dư hay chưa, đáp án của tôi tất nhiên là khẳng định.

Nhưng nếu ông ta hỏi tôi đã thực sự chuẩn bị ra tay đánh sụp Hằng Thịnh hay chưa, đáp án của tôi là còn chưa chắc.

Tôi không thẳng thắn trả lời, chỉ nói: “Tôi sẽ không làm cho ông thất vọng.”

Ông ta trầm ngâm một tiếng: “Sức khỏe tôi hiện giờ không tốt lắm, công ty ở Hongkong, thực sự có một chức vụ cần Lâm tiểu thư giúp sức.”

Tôi cười: “Cám ơn.”

“Vậy Lâm tiểu thư tính khi nào thì đến nhậm chức?”

“Hôm sau.”

“Tác phong không tồi.” Giọng nói ông ta mang ý cười, “Tôi sẽ phái người liên hệ với cô. Gần đây tôi dường bệnh, không muốn mệt mỏi quan tâm đến chuyện làm ăn.”

Ông ta nói những lời này ý là: Không muốn tôi tiếp tục gọi điện cho ông ta.

Tôi đáp: “Tôi hiểu.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Không lâu sau, có người liên lạc cho tôi. Người này vừa rồi nhận được lệnh của Thác Ni, trước mắt chức vụ người phụ trách tập đoàn của Hoàn Cầu ở Hongkong do tôi đảm nhiệm.

“Bành tổng, sau này cùng làm việc, rất mong được anh chiếu cố.”

“Không dám không dám. Cô là do Tổng giám đốc tự tay cất nhắc, không cần khách khí như vậy, gọi tôi Sùng Liêm là được.”

Dăm ba câu qua đi, sau đó là bàn chuyện công việc.

“Tôi sẽ đem tư liệu của công ty chuyển cho cô, mấy ngày này cô xem trước, tìm hiểu tình trạng hoạt động một chút. Bên này tôi còn tốn một chút thời gian đàm phán, Lâm tiểu thư cũng không cần vội vã đến.”

“Bành tổng, tôi không phải vội vã đến để nhậm chức. Hôm sau tôi đến Honglong, vài ngày nữa có thể giúp anh xử lý một số công việc giao tiếp, nếu như vậy, nhiệm vụ của tôi sau này cũng suôn sẻ. anh xem thế nào?”

Anh ta trầm mặc một lát, “Như vậy cũng tốt. Bao giờ cô đến? Lúc đó cho tôi biết chuyển bay, tôi phái người đi đón cô.”

Còn rất nhiều chuyện cần xử lý, sau khi nói chuyện cùng Bành Sùng Liêm xong, tôi còn phải liên lạc với người đại diện công ty tư nhân của mình, bảo anh ta làm một bản hợp đồng.

Tôi đã nghĩ kỹ, hợp tác với Hoàn Cầu khai thác lô đất kia, tuyệt đối sẽ là nước cờ từ trước đến nay tôi đi chính xác nhất.

Lúc Lý Mục Thần đến tôi vừa xử lý xong những việc này.

Tiếng chuông cửa vang lên, tôi xem đồng hồ, đúng 3 rưỡi, không hơn không kém. Tôi chạy đến mở cửa, nhìn Lý Mục Thần đứng bên ngoài: “Thật đúng giờ.”

Nói xong, vùi vào trong lòng anh ta. Hai tay Lý Mục Thần ôm lấy tôi: “Trước kia không biết được thì ra em nhiệt tình như vậy.”

Anh ta cười, tôi nghiêng mặt, chậm rãi buông ra. Thấy tôi như vậy, anh ta không cười nữa.

Tôi tránh người để anh ta vào cửa.

Liếc mắt nhìn thấy valy tôi đặt ở phòng khách, anh ta hỏi: “Thu xếp xong chưa?”

Tôi gật đầu.

“Em ... nói sao với Hồ Khiên Dư?”

Anh ta khẩn trương hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: “Em muốn ngả bài với anh ta, nhưng anh ta bây giờ ở Hongkong.”

Anh ta hiểu rõ gật đầu, hai tay chậm rãi đặt lên vai tôi: “Hôm qua em đến công ty tìm Hồ Khiên Dư?”

Tôi giật mình, sao anh ta biết?

Cổ giấu cảm xúc, tôi tiến vào ngực, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Mục Thần: “Tối hôm qua em đến tìm anh ta, muốn nói cho anh ta hiểu, nhưng căn bản anh ta không nghe em nói.”

Lý Mục Thần vuốt tóc tôi: “Yên tâm, anh cho em thời gian. Anh nói sẽ giữ lời.”

Tôi ở trong lòng anh ta ngẩng mặt cười khê: “Cám ơn.”

Lý Mục Thần giúp tôi xách vali đi ra ngoài: “Đã đặt phòng khách sạn chưa?”

“Rồi!” Tôi đáp, nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Tại sao nhân viên chuyển phát nhanh kia còn chưa tới?

“Không bằng ...” Lý Mục Thần dè dặt hỏi, “Không bằng ... đến chỗ anh ở? Ở khách sạn không tiện cho lắm.”

Anh ta hỏi ý kiến tôi rất cẩn thận.

Tôi né tránh tầm mắt, căn răng cúi thấp mặt, giọng nói nhỏ lại: “Em không muốn làm phiền anh.”

Lý Mục Thần đi đến nâng mặt tôi lên, muốn tôi nhìn thẳng vào mình: “Em có biết ý anh là gì không?”

“Em ...” Tôi chỉ có thể căn răng, không nói lời nào.

Đương nhiên tôi biết ý của anh ta, nhưng cũng không nghĩ sẽ đem mình bán cho một người đàn ông nữa.

So với Hồ Khiên Dư, Lý Mục Thần dễ đối phó hơn rất nhiều. Huống chi tôi sắp đến Hongkong, trong thời gian ngắn sẽ không trở về.

May mắn thay, đúng lúc này có tiếng chuông cửa, tôi nhân cơ hội né tránh, chạy đến mở cửa.

“Xin hỏi, cô là Lâm Vi Linh?”

“Là tôi.”

“Bưu phẩm của cô, mời cô kí nhận.”

Tôi cầm lấy gói đồ, giọng nói vừa tầm để Lý Mục Thần ở bên trong nghe thấy: “Bưu phẩm của tôi?”

Tôi quay đầu cầm giấy kí nhận, ánh mắt Lý Mục Thần chăm chú nhìn tôi cùng gói đồ phân vân.

Tôi trở lại phòng khách, mở ra lấy chiếc đĩa.

Tôi liếc mắt nhìn Lý Mục Thần, sau đó đến trước TV, mở đầu DVD bắt đầu đọc đĩa.

Tôi cầm điều khiển ngồi vào sofa.

Rất nhanh, trên màn hình hiện lên cảnh tượng tôi đã xem vài giờ trước, tất nhiên còn có tiếng rên rỉ chói tai kia.

Lần thứ hai nhìn thấy, tôi rất bình tĩnh, nhưng tôi biết rằng Lý Mục Thần đứng phía sau lại không bình tĩnh như vậy.

Với sự thông minh của anh ta, nhất định đoán được chiếc đĩa này có ý nghĩa gì.

Tôi an vị ở trên ghế, không nói lời nào, cũng không tắt máy, nhìn chăm chăm vào màn hình, chăm chú đến vô hồn.

Cuối cùng Lý Mục Thần nhìn không được, rút lấy điều khiển trong tay tôi, tắt TV.

Tôi nghiêng đầu, chống lại ánh mắt Lý Mục Thần cười: “Em rất đáng cười, có phải không?”

Sắc mặt anh ta trắng bệch, kiên định lắc đầu.

Chap 31: Đa suyễn (P10)

Tôi tiếp tục cười, đại đi nhìn anh ta: “Em không đáng cười?”

“.....”

“À, chắc anh không biết, tên tiếng Anh của Hồ Khiên Dư là Dennis ...” Tôi gật gật đầu giải thích.

Sau đó vuốt vuốt tóc đứng lên, bình tĩnh nói: “Chúng ta đi thôi! Em không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.”

Nói xong không đợi anh ta đáp lại, trực tiếp mang hành lí của mình bỏ đi.

Tôi đã đi ra khỏi cửa, tiến về phía thang máy, Lý Mục Thần đột nhiên từ phía sau chạy lại, ôm mạnh lấy tôi, đau lòng nói: “Tại sao anh lại có thể không biết Dennis là ai?!”

Tôi không nói lời nào, chỉ cố tránh cánh tay anh ta đang giữ lấy.

Đối lập với sự bình tĩnh của tôi, Lý Mục Thần tức giận nói: “Hồ Khiên Dư là tay ăn chơi có tiếng, Vi Linh, em nghĩ rằng anh giống em cái gì cũng không biết sao?”

“Em ...”

Anh ta ngăn lời tôi lại: “Rời xa anh ta khó như vậy sao? Vi Linh, anh ta đi Hongkong, không rảnh để nghe em nói chuyện chia tay – Tất cả đều là cái cớ! Nếu em muốn ra đi, việc gì phải nhiều lời, trực tiếp bỏ đi là được rồi!”

Tôi chỉ có thể ngập ngừng: “Cho em chút thời gian.”

“Rốt cuộc em còn do dự điều gì? Trực tiếp gọi điện thoại nói cho anh ta! Nói hai người xong rồi! Hoặc là cứ vậy bỏ đi! Vi Linh, chúng ta cùng đi, bỏ Hằng Thịnh, bỏ Hồ Khiên Dư ...”

Tôi vẫn như trước không trả lời, trong lòng nhớ lại câu nói kia của Lý Mục Thần: chúng ta cùng đi, bỏ Hằng Thịnh ...

Sự im lặng của tôi dường như một chất xúc tác khiến Lý Mục Thần lo lắng. Anh ta buông tay, giữ lấy vai tôi bắt tôi nhìn thẳng.

Tôi vẫn trốn tránh như trước, anh ta lại càng ép tôi nhìn: “Vi Linh, em rốt cuộc đang sợ điều gì? Anh cảm thấy em đang sợ anh ta, rốt cuộc anh ta bắt được nhược điểm gì của em?”

Lần này, Lý Mục Thần đã hỏi đúng tử huyệt của tôi. Anh ta hỏi điều này tôi sẽ không cố kị, đem chuyện ba tôi là con gái Lâm Thâm Bằng nói ra.

Đáng tiếc, Lý Mục Thần rốt cuộc còn có mục đích gì tôi chưa xác định được. Nếu bây giờ tôi đem thân phận của mình nói, khó tránh được sẽ bị anh ta phát hiện.

Suy nghĩ một hồi, tôi chỉ trả lời: “Mục Thần, đừng hỏi. Em nhận lời với anh, em sẽ xử lý tốt. Tin em ...”

Sáng sớm hôm sau tôi đi thăm cha mẹ tôi.

Đã rất lâu rồi tôi không đi thăm họ.

Nhưng hàng năm tôi đều gửi lại một số tiền cho người quản lí ở đây, nhờ họ sửa sang lại phần mộ của hai người.

Đối với mẹ, tôi không có nhiều ấn tượng, bà chết vì khó sinh. Nhưng ba tôi an táng trong này, bởi vì vậy cho dù về nước, một thời gian dài tôi cũng không dám trở về thăm.

Nhưng dù rất lâu không về, tôi vẫn vô cùng nhớ rõ con đường đến đây đi thế nào.

Tôi dừng xe ở bên ngoài, đi bộ tìm mộ ba mẹ, ôm một bó hoa cúc tỉ mỉ lựa chọn, rốt cuộc cũng đến nơi.

Xem tấm ảnh khảm trên bia mộ, ba mẹ tôi vẫn còn rất trẻ, khuôn mặt không có một tia sương gió.

“Ba, mẹ, con đến thăm hai người.” Tôi cười khê với bức ảnh, trong lòng mặc niệm.

Hôm nay ánh mặt trời vô cùng ấm áp chiếu lên mặt tôi, cũng dội vào bức ảnh trên bia mộ.

Trên bia mộ còn có một bó hoa. Hoa hồng trắng.

Tôi có chút nghi ngờ, bó hoa này rất mới, trên đó còn đọng ít sương, còn có một tấm thiệp.

Mà chắc chắn người quản lý mộ ở đây sẽ không để lại hoa hồng trắng.

Tôi cầm lấy mở ra xem.

Bên trong viết bằng tiếng Anh, tôi chưa kịp nhìn kĩ, tầm mắt phóng đến chỗ kí tên, ngây dại.

“Forgive me,

Dear, David Yang ”

David Yang?

Khi tôi giật mình tỉnh táo lại, lo lắng nhìn xung quanh. Bó hoa này tươi như vậy, chắc chắn người mang đến đi chưa lâu.

Tôi ném tám thiệp, giống như nổi điên theo ven đường chạy xuống dưới.

Nhưng cả quãng đường, một người tôi cũng không đụng tới.

Chạy đến cuối cùng tôi đã ở dưới chân núi, thở hổn hển, tay chân co rút, chỉ có thể dõi mắt nhìn chung quanh xem có thể phát hiện ra người nào hay không.

Tôi đang quyết vọng, lại ngay lúc này nhìn cách đó một sườn núi không xa, từ chỗ rẽ hiện ra một chiếc xe.

Chiếc xe này!

Tôi dùng tất cả sức lực còn lại chạy đến, nhưng chiếc xe đó chạy quá nhanh, tôi lao về phía trước nhưng vẫn không đuổi kịp. Cuối cùng tôi chỉ có thể trở mắt nhìn nó nhanh chóng biến mất trước mắt.

Tôi thậm chí chưa nhìn thấy rõ biển số xe.

Tôi chạy tới ban quản lí hỏi có ai thấy chiếc xe đó hay không.

Tôi thở hổn hển cố gắng hình dung lại chiếc xe đó.

“Màu đen ... Ở phía bên kia sườn núi ... vừa từ nơi này chạy đi ...”

Bọn họ nhìn nhau, lập tức lắc đầu với tôi, nói không thấy.

Tôi tức giận vô cùng, giống như du hồn trở lại bãi đỗ. Lên xe, nhìn chính mình trong gương.

Tôi chưa bao giờ từng hận mình như vậy.

Nếu ... Nếu tôi đến sớm 10 phút ...

Tôi càng nghĩ càng giận, hận không thể cho mình một cái tát, cuối cùng chỉ có thể hết sức ầm vang còi ô tô, nghe tiếng chói tai vang lên, trong lòng giận dữ mắng chính mình.

Tôi khuyen nhủ bản thân, tôi phải bình tĩnh, tôi không thể tiếp tục nóng nảy như vậy.

Người tên David Yang thần bí này, còn có Hồ Khiên Dư ... Cuối cùng sẽ có một ngày tôi đem tất cả bí mật vạch trần, những người này chắc chắn sẽ không có một kết cục tốt.

Tôi đã đặt xong xuôi vé máy bay đến Hongkong. Tôi gọi điện thoại cho Bành Sùng Liêm, đem số chuyến bay nói cho anh ta.

Bành Sùng Liêm có chút bất ngờ: “Tại sao lại đến sớm một ngày?”

“Tôi không chờ được.” Tôi trả lời anh ta như vậy.

Đúng, tôi không chờ được.

Tôi mau chóng gửi đơn xin từ chức qua bưu điện đến Hằng Thịnh, Vé máy bay cũng mua sẵn.

Lúc đến Hongkong, giây thần kinh vốn căng như dây đàn của tôi mới dịu đi một chút.

Xuống máy bay, mở di động, không lâu sau có người gọi đến.

Là người Bành Sùng Liêm phái tới đón tôi, nói đã ở ngoài sân bay đợi đã lâu.

Tôi kéo hành lý ra khỏi sân bay, trình giấy tờ, đi ra, cùng người này chào hỏi

“Cô là Lâm Vi Linh?”

Tôi gật đầu.

Anh ta cúi người bắt tay với tôi: “Xin chào, tôi là trợ lý của Bành tổng.”

Giới thiệu có lẽ xong, tôi theo anh ta ra ngoài lên xe.

“Trước hết tôi đưa cô đến khách sạn, chúng tôi đã đặt xong phòng.”

Tôi cười cười: “Vậy sao, không cần, trước hết đến công ty gặp Bành tổng đi.”

Anh ta ngạc nhiên một lát, sau đó cười cười: “Lâm tiểu thư quả nhiên là người nóng vội.”

Tôi cũng cười, đối với việc này từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi những điều tôi đang quan tâm: “tôi hỏi một chút, vài ngày gần đây Hoàn Cầu cùng Lý thị có phải đang ứng phó với những người bên Hằng Thịnh phái đến?”

“Đúng vậy. Hơn nữa hôm nay tổng giám đốc Hằng Thịnh còn tự mình đến Hoàn Cầu chúng ta, Bành Tổng đang đàm phán.”

“A? Thật sao?” Tôi đối với việc này cảm thấy rất hứng thú.

Thấy tôi quan tâm đến vấn đề này, anh ta tươi cười ái ngại: “Cho nên, Lâm tiểu thư, có thể hôm nay Bành tổng không có thời gian gặp cô, tôi thấy trước hết vẫn nên đi về khách sạn nghỉ một đêm tĩnh dưỡng tinh thần ...”

Tôi đánh gãy lời anh ta, giọng nói cố gắng ôn hòa, không muốn để anh ta cảm thấy mình quá mức nghiêm túc: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi rất muốn gặp tổng giám đốc Hằng Thịnh một lần!”

Xe cuối cùng đỗ trước tòa nhà Hoàn Cầu, vị trợ lý của Bành Sùng Liêm này đưa tôi đến phòng thư ký. Tất cả những người ở đây đều đứng dậy, cúi đầu cung kính chào hỏi.

Xem ra, vị trí của trợ lý này ở đây rất cao.

Anh ta dẫn tôi đi vào, đứng ngoài cửa phòng khách, hỏi: “Lâm tiểu thư, Bành tổng cùng mọi người họp bên trong, Bây giờ cô muốn vào hay đi văn phòng của Bành tổng chờ.”

Tôi cười: “Bây giờ tôi vào luôn.”

“Được, cô ở đây chờ một chút, tôi vào nói trước với Bành tổng một câu.”

Nói xong, anh ta liền gõ cửa đi vào.

Tôi ở bên ngoài một lát, trợ lý đã đưa Bành Sùng Liêm đi ra.

“Lâm tiểu thư, cô đã đến rồi! Thật nhanh! Tại sao không về khách sạn nghỉ ngơi trước?”

Tôi cười: “Còn rất nhiều việc, tôi làm sao dám nghỉ ngơi? Phải tranh thủ thời gian học tập kinh nghiệm của Bành tổng.”

Tôi nói những lời này, anh ta hiển nhiên mát mặt, ý cười dào dạt: “Tôi đang cùng Hồ tổng của Hằng Thịnh đàm phán, Lâm tiểu thư có hứng thú vào nghe một chút hay không? Về sau việc giao dịch với bên Hằng Thịnh sẽ do cô quản lý.”

Tôi theo đà đáp lại: “Được.”

Sau đó, tôi theo Bành Sùng Liêm đi vào phòng họp. Bành Sùng Liêm thân hình cao lớn, tôi dường như hoàn toàn bị che lấp ở phía sau.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy anh ta đối với những người bên trong giới thiệu: “Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là người phụ trách khu vực Hongkong của Hoàn Cầu chúng ta sắp tới ...”

Bành Sùng Liêm vừa nói vừa nghiêng người, để tôi đến trước mặt: “...Lâm Vi Linh tiểu thư.”

Lúc Bành Sùng Liêm nói xong, tôi vừa lúc lộ diện trước mặt mọi người.

Lúc này, đối diện tôi, không phải Hồ Khiên Dư thì là ai?

Vị Hồ tổng này, mặt nguyên bản vẫn mỉm cười, mà lúc nhìn thấy tôi, trong nháy mắt hoàn toàn cứng đờ.

Tôi nhìn Hồ Khiên Dư, cười một cái, sau đó di chuyển tầm mắt, không nhìn hắn mà đối với tất cả những người ở đây quét một vòng.

Cuối cùng đem ánh mắt nhắm ngay người ngồi cách đó không xa, Diêu Khiêm Mặc, cười khách sáo nói: “Xin chào mọi người, tôi là Lâm Vi Linh.”

Tôi có thể cảm giác được ánh mắt Hồ Khiên Dư giống như lưỡi dao sắc bén găm trên người tôi.

Nhưng giờ phút này, hắn càng tức giận, tôi lại càng vui vẻ, dường như không thể kìm chế được cười nhạo ra tiếng.

Mà tôi cùng đối diện với Diêu Khiêm Mặc, anh ta nhanh chóng bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên lúc đầu, hồi phục lại tinh thần thản nhiên hướng tôi cười.

Tôi quay lại nhìn Hồ Khiên Dư, xem nhẹ ánh mắt ăn thịt người của hắn, cười lấy lệ, miễn cưỡng nói: “Hồ tổng, chúng ta lại gặp mặt.”

Những lời này của tôi hoàn toàn chọc giận Hồ Khiên Dư. Tôi thấy ánh mắt hắn nóng lên, ngay sau đó, hắn nghiêng người đang muốn đứng dậy, lại vào lúc này bị Diêu Khiêm Mặc ở một bên kéo lại cổ tay áo.

Hồ Khiên Dư nhếch mày nhìn Diêu Khiêm Mặc, cắn răng, trừng mắt, cuối cùng một lần nữa ngồi xuống.

Như vậy Diêu Khiêm Mặc mới chịu buông, đứng lên, giơ tay hướng tôi, vẻ mặt không một chút thay đổi: “Lâm tiểu thư, xin chào.”

Nhìn tay anh ta hướng đến, tôi do dự một chút, nhẹ nhàng cầm lấy: “Xin chào.”

Trong lòng tôi không khỏi than: Quả thật Diêu Khiêm Mặc quá lợi hại, có thể bình tĩnh như vậy!

Anh mắt Bành Sùng Liêm trên người tôi bắn khoản một lát, mang theo nghi ngờ hỏi: “Thì ra mọi người quen biết?”

“Xem như..... Có gặp mặt một lần.”

Tôi cười nói, miết mắt nhìn Hồ Khiên Dư, tay hắn nắm chắc chiếc ly, dùng sức như muốn nghiền nát nó.

Bành Sùng Liêm đã nhận ra thái độ khác thường của tôi cùng hai người đối diện, cũng biết điều làm như không để ý nói: “Vừa lúc, sau này mọi hoạt động của Hoàn Cầu ở Hongkong đều do Lâm tiểu thư phụ trách. Nếu đã quen biết, sau này cũng thuận tiện. Tôi cũng không cần giới thiệu nhiều.”

Tôi không để ý hai người kia, ngược lại hỏi Bành Sùng Liêm: “Tôi có thể tham dự cuộc họp này không?”

“Đương nhiên có thể.” Nói xong Bành Sùng Liêm kéo một chiếc ghế bên cạnh cho tôi, “Mời ngồi.”

Vị trợ lý vừa nãy mang đến cho tôi một tập tài liệu. Tôi vừa lật qua đại khái đã biết bây giờ bọn họ đang nói chuyện Lý thị rút vốn đầu tư.

Số vốn kia nguyên lúc đầu Lý thị dùng để hợp tác với Hằng Thịnh, bây giờ đang chuẩn bị để cùng với Hoàn Cầu hợp tác khai thác vùng đất cảng mới giải phóng.

Trong hợp đồng có một số điều kiện hợp tác, cho nên Diêu Khiêm Mặc làm đại diện luật sư cũng có mặt ở đây.

Bành Sùng Liêm trên thương trường có tiếng là chắc chắn. Một mặt cùng Hồ Khiên Dư nói nói cười cười, mặt khác lại không chịu nhân nhượng.

Thái độ của Hoàn Cầu bên này đã rõ: Hoặc là Hằng Thịnh đem cả Lý thị cùng Hoàn Cầu ra tòa án, hoàn toàn lật mặt. Nếu không, tất cả đều không có cách gì thương lượng.

Mà Hồ Khiên dư hấn vẫn nghĩ quan hệ của mình cùng Lý thị rất tốt. Trên hợp đồng cũng không có điều có điều kiện quy định khi rút vốn, tạo thành lỗ hổng cho Lý thị dễ mặt.

Còn tôi, chỉ chuyên tâm nghe bọn họ đàm phán, ghi lại những tin tức mình cho là cần thiết.

Trừ lúc đầu ra, không phát biểu ý kiến gì.

Nguyên nhân là vì, dù sao bây giờ ngồi ở vị trí quản lý vẫn là Bành Sùng Liêm, không phải tôi.

Thứ hai là Hồ Khiên Dư ở đây, tôi càng nói nhiều lại càng dễ lộ suy nghĩ trong lòng. Mà bây giờ tôi, vạn lần không thể lại bị Hồ Khiên Dư nhìn thấu.

Kết quả buổi họp có thể biết, rất căng thẳng. Tuy không phải là kết thúc trong không vui, nhưng đối với Hồ Khiên Dư, tuyệt đối được cho là không có đường phản lại.

Qua 9 giờ, cuộc họp mới chấm dứt. Bành Sùng Liêm vẫn như trước cười không chê vào đâu được, còn lịch sự hỏi mọi người có thể cùng nhau ăn khuya hay không.

“Hoàn Cầu chúng tôi mới khai trương khách sạn, mọi người có muốn cùng đến cổ động?”

Bành Sùng Liêm mời như vậy, tôi đương nhiên đồng ý.

Tôi còn có rất nhiều việc về Hoàn Cầu muốn hỏi vị quản lý sắp rời chức Bành tổng này.

Trái lại các vị đại biểu của Hằng Thịnh bên kia, sắc mặt rất kém, im lặng quan sát sếp tổng.

Hồ Khiên Dư mặt nghiêm lại. Vì thế tất cả mọi người đều tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không biết nên nhận hay nên từ chối.

Hồ Khiên Dư vẫn như trước không nói lời nào, Diêu Khiêm Mặc đành đi ra hòa giải: “Mọi người đều mệt rồi, ăn khuya chắc là miễn đi, chờ khi nào rảnh Hồ tổng chúng tôi mời Bành tổng sau ...”

Còn chưa nói xong, Hồ Khiên Dư liền lên tiếng: “Được, bận cả ngày, ăn khuya một chút giảm áp lực.”

Tôi không dự đoán được Hồ Khiên Dư nhận lời, có chút ngạc nhiên.

Kế hoạch thừa dịp ăn khuya tìm hiểu thêm tình hình Hoàn Cầu bị gác lại, chỉ có thể đợi buổi tối về khách sạn tiếp tục nghiên cứu tài liệu Bành Sùng Liêm ngày hôm qua gửi đến.

Ban ngày tôi ngồi máy bay, cơm trưa cơm tối cũng chưa ăn. Lúc này, tự thưởng cho mình một bữa ăn khuya cũng coi như là đúng mực.

Tầng trên của khách sạn chính là phòng nghỉ, hành lý của tôi cũng đã chuyển đến nơi, sau khi ăn xong có thể trực tiếp lên nghỉ, rất tiện.

Tất cả những người đàn ông hôm nay đều tự mình lái xe đến, tất nhiên tôi sẽ ngồi xe Bành Sùng Liêm.

Đến bãi đỗ, Bành Sùng Liêm mở cửa ghế phụ mời tôi lên xe.

Tôi vừa định cúi người tiến vào, lại đúng lúc này, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị một người từ đằng sau vượt lên lôi đi.

Không cần nhìn, ngang ngạnh như vậy, ngoài Hồ Khiên Dư, còn có thể là ai?

18. Chương 31-03

Chap 31: Đa suyễn (P11)

Tôi quay đầu nhìn Bành Sùng Liêm. Lúc này Bành Sùng Liêm đang bị Diêu Khiêm Mặc ngăn lại, tôi loáng thoáng nghe thấy anh ta nói: “Bành tổng, xe của tôi có chút vấn đề, tôi ngồi nhờ xe anh được không?”

Bây giờ tôi cũng lười phản kháng, ngoan ngoãn ngồi vào xe Hồ Khiên Dư.

Thấy tôi hợp tác, hẳn đường như cũng tiêu khí, trầm mặc lái xe.

Tôi nghĩ Hồ Khiên Dư kéo tôi đến nhất định có chuyện chất vấn.

Ví dụ như, tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, tại sao lại liên quan đến Hoàn Cầu.

Nhưng không như những gì tôi nghĩ, Hồ Khiên Dư vẫn giữ im lặng.

Một hồi lâu, tôi có điện thoại, tôi nhìn màn hình, là từ Singapore gọi đến.

Tôi nhắc máy, đối phương vào đề luôn: “Lâm tiểu thư, xin lỗi, chiếc xe đó chúng tôi không điều tra được.”

Tôi thở dài: “Phiền anh cứ tiếp tục.”

“Lâm tiểu thư, đây là cô làm khó chúng tôi rồi...”

Tôi không nói chuyện chờ anh ta nói tiếp.

“... Ngoài việc biết đó là chiếc Audi màu đen, từ khu mộ Bidadari đi ra, tư liệu gì chúng tôi cũng không có. Từ khu mộ đi ra có rất nhiều con đường, lưu lượng xe cộ mỗi ngày lại lớn như vậy, băng ghi hình giao thông chúng tôi cũng đã xem mấy lần, thật sự không điều tra được.”

“Tại sao lại không điều tra được, tên chủ xe đã nói với anh, là D ...”

Tôi đột nhiên ý thức được thiếu chút nữa đem tên David Yang này thốt ra, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Nghĩ đến Hồ Khiên Dư còn ngay bên cạnh, tôi không tiện nhiều lời, chỉ có thể kết lại: “Bây giờ không tiện, tôi sẽ liên lạc với anh sau.”

Nói xong vội vàng cúp máy.

Tầm mắt tôi không khỏi nhìn vào gương chiếu hậu, phát hiện ánh mắt Hồ Khiên Dư đang xuyên qua đó nhìn mình.

Tôi di chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ không chịu nhìn hắn.

Lúc này, Hồ Khiên Dư rốt cuộc cũng mở miệng: “Vi Linh, chơi đùa bình thường thế nào anh mặc kệ em, nhưng đừng quá đáng.”

Hồ Khiên Dư nghiêm mặt cảnh cáo tôi.

Tôi vẫn như trước không nhìn hắn, xem chính mình phản xạ qua cửa xe, khóe miệng cong lên cười.

Nụ cười của tôi còn chưa kịp tắt, trong phút chốc, Hồ Khiên Dư bỗng nhiên chuyển mạnh tay lái.

Lốp xe vang lên tiếng “Kétttt” chói tai, trong nháy mắt, xe thay đổi phương hướng chạy về làn đường đối diện.

“Anh!”

Tôi chỉ kịp kêu lên một chữ, Hồ Khiên Dư rướn người đạp chân ga, xe chạy giống như tên phi, phóng như bay trên đường.

Cảnh tượng ngoài cửa xe lóe lên ở trước mắt tôi.

Tôi nhìn đoàn xe Bành Sùng Liêm ở làn đường đối diện vụt qua.

Tôi không biết Hồ Khiên Dư này rốt cuộc đang đùa cái gì, tự không chế bản thân mình khách khí hỏi hân: “Hồ tổng, khách sạn Hoàn Cầu không phải đi đường này, đây là muốn đi đâu?”

“Đi đâu? A” Hồ Khiên Dư lạnh mắt cười yêu ớt, dường như là từ kẽ răng nhả ra hai chữ: “Sân bay.”

“Cái gì?” Tôi tưởng chính mình nghe lầm.

“Em không nên tới. Em lại một lần nữa chạm đến giới hạn của anh. Đừng em anh phải ra tay với em.”

Tôi không trả lời, hân cũng không ép tôi, tự bấm điện thoại đặt vé máy bay.

“Chuyến sớm nhất, về Singapore. Đúng ... Đăng kí? Dùng tên Lâm Vi Linh ...”

Tôi không muốn cùng Hồ Khiên Dư tranh cãi, âm thầm đặt tay ở cửa xe.

Hồ Khiên Dư đang gọi điện thoại, xe tạm thời đỗ ở ven đường. Đang lúc tôi chuẩn bị mở cửa xuống xe, đột nhiên vang lên một tiếng “Ba”.

Hồ Khiên Dư đem cửa xe khóa cứng!

Tay của tôi nắm lại, cố gắng lấy giọng bình tĩnh, cười yếu ớt: “Hộ chiếu của tôi không ở trên người, anh đưa tôi đến sân bay, tôi cũng không vào được.”

Hồ Khiên Dư quay đầu trừng tôi, đột nhiên ném điện thoại, đập ga, xe lại bắt đầu tăng tốc. Bất ngờ theo quán tính khiến cho đầu tôi đập mạnh vào ghế dựa.

“Hồ Khiên Dư, tôi phải nhắc nhở anh, tôi không phải nô lệ của anh, tôi có ...”

Đáng tiếc, tôi vừa mở miệng, hân liền tăng tốc cho đến khi kim đồng hồ chỉ số cực đại.

Tốc độ xe quá nhanh, tiếng động cơ gầm vang.

Đây là đoạn đường giới hạn tốc độ, xe tăng tốc trong nháy mắt đã có đèn cảnh sát từ xa hiện lên rọi vào cửa kính.

Hồ Khiên Dư thực sự tức giận.

Tôi có thể dễ dàng nhận ra tâm tình của người này rất dễ dàng chịu ảnh hưởng bởi tôi.

Nhưng tôi không tin hân, hân nhất định đang diễn trò, hân không hề thật lòng.

Không biết khi nào, những chiếc mô tô phía sau đuổi kịp chúng tôi.

Mà dần dần, mô tô chạy đến ngày càng nhiều.

Tiếng còi theo sát ở phía sau, cho dù là ngồi trên chiếc xe thể thao cách âm rất tốt này cũng có thể nghe rõ không sót một tiếng.

Con đường tiến đến sân bay này xe cộ qua lại không nhiều lắm, Hồ Khiên Dư càng lái càng nhanh.

Như vậy dường như là muốn phá xe giết người.

Những xe phía sau đã dùng loa, kêu gào chúng tôi dừng lại.

Hồ Khiên Dư vẫn nhìn phía trước giống như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không để ý.

Không khí ở trong xe trầm xuống, tốc độ vẫn không giảm, kim trên đồng hồ đã ở mức cao nhất.

“Dừng xe!!”

Tôi hét chói tai.

Hồ Khiên Dư vẫn không chút để ý đến.

Dưới tình thế cấp bách này tôi muốn kéo tay Hồ Khiên Dư ra khỏi vô lăng. Một tay hân đã rút ra, một tay kia lại vẫn chắc chắn cầm lái, hân lái xe như vậy càng thêm nguy hiểm.

Tôi nhìn phía sau ngày càng nhiều xe cảnh sát, đột nhiên cảm thấy mình sợ hãi ra mặt như vậy thật quá mức buồn cười.

Tôi hừ cười ra tiếng.

Sau đó, tôi quay sang nhìn Hồ Khiên Dư: “Hồ Khiên Dư, tôi nghĩ anh cũng hiểu được, người hiện tại anh cần đối phó bây giờ không phải tôi, mà là những cổ đông ở Hằng Thịnh. Anh có tin hay không, anh tiếp tục làm xằng bậy như vậy, bọn họ sớm muộn gì cũng kéo anh ra khỏi ghế CEO?”

“.....”

Hắn không nói lời nào, cảm thấp xuống, cắn chặt răng.

“Tôi ngoài là con gái Lâm Thâm Bằng, có gì đáng giá để anh phòng bị như vậy? Đối với anh, tôi chẳng qua chỉ là hạng đàn bà có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hồ tổng, anh thật rảnh, mỗi ngày đều tốn công cùng một người đàn bà cân não như vậy? Để làm gì đâu?”

Hồ Khiên Dư vẫn như trước không nói một lời, tôi đưa tay muốn đi mở khóa, lập tức bị Hồ Khiên Dư bắt được.

“Bên Hằng Thịnh tôi đã từ chức. Giao kèo trước kia của chúng ta cũng không còn ý nghĩa.”

Tôi nói cho hắn thật rõ ràng.

Nói xong, tôi cũng không giãy dụa, mặc hắn cầm lấy cổ tay. Đúng lúc này, Hồ Khiên Dư đột nhiên dừng lại.

Một trận tiếng phanh chói tai vang lên, chiếc xe quay ngang giữa đường.

Xe cảnh sát phía sau cũng đồng loạt dừng theo.

Vài cảnh sát tiến đến vây lấy xe chúng tôi, tức giận gõ gõ cửa kính, ý bảo chúng tôi xuống xe.

Hồ Khiên Dư không cho tôi mở cửa, tôi chỉ có thể kéo cửa kính xuống, xem có thể hay không giải thích với cảnh sát một chút.

Nhưng cửa kính chỉ kéo được xuống một khe hở nhỏ, một cánh tay liền giữ lấy bả vai tôi, không cho tôi tiếp tục.

Hồ Khiên Dư không buông tay, tôi đẩy hắn cũng không có ích gì.

“Tôi đã nói rồi, CTA anh cũng lấy đi, cổ phiếu của tôi ở Hằng Thịnh anh cũng muốn? Nếu đủ bản lĩnh cũng cầm luôn đi. Game over, anh hẳn là hiểu được ý tôi?”

Tôi nói xong, rốt cuộc Hồ Khiên Dư cũng quay sang nhìn tôi, hắn cười, cười đến khó khăn, cười đến đau đớn: “Ý gì? Em phải rời khỏi anh? Là ý này?”

Tôi suy nghĩ, gật đầu đáp: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Lâm Vi Linh ...”

Tên của tôi, rất nhẹ, từ đôi môi bạc ấy chậm rãi đi ra.

Nhẹ đến âm cuối liền cứ như vậy biến mất trong không khí, nhẹ đến làm cho tôi cảm thấy như chính mình chưa từng nghe tới.

“... Em thật tàn nhẫn.”

Hồ Khiên Dư nói tôi tàn nhẫn?

So với hắn, tôi quá mức ngu xuẩn, quá mức nhân từ mới đúng. Trong lòng tôi cười nhạo.

Tuy rằng tôi không biết vì sao hắn nói như vậy, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn.” Dừng một chút, tôi thêm một câu: “Còn nữa, anh cũng vậy.”

Nói đến đây, lần này tôi mở khóa xe, Hồ Khiên Dư cũng không ngăn cản.

Xuống xe, cảnh sát giao thông lập tức tiến đến ngăn Hồ Khiên Dư lại: “Làm ơn trình hộ chiếu cùng chứng minh thư.”

Tôi cũng bị một vị cảnh sát khác giữ lại, nóng nảy hét to: “Tốc độ quá 300km, các người không muốn sống nữa có phải không?!”

Những người này hoài nghi điều khiển sau khi say rượu, đem Hồ Khiên Dư kéo đến một bên kiểm tra nồng độ cồn.

Tôi gọi điện thoại kêu xe.

Ăn khuya cũng không cần nữa, bây giờ tôi rất mệt, chỉ muốn về khách sạn ngủ.

Đoạn đường này không có taxi, tôi gọi điện đến công ty nửa ngày nói địa điểm, bực đến muốn quăng điện thoại.

Đúng lúc này có người đi đến rút di động trong tay tôi.

Tôi quay đầu nhìn, là Hồ Khiên Dư.

Hắn đem di động của tôi khép lại, sau đó trả cho tôi, nói mặt không chút thay đổi: “Lâm tiểu thư, có cần tôi đưa về hay không? Tiện đường.” Hắn nhìn tôi, ngữ khí rất bình thản.

Tôi nhú mày, nhìn điện thoại trong tay mình, ngẩn ngơ, bình tĩnh mới ngẩng đầu: “Vây cảm ơn Hồ tổng.”

Tôi mở cửa xe, ngồi vào.

Hồ Khiên Dư đem hóa đơn phạt để một bên, tôi lấy đến nhìn. Tốc độ 317km/h ...

Hồ Khiên Dư lái xe nhanh như vậy, quả thật là điên rồi.

Nhưng bây giờ hắn có thể bình tĩnh gọi tôi “Lâm tiểu thư”, xem ra đã bình thường trở lại.

Đây mới là Hồ Khiên Dư mà tôi biết, bình tĩnh tự chủ làm người ta tức giận. Thực ra tôi phải cảm ơn hắn, coi hắn như một tấm gương, dạy cho tôi nhất nhiều đạo lý sinh tồn.

Cả hai không nói chuyện, không khí trong xe im lặng làm cho người ta hít thở không thông.

“Tôi có thể mở ngạc không?” Tôi hỏi hắn

“Xin cứ tự nhiên.”

Tôi vừa mở ổ đĩa, thì ra trong này đã có sẵn CD.

Vẫn là âm nhạc vùng Bắc Âu tôi thích, tuyển tập Secret Garden.

Tôi nhớ mang máng, mỗi lần nghe nhạc ở trên xe Hồ Khiên Dư đều là CD của Secret Garden, bây giờ ngẫm lại, có lẽ là vì Hồ Khiên Dư thực sự có cùng sở thích với tôi, sao có thể là hắn có chủ ý gì đó.

Hắn đối với tôi như vậy, cùng tôi đối đãi với Lý Mục Thần có gì khác nhau?

Tôi dựa lưng vào ghế nghe nhạc, còn chưa hết vài câu, tiếng im bật ...

Hồ Khiên Dư mở ổ đĩa, lấy CD ra, ném sang một bên.

Một loạt động tác rất nhanh, nhìn không ra một tia do dự.

Hắn đã quên việc vừa rồi, lại bắt đầu tăng tốc, xe chạy rất nhanh.

Tôi đột nhiên thấy trong bụng dội lên một cơn buồn nôn, cuống quýt gọi hắn dừng xe.

Xe chấn động mạnh, phanh lại.

Tôi lao xuống xe, vịn lên lan can ven đường nôn.

Trước nay tôi không bao giờ say xe, bây giờ nôn thành như vậy, ngay cả nước cũng nôn hết ra ngoài.

Dạ dày cực kì khó chịu, yết hầu cũng cảm thấy không bình thường.

Vất vả nôn xong, tôi một lần nữa lên xe.

Hồ Khiên Dư cho đến lúc này luôn thờ ơ lạnh nhạt ngồi nguyên ở vị trí điều khiển.

Sau đó xe đi chậm lại, trở về khách sạn Hoàn Cầu đã là nửa đêm.

Trời bắt đầu mưa phùn, từng giọt mưa bụi mịn màng dường như có thể nhìn thấy rõ được dội vào khung kính, lưu lại những vệt dài.

Không khí lạnh lẽo, thích hợp để tôi cùng Hồ Khiên Dư nói lời già từ.

Tôi nói “Tạm biệt”, xuống xe, bước nhanh chạy về phía khách sạn.

“Lâm Vi Linh!” Hồ Khiên Dư gọi tôi.

Tôi đứng lại, quay đầu.

Một Tay Hồ Khiên Dư chống ở đỉnh xe, cách một khoảng xa nhìn tôi, “Đây chính là con đường em chọn, đừng hối hận.”

Tôi đã chịu đủ sự châm chọc khiêu khích của hắn, cũng chịu đủ bộ dáng của hắn làm cho người ta không biết được đâu thật đâu giả, “Cảm ơn lời khuyên của anh.”

Nói xong, tôi tiếp tục quay đầu chạy.

Sau khi trở lại phòng, tôi gọi điện thoại về Singapore, bảo bọn họ phải đem tất cả các video ở bên cảnh sát giao thông xem lại một lần. Tôi mất nhiều tiền như vậy không phải để mời bọn họ về ăn cơm trắng.

Tôi cũng đã nhờ quản lý chỗ mẹ ba mẹ tôi, chỉ cần có người đến thăm tôi sẽ nhận được tin tức.

Tôi muốn nhìn xem, David Yang người này, rốt cuộc là thần thành phương nào.

Ngày hôm sau, tôi lại một lần nữa bắt đầu công việc bận rộn.

Quá trình vận hành của Hoàn Cầu ở Hongkong cũng tương tự như phần nhiều các công ty ở Mỹ, tôi bắt đầu có vẻ dễ dàng.

Những người phụ trách cũng đã gặp mặt qua.

Bành Sùng Liêm đem một số dự án hợp tác anh ta đang làm giao cho tôi để tôi làm quen với tình hình.

Trong đó, dự án lớn nhất chính là cùng Lý thị hợp tác khai thác khu hải cảng mới được giải phóng.

Mà khiến cho người khác đau đầu là, còn phải giúp đỡ Lý thị đối phó với Hồ Khiên Dư.

Cơ nghiệp của Lý thị ở Hongkong rất vững chắc, không sợ đắc tội Hằng Thịnh.

Nhưng công ty con của Lý thị ở Singapore thì không may mắn như vậy, bị Hằng Thịnh ép đến không còn đường lùi.

Hiện tại phải xem: Tài chính của ai không đủ, sẽ thua trước, còn thua vô cùng thảm hại.

Hồ Khiên Dư bây giờ cũng không yên, cổ đông của Hằng Thịnh luôn luôn gây áp lực cho hắn.

Hơn nữa họ cũng bắt đầu nghi ngờ: Hồ Khiên Dư đem một số tiền lớn đầu tư vào thị trường bất động sản, rốt cuộc là đúng hay sai?

Tất cả muốn trách cũng chỉ có thể trách Hồ Khiên Dư đã tâm quá lớn, đồng thời lại đắc tội với người không thể đắc tội như Thác Ni.

Lý Mục Thần ở bên kia, tạm thời tôi không liên hệ.

Tin tức tôi sắp tiếp nhận chức vụ quản lý của Hoàn Cầu ở Hongkong tạm thời vẫn bị phong tỏa.

Trước khi tôi rời Singapore, chỉ nhắn một tin cho Lý Mục Thần, nói sẽ rời đi nơi thương tâm này. Chờ chuyện tôi cùng Hồ Khiên Dư giải quyết xong sẽ trở về tìm anh ta.

Đối với Lý Mục Thần tôi luôn luôn cảm thấy ra tay không đành lòng.

Cũng chỉ có thể tự an ủi mình: “Chuyện tôi cùng Hồ Khiên Dư” mà tôi nói, chỉ là chuyện làm ăn, mục đích là kéo hẳn khỏi ghế CEO của Hằng Thịnh, còn Lý Mục Thần tự giải thích là “Chờ chuyện tình cảm của tôi cùng Hồ Khiên Dư chấm dứt” – đây là Lý Mục Thần tự nghĩ, tôi cũng không lừa gạt anh ta.

Tại giai đoạn cực kỳ bận rộn này, tôi lại thu được không ít tin tức làm người ta bất chần.

Hoàng Hạo Nhiên cùng vợ đang làm thủ tục giải quyết li hôn, làm mất đi số cổ phần trên danh nghĩa Hằng Thịnh. Cũng vì vậy, hợp đồng ký kết giữa anh ta và Hồ Khiên Dư ngày đó sẽ mất đi hiệu lực.

Hoàng Hạo Nhiên bị đuổi ra khỏi ban quản trị, bố vợ của anh ta cũng đang thức thối rời khỏi ban giám đốc.

Người ngoài chỉ biết là, bố vợ của Hoàng Hạo Nhiên đã đem tất cả cổ phần vốn thuộc về con rể mình bán cho một công ty tư nhân ở Hongkong.

Mà công ty đó, là của tôi – điểm này giới truyền thông không tra được, nhưng trong lòng Hồ Khiên Dư nhất định biết rõ ràng.

Chỉ cần tưởng tượng Hồ Khiên Dư nghe được tin tức này nổi giận đến mức nào tôi đã cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi.

Lúc này hội nghị thường kỳ ban quản lý cấp cao của Hằng Thịnh đã họp, quyết định cắt giảm đầu tư của Hằng Thịnh vào công ty bất động sản ở Hongkong. Đồng thời, cũng đã có rất nhiều dư luận tỏ vẻ bất mãn với Hồ Khiên Dư truyền ra ngoài.

Nhưng thật ra Hà Vạn Thành trước sau như một vẫn kiên trì ủng hộ Hồ Khiên Dư, rất nhiều người nể mặt mũi ông ta mà không tiện nói thêm điều gì.

Chờ cho tất cả mọi việc đi vào quỹ đạo, công việc của tôi cũng thoải mái đi một ít.

Thư kí của tôi lúc bắt đầu báo lịch trình, nói cho tôi biết: Lý thị Lý Triệu Giai, mời tôi cuối tuần đến tư gia của em trai mình nghỉ ngơi.

Em trai của Lý Triệu Giai không phải là Lý Huy Trạch?

Tôi nhờ thư kí để dành một buổi sáng cuối tuần chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Tư gia của Lý Huy Trạch có tiếng là nơi ăn chơi, thể thao, đồ ăn ngon, gái đẹp không thiếu thứ gì.

Từ khi tôi đến Hongkong, tinh thần luôn khẩn trương cao độ, thừa dịp cuối tuần này thả lỏng một chút cũng hay.

Đúng hẹn tôi đến nơi, ăn mặc thoải mái, đi một mình, cũng không mang theo trợ lý.

Người phục vụ đưa tôi đến phòng khách lầu hai, thì ra Bành Sùng Liêm cũng đến.

Anh ta ở bên quầy bar chế rượu, bên người có một cô gái diện mạo không tồi.

Anh ta thấy tôi đến liền đem ly cocktail vừa chế cho tôi. Tôi uống một ngụm, rất được.

Bành Sùng Liêm giới thiệu cô gái bên cạnh với tôi, nói là một nữ diễn viên Hongkong, trực thuộc công ty giải trí của Lý thị.

Tôi bình thường cũng không bao giờ xem tin tức giải trí, cho nên cũng không biết cô ta.

Uống rượu xong liền hỏi Lý Triệu Giai ở đâu. Dù sao, mời tôi đến là Lý Triệu Giai, tôi cũng phải biết trước biết sau tìm anh ta chào một tiếng.

“Anh ta đang ở phòng đấu kiếm.” Bành Sùng Liêm ôm người đẹp trong ngực, đối với kiếm đạo rõ ràng không có hứng thú, “Lâm tiểu thư tạm thời vẫn không nên đi vào là hơn, kiếm đạo vốn không thích hợp với phụ nữ.”

Nói xong lại chế một ly rượu để trước mặt tôi.

Tôi đem ly đẩy đến trước mặt anh ta hỏi: “Kiếm phương tây? Hay là kiếm Nhật Bản?”

Tôi không hứng thú với cồn, tửu lượng cũng không tốt, tự nhận uống ít vẫn hơn.

“Kiếm Nhật Bản.”

Tôi cười cười: “Đối với kiếm đạo Nhật Bản tôi cũng biết một chút, vừa lúc vào xem có cao thủ nào không, học lấy một hai chiêu.”

Phòng kiếm đạo là một không gian độc lập bên trong, phục vụ dẫn tôi đến, tôi đẩy cửa đi vào.

Bên trong có ba người, trong đó có hai người đang đấu kiếm, mà người thứ ba bàng quan đứng bên ngoài xem, là Lý Huy Trạch.

Hai người kia đều mặc đấu phục, đeo mặt nạ.

Tôi cũng không biết người nào là Lý Triệu Giai, chỉ có thể im lặng vào cửa, cởi giày, hướng Lý Huy Trạch đi đến.

“Lâm Vi Linh cô đến quá đúng lúc, vừa đánh đến màn kịch thích.” Lý Huy Trạch cười nói.

Tôi gật đầu: “Xin chào.” Nói xong chuyên tâm xem quyết đấu.

Tiếng kiếm tre va chạm vào nhau là tiếng động duy nhất trong này. Người mang đai màu đỏ rõ ràng hơn một chút, lưỡi kiếm cũng lợi hại, có vài lần tiên phát chế nhân (1)

Đối thủ bị bức không thể không lui về phía sau.

“Anh trai anh là ai?”

Lý Huy Trạch giơ tay chỉ: “Người mang đai lưng màu lam.”

Tôi theo hướng chỉ nhìn qua. Kỹ thuật kiếm của Lý Triệu Giai cũng không phải tầm thường. Muốn trách thì chỉ có thể trách đối thủ quá mạnh mẽ, anh ta chỉ có thể bại tướng.

Xem xong, tôi không khỏi cảm thán: Người mang đai lưng màu đỏ quả thật lợi hại.

Nhìn thấy cao thủ tôi không khỏi có chút nóng lòng muốn thử: “Không biết tôi có thể lên sàn đấu thử một lần hay không?”

Lý Huy Trạch đánh giá tôi một chút, nở nụ cười, “Đương nhiên.”

Sau đó gọi phục vụ, đưa tôi đi thay quần áo, chọn kiếm.

Đối đầu phục xong tôi đi ra, một ván của Lý Triệu Giai còn chưa chấm dứt.

Tôi ở một bên hỏi vị Lý thị tam công tử đang thờ ơ lạnh nhạt: “Lý thiếu không muốn lên sàn thử một ván?”

Lý Huy Trạch nghiêng đầu nhìn tôi, “Tôi ngay cả anh trai tôi cũng đánh không lại, huống chi là anh ta? Vẫn là thôi đi!”

Cuối cùng, người mang đai lưng màu đỏ ra một đòn trí mệnh, cầm cây kiếm trong tay chỉ thẳng đầu Lý Triệu Giai.

Lý Triệu Giai thua.

Lý Triệu Giai buông kiếm khoát tay: “Người anh em quá lợi hại, Lý mỗ không nhận thua cũng không được.”

Lý Triệu Giai nói xong xuống sàn, lúc này, anh ta nhìn thấy tôi.

“Lâm tiểu thư đã đến?”

Tôi cười, “Lý tổng, trận vừa rồi thật quyết liệt.”

Anh ta lau mồ hôi xua tay: “Khiến Lâm tiểu thư chê cười rồi.”

Nói xong đảo qua trang phục trên người tôi, “Lâm tiểu thư cũng biết kiếm đạo?”

Tôi liếc mắt nhìn vị cao thủ kia vẫn đứng nghiêm tại chỗ.

Không biết có phải ảo giác hay không, tôi thấy hình như anh ta chăm chú nhìn mình.

Con người này, ánh mắt cùng như sự xuất hiện của anh ta làm cho tôi thấy ớn lạnh.

Tôi hoàn hồn nhìn Lý Triệu Giai, cẩn thận cười: “Đại khái biết một chút.”

“Lâm tiểu thư khiêm tốn rồi. Nếu đã có hứng thú không ngại thì lên sàn một phen, thay Lý mỗ dạy dỗ tên tiểu tử này một chút cũng tốt.”

Tôi tự nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh.

Lên sàn đấu, đội mặt nạ, hành lễ.

Tầm mắt của tôi đối diện với người này.

Cách nhau một lớp mặt nạ, tôi chỉ có thể nhìn rõ dáng người, nhưng lạ lùng là gương mặt của anh ta làm tôi có chút quen thuộc.

Tôi còn chưa kịp nhìn kĩ, anh ta đã ra tay trước.

Chiêu thứ nhất anh ta dùng kiếm đánh xuống, tôi chỉ kịp chặn ngang trước mặt, tránh một nước.

Lực anh ta sử dụng quá lớn, chiêu này làm hai cánh tay tôi trong nháy mắt trở nên tê dại.

Người này quá lợi hại.

Trong lòng tôi thầm than – đụng phải cao thủ rồi.

Đành phải tập trung toàn bộ sức lực đối phó lại.

Mỗi chiêu của anh ta đều hướng mặt, vai, ngang sườn, những chỗ hiểm tôi mà đánh.

Trận đánh này căn bản đã vượt quá phạm vi xã giao vui đùa bình thường, mà là thực sự đối kháng.

Trình độ của tôi không kém Lý Triệu Giai là mấy.

Nhưng người này chỉ dùng bảy phần đối phó với Lý Triệu Giai, lại dùng toàn lực đối phó với tôi.

Mồ hôi cả người tôi chảy ròng ròng, vừa tránh né vừa phản kích.

Rốt cuộc cũng có cơ hội, kiếm của tôi xẹt qua sườn mặt anh ta, anh ta theo bản năng né sang một bên, vừa lúc bên trái không hề dùng lực, tôi chuyển chuôi kiếm.

Lập tức, tôi đã có thể đánh ngã anh ta.

Đáng tiếc, ngay lúc tôi tưởng mình đã thắng, anh ta đột nhiên cúi thấp người tay cầm chuôi kiếm đánh mạnh ở đầu gối tôi. Chân tôi đau nhói, không giữ được trọng tâm té ngã trên mặt đất.

Người này, giây tiếp theo tiến đến chĩa kiếm vào mặt tôi.

Anh ta ra một chiêu thật âm hiểm.

Tôi thua như không phục, nằm phía dưới thở hổn hển, bất đắc dĩ bị kiếm của anh ta chĩa vào không thể cử động, đành phải ngửa đầu giận dữ nhìn.

Anh ta từ trên cao nhìn xuống, một tay giữ kiếm, một tay kéo mặt nạ.

Khi đã nhìn rõ người này, tôi ngậy ra một lát, sau đó trong lồng ngực lập tức nổi lên lửa giận.

Nhưng trên mặt tôi vẫn phải cố gắng giữ bình tĩnh.

Vì thế chỉ có thể lạnh mặt nhìn anh ta cùng kiếm của anh ta trước mặt mình.

Anh ta thu kiếm, tay hướng đến, làm bộ kéo tôi đứng dậy.

Tôi hát ra, tự mình đứng lên.

“Lâm tiểu thư, cô thua.” Lý Huy Trạch ở bên ngoài tiếc rẻ lên tiếng.

Tôi cười một chút, quay đầu, miêng cường liếc nhìn Diêu Khiêm Mặc phía sau, “Tôi thật sự thua, nhưng vị tiên sinh này thắng cũng không thực quân tử.”

Bây giờ coi như là tôi được lĩnh giáo, người tên Diêu Khiêm Mặc này, không chỉ có phi quân tử, còn tiểu nhân âm hiểm giả dối.

“Ha ha,” Diêu Khiêm Mặc cười ra tiếng, sau đó đi đến, đứng bên cạnh tôi, “Thắng chính là thắng, ai quan tâm gì đến quân tử hay không?”

Tôi xem anh ta như không khí, chẳng thèm nghe, chỉ nhìn Lý Huy Trạch phía trước: “Lý tiên sinh có thể nói cho tôi biết hay không tại sao luật sư của Hằng Thịnh xuất hiện ở đây?”

Lý Huy Trạch sững sốt.

Ngay lúc đó Diêu Khiêm Mặc cười đáp: “Chuyện làm ăn giữa Lý thị và Hằng Thịnh không ảnh hưởng đến quan hệ anh em chúng tôi. Lâm tiểu thư nên rõ ràng một chút.”

“Vậy sao?” Tôi trêu chọc hỏi lại.

Cái gì gọi là quan hệ? Tôi thật không biết.

“Nhìn không ra Lâm tiểu thư lại là mẫu phụ nữ thép như vậy. Khiêm Mặc xem ra cậu đắc tội người phụ nữ thép của chúng ta rồi.” Lý Triệu Giai luôn thờ ơ ở một bên bây giờ cười giải tỏa.

Tôi không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng thoải mái hôm nay nên không để ý đến Diêu Khiêm Mặc, cùng với Lý Triệu Giai ra vào vài câu rồi trở về thay quần áo.

Từ trong phòng thay đồ vừa đi ra, tôi lại đụng phải Diêu Khiêm Mặc: “Người phụ nữ thép, cùng uống một chén không?”

“Không cần.”

Tôi nói xong định đi, lại bị Diêu Khiêm Mặc gọi lại, “Em không muốn biết vì sao anh cùng Lý thị quan hệ tốt như vậy?”

Vấn đề này của anh ta thành công hấp dẫn tôi.

Quả thật lúc này tôi muốn biết lập trường của Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta là người của Hồ Khiên Dư?

Tôi nghĩ không phải.

Vậy tại sao anh ta giúp Hồ Khiên Dư làm việc? Mục đích là gì?

Nói thật, lấy thân phận công tử Diêu gia của anh ta, căn bản không cần đi nịnh bợ Hồ Khiên Dư cùng Lý Triệu Giai.

Hoặc là, anh ta giúp Hồ Khiên Dư hoàn toàn là vì quan hệ với Lộ Tây? Nhưng Lộ Tây tại sao lại nhắc nhở tôi phải phòng bị anh ta?

Tôi suy nghĩ, dừng bước, quay đầu nhìn Diêu Khiêm Mặc: “Đi đâu uống?”

Anh ta hiểu ý, cười như tất cả phản ứng của tôi đều nằm trong dự đoán, “Chỗ này anh có mấy chai hồng rượu quý, chúng ta đến khai một chai.”

(1) Tiên phát chế nhân: Ra tay trước để chế ngự địch, một trong những kế dùng binh.

Chap 31: Đa suyễn (P13)

Đường như Diêu Khiêm Mặc đối với nơi này rất quen thuộc, thuần thực đưa tôi xuống hầm rượu.

Nhiệt độ dưới này rất thấp, tôi cố nén theo anh ta đến giá cất rượu.

Trở lại phòng khách mới cảm thấy ấm áp một chút.

Diêu Khiêm Mặc lấy ly cho tôi: “Thật ra lần này là anh nhờ Lý Triệu Giai giúp mời em đến đây.”

Tôi nhìn chất lỏng màu nâu đỏ trong ly, tôi ghét uống rượu.

Tôi uống một hớp, có chút buồn cười nhìn anh ta: “Diêu tiên sinh, chỉ là muốn gặp tôi mà thôi, cần gì phí công như vậy?”

Diêu Khiêm Mặc nhìn kĩ tôi: “Nếu không phải Lý Triệu Giai ra mặt hẹn, em sẽ gặp anh?”

Sẽ không. Trong lòng tôi trả lời, ngoài miệng lại vẫn im lặng.

Diêu Khiêm Mặc nói xong cũng im lặng, anh ta lại cho tôi thêm một ly, tôi lắc đầu ý bảo mình không uống thêm nữa, sau đó hỏi: “Vào đề luôn đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Diêu Khiêm Mặc càng chăm chú nhìn tôi, dường như muốn thấu xem lòng tôi suy nghĩ gì.

Anh ta cũng có thói quen giống Hồ Khiên Dư, thích phỏng đoán người khác.

Đáng tiếc, lòng người khó dò, ai có thể nhìn bề ngoài mà xem thấu?

Anh ta cứ như vậy nhìn tôi hồi lâu, rồi trả lời hai chữ.

“Hợp tác.”

Tôi nhìn Diêu Khiêm Mặc, cười lắc đầu: “Nếu tôi nhớ không lầm, tôi và anh cho tới giờ chưa từng cùng một chiến tuyến.”

Diêu Khiêm Mặc không phải là một người có thể tín nhiệm, huống hồ anh ta còn giả dối, thâm độc.

Người như vậy, tôi tuyệt đối không bao giờ hợp tác.

Thêm nữa, tôi còn nhớ rất rõ ràng: Trong hợp đồng chuyển nhượng ba tôi kí tên trước đây, rõ ràng có tên ba anh ta, Diêu Diệc Sâm.”

Người nhà họ Diêu cũng giống người nhà họ Hồ, đều là đối thủ của tôi.

Nhưng thế lực của Diêu Diệc Sâm bây giờ đã sớm không còn như năm đó. Một công ty “không đánh cũng sụp” như vậy, tôi không cần mất công để ý.

Công ty của Diêu gia mấy năm gần đây vẫn tỏ ra bình thường, nhưng bên trong xuất hiện không ít vấn đề.

Rất nhiều tập đoàn tài chính nước ngoài có ý thu mua cổ phần của công ty Diêu gia, cho nên sản nghiệp nhà họ không sớm thì muộn cũng có nguy cơ lụi bại.

Căn bản tôi không cần phí sức cho việc này có cũng những tập đoàn tài chính nước ngoài đó thay tôi đánh sập bọn họ.

Kỳ thật, lúc Lộ Tây cùng người đàn ông thành đạt nhưng nhiều hơn mình bằng tuổi mới hẹn hò, tôi cũng từng nghi ngờ: Lộ Tây làm như vậy có phải công ty của ba mình mà bị bắt ép để cùng ông ta giao dịch?

Nhưng mỗi lần Lộ Tây đi hẹn hò, biểu hiện đều cực kì giống những cô gái bình thường rơi vào bể tình.

Vì thế tôi cũng dập tắt hoài nghi rất nhanh.

Nhiều năm như vậy

Không lâu trước đây tôi mới biết, Lộ Tây bán đứng chính mình như vậy, thì ra là vì Hồ Khiên Dư, tên đàn ông chết tiệt này.

Sự từ chối của tôi dường như nằm trong dự kiến của Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta không hề có cảm giác ngoài ý muốn, nhấp ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng trong ly tươi cười: “Trước đây chúng ta có cùng một chiến tuyến hay không có gì quan trọng? Trên thương trường vốn không có kẻ thù vĩnh viễn.”

Tôi suy nghĩ, trả lời anh ta, “Người nghi ngờ thì không nên dùng.”

“Em sẽ hối hận.” Anh ta bắt giác mỉm cười, lạnh nhạt nói.

Tôi bật cười: “Ba anh quan hệ rất tốt với Hồ Hân, em gái anh khẳng khẳng một mực yêu Hồ Khiên Dư, anh thật sự muốn hợp tác cùng tôi?”

Diêu Khiêm Mặc cười cười, bõn cợt nói: “Anh còn tưởng rằng em nhìn thấy giá trị của anh.”

Anh ta luôn bắt cần đời như vậy, dường như cái gì cũng không để ý, không coi là thật.

Tôi có chút nuốt không trôi: “Cho dù anh thật sự muốn hợp tác với tôi, nhưng Diêu Khiêm Mặc anh không có Diêu gia làm hậu thuẫn thì dựa vào cái gì nói sẽ làm tôi hối hận?”

Lúc này, Diêu Khiêm Mặc hơi ngẩn người. Nhưng không lâu liền hồi phục: “Chúng ta giống nhau đều một mình chiến đấu, tại sao lại không kết thành đồng minh đối phó kẻ thù.”

“Kẻ thù?”

“Người đứng đầu Hằng Thịnh, Hồ Khiên Dư chính là kẻ thù chung của chúng ta.”

“Mục đích của anh là gì?” Tôi đối với việc này vô cùng tò mò.

Diêu Khiêm Mặc cười, nhấp một ngụm rượu không nói lời nào.

“Nếu muốn cùng hợp tác thì nói rõ ràng cho tôi biết, mục đích của anh là gì.”

Diêu Khiêm Mặc buông chén rượu, vẻ mặt nghiêm lại: “Em muốn nghe nói thật?”

“Tất nhiên.”

Anh ta dừng một chút, hàm ơn lại, tiếp theo lại thả lỏng.

Anh ta là do dự không muốn cho tôi biết mục đích thực sự ... Hay là đang làm trò?

Mỗi ngày tôi đều ứng phó với những nhân vật đã thành tình này thật quá mệt mỏi, bản thân suy sụp chưa nói, còn dễ dàng làm thần kinh bị suy nhược.

Diêu Khiêm Mặc lại rót cho mình một ly: “Ba anh biết Lộ Tây cùng Hồ Khiên Dư có quan hệ, cũng biết quan hệ giữa Lộ Tây và Thác Ni đã tan vỡ, lúc này em lại cùng với Thác Ni ở sau lưng Hồ Khiên Dư đâm anh ta một dao.”

Nói đến đây, Diêu Khiêm Mặc dừng lại.

Tôi thử hỏi: “Cho nên?”

Anh ta nhìn kĩ ánh mắt tôi tiếp tục nói: “Cho nên, ba anh cố ý ép gả Lộ Tây cho Hồ Khiên Dư, đối lấy cơ hội hợp tác với Hằng Thịnh, cứu vớt sản nghiệp của Diêu gia.”

Nghe vậy, tôi sửng sốt.

Sự ngạc nhiên của tôi không tránh được ánh mắt Diêu Khiêm Mặc, anh ta giả hoạt hỏi: “Sao vậy? Nghe thấy anh nói ba anh cố ý gả em gái anh cho Hồ Khiên Dư em giật mình?”

Tôi hít sâu, bỏ qua những lời này: “Anh tìm đến hợp tác chẳng phải là ép người nhà mình vào chân tường? Tôi biết quan hệ giữa anh và ba không tốt, nhưng không đến mức hại lại ba anh?”

Tôi nói xong, rõ ràng cảm thấy được nét mặt Diêu Khiêm Mặc cứng đờ, như bị tôi chạm đến chỗ hiểm.

Mặt anh ta trắng bệch, đem chén rượu còn lại một hơi uống cạn sạch: “Chuyện này em không cần xen vào.”

Tôi cười, “Thì ra Diêu tiên sinh anh cũng có lúc không mở miệng được.”

Lập tức tôi nghiêm túc lại, tiếp tục: “Chuyện này anh muốn nói hay không tôi không quan tâm. Tôi quan tâm là anh muốn hợp tác với tôi là do ai đứng sau giật dây?”

“.....”

Diêu Khiêm Mặc không trả lời, tôi chỉ có thể tiếp tục truy vấn: “Anh có thể nói cho tôi biết xem anh vì muốn hợp tác với tôi rốt cuộc đã ở sau lưng tôi làm những chuyện gì?”

Diêu Khiêm Mặc nhìn tôi, không nói lời nào.

“Nếu muốn hợp tác mong anh thẳng thắn: Chiếc đĩa kia, có phải anh gửi cho tôi?”

Sau khi Diêu Khiêm Mặc tiết lộ quan hệ giữa Lộ Tây và Hồ Khiên Dư, không bao lâu tôi nhận được đoạn video “sống sắc sinh hương” kia.

Nếu nói tất cả đều chỉ là trùng hợp không phải quá buồn cười sao?

“Vậy trước hết tôi hỏi một chuyện: Anh có liên quan gì đến Lý thị? Trong việc thúc đẩy Lý thị trở mặt với Hằng Thịnh nhất định anh đã làm chuyện gì đó.”

Diêu Khiêm Mặc cười, gật đầu, “Anh không biết người mạnh mẽ như em tại sao gặp phải Hồ Khiên Dư trở nên thiếu quả quyết như vậy. Anh làm những việc đó thực ra là giúp em.”

Tôi không muốn quanh quẩn nhiều chuyện chiếc đĩa, tiếp tục nói: “Trừ việc này ra anh còn làm gì?”

“Em thực sự muốn nghe?”

Tôi gật gật đầu.

“Em về nước, thủ tục thuận lợi như vậy, anh giúp một chút.”

Tôi giật mình, thì ra từ trước khi tôi về nước, Diêu Khiêm Mặc đã biết.

Tôi cười: “Đừng nói cho tôi rằng lần đầu tiên gặp mặt ở đại học cũng là anh sắp xếp.”

Anh ta lắc đầu: “Không có. Trước khi em về nước không lâu anh mới biết được thì ra Lâm Vi Linh là con gái Lâm Thâm Bằng. Tất cả những việc anh làm cũng chỉ chuẩn bị từ sau đó.”

Diêu Khiêm Mặc nói những lời này, thực ra tôi vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi.

Nhưng bây giờ, tạm thời tôi chỉ có thể tin tưởng anh ta, “Vậy làm cách nào anh biết tôi là con gái Lâm Thâm Bằng?”

Vấn đề này anh ta không trả lời, chỉ lắc đầu, “Không nên tò mò, vấn đề của em còn nhiều lắm. Em còn chưa trả lời anh, hợp tác lần này có đồng ý hay không?”

Theo vẻ mặt Diêu Khiêm Mặc để phán đoán, lúc này tôi hỏi cũng như không.

Tôi đáp: “Cho tôi vài ngày suy nghĩ.”

Diêu Khiêm Mặc liếc mắt nhìn: “Được, suy nghĩ xong điện cho anh.”

Tôi gật đầu chuẩn bị rời đi lại bị anh ta giữ chặt lấy.

Anh ta chỉ chén rượu tôi chỉ mới uống mấy ngụm: “Rượu ngon không thể lãng phí như vậy.”

Tôi từ chối: “Tửu lượng của tôi không tốt.”

Diêu Khiêm Mặc vẫn như trước không chịu buông tay: “Uống chén rượu này, coi như là chúc cho chúng ta hợp tác thành công.”

“Tôi còn chưa đồng ý hợp tác với anh.” Tôi cười.

Anh ta cũng cười, cười so với tôi càng thâm trầm.

Tôi nhìn cổ tay bị anh ta giữ lấy, nổi giận, tay kia cầm lấy chén rượu một hơi uống cạn sạch.

Uống quá nhanh, rượu theo khước môi tôi trào ra.

Diêu Khiêm Mặc nhìn thấy tôi uống xong chén rượu, ý cười càng sâu: “Em uống như vậy quả thật làm hỏng rượu quý.”

Tôi mặc kệ đây là cái gì rượu quý, cố gắng tránh bàn tay Diêu Khiêm Mặc.

Đúng lúc này, anh ta nhìn chăm chăm môi tôi, ánh mắt buồn bã, đột nhiên cánh tay đang giữ tôi kéo mạnh.

Tôi lảo đảo, cơ thể không giữ được trọng tâm lao về phía trước, eo nhanh chóng bị anh ta giữ lấy.

Ngay sau đó, Diêu Khiêm Mặc cúi đầu, đặt lên môi tôi.

Tôi kinh ngạc, không kịp phản ứng, theo bản năng muốn đẩy Diêu Khiêm Mặc đang liếm chút rượu còn sót lại ở khước môi tôi ra.

Đầu lưỡi của Diêu Khiêm Mặc động đến răng rồi, tôi lập tức cắn chặt, anh ta cười một cái, buông.

Tôi vẫn không biết chuyện gì xảy ra, nhất thời cảm thấy vô cùng ghê tởm, ruột khó chịu.

Tôi cúi gập người nôn khan.

Diêu Khiêm Mặc thấy bất thường, không cười nữa, đi đến vỗ vỗ lưng giúp tôi thuận khí.

Tôi đứng thẳng dậy đẩy hai tay anh ta ra, nhếch mi chăm chú nhìn.

Sau đó, nhanh chóng cầm lấy ly rượu của anh ta hất đến.

Rượu tạt vào mặt Diêu Khiêm Mặc, dần dần chảy xuống cổ vô cùng thê thảm.

Anh ta theo bản năng nghiêng đầu tránh, cũng rất nhanh quay lại nhìn thẳng vào tôi.

Diêu Khiêm Mặc liếm liếm môi mình, cười yếu ớt: “Ha ha, tốt lắm. Lâm tiểu thư, rượu này để chúc cho chúng ta hợp tác thành công.”

Anh ta lại còn cười.

Tôi tức giận cắn môi, tay cầm nhanh chén rượu.

Tôi thật muốn đem chiếc chén này đập tan khuôn mặt tươi cười của anh ta.

Vất vả không chế tức giận, tôi bỏ lại chiếc chén, xoay người bước đi.

Khó khăn mới có được một ngày thoải mái, vì sự xuất hiện của Diêu Khiêm Mặc mà trở thành hư không.

Chap 31: Đa sựễn (P14)

Tôi gọi điện thoại về công ty, báo cho thư kí, cuộc hẹn với Lý Triệu Giai chấm dứt, bảo cô ta tiếp tục hành trình ngày hôm nay.

Lúc này, thư kí nói cho tôi biết có người bên Hằng Thịnh gọi đến muốn gặp mặt.

“Không gặp.

Tôi từ chối, bây giờ nhắc đến Hằng Thịnh, tôi hơi hoảng.

Cũng không yêu cầu cô ta đem tài liệu đến luôn, đang tầm trưa, tôi muốn dành cho mình một chút thời gian rồi, nghỉ ngơi vài giờ.

Tôi lái xe đến trung tâm mua sắm chọn đồ.

Tôi có một niềm tin vững chắc là: Mua sắm có thể giúp con người làm giảm sức ép.

Một đồng túi lớn túi nhỏ, tâm tình của tôi hồi phục rất nhanh.

Tôi đang chuẩn bị đến một tầng khác mua sắm, đột nhiên lại buồn nôn.

Dạo gần đây, dạ dày tôi không được thoải mái, lúc này rảnh tôi liền đến bệnh viện.

Tôi đến khoa dạ dày, kết quả còn chưa có, bác sỹ đã gọi tôi vào văn phòng đề nghị tôi đến khám phụ khoa.

Tôi sưng sốt một lát, gật gật đầu rồi đi.

Kiểm tra phụ khoa tương đối rườm rà, tôi ngồi bên ngoài chờ kết quả, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Tôi nhìn số, là Thác Ni.

Sau khi tôi đến Hongkong cũng không cùng ông ta liên lạc.

Thứ nhất là tôi thực sự bận. Thứ hai, trước khi đi Thác Ni cũng ngầm ám chỉ ông ta tạm thời không muốn suy nghĩ chuyện công việc.

Lúc này ông ta gọi đến tôi không đoán được nguyên nhân.

Tôi nhận điện: “Xin chào.”

“Lâm tiểu thư, báo cho cô một tin tốt.” Giọng nói Thác Ni mang ý cười.

Tôi ngạc nhiên: “Tin gì?”

“Lý Mục Thần đã chủ động tìm đến công ty săn người.”

Tôi cười một cái: “Xem ra Lý Mục Thần đã có ý đồ ăn máng khác.”

Thác Ni nói rất nhanh: “Không chỉ vậy, lúc anh ta liên lạc với công ty tìm người có nói đã từ chức ở Hằng Thịnh.”

“Như vậy quá tốt rồi, chúc mừng ông.” Tôi nghiêm mặt nói.

Lý Mục Thần cứ như vậy từ chức rời khỏi Hằng Thịnh, điểm này quả thật tôi không dự đoán được.

Mà càng không dự đoán được là, Hồ Khiên Dư có thể phê chuẩn đơn từ chức của anh ta.

Tôi vẫn nghĩ, Hồ Khiên Dư sẽ không dễ dàng để cho một nhân tài như Lý Mục Thần chạy mất.

Cho nên, nghe được tin tức này tôi không khỏi khẽ giật mình.

“Chiều hôm nay Hoàn Cầu chúng ta kí hợp đồng với Lý Mục Thần.”

“Thật chúc mừng. Lý Mục Thần đến, Hoàn Cầu lại có thêm một nhân tài. Có Lý Mục Thần quản lý, tương lai của Hoàn Cầu nhất định càng thêm rộng mở.”

Thác Ni cười ra tiếng: “Ai nói tôi muốn giao cho Lý Mục Thần chức quản lý?”

Nghe vậy, tôi nhất thời không phản ứng được, sưng sốt, “Ông không tính dùng Lý Mục Thần?”

“Theo tôi, quản lý là chức vụ quan trọng. Lý Mục Thần bỏ Hằng Thịnh, cho dù là xuất phát từ nguyên nhân gì đều là phản bội. Tôi không bao giờ dùng người phản bội.”

Tôi đã hại Lý Mục Thần.

Ý nghĩ này lập tức hiện ra trong đầu tôi.

Tôi vất vả bỏ qua cảm giác tội lỗi: “Vậy ông tính ... dùng Lý Mục Thần như thế nào?”

Đừng một chút, tôi nhắc nhở thêm: “Đừng quên, ông đã bỏ ra một số tiền rất lớn để lấy Lý Mục Thần từ tay Hằng Thịnh.”

“Thị trường Châu Âu gần đây có chút rắc rối, tôi có ý định điều cậu ta đến đây.”

Kết quả như vậy cũng không coi là quá xấu, phái Lý Mục Thần đến công tác ở thị trường Châu Âu, tuy rằng khó khăn, nhưng chỉ cần có kết quả, Lý Mục Thần sẽ có chỗ đứng rất vững chắc ở Hoàn Cầu.

Tôi yên lòng.

“Còn một việc.”

Thác Ni nói như vậy, tôi vừa an tâm cảm giác căng thẳng lại bắt đầu dội lên.

“Tôi đã chuẩn bị tốt, cuối tuần này ở trụ sở chính của Hoàn Cầu mời phóng viên, làm một buổi lễ chuyển công tác giữa cô và Bành Sùng Liêm, đưa tin cô trở thành người quản lý mới ở Hongkong công bố ra ngoài.”

“Có phải quá nhanh hay không?” Trong lòng tôi hơi kiêng kị.

“Sợ?” Lúc Thác Ni hỏi như vậy, giọng nói hơi kì lạ.

“Nếu tôi nói cho ông, chỉ cần tôi tuyên bố nhận chức, Lý Mục Thần tuyệt đối sẽ không ở lại Hoàn Cầu, ông tính thế nào?”

Tôi thử hỏi.

Tuyên bố ra bên ngoài tôi nhậm chức quản lý của Hoàn Cầu ở Hongkong, chẳng khác nào vạch trần một loạt việc tôi nói dối Lý Mục Thần.

Mà tôi thật sự không nghĩ làm anh ta hối hận nhanh như vậy.

“Yên tâm, Lý Mục Thần đã kí hợp đồng. Nếu cậu ta muốn phá hợp đồng này, nhất định thân bại danh liệt.”

Trong lòng tôi âm thầm kinh ngạc: Lúc còn trẻ, Thác Ni thủ đoạn, mưu mô có tiếng. Nhưng sau khi có sự nghiệp, ông ta thay đổi nhanh chóng, trở thành người làm ăn quân tử bao người khen ngợi.

Thì ra tất cả đều là ngụy trang.

Lại một người âm hiểm.

Tôi học được từ Thác Ni một chiêu này, nhưng tâm trạng cũng không tốt lên được, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Nhưng tình huống bây giờ của mình tôi hiểu được, giọng nói cố gắng bình tĩnh: “Cuối tuần sao? Tôi sẽ bay về tham gia.”

Cuối tuần, tôi cùng trợ lý riêng bay về Singapore tham dự lễ nhậm chức.

Buổi lễ này cử hành ngay tại trụ sở chính tập đoàn Hoàn Cầu, phóng viên đến dự không ít.

Quá trình tiến hành rườm rà, tôi ngồi ở ghế đại biểu nghe MC giới thiệu lai lịch của mình, cùng một số thành tích trước kia.

Máy quay cũng sẵn sàng chiếu Bành Sùng Liêm đang tiến lại, chúc mừng tôi nhận chức.

Ánh đèn flash nháy lên.

Tôi vất vả nhận phỏng vấn, sau đó làm nghi lễ cuối cùng – nhận giấy chuyển công tác.

Tôi ở trên đó kí tên, sau đó mỉm cười bắt tay với Thác Ni để phóng viên chụp ảnh.

Cả một ngày tôi đều ở trụ sở chính của Hoàn Cầu. Rời khỏi phòng phỏng vấn liền cùng Thác Ni đi gặp những lãnh đạo cao cấp.

Bữa trưa cũng có hẹn.

Ngoài những người ở Hoàn Cầu, còn mời các giám đốc ngân hàng cùng một số đại biểu đối tác.

Tôi đã đặt sẵn vé máy bay buổi chiều, chuẩn bị sau khi xong việc về thẳng Hongkong.

Tôi ở Hongkong đã hẹn bác sỹ phá thai làm giải phẫu, tôi không muốn để lâu.

Hoàn Cầu cho xe đưa tôi ra sân bay.

Lúc đi qua một quảng trường, tôi nhìn trên màn hình rộng đang phát lại lễ nhậm chức buổi sáng kia.

Trong đó tôi đang cười, phong thái tự tin.

Buổi sáng tôi ngồi máy bay đến Singapore không có thời gian nghỉ ngơi, vừa rồi trước máy quay cũng không có tinh thần, cũng may không đến nổi tệ lắm.

Lúc ở trên xe, điện thoại riêng của tôi đổ chuông,

Tôi nhìn, một dãy số xa lạ.

Tôi nhắc máy.

Đâu kia nói: “Vi Linh phải không?”

Rõ ràng là giọng một người phụ nữ xa lạ, lại thân thiết gọi tôi “Vi Linh”.

Tôi nghi ngờ: “Tôi là Lâm Vi Linh, xin hỏi ...”

Giọng nói đầu kia vang lại mang ý cười: “Là dì Hồ.”

Người tôi cứng ngắc.

Tôi không trả lời, cả hai đầu đều im lặng, chốc lát, bên kia mở miệng: “Lúc con ở Hongkong dì cũng nhờ thư kí của con nhắn gì muốn gặp con, nhưng hình như cô ấy không báo lại.”

Tôi nhớ lại ngày hôm qua, quả thật thư kí nói cho tôi, có người muốn gặp.

Nhưng tôi không biết người này lại là Hồ Hân.

Tôi không biết nói gì, từ chối, hay là đồng ý?

“Dì Hồ ...”

“Thế nào? Vi Linh, con rảnh không? Con hẳn vẫn còn ở Singapore?”

Tôi không thể từ chối, chỉ có thể nhận lời.

Hồ Hân hẹn tôi đi biệt thự gặp.

Bà ta nói thật êm tai: “Đã lâu không gặp, dì nhìn thấy con trên TV thiếu chút nữa nhận không ra. Vi Linh, con đến để gì gặp một chút.”

Chắc hẳn bà ta chưa quên, lúc trước chính mình ép tôi xuất ngoại. Đối với tôi tuyệt tình như vậy, mà bây giờ lại có thể làm bộ như một vị trưởng bối đã lâu không gặp để đối đãi với tôi.

Tôi vốn định bảo lái xe quay đầu, đưa tôi đến gặp Hồ Hân.

Nhưng bắt đắ dĩ trên xe còn có trợ lý riêng.

Tôi nghĩ một lúc quyết định một mình về gặp Hồ Hân.

Tôi xuống xe, nhắc nhở trợ lý sau khi về Hongkong đổi vé máy bay của tôi sang ngày hôm sau.

Tôi đón taxi, báo địa chỉ Hồ gia.

Xe đi rất lâu, lúc đến nơi đã là nửa giờ sau.

Taxi dừng ở bên ngoài, cửa lớn có mắt điện tử, tôi báo tên, bên kia trả lời: “Xin chờ một chút.”

Không lâu sau, cửa lớn mở ra.

19. Chương 32-01

Chap 32: Do dự (P1)

Tôi bị lôi lên cầu thang, giày cao gót hấp tấp từng bước, tôi lo Hồ Khiên Dư kéo dã man như vậy sẽ làm bị thương chính mình, nếu như vậy, hậu quả tôi không dám nghĩ.

Tôi bám lấy tay vịn, không chịu đi.

Hồ Khiên Dư rút cuộc quay người lại. Hắn nhếch mi nhìn tôi, lại cúi đầu nhìn giày tôi.

Đột nhiên thở dài.

Giây tiếp theo, hắn lộn trở lại, cúi đầu, một tay quàng qua vai tôi, một tay đỡ phía dưới, trong nháy mắt, tôi bị hắn cúi người ôm lấy.

“Thả tôi xuống dưới!”

“Cẩn thận, đừng lộn xộn.” Hắn bước lên lầu, đầu cũng không cúi nói.

Rất nhanh, hắn ôm tôi vào phòng ngủ, là phòng của hắn.

Bị hắn buông xuống, tôi quay đầu nhìn chiếc giường trong phòng, hít sâu, giơ tay đánh.

Cổ tay bị hắn giữ lại, một cái tát không thành công.

Hắn bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nghĩ đến bản thân, nghĩ đến đứa con không thể sinh ra trong bụng, nhin không được cười nhạo: “Hồ Khiên Dư, anh thiếu phụ nữ cũng không cần tìm tôi. Tôi sẽ không cùng anh lên giường một lần nào nữa.”

Bỗng dưng hắn cười gằn một tiếng, nhìn tôi thương hại: “Đừng quá đề cao bản thân.”

Những lời này, hắn nghiêng răng nghiêng lợi tuôn ra.

Sau đó, giọng nói trở nên bình tĩnh, nhìn tôi, đáy mắt không chút dao động: “Rất nhiều phụ nữ đợi lên giường của anh, không đến mức không phải em không thể.”

Nghe vậy, tôi bật cười.

Đúng vậy, rất nhiều phụ nữ chờ đợi Hồ Khiên Dư, hắn sao phải không tôi không được?

Hắn có Lộ Tây, một người phụ nữ mù quáng sẵn sàng vì hắn mà trả giá. Cho dù không có Lộ Tây, còn có rất nhiều, rất nhiều không kể xiết.

Thấy tôi trầm mặc, Hồ Khiên Dư không nói nữa, xoay người đi vào thư phòng phía trong phòng ngủ.

Hắn rời đi, phòng ngủ chỉ còn một mình tôi, hốc mắt có chút ướt át, sợ là sẽ rơi lệ. Tôi ngẩng đầu lên, bức nó chảy vào trong.

Sau khi trở lại, trong tay hắn mang một túi hồ sơ. Đi đến trước mặt, nhìn kĩ ánh mắt, không nói một lời đưa cho tôi.

Một lát sau, hắn mở miệng: “Anh nhận được cái này. Ngày hôm qua, từ Hongkong.”

Tôi mở túi, lấy giấy tờ trong đó.

Tôi tưởng rằng hợp đồng làm ăn, trang giấy chậm rãi rút ra, tôi nhìn một dòng chữ trên đầu – Bệnh viện Hongkong, kết quả khám phụ khoa – Tôi bất động, trong nháy mắt đầu óc mông muội.

“Còn không?”

Hắn hỏi.

Tôi không trả lời.

Hắn chờ một lát, vẻ mặt dịu xuống, tiến sát vào ôm lấy tôi, tay di chuyển xuống bụng, lặp lại: “Nó ... còn không?”

Ánh mắt hắn rơi xuống, chìm vào mắt tôi, dịu dàng như dòng nước ...

Không, người đàn ông này vẫn giả dối, tất cả đều là giả dối, hắn đang nguy trang.

Hắn chiếm lấy công ty của ba mày, cướp đi của mày tất cả, cướp đi những người bên cạnh mày, cùng bạn tốt của mày lên giường, khiến cho mày trở thành con người dơ bẩn như bây giờ ... Không thể tha thứ.

Tôi đột nhiên sợ hãi, nhìn hắn như mãnh thú, cố gắng giãy dụa.

Nhưng sức tôi không thể so với hắn, tôi đẩy không được, liên tục lùi về phía sau vài bước.

Đứng vững lại, tôi ngẩng đầu, gương mặt dò xét: “Còn thì thế nào? Không còn thì thế nào?”

Tôi rút mạnh tờ giấy trong túi ra, xé tan nó trước mặt hắn.

Hắn vẫn im lặng như vậy nhìn tôi.

Hồi lâu, chậm rãi ngồi xuống nhặt đủ vô số những mảnh giấy vụn.

Tôi nhìn đỉnh đầu hắn, không nói gì.

Hắn đứng dậy, chậm rãi thông thả đến trước mặt tôi, gân xanh nổi lên, gắt gao nắm lấy một góc túi hồ sơ.

Hắn đang cố nén tức giận, cho tới bây giờ trước mặt tôi hắn chưa hề kiên nhẫn, giờ phút này, hắn bận tâm cái gì? Đứa nhỏ trong bụng?

Hồ Khiên Dư chộp lấy hai tay, giữ lấy chúng ở phía sau, tay kia lại một lần nữa đặt lên bụng tôi.

Hắn không cần tôi, tay hắn giữ lấy tôi rất mạnh, mạnh đến mức dường như làm xương tôi vỡ vụn.

Hắn chỉ muốn đứa nhỏ, tay hắn vuốt ve bụng tôi, có bao nhiêu dịu dàng.

“Anh cho rằng đây là con mình?”

Tôi không hề báo trước, thốt ra.

Nghe vậy, cả người hắn bỗng cứng đờ, xuyên qua tay hắn, truyền đến người tôi.

“Anh cho là tôi sẽ để mình mang thai con của anh?”

Giọng nói tôi mang ý cười, mỉa mai hắn, cũng mỉa mai chính mình.

Khoảng cách gần, tôi nhìn thấy mắt hắn trừng lớn, nhìn về phía tôi, con ngươi tối lại.

Tôi nhìn mình phản chiếu trong đó, cười: “Đây là con của tôi và Lý Mục Thần.”

Mạch máu của Hồ Khiên Dư sôi lên, gương mặt biến dạng.

“Mỗi lần cùng anh tôi đều uống thuốc, tôi và anh làm sao có thể có con?”

Đột nhiên hắn cười ra tiếng, “Ha ha ha ... ha ha ha ...” Vĩnh viễn cười ...

Cuối cùng hắn buông tôi ra.

“Thì ra là thế ... thì ra ... là thế!”

“Đứa nhỏ vẫn còn, đáng tiếc, không phải của anh.”

Lúc này hắn như nói với chính mình: “Thì ra là thế. Lý Mục Thần nói bằng giá nào cũng phải từ chức ... thì ra là thế ... Cách nào cũng không giữ lại được ... thì ra ... bởi vì cô ...”

Tôi kiệt sức, xoay người rời đi.

Hắn nói một mình như điên rồi.

Mà một chớp mắt lúc tôi xoay người, hắn đột nhiên nhặt lên chiếc túi hồ sơ bị vắt ở một bên, lấy ra một tờ giấy.

Thì ra bên trong còn có một tờ nữa.

Hắn vung tay lên, tờ giấy xẹt qua má tôi, bay xuống.

Tôi theo bản năng quay mặt đi chỗ khác, tờ giấy rơi trên mặt đất. Trong lúc vô tình tôi thoáng nhìn, vài chữ to in đậm

“Đơn xin đăng kí kết hôn”

Tôi mù mịt, trước mắt như nhòa đi.

Giấy thần kinh trong đầu sớm đã căng như dây đàn, phụt một tiếng đứt.

Còn chưa kịp phản ứng, Hồ Khiên Dư bỗng tiến lên, đem tôi đẩy vào tường, sau đó hai tay hung hăng nắm lấy cổ tôi.

Ngón tay giống như thép, ở cổ tôi xiết mạnh, lại xiết mạnh.

“Tôi thật ngu xuẩn! Còn muốn cùng loại đàn bà như cô kết hôn!”

Hắn mạnh mẽ đè thấp đầu, ở bên tai tôi gần từng tiếng, tay hắn càng ngày càng ra sức.

Hắn quá mạnh, tôi bị nhấc lên, dần dần cách khỏi mặt đất, cuối cùng chỉ có thể dùng mũi chân.

Tôi thở không được, sợ hãi trong nháy mắt xâm chiếm cả cơ thể, tôi chỉ cảm thấy có một dòng khí nóng đang cuộn cuộn thiêu đốt trong lồng ngực.

Tôi rên rỉ, cố kiễng chân, gắt gao thử kéo tay hắn.

Vô ích.

Thiếu khí, muốn nôn mửa, trước mắt chao đảo.

Tôi dường như nghĩ đến mình chết nhanh đi.

Lại có một giọng nói khác ở trong đầu vọng lại: Chết trong tay người đàn ông này, không đáng, không đáng!

Nhưng, tôi không còn chút sức nào, hay hắn xiết chặt cổ tôi, tôi trốn không được, giấy dựa cũng không xong, trước mắt tối lại.

Đúng lúc này, một giọng phụ nữ kinh hoàng nhảy vào tai tôi.

“Khiên Dư, con đang làm gì vậy?! Buông ra ... buông con bé ra!”

Vô dụng. Tay Hồ Khiên Dư ở trên cổ tôi không mấy may di động.

Tôi rên lên, ánh mắt bắt đầu rã rời.

Một tia le lói cuối cùng, tôi thấy trong hốc mắt Hồ Khiên Dư ...

Nhất định là tôi ảo giác. Sao hắn phải khóc?

Tất cả khí lực sinh tồn của tôi đều bị hắn bóp nát.

Tôi sắp chết trên tay hắn, hắn cười mới đúng.

“Con bé chết mất!!!” Tiếng hét lại vang lên, giống như tiếng vang rền rĩ ai oán.

Đột nhiên bàn tay xiết lấy tôi buông ra, tôi mất thăng bằng dựa vào tường, từ từ khụy xuống.

Tôi ho khan, liều mạng thở, nước miếng chảy xuống dưới, đọng trên mu bàn tay.

Trên mặt chợt lạnh lẽo, tôi giơ tay sờ, thì ra là nước mắt.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng đứng dậy.

Thiếu khí, đầu óc choáng váng, không thể không khom người dựa vào tường

Chờ cho ánh mắt rõ ràng trở lại, tôi nghiêng đầu nhìn Hồ Khiên Dư.

Còn có Hồ Hân.

Con muốn bóp chết tôi, mẹ lại lên tiếng cầu cứu. Tôi cười vô cùng khổ sở.

“Tôi không hận các người, tuyệt đối không.”

Hận, cũng là một trong những cung bậc tình cảm sâu sắc, tôi sẽ không lãng phí trên người bọn họ.

“Nhưng, những gì Hồ gia các người thiếu của tôi, tôi sẽ chậm rãi đòi lại, từng thứ, từng thứ một.”

Muốn tôi sinh đứa nhỏ này cho Hồ Khiên Dư, đừng có mơ.

Hồ Khiên Dư xông lên, “Không biết tốt xấu ...”

Bàn tay rơi xuống.

Tôi ngẩng đầu lên, một cái tát này, tôi không né không tránh ... Một cái tát này, hắn đánh xong, tất cả những thứ giữa tôi và hắn hoàn toàn xóa bỏ. Tôi trợn to mắt nhìn, nhìn xem một cái tát này khi nào thì hạ xuống, hắn đánh tôi càng đau, hắn lại càng không được chết tử tế.

Một màn ngày hôm nay, tôi sẽ dùng mắt nhớ kỹ, nhớ đến rành mạch, có một ngày, sẽ mang cả vốn lẫn lãi trả lại cho hắn.

Lòng ngực Hồ Khiên Dư phập phồng, bàn tay lại vẫn đứng giữa không trung.

Tay hắn, run rẩy mà cứng ngắc, cuối cùng vẫn phẫn hận rút về.

Tôi đi khỏi, không còn ai ngăn lại, Hồ Khiên Dư vẫn đứng nơi đó, không động đến tôi dù chỉ một ngón tay.

Lái xe kia vẫn còn chờ ở gara, thấy tôi trở lại, ngẩn người.

Tôi biết bộ dạng mình bây giờ rất khó coi nhưng cũng không thêm để ý, đi qua, hướng ông ta cười một cái: “Đã suy nghĩ chưa? 10 vạn, một dãy số, thêm một bí mật.”

Chap 32: Do dự (P2)

Tôi cũng không tiếp tục ở lại Singapore, người lái xe đó vẫn cần thời gian suy nghĩ.

Tiền là thứ vô cùng hấp dẫn, ông ta cầm danh thiếp của tôi rồi nhất định sẽ gọi đến.

Tôi trở lại Hongkong, lo việc giải phẫu ngày hôm sau.

Tôi bớt ra một ngày, gác hết mọi công tác, đến bệnh viện kiểm tra.

Hiện tại tôi chỉ muốn biết David Yang là ai, chờ khi tôi biết được thân phận của người này sẽ chậm rãi đi điều tra những việc khác.

Rốt cuộc là ai nhiều lần hại tôi, vừa rồi, còn đem báo cáo kiểm tra phụ khoa chuyển đến cho Hồ Khiên Dư? Làm như vậy là muốn gì? Tôi cảm thấy, người này cùng với người đem ảnh tôi và Vương Thư Duy cùng băng ghi âm đến cho Hồ Khiên Dư ngày trước, chính là một.

Người này cùng David Yang, Diêu Khiêm Mặc nhất định có liên quan.

Phá thai là lựa chọn duy nhất của tôi lúc này, nếu đứa bé sinh ra, nhìn thấy ba mẹ nó đấu tranh sống chết thế này cũng là một loại tra tấn.

Chuyện tàn nhẫn như vậy, tôi làm không được.

Bụng rỗng đến bệnh viện, làm kiểm tra bước đầu. Vì bệnh viện trước kia đem tư liệu của tôi tiết lộ ra ngoài nên lần này tôi đổi sang một bệnh viện khác.

Là bệnh viện tư nhân.

Khoa phụ sản ngay tầng trệt, những người phụ nữ ở đây đều cùng với chồng mình đến làm kiểm tra. Trên mặt bọn họ có vẻ rạng ngời hạnh phúc của những người sắp làm mẹ.

Mẹ.

Tôi đối với từ này rất xa lạ.

Mẹ tôi qua đời từ khi tôi sinh ra, đối với bà, tôi không có ấn tượng, chỉ từ ba nghe nói hai điều: Tôi rất giống mẹ tôi và mẹ tôi thích nhất hoa hồng trắng.

Cho nên lúc đó, nhìn thấy có người đem hoa hồng trắng đặt trước mộ ba mẹ, tôi biết, đó là người không phải quen biết bình thường với họ.

Câu “forgive me” kia, đại khái là mong mẹ tôi tha thứ. Tha thứ cái gì? Tha thứ người đó hại chết người bà yêu quý nhất?

Tôi ngồi ở ghế dài chờ đợi, đầu óc hỗn loạn. Đứa bé của tôi, lớn lên có giống tôi hay không?

Nếu.....

Nếu được sinh ra trên đời này, tôi hy vọng trong dòng máu của nó không có dòng máu không biết tốt xấu như tôi, cũng hy vọng, nó cũng không có vận mệnh như tôi bây giờ.

Đáng tiếc, tất cả chỉ là “nếu”. Đứa bé còn chưa đầy 5 tuần, theo luật pháp Hongkong, chỉ là một chiếc phôi thai – tôi an ủi chính mình.

Máu của nó, chắc chắn sẽ có máu của tôi.

Điều này, tôi không dám nghĩ.

Tôi biết làm như vậy là tàn sát một sinh mạng – Tội này gắn ở trên người tôi, tôi cũng không có cách gì chối bỏ.

Trước khi vào phòng giải phẫu, tôi phải kí tên vào giấy cam kết.

Trang cuối cùng cần kí, “Vivi ...”

Viết không nổi ... tay tôi run, thế nào cũng không khống chế được, rất run, một nét cũng không thể kéo.

Đột nhiên, đầu gối tôi nhói lên.

Có cái gì đó vội vã lao lại đập vào chân tôi.

Chiếc bút trên tay rơi xuống, tôi cúi đầu nhìn, thì ra là một đứa bé ...

Nó đập vào tôi, ngẩng khuôn mặt ngơ ngác.

Rất nhanh sau có người chạy lại, ôm lấy đứa bé đánh vào mông: “Đã bảo con đừng chạy nhanh!”

Rồi ngược lên nhìn tôi: “Xin lỗi, trẻ con hiếu động, cô có sao không?”

Tôi hoảng loạn, lúc này với miếng cường phản ứng, lắc lắc đầu: “Không việc gì.”

Nhìn đứa bé này, nơi yếu ớt nhất trong tôi bị chạm đến, không khỏi vươn tay sờ hai má nó một chút.

Mặt đứa bé trắng mũm mĩm, cười bướng bỉnh.

Bị tôi vuốt má, nó cúi đầu tránh, vùi vào ngực mẹ.

Lúc này, y tá vẫn đứng một bên nhặt bút đưa cho tôi: “Ký đi.”

Tôi cứng nhắc nhìn chiếc bút, do dự không biết có nên cầm lấy hay không.

Tôi hít sâu, cố gắng ép ra một nụ cười nhìn về phía y tá: “Xin lỗi. Tôi hủy phẫu thuật.” Nói xong không do dự xoay người, sải bước đến thang máy.

Ra cửa bệnh viện tôi mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn trời. Mùa xuân đã đến, đúng là nắng đầu mùa ...

Con của tôi, cuối thu đầu đông năm nay sẽ sinh ra, nó theo tôi, mang họ Lâm.

Không có ba nhưng học tập tốt, tính cách tốt, diện mạo tốt, nó sẽ ở trong lòng tôi, ngọt ngào gọi một tiếng: Mẹ.

Nghĩ đến đó tôi bắt đầu vui vẻ. Từ khi ba tôi ra đi, tôi chưa bao giờ vui vẻ như vậy, cười tiến về phía gara lấy xe.

Vì đứa bé, tôi bỏ rất nhiều thói quen không tốt, cai thuốc, bỏ café, không mỗi ngày chờ đến nửa đêm theo dõi tin tức thị trường chứng khoán.

Tôi bắt đầu mua một ít quần áo rộng, bỏ giày cao gót, thay bằng giày đế bằng.

Hai tháng, thai có phản ứng nghiêm trọng, bất cứ thứ gì ăn vào đều nôn. CƠM trưa mỗi ngày tôi đều ăn ở văn phòng, lúc này thư kí ra ngoài dùng cơm, tôi không lo lắng có người nhìn thấy mình bộ dáng chật vật như vậy

Tôi gầy đi rất nhiều, mỗi ngày đến văn phòng, trợ lí ngoài cửa nhìn tôi, vẻ mặt lo lắng. Cô ta cho rằng gần đây tôi vì công việc mà lo lắng gầy thành bộ dáng này.

Có một lần, tôi nhịn không được, cười nói cho cô ta: Tôi mang thai, tuy cô ấy nghe xong kinh ngạc, tôi cũng không giải thích.

Dần dần, khẩu vị của tôi cũng tốt dần lên, chính là bụng phẳng như trước, không có bất cứ điều gì bất thường.

Tôi vẫn có thể mặc âu phục.

Công việc của tôi quả thật rất bận rộn.

Nguyên bản cổ phần thuộc Hoàng Hạo Nhiên bây giờ đã ở trong tay của tôi, tôi phải lợi dụng thật tốt. Hơn nửa trước kia tôi có được 13%, bây giờ trong tay tổng cộng có 21%, với con số này đã đủ để tôi tiến vào hội đồng quản trị Hằng Thịnh.

Mà bây giờ tôi là người của Hoàn Cầu, không thể tự mình ra mặt, cho nên cấp bách cần một người đại diện thay tôi ngồi vào ghế hội đồng quản trị.

Mặt khác, thừa dịp các công trình của Hằng Thịnh ở Hongkong bắt đầu bị đình công, hợp đồng giữa Hoàn Cầu và Hằng Thịnh công bố, bắt đầu xây dựng khái niệm “khu kinh tế mới”, kiến thiết vùng hải cảng ven biển mới giải phóng thành một khu CBD(1) thứ hai.

Kế hoạch lần này được chính phủ Hongkong hết sức ủng hộ. Tôi còn được cục trưởng cục tài chính Hongkong mời dự lễ cắt băng khánh thành.

Hồ Khiên Dư cùng con trai cục trưởng từng là bạn học thì sao?

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”(2) Chân lý này, tuy rằng tàn khốc nhưng thực sự đúng.

Cùng với việc kế hoạch của Hoàn Cầu ở Hongkong tiến hành thuận lợi, Hằng Thịnh cũng dần dần từ trong vùng bùn khô phục lại, “khải tử hoàn sinh”, tôi mặc kệ, thủ đoạn thực sự để đối phó với bọn họ, tôi còn chưa tung ra.

Lúc trước bọn họ như thế nào bức cha tôi và Hằng Thịnh không có đường lùi, dẫn đến nhảy lầu tự sát, tôi cũng muốn dùng thủ đoạn tương tự, đem Hồ gia bọn họ bức đến cùng đường.

Hồ Hân từng là người ba tôi tin tưởng nhất, nếu không ông cũng sẽ không đem tôi giao cho bà ta nuôi nấng. Bị người mình tin tưởng nhất phản bội, sự đau khổ này, Hồ Hân tặng cho ba tôi, tôi muốn đem nó trả lại cho Hồ Khiên Dư.

Diêu Khiêm Mặc – anh ta chính là quân bài trên tay tôi.

Anh ta là luật sư đại diện cho Hằng Thịnh, rất nhiều hợp đồng cơ mật đều là anh ta tự tay soạn thảo. Như vậy tính ra, Diêu Khiêm Mặc chính là người Hồ Khiên Dư tin nhiệm nhất.

Nhưng tất cả còn cần thời gian.

Tôi trước hết phải tra ra thân phận của David Yang kia mới được.

Vị lái xe của Hồ gia vẫn chậm chạp không chịu nhận 10 vạn làm cho tôi bồi phục, cũng không nghĩ sẽ tiếp tục ngồi chờ.

Quan trọng hơn là phải chủ động ra tay.

Tôi không muốn lãng phí thời gian, vì thế chỉ có thể thuê công ty thám tử ở Singapore tiếp tục thăm dò.

Công ty thám tử này rất nhiều hợp đồng, theo như thỏa thuận, tư liệu hợp đồng song phương cũng không công bố. Tuy làm như vậy không cần mất đến 10 vạn nhưng lại hoang phí của tôi thứ so với tiền còn quý hơn, thời gian!

Giai đoạn mang thai, sức khỏe tôi không tốt lắm, phải định kì đến bệnh viện kiểm tra.

Khoa phụ sản, phòng xét nghiệm, phòng điện tâm đồ, siêu âm ... rất phiền toái, tôi mang trợ lý đi theo, cô ta có thể ở đó giúp tôi đăng kí, trả viện phí.

Tất cả những phụ nữ có thai đều đến cùng chồng, tôi, ngoài trợ lý chẳng còn ai, tôi cũng không quan tâm sự khác biệt này.

Trước khi siêu âm, tôi đo huyết áp, cân nặng. Cân nặng của tôi làm cho bác sĩ rất lo lắng, nhưng kết quả siêu âm không tồi, thai nhi rất khỏe mạnh, lúc nghe thai tâm, tim đứa bé đập rất ổn định.

Tôi nhẹ nhõm đi nhiều.

Lúc nhìn thấy tin tức Hồ Khiên Dư cùng Lộ Tây đính hôn là khi tôi vừa kiểm tra xong, từ phòng siêu âm đi ra.

Hành lang có treo TV trực tuyến, trợ lý của tôi không có việc gì đang ngồi trên ghế dài chăm chú nhìn.

Tôi đi đến kêu cô ta, cô ta giật mình nhanh chóng đứng dậy.

“Đi thôi.” Tôi cầm lấy túi của mình cùng kết quả kiểm tra.

Cô ta gọi tôi lại, ý bảo tôi xem TV: “Lâm tổng, chị xem ...”

Tôi còn một vụ làm ăn cần đàm phán ở sân golf Tây Cống. Đến Tây Cống phải qua biển, thời gian rất gấp. Tôi ngẩng đầu, vội vàng liếc mắt một cái rồi định nhanh chóng đi ra nhưng ánh mắt lại bị giữ lấy.

Tin tức Singapore.

Địa điểm chắc là sân bay, chung quanh người ra vào tấp nập.

Phóng viên dàn hàng, vây một đôi nam nữ đang đứng ở trung tâm.

Phóng viên vây từng bước từng bước ra ngoài, cô gái tránh ở một cánh tay người đàn ông, để người này đi trước đối phó.

Ánh đèn flash không ngừng lóe lên.

Tôi nhìn, lại nhìn, chắc chắn đây là Hồ Khiên Dư cùng Diêu Lộ Tây.

Tôi nghe thuyết minh, đại khái cũng hiểu được xảy ra chuyện gì.

Những ngày gần đây, giới truyền thông Singapore rầm rộ tin tức tổng giám đốc Hằng Thịnh cùng bạn gái đến Paris, bằng mọi cách điều tra được số chuyến bay hai người này về nước, như ong vỡ tổ kéo đến sân bay, ôm cây đợi thỏ.

Vì vậy mới có cảnh tượng như hôm nay: Hồ Khiên Dư cùng Diêu Lộ Tây vừa xuống máy bay, ở cửa ra đã bị ngăn lại. Được hai vệ sỹ hỗ trợ mới thoát được vòng vây, xe đã đỗ ở bên ngoài, hai người vừa lên liền khởi động, phóng khoáng lao về phía trước.

Vương Thư Duy ở phía sau, đối mặt với mọi câu hỏi đều trả lời: “Không tiếp nhận phỏng vấn.”

Tất cả việc này là buổi sáng ngày hôm nay, lúc này đã là tin tức buổi trưa, đài truyền hình phát lại, trích dẫn tin tức.

Qua truyền hình người phát ngôn của Hằng Thịnh thông báo tin tức đính hôn giữa Hồ gia và Diêu gia.

Giới truyền thông thổn thức một trận, cảm thán thế sự thất thường. Tin tức con gái nhà Họ Diêu đính hôn cùng tổng giám đốc Hoàn Cầu không lâu trước mới oanh động toàn thành phố Sư Tử, mà bây giờ lại đưa ra tin tức đính hôn cùng Hồ gia.

“Lâm..... Lâm tổng?”

Trợ lý gọi tôi, tôi giật mình phục hồi lại tinh thần. Cô ta khẩn trương nhìn sắc mặt tôi, lại nhìn xuống tay tôi. Tôi theo tầm mắt của cô ta di chuyển xuống, thì ra bất tri bất giác tay mình đã nắm thành quyền dường như bóp nát kết quả xét nghiệm.

“Không có gì, đi thôi.” Nói xong, ra ngoài.

Buổi chiều, tôi hẹn ở sân golf, là tổng giám đốc tập đoàn Á Hoàn, Quý Lập Nghiệp, cùng một người tôi gặp khi dự brunch cùng Hồ Khiên Dư, cháu của Quý Lập Nghiệp, Quý Đình Vĩ.

Lúc này, cả hai chú cháu họ đã đến.

Tôi đến cùng người quản lý, tôi cũng chơi golf nhưng bây giờ mang thai, không thích hợp động tay động chân. Mà vị quản lý đi cùng cũng không tồi, chơi với Quý Lập Nghiệp hai bàn rất vui vẻ, nói chuyện làm ăn cũng dễ dàng.

Dường như Quý Đình Vĩ nhận ra tôi, chơi mấy ván sau đó ngồi trở lại, lau mồ hôi: “Lâm tiểu thư, trước kia hình như chúng ta đã gặp nhau.”

“A, vậy sao?” Tôi thản nhiên cười.

“Tôi nhớ không lầm thì, Lâm tiểu thư là ...” Anh ta dò xét nhìn tôi liếc mắt một cái ... “thư kí của Hồ tổng.”

Tôi cố gắng duy trì nụ cười, “Không sai. Quả thật tôi ở Hằng Thịnh làm việc một thời gian, trước đây không lâu mới đến Hoàn Cầu.”

Anh ta thâm thúy nhìn tôi, trầm tư một lát, “À” một tiếng, định mở miệng tiếp tục, lại bị một tiếng hét bất ngờ cản lại.

“Hole in one! Perfect!”

Theo giọng hét nhìn lại, thì ra Quý Lập Nghiệp đánh cầu, một đường vào lỗ.

Tôi xuống xe, đi đến vỗ tay chúc mừng: “Quý tổng quả lợi hại.”

Thành tích đáng kiêu ngạo như vậy làm Quý Lập Nghiệp cười đến thoải mái. Dự án làm ăn giữa Hoàn Cầu và Á Hoàn cũng theo đó giải quyết dứt khoát.

Quý Lập Nghiệp vung bút kí vào hợp đồng.

Tôi đem hợp đồng trao cho trợ lý, đoàn người vào bên trong gọi đồ uống.

Tôi yêu cầu một chén sữa, uống một nửa lại buồn nôn, nhanh chóng đứng dậy xin phép chạy vào toilet.

Tôi nôn xong, rửa sang một chút liền đi ra ngoài. Lúc nhóm Quý Lập Nghiệp đang vui vẻ nói chuyện, Quý Đình Vĩ đứng dậy hướng phía tôi đi đến.

Hiển nhiên là câu chuyện trên sân bóng lúc này vị Quý Đình Vĩ này còn chưa nói xong. Tôi mặc dù không biết anh ta muốn nói gì, nhưng nội dung chắc chắn là có liên quan đến Hồ Khiên Dư.

Tôi biết quan hệ giữa anh ta và Hồ Khiên Dư không phải bạn bè, cũng không lo lắng anh ta biết cái gì liền đứng im tại chỗ chờ anh ta đi đến.

Tôi cùng Quý Đình Vĩ tìm một chiếc bàn khác ngồi xuống. Phục vụ tiến đến hỏi uống gì, tôi lắc đầu từ chối.

Nhân viên phục vụ vừa đi, Quý Đình Vĩ liền mở miệng: “Lâm tiểu thư, không biết cô đã xem tin tức trưa nay?”

“Ý anh là tin tức đính hôn giữa Hồ gia và Diêu gia?”

Tôi không muốn quanh co lòng vòng, hào phóng hỏi. Anh ta sững sốt sau đó tiếp tục: “Cô còn nhớ chúng ta đã từng gặp nhau hay không?”

Tôi gật đầu.

“Lúc ấy, cô không ở đó, tôi quay sang Hồ tổng hỏi cô, tôi còn nhớ lúc đó anh ta nói cô là bạn gái của mình.”

Tôi ngẩn ngơ, lúc bình tĩnh lại, Quý Đình Vĩ nhìn tôi như thương hại, tôi không chịu nổi ánh mắt như vậy, giấy tiếp theo không khỏi bật cười: “Thì sao?”

Anh ta im lặng một lúc rồi thở dài: “Tôi ... biết Diêu Lộ Tây.” Dừng lại một chút, nói: “Không đúng, không chỉ biết. Tôi từng ... theo đuổi cô ấy.”

Anh ta quan hệ như thế nào với Lộ Tây, tôi không muốn biết, đứng dậy định đi, anh ta lại giữ lấy: “Hãy nghe tôi nói hết.”

“Tôi hôm trước cũng ở Paris về. Mấy tháng kia Lộ Tây ở Paris tôi vẫn ở cạnh cô ấy. Nhưng tôi chờ đến cuối cùng cũng chỉ được một câu: Cô ấy phải lấy Hồ Khiên Dư. Cô ấy nói mình không muốn nhưng không thể từ chối.”

“Tôi hiểu Hồ Khiên Dư, anh ta thừa nhận cô là bạn gái của mình nhất định không phải là buột miệng. Ở sân bay, đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Hồ Khiên Dư một chữ cũng không nói. Tin tức đính hôn cũng không phải anh ta ra mặt thừa nhận. Tôi cảm thấy trong này có bí mật gì đó. Hai người bọn họ đều bị bắt kết hôn.”

“Tôi phải biết được rốt cuộc có việc gì, nếu không tôi không cam lòng.”

“Việc gì?” Tôi không khống chế được, bật cười: “Người anh yêu, anh còn không hiểu rõ đầu đuôi, còn có việc gì?”

Nói xong, tôi vùng khỏi tay anh ta, bỏ đi.

Mấy ngày sau, tôi thường xuyên liên hệ về Singapore.

Không biết xuất phát từ động cơ nào, hôn lễ của Hồ Khiên Dư mời Thác Ni tham dự. Thác Ni không muốn tham gia, đem cục diện rối rắm này hoàn toàn giao cho tôi, muốn tôi thay ông ta đi.

Mặt khác, Diêu Khiêm Mặc đem hai hợp đồng vừa soạn thảo gửi qua đường bưu điện cho tôi. Trước kia tôi bị người khác đánh cắp thông tin lúc gửi bưu điện, được một bài học, nên đem tất cả những thứ này mã hóa lại. Nếu như lọt ra ngoài, hậu quả thật không thể nào gánh được.

Cưới em gái Diêu Khiêm Mặc, tôi còn nhớ rõ trước kia anh ta nói với tôi: Ba anh ta cố ý ép gả Lộ Tây cho Hồ Khiên Dư đổi lấy cơ hội hợp tác với Hằng Thịnh, cứu vớt sự nghiệp Diêu gia.

Tôi nói, không phải không có chút châm chọc: “Chúc mừng ba anh như ý.”

Anh ta cười bất đắc dĩ: “Yên tâm, tưởng như ý? Quá sớm đi.”

(1) Thế sự thay đổi khó lường.

(2) CBD: Trung tâm kinh tế của thành phố

Chap 32: Do dự (P3)

Mà sau khi mất bao công sức tôi cuối cùng đã tìm được cách liên hệ với người lái xe kia.

Xem ra, tôi lại phải về Singapore một chuyến, gặp người lái xe đó một lần, tỏ một chút thành ý, đồng thời tham gia hôn lễ của “bạn trai trước”.

Tin tức thông báo xong, một tuần sau Hồ Khiên Dư cùng Lộ Tây sẽ cử hành hôn lễ, mời tất cả những nhân vật nổi tiếng ở Singapore đến dự. Đương nhiên, Thác Ni phải trực thăng đến đón tôi.

Tôi đang ở văn phòng thu thập hồ sơ, Thác Ni gọi đến cho tôi biết, trực thăng đã sẵn sàng ở sân thượng tập đoàn Hoàn Cầu chờ.

Tôi bật cười.

Đã nghe thấy tiếng trực thăng âm âm vang trên đỉnh đầu.

Cái này ... cái này không phải quá rêu rao?

Thác Ni giải thích thế này: “Tôi cũng không muốn để mặt mũi cho họ Hồ.”

Trực thăng hạ cánh xuống vườn sau của Hồ gia, cánh quạt làm gió thổi bạt mọi thứ xung quanh, tiếng mô tơ âm vang. Tôi không kịp thay âu phục, trợ lý của Thác Ni đang ở đây, tôi phải đi tìm anh ta.

Trên đường, thực không khéo, tôi đụng phải Hồ Hân.

Bà ta nhìn thấy tôi, có chút ngoài ý muốn. Lúc này khoảng cách giữa tôi và Hồ Hân khá xa, ở giữa lại có rất nhiều khách, tôi thấy bà ta nói với người hầu bên cạnh câu gì đó, người hầu nhanh chóng bỏ đi, mà Hồ Hân xuyên qua mọi người, hướng tôi đi tới.

Bây giờ tôi cũng không muốn gặp Hồ Hân, định tránh, nhưng cuối cùng, đứng tại chỗ, không may mắn di chuyển, chỉ dặn thư kí của mình đi tìm vị trợ lý của Thác Ni, còn mình chờ Hồ Hân đang đi đến.

Cho đến lúc bà ta dừng lại trước mặt mình.

Tôi cười: “Hồ phu nhân, xin chào.”

Hồ Hân nghe vậy, sau đó đánh giá tôi trên người mặc âu phục, nhìn chằm chằm bụng tôi, một hồi lâu mới nói: “Vi Linh, nhìn thấy con ở đây thật ngoài ý muốn!”

“A? Vậy sao?”

Tôi cùng với bà ta không còn lời nào để nói, người phụ nữ này cũng giống như con của bà ta, có thể hiểu rõ ánh mắt người khác.

Mà lúc này, trợ lý Thác Ni đã đến, thư kí của tôi dẫn anh ta lại.

Tôi đem ánh mắt có lỗi nhìn Hồ Hân: “Hồ phu nhân, tôi ...”

Bà ta hiểu ý tiếp lời tôi nói: “Dì còn việc cần thu xếp, con cứ tự nhiên.”

Hồ Hân nói xong, rời đi.

Nhìn bóng dáng Hồ Hân một lần nữa biến mất trong đám người, tôi quay lại phía trợ lý của Thác Ni.

“Thác Ni nói có thứ cần đưa cho tôi.”

“Là lễ phục, ở trên xe. Ông ấy bảo cô thay.”

Tôi suy nghĩ một lúc, cự tuyệt. Tôi đến dự lễ, không phải tham gia, mặc âu phục có lẽ thích hợp.

Bữa tiệc trước hôn lễ sắp sửa bắt đầu, tôi theo số đông cùng ra phía ngoài.

Lúc này, trợ lý Thác Ni rời đi, tôi cũng cùng thư kí của mình tạm thời tránh mặt.

Tôi nhờ cô ta thăm dò một chút xem lái xe của Hồ gia ở đâu. Một lát sau cô tra trở về báo: “Toàn bộ lái xe của Hồ gia đều được điều động phụ trách đưa đón khách quý, vị lái xe họ Hồng kia cũng ở trong đó.”

Tôi gật gật đầu. Nhân viên phục vụ bê khay rượu đi qua, thư kí cầm cho tôi một ly, tôi nhận lấy nhưng không uống, xuyên qua đám người hướng phía ngoài.

Người bên ngoài rất đông, có chút nóng, tôi cảm thấy trong ngực nôn nao, không muốn ở dưới ánh mặt trời quá lâu liền xuyên qua đại sảnh, đi vào vườn hoa.

Người trong vườn hoa không nhiều lắm, tôi tựa vào ban công, hít sâu mấy hơi, cảm thấy không buồn như vậy, liền xoay người một lần nữa đi ra ngoài.

Đi vài bước, thấy người ngồi ở chiếc ghế dài đằng kia liền dừng lại.

Tôi nhìn Diêu Khiêm Mặc vẫn đang uống rượu, dường như không nhận ra được sự tồn tại của tôi, nghĩ một lúc, đi đến

Mãi đến khi đến trước mặt anh ta mới ngẩng đầu.

“Tại sao anh ở trong này? Còn một mình uống rượu?”

“Hôn lễ của em gái, sao tôi có thể không tham dự?” Nói xong, anh ta nhìn ly rượu trong tay, “Em không phải cũng giống anh, một mình ở trong này uống rượu?”

“Thật trùng hợp.” Tôi ngồi vào bên cạnh anh ta.

“Không trùng hợp, anh theo em vào đây.” Anh ta cười đắc ý, “Chỉ là không muốn quấy rầy em nên ngồi một mình chỗ này.”

Tôi cười trả.

Anh ta nâng chén hướng tôi: “Cho hai người thất ý chúng ta, cụng ly?”

Tôi lắc đầu: “Thứ nhất, tôi tuyệt đối không cảm thấy thất ý. Thứ hai, tôi hiện tại không thể uống rượu.”

Anh ta nhìn tôi nghi ngờ, cũng không hề nói nhiều.

Hồi lâu, anh ta đột nhiên ngẩng đầu, đem toàn bộ ly rượu uống cạn: “Không đến gặp em gái tôi?”

Tôi nghĩ một lúc, trả lời: “Tôi là thay mặt Thác Ni đến dự, về công, tôi không nên đi gặp cô ấy. Về tư ...”

Anh ta tiếp lời tôi nói: “Về tư, cô ấy phản bội em, em lại càng không nên đi gặp.”

Tôi cười: Nếu anh ta biết, vì sao còn làm chuyện thừa thãi?

“Còn anh? Không đi gặp cô ấy sao?”

Anh ta lắc đầu, giây tiếp theo lại nhận lấy chén rượu trong tay tôi, uống cạn, đưa ly rượu lại nhìn tôi, nửa cười nửa không: “Em có tin không, kì thật anh rất thương Lộ Tây.”

“Không tin.”

Anh ta gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Lúc này Diêu Khiêm Mặc, hai má hồng ửng như say: “Có đôi khi, ngay cả bản thân anh cũng không tin ... mình có thể đối với cô ấy tàn nhẫn như vậy ...”

Diêu Khiêm Mặc ăn nói linh tinh thế này, xem ra thật sự say.

“Em đi gặp cô ấy đi, cô ấy vẫn hy vọng em không giận mình. Coi như ... là anh lấy danh nghĩa đối tác xin em.”

Tôi cau mày đánh giá Diêu Khiêm Mặc.

Giờ phút này, anh ta rất kỳ quái.

Nhưng kỳ quái ở nơi nào tôi không nói được.

Làm gián đoạn cuộc nói chuyện giữa tôi và Diêu Khiêm Mặc là tiếng chuông di động.

Tôi đến một bên nhận điện thoại.

Là thư kí của tôi: “Lái xe họ Hồng đã về, ngay ngoài gara.”

“Cám ơn.”

Tôi nói xong, cúp máy, hướng phía bên ngoài.

Khi sắp đến lối vào ban công, tôi bị Diêu Khiêm Mặc gọi lại: “Vi Linh, đi gặp Lộ Tây sao?”

Tôi không trả lời, dừng một chút, tiếp tục bước.

Như địa điểm thư kí nói cho tôi, tôi rất nhanh tìm được vị lái xe họ Hồng này.

Ông ta nhìn tôi, ánh mắt nghi ngờ. Tôi tự giới thiệu: “Vivi Lin” Đồng thời vươn tay, “Xin chào. Còn nhớ rõ không? Mấy hôm trước tôi có gọi điện cho ông.”

Ông ta rất nhanh nhớ lại, ngay sau đó lo lắng nhìn những người xung quanh.

Những người lái xe đều tò mò nhìn chúng tôi bên này, trong đó, tất nhiên còn có người lái xe đã từng cự tuyệt 10 vạn của tôi.

Tuy vị lái xe này không đáp ứng điều kiện của tôi, nhưng tôi đã sớm đem 10 vạn chuyển vào tài khoản của ông ta, ông ta cũng không trả về - có hành vi ngầm đồng ý này, tôi không lo ông ta sẽ chạy đến nói với Hồ Hân gì đó.

Thật ra như vậy cũng tốt, ông ta sẽ không bị lương tâm cắn rứt vì bán đứng chủ, càng có được một số tiền không nhỏ.

Nhưng nếu ông ta muốn bí mật báo với Hồ Hân, tôi sẽ đem biên lai chuyển số tiền đó gửi cho bà ta, miếng cơm manh áo của ông ta sẽ khó mà giữ được.

Tôi nhìn lái xe họ Hồng, biết ông ta đang lo lắng cái gì, liền nói: “Ông Hồng, chúng ta tìm chỗ vắng vẻ một chút nói chuyện.”

Ánh mắt ông ta bối rối, gật đầu lung tung, theo tôi đi đến một lùm cây, xuyên qua con đường đá cuội ra ngoài hội trường.

Người ở đây rất ít.

“Vị tiểu thư này, cô lúc đấy trong điện thoại cái gì cũng nói không rõ, lần này lại tới tìm riêng tôi, là vì chuyện gì?”

Tôi cười vô hại: “Làm một cuộc giao dịch.”

“Không cần lo lắng, cũng không có gì to tát. Tôi chỉ muốn ông chứng thực một chuyện. Yêu cầu duy nhất là, giữ bí mật với tất cả mọi người.”

Tư liệu của ông ta cho biết ông ta mới làm việc ở nhà họ Hồ 3 năm mà thôi.

So với số tiền tôi sẽ trả, rất đáng giá.

“Ngày 17 tháng 2, ông chờ Hồ phu nhân cùng một vị ...” Tôi dừng lại, lo lắng tìm từ, “ ...Tiên sinh, đi tảo mộ.”

Vị lái xe họ Hồng hạ ánh mắt cố gắng nhớ lại.

Nhìn biểu tình của ông ta lúc này tôi đã nắm chắc mười phần, giao dịch này có thể hoàn thành thuận lợi.

Chiến tranh trên thương trường rất nhiều, nếu nói là đánh cờ, không bằng nói là hai bên đánh giá nội tâm người đối diện. Đọc được suy nghĩ của người khác là cách tốt nhất đạt được lợi ích từ trong tay người đó. Nước Mỹ mang Tâm lý học vào giảng dạy trong thương mại chính là xuất phát từ điều này.

Đáng tiếc, tâm lý học là môn tôi yếu nhất. Thậm chí tôi còn tìm bác sỹ tâm lý phụ đạo. Sau khi về nước một năm gần ngủ, tôi không còn cần nữa. Sự phán đoán của tôi, chậm rãi chính xác dần.

Sự tiến bộ này của tôi, tất cả đều là công của chú rể ngày hôm nay, tất nhiên, còn có cô dâu.

“Có thể nói cho tôi biết không, vị tiên sinh kia là người thế nào?”

Ông ta không trả lời tôi.

Ông ta đang lo lắng, có lẽ, lo lắng có nên nói cho tôi biết hay không, lại có lẽ ông ta suy nghĩ nên ra cái giá thế nào.

“Ông không cần nói với tôi bây giờ, suy nghĩ xong liên hệ với tôi. Về phần điều kiện ... tùy ông đề xuất.”

Nói xong tôi bước đi.

Ông ta biết cách liên lạc với tôi, tôi không buộc ông ta, cho ông ta thời gian suy nghĩ, thậm chí giá cũng là do ông ta đặt. Điều kiện như vậy không hề bình thường.

Tôi chỉ đi vài bước ông ta liền gọi lại.

“Điều kiện, tùy ... tùy tôi quyết định?”

Nhanh hơn so với tôi tưởng tượng. Tôi nhếch mày cười, quay lại.

Từ trong túi rút ra một tờ chi phiếu, chi phiếu trắng, trực tiếp ký tên ở cuối cùng, đưa cho ông ra, “Đúng, tùy ông quyết định.”

Rất nhanh, ông ta cầm lấy một góc chi phiếu, cầm rất chặt, cho đến khi ngón tay trắng bệch, khẽ cắn môi: “Mọi người ... Hồ gia đối với tôi tốt lắm. Nhưng ... con tôi sinh bệnh, tôi cần gấp tiền. Tôi không hề có ý phản chủ.”

Tôi mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

“Tôi không biết tên của ông ta, nhưng tôi từng nhìn thấy ông ta trên tuần san pháp luật Singapore kì I. Là gương mặt trang bìa.”

Tôi lập tức cầm di động, chuẩn bị gọi điện thoại tra xem nhân vật này là ai.

“... còn một người ...” Ông ta tiếp tục nói.

Còn một người? Tôi sững sốt, lúc này bên kia đã nhận điện thoại, tôi tạm thời cúp máy, nghe ông ta tiếp tục.

“Người này tôi biết, là tổng giám đốc Hoàn Cầu.”

Thác Ni?

Tôi lập tức phản ứng sau khi nghe được tên ông ta

Trong nháy mắt đầu óc tôi như phủ sương mù, nhất thời mất đi phương hướng.

“Ông có nghe thấy Hồ phu nhân nhắc tới tên David Yang?”

Tôi chăm chú nhìn vào hư không, lại nghe thấy giọng nói mình bình tĩnh hỏi lại.

Ông ta trả lời: Không có.

Hồi lâu, tôi tỉnh táo, vội vàng gọi điện cho Thác Ni.

Ông ta không tiếp điện thoại, tắt máy. Tôi gọi cho trợ lý của ông ta, người này nói sẽ thay tôi liên lạc, sau cũng không nói gì.

Đột nhiên tôi nhớ lại, dường như mỗi lần đều là Thác Ni chủ động liên lạc với tôi, tôi chưa bao giờ giống như bây giờ, cấp thiết cần gọi cho ông ta.

Vẫn như trước không nhắc máy. Tôi gọi gấp về kiểm tra người ở trang bìa tuần san pháp luật.

Rất nhanh thu được kết quả: “Nhân vật trang bìa là luật sư công ty XX ... Trương Hoài Niên.”

Chap 32: Do dự (P4)

Trương Hoài Niên? Thác Ni? Hai người này

Đầu tôi đột nhiên đau nhói lên, đứng không vững, thiếu chút nữa té ngã, may mắn được lái xe Hồng đỡ lấy.

Tôi chăm chăm nhìn cánh tay ông ta, đầu dần tỉnh táo trở lại, đứng thẳng lên, cười như trước: “Giao dịch này thành công. Chi phiếu tùy ông điền. Cảm ơn!”

Sau đó xoay người rời đi.

Giây tiếp theo, tôi cười không nổi.

Vừa đi vừa liên lạc với Trương Hoài Niên. Cũng giống như với Thác Ni, không liên lạc được, tôi điện đến công ty ông ta, được biết luật sư Trương đang nghỉ phép, công ty cũng không thể liên lạc.

Tôi nghĩ đến một người – Hồ Khiên Dư. Tôi nghĩ lại Hồ Khiên Dư từng nói với tôi một câu.

“Nếu anh là đối thủ của em, thì Trương Hoài Niên tuyệt đối có thể xưng là kẻ thù của em.”

Tôi thừa nhận bản thân mình hoảng hốt không biết đường nào mà đi, nhưng bây giờ đã chạm đến chân tướng, cho dù thế nào tôi cũng không làm cho nó thoát khỏi.

Tôi hỏi những người hầu đang bận rộn, họ không chịu báo cho tôi biết, nói là phu nhân dặn. Hồ Hán không muốn tôi gặp Hồ Khiên Dư hoặc Lộ Tây.

Là sợ tôi đến đây không có ý tốt, hay vẫn lo tôi làm loạn ra cái gì? Tôi chỉ cần biết chân tướng, làm gì quản Hồ Khiên Dư kết hôn hay không kết hôn?

Tôi nhớ tới Diêu Khiêm Mặc. Lúc trước anh ta muốn tôi đến gặp Lộ Tây, hẳn là biết cô dâu chú rể ở đâu.

Tôi gọi cho Diêu Khiêm Mặc, giọng nói cố gắng bình thường không để cho anh ta nhận ra bối rối.

Tôi làm tốt lắm.

“Tôi cũng không muốn tuyệt tình. Tôi muốn đi gặp em gái anh, nói cho tôi biết cô ấy bây giờ ở đâu?”

Anh ta ngừng lại thật lâu mới trả lời, giọng nói mơ hồ.

Tôi miễn cưỡng nghe ra là phòng nghỉ lầu 1 phía đông. Tôi vội vàng đi đến, tầng một, xem từng phòng.

Rất cuộc, tôi tìm đc Lộ Tây.

Lại, không thấy Hồ Khiên Dư.

Lộ Tây đang đứng trước gương, người trang điểm phía sau đang chỉnh lại voan dài tóc.

Tôi dừng trước cửa một lúc, khẽ cắn môi, đi vào.

Cô ấy từ trong gương nhìn thấy tôi.

Ngạc nhiên xoay người.

“Vi ... Vi Linh?”

Tôi không muốn lãng phí thời gian, “Chúc mừng cậu. Hồ Khiên ... chú rể ở đâu? Mình đi nói một tiếng chúc mừng.”

Hai mắt cô ấy đầm lệ, nâng váy muốn đi đến, lại một bước cũng không bước. Tôi chắc chắn cô ấy đã khóc cả từ trước khi tôi bước vào.

Nhìn những gợn sóng trong mắt Lộ Tây, tôi cắn răng, lại cắn răng kiềm chế.

Phụ nữ dịu dàng nhu mì như Lộ Tây này có thể dễ dàng làm người khác động lòng.

Nhưng tôi không thể, hiện giờ tôi rất vội.

Gặp tôi vẫn nghiêm nghị như vậy, giọng nói cô ấy mang theo chút ngần ngại: “Khiên Dư không ở đây. Vi Linh cậu ... tìm anh ấy ...”

“Chỉ là một ít công việc thôi.”

Ban công lầu 2. Tôi ở nơi đó tìm dc Hồ Khiên Dư.

Tôi xuyên qua phòng nghỉ ngoài hành lang, đến cuối cùng, từ khe hở nơi đó nhìn về phía trước, thấy bóng dáng Hồ Khiên Dư. Hắn mặc lễ phục màu trắng, rất dễ dàng nhìn thấy.

Hắn ở bên ngoài ban công.

Tôi đang chuẩn bị lên lầu, Hồ Khiên Dư đột nhiên tung đến một cái gì đó, lóe sáng xẹt qua trước mắt tôi, cuối cùng rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng thanh thúy.

Tôi cúi đầu nhìn, thì ra là một chiếc nhẫn đính hôn. Tôi suy nghĩ, không thèm để ý đến chiếc nhẫn bị chú rể vô tình vứt bỏ này, bước nhanh lên lầu.

Kéo cửa thủy tinh, đi vào. Hắn không nghe thấy động tĩnh, đưa lưng về phía tôi, cúi đầu.

“Hồ Khiên Dư.”

Tôi gọi hắn.

Bả vai hắn run lên một chút, quay đầu, nhìn tôi tự nói: “Không thể nào ...” Sau đó, sững sờ đứng một chỗ.

Tôi bước đến gần hắn.

“David Yang là ai?”

Ánh mắt vừa cứng đờ khi tôi xuất hiện của hắn, lúc này chấn động mạnh, vẻ mặt hắn mờ đi, một lúc sau đứng trước mặt tôi lại là bộ dáng mà tôi quen thuộc, Hồ Khiên Dư lãnh ngạo.

Tôi mặc kệ hắn lúc này nghĩ gì, tôi chỉ muốn biết điều tôi đang băn khoăn, còn lại, tôi không cần. Dừng một chút tôi tiếp tục nói: “Trương Hoài Niên là ai?”

Hắn này giờ không nói gì, tôi hỏi điều này, hắn lại ngay cả tôi cũng không thèm nhìn.

“Trương Hoài Niên, cùng anh và Hồ Hân có quan hệ gì? Cùng ba mẹ tôi lại là quan hệ gì?”

Hắn dừng một chút, đột nhiên cười nhạo: “Cô vẫn như trước tự đánh giá cao chính mình.”

Nói xong, không chút lưu luyến bỏ qua tôi, đi về phía cầu thang.

Tôi đuổi theo, nắm lấy cánh tay hắn.

Trước kia, vô số lần hắn cố gắng giữ tôi lại, bây giờ, đến lượt tôi giữ hắn. Những người ở Hồ gia vốn đã đáng nghi, lúc này còn có Trương Hoài Niên, lại thêm Thác Ni ... Nhất định Hồ Khiên Dư biết gì đó. Hắn là hy vọng duy nhất bây giờ tôi có được.

Thật chậm chạp. Tôi vất vả thoát khỏi hắn, hiện tại lại tự dẫn xác đến thế này.

Không, lúc này, tôi không chỉ tự đem mình, còn muốn đem cả đứa bé trong bụng này làm tiền đặt cược.

Hắn tránh, tay tôi càng giữ chặt.

Trước mặt chính là cầu thang, nếu như tôi để cho hắn xuống lầu, cái chờ đợi tôi chính là như trước, hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này, cách đó không xa, gác chuông vang lên 11 tiếng .

Chỉ còn 10' nữa là bắt đầu lễ thành hôn.

Trong tiếng chuông, giọng Hồ Khiên Dư lạnh lùng không mang theo một chút cảm xúc: “Buông ra.”

“.....”

“Tôi nói lại lần nữa, buông!”

Tôi gắt gao cắn răng, mùi máu tươi xộc vào khoang miệng: “Hồ Khiên Dư, anh nói cho tôi biết. Tôi có đứa bé ...”

Tôi chưa kịp nói xong, Hồ Khiên Dư vung mạnh tay, tôi dù có cố thể nào cũng không địch nổi hắn. Tôi chao đảo, lao về phía trước, theo bản năng nắm chặt lấy tay vịn cầu thang, nhưng lúc này đầu óc choáng váng, tay tôi nắm không được ...

Hồ Khiên Dư cũng không hề tiến đến đỡ tôi.

Dưới chân mất thăng bằng, tôi ngã xuống.

Giây tiếp theo, âu phục màu trắng chói mắt trên người Hồ Khiên Dư lóe lên đâm vào mắt tôi.

Trời đất rung chuyển, cảm giác đau đớn kịch liệt xâm nhập vào cơ thể, xuyên qua từng lỗ chân lông.

Sau đó, trước mắt tôi nhanh chóng đen lại. Một giây trước khi bị bóng tối nuốt vào, tôi nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Hồ Khiên Dư.

Khi tỉnh lại, tôi ở trên xe cứu thương, bên tai có tiếng còi cấp cứu kêu gào.

Bốn phía chói lọi, thấy tôi tỉnh, nhân viên y tế tiến đến tháo ống hô hấp, hỏi tên tôi xem tôi đã tỉnh hay chưa.

Cả người tôi cố định, không thể nhúc nhích. Toàn thân đau đớn như tất cả các dây thần kinh bị người khác hung hăng bóp lấy.

Tôi nghĩ đến đứa bé, tay không tự giác sờ lên bụng, lập tức cảm giác đau đớn xẹt qua cổ tay truyền đến. Hắn là gãy xương.

Tôi muốn quay đầu hỏi nhân viên y tế, lập tức bả vai bị đè lấy: “Xương sườn của cô bị gãy, đừng lộn xộn kéo xương đâm vào nội tạng.”

Nhân viên y tế vẫn như trước vẫn nói chuyện, duy trì sự tỉnh táo cho tôi, nhưng âm thanh này dần dần cách tôi ngày càng xa.

Rất nhanh, một lần nữa tôi lại lâm vào bóng tối.

Tôi đau, mỗi chỗ đều đau đến tê dại.

Nhưng tôi vẫn chưa tỉnh lại, bị chìm vào trong mộng. Ở đó, tôi nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc, khóc đến tâm tê phế liệt.

Còn có giọng nói của đàn ông, giọng nói đó như con thú bị ép đến đường cùng, gào lên: “Cứu cô ấy, xin các người cứu cô ấy, cứu lấy cô ấy ...”

Lại mơ thấy ba tôi.

Ông ấy trông vẫn như hồi 30 tuổi, người phụ nữ ở bên cạnh, hẳn là người mẹ mà tôi chưa bao giờ gặp mặt. Bà ấy cùng tôi, có nét rất giống.

Bà ấy vẫy vẫy, ý bảo tôi đi đến. Tôi rất muốn đi, đáng tiếc, phía sau tôi có người hung ác cảnh cáo:

“VIVI ... VIVI ... Không, không ... Lâm Vi Linh! Không cho phép em chết! Có nghe hay không!! Nếu em chết, anh sẽ mang Hồ Khiên Dư ... không, mang cả Hồ gia ... Toàn bộ Hồ gia ... chôn cùng!!!”

Tôi muốn mỉm cười đi đến phía cha mẹ, nhưng âm thanh dai dẳng này một tiếng lại một tiếng, giữ lấy tôi không cho phép tôi bước tiếp.

Tôi bàng hoàng mở mắt.

Lúc này, tôi đang nằm trên giường bệnh, đập vào mắt mà cả một vùng màu trắng, bên tai là tiếng máy hô hấp, cũng tiếng của máy điện tâm đồ vọng lại.

Phòng chăm sóc đặc biệt.

Tường đối diện là một lớp thủy tinh trong suốt, cách đó không xa, tôi nhìn thấy Hồ Khiên Dư.

Thấy tôi tỉnh, mặt Hồ Khiên Dư mừng rỡ, ở trước mặt tôi phóng đại, lại phóng đại ...

.....

Rất nhanh, bác sĩ đến làm kiểm tra cho tôi.

Banh mí mắt, xem đồng tử, kiểm tra chỗ đau.

Tỉnh lại có nghĩa đã vượt qua thời kì nguy hiểm, bác sĩ tiêm cho tôi một mũi giảm đau, một lần nữa tôi rơi vào giấc ngủ.

Tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng tôi không chết. Đứa bé không giữ được.

Tên ma vương thiếu chút nữa cướp đi sinh mạng tôi, hẳn một lần nữa lại đi vào. Lúc này, không phải cách một tấm thủy tinh. Hẳn đứng bên cạnh giường.

Lúc tôi vừa tỉnh, Hồ Khiên Dư râu ria xồm xoàm, khuôn mặt tiêu tụy, mặc một âu phục màu trắng đầy máu. Bây giờ, hẳn không giống như lúc ấy. Tuy rằng mắt đầy tơ máu, nhưng bộ quần áo đã được thay.

Cả người màu đen, bên ngoài là quần áo vô trùng.

Là tôi nói bác sĩ để cho hắn vào.

Hắn là người đầu tiên sau khi tôi tỉnh yêu cầu đc gặp.

“Anh hẳn là biết mục đích tôi muốn gặp anh.” Giọng tôi khàn khàn, nói chuyện đứt quãng, nhưng tôi biết, hẳn nghe nhất định hiểu được.

Hắn không nói lời nào.

Tiến lên từng bước, cầm tay của tôi.

Hắn quỳ gối nơi đó, tư thế như đang xá hỏi.

“Thực xin lỗi.....”

Tôi nói một câu mất rất nhiều sức, nghỉ thật lâu mới có thể tiếp tục: “Vẫn không muốn nói cho tôi biết?”

Lúc này hẳn đã một lần nữa đứng dậy, nhìn tôi, trong mắt chỉ có đau lòng.

Tôi quay đầu đi chỗ khác, sự thương tiếc hẳn dành cho tôi, không đáng một đồng.

Tôi nghe thấy hần thở dài, giọng nói rất trầm, rất trầm: “Hận anh sao?”

Tôi quay lại nhìn hần, cười một cái.

Nụ cười của tôi đã cho hần đáp án.

Hồ Khiên Dư sờ trán tôi, nơi đó có một vết thương, là va vào cạnh cầu thang.

Giọng nói hần dịu dàng: “Anh không muốn nói, chỉ sợ em hận anh.”

“Anh không nói, tôi đối với anh, hận ... không giảm.”

“Trương Hoài Niên ... là người sinh ra anh ...”

Hồ Khiên Dư rút cuộc đã nói ra miệng.

Dường như hần tuyệt vọng, hai mắt trống rỗng, lại vẫn nhìn tôi.

Tôi rất bình tĩnh nhận đáp án này. Nhưng là vẫn nghi ngờ như trước.

Hồ Khiên Dư tựa hồ khó có thể mở miệng, tôi nhìn thấy tay hần ở bên người, nắm chặt thành quyền.

“Mẹ anh yêu ông ta. Vì ông ta không tiếc cùng ba anh ... là cùng người ba trên danh nghĩa của anh đoạn tuyệt.”

Hồ Hân? Trương Hoài Niên? Ngoại tình?

Tôi cố gắng làm cho mình bình tĩnh. Tôi nghe được là chuyện buồn cười đến cỡ nào!

Bọn họ quan hệ ghê tởm như vậy, thế nhưng lại dính dáng đến ba mẹ tôi! Tôi càng cảm thấy ghê tởm!

“Nhưng Trương Hoài Niên cũng không cưới mẹ anh. Đến cuối cùng, anh theo mẹ, lấy họ Hồ.”

Hồ Khiên Dư thoát nhìn có bao nhiêu cô đơn.

Tôi đồng tình nhìn Hồ Khiên Dư, cho đến khi hần nóng lên.

Hần tức giận, tuy trên mặt không có một chút dao động, nhưng tay hần dường như muốn bóp nát xương mình.

Tôi thu hồi ánh mắt: “Trương Hoài Niên là David Yang?”

Hần gật đầu: “Tuy ông ta chưa bao giờ thừa nhận. Nhưng từ những tư liệu anh điều tra được đều liên quan đến ông ấy.”

“Anh nói ông ta đem Hằng Thịnh cho anh, lại không chịu thừa nhận mình là David Yang?”

“Người tặng cổ phần công ty cho anh, thân phận nặc danh. Nhưng đem lợi ích giao cho con trai mình không có gì không được.”

“Coi như ông ta không làm mẹ con anh thất vọng.”

An ủi của tôi dường như có hiệu quả. Bộ mặt hần biến dạng, không rõ lắm, nhưng tôi nhận thấy.

Đây đúng là điều tôi muốn. Hần làm cho tôi đau đến tâm tê phế liệt, vì sao tôi phải làm cho hần thoải mái?

Tôi nghiêm mặt: “Hợp đồng chuyển giao kia là anh sai Lý Mục Thần để tôi thấy, có phải không?”

Đã hỏi đến tử huyệt, ánh mắt Hồ Khiên Dư kinh ngạc nhìn về phía tôi.

Tôi bật cười.

Hần cho tôi là con cóc để hần trêu đùa?

Khi đó tôi còn nhiều chuyện cần xử lý, không bận tâm nhiều như vậy, hần thực sự cho rằng tôi không biết?

Trầm mặc hồi lâu, dường như hần đã quyết định nói thẳng: “Đó là chuyện ngoài ý muốn.”

Hắn cười khỏ, “Anh tình nguyện để em cả đời không biết bí mật này.”

“Một khi đã như vậy tại sao về sau anh còn muốn đưa tôi đi xem một lần?”

“Anh sai người làm một bản hợp đồng khác, muốn đánh tan nghi ngờ của em. Cũng không ngờ được, có sơ suất, đến tay em, vẫn là hợp đồng thật. Nay xem như ...” hắn dừng một chút, “ ... hậu quả may mắn.”

“Anh để cho ai sửa hợp đồng?”

“Người râu ria. Anh đã giải quyết dứt khoát.”

“Nói cho tôi biết.”

“Diêu Khiêm Mặc.”

Tôi cắn răng.

Diêu Khiêm Mặc?

Quả nhiên không thể tin.

Hồ Khiên Dư nhíu mày, “Không cần cười như vậy.”

Trong giọng nói hỗn loạn tiếng thở dài.

Hắn nói như vậy, tôi cười càng sâu.

Hắn đau đớn, con ngươi run mạnh lên, quay mặt qua chỗ khác.

“Anh đã giải quyết Diêu Khiêm Mặc? Nhưng anh ta vẫn là luật sư đại diện của Hằng Thịnh.”

Hồ Khiên Dư điều chỉnh nét mặt, bình tĩnh quay đầu, nhìn tôi: “Tuy rằng anh ra vẫn làm, nhưng những hạng mục quan trọng không còn qua tay nữa. Quyền hạn đã sớm không còn, để Diêu Khiêm Mặc bên cạnh ... thực ra là sợ anh ta có hành động gì thì có thể phòng bị trước.”

Giọng nói hắn cũng đã tạm thời khôi phục sự lạnh lùng.

Đây mới là Hồ Khiên Dư tôi biết.

Khi tàn khốc, lúc dịu dàng, biểu hiện tất cả là giả dối.

Một người âm hiểm như vậy tôi còn nhiều lời để làm gì?

Nói như vậy, tất cả hợp đồng Diêu Khiêm Mặc giao cho tôi đều là giả. Diêu Khiêm Mặc mất công đem tôi vào một ma trận dối trá nữa, rốt cuộc vì cái gì?

Nếu Diêu Khiêm Mặc không phải là người của Hồ Khiên Dư, càng không có ý giúp tôi, vậy anh ta rốt cuộc làm việc cho ai?

Trương Hoài Niên? Hay là Thác Ni?

Chap 32: Do dự (P5)

“Thác Ni thì sao? Anh biết gì về ông ta?”

Rõ ràng Hồ Khiên Dư sưng sốt, mày nhíu lại, dường như là tự hỏi, lại dường như là không muốn trả lời câu hỏi của tôi

Tôi cố hết sức hít sâu một hơi lấy khí, rồi từ từ thở ra, sau đó tiếp tục: “Nói cách khác, anh phái Lộ Tây đi thông đồng với ông ta, ngoài việc có liên quan đến lợi ích của Hằng Thịnh, còn có mục đích gì?”

Nhìn bên ngoài một chút quan hệ với Hồ gia Thác Ni cũng không có, nhưng lại có thể cùng Hồ Hân, Trương Hoài Niên đi tảo mộ ba mẹ tôi.

Chúng tôi ba người này, quan hệ không phải bình thường.

Quan hệ cá nhân sâu sắc, ở mặt ngoài lại làm bộ không quen biết chút nào, trong đó nhất định có ẩn tình.

Trương Hoài Niên là David Yang? Vậy Thác Ni là ai?

Thác Ni có quan hệ chặt chẽ với ba mẹ tôi như vậy, giữa họ còn có ân oán gì?

“Em nói vậy là có ý gì?” Hấn khẽ nhếch mày, ánh mắt tan rã, “Phái Lộ Tây làm gì? Thông đồng? Nói vậy là sao?”

“Có ý gì? A ...” Tôi bật cười thành tiếng.

Hồ Khiên Dư, người này giả ngu giỏi lắm, hoặc là hấn thực sự không biết ẩn tình trong đó ... Dù sao tôi cũng đã biết được những thứ mình muốn biết.

Hấn bảo vệ Lộ Tây như vậy, tôi chỉ thấy dối trá.

Về Thác Ni sau này tôi có thể chậm rãi điều tra.

Tôi chống tay tự mình ngồi dậy. Động tác ảnh hưởng đến miệng vết thương, mồ hôi lạnh trên trán thấm ra.

Hồ Khiên Dư cuống quýt khom người, đỡ lấy tôi.

Tôi giơ một cánh tay, để trong ngực hấn.

Giờ phút này, khoảng cách tôi cùng hấn rất gần.

Có lẽ ý thức được động tác ám muội, Hồ Khiên Dư muốn tránh, cánh tay của hấn động vào miệng vết thương của tôi, đau đến không thở được.

Hấn bất động.

Tôi là bệnh nhân bị thương nặng, Hồ Khiên Dư coi như là còn chút lương tâm.

Miệng của tôi nhẹ nhàng tiến sát vành tai hấn.

Tôi nói chuyện không thể to tiếng, rất nhẹ rất nhẹ.

“Anh nói cho tôi một bí mật, để báo đáp, tôi cũng nói cho anh một bí mật ...”

Giọng nói của tôi, mềm mại lại yếu ớt, lưng Hồ Khiên Dư cứng ngắc, trên mặt không có biết tình.

Tôi cười một cái, tiếp tục: “Bí mật là nơi này ...”

Tôi dắt cánh tay Hồ Khiên Dư, hấn tránh, nhưng cuối cùng thuận theo, tùy tôi kéo tay hấn đặt lên bụng mình.

Bây giờ, bụng của tôi bằng phẳng. Bên trong, từng có một sinh mệnh.

Là tự tay Hồ Khiên Dư phá hủy.

“Con của chúng ta, từng ở bên trong. Là anh bóp chết nó.”

Nghe vậy, cơ thể Hồ Khiên Dư chấn động mạnh.

Sau đó, hấn đẩy mạnh tôi ra.

Động đến miệng vết thương, tôi đau, hốc mắt nóng dần, vô ý thức rơi lệ nhưng cũng không ngăn cản tôi xem biểu tình khiếp sợ trên mặt Hồ Khiên Dư lúc này.

Bàng hoàng, phẫn hận – hấn nhìn tôi.

Tôi cười: “Lý Mục Thần, anh ta chưa bao giờ chạm vào tôi ...”

“Hồ Khiên Dư, nhìn xem anh có bao nhiêu tàn nhẫn! Anh ngay cả con mình cũng không buông tha ...”

Tôi tiếp tục.

Tôi cũng không ngờ mấy câu đó của mình có thể dễ dàng hạ gục người đàn ông vẫn cao cao tại thượng không ai bì nổi này.

Tôi nhìn Hồ Khiên Dư lui từng bước về phía sau, cho đến khi sát vào tường, không còn đường lui.

Hắn tựa vào tường, thoát nhìn so với người vừa một chuyển trở về từ quỹ môn quan như tôi còn tiểu tụy hơn.

Hồ Khiên Dư như vậy thật buồn cười.

Tôi ngã vào trên giường, nhìn trần nhà trắng bạch, điên cuồng bật cười.

“Ha ha ha..... Ha ha ha ha ha ha.....”

Lý Mục Thần từ Châu Âu về Singapore thăm tôi.

Gặp Lý Mục Thần, tôi rất xấu hổ.

Không thể nói gì mà ngại biện.

Anh ta đau lòng nhìn tôi.

Không giống với Hồ Khiên Dư giả mù sa mưa, tôi biết bây giờ, người đàn ông trước mặt này thực sự đau lòng vì tôi.

Hiện tại tôi rất khó nhìn. Bệnh nhân lồi thối, tinh thần suy sụp ... Không thể gặp người.

Anh ta vuốt mặt tôi, động tác dịu dàng: “Hồ Khiên Dư bảo anh trở về thăm em.”

Tôi có chút kinh ngạc.

Anh ta rút tay, lui về phía sau vài bước nhìn: “Vi Linh, em đem mình biến thành bộ dáng này, vui lắm sao?”

Tôi không thể trả lời anh ta.

Lý Mục Thần lấy chiếc ghế dựa, ngồi bên giường bệnh: “Những người hận em thì vui vẻ. Những người quan tâm thì đau khổ. Vì tranh đoạt lợi ích, thành em bây giờ, mất nhiều hơn được.”

“Anh thì sao? Hận em? Hay là quan tâm em?”

Anh ta không thẳng thắn trả lời, chỉ nói: “Anh đã biết tất cả. Buông tay được không? Anh đưa em đi Châu Âu điều dưỡng. Dã tâm nhỏ đi một chút, bản thân anh có thể nuôi em rất tốt.”

“Bây giờ đi, em không cam lòng.” Tôi nhắm mắt lại.

“Muốn anh chờ đợi?” tiếng cười lại truyền đến, “Không, hay em lại cho anh một câu nói dối?”

Lý Mục Thần là nhắc nhở tôi đã từng nói dối cùng lợi dụng anh ta.

“Xin lỗi!” Tôi chỉ có thể nói vậy.

“Thực ra, em đối với anh coi như là nhân từ, ít nhất, em cũng không làm cho anh trở nên giống Hồ Khiên Dư.”

Tôi khó hiểu: “Hắn thế nào?”

“Em quan tâm?”

“Em muốn nhìn xem khi nào thì hắn rơi vào địa ngục.” Tôi cắn cắn môi nói.

Nhưng nói xong, tôi liền nghi ngờ chính mình: Địa ngục? Tôi cũng làm nhiều chuyện như vậy có phải hay không tôi sẽ cùng Hồ Khiên Dư rơi xuống địa ngục?

“Anh ta không có gì. Chỉ là công việc có chút bận rộn. Đã có người cầm cổ phần của em, chính thức tiến vào ban quản trị Hằng Thịnh.”

“Vậy tốt lắm!”

“Em cách mục tiêu của mình ngày càng gần, anh nên nói một câu: Chúc mừng, phải không?”

Tôi muốn cười, nhưng cười không nổi, mặt cứng lại, hơi cong cong khóe miệng: “Chính xác. Anh nên chúc mừng em.”

“Hôn lễ của Hồ Khiên Dư cùng Lộ Tây, ấn định lại vào ngày mùng 1 tháng sau.”

Tôi chậm rãi mở mắt, nghe xong lời Lý Mục Thần, nhất thời không có phản ứng gì.

Hồi lâu mới mở miệng: “Anh sẽ đến dự?”

Tôi giương mắt hỏi Lý Mục Thần.

Anh ta gật đầu.

“Tốt lắm, đến lúc đó, cho em gửi lời chúc phúc. Chúc bọn họ: Vĩnh kết đồng tâm.”

Anh ta trầm mặc, một lát sau, bất đắc dĩ nói: “Vi Linh, không cần cười như vậy.”

Tôi đưa tay sờ khóe miệng.

“So với khóc tốt hơn nhiều. Em đau.”

“Đau lòng?”

“Không, vì sao em phải đau lòng?”

Tôi tiếp tục cười.

Thật vất vả mới có thể cười, sao có thể dễ dàng dừng lại?

“Có đôi khi anh cảm thấy, tuy rằng em không thủ đoạn như Hồ Khiên Dư, nhưng là, em có một trái tim so với hắn còn cứng rắn gấp trăm lần.” Anh ta thở dài.

“Cái này xem như là khích lệ?”

“Nếu ‘tàn nhẫn’ được coi là khích lệ, vậy thì anh thực sự đang khen em.”

Nghe xong câu này, tôi cười không nổi.

Vết thương của tôi nghiêm trọng, nhưng cũng may khả năng phục hồi rất nhanh, nửa tháng sau, xuất viện. Bác sỹ kiểm tra những vết thương trên người, kinh ngạc nói: “Sự phục hồi của cô vượt quá khả năng tưởng tượng của tôi.”

Tôi nghe vậy cười một cái, nghĩ rằng: Chỉ mong lòng tôi cũng có thể phục hồi nhanh như vậy.

Trong lúc nằm viện, Hồ Khiên Dư cùng Lộ Tây đã hoàn thành hôn lễ. Toàn bộ Singapore đều bị đám cưới long trọng này khuấy đảo.

Lúc nghe tin tức này, tôi không phủ nhận, trái tim tôi trong nháy mắt đau đớn.

May mà sự đau đớn đó chỉ duy trì trong một giây.

Như vậy tốt lắm, tôi tự nói với chính mình.

Đón tôi xuất viện là trợ lý.

Lý Mục Thần muốn ở Singapore chăm sóc tôi nhưng tôi từ chối. Nguyên nhân là tôi vừa ra viện sẽ trở về Hongkong, không ở lại Singapore nhiều.

Trước khi tôi xuất viện một ngày, Lý Mục Thần nói, anh ta đã đặt xong vé máy bay, ngày kia sẽ trở về Châu Âu.

Trợ lý giúp tôi lái xe, tôi ngồi trong, lấy điện thoại gọi cho Thác Ni.

Lần này, điện thoại rất nhanh có người tiếp.

Trước cuộc gọi này tôi đã suy nghĩ cẩn thận, cũng đã có kế hoạch.

Đối với chuyện Thác Ni, David Yang tạm thời tôi coi như không biết. Bởi trước mắt, trình độ của Thác Ni tôi còn chưa thể với tới.

Đối phó với ông ta, tôi phải cân nhắc. Trực tiếp xung đột, đối với tôi nhất định không có lợi.

Tôi chỉ nói với Thác Ni, muốn điều Lý Mục Thần đến Hongkong giúp tôi.

Thác Ni không có cách nào cự tuyệt, chỉ nói đề nghị này để ông ta suy nghĩ.

“Lâm tiểu thư, bây giờ nhiệm vụ của cô là nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Tạm thời tôi sẽ mời Bành Sùng Liêm tiếp quản công việc của cô.”

Ông ta nói như vậy làm tôi khó tránh nổi kinh ngạc. Nguyên bản tôi nghĩ Thác Ni không biết tôi bị thương lần này. Tin tức tôi nằm viện vẫn phong tỏa đối với bên ngoài, bởi, tất cả những gì phát sinh trong thời gian vừa qua, đối với tôi là một sự sỉ nhục.

“Cảm ơn đã quan tâm, nhưng tôi đã xuất viện, công việc của tôi tạm thời không cần làm phiền Bành tiên sinh.”

“Phụ nữ không nên cố chấp.” Giọng Thác Ni mang chút bất đắc dĩ.

“Có nhân viên chịu khó như vậy, cấp trên ngài nên vui vẻ mới đúng.”

“Tôi đã kí quyết định cho cô nghỉ 1 tháng. Dưỡng bệnh cho tốt, một tháng sáu tiếp tục vì Hoàn Cầu bước vào trận đánh ác liệt cũng không muộn.”

Tôi không đáp lời.

“Tôi cũng là người cố chấp. Quyết định của tôi không thể thay đổi.” Ông ta kiên định nói.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, Nghỉ ngơi một tháng, ý kiến này cũng không tồi.

Nhìn xem tôi dùng một tháng này làm cho Hằng Thịnh điên đảo đến mức nào?

Hồ Hân nhất định biết tất cả, đến lúc đó, lấy cái giá tôi tàn phá Hằng Thịnh đi đổi lấy những bí mật bà ta biết, xem bà ta lấy đường nào cự tuyệt?

Tôi đặt phòng ở khách sạn, bảo trợ lý quay đầu. Sau đó, dựa xuống ghế, dần dần trôi vào giấc ngủ.

20. Chương 32-02

Chap 32: Do dự (P6)

Bệnh nặng mới khỏi, tôi dễ dàng mệt rũ rời, cả quãng đường ngủ không biết gì.

Lúc tỉnh lại là trợ lý đánh thức tôi.

Cô ta vẫn chưa đặt phòng khách sạn mà chở tôi đến một khu chung cư cao cấp. Xe đã dừng, tôi dụi dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn ngoài cửa sổ.

Một lát sau, tôi nghiêng đầu nhìn về phía trợ lý, đợi cô ta giải thích.

“Đây là phòng của Lý tiên sinh. Vừa rồi Lý tiên sinh gọi điện thoại đến, em đã đem chuyện chị ở lại Singapore tỉnh dưỡng nói, Lý tiên sinh ...”

Giọng tôi sắc lạnh: “Ai cho cô tự ý quyết định?”

Cô ấy cụp mắt cúi đầu: “Xin lỗi.”

Tôi thở dài, xuống xe.

Đến phòng, có người hầu ra mở cửa. Không phải là nhà trọ bình thường, mà là một phòng ở cao cấp,

Tôi quay đầu nhìn trợ lý, cầm chỉ chỉ người hầu kia: “Lý tiên sinh mời đến?”

Trợ lý chưa kịp trả lời, người đó đã lên tiếng trước: “Lý tiên sinh mời tôi đến chăm sóc, nấu ăn cho Lâm tiểu thư.”

Lý Mục Thần làm như vậy khiến tôi có cảm giác chịu ơn. Suy nghĩ, cuối cùng quyết định, tiền lương cho người hầu tôi sẽ tự mình trả, tiền thuê nhà mỗi tháng đúng hạn cũng sẽ gửi vào tài khoản của anh ta.

Đảo qua mỉm cười nhìn người hầu, tôi cố gắng bỏ qua một chút khác thường len lỏi trong óc, đến phòng khách.

Ở ngoài liếc nhìn vào, tôi lại bắt đầu nghi ngờ: gian phòng này ngó qua liền biết đã sớm được chuẩn bị.

Mà rõ ràng, nửa giờ trước Lý Mục Thần mới biết tôi không trở về Hongkong.

Trong chốc lát, tôi xoay người, người hầu kia nguyên bản vẫn đứng ngoài cửa, không biết khi nào đã nhẹ nhàng đứng ở phía sau tôi. Tôi vừa quay đầu lại, đã thấy tầm mắt cô ta chăm chăm nhìn mình.

Tôi mơ hồ có cảm giác bị giám sát không yên ở trong lòng.

Tôi nhếch mắt nhìn cô ta, cô ta thấy ánh mắt tôi dừng lại liền mất tự nhiên cúi xuống: “Tôi giúp cô mang hành lý vào!” Nói xong, cười đỡ lấy đồ.

Những ngày này quả thực tôi rất thoải mái. Người hầu Tiểu Lưu tay nghề không tồi, mỗi bữa cơm mặc dù ăn không nhiều lắm, nhưng dần dà cũng có chút da thịt. Chính là, cả ngày không ra ngoài, với Tiểu Lưu như hình với bóng làm tôi thấy có chút không thích ứng.

Thỉnh thoảng gọi video call với Lý Mục Thần, tôi cần nhằn vài câu, chỉ thấy trên màn hình, Lý Mục Thần hơi xấu hổ, thần sắc cứng ngắc chột lóe qua.

Tuy rằng tôi không ra ngoài, nhưng công việc cũng không thể bỏ. Cái gọi là bày mưu tính kế, lần này tôi sẽ chơi một phen.

Các cự án của Hằng Thịnh ở Hongkong hiện tại vẫn trong giai đoạn đình trệ, để duy trì công ty vận tải ở đây, tổng công ty mỗi ngày đều phải bỏ ra một số tiền không ít.

Tất cả các cổ đông trong ban quản trị đều nhất trí tiến hành chấm dứt đầu tư cho các công ty con ở hải ngoại. Nếu không phải Hồ Khiên Dư vẫn kiên trì chống đỡ, lại có sự hỗ trợ của Diêu gia, thì Hằng Thịnh đã buông tất cả những lợi ích ở các công ty phía đó.

Trong thời gian quan trọng này, Hồ Khiên Dư bất chấp phản đối, hợp tác với hãng hàng không quốc tế Singapore mở thêm một đường bay từ Singapore đến Ấn Độ và Ireland.

Ireland được coi là thung lũng silicon của châu Âu, các nhà đầu tư hầu hết đều không đoán được mục đích của Hồ Khiên Dư là gì.

Nhưng người đại diện cầm sổ cổ phần của tôi thuận lợi tiến vào Hằng Thịnh nói cho tôi biết: Hồ Khiên Dư chuẩn bị hợp tác với công ty IT lớn nhất ở đây.

Nhưng bây giờ chỉ cần Hồ Khiên Dư đề nghị sẽ bị đa số cổ đông phản đối, nguyên nhân rất đơn giản: Tài chính thiếu hụt quá lớn, cho dù được Diêu gia ủng hộ Hằng Thịnh vẫn không thể phiêu lưu như vậy.

Huống hồ, ngay cả Hồ Hân cũng đứng cùng phe những cổ đông kia, liên hợp phản đối đề nghị của con trai.

Không phải ai cũng có thể liều lĩnh như vậy.

Tất cả mọi người đều nói là Hồ Khiên Dư điên rồi, rằng làm như vậy chỉ là vấn đề trước mắt, là không quan tâm đến tương lai phát triển của Hằng Thịnh.

Tôi đoán, hán cũng giống như tôi, bị thù hận bao vây tất cả. Hấn hận tôi, hận tôi nói rằng hấn tự tay bóp chết con mình.

Thật là một ván bài hay. Để xem trong hai người chúng tôi, ai là người cười cuối cùng.

Mặc kệ Thác Ni nghĩ thế nào, bây giờ tôi lợi dụng Hoàn Cầu đi đả kích Hằng Thịnh, cũng đúng như những gì ông ta mong muốn. Nhưng tôi đã bất chấp nhiều như vậy. Giải quyết xong Hằng Thịnh, tôi mới có đủ năng lực quay trở lại đánh bại Thác Ni.

Một tin tức chấn động nữa: Trương Hoài Niên tuyên bố về hưu sớm, ông ta đã gửi đơn đến liên đoàn luật sư để thông báo, bản thân đi du lịch vòng quanh thế giới.

Trương Hoài Niên làm như vậy chứng tỏ biết tôi đã biết thân phận của ông ta. Nhưng là, ông ta trốn tránh như vậy là vì cái gì?

Trương Hoài Niên là ân sư của tôi, chính ông ta đã dạy tôi những bước đầu tiên trên con đường trả thù, nhưng ông ta lại là ba của Hồ Khiên Dư. Tôi chưa ra tay, ông ta lại chạy trước tránh đòn, vì sao?

Tôi khó hiểu, đầu có chút đau, liền cúi xuống day day thái dương.

Đúng lúc này, một giọng nói phía sau truyền đến.

Tôi giật mình quay đầu nhìn, là Tiểu Lưu.

Cô ta mang một bát cạnh ngọt đặt lên bàn mỉm cười: “Vừa nấu xong, cô đợi nguội một chút rồi uống!”

Tiểu Lưu vừa xuất hiện tôi lại nổi lên ý thức cảnh giác, lúc đặt chiếc bát xuống, tôi ta liếc một chút qua màn hình, tay tôi run lên, lập tức đóng cửa sổ web.

Đứng dậy, nhận lấy chiếc bát, nhấp một ngụm, lập tức đem trả lại cho cô ta: “Rất ngọt, được rồi.”

Tôi không muốn làm cô ta khó xử, nhưng sự xuất hiện của cô ta làm tôi có cảm giác không bình thường. Việc bị nhìn trộm thực sự rất khó chịu.

Ngoài truyện toan tính trong Hằng Thịnh, bây giờ việc tôi làm nhiều nhất chính là liên hệ với Lý Mục Thần. Anh ta ở bên Châu Âu, công tác cũng không mấy thuận tiện. Ở hai đầu máy tính, cách cả đại dương, ngược lại chúng tôi có thể nói chuyện thoải mái hơn.

Hôm nay, anh ta nói cho tôi biết: “Boss đã nói cho anh, tháng sau anh chuyển đến Hoàn Cầu ở Hongkong.”

Tôi cười cười: “Vậy thì tốt quá.”

“Là chủ ý của em?” Lý Mục Thần cũng không ngạc nhiên, tôi im lặng, không phủ nhận.

Không khí có chút xấu hổ. Lúc này, Châu Âu đang là rạng sáng, anh ta bận một ngày, muộn như vẫn còn ngồi vững trước máy tính chỉ vì cùng tôi nói chuyện 20 phút.

Tất cả phụ nữ đối mặt với anh ta đều phải mềm lòng.

Nhưng lý trí tôi luôn luôn nhắc nhở: Lâm Vi Linh, cô không được. Nếu cô mềm lòng, làm hại không phải người khác mà chính là hại Lý Mục Thần.

“Em tin, anh sẽ là một trợ thủ tuyệt vời.”

Mặt anh ta nghiêm lại, nghe tôi nói vậy nở nụ cười: “Vi Linh, có lúc anh thật muốn hỏi em, em dựa vào cái gì?”

Tôi ngẩn người, cắn môi, không dám nhìn vào mặt anh ta.

“Dựa vào việc anh yêu em?” Lý Mục Thần hỏi lại.

Tay của tôi nắm chặt. Vấn đề này, tôi cũng như trước không trả lời.

Sau đó, là một khoảng dài im lặng.

Cuối cùng tôi không chịu nổi, mở miệng: “Bến đó cũng không còn sớm, anh ngủ đi. Chúc ngủ ngon.”

Nói xong, đóng cửa sổ.

Mặt Lý Mục Thần, sau vài giây liền biến mất. Tôi nhìn chính mình phản xạ trên màn hình, trán vẫn còn vết sẹo, không rõ lắm, nhưng chỉ sợ sẽ theo tôi cả đời.

Trong lúc ngẩn người, di động của tôi vang lên. Nhìn dãy số, là người đại diện của tôi ở Hằng Thịnh gọi tới.

“Lâm tiểu thư, tôi gặp chút phiền toái.”

Cuối cùng thì cũng có rắc rối, tôi sớm đã lường trước, tiến vào ban quản trị Hằng Thịnh không thể nào thuận buồm xuôi gió. Tôi đến cửa phòng, khóa trái, hỏi: “Có việc gì?”

“Hồ Khiên Dư nghi ngờ chữ kí trên hợp đồng ủy quyền kia là giả, mời luật sư đến giải quyết, nói trước khi người kí tên ủy quyền đến xác nhận, không cho tôi được quyền biểu quyết trong hội nghị ban giám đốc.”

“Hội nghị biểu quyết dự án ở Ireland?”

“Phải.”

Chiều này của Hồ Khiên Dư là muốn kéo dài thời gian. Xem ra, hần ngay cả lời của Hồ Hân cũng không nghe.

“Lâm tiểu thư, tôi xem cô có nên ...” Anh ta thử thăm dò.

Tôi tiếp lời: “Ra mặt?”

“Phải!”

Tôi suy nghĩ, “Được, nói với Hồ Khiên Dư, buổi chiều tôi đến Hằng Thịnh để xác nhận việc kí tên.”

“Cần tôi liên lạc với ban giám đốc một lần nữa mở lại hội nghị không?” Anh ta vẫn như trước thăm dò.

Người đại diện này quả thật thông minh đến cực điểm, cái gì cũng suy nghĩ thấu đáo, không uổng công tôi mất một số tiền lớn thuê về.

Tôi đang định đồng ý, lại nghĩ lại, đổi: Không cần đem tất cả ban giám đốc mời đến, nhưng cần phải có bố vợ của Hoàng Hạo Nhiên cùng Hà Vạn Thành, hai người này, nhất định phải đến.

Tôi ở bên này cúp điện thoại, không bao lâu đã có người của Hồ Khiên Dư liên lạc với tôi.

Là Vương Thư Duy.

Xem ra người đại diện của tôi đã thông báo với Hồ Khiên Dư, vì vậy hần mới phải trợ lý liên hệ với tôi.

Vừa nhắc máy, đối phương mở miệng: “Xin chào, Lâm tiểu thư. Tôi là trợ lý của Hồ tổng.”

Mỗi một câu đường hoàng của Vương Thư Duy, giờ phút này nghe được, làm cho tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm, “Chuyện gì?”

“Người đại diện của cô đã liên lạc với chúng tôi, nói buổi chiều cô sẽ đến Hằng Thịnh, cũng đề nghị dự họp ban giám đốc lâm thời.”

“Đúng vậy.”

“Hồ tổng đã chấp nhận yêu cầu của cô, tôi điện để thông báo thời gian. 2 giờ chiều, ban giám đốc bắt đầu họp, nhưng ý của Hồ tổng là cô đến trước nửa giờ để xác định việc kí tên.”

“Được!”

“Vậy tôi cúp máy, hẹn gặp lại.”

“Mike!” Tôi do dự một lát, gọi anh ta.

Vương Thư Duy không cúp máy.

Có lẽ là giật mình, anh ta cũng không nói chuyện.

“Anh không sợ em nói thân phận của anh cho Hồ Khiên Dư biết, hần sẽ cho anh về Mỹ sao?”

Giọng nói tôi ngoan độc, mà Vương Thư Duy ở đầu kia điện thoại chỉ cười cười: “Em sẽ không!”

“Anh dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy?” Tôi lạnh nhạt.

Giọng nói của Vương Thư Duy trong phút chốc lạnh đi vài phần, “Em nợ anh!”

“Nhưng anh cũng nợ em!” Tôi không phục.

Trầm mặc một lúc, giọng nói Vương Thư Duy trước giờ làm người khác không rõ cảm xúc, lúc này tôi nghe thấy, từ đầu kia truyền lại mang theo chút tức giận.

“Nợ nần”, đề tài này, luôn là tử huyệt của anh ta.

“Em nợ anh một mạng, anh lại chỉ nợ em một lần phản bội. Em vẫn biết thế nào là trao đổi ngang giá, không phải sao?”

Giờ phút này Vương Thư Duy đã khôi phục ngữ khí bình thường.

Tôi “Rầm” một tiếng cắt đứt điện thoại, trong lòng căm giận: Vương Thư Duy, nếu không phải anh ở lại Hằng Thịnh có lợi cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ở trước mặt tôi kiêu ngạo thêm một giây.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi cũng không thấy tức giận như vậy: Vương Thư Duy từng bán đứng tôi một lần, nếu anh ta một lần nữa bán đứng Hồ Khiên Dư, như vậy tôi thật lấy làm căm kích.

Lợi dụng, hay bị lợi dụng, tôi cũng phải thật bình tĩnh để ứng phó, như vậy mới có thể bày ra một ván bài hay được!

Chap 32: Do dự (P7)

Ổn định tâm tình, tôi rửa mặt chải đầu, trang điểm cẩn thận che dấu đi khuôn mặt mệt mỏi.

Lúc tôi đến Hằng Thịnh, vẫn là một Lâm Vi Linh chần chừ ung dung trước kia.

Vương Thư Duy là trợ lý tổng giám đốc, khi tôi cùng thư kí đến, trợ lý đích thân ra đón.

“Hồ tổng ở phòng khách đợi đã lâu.”

“Cám ơn.”

Việc công, những lời khách sáo này cũng đã nói xong. Tôi cùng Vương Thư Duy không còn giống nửa giờ trước, so cao thấp trong điện thoại mà là khách khách khí khí đối mặt.

Vương Thư Duy dẫn tôi cùng thư kí đến phòng khách.

Tới cửa, mở cửa, tôi đi vào, thư kí bị Vương Thư Duy ngăn ở ngoài.

Tôi nhếch mi nhìn, anh ta đường hoàng nhìn lại: “Hồ tổng muốn gặp một mình cô.”

Xuyên qua cánh cửa đã mở, tôi nhìn thấy người đại diện của tôi đã ở bên trong: Có người đại diện ở trong đó cũng không tính tôi một mình cùng Hồ Khiên Dư gặp mặt.

Tôi bảo thư kí ở bên ngoài, tự mình mở cửa.

Hồ Khiên Dư đã yên vị tại chỗ, hướng cạnh cửa nhìn tôi đi vào.

Cái gọi là xác nhận chữ kí, tôi xem chẳng qua cũng chỉ là ngụy trang. Hồ Khiên Dư làm như vậy, chắc chắn là để ép tôi ra mặt.

Tôi nhìn luật sư bên cạnh hẳn nói: “Chúng ta đều đến, xem ra việc thẩm định chữ kí này có thể miễn đi?”

Luật sư nghe vậy, nhanh chóng nhìn Hồ Khiên Dư một cái, hẳn hơi gật đầu, luật sư liền bước ra ngoài.

Tiếng mở cửa truyền đến, Hồ Khiên Dư lại miết hướng người đại diện của tôi: “Phiền anh đi ra ngoài một chút.”

Người đại diện của tôi nghe Hồ Khiên Dư thẳng thắn ra lệnh đuổi khách, mặt không đổi nhưng vẫn quay sang nhìn tôi chờ ý kiến.

Tôi thoáng giật khóe miệng, xem như cười: “Hồ tổng muốn bàn chuyện riêng với tôi? Không phải chuyện công việc?”

Hắn cũng cười, nụ cười so với tôi còn giả tạo hơn vài phần: “Chắc cô đoán được, tôi tìm cô đến mục đích là gì?”

Tôi “hừ” nhẹ một tiếng, ngồi xuống ghế dựa, nhìn hắn, nói với người địa diện: “Tây tiên sinh, làm phiền anh tạm thời đi ra ngoài trước.”

Không gian nơi này rất nhanh chỉ còn hai người tôi và Hồ Khiên Dư.

Trầm mặc một lát, tôi uống ngụm café trên bàn có sẵn, chờ hắn mở miệng trước. Đôi khi, trầm mặc là một loại phòng thủ, ai mở miệng trước liền rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng Hồ Khiên Dư cũng chịu lên tiếng: “Việc của Trương Hoài Niên là cô làm?”

Tôi buông chén café cười, hắn tìm tôi, quả nhiên là vì chuyện này. Tôi nhếch mày: “Đúng vậy.”

Hắn nhìn tôi, ngần người.

Sau đó, hắn đứng dậy, vòng qua bàn hội nghị tiến đến phía tôi.

Hắn đứng trước mặt tôi, khom người, cúi xuống gần, một tay xanh trên mặt bàn, đem tôi vây lấy giữa hắn với bàn hội nghị, dùng con mắt đánh giá tôi: “Tìm người gây tai nạn giao thông, mua chuộc mọi người, bao gồm cả nạn nhân ... Nếu tôi đoán không sai, tất cả những việc này đều xuất phát từ tay cô.”

Tôi ghét nhất như lúc này bị Hồ Khiên Dư chất vấn. Hắn vừa nói, tôi đẩy chân về sau.

Chiếc ghế xoay đẩy tôi lùi về, tránh xa khuôn mặt làm người ta căm tức này.

Tôi vẫn như trước nói câu kia: “Đúng vậy.”

Trương Hoài Niên về hưu sớm, muốn tiêu dao du ngoạn vòng quanh thế giới? Không có cửa đâu!

Tôi chạy ra khỏi phạm vi của hắn, hắn đứng thẳng người dựa vào cạnh bàn, hai tay ôm trước ngực.

Vẫn là như vậy, từ trên cao nhìn xuống phán xét người khác: “Không phải là cô muốn buộc ông ta thành người gây tai nạn mới vừa lòng?”

Tôi cách một khoảng nhìn Hồ Khiên Dư: Xem ra người đàn ông này trở nên quá ngây thơ rồi. Trương Hoài Niên bị tôi gài bẫy gây tai nạn giao thông ngoài ý muốn, chuyện này cùng lắm cũng chỉ ngồi tù vài năm.

Làm sao tôi có thể vừa lòng?

Chẳng qua, vụ tai nạn gây ra hậu quả khá nặng, Trương Hoài Niên lại là luật sư danh tiếng, ông ta khó mà trốn được.

Trước kia tôi cũng từng lo lắng mình không làm gì được Trương Hoài Niên. Dù sao ông ta cũng nhiều năm vùng vẫy trong giới như cá gặp nước, rất nhiều người dưới trướng của ông ta.

Nhưng vừa rồi, Trương Hoài Niên chủ động cáo lui, còn bỏ dở rất nhiều vụ, làm đình chỉ nhiều vụ án quan trọng – việc này, đắc tội với rất nhiều người. Tôi chỉ so với những nhân vật lớn bị đắc tội kia ra tay sớm một chút mà thôi.

Công việc đưa đẩy, ngay cả ông trời đều giúp tôi.

Tôi vuốt vuốt tóc trên trán cố gắng che khuất vết sẹo, sau đó đứng dậy, từng bước đi về phía hắn, đến thật gần, dừng lại. Tôi nhìn Hồ Khiên Dư, thấy trong mắt hắn phản xạ chính mình, nhếch miệng cười, miễn cưỡng mở miệng: “Anh đối với người ba không công nhận mình này thật quan tâm. Đáng tiếc, tôi chỉ hy vọng ông ta chết già trong tù.”

“Cô điên rồi.” Hơi thở của hắn phả trên miệng tôi.

“Sai, tôi chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.”

Tôi đã suy nghĩ cẩn thận: Lấy lại Hằng Thịnh như thế nào? Tôi muốn tất cả bọn họ, phải trả một cái giá đắt vì ba tôi.

Mà tôi đối phó với Hồ gia như vậy, Thác Ni chắc chắn sẽ biết tin, chờ Thác Ni đối với tôi mất cảnh giác, chính là ngày tận thế của ông ta – đây chính là đáp án tôi tự vạch cho chính mình. Tôi tin nó chính xác.

Tôi chém đinh chặt sắt trả lời xong, lúc này, Hồ Khiên Dư đột nhiên giữ lấy hai cánh tay tôi, đem tôi xoay một vòng.

Tôi còn không kịp phản ứng đã bị hất đẩy vào cạnh bàn, vậy lại.

Dường như toàn bộ sức lực của hắn đều tập trung ở tay, làm cánh tay tôi tê dại.

“Cô cho là cô có thể mua chuộc những người làm chứng thì tôi không thể giống cô dùng tiền giải quyết mấy vấn đề này?” Giọng nói Hồ Khiên Dư dường như trong kẽ răng trào ra, mang theo hơi thở tức giận.

“Nếu anh có thể thì cần gì phải tìm tới tôi?” Tôi ngẩng mặt nhìn hắn, mỉa mai cười.

Ngực hắn phập phồng, tức giận không nhỏ.

Hồ Khiên Dư đã từng nghĩ đem tôi nuôi như chim hoàng yến, tôi cũng ra vẻ quý dưới chân hắn nhận mệnh. Rất tiếc, tất cả đều đã là “quá khứ”, hắn tự đánh giá mình quá cao, mà tôi, cũng không tự đánh giá thấp bản thân.

Bây giờ nhận rõ nhau rồi, đã không còn đường lui.

Tôi mang theo ý cười chân thành nói: “Hồ tổng, bây giờ anh có đem Hằng Thịnh chấp tay đưa đến trước mặt tôi cũng không thêm.”

Tay Hồ Khiên Dư cương một chút, sau đó xiết cánh tay tôi càng chặt.

“Tôi rất muốn cho các người trở mắt xem tôi làm cách nào đoạt lại Hằng Thịnh.” Như vậy nhất định rất thống khổ.

Hồ Khiên Dư vung tay, đàn ông, sức lớn, tôi bị đẩy ngã sang một bên.

Hắn dường như cũng không đoán được tôi bị mất thăng bằng, một chút lo lắng hiện lên trong đáy mắt nhưng lập tức vụt qua.

Giống như lần đó tôi ngã xuống cầu thang, hắn đứng tại chỗ, không thêm đỡ lấy tôi.

May mà bên cạnh đó có ghế dựa, tôi không chật vật té ngã trên mặt đất. Nhưng, chân đau. Mắt cá dường như bị trật, đau đớn vô cùng.

Hắn lạnh mắt nhìn tôi, mặt không chút thay đổi, ngoài miệng đùa cợt nói: “Tôi đợi xem cô làm thế nào.”

Tôi đứng thẳng dậy, không chớp mắt nhìn hắn, tuy rằng đau, nhưng vẫn khẽ cười: “Hãy chờ đấy!”

Tôi cầm túi đi ra.

Đóng cửa lại, mới cho phép mình khập khiễng đi tìm thư kí.

Tôi nhìn đồng hồ, cách cuộc họp 5 phút, không còn thời gian đi xử lý vết thương trên chân.

Người đại diện đang ở ngoài cửa, gặp tôi đi ra, tiến đến: “Bố vợ trước của Hoàng Hạo Nhiên, Khâu Chí Tân sẽ không tham dự ban giám đốc.”

“Vậy còn Hà Vạn Thành?”

“Hà lão gia đã xác định tham dự, nhưng thư kí của ông ta nói, ông ta sẽ cùng ...”

Anh ta còn chưa nói xong, tôi hơi gợn tay ngăn cản lại. Bởi vì lúc này, thang máy đối diện tôi vừa mở, Hà Vạn Thành đi ra.

Người đi bên cạnh Hà Vạn Thành, là Hồ Hân.

Người đại diện theo tầm mắt tôi cũng nhìn về phía thang máy: “Tôi vừa định nói, Hà Vạn Thành sẽ cùng Hồ Hân đến.”

Họp ban giám đốc lần này tôi tự mình tham gia. Hội nghị vẫn như trước thảo luận vấn đề mở đường bay đến Ireland. Kết quả vẫn chưa thể quyết định.

Hồ Hân là Từ Hi thái hậu, tất cả hội đồng cổ đông đều đối với bà ta nể mặt vài phần.

Tôi ngồi ở vị trí, cầm dự án Vương Thư Duy phát đến tay các cổ đông, tùy tiện lật hai trang.

Nguyên bản lần này tôi tham dự cuộc họp ban giám đốc là chuẩn bị liên kết với các cổ đông tôi bàn bạc từ trước, đưa ra phiếu bãi miễn quyết định của CEO.

Trước đó tôi cũng liên lạc với Hà Vạn Thành, ông ta đối với một số hành động gần đây của Hồ Khiên Dư mà khó tránh có chút bức xúc.

Dự án Ireland lần này ông ra cũng vẫn để phiếu trống.

Trước kia, tôi muốn thử xác định xem Hà Vạn Thành có thể đứng về phía tôi hay không. Nhưng lúc này, Hồ Hân lộ diện, phá hủy hoàn toàn của tôi mọi kế hoạch.

Hội nghị chấm dứt, tất cả những cổ đông ra ngoài, lúc tôi đến cửa, Vương Thư Duy tiến lên ngăn: “Hồ phu nhân mời cô tạm thời ở lại.”

Vương Thư Duy thì ra không chỉ làm loa phát thanh cho riêng Hồ Khiên Dư?

Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái, sau đó quay đầu, thoáng nhìn Hồ Hân đang ngồi bên kia.

Suy nghĩ một chút, quay trở lại.

Cuối cùng, toàn bộ phòng họp cũng chỉ còn lại ba người tôi, Hồ Hân, Hồ Khiên Dư.

Tầm mắt Hồ Hân ở trên người Hồ Khiên Dư bắn khoản một lát, dịu dàng nói: “Khiên Dư, con ra ngoài trước!”

Nghe một câu này, tay Hồ Khiên Dư lập tức nắm thành quyền, nhưng hần vẫn như trước không hề động.

“Con ra ngoài trước!” Hồ Hân lập lại, giọng nói thấp hơn vài phần.

Hồ Khiên Dư rời đi. Hồ Hân đi về phía tôi. Tôi nghĩ Hồ Hân giữ tôi lại là muốn cùng tôi nói chuyện Trương Hoài Niên, nhưng bà ta không hề.

Bà ta quan tâm hỏi: “Vi Linh, vết thương trên người con thế nào rồi?”

Tôi cắn răng. Bà ta tốt với tôi như vậy làm tôi cảm thấy không an tâm.

“Phải chú ý dưỡng bệnh, có biết không?”

Trong lòng tôi phiền toái, cũng không thể biểu hiện ra ngoài: “Cám ơn đã quan tâm!”

“Có cần dì mời người hầu đến chăm sóc con? Bệnh nhân ăn uống cũng phải cẩn thận hơn ...”

Lúc này, tôi không thể nhịn được, sự quan tâm của bà ta làm cho tôi rùng mình.

Tôi ngắt lời: “Bà không hỏi tôi chuyện Trương Hoài Niên?”

Đối mặt với Hồ Hân, cuối cùng tôi cũng mất kiên nhẫn.

Hồ Hân thấy tôi như vậy cũng trầm mặc, thu về bộ dáng giả mù sa mưa kia.

Bà ta không nói lời nào, nhìn tôi hồi lâu, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh.

Tư thái của bà ta vẫn luôn luôn tao nhã, cười nhẹ, như thể hiểu rõ mọi suy nghĩ trong tôi: “Dì hỏi, có ích gì sao? Con sẽ không buông tay.”

Tôi cười đoàng hoàng: “Tôi sẽ. Chỉ cần bà nói cho tôi biết, bà, Trương Hoài Niên, còn có ... Thác Ni, các người cùng ba mẹ tôi rất cuộc có quan hệ gì.”

Bà ta lắc đầu: “Dì từng hứa với một người sẽ không cho con biết chân tướng.” Bình thần cười như trước.

“Hứa với ai? Trương Hoài Niên? Thác Ni?”

Hồ Hân vẫn giữ im lặng, tôi quắc mắt đứng lên, quên mất chân mình bị thương: “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ biết! Con bà đã nói cho tôi một phần, còn lại, tôi có thể điều tra!”

Hồ Hân vẫn như cũ, khóe miệng mang theo nụ cười tự tại, nhợt nhạt lắc đầu.

Tôi cũng cười, tuy rằng nụ cười cứng nhắc: “Nếu không còn gì, Hồ phu nhân, tạm biệt.”

Nói xong, sải bước ra ngoài. Đau đớn dưới chân giúp tôi giữ lấy bình tĩnh.

Nhưng là, cần đến đau đớn để duy trì bản thân dường như có chút bi thảm.

Tôi mở cửa đi ra.

Thư kí của tôi cũng không ở ngoài. Tôi nhìn xung quanh một hồi vẫn không thấy bóng dáng cô ta đâu, chắc là đã đến gara lấy xe.

Tôi xoay xoay mắt cá chân, tuy không cúi đầu xem nhưng cảm giác được lúc này nó đã sưng đến mức nào.

Nhịn một chút là được – tôi tự nói với chính mình, khi đến thang máy, vừa lúc cửa mở.

Vương Thư Duy từ trong đi ra.

Anh ta nhìn thấy tôi, đi chậm lại một chút. Tôi làm như không thấy, xoay người, cất bước, hướng đến cửa thang máy bên kia.

Tôi đi chậm, rất nhanh Vương Thư Duy đuổi kịp. Đến trước mặt, anh ta lấy trong tay một gói to đưa cho tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, thì ra là thuốc giảm đau.

Bất tri bất giác, tôi dùng sức nắm chặt lại.

“Cách nửa giờ bôi một lần, có thể bớt sưng giảm đau!” Vương Thư Duy thản nhiên nói.

Chap 32: Do dự (P8)

Đến gara, ngồi vào trong xe, cả một đường tôi vẫn nắm trong tay tuýp thuốc giảm đau.

Xuyên qua kính chiếu hậu, thư kí nhìn tôi: “Lâm tổng, có việc gì sao? Sắc mặt chị không được tốt.”

Tôi giật mình định thần lại, hướng cô ta lắc đầu, nhanh chóng ném tuýp thuốc trong tay xuống như phải bóng.

Tuýp thuốc lăn trên nền thảm, tôi thu hồi tầm mắt, vỗ vỗ mặt mình, hỏi ngược lại: “Giúp tôi liên hệ Khâu Chí Tân chưa?”

Đã liên lạc. Khâu Chí Tân ở khách sạn bốn mùa chờ chúng ta.”

Khách sạn chỉ cách khu tài chính 5 phút lái xe. Xe xuyên qua dòng người tấp nập, hướng khách sạn. Những bóng cây chiếu trên mặt kính, tôi nhìn cảm thấy hơi chói mắt.

Giờ phút này, ánh mắt thấy không rõ, trái tim dường như cũng mù mờ.

Tôi chần chờ một lát, khom người, đem tuýp thuốc giảm đau nhặt lên.

Đến khách sạn bốn mùa, vào quán café, Khâu Chí Tân đã đợi sẵn ở đó. Không chỉ một mình ông ta, còn có Hoàng Hạo Nhiên.

Nhìn đến người vốn không nên xuất hiện ở trong này, Hoàng Hạo Nhiên, tôi do dự không biết có nên đi đến hay không.

Khâu Chí Tân nhàn nhã nâng chén trà trước mặt, uống một hớp.

Hoàng Hạo Nhiên lại quỳ gối ở một bên.

“Ba! Ba! Con ... Con biết sai tôi, con rất yêu vợ mình, chỉ là nhất thời hồ đồ mới gặp phải người đàn bà đi. Ba, xin ba ...”

Mặc kệ Hoàng Hạo Nhiên cầu khẩn như thế nào, Khâu Chí Tân thậm chí liếc mắt một cái cũng không thèm.

Tôi khó xử, tiến không được, lùi không xong. Khâu Chí Tân ngẫu nhiên ngẩng đầu, thấy tôi, vẻ mặt lạnh lùng thay đổi trong nháy mắt, lập tức cười: “Vi Linh đến rồi, mau tới đây!”

Ông ta hướng tôi vẫy tay, tôi thở dài, đi đến.

Hoàng Hạo Nhiên nghe thấy tên tôi, liền quỳ gối nơi đó, không tiếp tục lên tiếng, cũng không nhúc nhích, lưng cứng lại.

Tôi cung kính chào một tiếng “Khâu tổng.” Sau đó ngồi xuống.

Hoàng Hạo Nhiên cúi đầu, tôi không nhìn thấy vẻ mặt anh ta, nhưng có thể tưởng tượng được, lúc này có bao nhiêu khuất nhục.

Khâu Chí Tân rót cho tôi chén trà, sau đó nhìn về phía Hoàng Hạo Nhiên: “Tại sao không tiếp tục cầu? Hả?”

Ông ta hỏi thoải mái, Hoàng Hạo Nhiên trong phút chốc như rớt bả vai lại.

“Ba ... ba ...” Hoàng Hạo Nhiên ngập ngừng một câu.

Thấy tôi cầm chén trà nhưng không uống, Khâu Chí Tân cười hỏi: “Thế nào? Không hợp khẩu vị? Đây chính là trà Long Tĩnh tốt nhất.”

Tôi cười có lỗi: “Cháu quen uống café. Không quen uống trà.”

Khâu Chí Tân hiểu ra: “Thật tiếc chén trà ngon.” Nói xong nhận lấy chiếc chén từ tay tôi, giơ thẳng lên đỉnh đầu Hoàng Hạo Nhiên dội xuống.

Hoàng Hạo Nhiên run rẩy. Tôi nhìn thấy ngón tay anh ta trên đầu gối đã nắm thành quyền.

Khuất nhục.

Khâu Chí Tân thản nhiên, không đem chén trà trả lại cho tôi, nói với nhân viên phục vụ ở một bên: “Đổi cho vị tiểu thư này một ly café.”

Hoàng Hạo Nhiên rốt cuộc không khống chế được, đứng mạnh lên, lao về phía Khâu Chí Tân. Lúc gần như anh ta nắm được áo Khâu Chí Tân, tên vệ sĩ ở một bên bỗng tiến đến, giữ chặt anh ta lại.

Hoàng Hạo Nhiên ngay cả một sợi tóc ông ta cũng chưa nắm được đã bị một quyền của tên vệ sĩ này làm cho lảo đảo.

Lúc anh ta bị lôi ra ngoài còn không quên gào lên: “Họ Khâu! Còn có cô! Họ Lâm! Tôi sẽ để các người chết không được tử tế!!!”

Khâu Chí Tân tự rót cho mình một chén trà, uống một ngụm thở dài: “Vi Linh, để cô chê cười rồi! Khâu gia chúng ta lại có thể nhận vào một thằng không có giáo dục như vậy.”

Trong lòng tôi thổn thức, sắc mặt lại không đổi, nói sang chuyện khác: “Khâu tổng, vì sao không làm theo giao hẹn của chúng ta, tham dự cuộc họp ban giám đốc?”

“Họp ban giám đốc vốn không có ý nghĩa gì, không hấp dẫn bằng ở đây uống trà.”

Ông ta đoàn đoàn trả lời.

Tôi chỉ có thể đoán, cũng không hy vọng mình đoán đúng: “Có phải là vì ... Hồ Hân? Bà ấy liên lạc với chú?”

Ông ta cười cười, nụ cười như là cam chịu. Tuy rằng như thế, ông ta vẫn trấn an tôi: “Vi Linh, cô yên tâm, tôi sẽ đứng về phía cô. Hồ gia đã sắp hết thời, điểm này trong lòng chúng ta đều rõ ràng.”

Cuộc gặp mặt lần này, Khâu Chí Tân đã ngửa bài. Nhưng cổ phần trong công ty ông ta đều đã bán cho tôi, cho dù không giúp, cũng sẽ không đứng ở phía Hồ Khiên Dư.

Điều này, tôi có thể khẳng định.

Lúc đầu tôi tính sau khi gặp Khâu Chí Tân xong sẽ đi gặp Hà Vạn Thành, nhưng nghĩ đến lúc đó ông ta cùng xuất hiện với Hồ Hân, tôi liền bỏ đi dự định này.

Hà Vạn Thành nổi danh là lão hồ ly quả danh bất hư truyền, ông ta không nói rõ sẽ giúp ai làm cho người ta phải mất công cân não.

Nhưng là, lúc trước Hà Vạn Thành giới thiệu Lý Huy Trạch cho tôi, tôi đã nghĩ ông ta chẳng qua là làm cho có lệ, nhưng bây giờ nghĩ lại, Lý thị quả thật đối đầu với Hồ gia. Mà Lý Huy Trạch đối với tôi cũng thật sự có lợi.

Ông ta rất phức tạp, tôi không đối phó được, chỉ tạm thời gác sang một bên, không muốn hao tâm tổn sức.

Cùng Khâu Chí Tân uống trà đến chạng vạng, ông ta mời tôi ở lại ăn tối. Cũng nói con gái mình sẽ đến.

“Cô cùng con gái tôi tuổi không kém nhau nhiều lắm, an ủi nó một chút cũng tốt.”

An ủi? An ủi thế nào? Hôn nhân của cô ta thảm bại đến nước này không phải một tay tôi tạo thành sao?

Từ bi giả mè� khóc chuột?

Tôi ghét đối trá, nhưng đồng thời phát hiện chính mình lại là người đối trá nhất.

Bữa tối được một nửa, Khâu tiểu thư khoan thai đến chậm. Là một người rất đẹp, nhưng vô cùng tiêu tụy. Tôi chỉ có thể thầm tiếc cô ấy yêu một người đàn ông không đáng.

Ăn cơm xong về nhà cũng muộn, đèn đường đã bật lên rực rỡ.

Tôi không gọi Tiểu Lưu ra mở cửa, tự dùng chìa khóa của mình.

Phòng khách không bật đèn nhưng phòng bếp có ánh sáng. Tiểu Lưu đang nấu canh chờ tôi về uống. Tôi không bật đèn, xuyên qua hành lang dài đi đến phòng bếp.

Tuy rằng tôi không thích cặp mắt soi mói của cô ta, nhưng cô ta có tài nấu ăn và mát xa rất tuyệt. Hơn nữa có thêm một người, cuộc sống của tôi cũng bớt phần lạnh lẽo.

Đến phòng bếp, tôi vừa định đi vào lại nghe thấy giọng nói từ bên trong vọng ra, không thể không dừng lại.

“Vâng, ngày ba bữa đúng giờ, nhưng mà ...”

“... Khẩu vị vẫn không tốt lắm ... Tôi đều làm theo sách bổ sung dinh dưỡng. Vâng, Vâng, tôi sẽ chú ý.”

“Mỗi ngày đều nói chuyện với Lý tiên sinh ... Không có gì đặc biệt ... À, đúng rồi, hôm nay bọn họ cãi nhau một trận.”

“Cô ấy vẫn chưa trở về. Được ... Nếu đến lúc đó cô ấy còn không trở về, tôi sẽ gọi cho ông ...”

Dự cảm không tốt bao trùm lấy tôi.

Giọng nói của cô ta, một tiếng lại một tiếng đâm vào trong tai.

Giọng nói đó rõ ràng không lớn nhưng dường như lại xuyên thấu đi vào, cho đến khi cô ta gác máy, tôi vẫn ngốc nghếch đứng sau cửa.

Khi cô ta đi ra phòng bếp, nhìn thấy tôi liền sững sốt run lên, đem di động giấu về phía sau.

“Cô đã về rồi! Tôi ...” Âm lượng của cô ta rất lớn, nụ cười cứng ngắc.

Tôi lạnh lùng nhìn: “Vừa rồi gọi điện cho ai?”

Cô ta co lại một chút, đáy mắt kinh ngạc lạ thường.

“Đừng lo, nói cho tôi biết. Tôi cũng muốn biết ai quan tâm đến chuyện ăn uống của mình như vậy.” Giọng nói tôi cố gắng ôn hòa, không làm cho cô ta sợ hãi.

Cô ta cắn môi, chậm rãi cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Tôi thở dài, đến gần khẽ vỗ vai: “Tôi sẽ không trách cô.”

Cô ta vẫn không chịu nói.

Tôi tính đến một khả năng khác, có lẽ cô ta không sợ tôi trách cứ, mà là sợ ... Tôi tiếp tục: “Chuyện này, tôi cũng sẽ không để cho người bảo cô giám thị tôi biết.”

“...”

“Người đó cho cô tiền? Phải không? Cô nói cho tôi biết người này là ai, như vậy cô không những được số tiền người đó đưa, tôi cũng sẽ cho cô một số tiền nữa.”

“.....”

“Gấp đôi. Thế nào?”

Tôi nói xong, cô ta rút cuộc ngẩng đầu nhìn, lắp bắp: “Thật sự ... sẽ không để tổng giám đốc biết?”

“Tổng giám đốc?” Cô ta gọi người kia là “Tổng giám đốc”? Xem ra tôi đoán đúng rồi.

“Yên tâm, sẽ không.”

Mắt của cô ta lóe lên: “Nhưng ... tôi đã đồng ý với tổng giám đốc không được nói.”

“Không nói cũng được, đưa điện thoại cho tôi.”

“.....”

“Yên tâm, tôi sẽ không gọi điện thoại cho người đó, cô cũng không cần nói cho tôi biết tổng giám đốc của cô là ai. Biết được số điện thoại tôi có thể tự mình thăm dò. Như vậy, cũng không phải cô bội ước.”

Tôi thuyết phục thành công. Cô ta đưa di động cho tôi.

Tôi nhanh chóng tìm thấy trong nhật ký điện thoại. Số máy này tôi cảm thấy rất quen mắt, nhanh chóng lấy di động của mình, đối chiếu trong danh sách liên lạc.

Kết quả, số máy này, của Thác Ni.

Chap 32: Do dự (P9)

Tôi nhìn hai bên di động, sửng sốt một chút, không khỏi mắng: Khốn khiếp!

Đúng lúc này, tiếng chuông của tôi vang lên, trong im lặng nghe đến cực kì chói tai. Tiểu Lưu giật mình co người lại. Tôi quay đầu nhìn cô ta, đem điện thoại trả, sao đó đến một góc nhận điện.

Số điện thoại này là số tôi không biết. Tôi nhắc máy, giọng nói khó chịu: “Alo?!”

“Vi ... Vi Linh ...”

Sự tức giận của tôi trong khoảnh khắc sụp đổ. Giọng nói này ...

“Mình là Lộ Tây.” Cô ấy rụt rè nói.

Cuối cùng tôi cũng cảm thấy giọng nói của cô ấy đúng là âm hồn không tán, đi theo ám ảnh mình.

“Có chuyện gì?” Tôi nghe thấy mình lạnh nhạt hỏi lại.

“Mình ... Mình không có thời gian ... tóm lại, cậu nhanh đến khách sạn quốc tế Hằng Thịnh ở ngoại thành, phòng 3918!”

Giọng nói của cô ấy khẩn trương, lại dường như cố ý nói nhỏ.

Tôi nghi ngờ, không tin, nhếch mi: “Lộ Tây, mình không rảnh đùa với cậu.”

“Cái này liên quan đến tính mạng Hồ Khiên Dư! Không phải đùa!”

Hồ Khiên Dư! Hồ Khiên Dư!

Trên đời này, đây chính là cái tên tôi không muốn nghe nhất, lại càng không muốn nghe thấy cái tên này nói ra từ miệng Lộ Tây.

Tôi hít sâu, chuẩn bị cúp điện thoại.

Tiểu Lưu thay Thác Ni theo dõi tôi – Chuyện phiền toái này tôi còn chưa xử lý xong.

“Đừng cúp! Vì Linh, mình xin cậu ... mình đã hại anh ấy đủ thà, mình không thể ... không thể lại ...”

“Nguyên nhân. Nói cho mình biết nguyên nhân, nếu không mình sẽ không đi.”

Tôi ra điều kiện, bởi vì thật sự không thể xen vào việc mà bản thân mình không rõ ràng.

“...” Cô ấy không nói lời nào.

Tôi đang định cúp máy, cô ấy đột nhiên vội vàng khóc lóc nói: “Hồ Khiên Dư có hẹn với một ngôi sao hạng hai, còn ... còn chuẩn bị đặt phòng ...”

Nghe vậy, tôi không khỏi bật cười, tiếng cười rơi vào tai Lộ Tây bên kia, trong phút chốc, Lộ Tây điên loạn hét lên: “Cô ta nhiễm HIV AIDS!”

Nụ cười trên mặt tôi vẫn duy trì, tiện đà mĩa mai ra tiếng: “Cậu cho rằng mình ngu ngốc? Hay là cậu bị Hồ Khiên Dư làm cho phát điên rồi?”

Cô ấy không nói.

Lại là khóc. Cô ấy khóc làm cho tôi cảm thấy phiền toái.

Tôi tự cảnh báo bản thân mình không thể tin cô gái này, dù chỉ một câu, huống chi cô ấy nói cho tôi biết, bệnh HIV này ... Hừ, quả thật chỉ nói nhảm mà thôi!

Cô ấy như vậy, tôi hoàn toàn cho rằng vì cô ấy bị Hồ Khiên Dư chơi đùa đến phát điên rồi.

Đến lúc này, cô ấy đột nhiên nói một câu: “Là thật ...”

Rất nhẹ rất nhẹ mà âm thanh như thấm thiết réo rắt.

Lộ Tây chưa bao giờ nói chuyện với tôi như vậy.

Tôi không biết bản thân mình nghĩ gì, đầu óc trống rỗng. Lúc phản ứng được tôi đã sớm lao ra cửa phòng, chạy xuống lầu, mặc kệ mắt cá chân đau đớn, lao đảo nghiêng ngả đi xuống đường, gọi xe.

Gọi điện thoại cho Hồ Khiên Dư.

Tắt máy!

Tôi bất chấp tất cả, không cần biết tại sao Lộ Tây không tự mình đi lại muốn gọi điện cho tôi, bảo tôi đi, lại càng không cần biết tại sao Lộ Tây biết việc này.

Tôi chỉ có thể khản giọng kêu lái xe: “Đi nhanh lên! Nhanh lên!!!”

Vùng ngoại thành kẹt xe nghiêm trọng, đường xá chật như nêm, tôi nghe thấy chính mình hướng lái xe hét lên: “Có đường khác hay không?!”

“Đây là kẹt xe bình thường, rất nhanh thông, nhiều nhất là 5 phút.”

Lái xe trần an tôi.

Tôi dường như sắp điên rồi, bất chấp tất cả, xuống xe, xuyên qua dòng xe cộ tấp nập lao về phía trước.

Mắt cá chân đau như có rất nhiều mũi kim châm vào xương. Tôi ném giày cao gót, vọt qua lề đường.

Tiếp tục chạy.

Tóc bay loạn che khuất tầm mắt.

Rốt cuộc chạy đến đại sảnh khách sạn, trong đầu tôi chỉ có con số 3918, 3918, 3918 ...

Thang máy còn chưa xuống, tôi chờ không kịp, hung hăng đập bằng số. Những người xung quanh đem con mắt tò mò quay sang nhìn tôi.

Tôi không thêm để ý. Nỗi sợ hãi chưa bao giờ có vậy chặt lấy tôi.

Tôi lo lắng cho kẻ thù của mình, một người đáng hận đáng chết, đáng bị nguyên rủa.

Ngẫm lại thật buồn cười.

Nhưng tôi cười không nổi. Tôi sợ hãi, sợ những gì tôi nguyên rủa bị linh nghiệm.

Đi vào thang máy, tôi nhìn chăm chăm nhìn bóng mình phản chiếu: mặt đỏ tai hồng, môi lại trắng bệch như tuyết.

Chạy thẳng đến phòng, gõ cửa, tiếng rầm rầm rầm vang lên.

Không ai mở.

Tiếp tục đập, đập lớn hơn nữa.

Nhân viên phục vụ đi qua dừng lại, hỏi tôi có cần giúp đỡ gì không.

Tôi không để ý đến, chuyên tâm đập cửa.

Rốt cục cũng mở.

Hồ Khiên Dư.

Hắn quần khăn tắm quanh hông, tóc ướt.

Nhìn thấy tôi, hắn hoàn toàn hóa đá.

Tôi không chút cố kị, chạy đến, túm lấy cánh tay hắn: “Người đàn bà kia ... Anh, anh, đã động đến cô ta chưa? A? Có hay không?!”

Lúc hắn phản ứng lại, lập tức cười nhạo.

Tôi không hỏi được hắn, bỏ cánh tay ra, vọt vào phòng.

Thẳng đến phòng ngủ.

Người phụ nữ trên giường, không mặc quần áo ...

Thấy một màn này, đầu óc tôi “ầm vang” một tiếng, như có một thứ gì đó, nháy mắt sụp đổ.

Lúc tỉnh táo lại, tôi đã lao về người đàn bà kia, cả người đè lấy, giựt tóc điên cuồng, hét chói tai như điên rồi: “Cô có để cho anh ấy làm gì hay không?”

Người đàn bà đó ở dưới tay tôi hét lên, đập đá lung tung.

Một đôi tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy thắt lưng, đem tôi từ trên giường ôm lấy.

“Cô muốn làm gì?”

Người có đôi tay mạnh mẽ ấy hướng phía tôi quát lên. Tôi làm như không nghe thấy, dùng mũi chân lao xuống, một cái tát thật mạnh giáng xuống người đàn bà trên giường.

“Đồ dê tiện!!! Cô hại chết anh ấy!! Cô hại chết anh ấy!!!”

Mảng đến cuối cùng cổ họng tôi ách lại, nói không ra một chữ.

Cánh tay kia rớt cuống cũng buông tôi xuống, hai tay tôi đặt trên thảm run lên không cách nào khống chế được.

Không biết khi nào, có người ngồi xuống trước mặt tôi, “Vi Linh? Vi Linh?”

Tầm mắt tôi mơ hồ ngẩng đầu nhìn. Khuôn mặt người này ở trước mắt tôi rất lớn, trong ánh sáng lập lờ, cùng với khuôn mặt khi tôi ngã cầu thang và khuôn mặt cười nhạo tôi ở cửa phòng vừa rồi, dần hợp làm một.

Tôi xem, đây là Hồ Khiên Dư. Tay hẩn, mặt hẩn, vừa rồi cười nhạo, lúc này quan tâm ...

Tôi chống tay, nhắc người, đứng dậy, đi đến.

Tôi giơ tay bạt xuống, mặt hẩn nghiêng đi.

Tôi gạt nước mắt, trong lòng tự nói với mình: Là chính hẩn muốn chết, không nên tự trách mình. Là chính hẩn muốn chết, không nên tự trách mình...

Một cái tát này, tôi dùng hết sức. Người đàn ông trước mặt này, bây giờ đối với tôi mà nói không khác gì người đã chết.

Tại sao phải tức giận với một người đã chết? Không đáng.

Tôi gạt nước mắt, lướt qua Hồ Khiên Dư, rời đi. Sau đó một giây, hẩn nắm lấy cổ tay tôi.

“Cô có ý gì?” Hẩn hỏi. Giọng nói chậm, rất bình tĩnh.

“.....”

“Luôn luôn như vậy, vô duyên vô cớ chạy đến nhiễu loạn tầm mắt tôi. Lâm Vi Linh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tôi quay đầu, nhìn người đàn bà bị tôi dọa tránh ở một góc, thở sâu, bình tĩnh trả lời hẩn: “Thật xin lỗi, tôi quấy rầy hai người. Tôi lập tức đi.”

Ra khỏi khách sạn, tôi chân đất đi trên đường, chật vật không chịu nổi.

Lâm Vi Linh, hôm nay xem như thực sự gục ngã một lần.

Rốt cuộc tôi đi không nổi, trượt xuống bên đường. Xe cộ như nêm, ánh đèn đường mờ ảo, vô số đèn xe hiện ra trước mắt. Dần dần, tôi tỉnh táo lại.

Một lần nữa đứng lên, đi về phía trước.

Về nhà, gọi điện thoại cho Lộ Tây.

Trong lòng tôi vẫn nghi ngờ.

Tại sao chồng cô ấy cùng phụ nữ không đứng đắn đặt phòng, cô ấy không tự mình đi ngăn cản mà lại đem sự việc nói cho tôi biết?

Mà cô ấy, làm thế nào lại biết người đàn bà kia có bệnh?

Điện thoại không thông. Lộ Tây không chịu nghe máy. Mấy cuộc đầu, có tiếng thông báo máy bận, tiếp tục gọi, đến cuối cùng, Lộ Tây tắt máy.

Thật hiển nhiên, Lộ Tây muốn trốn tôi.

Tôi cúp máy, một lần nữa ấn số điện thoại, trước mắt đại khái không thể liên lạc với Lộ Tây.

Tôi gọi cho Thác Ni.

Chap 32: Do dự (P10)

Bấm một nửa dây số, tôi dừng lại, nghĩ nghĩ, không dùng điện thoại của mình. Di động của Tiểu Lưu lúc này vừa hay phát huy tác dụng.

Rất nhanh bắt máy.

Tôi không mở miệng, chờ đợi, giọng nói Thác Ni truyền đến: “Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói ông ta dường như là quan tâm.

Đôi điều chỉnh tốt cảm xúc mới mở miệng: “Là tôi, Lâm Vi Linh.”

Đầu kia lập tức lâm vào trầm mặc, đợi không thấy Thác Ni đáp lời, tôi suy nghĩ một lát hỏi: “Tại sao làm như vậy?”

“Lâm tiểu thư, tôi không rõ ý của cô.”

“Vậy thì tôi sẽ nói rõ: Vì sao ông phái người giám sát tôi?”

“Lâm tiểu thư, xin cô dùng từ cẩn thận chút. Tôi làm như vậy không phải “giám sát” mà quan tâm đến nhân viên của mình.”

Tôi cười nhạt, hỏi lại: “A? Vậy sao?”

“Đương nhiên.” Ông ta đáp.

Đoạn đối thoại đến đây lâm vào ngõ cụt.

Ông ta vòng vèo, tôi cũng không có cách. Ông ta có thể phái Tiểu Lưu giám sát tôi, trước kia cũng có khả năng cài người bên cạnh tôi.

Thư ký của tôi? Thác Ni cũng mua được cô ta? Trước kia tôi mang thai vẫn là cô ta theo tôi đi kiểm tra. Quả thực nếu như vậy, báo cáo kiểm tra sản phụ gửi cho Hồ Khiên Dư, khả năng chính là “kiệt tác” của Thác Ni?

Thác Ni muốn quan hệ của tôi cùng Hồ gia hoàn toàn lật mặt? Làm như vậy đối với ông ta có lợi gì?

Chuyện ngày hôm nay, có phải hay không Thác Ni cho Lộ Tây biết? Hoặc, đây lại là một cái bẫy của Thác Ni?

Nghĩ đến đây, tôi lắc đầu: Không đúng. Giả thiết này không có khả năng. Thứ nhất, lời Lộ Tây không thể tin hoàn toàn, tôi cũng không thể khẳng định người đàn bà kia thực sự nhiễm HIV. Nếu Lộ Tây yêu Hồ Khiên Dư, cô ấy sẽ không mạo hiểm tính mạng của hân. Nếu cô ấy không yêu, cô ấy tuyệt đối sẽ không gọi điện bảo tôi đi ngăn cản.

Huống hồ, Lộ Tây cùng Thác Ni thế nào lại còn liên hệ?

Thứ hai, nếu thật sự Thác Ni muốn Hồ Khiên Dư phải chết, chắc chắn sẽ không tiết lộ tin tức này ra ngoài.

Còn cả Lý Mục Thần, người này xem ra cũng không phải là toàn tâm toàn ý với tôi. Anh ta bị Thác Ni mua chuộc? cho nên mới làm bộ thay tôi thuê người hầu, để tôi ở trong nhà mình dưỡng bệnh?

Suy nghĩ, đầu lại đau.

Có đôi khi, tôi thực sự muốn đem những vấn đề đó mang đến trước mặt bọn họ mà chất vấn.

Không cần một mình vọng tưởng, phỏng đoán.

Nhưng trước mắt tôi vẫn phải ngu ngốc tự nói với chính mình: Tạm thời không thể lật mặt với Thác Ni.

Tôi day day thái dương: “Thôi được, tổng giám đốc, bây giờ bệnh của tôi đã khỏi hẳn, tôi muốn quay về Hongkong, bắt đầu công việc.”

Tôi đưa ra yêu cầu.

Thác Ni lần này bị tôi bắt được, cho dù ông ta không thừa nhận, nhưng một điều kiện nhỏ thế này, tôi nghĩ ông ta không có lý do gì để từ chối.

Quả nhiên, đầu điện thoại bên kia im lặng trong chốc lát, Thác Ni đồng ý: “Được. Một tuần nữa, tôi sẽ để cô quay lại công tác.”

“Tại sao muốn tôi chờ một tuần?” Tôi không khỏi nghi ngờ.

Mỗi một câu của Thác Ni tôi đều phải cẩn thận đề phòng, sợ lại rơi vào bẫy.

Đáng tiếc, Thác Ni cũng không nói cho tôi biết nguyên nhân, chỉ bảo: “Một tuần mà thôi, không cần gấp như vậy.”

Nghe đến đây, tôi không thể nào tiếp tục hỏi.

Buổi tối hôm nay, một đêm thức trắng. Tôi ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không có cách nào ép mình đi vào giấc ngủ.

Mơ mơ màng màng nghĩ đến Hồ Khiên Dư, tôi nhắc chính mình: Nếu hẳn nhiễm bệnh, tuyệt đối là tự làm tự chịu. Chỉ là lương tâm tôi bất an, cảm thấy đáng thương một mạng người mà thôi.

Tự an ủi như vậy, nhưng trong lòng vẫn khó chịu như trước. Tôi đem tất cả những nguyên nhân mất ngủ quy cho là chân mình đau.

Mất cá chân của tôi sưng to, thực sự rất đau. Tôi đứng lên, đi tìm tuýp thuốc giảm đau kia.

Thuốc hiệu quả rất tốt, nhanh chóng đỡ sưng, cảm giác nhức nhối cũng kìm lại, nhưng trở về phòng tôi vẫn không thể nào ngủ được.

Mở to mắt nhìn sàn nhà.

Lại đứng lên một lần nữa - tôi biết mình phải làm gì. Tôi gọi điện thoại tìm đến công ty thám tử tư tôi đã từng hợp tác.

Lúc này là rạng sáng nhưng như những lần trước rất nhanh có người nhắc máy.

Đầu óc tôi bộn bề nhiều việc, lại bị chuyện của Hồ Khiên Dư làm cho phiền loạn, nên mới quên mất việc này: có thể thuê thám tử điều tra Hồ Khiên Dư, Lộ Tây, Thác Ni, tất nhiên còn có cô diễn viên hạng hai kia.

Điều tra hành tung của Trương Hoài Niên cùng với điều tra vụ ngoại tình của Hoàng Hạo Nhiên trước đây cũng là bởi nhờ công ty thám tử tư này. Từng có hai lần hợp tác, đối với hiệu suất làm việc của họ, tôi đặc biệt yên tâm.

Gọi xong cuộc điện thoại, lòng tôi nhẹ đi một chút. Nhưng không hiểu vì sao, tuy vậy tôi vẫn không tài nào ngủ được? Trong đầu luôn nhớ lại khuôn mặt Hồ Khiên Dư, không chú thay đổi, vẫn là ánh mắt buồn bã đó, hỏi tôi: “Cô có ý gì? Luôn như vậy vô duyên vô cớ chạy đến nhiễu loạn tâm trí của tôi. Lâm Vi Linh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Đêm dài yên tĩnh, giờ phút này, tôi hỏi chính mình: Lâm Vi Linh, rốt cuộc mày muốn làm gì?

Lại nghĩ đến người phụ nữ trần trụi nằm ở đó, trái tim nhói đau.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi yêu người đàn ông này.

Nhưng yêu thì sao. Đối diện với một số người, giá của tình yêu ... rất rẻ.

Đối với Vương Thư Duy, tôi cũng đã từng có cảm giác hỗn loạn như vậy. Có lẽ, đó là yêu, tôi không dám xác định, nhưng cái tôi có thể xác định là: chỉ qua một ngày, tôi và Vương Thư Duy có thể trở thành hai người xa lạ.

Đối với một người đàn ông không đáng để yêu, cái tôi có thể làm chỉ là buông tay. Vấn đề là thời gian mà thôi.

Tôi hướng về phía hư không cười một cái, an ủi chính mình: Mày nhất định làm được.

Lúc Diêu Khiêm Mặc gọi điện cho tôi, đúng là bữa sáng.

Tôi đang đọc báo.

Báo thứ sáu, tin tức giải trí đầu tiên, chính là Hồ Khiên Dư cũng ngôi sao hạng hai kia oanh oanh liệt liệt. Paparazi mất rất nhiều công sức điều tra được, ngân phiếu ngôi sao kia dùng để shopping, kí tên Hồ Khiên Dư, tất cả đều bị phơi bày.

Đương nhiên, Lộ Tây cũng không thoát khỏi bị nhắc đến. Tầm ảnh dù mơ hồ nhưng cũng để để người ta thấy rõ cô ấy thần sắc ảm đạm mệt mỏi.

Về Lộ Tây, có bao nhiêu người thán than: Lấy một người trắng hoa như vậy, nhất định là bất hạnh.

Không biết đối với việc này, Diêu gia phản ứng thế nào?

Làm cho người ta nghi ngờ là: chuyện bôi bác như vậy, theo lệ thường Hằng Thịnh sẽ ra mặt ngăn cản tin tức lên mặt báo. Nhưng lúc này, tin tức sao có thể nhanh chóng truyền đi như vậy.

Xem ra, Hằng Thịnh đối với tạp chí lá cải này cũng không thể làm gì hơn.

Không khỏi làm người ta cảm thán: Đôi khi, truyền thông so với những người làm ăn gian trá hô phong hoán vũ còn lợi hại hơn vài phần.

Trong lòng tôi khó chịu. Uống sữa, săn thịt nguội, lật một trang báo, tiếp tục xem.

Tiểu Lưu ở bên bên, cách một khoảng xa.

Tôi uống sữa xong rồi, cô ta mới đi đến, tiếp tục đổ cho tôi một ly.

Tôi không đuổi việc cô ta, cái này không cần thiết. Bây giờ cô ta có giám sát cuộc sống của tôi tôi cũng không lo lắng sợ cô ta biết bí mật gì.

Giữ cô ta bên cạnh, ngược lại có chút an tâm.

Có lẽ, giống ngày trước Hồ Khiên Dư giữ Diêu Khiêm Mặc bên người.

Lúc này, tôi lại nhớ đến Hồ Khiên Dư.

Khó tránh trong lòng ngạc nhiên một trận.

Tôi lắc đầu, xua đi ý nghĩ này.

Làm cho tôi dời lực chú ý là tiếng di động.

Màn hình hiển thị, Diêu Khiêm Mặc.

Diêu Khiêm Mặc liên hệ với tôi rất nhiều lần. Điện thoại riêng, điện thoại công ty đều có. Tất cả tôi đều không tiếp.

Trước kia, Hồ Khiên Dư đã nói cho tôi biết, anh ta đã mất hết quyền lợi ở Hằng Thịnh. Tôi đối với điều này vẫn bán tín bán nghi.

Cho nên, thời gian này tôi vẫn tránh xa Diêu Khiêm Mặc, không muốn cùng anh ta tiếp xúc.

Quyết định sau khi xác định hướng đi sẽ lựa chọn có nên dùng Diêu Khiêm Mặc này không.

Những hợp đồng lúc trước Diêu Khiêm Mặc gửi cho tôi, trong đó có một phần đã hết hạn. Chứng tỏ, những thứ này đều là hợp đồng giả.

Hành vi của Diêu Khiêm Mặc, tôi cũng không rõ.

Anh ta rốt cuộc giúp ai? Không phải tôi, cũng không phải Hồ Khiên Dư. Chẳng lẽ là Diêu gia? Nhưng phá tôi, biến tất cả quyền lực về tay Hồ Khiên Dư – một kẻ không hề yêu em gái mình, Diêu Khiêm Mặc này, căn bản cũng không phải vì Diêu gia mà tính toán.

Lúc này, anh ta gọi điện, tôi lo lắng một chút.

Nhắc máy.

Việc của Diêu Khiêm Mặc ở Singapore, tôi sẽ không xen vào nữa.

21. Chương 32-03

Chap 32: Do dự (P11)

“Cuối cùng em cũng nhắc máy, anh không phải nên cảm tạ Thượng Đế?” Anh ta nói giỡn.

“Nghe giọng của anh xem ra rất vui vẻ.” Tôi châm chọc.

“Đúng là rất vui vẻ,” Anh ta đột nhiên nghiêm giọng lại, “Đã lâu không nghe thấy giọng nói của em, nhớ thật.”

Vòng vo một hồi, tôi không muốn đuổi bắt cùng vị Diêu thiếu gia này, liền trực tiếp: “Nói đi, có chuyện gì?”

“Xem ra trí nhớ em không tốt lắm. Hiện tại chúng ta là quan hệ hợp tác.”

Giọng nói tôi chậm rãi: “Xin lỗi, quan hệ hợp tác của chúng ta đã bị giải trừ.”

Anh ta như nghe được chuyện cười: “Em có thể đơn phương quyết định?”

“Anh cho như vậy cũng được.” Tôi không muốn cùng anh ta phân cao thấp.

“Bồi thường hợp đồng, cái này em có biết?” Giọng nói Diêu Khiêm Mặc dè dặt.

Đe dọa tôi?

Tôi cười: “Chúng ta kí hợp đồng? Hình như không có?”

Diêu Khiêm Mặc cuối cùng không làm ra vẻ, hỏi ngắn gọn: “Nói cho anh nguyên nhân.”

“Không có nguyên nhân. Tôi không tin anh.”

“Có lẽ chúng ta hẳn nên gặp mặt nói chuyện.”

“Không cần.”

Nói xong, cúp máy.

Mỗi ngày tôi đều thu được báo cáo từ bên công ty thám tử.

Đáng tiếc, bên đó nói cho tôi iết, Thác Ni vẫn ru rú trong nhà, không thể tra ra hành tung.

Người phụ trách bên đó còn hỏi tôi: Có cần cái thiết bị nghe lén hay không?

Tôi từ chối. Chưa đến thời điểm nghiêm trọng như vậy. Chờ tôi trở lại Hongkong, nếu Thác Ni còn không có động tĩnh gì sử dụng cũng không muộn.

Mà Lộ Tây, tôi cũng không cần tìm người theo dõi. Toàn bộ paparazzi trong thành phố đều nhanh chóng theo sát vị cô dâu mới này, không buông tha một chút dù chỉ là những tin tức vặt vãnh.

Về phía Hồ Khiên Dư, bận rộn công tác ở Hàng Thịnh, còn tiếp tục phong lưu, hàng đêm ăn chơi sa đọa cùng người đàn bà kia.

Báo cáo vài ngày liền không có một chút tiến triển.

Mà lời hẹn một tuần giữa tôi và Thác Ni cũng đến, hôm sau tôi có thể trở về Hongkong.

Một ngày này, buổi chiều muộn, công ty thám tử điện tối, báo cáo lại tin tức mà buổi sáng tôi đã nhìn thấy trên báo, tin tức về Lộ Tây.

Cả tối tôi đều đi mua sắm, lúc này đang ở phòng thử đồ.

Gần đây, tôi mua rất nhiều, đi dạo phố cũng chiếm kha khá thời gian.

Thật sự bởi tôi không thể ở nhà.

Tôi sợ, trong gian phòng kia cũng có máy nghe lén.

Tôi đem quần áo vừa chọn được ném sang một bên, nghe những lời thông báo của bên kia, không kiên nhẫn nói: “Tiến triển việc này hơi chậm thì phải.”

“Xin lỗi,” Anh ta nhận lỗi, dừng một chút, tiếp tục, “Hôm nay tôi phát hiện một chuyện rất kì lạ.”

“Sao?” Tôi tò mò, rốt cuộc cũng có chuyển biến?

“Ngoài chúng tôi ra, còn có người khác theo dõi Hồ Khiên Dư.”

“Cảnh sát?”

“Không, là tư nhân. Hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa, biểu hiện của Hồ Khiên Dư cũng rất lạ, tựa như ...”

Tôi không chịu nổi anh ta cứ ngập ngừng nói một nửa, hô hấp dồn dập chờ anh ta tiếp tục.

“Dường như Hồ Khiên Dư biết có người theo dõi mình, làm bộ diễn trò.”

“.....”

“Ví dụ như bây giờ, anh ta cùng Hứa Mạn Ny ở trong xe, chúng tôi đi theo sau. Hắn thì hứng trí không ít, dẫn theo chúng tôi đến vườn hoa.”

.....

Tôi nghe không rõ ràng, đến cuối cùng chỉ có thể nói: “Tiếp tục theo dõi, điều tra xem còn có ai theo dõi Hồ Khiên Dư. Nếu có kết quả, báo cho tôi biết.”

Cúp điện, tôi còn có việc bận. Dùng điện thoại lên mạng xem tin tức Châu Âu.

Vụ án của Trương Hoài Niên rất nghiêm trọng. Chắc Hồ Hân cũng sẽ lo lắng!

Tưởng tượng bộ dáng Hồ Hân cuống lên quả thật thú vị.

Đương nhiên tôi cũng không quên chú ý đến những hợp đồng của Hằng Thịnh ở hải ngoại.

Lúc về nhà, đã là đêm khuya.

Bởi vì trên tay xách đầy túi, tôi chỉ có thể ấn chuông để Tiểu Lưu ra mở cửa.

Tôi còn chưa kịp vào nhà, Tiểu Lưu đã nói cho tôi biết: “Lâm tiểu thư, có khách.”

Tôi đem tất cả giao cho cô ta, xuyên qua hành lang, chưa đến phòng khách đã thấy được trên ghế, một vị khách ngồi ngay ngắn.

Cả người Diêu Khiêm Mặc tựa bên sofa, nhìn thẳng tôi khoát tay cười: “Hello!”

Nếu anh ta đã tự mình tìm đến cửa, tất nhiên tôi sẽ tiếp đãi.

Dẫn Tiểu Lưu mang hai ly café lại.

Nhấp một ngụm, tôi nhìn phía anh ta: “Tôi không thể không khen anh rất lợi hại.”

“Lợi hại? Chỉ là do anh tìm được nhà mới này của em?”

Tôi lắc đầu, ánh mắt anh ta vẫn cười, làm cho người ta có một cảm giác bất an, “Không chỉ vậy. Tiểu Lưu để cho anh vào, võ mồm cũng dùng không ít đi.”

Giọng nói tôi trào phúng, anh ta lại làm như không nghe thấy, cười cười: “Em đã quên nghề của anh sao?”

Nghề? – tôi nghĩ một chút, phản ứng lại – Đúng vậy, luật sư, hẳn là đều miệng lưỡi khó lường, làm sao không thuyết phục được người khác?

Tôi nghiêm mặt: “Nói vào việc chính đi. Đã muộn rồi, tôi muốn đi nghỉ.”

“Em bỏ qua anh, phá hủy hợp tác giữa hai chúng ta, không phải nên cho anh một lý do thuyết phục?”

Tôi nhún vai như không có gì: “Tôi đã nói rồi, tôi không tin anh.”

Anh ta vẫn cười, nhưng nụ cười có chút lạnh: “Lý do này cũng không thể thuyết phục anh. Hãy đổi một lý do khác đi.”

Tôi nhìn Diêu Khiêm Mặc chăm chú hồi lâu.

Cuối cùng quyết định nói: “Những hợp đồng anh đưa cho tôi đều là giả. Hơn nữa, tôi cũng biết anh bị Hồ Khiên Dư gạt ra khỏi quyền lực trung tâm của Hằng Thịnh. “Lừa đảo”, lý do này đã đủ chưa?”

Anh ta trầm mặc một lúc. Bộ dáng cam chịu, như tự hỏi:

“Hợp đồng là thật.”

Giọng nói anh ta rất thật, không giống như bộ dáng lưu manh của mình.

“A ... Anh không phải là ngốc.” Tôi bật cười ra tiếng, “Công trình trong hợp đồng này đã khởi công. Nhưng không phải do Hằng Thịnh thi công như đã kí kết.”

“Không thể nào.” Anh ta nhếch mi, ánh mắt sáng ngời, bắt đầu nhìn tôi.

Tôi dịch người, cố ngồi cách xa anh ta một chút: “Tin tôi đi, không chỉ vì những tin tức này, mà cái chính là tôi không tin anh. Đó mới là lý do.”

“Anh sẽ điều tra ra, ai ở giữa làm trò này.”

“Vậy anh cứ từ từ điều tra, hôm sau tôi sẽ về Hongkong, anh điều tra được cái gì cũng không liên quan đến tôi.”

Thấy tôi nói phải trở về Hongkong, sắc mặt Diêu Khiêm Mặc cứng lại, có chút trắng bệch, nhìn tôi, “Về ... Hongkong?”

Tôi không nghĩ cùng anh ta dây dưa nhiều, làm tư thế mời: “Anh có thể đi rồi.”

Anh ta đột nhiên lao đến, tay đặt ở vai tôi: “Ai cho em về Hongkong? Ngày mai? Tại sao lại là ngày mai?”

Nhớ lại, đây là lần đầu tiên tôi thấy Diêu Khiêm Mặc không thể khống chế được mình.

Tôi nhất thời ngạc nhiên, tay anh ta mạnh mẽ chuyển qua tay tôi, xiết mạnh, “Vài ngày nữa hãy đi.”

“Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi.” Tôi vừa nói vừa kéo tay anh ta ra.

“Quả thật anh bị Hồ Khiên Dư cắt đứt quyền lợi. Sở dĩ không nói cho em là vì lo lắng em sẽ đối với anh do dự về quyết định hợp tác giữa chúng ta.”

Tôi đứng lên, lui về phía sau từng bước, để anh ta không thể động vào mình: “Anh đều biết rồi, chắc không còn gì để nói? Mời anh về cho!”

Anh ta cũng đứng lên, tôi nghĩ anh ta muốn tiến đến, theo bản năng lui về, nhưng Diêu Khiêm Mặc không có, anh ta đứng tại chỗ không hề động: “Anh còn chưa nói xong. Anh có thể nói cho em biết, hợp đồng này là hoàn toàn chính xác. Anh không hiểu tại sao Hồ Khiên Dư lại có thể vi phạm kí kết, không tham gia xây dựng công trình, như hợp đồng này quả thật đã ký đúng như thế.”

Nói xong tất cả, anh ta cẩn thận nhìn tôi. Cái nhìn này làm tôi không thoải mái, có chút rung mình.

Tôi mở miệng, đang định nói, Diêu Khiêm Mặc lại đột nhiên quay người, nhanh chóng rời đi.

Nhìn ra phía ngoài, bởi vì tiếng đóng cửa của anh ta mà đèn cảm ứng sáng lên, tôi nhất thời có chút thất thần.

Lúc phục hồi lại, cửa đã đóng, không khỏi gõ gõ đầu mình: Tôi làm sao vậy? Vừa rồi có một khắc, tôi dường như đã tin lời Diêu Khiêm Mặc?

Tôi ra lệnh cho mình không cần nghỉ nhiều. Thời gian cấp bách, tôi cũng tự biết mình không được lo lắng. Tôi đến thư phòng, đem một ít tư liệu của Hoàn Cầu sửa sang lại, đã qua 0 giờ.

Hôm nay mệt mỏi, chắc tôi có thể ngủ tốt.

Tiểu Lưu mang đến cho tôi một chén sữa nóng. Sự xuất hiện của cô ta chắc chắn có chủ ý khác, nhưng nhiều ngày ở chung như vậy, với cô ta, cũng không phải là không thoải mái.

Tôi uống xong sữa, vào phòng ngủ, khóa cửa phòng.

Pha nước tắm rửa, sau đó chuẩn bị ngủ.

Nghĩ đến việc sắp trở về Hongkong, mạch máu tôi cũng hưng phấn đến mức căng lên. Singapore, luôn luôn là nơi làm cho người ta không làm nổi dù chỉ là một việc nhỏ.

Hoàn Cầu ở Hongkong mới là cơ hội tôi chuyển bại thành thắng.

Thác Ni đến bây giờ còn như vậy là bởi ông ta tưởng tôi cái gì cũng không biết. Hậu quả việc khinh địch quả thực rất nghiêm trọng.

Tôi cầm khăn mặt, một bên lau tóc, bên rời khỏi phòng tắm.

Còn không kịp bước ra đến cửa, tôi liền dừng lại.

Trước mặt tôi, là Diêu Khiêm Mặc.

Tôi phản xạ có điều kiện lui về phía sau, một tay giữ chặt khăn tắm trên người, tay kia một lần nữa đặt lên cửa phòng tắm.

Diêu Khiêm Mặc bước nhanh, tay dè lại cửa ngăn không cho nó đóng lại.

“Lâm tiểu thư, xin lỗi.”

Anh ta vừa nói xong, tôi liền cảm giác sau gáy nhói đau.

Ngay sau đó, cả người tôi lập tức tê dại, trước mắt mờ đi, một giây trước khi ngã xuống, bị Diêu Khiêm Mặc đỡ lấy.

Anh ta cúi đầu, gương mặt tiến đến, khoảng cách rất gần.

Ý thức cuối cùng của tôi, là tiếng Diêu Khiêm Mặc trầm thấp: “Đây là trả giá vì đã vi phạm sự hợp tác giữa chúng ta.”

Sau đó tôi hôn mê.

Chap 32: Do dự (P12)

Lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đang ở một chỗ lạ, ngoài miệng dán băng dính, không thể nói chuyện.

Nhìn quanh bốn phía mới phát hiện thì ra bị nhốt trong xe.

Tôi ngồi ở phía sau, chân tay bị trói, đối với ghế trước có một vách ngăn bằng thủy tinh đen, cũng không hiểu phía trước có người hay không.

Tôi cúi đầu nhìn người mình, không phải chiếc khăn tắm trước mà là âu phục của mình, coi như chính tề.

Lúc này, một bên cửa bị mở ra, Diêu Khiêm Mặc xuất hiện.

Anh ta nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Yên tâm, anh chỉ giúp em đổi quần áo, không mảy may động vào em.”

Ngay lúc đó, từ phía sau anh ta truyền đến một tiếng tức giận: “Khách khí làm gì với loại phụ nữ này?!”

Không hiểu vì sao, mắt tôi nhòe đi, không thể nhìn rõ, hồi lâu sau mới nhận ra người này: Hoàng Hạo Nhiên.

Hoàng Hạo Nhiên còn dẫn thêm người, anh ta mệnh lệnh: “Kéo nó xuống xe.”

Hai tay Diêu Khiêm Mặc đặt trước ngực, đứng tại chỗ. Anh ta nhìn tôi, sau đó tầm mắt thản nhiên chuyển về phía sau nói với Hoàng Hạo Nhiên: “Lâm tiểu thư là khách tôi mời đến, đối với cô ấy khách khí một chút.”

Nói xong, Diêu Khiêm Mặc ngăn người phía sau lại, chính mình cúi nửa người vào xe.

Tay anh ta vòng ra phía sau ôm lấy tôi.

Tôi phần hân phần hân nhìn khuôn mặt tươi cười đến mức giả dối này, muốn mắng ra tiếng nhưng bất đắc dĩ miệng không thể nói.

Diêu Khiêm Mặc ôm tôi, vừa đi vừa cúi đầu, liếc nhìn một cái, tiếp tục nụ cười đáng ghét: “Muốn mắng anh?”

Tôi nhàu mày, quay đi chỗ khác.

Anh ta cười ra tiếng, lồng ngực rung lên truyền đến tôi: “Yên tâm, chờ khi đến nơi, anh cho em mắng thỏa thích.”

“Nơi” trong miệng Diêu Khiêm Mặc là một kho hàng phía tây bến cảng.

Lúc này là rạng sáng, xung quanh bốn phía không người.

Ven đường, tôi nhìn thấy số hiệu kho hàng, kinh ngạc, mắt chăm chăm nhìn bảng hiệu, tầm mắt không chịu di chuyển. Tất cả những kho hàng này cũng một mã, tôi nhớ rõ tất cả chuỗi mã này, tất nhiên cũng nhớ rõ chủ sở hữu của nó.

Hà Vạn Thành.

Diêu Khiêm Mặc theo ánh mắt của tôi cũng nhìn về bảng hiệu. Một thoáng sau, sắc mặt lạnh xuống mở miệng: “Em luôn luôn nhìn thấy thứ không nên nhìn.”

Giọng nói anh ta thâm trầm, tôi khẽ run lên.

Diêu Khiêm Mặc cười khê, trái lại trấn an tôi: “Kỳ thật Biết cũng không sao.”

Nói xong, bước chân nhanh thêm, tiến vào kho hàng.

Diêu Khiêm Mặc quả thật là người biết giữ chữ tín, sau khi đến nơi, lập tức tháo băng miệng cho tôi.

Anh ta cúi đầu nhìn, chờ tôi mở miệng.

Quả thật tôi muốn thao thao bất tuyệt mà nguyên rửa, nhưng tôi càng nóng lòng muốn biết: “Hà Vạn Thành?”

“.....”

“Hà Vạn Thành là người đứng sau anh?”

Anh ta vẫn như trước không nói lời nào.

Tôi tiếp tục: “Bắt tôi lại đối với các anh có lợi gì?”

Anh ta nhún nhún vai, tiếp tục im lặng.

Tôi hỏi không ra điều gì, tay chân lại bị trói, lúc này thực sự lâm vào khốn cảnh, khó tránh bật cười tự giễu: “Tất cả các người đều là những kẻ hèn, dám làm không dám nhận. Bất cóc một người phụ nữ để làm gì, trên thực tế chỉ là loại không có bản lĩnh ...”

Tôi còn chưa nói xong, Hoàng Hạo Nhiên đã tiến đến giáng cho tôi một cái tát.

Từ lỗ tai truyền đến một tiếng vang.

Cơ thể mất trọng tâm, tôi từ trên ghế té xuống mặt đất.

Diêu Khiêm Mặc ở một bên lạnh mắt nhìn.

“Nhìn xem cô làm thế nào?” Hoàng Hạo Nhiên uất hận, túm tóc tôi, bức tôi ngẩng mặt lên, bàn tay lại định tiếp tục giáng xuống, bỗng nhiên bị Diêu Khiêm Mặc bắt lại.

Tôi mím môi, có mùi máu tươi xộc vào.

Diêu Khiêm Mặc cúi xuống, nắm lấy cằm tôi, dùng đầu ngón tay lau vết máu.

Sau đó, anh ta đứng thẳng dậy, ở trước mặt tôi giơ tay liếm vết máu.

Anh ta tuy giúp tôi, nhưng không nâng tôi dậy, dường như muốn cảm giác đứng từ trên cao nhìn xuống.

Cầu người không bằng cầu mình, tôi nhúc nhích hai tay bị trói ở phía sau.

Khi tay chạm vào mặt đất, tôi đụng đến một viên đá.

Thừa dịp lúc này không có ai chú ý đến mình, tôi đem viên đá cẩn thận dấu trong lòng bàn tay, nắm chặt.

Sau khi liếm xong vết máu của tôi, Diêu Khiêm Mặc cười, nhìn xuống: “Được lắm, anh đã nếm được mùi vị của sự tức giận. Bằng không, mỗi lần đều là em chọc cho anh tức điên, thật không công bằng.”

Viên đá găm vào tay tôi, đau đớn.

Trong lòng căm hận: Diêu Khiêm Mặc cho đến bây giờ hỉ giận không hiện ra mặt, tôi làm sao có bản lĩnh làm anh ta tức giận?

Diêu Khiêm Mặc dăm chiêu nhìn tôi một cái, thu lại ý cười chuyển hướng Hoàng Hạo Nhiên: “Nếu còn muốn chúng ta hợp tác thì đối với cô ấy khách khí một chút.”

Hoàng Hạo Nhiên căm giận, tầm mắt lướt qua bả vai Diêu Khiêm Mặc, hung hăng liếc tôi một cái, sau đó nhìn về phía Diêu Khiêm Mặc giọng đùa cợt: “Cô ta chỉ là loại đàn bà sống kí sinh trên người đàn ông, tôi không thèm so đo.”

Nói xong, nổi giận dùng dưng ra bên ngoài.

Người của Hoàng Hạo Nhiên cũng đi theo. Nhưng họ cũng không hoàn toàn rời đi, tất cả đều canh ở ngoài cửa.

Lúc này, trước mắt tôi chỉ có một mình Diêu Khiêm Mặc. Thoạt nhìn anh ta vô cùng nhân nhã, kéo chiếc ghế dựa ngồi vào bên cạnh tôi: “Tạm thời em an toàn. Nếu kế hoạch tiến hành như dự định, ngày mai sẽ để em đi. Em có thể ở đây trực tiếp đi thuyền đến Hongkong.”

“Kế hoạch gì?” Tôi khó khăn nhìn về phía anh ta.

Cổ tay tôi bị trói bằng rất nhiều tầng băng dính.

Tôi dùng viên đá kiên nhẫn cạy, ngẫu nhiên cứa vào da mình. Đau, nhưng vẫn nhịn được.

Mồ hôi trên trán chậm rãi thấm ra.

Diêu Khiêm Mặc im lặng.

Tôi do dự một lúc lâu, suy nghĩ, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Vậy ... Nếu, “kế hoạch” anh nói không tiến hành như dự định, các người sẽ xử lý tôi thế nào?”

Lần này, anh ta bị câu hỏi của tôi làm cho sững sốt.

Tôi nghĩ anh ta sẽ trả lời, nhưng anh ta vẫn như trước không mở miệng, cúi đầu, nhìn tay mình, trên ngón tay có vết máu khô của tôi.

Trầm mặc một lúc lâu sau, anh ta hỏi lại tôi, “Cho em lựa chọn, thế nào?”

“Đến lúc này Diêu thiếu còn có tâm tình trêu chọc tôi?”

Anh ta từ chối cho ý kiến, tiếp tục: “Đối với em mà nói, cái gì quan trọng nhất? Tình thân, tình yêu, hay là lợi ích bản thân?”

“Tại sao tôi phải trả lời anh vấn đề này?”

“Liên quan đến việc sau này anh sẽ xử lý em thế nào.”

“ ... Lợi ích bản thân.”

“Rất tàn nhẫn.”

Miệng anh ta mĩa mai, ánh mắt lại sáng như đuốc nhìn tôi, trong ánh mắt cất dấu khát vọng, nhưng rốt cuộc anh ta muốn gì, tôi đoán không ra, “Vì sao?”

Tôi hừ một tiếng: “Anh ... cảm thấy hứng thú với vấn đề này?”

Diêu Khiêm Mặc buông tay: “Đương nhiên!”

“Tôi không có người yêu, phương án tình yêu, loại bỏ. Ba mẹ đều đã qua đời, phương án tình thân, cũng loại bỏ.”

“A. ...” Anh ta cười khê mĩa mai, “... Thì ra em hoàn toàn không biết gì cả. Hồ Khiên Dư biết so với em còn nhiều hơn. Thật đáng thương.”

Hồ Khiên Dư? Vì sao nhắc đến người này.

Tôi nóng ruột theo dõi anh ta. Những lời này của Diêu Khiêm Mặc dường như nhắc nhở tôi: Hồ Khiên Dư biết nhiều hơn tôi, mà anh ta, biết còn nhiều hơn Hồ Khiên Dư.

Ngẫm lại, Hồ Khiên Dư cũng giống như tôi, đa số mọi việc đều là phỏng đoán. Hồ Hân cũng không nói cho anh ta điều gì.

Tôi thử: “Vậy anh biết cái gì?”

Anh ta cười rộ lên, liếc nhìn tôi một hồi lâu: “Cái em chọn vừa này, lại thêm một thứ: Ích lợi bản thân, thêm cả anh nữa. Thế nào?”

“Đây không phải một lựa chọn tốt.”

“Em nên suy nghĩ lại. Đây là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi từ chối.”

“Ý kiến của chúng ta dường như luôn luôn bất đồng ...” Anh ta lắc đầu, vẻ mặt tiếc rẻ.

“Tôi tuyệt đối không cùng với loại biến thái như anh làm bạn.”

“Thật sao?” Anh ta vừa cười vừa đứng lên, “Nhưng anh lại đặc biệt muốn ‘làm bạn’ với em.”

Tôi cười khuấy, không để ý tới anh ta.

“Biết không? Lúc anh giúp em thay quần áo đã nghĩ, Hồ Khiên Dư thật không bình thường, lại đem vưu vật như em thả ra.”

Nếu hai tay tôi không bị trói, nhất định tôi sẽ cho anh ta một cái tát thật mạnh vào khuôn mặt tươi cười lúc này.

“Hồ Khiên Dư bình thường hơn anh gấp trăm lần.” Tôi thản nhiên nói, khê cười. Bỏ qua khuôn mặt đáng ghét của Diêu Khiêm Mặc.

Giọng nói dịu đi.

Tôi càng tức giận, Diêu Khiêm Mặc này càng vui vẻ.

“Không quan trọng! Hiện tại hẳn nói không chừng đã bị bệnh không thể chữa khỏi nữa rồi.”

Nụ cười của tôi cứng ngắc. Cánh tay ở phía sau đang cố gắng cắt dây buộc, không tự giác cũng dừng lại

Chap 32: Do dự (P13)

Diêu Khiêm Mặc cẩn thận nhìn, trong chốc lát, ý cười càng đậm, đưa tay vuốt hai má tôi: “Thì ra em đã biết?”

Tôi đang muốn nghiêng đầu né tay anh ta, Diêu Khiêm Mặc lại tiếp tục nói: “Thác Ni đã nói cho em?”

Tôi hoàn toàn cứng đờ.

Nửa ngày mới phản ứng lại, “Thác Ni ...?”

“Ông ta làm như vậy là vì muốn giúp em báo thù. Nhưng anh thấy ... dường như em cũng không vui khi nhìn thấy Hồ Khiên Dư chết thảm.”

Sắc mặt của tôi ở trong mắt Diêu Khiêm Mặc lúc này có lẽ rất suy sụp. Anh ta tươi cười càng đặc ý.

Hiện tại, anh ta cười nhưng dường như lại đau đớn vô cùng: “Lão hồ li đó cũng có ngày tính sai? Ha ha, thú vị.”

Tôi ngửa đầu, nhìn ánh đèn trên đỉnh, nhất thời mông muội.

Có lẽ, tôi là đứa ngu xuẩn mới bị những người này thao túng trong tay.

Gạt tôi, là muốn đoạt lấy trong tay tôi cái gì sao?

Nhưng rõ ràng tôi hai bàn tay trắng, không biết Thác Ni nhìn trúng cái gì?

Tôi không còn chút sức, nhột nhạt hỏi: “Anh, Hà Vạn Thành, rốt cuộc cùng Thác Ni có giao dịch gì? Tại sao lại dính dáng đến tôi?”

Diêu Khiêm Mặc im lặng. Tôi cũng không trông cậy anh ta trả lời.

Trầm mặc hồi lâu, có người tiến vào kho hàng, tôi nghe thấy tiếng bước chân hối hả, từ ngoài cửa vọng đến, càng ngày càng gần, cuối cùng những người đó tiến vào đứng cạnh Diêu Khiêm Mặc.

Tôi quay đầu nhìn, những người vừa vào nói vào tai Diêu Khiêm Mặc gì đó.

Một lát sau, Diêu Khiêm Mặc nhìn tôi, lại nhìn người đó, suy nghĩ, gạt đầu.

Lập tức một lần nữa người đó lại đi ra ngoài, Diêu Khiêm Mặc đứng lên đi đến phía tôi.

Anh ta lấy trong túi ra một ống tiêm đã có sẵn dịch.

Tôi nhìn đến, cả người căng thẳng, nghĩ đến lúc trước ở phòng ngủ, làm cho tôi đau đớn rơi vào hôn mê chắc là cái này.

Quả nhiên, Diêu Khiêm Mặc dừng lại trước mặt tôi. Tôi muốn trốn, nhưng không thể ngăn cản được động tác của anh ta.

Anh ta giơ mũi tiêm lên, hướng về phía sau gáy tôi.

Tay anh ta nâng tôi, miệng nhẹ nhàng nói: “Ngủ một giấc ...”

Tôi sợ hãi kêu lên một tiếng: “Từ từ!”

Lúc này, mũi kim vừa châm vào da, còn chưa tiêm dịch. Diêu Khiêm Mặc dừng lại.

Chỉ một chút nữa thôi dây trói sau tay tôi sẽ đứt.

Tôi hô hấp dồn dập, bắt buộc chính mình phải trấn định lại: “Nếu tôi lựa chọn phương án anh đưa ra, kết quả của tôi sẽ thế nào?”

Trầm mặc.

Không khí xung quanh dường như yên lặng. Xem ra Diêu Khiêm Mặc đang suy nghĩ. Lần này trong lòng anh ta đang cân nhắc, một bên là tôi, một bên ... là gì?

Rốt cuộc, dường như Diêu Khiêm Mặc đã nghĩ thông.

Anh ta nhìn ánh mắt của tôi, chăm chú như tiến sâu vào trong đó. Tới gần.

Lúc này, Diêu Khiêm Mặc giữ lấy cằm, tiến đến, hôn môi tôi.

Đầu lưỡi lập tức tiến vào trong khoang miệng, thăm dò.

Lưỡi của tôi bị anh ta cuốn lấy, nước bọt trong miệng bị anh ta mút vào.

Tôi chỉ cảm thấy ghê tởm.

Diêu Khiêm Mặc khẽ cắn môi tôi, ở chỗ khi Hoàng Hạo Nhiên tát rách ra, day nhẹ.

Tôi thấy anh ta dần dần mê muội, chậm rãi nhắm mắt lại, âm thầm cầu nguyện. Hy vọng Diêu Khiêm Mặc đã ý loạn tình mê.

Bàn tay ở phía sau tiếp tục cắt dây trói. Giấy tiếp theo, đoạn giấy đó đứt làm đôi, tay tôi cuối cùng cũng được tự do.

Anh ta ở trong miệng tôi mê mẩn, được một tác lại tiến thêm một thước, giống như muốn chạy vào cổ họng tôi.

Tôi nhịn xuống cảm giác buồn nôn, tìm cơ hội, chuẩn bị đem ống tiêm hướng Diêu Khiêm Mặc. Trong lòng đếm ngược: 3, 2, 1...

Tay vùng lên, dùng hết sức.

Diêu Khiêm Mặc vào lúc này đột nhiên trợn mắt.

Mắt anh ta khẽ lóe lên, cười, trong nháy mắt bắt được cánh tay tôi. Ống tiêm cách gáy anh ta rất gần, lại không thể chạm đến.

Chỉ khoảnh khắc, kim tiêm bị anh ta cướp đi, bàn tay vừa được tự do, lập tức bị anh ta bắt lấy.

Cả quá trình đó miệng Diêu Khiêm Mặc không hề rời tôi, vẫn khiêu khích cuốn đảo. Âm thanh ướt át truyền đến tai, tôi cảm thấy khuất nhục, rằng nhanh chóng cắn chặt lưỡi anh ta.

Diêu Khiêm Mặc bị đau, ruốt cuộc rời đi.

Anh ta cúi đầu nhìn viên đá, dùng chân đá nó ra xa.

“Em luôn có thể dội nước vào nhiệt tình của anh.” Diêu Khiêm Mặc tiếc nuối quệt môi mình.

Môi của anh ta sưng lên rướm máu. Người đàn ông nhìn có vẻ mảnh khảnh nhu nhược này, sức một chút cũng không nhỏ.

Nghĩ đến môi của tôi, vẫn không khỏi tức giận.

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi: “Có chết cũng để cho tôi chết rõ ràng. Ngủ mà chết, uất ức lắm.”

Diêu Khiêm Mặc cúi đầu, nhìn ống tiêm rơi trên mặt đất: “Anh cũng chỉ có một mũi tiêm này ... Được, anh sẽ khiến cho em mở to mắt mà thấy sự cố chấp của em hại chết mình thế nào.”

Một lúc lâu sau tôi mới biết được, thì ra mình cố gắng dành đến quyền lợi “được tỉnh táo”, cũng không phải sáng suốt.

Sắc trời dần sáng lên, ánh nắng le lói từ bên ngoài chiếu vào.

Diêu Khiêm Mặc rời đi một lần, lúc trở về, nụ cười trên mặt anh ta càng ra vẻ đắc ý.

Người đàn ông này hầu như lúc nào cũng giữ nụ cười trên mặt, nhưng lúc này tôi thấy được nụ cười của anh ta càng đượm. Tựa như thợ săn đang đợi con mồi vào bẫy, giảo hoạt mà tàn nhẫn.

Tiểu nhân đắc chí!

Bên ngoài bây giờ gió thổi mây bay thế nào tôi đều không biết.

Trước kia Thác Ni hẹn tôi thời gian một tuần, dường như cũng không bình thường.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng. Diêu Khiêm Mặc không cho tôi đi, điểm này khẳng định có liên quan đến Thác Ni.

Nhưng là theo tôi, Thác Ni mong cho tôi chết không kịp, Diêu Khiêm Mặc sao có thể lấy tôi ép ông ta?

Sau khi Diêu Khiêm Mặc trở lại kho hàng dường như vẫn như đang chờ đợi gì đó. Cho mãi đến khi nhận được một cuộc điện thoại.

Anh ta nhắc máy, cũng không nói chuyện, một lát sau đưa điện thoại đến bên tai tôi.

Anh ta nói khẽ: “Nói gì đó đi, Vi Linh.”

Từ ống nghe truyền đến một giọng giận dữ: “Diêu Khiêm Mặc! Cậu rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì?”

Lập tức tôi nhận ra giọng nói này, nhất thời hoảng hốt, “Hồ Khiên Dư?”

Bên kia dừng lại, ngay sau đó là một giọng nói hoảng hốt tiến vào tai tôi: “Vi Linh?! Em ở đâu? Nói cho anh biết! Còn có ai ở bên cạnh ...”

Lời của Hồ Khiên Dư tôi không thể nghe hết, Diêu Khiêm Mặc lấy điện thoại khỏi.

Anh ta đi đến một góc, tiếp tục trò chuyện.

Dây thần kinh tôi như căng ra, loạn lên trong lời Diêu Khiêm Mặc.

Anh ta trò chuyện, giọng rất nhẹ nhàng, nội dung lại chỉ làm cho tôi liên tưởng đến chuyện tàn khốc nhất.

“Rất đơn giản, kí hợp đồng kia, tôi lập tức thả người ...”

“... Tôi không sử dụng bạo lực với phụ nữ. Nhưng Hoàng Hạo Nhiên ... Tôi không dám nói trước. Cậu cũng biết, anh ta hận Lâm Vi Linh bao nhiêu.”

“Thật có lỗi, anh bạn ... Đừng nói vậy. Nếu không phải Thác Ni nữa chừng hủy bỏ hợp tác với chúng tôi thì chúng tôi cũng không sử dụng hạ sách này.”

“Muốn trách, thì trách Thác Ni đi ...”

“Cậu nói sai rồi, mạng cô ấy không ở trong tay tôi, mà ở trong tay cậu.”

“... Để xem cậu lựa chọn như thế nào!”

Tôi không biết Hồ Khiên Dư trả lời Diêu Khiêm Mặc thế nào, nhưng từ sau khi nói chuyện, Diêu Khiêm Mặc luôn có bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

Rất nhanh, Diêu Khiêm Mặc cúp máy, trở lại trước mặt tôi. Anh ta cúi người, không khách khí vỗ vỗ mặt tôi: “Nhìn xem trong lòng Hồ Khiên Dư em có vị trí thế nào.”

Tôi hung hăng quay mặt đi chỗ khác: “Anh bắt Hồ Khiên Dư kí hợp đồng gì?”

Anh ta lập tức cười tà, tiến gần đến nhìn tôi: “Em không đoán được?”

“Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần?”

Diêu Khiêm Mặc tiếp tục cười: “Đúng vậy.”

“Anh ta sẽ không ký.”

Diêu Khiêm Mặc lắc đầu, chắc chắn thở dài: “Em xem nhẹ mình ở trong lòng cậu ta rồi.”

“Hồ Khiên Dư trước nay là người xem trọng lợi ích, cùng với em gái anh và nữ ngôi sao kia còn nhập nhằng. Anh ta sẽ không bì một người phụ nữ mà hý sinh.”

Nghe tôi nhắc tới Lộ Tây, biểu tình của Diêu Khiêm Mặc lúc này thay đổi.

Anh ta vẫn để ý đến em gái mình.

Hồi lâu, Diêu Khiêm Mặc đứng thẳng dậy, chậm rãi tránh xa tôi: “Được, vậy để xem là em đoán đúng hay vẫn là anh đoán đúng.”

Một giờ sau, Diêu Khiêm Mặc nhận được điện thoại, tuy rằng chỉ nghe thấy Diêu Khiêm Mặc trả lời, nhưng đại khái cũng có thể đoán được: Hồ Khiên Dư cùng Hà Vạn Thành đàm phán, chậm chạp không chịu ký tên.

Cuối cùng, kết quả là tôi đoán đúng: Hồ Khiên Dư từ chối.

Nhận xong cuộc điện thoại, cơn giận của Diêu Khiêm Mặc không kiềm hãm được, anh ta nóng giận gơ cao tay, dường như hung hăng muốn ném điện thoại, nhưng ở thời khắc cuối cùng, tỉnh táo lại, rút tay về.

Diêu Khiêm Mặc chậm rãi đi đến phía tôi.

Anh ta giữ lấy cằm, làm tôi ngửa mặt lên, nhìn thẳng vào mình.

Đối mặt với tôi, mặc dù anh ta nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng vẫn có một nóm đồng tiền, dương khoe miệng: “Chúc mừng em, rốt cuộc cũng có lần đoán đúng!”

Miệng tôi chưa sót vô cùng, nhưng vẫn như cũ trả về một nụ cười: “Không cần chúc mừng, mạng của tôi cũng không giữ được.”

“Sai.” Anh ta đưa một ngón tay lên chặn lấy miệng tôi, “Em còn một lựa chọn nữa.”

“Là?”

“Anh.” Anh ta chỉ vào chính mình, nghiêm túc nói.

Tôi đùa cợt: “Tôi đối với anh mà nói nhiều nhất chỉ là một công cụ uy hiếp. Anh muốn tôi có lợi ích gì?”

“.....”

“Nói cho tôi biết nguyên nhân, nếu không tôi không chấp nhận.”

Trong mắt anh ta hiện lên một chút cảm xúc gì đó nhưng rất nhanh khôi phục: “Tạm thời không thể nói cho em biết.”

“Khi nào mới được?” Tôi chủ động ngẩng mặt theo dõi Diêu Khiêm Mặc.

“...”

Lại là im lặng.

“... Đợi sau khi Thác Ni trả lời anh một cách thuyết phục, anh mới có thể ...”

Diêu Khiêm Mặc chưa kịp nói xong, tôi cũng chưa kịp hỏi ra miệng ...

Di động của anh ta vang lên.

Anh ta cúi đầu nhìn màn hình, trên mặt kích động.

Nhanh chóng nhắc máy, vội vã hỏi: “Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?”

Nghe như vậy, đôi phương hẳn là Hồ Khiên Dư.

Chap 32: Do dự (P14)

Không biết Hồ Khiên Dư nói gì, sắc mặt Diêu Khiêm Mặc thoáng trầm xuống. Anh ta sững sốt một lát, lập tức quay đầu nhìn.

Tôi theo tầm mắt Diêu Khiêm Mặc hướng ra phía cửa.

Hồ Khiên Dư bước vào, một bên gọi điện thoại, một bên hướng tôi và Diêu Khiêm Mặc đi tới.

Rốt cuộc, đợi cho khoảng cách đủ gần, tôi rốt cuộc có thể nghe rõ Hồ Khiên Dư nói: “Tôi thích giáp mặt nói chuyện.” Hồ Khiên Dư nói xong, cúp máy. Lúc này, hắn đi tới trước mặt Diêu Khiêm Mặc.

Hai thủ hạ của Hoàng Hạo Nhiên đi theo sau Hồ Khiên Dư, áp giải hắn lại. Hai người này đối với Hồ Khiên Dư coi như khách khí, không có giữ tay hắn.

Diêu Khiêm Mặc ngẩn người, thu điện thoại di động, nguyên bản vẻ mặt lạnh lùng, lúc này toan cười: “Có thể tìm đến nơi này. Lợi hại.”

Hồ Khiên Dư cũng cười, vòng qua Diêu Khiêm Mặc đi đến phía tôi.

“Có bị thương không?”

Tôi lắc đầu.

Hắn nhắm mắt. Tôi nghe thấy hắn thở phào một hơi.

Giọng nói Diêu Khiêm Mặc lại vang lên: “Giáp mặt đàm phán cũng tốt, miễn cho bên trung gian có sai sót gì. Thế nào? Hợp đồng đã xem qua? Có cái gì không hài lòng nói ra, tôi sửa.”

Lời này, Diêu Khiêm Mặc nói rất tử tế, nhưng sau đó, giọng nói trở nên cực kì sắc lạnh; “Nhưng, hợp đồng này, cậu nhất định phải kí.”

Hồ Khiên Dư nghe vậy, xoay người, đối diện Diêu Khiêm Mặc: “Muốn cũng được. Nhưng trả lời tôi một chuyện.”

Diêu Khiêm Mặc cười hừ, quay đầu nhìn tôi: “Hai người thật giống nhau. Tất cả đều muốn tôi giải đáp nghi vấn.”

Hồ Khiên Dư không để ý, tiếp tục: “Cậu bây giờ đứng về phía ai? Thác Ni? Hà Vạn Thành? Theo tôi biết, Thác Ni và Hà Vạn Thành đã ngừng hợp tác.”

Diêu Khiêm Mặc không nói lời nào.

Hồ Khiên Dư cũng không truy vấn, dừng một chút, nói: “Tôi đoán cậu muốn có cổ phần trong Hằng Thịnh, vì vậy về phía Thác Ni tranh công. Nhưng, gần đây Thác Ni đột nhiên đình chỉ tất cả các hoạt động chống phá Hằng Thịnh. Từng là bạn bè, còn nữa, làm em rể của cậu tôi nhắc nhở một câu, đừng đi sai đường. Người đi sai đường không có kết cục tốt.”

Dường như Diêu Khiêm Mặc bị hỏi đúng chỗ đau, nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn cậu, ở trong hoàn cảnh này mà kiêu ngạo như vậy ... Cũng không phải là tốt đâu.”

Nói xong từ một tên thủ hạ của Hoàng Hạo Nhiên, nháy mắt lấy ra một khẩu súng.

Họng sung đặt ở thái dương Hồ Khiên Dư, Diêu Khiêm Mặc lười nhác nói: “Tôi cũng nhắc nhở cậu một câu: Người kiêu ngạo, cũng không có kết cục tốt.”

“Hồ Khiên Dư!”

Tôi kinh hãi, muốn chạy đến, lại bị buộc ở trên ghế. Tôi lo lắng từng bước nhích về phía hắn.

Lúc này, Hồ Khiên Dư đột nhiên đưa hai tay lên, cầm lấy báng sung.

Hắn đem họng súng từ thái dương chuyển qua mi tâm, nhìn thẳng vào Diêu Khiêm Mặc: “Nếu cậu nổ súng, cậu sẽ hai bàn tay trắng. Nhớ kĩ điều này.”

Trán tôi đầy mồ hôi, từng giọt chảy vào trong mắt, đau xót. Tôi cắn răng, khổng chế mình không được run rẩy.

Trầm mặc, trầm mặc ... Tất cả dường như tan trong sự trầm mặc này.

Cuối cùng, Diêu Khiêm Mặc rút súng lại.

Anh ta đem tấc giận nuốt vào trong: “Sớm hay muộn cậu cũng sẽ chết, tôi không cần lãng phí một viên đạn, còn làm ô uế tay mình. Tôi chỉ cần Hằng Thịnh, về phần mạng của cậu, tạm thời giữ lại.”

Hồ Khiên Dư liếc nhìn tôi một cái, dường như với thái độ sợ hãi vừa rồi thực vừa lòng.

Sau đó mới nhìn về phía Diêu Khiêm Mặc: “Nói thật cho cậu biết, quyền xử lý cổ phần của Hằng Thịnh ở trong tay mẹ tôi. Chữ kí của tôi, không có hiệu lực pháp luật.”

Tôi ngạc nhiên.

Hồ Hân? Làm sao có thể?

Hằng Thịnh không phải vẫn công bố với bên ngoài: Hồ Khiên Dư là người nắm trong tay số cổ phần lớn nhất của Hằng Thịnh sao?

Diêu Khiêm Mặc kinh ngạc không khác gì tôi. Chỉ thấy bả vai anh ta run lên, tầm mắt trong phút chốc từ khẩu súng di chuyển đến mặt Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư đối với sự chú ý của Diêu Khiêm Mặc làm như không có: “Có lẽ, cậu lên nghe lời đề nghị của tôi: Để tôi tại, thả cô ấy đi.”

Diêu Khiêm Mặc trừng mắt, lập tức dụi đi, cười nhạt: “A ... Nếu tôi nhớ không lầm, rạng sáng này tôi đã cho người đem tin tức ngôi sao kia bị HIV báo cho giới truyền thông.”

Anh ta dừng lại một chút, dường như đang đợi phản ứng của Hồ Khiên Dư.

Tôi ở một bên nghe, tim lập tức đập nhanh từng hồi.

Nhưng Hồ Khiên Dư mặt không chút thay đổi, ánh mắt cũng không chuyển.

Hắn phản ứng kì quái như vậy, tại sao?

Tôi nhìn hắn, cảm thấy vô cùng lo lắng. Người đàn ông này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Tính mạng của mình mà hắn lạnh nhạt như vậy sao??

Diêu Khiêm Mặc cũng nghi hoặc: “Thế nào? Ban đối ngoại Hằng Thịnh chưa thu được tin tức sao? Sáng nay trên mặt báo không hề có tin tức này ... Đừng nói với tôi là bên cậu ra mặt ngăn cản?”

“Tôi biết.” Hồ Khiên Dư thoải mái trả lời.

Tay tôi bị trói cùng một chỗ xiết chặt lại, móng tay găm vào da thịt đau đớn, giúp tôi giữ bình tĩnh.

Diêu Khiêm Mặc hiểu ra cười, cười đến hân hoan: “Cậu cảm thấy tôi sẽ dùng một người sắp chết để đổi lấy cô ta? Tôi không đến mức ngu xuẩn như vậy.”

Lúc này, đến phiên Hồ Khiên Dư không nói gì.

Biết chính mình mắc loại bệnh này, tuyệt đối không nên phản ứng như hắn!

Tôi cảm thấy khó thở, bởi vì nghĩ đến một khả năng khác. Mà tôi nhú lại, tức giận nhìn về phía Hồ Khiên Dư – giờ phút này, tôi hy vọng nghe thấy một đáp án khác từ miệng hắn.

Dường như Hồ Khiên Dư phát hiện ra ánh mắt tôi, hắn quay lại, đối mặt tôi.

Tiền đà, cúi đầu, giống như suy nghĩ, hướng tôi đi tới.

Đi đến trước mặt, giờ tay chạm vào mi tâm tôi. Hắn động vào, mi tâm tôi nhú càng chặt.

Hắn cười một cái, đặt tay lên vai tôi, sau đó quay đầu nhìn Diêu Khiêm Mặc: “Cậu quen tôi nhiều năm như vậy mà không biết thẩm mỹ phụ nữ của tôi sao? Lần sau muốn dùng phụ nữ để quyến rũ tôi, phải giống như cô ấy ...”

Nói xong, Hồ Khiên Dư nghiêng người, nhìn tôi, ánh mắt lại dời về phía Diêu Khiêm Mặc, khóe môi cong lên, giống như là cười, chậm rãi tiếp tục: “ ... Lòng mày cũng phải thế này, mắt cũng phải thế này. A, đúng rồi, giọng nói cũng phải giống, còn cả ... cơ thể nữa. Nhớ kỹ?”

“Cậu cùng người phụ nữ kia ... thì ra là ... diễn trò?” Mặt Diêu Khiêm Mặc cứng lại, bất đắc dĩ nhìn hấn.

Tôi ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Khiên Dư, sợ chính mình nghe nhầm. Cỡ nào làm người ta khó có thể tin?!

Hồ Khiên Dư cúi đầu, đối diện với tầm mắt của tôi, nụ cười của hấn lập tức biến mất, tay cũng rời khỏi vai.

Lúc này, mắt Hồ Khiên Dư nén giận: “Lâm Vi Linh, thế nào? Em cũng mong anh chết? Hả?”

Tôi ngẩn ra. Theo bản năng muốn lắc đầu, nói “Không!”

Vì cái gì hấn cho rằng như vậy? Ngay sau đó, tôi hiểu được: Có khả năng từ trước lúc tôi chạy đến làm loạn hấn cũng đã biết người đàn bà đó có vấn đề.”

Mà sự xuất hiện của tôi chứng tỏ tôi cũng biết điều đó.

Nhưng tôi không nói cho hấn, càng không ngăn cản hấn.

Lý trí làm cho tôi trầm lại. Nghi vấn của Hồ Khiên Dư, tôi cũng không phủ nhận.

Hồ Khiên Dư nhìn tôi rất lâu, tôi không biết hấn đang chờ đợi tôi phản ứng thế nào. Nhưng là, Hồ Khiên Dư, người này thật làm cho người ta sợ hãi.

Một lúc sau, hấn cười tự giễu, không hề nhìn tôi.

“Đúng, là diễn trò. Mục đích muốn nhìn xem các người rốt cuộc muốn làm gì.”

“Cái này cậu chỉ có thể trách chính mình. Cậu quá coi thường tôi.”

“Hừ!” Diêu Khiêm Mặc tức giận cười trả, “Sai! Nếu không phải Thác Ni đổi ý, nói phải đợi một tuần, làm sao tôi có thể bị cậu đùa giỡn như vậy?”

Thác Ni rốt cuộc đã cam kết gì với anh ta? Lại đổi ý thế nào?

Tôi theo thói quen nhếch mi tự hỏi, mi tâm nhíu vào, làm cho Hồ Khiên Dư liếc mắt nhìn qua như đánh giá, xem xét.

Không biết tôi bây giờ có thể làm cho Hồ Khiên Dư bận tâm phòng bị cái gì.

Hấn có thể cứu tôi, nhưng hấn không tin tôi.

Nghĩ đến thật châm chọc.

Trong chốc lát, Hồ Khiên Dư bỏ qua tôi.

Trước mắt, đối thủ của hấn là Diêu Khiêm Mặc: “Tôi đã nói đến thế này, câu hấn là biết ai đáng giá hơn? Thế nào? Đổi hay không?”

Lời này vừa nói ra, Diêu Khiêm Mặc im lặng.

Hồ Khiên Dư vòng đến phía sau tôi, bắt đầu giúp tôi cởi giày thừng.

Diêu Khiêm Mặc lúc này vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Hồ Khiên Dư, tôi đối mặt với anh ta, không bỏ qua một chút biểu tình.

Tôi thấy anh ta đi đến bên cạnh thủ hạ của Hoàng Hạo Nhiên, ghé sát, nói gì đó.

Tôi khẽ kêu lên, “Hồ Khiên Dư, cẩn ...”

Còn chưa kịp nói xong, người nọ nhận lệnh, lập tức tiến lại, giữ lấy Hồ Khiên Dư.

Một người khác cầm dây trói đến, trói chặt hấn lại.

Diêu Khiêm Mặc cười một cái: “Các người đều quá lợi hại, tôi làm như vậy, chẳng qua là cẩn thận một chút. Thật có lỗi, Hồ tổng.”

Nếu Hồ Khiên Dư có thể tìm đến nơi này, kho hàng đã không còn an toàn, tất nhiên Diêu Khiêm Mặc cũng không tiếp tục ở lại.

Rất nhanh có người tới đón, tôi cùng Hồ Khiên Dư bị áp giải lên xe.

Hồ Khiên Dư không kháng cự, xem như chịu trời.

Chúng tôi bị nhốt ở phía sau.

Tôi không thể nào ngăn chặn cảm giác lúc này, Hồ Khiên Dư với tôi gần trong gang tấc, lại chưa bao giờ xa xôi như vậy.

“Tại sao đến? Không phải anh cũng không thích làm những chuyện bất thường?”

Tôi nghe thấy chính mình dùng giọng lạnh lùng hỏi.

Nhưng rõ ràng, tôi sợ hãi đến tim cũng run lên từng hồi.

“Em có bao giờ nghĩ anh có thể vì em mà hy sinh tính mạng?”

Lúc như thế này, Hồ Khiên Dư còn có thể mặt không đổi mà nói ra một câu như vậy.

Trong lòng tôi lại như có đá đeo, nhắm mắt lại, dấu đi mọi cảm xúc.

Diêu Khiêm Mặc nghiêng mặt đến trêu chọc: “Lúc này, cậu đáng nhẽ nên an ủi cô ấy: Chúng ta nhất định sẽ sống chứ không phải nói những lời mất hứng đó.”

Nghe vậy, tôi không kiềm chế được run lên. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy. Khi một mình bị trói tôi cũng không sợ hãi thế này.

Lúc này, sự yếu ớt trong tôi bắt đầu trỗi dậy.

Tôi biết, không được yếu đuối, vì chính mình, cũng vì Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư nhìn vào mắt tôi, không biết thấy gì, hần im lặng hồi lâu, hướng đến bên tai tôi gật đầu, nói:

“Đừng sợ.”

Chap 32: Do dự (P15)

Lúc này xe đã khởi động, chuẩn bị lăn bánh. Người ở bên cạnh đang muốn dán miệng, bịt kín hai mắt chúng tôi thì bị Diêu Khiêm Mặc ngăn cản: “Không cần. Hai vị đây là khách quý, chúng ta phải đối đãi cho lễ phép.”

Nói xong, một lần nữa nhìn về phía Hồ Khiên Dư: “Yên tâm, bây giờ tính mạng không còn nguy hiểm gì nữa. Tôi tin Hồ Hán sẽ đáp ứng yêu cầu của tôi. Dù sao, cậu cũng là con trai duy nhất của bà ta.”

Hồ Khiên Dư vẫn duy trì nụ cười: “A? Thật sao? Vậy ... nếu bà ấy không đồng ý thì thế nào?”

Diêu Khiêm Mặc nheo mắt.

“Với thủ đoạn của cậu, nếu không phải bắt đắc dĩ sẽ không dùng hạ sách bắt cóc uy hiếp người này. Xem ra, cậu là bị ép buộc đến mức phải trèo tường.”

“Tôi chỉ cần quyền lợi.”

“Tôi nói cho cậu biết, sau khi được thả, tôi lập tức báo cảnh sát.”

“Hồ Khiên Dư!” Tôi ghé vào lỗ tai hần hô nhỏ.

Vì cái gì hần phải chọc giận Diêu Khiêm Mặc lúc này?

Hồ Khiên Dư bỏ qua tôi, tiếp tục: “Đến lúc đó, cậu có chạy đằng trời.”

Thoáng chốc, Diêu Khiêm Mặc ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hồ Khiên Dư, rõ ràng tức giận lại vẫn bọc ngoài bằng một nụ cười giả tạo: “Đừng quên, tôi là luật sư, tôi nắm rõ pháp luật hơn cậu. Cậu giam lỏng Lộ Tây phi pháp, hành vi phạm tội cũng không phải là nhẹ.”

Hồ Khiên Dư cười lạnh: “Nếu không phải cô ta liên kết với Thác Ni, muốn dìm tôi vào chỗ chết, lại ra mặt nhân từ muốn giúp tôi, tôi sẽ không phải không để ý đến cô ta sống hay chết.”

Diêu Khiêm Mặc đột nhiên lao lại, hung hăng nắm cổ áo Hồ Khiên Dư: “Có ý gì?”

Hồ Khiên Dư hừ một tiếng, ánh mắt thương hại: “Thì ra có người không biết chuyện?”

“Chuyện này, Thác Ni chưa bao giờ nói với tôi. Ông ta chỉ nói ...”

Diêu Khiêm Mặc trợn mắt nhìn, lo âu phảng phất trong ánh mắt.

Nói đến một nửa, anh ta dừng lại, bỗng nhiên cười tự giễu, ngã vào ghế, bắt đầu dĩ dờ trán lẩm bẩm: “Lão hồ li ... Dám đem tôi ra làm trò đùa ...”

Tôi không nói gì, chỉ nghe bọn họ đối thoại.

Tuy rằng vẫn như trước không hiểu gì, nhưng cơ hội tốt cuộc đã xuất hiện.

Tôi nghĩ thật lâu, khê cần môi, quyết định cược một lần.

Thắng thua, liền mặc cho số phận.

“Ngu ngốc nhất là tôi. Tranh đi tranh lại, kết quả chỉ để cho mấy người đó hưởng lợi.”

Diêu Khiêm Mặc ngạc nhiên một lát, đột nhiên bật cười: “Đúng là như vậy.”

“Tôi nghĩ, có lẽ tôi có thể nhận ...” Tôi hô hấp nặng nề, cố gắng bình tĩnh, “ ... nhận đề nghị lúc trước của anh.”

Ánh mắt của Hồ Khiên Dư tồn tại quá mạnh mẽ. Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm giác được ánh mắt của hắn nóng nảy chiếu lên người mình.

Tôi bị ai nhận ra: Hồ Khiên Dư rất hiểu tôi, nhất định hắn sẽ đoán được đề nghị của Diêu Khiêm Mặc là gì.

Nhưng là, đối với hắn, tôi lựa chọn bỏ qua.

Ánh mắt Diêu Khiêm Mặc chợt lóe, lập tức, đề giọng hỏi: “Điều kiện gì?”

“Rất đơn giản, đem tất cả những thứ anh biết nói cho tôi.”

Tôi nín thở, chờ đợi đáp án.

Diêu Khiêm Mặc lại bắt đầu im lặng. Trong khoảng thời gian đó, tôi thống khổ đón nhận ánh mắt lạnh trù của Hồ Khiên Dư.

Đột nhiên, Diêu Khiêm Mặc quay sang người ngồi ở vị trí điều khiển: “Dừng xe!”

Tầm mắt anh ta chuyển đến tôi, hàm xúc nhìn chăm chú Hồ Khiên Dư vài giây.

Hơi thở của Hồ Khiên Dư bắt đầu dồn dập.

Diêu Khiêm Mặc lại nở nụ cười, cười đến thoải mái nhìn tôi: “Chúng ta xuống xe nói chuyện.”

Tôi bị Diêu Khiêm Mặc kéo xuống xe.

Cửa xe mở ra, lại đóng vào, bộ mặt phẫn nộ của Hồ Khiên Dư biến mất trước mắt.

Sau khi xuống xe, câu đầu tiên anh ta nói đó là: “Nói thật, anh không tin tưởng em. Dù sao, em ... đã từng lật lọng một lần.”

“Chúng ta có thể kí hợp đồng, giấy trắng mực đen.”

Anh ta đánh giá tôi một hồi: “Lần này, nếu kí hợp đồng em có biết là hợp đồng gì không?” Anh ta nhìn chăm chăm tôi nói, làm tôi có cảm giác không yên.

Tôi nhất thời ngơ ngẩn.

Anh ta lập tức bổ sung: “Đăng kí kết hôn.”

“Không cần thiết.” Tôi đối với việc này từ chối, lại chỉ có thể làm bộ như không chút sợ hãi, “Tôi sẽ dùng một phần tài sản của mình để bảo đảm. Tất cả cổ phần ở Hằng Thịnh sẽ san cho anh một nửa.”

Anh ta có chút nghi hoặc, lại chăm chú nhìn tôi.

Tôi thẳng thắn nhìn lại.

Anh ta bắt đầu dĩ lắc đầu: “Thật không ngờ, thì ra em cũng không cần Hằng Thịnh đến vậy.”

“Tôi còn chưa nói xong. Tuy rằng lợi nhuận chia đôi, nhưng cổ phần trên danh nghĩa vẫn là của tôi.”

“Cái này có nghĩa gì? Tiền chia đôi, cổ phần em lại độc chiếm?”

“Tôi không cần tiền, cái tôi cần là Hằng Thịnh trở về họ ‘lâm.’”

“...”

Anh ta có chút dăm chiêu dựa vào cửa xe, không lập tức trả lời.

Tôi nhớ rõ, lần hợp tác trước, là anh ta chủ động mời tôi.

Vậy lúc này, đến lượt tôi chủ động. Tôi vươn tay hướng Diêu Khiêm Mặc: “Thế nào? Hợp tác hay không?”

Anh ta nhìn tay tôi, lập tức ngẩng đầu, nhìn tôi, mỉm cười nhợt nhạt, đồng thời vươn tay: “Hợp tác vui vẻ.”

Lúc này, ở gần hải cảng thừa thốt người, Diêu Khiêm Mặc tạm thời không thể thảo hợp đồng, anh ta liền lấy di động ghi âm làm chứng.

Quả là luật sư, rất cẩn thận.

Tôi khẩn cấp hỏi: “Bây giờ, nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra? Thác Ni, rốt cuộc đã làm gì?”

Nghe được “chân tướng” trong miệng Diêu Khiêm Mặc, tôi dần dần cứng đờ, sững sờ đứng nơi đó.

Rõ ràng anh ta đã cởi dây thừng cho tôi, tại sao lại vẫn có cảm giác gắt gao bị trói buộc, không thể phản kháng?

Diêu Khiêm Mặc êm tai nói, mà tôi lại cảm thấy cả người lạnh lùng.

Giống như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, trong lòng muốn liêu mạng cười nhạo.

Hồi lâu, Diêu Khiêm Mặc dừng lại, cười: “Thế nào? Không tiếp thu được?”

Ánh mắt tôi dần dần tan rã, bởi vì khuôn mặt tươi cười đáng giận của anh ta, dần dần tỉnh táo lại.

Tay tôi cứng ngắc vuốt vuốt tóc: “Không, tiếp tục đi.”

Anh ta bắt đầu dĩ cười cười: “... Lúc đó anh cảm thấy kì quái: Thác Ni rất quan tâm đến nhóm máu của em. Lúc ấy, em còn hôn mê, ông ta phải đi tìm bác sĩ điều trị hồi.”

Nói tới đây, anh ta lại dừng, kì quái nhìn tôi: “Còn muốn anh tiếp tục nói?”

Tôi kiên định gật đầu.

Anh ta thần nhiên, nhún nhún vai: “Sau đó anh nghe tin ông ta cầm mẫu đi làm xét nghiệm ADN. Anh điều tra được, hai mẫu xét nghiệm, một là của Thác Ni, mẫu còn lại, anh đoán, là của em. Bởi vì tự mình xét nghiệm là hành vi trái pháp luật, quá trình có vẻ phức tạp, chờ kết quả, cần thời gian một tuần.”

“Một tuần ... Thì ra là thế ...” Tôi thất hồn lạc phách.

“... Trước kia, nguyên bản Thác Ni bắt tay với Hà Vạn Thành, chuẩn bị lợi dụng em, đánh đổ Hằng Thịnh. Bây giờ, sản nghiệp của Hằng Thịnh ở toàn thế giới bị làm cho long trời lở đất, thành công sắp ở trước mắt, Thác Ni lại nói tạm dừng tất cả hành động. Thời gian tạm dừng là ... một tuần.”

“Em xác định còn muốn tiếp tục nghe?” Diêu Khiêm Mặc lặp lại lời này.

Tôi cố hết sức xua tay: “Không cần ...”

Chuyện đã thế này, tất cả đều sáng tỏ.

Trước mắt có hai khả năng:

Hoặc là, tôi là con ruột ba tôi, là quân cờ Thác Ni dùng để cướp lấy Hằng Thịnh, hơn nữa, sau khi thành công, tôi cũng bị Thác Ni diệt ...

Hoặc là, tôi là con Thác Ni, đã bị người ba trên danh nghĩa đã chết kia, Lâm Thâm Bằng, lừa dối 20 năm, chỉ vì muốn nhìn Thác Ni tự tay đem cốt nhục mình ép đến tuyệt cảnh ...

Hồ Hân đối với tôi như vậy, cũng là bởi lời hứa với Lâm Thâm Bằng trước khi chết?

Thì ra Hằng Thịnh, tất cả, nguyên bản không thuộc về tôi?!

Cỡ nào buồn cười.

Diêu Khiêm Mặc ở một bên, lạnh mắt nhìn.

Đúng vậy, người duy nhất bị lừa dối, là tôi, lúc Diêu Khiêm Mặc đối mặt với tôi có phải hay không tự đáy lòng vẫn cười nhạo tôi ngu xuẩn?

“Lên xe đi.” Một lúc lâu sau, anh ta mở miệng.

Cơ thể tôi dường như tan ra, muốn đưa tay kéo cửa xe, lại chậm chạp không thể được.

Đúng lúc này, từ xa tiếng còi cảnh sát rú lên từng hồi.

Sắc mặt Diêu Khiêm Mặc vốn nghiêm nghị, nhất thời trở nên khẩn trương, không ngừng từ phía âm thanh kia nhìn lại.

Những người trên xe lúc này tất nhiên cũng nghe thấy tiếng còi cảnh sát, lái xe mở cửa đi xuống, chạy vội đến trước mặt Diêu Khiêm Mặc: “Làm sao bây giờ?”

Diêu Khiêm Mặc cúi đầu, suy nghĩ.

Lái xe kia chờ không kịp, cuống lên: “Lên xe mau! Chúng ta đi! Cảnh sát sắp đến rồi!!”

Lái xe vừa dứt lời, ở lối rẽ gần đó, mấy chiếc xe cảnh sát lao tới.

Tôi thần nhiên nhìn ánh đèn lập lòe trên nóc xe, hoàn hồn, mơ hồ qua cửa xe thoáng nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng của Hồ Khiên Dư.

Tầm mắt Hồ Khiên Dư, cũng nhìn về phía tôi.

Lái xe vội vàng kéo Diêu Khiêm Mặc, bị anh ta cự tuyệt: “Không cần.”

Vì thế, tất cả mọi người chờ tại chỗ, chịu trôi.

Cảnh sát không bị phản kháng, Diêu Khiêm Mặc cùng những người của Hoàng Hạo Nhiên bị áp giải lên xe. Có cảnh sát muốn giữ tôi, lúc này Hồ Khiên Dư vừa được cởi trói, nhảy xuống xe, đưa tay ngăn vị cảnh sát kia lại, nói: “Cô ấy là người bên này.”

Cảnh sát nghe vậy, nghi ngờ nhìn tôi một cái, sau đó mới buông.

“Anh báo cảnh sát?” Tôi cố gắng xem nhẹ những điều gọi là “chân tướng” vừa nghe được, đủ cho thế giới của tôi rung chuyển, mở miệng hỏi hần.

Hần nhìn tôi, trong chốc lát, nặng nề trả lời: “Hần là Vương Thư Duy báo.”

Vừa nói hần vừa từ trong túi lấy di động ra.

Tôi cúi đầu nhìn: thì ra là chức năng định vị toàn cầu vẫn mở.

“Trước khi anh vội vàng lên phi cơ của Hằng Thịnh đến đây, là Vương Thư Duy chạy đến sân bay nhắc nhở mở chức năng định vị.”

“Thì ra là thế.” Tôi gật đầu.

Trình tự sau đó: Đến cục cảnh sát, lấy khẩu cung.

22. Chương 32-04

Chap 32: Do dự (P16)

Lúc Vương Thư Duy chạy tới cục cảnh sát, Hồ Khiên Dư đang ở bên trong lấy khẩu cung. Tôi mới từ trong đó đi ra, ngồi ngoài văn phòng, uống café.

Vừa vào cửa chỉ thấy mình tôi, anh ta ngẩn người, lập tức quay sang hỏi một cảnh sát đi ngang qua: “Xin hỏi, Hồ Khiên Dư vẫn đang lấy khẩu cung sao?”

Anh ta bỏ qua tôi, đi đến ghế. Tôi đi về phía máy bán hàng tự động, mua một ly café, bưng chén giấy đi đến trước mặt Vương Thư Duy, dừng lại, đưa cho anh ta.

Anh ta dường như không dự đoán được tôi sẽ làm như vậy, nhìn chiếc chén trong tay tôi, không hề nhúc nhích.

Không khí căng thẳng rất lâu, rốt cuộc anh ta cũng vươn tay nhận lấy, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Tôi cười một cái, nhìn anh ta, “Thác Ni bảo anh đến?”

Lúc này anh ta đang nâng café uống, nghe vậy, động tác cứng đờ.

Vương Thư Duy đem chiếc ly rời khỏi môi, khó hiểu nhìn về phía tôi, ánh mắt nghi ngờ.

Lại còn giả vờ!

Trong lòng tôi cảm hận, lại tiếp tục cười mà nhìn lại: “Tôi sắp trở thành con gái của tổng giám đốc rồi, sao? Còn muốn lừa tôi?”

Anh ta lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Tôi hừ nhẹ một tiếng, xoay người ngồi trở lại ghế dài.

Thật lâu sau, Vương Thư Duy ngồi vào bên cạnh tôi.

Anh ta uống café, sau đó, nghiêm túc nói: “Em đều biết cả?”

Tôi gật đầu.

“Hồ Hân nói cho em?”

“Diêu Khiêm Mặc.”

Anh ta gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, trong chốc lát, quay đầu sang nhìn tôi: “Xem ra em đã vui vẻ chấp nhận bí mật này.”

Tôi cố gắng tiếp tục uống café.

Đắng, đắng đến từng đầu ngón tay cũng tê dại.

Tôi không nhìn Vương Thư Duy, chỉ nhìn thứ chất lỏng trong chén giấy: “Báo cáo xét nghiệm còn chưa có không phải sao? Ít nhất em còn có thể tự lừa dối mình trong chốc lát.”

“Em ... ngay cả việc này cũng biết?”

Tôi cười, không trả lời.

“Trước khi anh đến đây, kết quả xét nghiệm đã được gửi đến.”

“.....”

“Đáng tiếc, nhiễm sắc thể trùng hợp. Em là con gái Thác Ni.”

Tay tôi run lên, ly café nghiêng đi, thứ nước lỏng rớt ở bên trong đổ ra tay, nhưng kì lạ là, tôi không có cảm giác đau.

Vương Thư Duy chìa ra một chiếc khăn, tôi dùng hết sức lau vết café đổ trên mù bàn tay, lau mãi, dường như muốn xé rách làn da.

Anh ta giữ lấy tay tôi, không cho tôi tiếp tục ngược đãi chính mình.

“Có muốn xem kết quả báo cáo không? Ở trên xe anh.”

Đề nghị của Vương Thư Duy, tôi lắc đầu từ chối.

Tôi mệt, cõi lòng tê tái.

“Thác Ni sẽ đến tìm em. Chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Vương Thư Duy nhắc nhở tôi.

Tôi không còn chút sức lực, tựa lưng vào ghế ngồi, từ từ nhắm hai mắt.

Lâm Thâm Bằng ... Người ba mà tôi yêu quý nhất ... thì ra mới là ngọn nguồn tạo ra tội nghiệt của tôi.

Suy nghĩ mãi nhưng vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Vương Thư Duy vòng tay qua vai tôi, thuận thế đem tôi ngã vào vai mình.

Tôi không kháng cự. Tôi vốn vẫn bài xích Vương Thư Duy, bởi anh ta từng hại tôi, nhưng thì ra, tất cả những việc anh ta làm đều bị chính ba ruột tôi bày bố.

Nghĩ như vậy, dường như tôi không còn gì trách móc.

Bị chính người sinh ra mình hãm hại, kì thật, tôi cũng không cảm thấy quá đau lòng.

Nhưng là, nghĩ đến Lâm Thâm Bằng, tôi đau như có gậy sắt giáng vào trong tim.

Tôi dựa vào vai Vương Thư Duy, từ từ nhắm mắt.

Trước mắt tối lại, như vậy tôi mới có thể tĩnh tâm được chút ít.

Nhưng sự yên bình của tôi không kéo dài.

Tôi cảm giác được một tầm mắt chiếu trên người mình.

Tôi chậm rãi mở mắt. Quả nhiên nhìn thấy Hồ Khiên Dư vừa trong phòng lấy khẩu cung đi ra.

Hồ Khiên Dư đứng tại chỗ, nhìn tôi không rời.

Mà tôi, tựa vào vai Vương Thư Duy, mở to mắt, lười nhác nhìn thẳng hắn ...

Tôi cảm thấy kì lạ là, dường như Hồ Khiên Dư không tức giận, cũng không thể hiện cảm xúc gì. Chúng tôi cứ như vậy, lạnh nhạt đối diện.

Đột nhiên, Hồ Khiên Dư nhếch mày, cắn môi, cười khẽ.

Đó là, biểu hiện đùa cợt.

Tôi buồn bã, tim đập lệch một nhịp.

Theo bản năng, tôi đang chuẩn bị rời đi bỏ vai Vương Thư Duy, anh ta đã nhanh hơn một bước đứng lên: “Hồ tổng.”

Hồ Khiên Dư hơi gật đầu một cái xem như đáp lại, tiện đà xoay người hướng phía đầu hành lang đi đến. Vương Thư Duy liếc mắt nhìn tôi một cái rồi lập tức đuổi theo Hồ Khiên Dư.

Hai người, một bên rảo bước, một bên nói chuyện.

Giọng nói của Hồ Khiên Dư mơ hồ truyền vào tai tôi: “Hà Vạn Thành đâu?”

Giọng nói Vương Thư Duy rất nhỏ, tôi không nghe thấy anh ta nói gì.

Mà không biết Vương Thư Duy trả lời cái gì, Hồ Khiên Dư lập tức đáp: “Chặn ông ta lại.”

Vừa dứt lời, bóng hai người biến mất ở cuối cầu thang.

Tôi nhìn hành lang trống trải, không nói không rằng một lần nữa dựa lưng trở lại ghế ngồi, tinh thần suy sụp. Trong im lặng, tôi suy nghĩ thật lâu, sau đó lấy di động gọi cho Thác Ni.

Điện thoại thông suốt.

“Tôi là Lâm Vi Linh.”

Một thời gian dài trầm mặc, ông ta mới đáp lại, “Thật trùng hợp, tôi cũng có việc muốn tìm cô.”

“Tốt lắm, chúng ta ...” Tôi nhắm mắt, hít sâu một hơi, “ ... Lát nữa tôi muốn đi bệnh viện trung ương, hẹn gặp ở đó.”

“Bệnh viện?” Ông ta chậm rãi hỏi lại, một chữ lại một chữ.

Bộ mặt tôi mặc dù cứng ngắc, nhưng vẫn cười khẽ ra tiếng vào ống nghe: “Đúng, tôi muốn xác nhận thân nhân ... không ...” Tôi sửa miệng, “ ... Làm xét nghiệm lại một lần.”

Đối với những điều giả dối này tôi đã quá mệt mỏi, thà rằng tôi tình nguyện bức mình không đối mặt với cái gọi là “chân tướng” này.

Tôi muốn tận mắt nhìn thấy kết quả.

Thời gian từ từ trôi qua, tôi không thấy Thác Ni đáp lại.

Tôi chỉ có thể nói: “Thời gian tự ông lựa chọn. Khi nào đồng ý gặp mặt nói trước cho tôi biết.”

Nói xong, ngón tay đã muốn ấn dừng, Thác Ni lại một lần nữa làm tôi dừng lại: “Điều Khiêm Mặc? Cậu ta nói cho con?”

Tôi cảm thấy nực cười: “Ông có thời gian quan tâm chuyện này?”

“Con hử là biết ba sẽ không dung một người không những không thể thay ba làm việc mà còn khinh địch lại phản bội lời giao hẹn từ trước.”

“Giao hẹn?” Giọng tôi cao lên, ngữ khí khinh miệt vô cùng.

Nếu một người như Thác Ni mà là cha đẻ của tôi ... Tôi lắc đầu, cố gắng xua đi ý nghĩ này.

Lời nói tiếp theo của Thác Ni phá vỡ trầm mặc: “Vi Linh, ba sẽ bù lại. Tin ba ... Hơn nữa, ba thực lòng yêu mẹ con. Những lời này là thật.”

Ông yêu mẹ tôi, lại bày bố nhiều năm như vậy để hại đứa con duy nhất của bà ấy. Tình yêu này thật ti bỉ.

“Còn Lộ Tây thì sao?” Tôi không kịp nghĩ, thốt ra. Lời đến miệng mới phát hiện giọng nói mình tràn đầy căm phẫn.

“Lộ Tây ... là một cô gái kiên cường.”

Ông ta nói ra những lời này, tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Ông xem cô ấy như hàng hóa để mua bán ... Vậy ông yêu cô ấy sao?”

“Không, đó không phải là yêu. Lộ Tây có ơn với ba, ba bỏ tiền chữa bệnh cho mẹ cô ấy, giúp đỡ cô ấy huy hoàng trở lại đối diện với Diêu gia. Cô ấy làm như vậy là báo ơn ... cũng có thể nói là ... trả giá.”

Trả giá? – Tôi muốn cười thành tiếng vì sự tuyệt tình vô liêm sỉ của người đàn ông này.

Nhưng là giây tiếp theo, môi tôi cứng đờ lại – Tôi thì sao? Tôi làm mọi việc cũng thường trực hai chữ “trả giá”, như vậy có phải hay không tôi cũng là người vô liêm sỉ?

Sự tính toán chi li này của Thác Ni, chẳng nhẽ là huyết thống chảy trong tôi?

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, “Nếu ông yêu mẹ tôi, vậy hãy đồng ý với tôi đừng tiếp tục hại Hồ Khiên Dư. Còn nữa ... Lộ Tây, buông tha cô ấy đi.”

“Hồ gia giúp Lâm Thâm Bằng, lừa cha con chúng ta nhiều năm như vậy, khiến ba lầm đường, thiếu chút nữa bức con đến tuyệt cảnh. Vi Linh ... con cũng giống ba, ba tin con tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn mà nhân từ một cách mù quáng.”

Trong giọng nói Thác Ni mang theo một sự chắc chắn, khẳng định sự giống nhau giữa tôi và ông ta.

Tôi rất muốn gào lên rằng: Trước khi có kết quả xét nghiệm lại, ông không có tư cách nói như vậy!!!

Nhưng chung quy lại, tôi cũng không thể nói ra miệng

“Tóm lại, đồng ý với tôi.” Cho dù tôi không tin ông ta giữ lời, thì coi như là tôi cầu xin ông ta.

“Mạng Hồ Khiên Dư cũng không còn dài. Đó là hậu quả hấn ăn chơi sa đọa, không quan hệ đến ba.” Ông ta lạnh lùng.

Nói như vậy, đại khái Thác Ni còn không biết Hồ Khiên Dư cùng ngôi sao kia chỉ là diễn kịch.

“Tốt lắm, nếu như vậy, xin ông sau này không cần tiếp tục đi hại anh ta.” Tôi không muốn đối mặt với cảm giác trái tim bị dày vò bóp nghẹt này nữa. Hồ Khiên Dư thống khổ, tôi đau.

Thác Ni tiếp tục: “Về phần Lộ Tây ... Ba sẽ để cho cô ta lựa chọn.”

Đêm đó, tôi nhận được điện thoại của Lộ Tây.

Thác Ni cho cô ấy đến gặp mặt tôi.

Trong điện thoại, cô ấy e dè hỏi: “Đến ...đến bar chúng ta thường ngồi trước kia, được không?”

Tôi không biết Thác Ni nói gì với Lộ Tây, cô ấy đối mặt tôi tựa như con nai bị thương, trong mắt luôn có một cảm giác đau đớn thêm một chút sợ hãi né tránh.

Trước kia, tôi cùng Lộ Tây thường xuyên đến quán bar này. Tôi đã từng ở đây uống say như chết.

Lúc này gặp mặt, cả hai đều xấu hổ vô cùng.

Lộ Tây gầy đến dọa người, tôi liếc nhìn bàn tay cô ấy nâng chén rượu, ngón tay xương xẩu như bàn tay của yêu tinh. Nhìn thấy tôi xem tay mình, lưng cô ấy lập tức cứng lại, ngón tay áp út đeo nhẫn kim cương như muốn né tránh.

Cô ấy hiểu lầm.

Đáng trách là đàn ông, bị thương luôn là đàn bà.

Khi học đại học, Lộ Tây thường nói như vậy.

Bây giờ nhớ lại, chỉ muốn lập tức uống thật nhiều để không còn phải nghĩ ngợi gì nữa.

Cô ấy uống một ly whisky, ngẩng đầu nhìn một hàng ly trên đầu, môi mấp máy: “Thác Ni nói cậu không trách mình ...”

Nói xong cô ấy quay sang tôi, híp mắt mỉm cười. Nụ cười thuần túy.

Nếu nói tôi giống người mẹ quá cố của mình, thì bà ấy kém xa Lộ Tây – Thác Ni nên yêu Lộ Tây mới đúng.

Ý nghĩ này vừa trôi dậy, tôi cảm thấy buồn cười, cầm chén giữa đầu uống, muốn lấy cớ làm tê dại chính mình.

Cảm giác cay xé ứa vào khóe miệng, còn theo yết hầu một đường chảy xuống dưới như cháy ruột.

Kì lạ là đối với một người tửu lượng kém như tôi, hôm này rượu quá ba tuần thể nhưng vẫn rất tỉnh táo.

Lộ Tây say, nghiêng ngã lão đảo đến toilet nôn. Tôi đi theo, vỗ vỗ lưng, giúp cô ấy thuận khí.

Cô ấy ghé vào bồn rửa tay, khò khăn nôn mửa. Xong rồi, tôi định nâng cô ấy dậy, Lộ Tây lại vung cánh tay lên ngăn cản tôi.

Cô ấy quay lại, dựa vào bồn rửa tay, chống người nhìn.

“Cậu biết không? Vi Linh ... kì thật mình vẫn cảm thấy cậu ghê tởm ... Dối trá, dơ bẩn, không lúc nào sống thật lòng mình ... Nhưng là, mình thực sự xem cậu là bạn ...”

Cô ấy nói đúng, tôi không có gì để phản bác. Cô ấy mắng, lòng tôi cũng không có bất kì cảm giác gì.

Ngược lại, sợi dây thắt chặt trong lòng tôi đang dần dần nói ra.

Tôi rất muốn thở phào một hơi.

Chap 32: Do dự (P17)

Lộ Tây lão đảo như sắp ngã, những ánh sáng màu sắc từ bên ngoài rơi vào, chiếu trên khuôn mặt tuyệt vọng của cô ấy.

Tôi rút mấy tờ giấy chìa ra.

Lộ Tây không cầm, hai tay thu lại ôm lấy chính mình, dọc theo bồn rửa tay chậm rãi trượt ngồi xuống.

Cô ấy cuộn lại, cúi trên đầu gối: “Mình cảm thấy cậu không xứng với Hồ Khiên Dư, càng không xứng với Thác Ni ... Nhưng tại sao hai người đó đều giống như mình ... luôn tin tưởng cậu ... Họ không cần mình, chỉ muốn cậu mà thôi ...”

“Cậu ... Cậu để Thác Ni cho mình, mình đem Hồ Khiên Dư trả lại cho cậu ... Được không? Hả?”

Lộ Tây hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Thác Ni.

Tôi định giải thích, lại không thể nào mở miệng, cũng ngồi dựa lưng vào bồn rửa tay.

Có người ra vào toilet, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tò mò.

Lộ Tây ói ra nhưng không tỉnh, không làm sao được, tôi chỉ có thể nhờ bartender giúp đưa cô ấy ra khỏi đây.

Tôi trở lại bar lấy túi. Phục vụ ở đây biết tôi, nói vừa rồi di động Lộ Tây reo mãi.

Lộ Tây lấy di động, ấn sáng màn hình, lại không tiếp tục làm gì.

Cô ấy thất thần một lát, di động lại bắt đầu vang. Cô ấy dè chừng liếc mắt nhìn tôi một cái, chần chờ nhận điện, rõ ràng đã ấn nút nhận, di động còn chưa đến bên tai, lại đổi ý, lập tức cúp máy.

Cô ấy ngồi lên chiếc ghế chân cao, nói với tôi ở phía sau: “Có muốn làm tiếp một ly ...”

Lộ Tây uống sớm đã không còn tỉnh táo.

Lúc cô ấy say, rất ngoan, không làm loạn. Tôi không tiếp tục uống, sợ cả hai cùng say.

Cô ấy, cũng không đề cập gì đến chuyện vừa rồi.

Tôi cũng vậy.

Bởi vì, rất nhiều chuyện khó có thể mở miệng. Tuy rằng tôi rất muốn hỏi, chiếc đĩa tôi nhận được, còn có anh trai cô ấy, Diêu Khiêm Mặc.

Cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Điện thoại của Lộ Tây lúc này lại bắt đầu reo vang.

Tôi ngẫu nhiên nghiêng đầu, thoáng nhìn số đuôi, 1013 – không khỏi đoán rằng, hẳn là số của Vương Thư Dục.

Không phải là ... Thác Ni tìm cô ấy? Hoặc là, Hồ Khiên Dư?

Lộ Tây ghé vào quầy ba, không còn biết gì, ánh mắt lơ đãng, tiếng chuông luôn vang mà cô ấy cũng không nhắc máy, mà đến lúc cô ấy nhận thức được, định nhắc máy, tiếng chuông lại ngừng.

Tôi nhìn cô ấy cách điện thoại chỉ mấy ly, có chút khấn trương. Không biết vì sao, tôi đối với chuyện Hồ Khiên Dư chủ động liên hệ Lộ Tây có chút khó chịu.

Tâm trạng không tự giác lại xuống dốc.

Không bao lâu, di động của tôi vang.

Tôi xem màn hình, là Vương Thư Duy.

“Hồ phu nhân đang ở cùng em?”

Rất lâu, tôi mới nhận thức được ai là Hồ phu nhân, hàm hồ đáp: “Đúng, chuyện gì?”

“Để cô ấy nghe điện thoại.” Tôi nhìn Lộ Tây, cô ấy đã say thành thế nào ...

“Cô ấy vừa ra ngoài một chút, chuyện gì? Em sẽ nhắn lại.”

“Hồ tổng xảy ra việc ngoài ý muốn, đang ở bệnh viện Trung Ương, nằm ở phòng bệnh độc lập tầng 5. Mẹ anh ta ở nước ngoài, tạm thời không kịp trở lại, mời cô ấy đến gặp.”

Tôi biết nên hỏi, nhưng lúc này, hoàn cảnh ồn ào, ý chí nhất thời không khống chế được: “Cái gì ngoài ý muốn?”

Lời nói ra, tôi liền hối hận. Tôi đang muốn tìm gì đó lấp liếm, Vương Thư Duy đột nhiên hỏi một câu: “Em quan tâm?”

Tôi cứng họng, có cảm giác không biết làm thế nào.

“Hả?”

“Em sẽ chuyển lời đến Lộ Tây.” Nói xong, dập máy.

Tôi không biết thế nào, mở miệng bảo bartender làm cho một ly.

Chiếc ly đưa đến trước mặt, tôi phát hiện chỉ là một ly sô đa.

“Chị sắp say, uống sô đa đi, đừng uống rượu nữa.” Bartender có ý tốt nhắc nhở.

“Tại sao biết tôi sắp say?” Tôi mặt không nóng, cổ không khô, làm sao sắp say?

Cậu ta bất đắc dĩ lắc đầu: “Lúc vừa rồi chị nghe điện thoại, mắt trống rỗng, thần sắc lo lắng. Giống uống say.”

Tôi quả thật say rồi, còn là say không kiểm soát nổi bản thân mình.

Bởi vì, tôi chạy đến bệnh viện Trung Ương.

Bên ngoài có rất nhiều phóng viên trực ở cửa, đông nghịt, xe taxi còn không thể vào được.

Tôi vất vả lách vào, hỏi bác sĩ trực phòng bệnh độc lập, họ cũng không chịu để lộ tin tức.

Toàn bộ phóng viên bị ngăn ở bên ngoài, tuy rằng không vào được, nhưng vẫn làm náo loạn không nhỏ. Bên ngoài thậm chí còn có xe SNG(1), phát trực tiếp trên đài truyền hình.

TV trong bệnh viện lúc này đang chiếu trực tiếp.

Cửa lớn bị bao vây, tôi tạm thời cũng không ra được, liền đứng ở phía sau đám người ngẩng đầu xem tin tức.

TV đưa tin, một người dấu tên đã thông báo đến các tạp chí lớn, những ngày gần đây tổng giám đốc tập đoàn Hằng Thịnh Hồ Khiên Dư qua lại cùng nữ minh tinh Hứa Mạn Ny, người vừa bị xác định mang trong mình căn bệnh HIV thể kỉ.

Việc này vừa tung ra, cánh phóng viên liền chen chúc đến, trong lúc hỗn loạn, Hồ Khiên Dư bị thương, đi đến bệnh viện, nhưng trên đường, vì đi với tốc độ quá nhanh mà xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Trong thời gian dự tính, Hồ Khiên Dư chậm chạp không xuất viện, phóng viên hoài nghi, hoặc là thương tích quá nặng, hoặc là lúc này anh ta đang tiến hành xét nghiệm HIV.

Người đứng phía trước tôi tỏ vẻ bất mãn: “Mới kết hôn không bao lâu đã đi ăn chơi bên ngoài?! Chết là đáng!”

Trên TV có chiếu lại hình ảnh Hồ Khiên Dư bị thương khi gặp phải đám phóng viên. Tôi thấy là do va vào máy ảnh, vết thương chắc hẳn không nghiêm trọng. Nhưng, tai nạn giao thông ngoài ý muốn sau đó không biết thế nào.

Trên đường ngồi xe đến đây, tôi vẫn cười mình không có lý trí.

Mà càng không có lý trí là, tôi đi đến ngoài cửa phòng bệnh Hồ Khiên Dư. Toàn bộ tầng này yên tĩnh lạ thường, tôi theo bản năng cố gắng bước thật nhẹ.

Tay đặt lên nắm cửa, do dự, không thể không mở, mà muốn mở nó, lại cảm giác khó như lên trời.

Suy nghĩ thật lâu, tôi buông tay.

Lúc xoay người rời đi, được vài bước, tôi nghe thấy phía sau có động tĩnh.

Cửa bị người mở ra. Tôi không thể không dừng chân, nhưng không quay đầu.

Thời gian giống như ngừng lại, tôi nghe thấy tiếng tim mình đập, nặng nề, nặng nề. Lập tức sau đó có tiếng bước chân, tiến đến gần tôi.

Chậm rãi, nhưng không hề do dự.

“Tại sao em ở đây?” Giọng nói Hồ Khiên Dư từ phía sau truyền đến.

Hắn tiến đến gần, sau đó nghiêng mặt, nhìn tôi: “Nói chuyện.”

“Em ...” Một chữ nói ra, sau không thể tiếp tục.

Một tay Hồ Khiên Dư ôm lấy eo tôi.

Hắn khom người, cầm đặt ở hõm vai tôi: “Đến thăm anh?”

Cổ họng tôi se lại, khan khan hỏi: “Bị thương ... thế nào?”

Hắn không nói gì, cánh tay ôm chặt lại.

Tôi cúi đầu, nhìn thấy một tay kia của hắn, quần đầy băng vải.

Tôi quay đầu, nhìn hắn: “Đau không?”

Ngay cả khi mất đi lý trí, tôi cũng có thể nói với hắn những lời dịu dàng như vậy.

Bởi tôi thật sự lo lắng cho hắn.

Cánh tay không bị thương của Hồ Khiên Dư, dính sát vào bụng tôi, di chuyển lên phía trên, dừng ở ngực.

“Còn em? Đau không?” Hắn hơi dùng lực, đầu ngón tay ấn vào nơi mềm mại. Tôi bắt lấy cổ tay hắn, lắc đầu.

Hắn lập tức ở vai cọ cọ, cắn cổ tôi một cái: “Anh đau. Đau muốn chết.”

Không biết, hắn là chỉ vết thương trên tay, hay là tim hắn.

Tôi cảm giác được, những mạch máu trong cơ thể mình như sôi lên.

“Ở lại với anh? Ừm?” Hắn từ vai tôi ngẩng đầu nhìn. Vòm ngực rộng rãi dán trên lưng tôi.

“Tại sao lại trở nên ... không nề như vậy?” Chóp mũi của tôi dường như chạm vào mũi hắn, nín thở hỏi.

“Đó là bởi vì, nơi chết tiệt này ... có sự tồn tại của em.”

Nói xong, hấn tách người, kéo tay tôi đi vào.

Phòng bệnh độc lập phục vụ 24/24 giờ.

Bác sỹ đến kiểm tra, Hồ Khiên Dư cởi áo tôi mới biết thì ra trên người hấn cũng bị thương. Băng gạc quấn quanh ngực, vòng qua bả vai, trên lưng cũng mấy vòng.

Bác sỹ đổ xong thuốc khử trùng, bắt đầu làm việc, tôi ngồi ở trước cửa sổ nhìn.

Hình như Hồ Khiên Dư đau, hấn nhừ mày.

“Tại sao bị thương nặng vậy?”

Hấn mặc dù nhíu mi, lại vẫn như trước cười: “Là bị cửa kính xe vỡ làm bị thương.”

Cửa kính xe dù sao cũng là kính công nghiệp, nói cái gì cũng không thể tạo thành vết thương như vậy. Tôi đang nghi ngờ, lại bị Hồ Khiên Dư chặn lại.

“Tại sao còn đứng đó?”

Tôi không biết trả lời thế nào, nhìn vị bác sỹ đang chăm chú xử lý miệng vết thương, tôi cúi đầu suy nghĩ, nói: “Cô đi ra ngoài đi, tôi giúp anh ấy băng bó.”

Yêu cầu của tôi làm bác sỹ ngạc nhiên. Hồ Khiên Dư gật đầu phụ họa cô ta mới ra ngoài.

Tôi đến trước mặt Hồ Khiên Dư mới nhìn rõ, trừ những chỗ quần băng gạc, bên ngoài còn rất nhiều miệng vết thương nhỏ, thoạt nhìn như bị những mảnh thủy tinh nhỏ làm bị thương.

Những vết thương đó, chỉ cần khử trùng bình thường.

Trên người đàn ông này có mùi thuốc, rất chua sót.

“Em có biết, ở lại nghĩa là gì không?”

Tôi đối với việc này từ chối cho ý kiến, hỏi lại: “Lúc ấy anh đối mặt với Diêu Khiêm Mặc, có biết hay không ở lại nghĩa là gì?”

“Những người đó trước khi anh đi vào cũng không kiểm tra người, mặc anh đem cả di động theo. Bọn họ, căn bản không chuyên nghiệp, tỷ lệ giết con tin, bằng 0.”

Tay tôi run lên, bông khử trùng động vào miệng vết thương hấn, hấn hít một hơi, cắn răng chịu đựng.

Tỷ lệ giết con tin bằng 0 hấn mới bằng lòng xả thân cứu người?

Hấn là hấn thấy được biểu tình của tôi, hít một hơi nhịn đau xong, tiếp tục nói, “Diêu Khiêm Mặc làm như vậy, chắc là chỉ muốn chính hấn kéo dài thêm một chút thời gian.”

“Kéo dài thời gian?” Tôi ngoài miệng hỏi, trong lòng lại lạnh lẽo.

Tôi đã nghĩ Hồ Khiên Dư hy sinh cho tôi rất nhiều ... Thì ra cũng không phải là như thế!

“Hà Vạn Thành cũng ...” Hấn dừng lại, tựa như do dự, “Cùng Diêu gia cũng trong tình trạng tương tự. Ông ta có một con gái ở Nhật Bản, quan hệ với Diêu Khiêm Mặc rất thân mật. Hà Vạn Thành luôn phân vân là nên đem số cổ phần của mình bán cho anh hay Diêu Khiêm Mặc. Thời gian vừa rồi không biết tại sao, đột nhiên Diêu Khiêm Mặc mất thế lực tài chính từng hậu thuẫn, không thể mua lại số cổ phần này. Mà trong thời gian này Hoàn Cầu đang chen ép Hằng Thịnh, sợ cổ phần mất giá, Hà Vạn Thành vội vã đem toàn bộ bán cho anh.”

“Anh cùng Hà Vạn Thành hẹn hôm nay kí hợp đồng?”

“Ừm”

“Bởi vì em mà đình chỉ?”

Hấn gật đầu.

“Vậy Hà Vạn Thành đem cổ phiếu bán cho ai?”

“Thác Ni.”

“Nói cho em biết ... anh làm như vậy ... để làm gì?” Tôi ngồi vào sofa cúi đầu, lẩn lẩn miếng bông, cón dính ở đầu ngón tay bắt đầu có tác dụng, cảm giác nóng nóng.

Tay kia tôi giấu trong túi, căng thẳng nắm chặt lại.

Tôi nhìn thấy Hồ Khiên Dư đi đến, tiện đà ngồi xuống trước mặt tôi: “Thăng thần gặp lại, không tốt sao? Anh nghĩ em muốn như vậy.”

“.....”

“Đồ ngốc, anh muốn chứng tỏ thành ý với em.”

“Thăng thần gặp lại?” Tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Sự thật luôn làm người ta đau lòng? Con người quả thật là một loại động vật kì quái, tình nguyện bị tổn thương chứ không bao giờ chấp nhận bị lừa dối.

Hồ Khiên Dư làm như vậy là vì hắn không muốn tiếp tục lừa gạt tôi?

Tôi không kìm lòng được bật cười.

Hồ Khiên Dư thấy thế, dường như cũng muốn bật cười, lại đột nhiên căng thẳng: “Hay nói cách khác, muốn thăng thần gặp lại là ...”

Nói xong, ngón tay hắn giơ lên, trong chớp mắt cởi cúc áo cổ tôi.

Một nút, hai nút ...

(1) Xe SNG: Xe trung ương, giống như xe biển xanh của Việt Nam ^^”

Chap 32: Do dự (P18)

Tôi chuẩn xác bắt lấy tay Hồ Khiên Dư, đột nhiên hắn thấp giọng kêu lên.

“Sao vậy?” Tôi sợ đến mức giật mình rút tay lại.

Thì ra là vết cắt trong lòng bàn tay bị tôi làm đau.

Sự giật mình của tôi dường như không ngăn cản hứng trí của hắn. Một lần nữa hắn kéo tay tôi ra, cởi những cúc còn lại.

Nội y lộ ra.

“Cho anh sờ ...” Ven xương sườn tôi có một vết sẹo dài. Ngón tay hắn đi theo, vuốt phẳng.

Tôi run lên, rút cổ lại.

Hắn ngừng di chuyển: “Đau?”

Tôi lắc đầu.

Hắn yên tâm, bắt đầu di chuyển lên trên, tay cởi khuy nội y. Ngực tôi buông lỏng, lộ ra ngoài, miệng hắn lập tức đặt lên.

Giống một đứa trẻ tham lam, dùng miệng, dùng răng vây lấy. Đầu lưỡi giảo hoạt quỳen vòng.

“Có đôi khi anh nghĩ, nếu con của chúng ta sinh ra ...”

Hơi thở của hắn phả trên da tôi, tay tôi để trên vai hắn, theo bản năng muốn đẩy ra.

Hắn ngừng đầu: “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Tôi liền không còn một chút sức lực.

Hai chân tôi bị hấn tách ra, tay hấn lập tức đi xuống dưới. Trong phòng rất sáng, đầu ngón tay hấn từ mắt cá chân chậm rãi tiến dần ...

Tôi nghiêng thân mình tránh. Hấn mảy may không để ý, nhấc hai bên xương hông, muốn tôi ngêng lên.

Nửa người hấn rướn về phía trước tôi, ép tôi không có đường trốn.

Tiếng hấn vang lên, giọng nói mang theo dự vọng: “Vi Linh, cảm giác được không?” Nói xong, phía dưới đột nhiên tiến về phía trước, cách một lớp vải mỏng, áp bức tôi.

Hấn đem tay của tôi vòng về phía sau váy, tôi không rõ ý này, quay đầu hai mắt ngu ngơ nhìn hấn.

Hấn dụi xuống cảm tôi, liếm liếm: “Tự mình cởi? Ừm?”

Tôi thà rằng bị động, mặc hấn chủ đạo, hấn thấy tôi không phản đối liền buông lỏng tay, cánh tay vòng ra phía trước, đặt lên ngực tôi.

Tôi than lên một tiếng, trong chớp mắt bụng trở nên căng thẳng, sau đó chậm rãi mềm mại ra trong lòng bàn tay hấn.

Tự mình cởi, động tác chậm, váy còn chưa xuống qua đùi, hấn chờ không kịp, giúp tôi kéo đến đầu gối, đem cả nội y xả xuống.

Hấn cũng cởi của chính mình, lập tức đi vào. Chưa tới một nửa liền dừng lại, nơi đó tôi không chịu tiếp nhận.

Tay hấn tìm được chỗ tiếp xúc, khẽ xoa.

“Đi lên giường ... Dừng ở chỗ này ...” Tôi đau, tay hấn đặt ở ngực tôi, khẽ vuốt ve, tôi khẽ run lên, cơ thể như được an ủi.

Tay kia hấn không ở ngực, cánh tay đi xuống, khẽ tách chân tôi: “Mở ra một chút ... đúng ... một chút nữa ...”

Tôi cái gì cũng không cảm nhận được, chỉ có hấn cứng rắn không do dự chiếm đoạt lấy những nơi tôi miễn cưỡng nhất.

Dựa vào hấn điều chỉnh tư thế, tôi bị hấn ép ở một góc sofa, thắt lưng bị hấn nắm trong tay, nâng lên lại nâng lên đón hấn.

Mười đầu ngón tay nắm lấy thành ghế, dùng sức đến trắng bệch.

Chất lỏng trong cơ thể tôi bị hấn cọ xát mà đi ra, từ đùi chảy xuống. Tôi cắn răng, thanh âm từ trong miệng đi ra: “Nhẹ chút ...”

Bất đắc dĩ, tôi nói chưa hết, hấn dùng sức tiến vào nơi sâu nhất, tôi chỉ có thể ngậm nga nức nở. Hấn ở trong cơ thể tôi thỏa mãn.

“Ừm ...a..!”

Tôi kêu lên như con thú bị dồn vào chân tường.

Thanh âm vừa đi ra, tôi liền bị hấn giữ lấy cằm, xoay sang đối mặt hấn.

Hôn cuồng loạn.

Thắt lưng như bị bẻ gãy, tiếng kêu ứat át từ miệng, lưỡi hấn mạnh mẽ chiếm đoạt, cuối cùng tiến vào khoang miệng tôi làm càn. Lưỡi tôi bị hấn cuốn lấy, mút vào.

Hấn nhìn sâu vào mắt tôi, xoay thắt lưng, trong phút chốc khép chân tôi lại, dùng sức giữ chặt. Tôi bị hấn nghiêng người đặt ở phía trên.

Lần này hấn tiến vào càng sâu, yết hầu tôi ngạnh lại.

Đường như quên hô hấp.

Chỉ cần hấn cúi đầu là có thể nhìn thấy nơi giao hợp.

Tôi hít một hơi, hai tay ôm lấy cổ, vùi đầu trước ngực hấn, lại bị hấn tách ra, đem nửa người tôi đẩy xa một chút, tầm mắt lại một lần nữa di chuyển xuống nơi làm người ta xấu hổ: “Để cho anh nhìn xem ...”

Giọng nói hấn ngọt như mật ngọt.

Toàn bộ thân trên của tôi nhướn lên, hai chân bị hấn nâng, đầu gối đặt tại thắt lưng hấn, hấn cường hấn đi vào xem xét.

Ánh mắt tôi dần dần tan rã, trần nhà như xoay tròn, phát ra những tiếng không kiềm chế được, đồng tử hưng phấn co rút.

Tôi nghĩ mình như sắp ngã đi, rốt cuộc nghe thấy giọng hấn.

“Thanh âm vừa rồi của em, thật đẹp ...” Tay hấn ở trên ngực tôi, chậm rãi vuốt ve, “Trước kia cho đến bên giờ, em dù cắn nát môi cũng không chịu ngoan ngoãn lên tiếng. Có biết hay không, như vậy chỉ làm đàn ông hận không thể ngay tại chỗ giết chết em?”

“Đừng nói ...” Tôi xấu hổ vô cùng, sao có thể nghe được?

Hấn vẫn tiếp tục: “Em kêu một tiếng, xương cốt anh như vỡ vụn ...”

Tay tôi chống lên sofa, đầu gối đứng thẳng lên, hấn đi ra khỏi cơ thể tôi.

Tay hấn khe khẽ kéo, tôi lại ngã vào ngực hấn.

Tôi cũng không còn sức động đây, áp vào ngực hấn. Dù sao vừa rồi vận động kịch liệt, băng vải cũng đã long ra.

Toàn bộ quá trình, hấn hấn là đau, dù sao trên người cũng đầy miệng vết thương.

Tôi so với hấn càng đau ...

Người đàn ông này a!

Gối lên xương quai xanh hấn: “Đêm nay em cùng Lộ Tây đi uống rượu.”

Hấn không nói lời nào, cánh tay xiết chặt lấy tôi. Tôi cũng chỉ có thể trầm mặc. Sườn mặt dán vào làn da lạnh lẽo của hấn. Có mồ hôi từ cằm hấn chảy xuống, giọt mồ hôi đó, chảy xuống môi tôi.

Tôi khẽ nhấp, có vị cồn khử trùng, chua sót.

“Em muốn nói cái gì?” Hấn xoa xoa gáy tôi.

Tóc tôi rối tung trên người hấn, như một đóa thược dược màu đen.

“Anh sẽ ly hôn với cô ấy, nhưng anh cần thời gian.”

Tôi sững sốt: Cách đây không bao lâu, tôi đã từng nói với Lý Mục Thần như vậy!

Nhưng người đàn ông trước mắt này ... sẽ không hại tôi.

Tôi cười cười, lau mồ hôi: “Được, em đã nghĩ kĩ, Hằng Thịnh, nếu vốn không thuộc về em ... em sẽ buông tay.”

Tôi có hơn 30% cổ phần, không còn nắm giữ nó, tôi càng có thể sống vui vẻ.

Chap 32: Do dự (P19)

Mà ba tôi, vĩnh viễn chỉ có Lâm Thâm Bằng. Người có nụ cười hiền hậu, mỗi ngày ôm tôi đi một đoạn dài đến trước đại sảnh Hằng Thịnh, người coi tôi như viên ngọc quý trong lòng bàn tay mình.

Đúng, không phải bắt luận ai khác.

Lần thứ hai xét nghiệm, tôi gửi đi nước ngoài kiểm tra.

Ngày có kết quả, Thác Ni gọi điện cho tôi.

“Chuẩn bị gặp luật sư.”

Ông ta nói đơn giản, chuẩn bị gặp luật sư.

Nói xong, liền im lặng đợi tôi trả lời.

Lúc ấy tôi đang từ văn phòng của một bác sĩ nước ngoài đi ra, qua hành lang dài, thấy một thùng rác cách đó không xa, tôi tiến đến, đem túi kết quả xét nghiệm ném vào.

Sau đó đáp: “Được.”

Tôi đúng hẹn xuất hiện ở phòng luật sư. Ở dưới lầu, tôi thấy xe Thác Ni.

Thác Ni một mình đến, cũng không mang theo bất kì người nào.

Hôm nay ông ta đến sửa di chúc.

Ông ta cam kết vị luật sư này là người chuyên nghiệp nhất Singapore, tất cả hồ sơ của các doanh nhân chính khách nổi tiếng dường như đều được luật sư này cất giữ, đem di chúc khổng lồ này giao cho ông ta là chính xác.

Ở đây, ngoài vị luật sư này, còn có hai người làm chứng.

Luật sư giao di chúc cho tôi xem qua.

Tôi không nhìn nội dung, đẩy lại trước bàn luật sư. Nhưng tôi đoán, cổ phiếu ông ta mua ở Hà Vạn Thành, chính là khoản mới trong di chúc lần này.

Bây giờ, đối với những thứ đó, trong lòng tôi đã lạnh nhạt.

Thác Ni thấy tôi như vậy, đuôi lông mày nhếch lên, cũng không nói lời nào.

Ông ta không nhìn tôi, vừa kí tên lên di chúc mới, vừa nói: “Mấy ngày trước con cũng đã biết tin, không phải sao?”

“Tôi sẽ lập cho ông một quỹ từ thiện, dùng tất cả tài sản này của ông.”

Còn một câu tôi không nói: ... sau khi ông ...

Ra khỏi văn phòng luật sư, tôi cùng Thác Ni đi hai đường. Ông đứng ở cửa xe, còn tôi muốn sang đường bắt xe.

Đi được vài bước, Thác Ni gọi tôi lại: “Cùng nhau ăn trưa?”

Ông ta mặcple là lượt, vẻ mặt lạnh lùng, đầu không bạc, mấy sợi tóc tà tà bay vào thái dương, thoát nhìn chỉ tầm 40 tuổi. Tôi sẽ cố học cách kính trọng ông ta, dù sao ông ta cũng là một nhân vật truyền kì trong giới doanh nhân Singapore.

Đáng tiếc, tôi không bao giờ coi ông ta là người sinh ra mình.

Tôi mỉm cười từ chối: “Không được, buổi trưa tôi có hẹn.”

Hôm nay, tôi đã hẹn cùng Hồ Khiên Dư ăn cơm.

Ánh mắt ông ta buồn bã, đứng tại chỗ, không hề động. Tôi nhìn lại, suy nghĩ, nói: “Buổi tối thế nào? Tôi mời ông ăn cơm.”

Ông ta nhận lời, sau đó, quay lại lấy xe.

Mà tôi, ở trước đèn xanh, bước nhanh sang đường.

Xe của Thác Ni từ bên kia vòng lại, lướt qua tôi.

Tôi sang đường qua vạch vôi, càng lúc càng xa, nhưng đến ngã tư thứ hai, xe bỗng nhiên dừng lại.

Tôi nhìn đuôi xe, nhất thời không phản ứng gì.

Ngay sau đó, điện thoại của tôi reo.

Là Thác Ni.

Ông ta rõ ràng cách phía trước không xa, hơn nữa vừa rồi dưới lầu văn phòng luật sư chúng tôi còn nói chuyện, nhưng có những chuyện chúng tôi chỉ có thể nói trong điện thoại.

Tôi day day thái dương, tiếp điện.

“Ba tiền con một đoạn, thế nào?”

Tôi nhìn chiếc xe phía xa, phản qua gương chiếu hậu, thấy ông ta đang nhìn mình, “Được, làm phiền ông.”

Thác Ni cúp máy.

Mà xe, một lần nữa lùi về.

Điện thoại của tôi lại một lần nữa vang, lúc này, màn hình hiện lên hai chữ “Khiên Dư”, trong lòng tôi khẽ cười.

“Ở đâu rồi?”

“Em mới từ văn phòng luật sư ra.”

“Có nhớ trưa nay hẹn cùng anh ăn cơm không?”

“A! Em ...” Tôi cao giọng giả bộ, sau đó tiếp tục, “ ... Đương nhiên nhớ!”

“Tốt lắm!”

Tôi ngẩng đầu, thoáng nhìn xe Thác Ni sắp đến ngã tư thứ nhất. Một lần nữa cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út mình.

Nó từng là nhẫn đính hôn của Hồ Khiên Dư, hiện tại, là của tôi, mang ở ngón áp út, không lớn không nhỏ, vừa chin.

Nhìn chiếc nhẫn, trong lòng tôi không khỏi ngọt ngào.

Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chiếc xe khổng lồ.

Trong nháy mắt, tôi hoảng sợ ngẩng đầu.

Ở một ngã tư đường, chiếc xe tải hạng nặng này lao đến như một bóng ma khủng bố...

... Chồm lên xe Thác Ni.

Không có tiếng còi, không có tiếng phanh, tất cả dường như xảy ra trong tim lặng – nhưng ngay sau, tất cả âm thanh đó dường như xuyên vào tai tôi. Tiếng kim loại va chạm, tiếng gãy vụn cùng với âm thanh trong miệng tôi thét ra, cắt ngang trời.

Hồ Khiên Dư đang từ văn phòng, đẩy cửa ra: “Tốt lắm, chúng ta ...”

Đột nhiên một tiếng thét hãi hùng từ ống nghe truyền đến. Hắn theo phản xạ kéo điện thoại ra xa một hồi lâu mới đưa trở về.

Lúc này, đầu kia điện thoại không có bất cứ tiếng động gì.

Hồ Khiên Dư bất giác bước nhanh hơn, đi ra bên ngoài: “Alo? Alo? Vi Linh? Còn nghe sao?”

Vẫn như trước, không có đáp lại.

Hồ Khiên Dư nghĩ đến một khả năng, vì thế cúp điện.

Hắn nắm di động, đi đến thang máy, thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, không chần chờ ấn phím xuống thẳng tầng trệt.

Vừa rảo bước vào thang máy, di động reo.

Hắn xem dãy số, là Vương Thư Duy.

Tiếp điện,

“Thế nào?”

“Mua chuộc.”

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Đơn giản vài câu, nói xong, hai bên đồng thời cắt đứt.

Hồ Khiên Dư đối với mình phản chiếu trên cánh cửa kim loại đang chậm rãi khép lại, nhếch khóe miệng cười.

Hồ Khiên Dư:

Hiện trường vụ tai nạn ngay gần bệnh viện. Bên ngoài phòng giải phẫu tôi tìm được Lâm Vi Linh.

Cô ấy ôm gối, ngồi ở ghế dài, cúi đầu, tóc hỗn độn.

Tôi nhui mày, xem xét.

Quần áo của cô ấy không việc gì, chẳng qua có chút xộc xệch. Chiếc váy dài bị xé rách một đường, đi chân trần, giày gãy gót, vệt nứt ở một bên.

Tôi bức bản thân không được nghĩ nhiều, rằng cô ấy đi chân trần, chắt vật thể nào vào bệnh viện.

Cô gái này, đang sợ hãi.

Tôi đứng ở cách đó không xa, cẩn thận quan sát, cũng không vội vã đến gần.

Cô ấy không bị thương.

Tốt lắm.

Ngắm nhìn bộ dáng cô ấy run run sợ hãi trong một chốc.

Thì ra cũng đẹp như vậy.

Tôi hướng phía cô ấy đi đến, xoa xoa đỉnh đầu: “Vi Linh...”

Tôi cảm giác được bả vai cô ấy cứng đờ, lại không ngẩng đầu nhìn.

Tôi thở dài, ngồi xuống bên cạnh.

Khoảng cách gần mới nhận thấy trên người cô ấy có mùi xăng, quần áo có vết cháy đen cùng vết máu đỏ, cô ấy hẳn là chạy đến cứu Thác Ni.

Hồi lâu, cửa phòng giải phẫu mở, bác sỹ đi ra. Tôi nhìn đồng hồ: Tôi đã chờ 17 phút.

Chờ cái gì?

Chờ một kết quả.

Lâm Vi Linh không hề động, vẫn như trước co rúm lại một chỗ. Tôi đứng dậy đi về phía bác sỹ.

“Thế nào?”

Bác sỹ lộ vẻ bất lực, hướng tôi lắc đầu.
Tôi thật muốn gặt đầu: À, tốt lắm.
Nếu Thác Ni không chết, tôi sẽ phiền toái vô cùng.
Mỉm cười, quay đầu, nhìn cô gái kia.
Tôi không thể để bất kỳ người nào nắm được nhược điểm của mình.
Mà Lâm Vi Linh, chính là nhược điểm đó.
Tôi chỉ có hai con đường: Hoặc là, hủy diệt nhược điểm này.
Nhưng, làm sao tôi có thể?
VẬY chỉ còn cách, hủy diệt người nắm được nhược điểm của tôi.
Mà người đó, là Thác Ni.

Chap 32: Do dự (P20)

Tất nhiên, mọi việc còn cần Vương Thư Duy hỗ trợ.
Thác Ni cả đời giả dối, nhưng lại có lúc tin nhầm người. Mà Thác Ni, thậm chí còn nghĩ đem tất cả quyền lực trong tay giao cho Vương Thư Duy.
Nghĩ đến việc này, tôi không khỏi bật cười.
Ông ta tín nhiệm Vương Thư Duy tất nhiên có lý của ông ta: Vương Thư Duy ở Mỹ cũng đã từng thay ông ta làm việc, một lần vụ làm ăn của Vi Linh gặp sự cố đó cũng chính là Vương Thư Duy ban tặng. Khi đó, Vương Thư Duy vẫn là bạn trai Vi Linh, đối mặt với bạn gái mình, lại vẫn có thể xuống tay – Thác Ni sao có thể không hài lòng.
Khi đó, Thác Ni còn cho rằng Lâm Vi Linh là con gái Lâm Thập Bổng, thủ đoạn đối phó với Vi Linh không khỏi có chút tàn nhẫn. Vi Linh thiếu chút nữa bị khởi tố.
Cuối cùng, lần đó vì sự cố không đủ chứng cứ, vì vậy không thể lập án.
Đây là bởi vì tôi phái người đến thương thuyết cùng công ty bị hại, thành công mua lại chứng cứ.
Mẹ tôi, còn có Trương Hoài Niên, đều là bạn thân của Lâm Thập Bổng lúc sinh thời, tuy rằng ngoài mặt đối tốt với Vi Linh, nhưng thật tình cũng không phải như thế. Tôi không muốn phức tạp, cho nên việc giúp Vi Linh đó là giấu mọi người tiến hành. Thậm chí, mẹ tôi cũng không biết.
Nhưng là, Vương Thư Duy thần thông quảng đại thế nào lại biết được.
Mà Vương Thư Duy từ đó cũng bắt đầu làm việc cho tôi. Bởi vì, cậu ta tin: Hồ Khiên Dư, không bao lâu sẽ vượt qua Thác Ni, trở thành người cậu ta có thể dựa vào.
Lần này, tôi bắt tay với Vương Thư Duy, cũng vậy, là hai bên cùng có lợi.
Nghĩ đến Vi Linh, chắc chắn cô ấy sẽ từ chối không nhận di sản Thác Ni để lại.
Cưới Vi Linh xong, sau vài năm, Hoàn Cầu chắc chắn sẽ về tay tôi. Mà trước kia tôi đã nhận lời Vương Thư Duy, 20% cổ phần Hoàn Cầu, sẽ đúng hẹn trao về tay cậu ấy.
Về phần Vi Linh, tôi không cho cô ấy biết tất cả.
Tôi không thể tiếp tục chịu sự thù hận của cô ấy
Tôi sẽ giấu cô ấy cả đời.
Tôi biết, bây giờ tôi lại đi trên con đường mà năm xưa Lâm Thập Bổng đã đi. Nhưng trừ con đường đó ra, tôi không có lựa chọn nào khác.

Nhiều năm trước, Lâm Thâm Bằng bày ra một chiếc bẫy để đút con gái không cùng huyết thống của mình bị hủ trong tay người sinh ra nó, cũng kà để trừng phạt người vợ đã phản bội mình.

Tôi không phủ nhận, Thác Ni cùng Vi Linh chỉ là người bị hại, nhưng nhìn từ khía cạnh khác, Thác Ni chính là tên đầu sỏ bức Lâm Thâm Bằng phải tự sát,

Ông ta bức Lâm Thâm Bằng đến tuyệt cảnh, làm cho ông ta nếu không tìm đến cái chết, sẽ đổi lấy kết quả là sự sụp đổ của Hằng Thịnh.

Mà nay, Thác Ni không chỉ muốn quật ngã tôi, quật ngã Hồ gia, quật ngã Hằng Thịnh, ông ta còn muốn mạng của tôi.

Nếu tôi muốn cùng Vi Linh một chỗ không gặp trở ngại gì, đồng thời bảo vệ tính mạng của mình, chỉ có thể dùng thủ đoạn cực đoan này.

Giết người!

Vương Thư Duy từng hỏi tôi, anh yêu Vi Linh sao? Nếu anh yêu cô ấy nhưng lại giết chết Thác Ni, không phải là sáng suốt.

Tôi nhớ rõ bản thân lúc đó không trả lời câu hỏi này.

Trong lòng lại đùa cợt: Cái gì gọi là yêu?

Lâm Thâm Bằng yêu Vi Linh? Tôi nghĩ, một chút cũng không có. Ai sẽ đặt cho viên ngọc quý trên tay mình cái tên “Vi Linh”?

Vi Linh, Vi Linh, Vi Linh, tất cả đều về số không – cái này, dường như là một lời nguyện rửa.

Thác Ni yêu Vi Linh sao? Có lẽ. Nhưng ông ta đã chết, làm sao có thể chứng minh.

Mà, cách yêu Vi Linh của tôi là: Vĩnh viễn, vĩnh viễn cả đời này lừa gạt.

Bác sỹ nhìn thấy tôi mang bộ dáng này, đại khái thở dài an ủi: “Cố nén đau lòng vượt qua.”

Tôi không trả lời, chỉ cười một cái.

Hành động này của tôi làm cho vị bác sỹ giật mình.

Nhưng tôi không có rảnh để ý, tôi còn vội vàng đi an ủi con mèo nhỏ đang kinh sợ của tôi.

Vi Linh hẳn là cũng nghe thấy những lời bác sỹ nói, nhưng cô ấy vẫn giống như tượng đá, không nói không rằng. Tôi ngồi xuống trước mặt cô ấy, khoảng cách gần như vậy, tôi nhìn thấy một giọt lại một giọt nước mắt, thấp thoáng sau sợi tóc của cô ấy rơi xuống.

Tôi không tự giác nhíu mày: Không, cô ấy không nên vì Thác Ni mà khóc.

Nước mắt của cô ấy, làm cho tôi đau.

Tôi đưa tay, khiến cô ấy ngẩng đầu lên. Lốp trang điểm trên mặt bây giờ đã nhạt nhòa.

Tôi lau nước mắt cho cô ấy, hỏi: “Sao vậy?”

Cô ấy nắm chặt tay thành quyền, không nói lời nào. Tôi cầm lấy tay cô ấy, nó ở trong tay tôi run lên.

Tôi đè vai cô ấy xuống, hôn lên những dòng nước mắt đang chảy dài: “Tại sao lại ở cùng một chỗ với Thác Ni? Nghe nói tai nạn giao thông. Có bị thương hay không?”

“Em ...” Cô ấy cũng không tiếp tục nói gì.

Tôi biết, cô ấy sẽ không để tôi biết quan hệ thực sự giữa mình và Thác Ni.

Việc này, tôi cũng không cố chấp.

Người của tôi, lòng cũng đã là của tôi – Tôi không lo lắng cô ấy sẽ bỏ mà đi.

Còn bí mật này, tôi cho phép cô ấy chôn sâu tận đáy lòng.

Vi Linh trầm mặc thật lâu, lại mở miệng, câu đầu tiên nói chính là: “Em muốn vào nhìn ông ta ...”

Tôi nghĩ một lúc, gật đầu, đỡ cô ấy đứng lên, nhưng bác sỹ ngăn chúng tôi lại.

“Người chết vì tai nạn xe cô, hình dạng ...” Sắc mặt bác sỹ trắng nhợt, khó khăn dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “... Hình dạng rất đáng sợ. Đề nghị mọi người không đi vào.”

Nghe vậy, cô gái dựa vào cánh tay tôi đột nhiên run lên, ngay sau đó, cô ấy tránh khỏi tôi, giữ lấy cánh tay bác sỹ gào lên: “Không thể nào! Không thể nào ... làm sao có thể? Lúc ông ấy được các người đưa ra khỏi xe tôi còn nhìn thấy không có việc gì! Ông ấy vẫn còn nói với tôi một câu!!”

Giọng nói của cô ấy vang lên, thê lương vô cùng, dường như tất cả đau đớn tức giận trong lòng đều trút ra ngoài, tay kéo áo bác sỹ, mắt đỏ lên, một lần lại một lần lặp lại: “Ông ta còn ... còn nói với tôi!! Là các người ... các người ...!”

Nghe thấy cô ấy lặp lại câu nói kia, tức khắc, trong lòng tôi có một chút nghi hoặc trỗi dậy.”

Nhưng tôi không hề bận tâm nhiều, chạy nhanh đến kéo cô ấy ra.

Cô ấy trong lòng tôi giãy dụa như con thú bị dồn đến đường cùng, cũng không khóc, chỉ tức giận, như tìm được nơi trút giận, sống chết hướng về phía bác sỹ.

Hai tay tôi giữ chặt cô ấy, không cho cô ấy đập lung tung, hung hăng ghé vào sườn mặt cô ấy lớn tiếng: “Bình tĩnh một chút!!!”

Cô ấy nháy mắt giật mình, ánh mắt sững lại, không tiếp tục làm loạn, trở về bộ dáng vô hồn như lúc trước.

Trên mặt Vi Linh có vết thương nhỏ, chân tay cũng có, may mà không nghiêm trọng, khử trùng, băng bó một chút liền rời đi khỏi bệnh viện.

Hành động lúc trước, tôi nhắc nhở Vương Thư Duy, nếu Vi Linh ở trên xe, tất cả hủy bỏ.

Tôi gọi điện cho cô ấy, cũng là vì không cho cô ấy lên xe Thác Ni.

Tôi cũng đã nghĩ đến, vạn nhất, cô ấy cùng Thác Ni ngồi chung xe, như vậy chứng minh cô ấy đã chấp nhận người cha này. Nếu quả thật là thế, tôi có thể bỏ qua cho Thác Ni.

Tôi biết, sự do dự này sẽ làm hại chính mình.

Nhưng cô gái tên Lâm Vi Linh này chính là sự mâu thuẫn duy nhất trong lòng tôi. Tôi không thể làm cho mình không bị ảnh hưởng bởi cô ấy.

May mà, tất cả cũng không nằm ngoài bàn tay của tôi.

Tôi luôn luôn là người nắm quyền chủ động: Hồ - Khiên – Dư.

Giấy của Vi Linh không thể tiếp tục đi, tôi bế cô ấy lên xe. Cơ thể cô ấy toàn bộ dựa vào tôi, đầu gối lên vai tôi, bộ dáng thuận theo.

Cơ thể cô ấy luôn lạnh, giờ phút này, lại càng thêm băng giá.

Cô ấy còn chưa phục hồi lại tinh thần sau vụ tai nạn đó.

Tôi nhìn thấy vết thương khắp cánh tay cô ấy, hẳn là cố gắng kéo Thác Ni từ trong xe ra ngoài.

Tôi đặt cô ấy ở ghế phụ, day day huyết thái dương cho cô ấy, đang chuẩn bị đóng cửa xe, thấy cô ấy vẫn bất động, chỉ có thể một lần nữa mở cửa, giúp cô ấy cài dây an toàn.

Đột nhiên cô ấy hoảng sợ, đề lấy tay tôi, cởi dây an toàn, nhìn tôi khẩn cầu: “Em không muốn ... em không muốn ngồi xe ...” Tay cô ấy đặt trên tay tôi, run lên sợ hãi.

Tôi dừng lại một lát, lùi về phía sau từng bước, cô ấy nhanh chóng chạy ra khỏi xe.

Lúc này là giữa trưa, mặt trời nóng bỏng trên đỉnh đầu, cô ấy lại đi chân trần trên mặt đường bỏng rát.

Lần thứ hai tôi ở trước mặt một người khác khom người: “Đi lên, anh công em.”

Vi Linh một lần nữa ôm lấy cô tôi.

“Về nhà của anh, ngủ một giấc, cái gì cũng đừng suy nghĩ.”

Nghe thấy nói về nhà của tôi, cô ấy như muốn giãy dụa, ở trên lưng tôi không chịu an phận.

Tôi giữ chặt cô ấy: “Là nhà mới, không phải Hồ gia.”

Lúc này cô ấy mới dịu xuống.

23. Chương 32-05

Chap 32: Do dự (P21)

Từ sau khi kết hôn cùng Diêu Lộ Tây, tôi chuyển ra khỏi nhà. Sau đó, không ở khách sạn của Hằng Thịnh thì ở bệnh viện. Mấy ngày nay phóng viên săn đuổi, cũng không thể ở lại Hằng Thịnh, chỉ có thể đến ở cùng Vi Linh.

Cũng trong thời gian này, tôi đã phái người đi sửa sang lại khu biệt thự ở Sentosa Cove.

Bây giờ có thể dùng luôn, không cần chờ.

Vi Linh rất nhẹ, cũng không áp sát vào tôi, nhưng nhiệt độ bên ngoài rất cao, chỉ trong chốc lát mồ hôi tôi tuôn ra như tắm.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận sâu sắc được, mùa hè Singapore nóng thế nào.

Con đường bên ngoài bệnh viện có biển chỉ dẫn. Trạm xe điện gần nhất cách bệnh viện chắc hẳn không xa. Trên lưng không hề có động tĩnh, tôi không khỏi lo lắng quay đầu nhìn.

Vi Linh mệt mỏi nhắm mắt lại giống một đứa trẻ. Tôi chỉ hy vọng cô ấy là một đứa trẻ, giống như bây giờ, không quá mức tự cho mình là thông minh.

Nhưng không thể phủ nhận, ban đầu hấp dẫn tôi chính là sự “thông minh đến ngốc nghếch” này.

Tôi còn nhớ rõ khi đó cô ấy xuất hiện ở đại sảnh Hằng Thịnh, mặt cúi xuống mong cho tôi không chú ý đến. Cô ấy không biết rằng, mặc dù tôi đứng nói chuyện trước mặt hai nhân viên lễ tân, nhưng từng tiếng hít thở của cô ấy đều đập vào tai tôi, rõ ràng vô cùng.

Sau đó, tôi quay đầu nhìn bóng dáng cô ấy rời đi.

Cô ấy vĩnh viễn không biết rằng, một thân âu phục, bước chân vội vã trốn tránh của mình động lòng người đến cỡ nào.

Chưa bao giờ có một người có thể làm tôi xúc động như vậy.

Nhìn bóng dáng cô ấy biến mất, tôi ở trong lòng nói: Lâm Vi Linh, trò chơi của chúng ta, bây giờ mới chính thức bắt đầu ...

Thời gian còn nhiều ...

Tôi không thể đi ra bằng cổng chính. Lúc này bên ngoài bệnh viện đã có rất nhiều phóng viên chặn đường.

Tai nạn xảy ra một giờ, paparazzi đã chạy đến án ngữ mỗi góc ở cổng bệnh viện.

Xe cô cũng không thông.

Tôi vừa xuất hiện, lập tức có phóng viên tinh mắt nhận ra, hô lên một tiếng, dẫn cả một người mang ống kính lao tới vây quanh.

Ban ngày, ánh đèn flash chiếu vào mà làm người ta không mở được mắt.

Vi Linh lúc này cũng trượt xuống.

Trước những ngòi bút giết người này, thanh danh của tôi đã sớm bị vày xéo chẳng ra gì, nhưng Vi Linh thì không thể bị lộ mặt, nếu bộ dáng lúc này của cô ấy bị chụp được, không biết giới truyền thông sẽ viết ra những cái gì.

Tôi nhanh chóng xoay người, cởi áo khoác che lấy cô ấy, kéo trở về.

Chúng tôi vất vả đi ra khỏi cửa sau.

Không thể tiếp tục đi bộ, tôi bắt một chiếc taxi. Cô ấy không muốn ngồi cũng không còn cách nào khác. Tôi ôm cô ấy tiến vào, nhanh chóng bảo lái xe khởi động, chỉ sợ cô ấy chạy thoát.

Cô ấy đối với việc đi xe thực sự sợ hãi.

Xem ra tôi đã đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của cô ấy.

Xe chạy đến Sentosa Cove, xuống xe, chung quanh đều là khu biệt thự, cũng yên tĩnh hơn rất nhiều.

Về nhà, tôi đưa cô ấy lên phòng ngủ, sau đó vào phòng tắm pha nước.

Nước ấm vừa vặn, kêu cô ấy vào tắm rửa.

Cô ấy ngay cả quần áo cũng không thể cởi, ngây ngô đứng ở nơi đó. Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể giúp cô ấy, sau đó đưa cô ấy ngồi vào bồn tắm.

Tắm xong, tôi ướt nhẹp một trận.

Cuối cùng cô ấy ngu ngơ đi vào giấc ngủ. Tôi ngồi đầu giường, sau đó chờ cô ấy ngủ say mới đi ra.

Nội dung di chúc hôm nay Vi Linh kí, hiện tại điều duy nhất tôi có thể xác định là Vương Thư Dục chính là người thi hành.

Còn lại, nội dung sửa đổi, ngay cả Vương Thư Dục cũng không biết.

Tôi phải tìm người đi điều tra.

Lái xe gây tai nạn kia cũng tạm thời phải xuất ngoại né tránh.

Mặt khác ở Hằng Thịnh cũng còn rất nhiều việc chờ tôi đến xử lý.

Lịch trình gặp mặt tổng giám đốc ngân hàng Hoa Kỳ ở Singapore hôm nay cũng phải hủy bỏ.

Tôi vốn tưởng rằng chuyện này chỉ cần một chiều là có thể giải quyết, thời gian có lẽ vẫn dư dả. Nhưng tôi không ngờ được Vi Linh lại chứng kiến toàn bộ quá trình xảy ra tai nạn.

Chuyện này, trước kia tôi đã từng nhắc nhở Vương Thư Dục: Không được hành động trước mặt Vi Linh, nhưng cậu ta lại làm trái lời tôi.

Tôi đi ra khỏi phòng ngủ, việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Vương Thư Dục.

Nguyên bản tôi định chất vấn cậu ta vấn đề này, nhưng khi đến phòng khách, mở TV, thấy tin tức xong, quyết định hủy bỏ cuộc gọi.

Đội cảnh sát điều tra báo cáo: Xe Thác Ni đã rời đi, nhưng vì trở lại nên mới phát sinh sự cố.

Xử lý xong một số công việc đã là chạng vạng.

Ngoài cửa sổ ánh tịch dương chiếu vào.

Người ta thường nói thế nào? Ánh tịch dương đỏ như máu?

Tôi bật cười, lắc đầu, quay vào phòng ngủ xem Vi Linh.

Cô ấy đang ngủ. Trên chiếc giường lớn, chân tay cô ấy co lại nằm một góc trông càng thêm nhỏ bé.

Sau đó, tôi đến phòng bếp xem có thể làm một chút đồ ăn hay không.

Lúc học đại học có đôi lần tôi xuống bếp. Vài năm nay không động đến, trù nghệ đại khái cũng giảm đi ít nhiều.

Chỉ có thể miễn cưỡng làm vài món.

Cả ngày nay tôi cùng Vi Linh không ăn cơm. Buổi sáng rời giường, hôn một cái chào buổi sáng cũng vội vã rời đi, điểm tâm cũng không ăn. Tôi vẫn cảm thấy cô gái này sớm muộn cũng kiệt sức.

Ở đây không có người hầu. Nói là ở nhưng tôi cũng chỉ xem như khách sạn, sáng đi, tối về, tủ lạnh trống rỗng, không có thức ăn dự trữ.

Bây giờ, xem ra có chút khó khăn.

Tôi định gọi điện thoại về Hồ gia, báo đầu bếp đến. Đầu bếp Hồ gia tay nghề không tồi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là thôi. Nếu mẹ tôi biết Vi Linh cùng tôi ở đây tuyệt đối sẽ rất phiền toái.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể làm thứ đơn giản nhất: Vo gạo, nấu cháo.

Tôi bưng bát cháo vào phòng ngủ, chuẩn bị đánh thức Vi Linh.

Không ngờ, cô ấy đã tỉnh.

Vi Linh ngồi thẳng tắp trên giường, thần sắc khấn trương, mặt trắng bệch, đôi mắt trống rỗng không chút ánh sáng, hai tay nắm chặt ga giường, trán đầy mồ hôi.

Hắn là gặp ác mộng.

Tôi vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên cô ấy bước chân vào Hồ gia cũng chính là bộ dáng này. Nửa đêm, từ trong mộng bừng tỉnh, hét chói tai làm người khác không thể ngủ yên.

Nhưng khi đó, tôi ghét cô ấy đến cực điểm, ước gì cô ấy cứ như vậy mà điên luôn. Nghĩ lại, lúc đó là tôi ghen tỵ với cô ấy.

Hồi ấy, một năm tôi không được một lần gặp mặt Trương Hoài Niên, mà cô ấy vừa xuất hiện, Trương Hoài Niên dường như mỗi ngày đều đến.

Nhưng mà, Lâm Vi Linh bây giờ, tôi ngoài yêu thương, còn có thể thế nào?

Tôi đi đến, ôm lấy cô ấy: “Không sao ... không sao.” Xoa đầu.

Vi Linh khó khăn bình tĩnh lại, tôi quay về lấy cháo, liền bị cô ấy giữ chặt.

Tôi dừng lại, hai tay cô ấy ôm lấy, mặt dán trên lưng tôi, liên tiếp lắc đầu: “Đừng đi ... đừng ...”

Tôi quay lại xoa đầu cô ấy: “Được, không đi, không đi.”

Chap 32: Do dự (P11)

Lâm Vi Linh:

Tôi gặp ác mộng.

Bóng đèn, không thể dây dụa. Trong mơ hiện ra một cảnh tượng, lúc tôi còn nhỏ, nhìn một thi thể rơi trên nóc xe, trong nháy mắt máu chảy thành sông. Ở không gian mơ hồ tràn ngập màu máu đỏ, một giây sau, tôi trở lại ngã tư đường, trước mắt là Thác Ni nhuộm đầy máu tươi.

Thác Ni mở miệng nói, nhưng tôi không có cách nào nghe được ông ta nói gì.

Tôi thử hỏi ông ta ra, nhưng cơ thể mắc ở trong chiếc xe đã biến dạng, không tài nào nhúc nhích được.

Bờ môi của ông ta mấp máy, tôi chỉ có thể dựa vào khẩu hình mà đoán.

Ba chữ.

Ông ta cố hết sức nói xong, một lần lại một lần, tôi sắp nhận ra ba chữ này, trước mắt tôi bỗng tối lại.

“A...!!!”

Rốt cuộc, tôi từ trong mộng bừng tỉnh.

Tôi ngồi dậy, hô hấp dồn dập, gắt gao nắm lấy ga giường. Tôi cố gắng đè lấy trái tim kinh hoàng nhưng không có cách nào trấn định được ngực thôi phập phồng.

Tôi không biết mình ngồi yên bao lâu, cho đến khi bên tai truyền vào tiếng mở cửa.

Ngay sau đó là tiếng bước chân vội vã, bước chân đó hướng tôi đi đến.

Tiếng bước chân ngừng, tôi vùi vào trong một chiếc ôm.

Người này rất nhanh buông ra, xoay người muốn đi. Tôi chưa bao giờ sợ bị bỏ rơi như vậy, nỗi sợ hãi xiết lấy tôi, hai tay tôi theo bản năng ôm quàng lấy: “Đừng đi ... đừng ...”

Người đó quay lại, ôm lấy tôi: “Được, không đi, không đi.”

Hồi lâu, tầm mắt tôi bớt mơ hồ, thế này mới thấy rõ...

Người tới, là Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư rút khăn lau mồ hôi lạnh trên trán cho tôi, sau đó mang cháo lại, múc một thìa, thổi nguội, đưa đến bên miệng tôi.

Tôi lắc đầu không chịu.

“Ngoan, ăn một chút.” Hồ Khiên Dư dỗ tôi, vẻ mặt chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Tôi chậm rãi há miệng, miễn cưỡng ăn một thìa. Cháo hoa, không có mùi vị gì cả.

Hồ Khiên Dư tiếp tục đút cho tôi ăn, cổ họng tôi nghẹn lại nói: “Em ăn không vào ...”

Mây Hồ Khiên Dư khẽ nhíu lại, “Vậy chúng ta ra bên ngoài ăn.”

Nói xong, tay xốc chén, dìu tôi đứng lên.

Tôi chỉ cảm thấy trong người tự dưng có một ngọn lửa tức giận bốc lên, thiêu đốt toàn bộ ý chí. Tôi phản xạ có điều kiện, vùng mạnh tay thoát khỏi hân.

Đứng phắt dậy, điên cuồng gào lên: “Chuyện của em không cần anh lo!!”

Nhưng tiếng gào thét của tôi lại chỉ đổi lấy của Hồ Khiên Dư sự trầm mặc.

Mắt hân sâu lại, nhìn tôi thật sâu.

Tôi biết hân sẽ tức giận. Cũng tốt, hân sẽ đóng sập cửa đi ra ngoài, tôi đã tỉnh táo lại, bây giờ, tôi vô cùng cần một không gian riêng để tìm toàn bộ lý trí của mình.

Đáng tiếc, tôi chờ rất lâu cũng không thấy hân phản nộ, hân chỉ đứng im đó, không nói một câu.

Ánh mắt hân nhìn tôi có bao nhiêu phức tạp. Thương hại?

Tôi không chịu nổi cái nhìn của hân, cup mắt, nhảy xuống giường, bước nhanh ra khỏi phòng: “Em còn có chuyện cần xử lý, đi trước.”

Hân ở phía sau gọi lại: “Từ từ!”

Tôi không để ý đến, bước nhanh hơn. Hân vượt qua, giữ lấy tay tôi, tôi tránh lại tránh không được.

Hồ Khiên Dư thở dài, “Bộ dáng em thế này làm sao có thể ra ngoài.”

Nói xong không đợi tôi phản ứng, đem tôi đến trước tủ quần áo, mở cửa.

Tôi vô tình thoáng nhìn, trên mắc một đàn đồ nữ. Hồ Khiên Dư tùy tay cầm một bộ, lấy ra khỏi mắc, đưa vào trong tay tôi: “Cổ của em. Thay đi!”

Tôi cầm quần áo, thứ vải lạnh lẽo dần dần bị lòng bàn tay tôi làm nóng lên: “Anh ...”

Đoạn sau của tôi bị tiếng chuông di động làm gián đoạn.

Hồ Khiên Dư có điện thoại.

Hắn nhìn tôi một cái, nhắc điện thoại đi ra phía cửa: “Chuyện gì?” Hắn ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại một mình, tôi nhanh chóng thay quần áo.

Khi tôi mở cửa ra ngoài, Hồ Khiên Dư đã cúp điện.

Mặt đối mặt, tôi nói: “Hẹn gặp lại.”

Hắn cắn cắn môi, như có điều gì phân vân, thả lỏng vai mới nói: “Lộ Tây ... xảy ra chuyện rồi.”

Cũng gặp ác mộng, không thể thoát khỏi, còn có Lộ Tây.

Nhưng cô ấy so với tôi nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Sau khi nghe tin Thác Ni bị tai nạn xe cộ, cô ấy bị hôn mê, lúc tỉnh lại, thần kinh đã không còn bình thường.

Bác sĩ kết luận, cô ấy bị điên rồi.

Tôi đến cửa lớn chờ, Hồ Khiên Dư lấy xe từ trong gara đến, mở cửa bên này: “Có thể ngồi xe hay không?”

Hô hấp của tôi như chùn lại, nhắm mắt, lên xe.

Xe lập tức khởi động, vũng vàng đến bệnh viện tư nhân vùng ngoại ô.

Ngoài khoa thần kinh, người hầu đưa Lộ Tây đến bệnh viện nhìn thấy Hồ Khiên Dư, lo lắng bối rối dẫn chúng tôi đến phòng bệnh.

Phòng bệnh khóa cửa, tôi chỉ xem qua cửa sổ nhìn vào.

Lộ Tây nằm ở trên giường, tay chân đều bị giữ, có bác sĩ đang tiêm cho cô ấy.

Người hầu khiếp sợ quay sang thăm dò Hồ Khiên Dư: “Thiếu gia, làm sao bây giờ?”

Nghe thấy cô ta hỏi như vậy, tim tôi đập mạnh một nhịp, trong đầu như có tiếng vọng: Đúng vậy ... Làm sao bây giờ? Lộ Tây trở thành thế này, nên làm gì bây giờ?”

Tôi không nghe thấy Hồ Khiên Dư trả lời thế nào. Chờ một hồi lâu, rốt cuộc bác sĩ mở cửa đi ra.

Hồ Khiên Dư tiến lên hỏi: “Cô ấy có sao không?”

Tôi suy sụp dựa vào vách tường. Ổ khe cửa còn chưa kịp đóng chặt truyền ra tiếng nước nở của Lộ Tây, đau đến tê tâm liệt phế. Đột nhiên tôi cảm thấy không thở nổi, người dán vào tường, chảy xuống.

Tôi ôm đầu, che lỗ tai, không thể nghe, không dám nghe.

“Lâm Vi Linh!” Hồ Khiên Dư đột nhiên lo lắng gọi tôi một tiếng, ngay sau đó, hắn tiến đến trước mặt tôi, ngồi xuống, kéo hai tay tôi ra, nâng mặt tôi lên.

Tầm mắt hắn nóng nhìn tôi, sau đó thở phào một hơi.

“Thật sợ em cũng điên rồi ...” Hắn bùi ngùi thở dài. Nói xong nâng tôi đứng dậy, kéo đi.

Tôi nghĩ đến Lộ Tây, không chịu bước: “Em không thể đi!”

“Em phải đi.”

“Không!”

“Em có biết hay không nếu em ở đây thêm một giây, anh sợ em cũng trở nên giống Lộ Tây?”

Tôi vẫn như trước không chịu rời, bất đắc dĩ Hồ Khiên Dư phải cạy mạnh, tôi bị hất kéo đến cuối hành lang.

Hắn đang chuẩn bị xuống lầu, lúc này, ở dưới một người đi lên.

Là Vương Thư Duy.

Vương Thư Duy nhìn thấy Hồ Khiên Dư, cung kính chào một tiếng: “Hồ tổng.”

Trong nháy mắt nhìn thấy Vương Thư Duy, tầm mắt tôi dừng lại.

Suy nghĩ trở về hiện trường tai nạn, tôi giật mình nhận ra, lúc ấy, ba chữ trong miệng Thác Ni kia, đúng là:

Vương - Thư - Duy...

Chap 32: Do dự (P23)

Hồ Khiên Dư:

Vi Linh nhìn thấy Vương Thư Duy, phản ứng có chút khác thường. Cô ấy thẳng tắp theo dõi cậu ta, mắt sáng lên như nhận ra gì đó.

Tôi nắm vai cô ấy hỏi: “Sao vậy?”

Trong phút chốc cô ấy phục hồi tinh thần lại, nhưng ánh mắt vẫn khác thường: “Không ... không có việc gì.”

Không thể nào! Cô gái này không giấu cảm xúc, cái gì cũng đều biểu hiện trên mặt.

Nhất định có vấn đề.

Bộ dáng này của cô ấy, tôi không khỏi lo lắng, lúc đó cô ấy hét lên với bác sĩ, nói trước khi Thác Ni vào phòng phẫu thuật nói với cô ấy cái gì đó.

Hay là ...

Vương Thư Duy nhất định cũng nhận thấy điều gì đó, nhất thời không mở miệng.

Tôi hít sâu một hơi, hướng Vi Linh miễn cưỡng cười: “Đi thôi, anh đưa em đi ăn tối trước. Đợi chút nữa em muốn về nhà hay ở đây ...” Tôi dừng một chút, “... Tùy em.”

Vi Linh vẫn như trước nhìn Vương Thư Duy, dường như không cam lòng.

Tôi cũng chỉ có thể ở trước mặt cô ấy nói với Vương Thư Duy: “Cậu ở đây, nếu có chuyện gì chờ tôi trở lại nói sau.”

Nghe tôi nói như vậy, Vi Linh mới chịu cất bước để tôi kéo đi.

“Em không muốn ăn.”

Cô ấy tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn đi theo tôi vào nhà ăn ăn cơm.

Cả bữa tối, không khí cũng không tốt. Sau khi gọi đồ ăn xong, tôi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Cho Vương Thư Duy.

Yêu cầu cậu ta lập tức rời khỏi bệnh viện, thời gian tới cũng không cần đến Hằng Thịnh làm.

“Muốn tôi biến mất một thời gian?” Cậu ta rất thông minh, đã đoán được những gì tôi muốn nói.

Tôi đơn giản bỏ sung: “Tốt nhất rời khỏi Singapore. Khi nào trở về tôi sẽ báo cho cậu.”

Cậu ta không hỏi nguyên nhân, thoải mái đồng ý: “Được.”

Sau đó tôi cúp điện, trở về căn phòng áp lực kia.

Tôi tắt điện thoại vì không muốn bị quấy rầy, nhưng đối mặt với cô gái thất hồn lạc phách này không có lúc nào cảm xúc của tôi không bị nhiễu loạn.

Vi Linh khẩu vị rất kém, đồ ăn đưa lên gấp mấy gấp rồi không hề nhúc nhích. Tôi cũng không muốn ăn, miễn cưỡng mấy miếng cũng buông dao nĩa, ngẩng đầu lên chỉ thấy cô ấy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm tôi.

Ánh mắt của cô ấy rất sâu, ánh sáng nơi này không yếu, nhưng tôi nhất thời không thể nhìn thấy.

Tôi lau khôe miệng: “Muốn hỏi cái gì?”

“Vấn đề này nên là em hỏi. Anh không có chuyện gì muốn hỏi em?” Trong lời nói của cô ấy, ý tứ hàm xúc rất rõ ràng, ngược lại làm tôi không thể trả lời.

Tôi nhún nhún vai: “Không có gì.”

Cô ấy khẽ cắn môi truy vấn: “Anh không hỏi em, hôm nay tại sao đi cùng Thác Ni?”

Tôi lắc đầu.

Sau đó, suy nghĩ một lát, tôi bổ sung: “Anh tò mò là một việc khác. Thác Ni chết dường như có đả kích rất lớn với em.”

Tôi không hỏi như vậy cô ấy sẽ không chịu yên tĩnh lại.

Quả nhiên, cô ấy trầm mặc xuống.

Tôi tiếp tục: “Tại sao? Em dường như rất để ý đến vị cấp trên này”

Sau khi cô ấy gặp qua Vương Thư Duy vừa rồi, cảm xúc vẫn có vấn đề. Xem ra, cô ấy muốn từ miệng tôi khai thác ra thông tin gì đó.

Có lẽ, trước khi chết Thác Ni đã nói với cô ấy cái gì. Nhưng trước mắt, hẳn là vẫn chưa dính dáng đến tôi.

Có thể thấy được, cô ấy đang bị áp lực. Một lúc lâu sau, cô ấy cúi đầu, ngập ngừng nói: “Tai nạn như vậy xảy ra ... tận mắt chứng kiến tất cả, chỉ thấy ... thật tàn khốc.”

Thấy bộ dáng cô ấy, lòng tôi thất lại. Tôi biết bức cô ấy trả lời câu hỏi này thật tàn nhẫn, không khác gì rạch vào miệng vết thương.

Chờ khoảng thời gian này qua đi, nhất định cô ấy sẽ hồi phục như cũ.

Tôi tự an ủi bản thân như vậy, trong lòng cũng dễ chịu đi ít nhiều, cúi người đến đem đĩa thức ăn của cô ấy lại, cắt tảng thịt bò thật nhỏ, sau đó trả lại: “Chuyện không thoải mái mau chóng quên đi. Bây giờ ăn không được cũng cố một chút.”

Cô ấy vẫn không chịu ăn, tôi chỉ có thể xiên một miếng đưa đến bên miệng cô ấy.

Vi Linh rớt cuộc cười, tuy rằng nụ cười vẫn miễn cưỡng như trước.

Há miệng, ngậm miếng thịt bò.

Vi Linh của tôi rất kiên cường, không phải sao?

Vi Linh bị tôi ép, ăn nhiều một chút, sau đó trở về bệnh viện.

Cô ấy rất lo lắng cho Lộ Tây, việc này tôi đã dự đoán từ trước. Nhưng cô ấy vội vã như vậy còn có nguyên nhân và bởi Vương Thư Duy.

Khi chúng tôi trở lại, tất nhiên Vương Thư Duy đã rời đi

Nhưng chờ chúng tôi là những vị khách không mời mà đến khác.

“Vivi Lin?” Những người này, nhắm vào Vi Linh.

Tôi ngăn họ lại: “Có chuyện gì?”

Người này xuất trình giấy chứng nhận: “Chúng tôi ở đội cảnh sát điều tra, nghi ngờ Lâm tiểu thư có liên quan đến cái chết của ông Tony, quốc tịch Singapore ...”

Đây là lần thứ hai tôi đến cục cảnh sát trong tháng này. Lần này, là tôi đưa Lâm Vi Linh đến.

Đội cảnh sát điều tra, đại danh này mời chúng tôi đến uống café.

Tôi ở bên ngoài chờ.

Vương Thư Duy làm việc rất chu đáo, vị trợ lý mới tiếp nhận nhiệm vụ của cậu ta đã được bổ nhiệm, lúc này kịp thời mang những văn kiện tôi cần xử lý trực tiếp đến cục cảnh sát.

Trong nháy mắt tôi xem xong, lật trang cuối cùng kí tên rồi trả lại cho trợ lý.

Tôi day day mi tâm, xem thời gian: Từ lúc Vi Linh vào phòng thẩm phán đến giờ đã hai tiếng trôi qua.

Đợi một lát sau cô ấy mới đi ra.

Tôi nghiêng đầu nói với trợ lý: “Hai chén café.”

“Được, Hồ tổng.” Nói xong, cậu ta rời đi, tôi đứng dậy đi đến phía Vi Linh.

Tôi không mở miệng, vấn đề đầu tiên Vi Linh nói là: “Em chỉ có thể nói cho anh, phần lớn di sản Thác Ni đều để lại cho em. Giữa trưa hôm nay ông ấy kí tên trên di chúc, ngay sau đó phát sinh tai nạn, vì vậy cảnh sát nghi ngờ em. Những việc khác ... tạm thời em không muốn nói.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng tôi vẫn phải hỏi một vấn đề: “Em có thể gặp phiên toái hay không?”

Cô ấy lắc đầu.

Tôi yên lòng.

Nếu chuyện này liên lụy đến cô ấy lại là một rắc rối lớn.

Tôi phải đảm bảo trăm phần trăm cô ấy không bị ảnh hưởng gì.

“Bây giờ có thể đi chưa?”

“Ừm” giọng nói cô ấy mệt mỏi.

Tôi đỡ lấy thắt lưng cô ấy, “Đi thôi.”

Cô ấy lại ngăn tay tôi lại, cong khóe miệng giống như trấn an: “Yên tâm, em không yếu đuối như vậy.”

Đây mới là Lâm Vi Linh tôi biết!

Nhiều ngày trôi qua, lần đầu tiên tôi mỉm cười xúc động.

Tôi cùng Vi Linh hướng ra phía ngoài, trợ lý bưng hai chén café đến.

Tôi nhận lấy hai chiếc chén, một đưa cho Vi Linh, một đưa lên chính môi mình.

Vi Linh vừa uống café vừa đánh giá vị trợ lý lạ mặt này.

Cô ấy chưa kịp hỏi, tôi đã mở miệng trước một bước: “Cậu ta tạm thời làm việc thay Vương Thư Duy, làm trợ lý của anh.”

“Vậy Vương ...” Cô ấy muốn hỏi lại thôi, vẻ mặt nhất thời trở nên mệt mỏi, phất tay “... Quên đi, đi thôi.”

Thực ra là cô ấy lúc này hỏi tình huống của Vương Thư Duy không ổn. Cô ấy còn tưởng Vương Thư Duy là Thác Ni xếp vào chỗ tôi, đối với tôi vẫn như trước có điều kiêng kị.

Lên xe, tôi xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô ấy: “Về nhà, hay là ...”

“Bệnh viện.”

Nói xong, cô ấy liền nhắm mắt lại, thắt dây an toàn.

Tôi quay xe hướng về phía bệnh viện.

Đến nửa đường, tôi suy nghĩ lại, đổi hướng xe, trở về Sentosa Cove.

Lúc quay đầu, xe khẽ nghiêng một chút, Vi Linh mở mắt ra.

Tôi tăng tốc: “Tình trạng Lộ Tây không phải ngày một ngày hai. Em nên về nhà nghỉ ngơi một đêm đã.”
Cô ấy há miệng, nhưng không tỏ vẻ dị nghị, sau đó lại một lần nữa nhắm mắt.

Hơi thở của cô ấy dần dần trầm ổn lại. Khi tôi nghĩ cô ấy đã ngủ, cô ấy lại đột nhiên lên tiếng: “Qua hiệu thuốc mua giúp em lọ thuốc ngủ được không?”

“ ... ”

“Anh nói đúng, em cần nghỉ ngơi, còn rất nhiều việc em phải tỉnh táo để xác định.”

Về nhà, cô ấy thay quần áo, uống thuốc ngủ.

Sau đó ngủ rất nhanh.

Tôi lại một đêm thức trắng. Xuống lầu, mở cho mình một bình rượu, chậm rãi uống chờ trời sáng.

Một bình uống sạch, lại vẫn không say.

Tôi lên lầu xem Vi Linh, thuốc tác dụng, cô ấy ngủ rất say, không biết gì.

Tôi ngồi vào đầu giường, vuốt tóc cô ấy.

Lông mi cô ấy, mắt cô ấy ... cô gái này ... tôi nhất thời chột dạ, nói ra miệng: “Xin lỗi ... Lâm Vi Linh, xin lỗi ... ”

Vi Linh không về Hoàn Cầu làm việc.

Tin tức Thác Ni chết làm cả Singapore khiếp sợ.

Mà thị trường chứng khoán, không còn giống như thời gian Thác Ni lấy thùng úp voi. Ngày đầu tiên sau khi tin Thác Ni chết công bố, sụt giá hơn 500 điểm, ngày thứ hai, hoàn cầu hoàn toàn thất thế.

Vi Linh thường xuyên ra ngoài, tôi tìm cho cô ấy một lái xe, để đỡ mỗi ngày cô ấy phải tự lái xe, thứ hai, lái xe cũng có thể giúp tôi kiểm soát, giúp tôi nắm giữ lịch trình mỗi ngày của cô ấy.

Tài sản của Thác Ni trở thành cái đích cho mọi người đàm luận. Cái tên Lâm Vi Linh cũng bắt đầu trở thành tâm điểm của mọi người.

Tài sản của Thác Ni có để cho vợ trước một phần. Manila, vợ trước của ông ta tất nhiên phải trở về Singapore. Việc đầu tiên của bà ta sau khi trở về, là gặp Lâm Vi Linh.

Khi lái xe báo cáo với tôi lịch trình, nói người đàn bà đó thoát nhìn vô cùng đau lòng, ôm Vi Linh khóc thê thảm, có nhắc đến chuyện tài sản hay không tôi cũng không biết được.

Nghi thức tuyên đọc di chúc, dựa theo yêu cầu của Thác Ni lúc sinh thời, trước tòa án .

Vương Thư Duy gấp rút trở về, thực hiện nhiệm vụ người chấp hành di chúc.

Tôi ngồi trong phòng tổng giám đốc xem truyền hình trực tiếp. Mở bình rượu, đặt ở trong tay, chờ di chúc tuyên bố, tự ăn mừng một chút.

Qua màn hình nhìn thấy Lâm Vi Linh, tôi cười cười.

Cô gái này vẽ bình tĩnh lộ ra sau lớp trang điểm, vẽ mặt lạnh lùng. Mà ngồi bên cạnh cô ấy chính là Vương Thư Duy.

Một cảnh tượng thú vị. Người tình cũ, bởi vì quan hệ trong một bản di chúc mà cùng có mặt ở đây lúc này.

Tôi từng tức giận bởi quan hệ của Vương Thư Duy cùng Lâm Vi Linh khi ảnh chụp bọn họ hôn nhau được gửi đến điện thoại, nổi tức giận đó làm cho tôi không thể không chế được.

Nhưng là, lúc này thái độ của Vi Linh đối với Vương Thư Duy xem ra bọn họ không còn một chút tình cảm.

Đoàn luật sư ở trước ống kính đọc di chúc.

Đầu tiên là một đoạn dài dòng, tôi kiên nhẫn chờ, mong ngóng, chứng minh tin tức tôi thắng lợi hoàn toàn, từ miệng luật sư nói ra, hơn nữa, được toàn bộ dân chúng Singapore chứng kiến.

“ ... Bây giờ, xin mời người chấp hành di chúc ...” Nói xong, luật sư làm tư thế “mời”.

Tôi đem 1/3 đến bên môi, chờ đợi ba chữ “Vương Thư Dục” vang lên.

Nhưng giây tiếp theo, tay tôi không thể không dừng lại.

Bởi vì, lúc này, đột nhiên ở bên ngoài đi vào một người.

Người này bước vào, cùng với tiếng luật sư vang lên: “ ...Lý Mục Thần.”

Chap 32: Do dự (P24)

Lâm Vi Linh:

Thác Ni lựa chọn việc công bố công khai di chúc của mình, tôi thật sự không rõ ý đồ của ông ấy. Việc này làm toàn bộ dự luận Singapore xôn xao, tôi muốn trốn cũng không thể thoát.

Cảnh sát điều tra tôi, phóng viên truy đuổi tôi, Thác Ni làm như vậy, tôi dù muốn không quan tâm gì đến chuyện này cũng không được.

Mà tên tôi, quan hệ mật thiết với một người, “Vương Thư Dục”.

Ngoài bản di chúc này, Thác Ni còn một bản khác ở luật sư riêng của ông ta, sau khi ông ta chết, bản di chúc này sẽ được đem ra công khai trước tòa.

Mà bản di chúc đó một khi lộ ra ngoài biết sẽ làm bao nhiêu người ngạc nhiên: Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Hằng Thịnh lại là người thi hành di chúc của tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Cầu.

Tôi không muốn nhận số tài sản này, nhưng tôi buông tay, chẳng khác nào để nó rơi vào tay Vương Thư Dục. Nếu tôi muốn vi phạm nguyện vọng của ông ta, thành lập quỹ từ thiện như đã nói, quỹ từ thiện này sớm muộn Vương Thư Dục cũng sẽ nắm giữ, không thể nghi ngờ.

Tôi không rõ lắm Thác Ni ở lúc hấp hối tại sao lại nhắc đến tên người này. Nhưng tôi chắc chắn một điều, Vương Thư Dục trốn tôi. Điện thoại không tiếp, người tìm không thấy, như bốc hơi trong nửa tháng lại vì việc công bố di sản mà đột nhiên xuất hiện: Có vấn đề.

Tất nhiên, tôi cũng vội vã tìm anh ta làm gì.

Bởi tôi đã lường trước, chắc chắn trong lễ tuyên đọc di chúc này anh ta sẽ có mặt.

Người tên Vương Thư Dục này, chung quanh có rất nhiều bí ẩn. Trong di chúc lần đầu Vương Thư Dục là người thi hành, sau khi sửa đổi, Thác Ni cũng không thay, theo pháp luật thường lệ, tiếp tục sử dụng người chấp hành tiền nhiệm.

Lúc này Vương Thư Dục lấy tư cách người thi hành di chúc xuất hiện cùng tôi ở phòng nghỉ.

“Cuối cùng anh cũng xuất hiện.”

“Thác Ni chết anh rất bối rối, xin phép xuất ngoại ổn định tâm trạng”. Anh ta cho tôi một đáp án đoàn hoàng như vậy.

Tôi định tiếp tục hỏi, vài phóng viên trên hội trường hướng lại đây: “Lâm tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được cô. Đợt vừa rồi có ảnh chụp cô gặp vợ trước của Thác Ni, cô có thể cho chúng tôi biết ...”

Tôi bị phóng viên vây quanh, Vương Thư Dục giả hoạt yên lặng tiến về hướng lối ra. Tôi không khỏi liếc mắt cảm hận nhìn anh ta, chỉ thấy khóe miệng anh ta kì lạ cong lên một chút rồi lập tức đi ra khỏi phòng nghỉ, bóng dáng biến mất ở phía sau cánh cửa.

Tôi bị đám phóng viên này quần lấy, muốn thoát không thoát được, cuối cùng chỉ có thể gọi bảo vệ giúp tôi rời họ ra ngoài.

Chờ khi phòng nghỉ chỉ còn lại một mình tôi cũng là lúc nghỉ thức công bố di chúc bắt đầu.

Lúc an tọa, Vương Thư Duy cũng được sắp xếp ngồi ngay bên cạnh.

Dưới nhiều ánh mắt dồn về phía này, tôi không có cách nào làm anh ta khó xử, anh ta cười như không có việc gì.

Tôi chỉ có thể an ủi chính mình, Thác Ni không đem chức vụ thi hành di chúc này cho luật sư chuyên nghiệp mà giao cho Vương Thư Duy chắc chắn có tính toán của ông ta. Thác Ni là người khôn khéo, sẽ không thể nào qua loa đối với việc quan trọng như vậy.

Theo điều lệ, sẽ là vị thi hành di chúc Vương Thư Duy này lên công khai nội dung di chúc.

“ ... Bây giờ, xin giới thiệu ...” Nói xong, luật sư đưa tay về phía chúng tôi làm tư thế mời.

Tôi thấy Vương Thư Duy chỉnh vạt áo, chuẩn bị đứng dậy ...

Người này, trước giờ luôn khoan thai trầm tĩnh, thì ra cũng có những lúc vội vàng như vậy!

Nhưng, giây tiếp theo, xảy ra chuyện không thể dự đoán được: Cửa đối diện với tôi mở ra, một người đi vào.

Vị luật sư đang nói đồng thời tiếp tục: “... người chấp hành di chúc, Lý Mục Thần tiên sinh.”

Tôi đang ngẩn ngơ, không khỏi ngẩn đầu bưng tỉnh nhìn Lý Mục Thần đột nhiên xuất hiện. Lý Mục Thần đi ngang qua trước mặt tôi, dừng lại, hơi gật đầu, sau đó thẳng đến bục, đối diện với vô số máy quay: “Xin chào, tôi là Lý Mục Thần, là người được Thác Ni tiên sinh ủy thác thi hành di chúc, kiêm ...”

Tôi liếc nhìn Vương Thư Duy, anh ta một lần nữa ngồi xuống, bình thản dựa vào ghế, biểu tình coi như bình thường, còn khoan thai cầm chén uống nước. Nhưng là, khoảng cách gần tôi rõ ràng thấy được tay cầm chén của anh ta, rất mạnh, hơn nữa, còn run nhẹ.

Mà tôi vừa thu hồi tầm mắt, chợt nghe gặp Lý Mục Thần tiếp tục nói: “ ... Kiêm người hưởng quyền lợi bổ sung.”

Người hưởng quyền lợi bổ sung?

Tôi nhất thời ngạc nhiên.

Sự việc thay đổi quá bất ngờ, tôi cũng khó mà bình thản. Lý Mục Thần lại bình tĩnh vô cùng tuyên bố di chúc.

Giọng nói anh ta vang khắp bốn góc hội trường.

Phía sau là đoàn luật sư giám định.

Di chúc dài 10 trang, không có gì khác ngoài việc công bố số tài sản và những điều khoản riêng ở ngoài, tất cả đều được Lý Mục Thần rành mạch đọc ra.

Cá nhân tôi nhận được tất cả số cổ phần thuộc sở hữu của Thác Ni, 51% cổ phần Hoàn Cầu, tất nhiên cũng có Hằng Thịnh trong danh sách đó.

Trong nháy mắt, tôi trở thành đại cổ đông lớn nhất của Hoàn Cầu cùng với cổ đông thứ 4 của Hằng Thịnh.

Nhưng là, còn kèm một điều kiện: Tất cả cổ phần tôi nhận được có thời hạn chuyển nhượng.

Thời hạn này: Vô hạn.

Mà nếu như tôi vi phạm điều kiện này, người thi hành di chúc, xem xét tình huống, thu hồi toàn bộ tài sản tôi nhận được.

Tuy rằng Lý Mục Thần nhắc tới mình là người được hưởng quyền lợi bổ sung, nhưng những gì anh ta nhận được anh ta cũng không đề cập đến.

Mà lúc này nghi vấn lớn nhất của tôi là: để Lý Mục Thần thay thế Vương Thư Duy, thực ra Thác Ni có ý định gì?

Ngay lúc tôi trăm mối tơ vò không có đường gỡ này, phía Vương Thư Duy đột nhiên có động tĩnh, anh ta quay sang nói với tôi: “Xin lỗi, anh thấy không khỏe, anh về trước.”

Anh ta cũng quay sang phía vợ trước của Thác Ni, Manila nói như vậy, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thấy Vương Thư Duy bỏ về, đám phóng viên cũng không hề có biểu hiện gì, chỉ đối với tôi cùng Lý Mục Thần, không ngừng bấm máy.

Gầy đây nhất chuyện Hồ Khiên Dư lo lắng là việc mở đường bay nối với Ireland. Nhóm cổ đông bên phản đối của Hằng Thịnh thái độ không hề dịu đi. Tuy nhiên không còn sự cản trở của tôi, tất cả cũng trở nên đơn giản đi rất nhiều.

Vì vậy hẳn cố ý đến Ấn Độ một chuyến. Trong thời gian hẳn xuất ngoại này, tôi rời khỏi ngôi biệt thự của hẳn.

Có rất nhiều rắc rối tôi cần phải dùng cách của mình để giải quyết. Ở trong nhà hẳn, cảm nhận không chỗ nào không có hơi thở của hẳn tôi sẽ trở nên yếu ớt.

Tôi không cho phép mình như vậy.

Hồ Khiên Dư về nước, đương nhiên chúng tôi gặp mặt. Địa điểm, ở khách sạn, nơi có thể dùng tiền nhanh chóng thanh toán. Cùng Hồ Khiên Dư ngủ, tôi tạm thời không cần dùng thuốc an thần.

Đó là một dấu hiệu tốt: tôi dần dần thoát ly khỏi sự ỷ lại vào thuốc, chứng tỏ đã dần dần đi ra khỏi bóng ma quá khứ.

Nhưng cùng với vui mừng, có một nỗi sợ hãi lại dâng lên trong tôi: Đã từng có người nói, tình yêu không thể hiện qua dục vọng, mà thể hiện qua khát vọng được bình yên ngủ cùng người đó.

Khát vọng như vậy, tôi chỉ sợ nó quá xa vời.

Tôi không thể phủ nhận, mình yêu người đàn ông này là thật. Nhưng hẳn đối với tôi, có lẽ là thương hại, hoặc có thể là trầm mê vì khó chinh phục.

Ngày hôm sau, là tang lễ Thác Ni. Tôi rời khỏi khách sạn rất sớm đi đến nhà tang lễ.

Hồ Khiên Dư tàu xe mệt nhọc, ngủ không biết gì. Tôi hôn nhẹ hẳn xuống giường rửa mặt. Ra khỏi cửa mới nhờ mình quên vài thứ, quay về lấy không ngờ lúc này Hồ Khiên Dư đã rời giường.

Hắn đang nói chuyện điện thoại, đứng bên cửa sổ, cởi trần đưa lưng về phía tôi. Tôi không muốn quấy rầy hẳn, chần bị cầm đồ bước đi. Nhưng hẳn phát hiện ra tôi, cúp điện thoại, quay đầu.

“Em quên vài thứ.”

Hắn gật gật đầu, hướng tôi đi tới.

Tóc hẳn hơi rối, ngoài cửa sổ còn lờ mờ sương sớm, ánh mắt hẳn không chút buồn ngủ nhìn tôi.

Tôi nhất thời thất thần, thốt lên: “Hồ Khiên Dư, em phát hiện chính mình ...”

Nhưng, hẳn tiến đến gần trước mặt tôi, hơi nhếch mày làm tôi tức thì tỉnh táo lại.

“Hả?” Hẳn cao giọng hỏi.

“Không có gì.” Tôi nhắm mắt, cố bình tĩnh lại, cầm đồ chuẩn bị đi.

Tôi đi ra ngoài, vừa mở cửa, hẳn thản nhiên mở miệng: “Đường như em còn quên một thứ ...”

Vừa nói hẳn vừa đi đến phía sau rồi, tay xanh trên ván cửa, đóng lại: “... Hôn buổi sáng.”

Tôi nghĩ một lúc: “Hôn rồi.”

“Anh ngủ, không có cảm giác, không tỉnh.” Hẳn nắm vai, xoay người tôi lại, tiến gần, đem tôi dán vào vòm ngực mạnh mẽ.

Tôi đưa tay che lấy miệng hân: “Anh còn chưa đánh răng ...”

Kháng nghị vô hiệu. Hân đẩy tay ra, ngậm lấy môi tôi, chuẩn xác không sai một ly.

Tôi rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hồ Hân ở nhà tang lễ.

Nhưng một lát sau tôi liền dịu lại: Những người ở thế hệ trước này, quan hệ phức tạp, cho dù ngấm ngấm hại nhau sống chết, nhưng ngoài mặt vẫn có thể tỏ ra lương thiện tử tế.

Hồ Hân mặc lễ phục, đầu đội mũ, lớp lưới đen sa xuống che khuất nửa khuôn mặt.

Manila ở bên cạnh lúc này quay sang hỏi tôi có muốn cùng đến chào một câu không.

Tôi lắc đầu.

Cho đến khi Manila đi đến trước mặt Hồ Hân, Hồ Hân ôm bà ta một cái, nhưng ánh mắt rõ ràng chiếu thẳng về phía tôi. Tôi nhìn miệng bà ta nói: “Nén đau lòng.”

Tôi đang định chuẩn bị quay người rời đi, người mặcplet màu đen bên cạnh Hồ Hân, vốn vẫn quay lưng về phía tôi, lúc này quay lại.

Mắt tôi thoáng nhìn qua mặt người này, không thể không dừng ...

Là Hồ Khiên Dư.

Hân cùng Hồ Hân đến?

Tôi nhất thời cứng ngắc, Hồ Hân đã buông Manila ra, Hồ Khiên Dư cũng đã nhìn thấy tôi.

Hồ Hân quay đầu, nói với Hồ Khiên Dư gì đó, hân nghiêng đầu nghe, sau đó gật gật, xoay người rời đi, chỉ còn lại mình Hồ Hân.

Bà ta hướng tôi đi đến.

Tôi nhanh chóng đeo kính, Hồ Hân cũng rất nhanh đến trước mặt.

“Vi Linh.”

“Xin chào!”

“Tâm trạng của con không tồi.”

“Cảm ơn.”

“Con ...”

Bà ta còn định tiếp tục, tôi liền chặn lại: “Xin lỗi, tôi đi toilet.” Nói xong, nhanh bước rời đi.

Toilet ở bên trong, phải xuyên qua một lùm cây thấp bé. Tôi đi vào, khóa mình ở bên trong.

Tôi cần điều chỉnh cảm xúc, từ trong túi lấy ra lọ thuốc an thần.

Đổ thuốc trước mũi, hít vào một hơi.

Tôi chậm chạp thở ra, cảm giác tốt hơn rất nhiều, đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng di động vang.

Hồ Khiên Dư gọi.

Tôi do dự hồi lâu, mấy hồi chuông vang lên mới nhấc máy.

“Ở đâu?”

“Toilet phía tây.”

“Chờ ở đó, anh qua ngay.”

“.....”

“Có việc cần nói với em.”

Nói xong hắt cúp máy, không đợi tôi từ chối.

Tôi mở lòng bàn tay nhìn lọ thuốc an thần, ngây người hồi lâu, cuối cùng vẫn là cắn môi đợi Hồ Khiên Dư.

Không bao lâu sau, có người tiến vào, xuyên qua khe hở phía dưới, tôi nhìn thấy một đôi giày nam.

Hắn là Hồ Khiên Dư.

Thấy tiếng đập cửa vang lên, tôi mở ra.

Lập tức, tôi sửng sốt.

Người trước mặt này, thì ra không phải Hồ Khiên Dư.

Là Lý Mục Thần.

Giọng tôi cứng lại: “Chuyện gì?”

Anh ta lại mềm mỏng trả lời: “Phiền em theo anh đi gặp một người.”

“Ai?”

“.....” Lý Mục Thần mỉm cười, không nói lời nào.

Chap 32: Do dự (P25)

Hồ Khiên Dư

Ở lễ tang gặp Vi Linh tôi cũng không ngoài ý muốn. Trái lại Vi Linh, cô ấy vừa nhìn thấy tôi, sắc mặt liền trầm xuống, không rõ ràng lắm, nhưng tôi nhìn thấy.

Cô ấy luôn luôn là người phụ nữ cần được bảo vệ che chở. Nhưng cô ấy đối với chính mình hay bất kì người nào khác cũng đủ tàn khốc. Cô ấy không nói không rằng rời khỏi biệt thự, mỗi lần chúng tôi gặp mặt đều là ở khách sạn...

Không có người nào giống như cô ấy, làm cho tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng chẳng có cách nào, tôi chung quy lại không thể thoát được.

Vi Linh lúc này cũng mặc lễ phục, trước ngực cái một bông hoa trắng. Lúc cô ấy không cười cho người ta một cảm giác đẹp lạnh lùng mà sắc bén. Nhưng đôi mắt tinh tường lại khảm trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đó. Bề ngoài của cô ấy, cùng với tính cách, luôn mâu thuẫn làm cho người ta không khỏi bất ngờ.

Lễ tang của Thác Ni, tôi cùng mẹ đến. Chuyện của trưởng bối, tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Mẹ tôi muốn tôi cùng bà ấy tham dự lễ tang, tôi cũng không có quyền từ chối.

Mẹ tôi vừa nhìn thấy Vi Linh, liền quay sang nói với tôi: “Giúp mẹ đi xem chú Diêu có đến không?”

Tôi nghiêng mắt nhìn Vi Linh cách đó không xa, mới gật gật đầu, xoay người đi vào.

Diêu Diệc Sâm cũng tham dự tang lễ Thác Ni, nhưng tôi cũng không lấy làm kinh ngạc. Những người ra vẻ đạo mạo này từ nhỏ tôi đã không còn lạ. Huống chi, có ai có thể thích hợp với những từ này hơn tôi?

Hung thủ diễn làm người bị hại, cuối cùng cũng bị Thượng Đế trừng phạt. Đáng tiếc, tôi không tin.

Tôi chờ ở cửa, bên tay trái chính là bãi đỗ xe. Mãi lâu tôi không thấy xe Diêu Diệc Sâm xuất hiện, không có việc gì, rút thuốc ra hút.

Trong lớp khói mỏng, tôi nhìn thấy một chiếc xe đi đến, nó không dừng ở bãi đỗ xe, mà là trực tiếp vào trong.

Xe sát bên người tôi đi qua, trong nháy mắt, tôi xuyên thấu qua ¼ cửa kính kéo xuống, thấy Lý Mục Thần ngồi ngay ngắn trong đó.

Lý Mục Thần cũng nhìn thấy tôi.

Mà bên cạnh anh ta dường như còn có một người, tôi thoáng nhìn, lúc này, nét mặt Lý Mục Thần tự nhiên nhả lại làm trong lòng tôi trỗi lên một tia căng thẳng, chưa kịp phản ứng, Lý Mục Thần đột nhiên kéo cửa kính lên, tức thì chặn lấy tầm mắt tôi.

Tôi lập tức có dự cảm không tốt, ở trước rào chắn dập thuốc, bước nhanh trở về.

Còn chưa đi vào nhà tang lễ, điện thoại của tôi vang.

Dây số lạ.

Tôi hoài nghi nhắc máy.

“Hồ tổng, xin chào.”

Giọng nói này ... Tôi bất giác nắm chặt di động, yết hầu không tự giác se lại: “Lý Mục Thần?”

“.....”

“Có việc gì?” Tôi nghĩ lại biểu hiện kì lạ của Lý Mục Thần nửa phút trước, bất giác đề phòng.

“Quả thật có việc. Nhưng rất tiếc không phải là tìm anh.”

Giọng nói anh ta lộ ra một chút thách thức. Con người này, vừa rồi cảm xúc còn để lộ hết trên mặt, bây giờ lại nổi lên thâm trầm khó lường.

Nếu như bên tai không phải giọng nói của Lý Mục Thần, tôi thật nghi ngờ không biết có phải người khác hay không.

Tôi không tiếp tục.

“Tôi có một chuyện ...” Lý Mục Thần chậm rãi, “ ... Tin rằng Vi Linh nhất định quan tâm ...”

Tôi “Rầm” một cái cắt đứt điện thoại, nhanh chân chạy vào.

Trong đầu chỉ có một cái tên: Lâm Vi Linh.

Vừa chạy vừa gọi vào số cô ấy.

Vi Linh nói cô ấy ở toilet phía tây.

Tôi không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phía tây là nơi hẻo lánh, hẳn là tôi có thể nhanh chân hơn Lý Mục Thần một bước tìm được cô ấy.

“Ở đó chờ, anh qua ngay. Có việc muốn nói với em.” Tôi lấy cớ buộc cô ấy đứng tại chỗ, nhanh chóng xuyên qua bụi cây nhỏ đi tắt đến.

Đến ngoài cửa toilet nữ, tôi thở hổn hển dừng lại, nhìn đồng hồ: 7 phút mà thôi.

Tôi khôi phục hô hấp bình thường, đi vào.

Vi Linh đứng trước bồn rửa mặt.

“Vi Linh?”

Tiếng nước rất lớn, át đi giọng nói của tôi. Vi Linh nghe thấy, quay lại nhìn.

Mặt cô ấy đầy nước, tóc mai cũng ướt sũng, từng giọt rơi xuống, thấy tôi, cười: “Đầu óc hơi choáng váng, rửa mặt một chút cho tỉnh.”

Ở bên trong trên vách tường có hộp khăn, tôi thuận tay kéo mấy tờ giấy, đi đến, lau nước trên mặt cô ấy.

Cô ấy lập tức giữ chặt lấy.

Năm ngón tay Vi Linh dường như khảm vào da tôi. Tôi dừng lại nhìn: “Sao vậy?”

Thấy cô ấy suy tư, tôi tiếp tục thăm dò, “Có người tìm em? Mẹ anh?”

Nghe vậy cô ấy giật mình buông tay, bối rối cúi mặt, lắc đầu: “Em ... vẫn ở chỗ này chờ anh, không gặp bất kì ai.”

Tôi vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Vây đi thôi, ra ngoài.”

Thấy cô ấy gật đầu, tôi lướt qua, giúp cô ấy cầm túi trên bồn rửa mặt. Chiếc túi rơi xuống, đồ ở bên trong đổ ra ngoài. Tôi đem tất cả nhặt vào, thấy một lọ thuốc an thần.

Tôi biết cô ấy vẫn gặt tôi dùng thuốc an thần để khống chế cảm xúc, nhưng là tôi chỉ có thể làm như không biết.

Thấy tôi một lần nữa xuất hiện, còn cùng với Lâm Vi Linh, sắc mặt mẹ tôi cứng đờ.

Lúc ấy tay tôi đặt trên vai Vi Linh, cử chỉ này khiến mọi người để ý.

Tôi đã có gia đình, lại bị nghi ngờ có quan hệ với nữ diễn viên bị HIV. Mà Lâm Vi Linh là người cùng Thác Ni có quan hệ không rõ.

Hai chúng tôi thân mật như vậy, không thể trách người ngoài nghĩ một cách phiến diện.

Tôi không ngại, tay đặt trên vai Vi Linh không có một chút mất tự nhiên.

Lúc này, mẹ tôi đi tới.

Tôi cảm giác được đầu vai Vi Linh căng thẳng, tay tôi từ trên vai cô ấy hạ xuống, nhưng không rời đi mà đưa tay cầm lấy tay cô ấy: Không như tôi nghĩ, cô ấy theo thói quen nắm chặt tay thành quyền, mạnh đến nỗi móng tay như găm vào da thịt.

Tôi gỡ tay cô ấy, lấy tay mình đan chặt vào.

Vi Linh nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi hướng cô ấy kiên định gật đầu.

Trước mặt mọi người mẹ tôi vẫn giữ hình tượng hoàn mỹ, đối với Vi Linh cũng không tiện nhiều lời. Nhưng đợi cho Vi Linh một lần nữa lại bị Manila gọi đi, còn lại một mình tôi, ánh mắt bà tức giận.

“Đừng tùy hứng.”

Những lời này của mẹ tôi, tôi đã nghe vô số lần.

Đêm ngọt ngào hôm ấy qua đi, Lâm Vi Linh hoàn toàn biến mất. Hành lý của cô ấy bị trợ lý mẹ tôi đóng gói chuyển ra khỏi Hồ gia.

Tôi tức giận, chạy thẳng đến Hằng Thịnh chất vấn.

Lúc ấy mẹ tôi đang trong cuộc họp. Bà giữ vẻ mặt thản nhiên, nở nụ cười có lỗi, xin phép tất cả cổ đông tham dự, sau đó vẻ mặt thoáng chốc lạnh xuống. Lúc chỉ còn mình tôi cùng bà ở trong phòng hội nghị, bà lên giọng cảnh cáo: “Khiên Dư, đừng tùy hứng.”

Tôi trả lời lại một cách mỉa mai: “Không! Cô ấy là của con, mẹ không có quyền làm vậy!”

Tôi tức giận, lại càng không hiểu được: Lâm Vi Linh là con gái Lâm Thâm Bằng, trong tương lai sẽ có cả đế quốc Hằng Thịnh. Hơn nữa, Lâm Thâm Bằng là bạn thân của Trương Hoài Niên và mẹ tôi, bình thường bà đối với Lâm Vi Linh cũng là yêu thương có thừa.

Hướng chi, tôi đã cùng cô ấy, không có gì phủ nhận được ...

Nhưng cũng chính vào hôm ấy, tôi đã biết mẹ mình cũng Trương Hoài Niên đã bắt tay để giữ kín một bí mật mười mấy năm trời.

“ ... Mẹ đã quyết định đưa cô ấy ra nước ngoài. Cái này cũng là muốn tốt cho cô ấy. Đừng nghĩ đến chuyện đi tìm, Vi Linh ở bên ngoài mới có thể sống tốt, nếu trở về đó là đi tìm đường chết.”

Lời mẹ tôi nói, trong khoảnh khắc đã hủy diệt những thứ trước nay tôi tự cho là đúng.

Đáng tiếc, người luôn luôn dự liệu như thần như mẹ tôi, rốt cuộc vẫn tính sai một chuyện: Vài năm sau, cánh chim bị bắt đi xa Lâm Vi Linh, cuối cùng vẫn trở về, bước vào bên trong vực sâu không đáy.

Sau khi tôi tiến vào Hằng Thịnh không lâu, tất cả mọi việc của Lâm Vi Linh ở nước ngoài đều là do tôi lèo lái.

Tin tức cô ấy về nước, có lẽ tôi là người đầu tiên biết được.

Mà đối với sự trở về của cô ấy, tôi luôn nghĩ thế này: Tôi khổ sở nhiều năm như vậy, Vi Linh, đã đến lúc em cũng nên trở về cùng tôi chịu dày vò

Đối mặt với câu nói đã được lặp đi lặp lại này, tôi trầm mặc.

Lúc này, tôi muốn tự mình lựa chọn.

Ngoài việc Thác Ni, tôi không thể làm khác. Chỉ là vực sâu mà thôi, trước khi Vi Linh bước vào, tôi đã ở đó để chờ.

Về mặt mẹ tôi nghiêm trọng, giọng nói càng thấp, nhưng không hề nề hà: “Hơn nữa đừng quên, con đã có Lộ Tây.”

Khi mẹ tôi nói chuyện, tôi không nhìn cô ấy mà nhìn mấy người đang phát hoa cúc trắng cho những người đến viếng cách đó không xa. Một trong số đó đem một cành trao vào tay Vi Linh.

Tôi quay lại, nhìn mẹ mình: “Bây giờ, tự con sẽ lựa chọn.” Nói xong, xoay người rời đi.

Linh cầm Thác Ni hạ táng.

Tôi đem cành cúc trắng của mình đặt trên quan tài.

24. Chương 32-06 (end)

Chap 32: Do dự (P26)

Lâm Vi Linh:

Tôi ngu ngơ trải qua toàn bộ quá trình buổi lễ, đầu óc vẫn dừng ở một cảnh vô cùng khiếp sợ phía trước, không thể phục hồi.

Cho đến khi có người lớn tiếng gọi: “Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư!”

Tôi lắc đầu ánh mắt mới có thể nhìn rõ trở lại, quay về nhìn phía tiếng gọi. Người gọi tôi là nhân viên nhà tang lễ, anh ta thấy tôi định thần lại liền đưa qua một cành cúc trắng: “Hoa của cô.”

Tôi cuống quýt đỡ lấy.

Tay cầm cành hoa không tự chủ được lại cứng lại.

Màu trắng, màu tượng trưng cho sự thuần khiết, lúc này lại là che dấu một sự thật kinh hoàng.

Cách đó không xa, linh cữu sắp hạ táng.

Tôi nhìn chằm chằm mặt gỗ bóng loáng hồi lâu, tay bắt giác xiết chặt, cành hoa bị tôi bẻ gãy.

Nhưng trong nháy mắt liền có người đưa qua cho tôi một cành hoa khác.

“Cảm ơn ...” Tôi đang muốn nói tiếp, vừa ngẩng đầu nhìn người này, tay liền dừng ở giữa chừng.

Lý Mục Thần thấy tôi bất động liền đem hoa nhét vào tay tôi. Tiện đà, tầm mắt anh ta hướng qua bả vai tôi, nhìn cách đó không xa.

Tôi sợ hãi, quay đầu nhìn, quả nhiên, người Lý Mục Thần nhìn là Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư cùng Lý Mục Thần đối diện trong chốc lát, khuôn mặt thâm trầm. Sau đó, Hồ Khiên Dư nói với Hồ Hân một tiếng, hướng chúng tôi đi tới.

Tôi quay đầu, nói nhỏ với Lý Mục Thần: “Anh đi đi!”

“Vi Linh ...”

“Anh quên? Tôi đã thương lượng với Thác Ni, bây giờ, tôi muốn tự mình lựa chọn.”

Anh ta im lặng, nhìn tôi vô cùng thất vọng.

“Không cần Thác Ni thay tôi lựa chọn, càng không cần anh chứng tay!”

Một chữ “càng” này, tôi nói ra rất nặng, sắc mặt Lý Mục Thần trầm xuống như bị thương, cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Trước khi rời đi, Lý Mục Thần đặt một thứ vào trong tay tôi: “Của Thác Ni. Lúc đi thăm Lộ Tây, đem thứ này giao cho cô ấy.”

Nói xong rảo bước.

Tôi nhìn bóng Lý Mục Thần, đưa tay xem thứ anh ta đặt vào.

Mở chiếc hộp, bên trong là ảnh chụp Lộ Tây.

Tôi cất vào trong túi, xoay người, đối diện với Hồ Khiên Dư đang bước đến.

“Lý Mục Thần tìm em ...”

Tôi gật đầu: “Nói chút chuyện di chúc.”

Nghe vậy, Hồ Khiên Dư nhú mày, tầm mắt nhìn kỹ mặt tôi một lần, sau đó chăm chăm vào mắt.

Hắn luôn muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi.

Tôi cầm lấy tay hắn xiết lại: “Khiên Dư, anh đang sợ hãi điều gì?”

Hắn giật mình, lòng bàn tay run lên, sau đó cầm lại tay tôi, xiết càng thêm chặt. Ánh sáng vừa lóe lên trong mắt bây giờ đã biến mất, trở về là đôi mắt thâm sâu không đáy: “Em đang miên man suy nghĩ điều gì?!”

Tôi bắt lực thấp mặt, lắc đầu. Sau một hồi mới bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn hắn: “Buổi tối chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

Cho tới bây giờ tôi ghét nhất ngẩng đầu nhìn người khác, nhưng lần này, tôi ép chính mình làm những chuyện tôi không muốn.

Hồ Khiên Dư ở trong cơ thể tôi

Hôn môi, vuốt ve, đi vào, lên xuống.

Tôi bị hắn nâng eo lên dãi ra nhìn hắn.

“Hồ Khiên Dư ...”

“Ừm?” Giọng hắn khàn đặc vang lên.

“Em lạnh ...”

Hắn ở trên người tôi, ôm lấy tôi: “Còn lạnh sao?” Hắn thở dốc, môi dán bên tai tôi nói.

Tôi nhấc chân vòng lấy lưng hắn. Bên trong kết hợp càng chặt chẽ, hắn hét lớn một tiếng, ở trong cơ thể tôi nhảy mạnh, nhảy mất đã vào tận nơi sâu nhất.

...

Hồ Khiên Dư xoay người nằm xuống, tiếng hít thở của hắn vọng bên tai tôi.

Tôi chống người đứng dậy.

Vào phòng tắm.

Vừa rồi rất kịch liệt, lúc bước vào bồn tắm có chất lỏng từ giữa hai chân chảy xuống, xót xa.

Ngâm mình trong nước nóng, không còn xót như trước nhưng vẫn cảm thấy mệt.

Tôi nhắm mắt để cả người chìm vào trong bồn nước. Lúc này, trong đầu đột nhiên hiện ra mặt Thác Ni.

Cả cơ thể nhanh chóng bị sợ hãi xâm chiếm. Tôi trợn mắt, cuống quýt nhô lên khỏi mặt nước.

Tôi không dám tiếp tục ở trong phòng tắm trống trải này, lau khô người, quần khăn tắm đi ra ngoài.

Đẩy cửa phòng ra ngoài không được mấy bước, tôi chạm vào một vòng ngực rất rộng.

Tôi ngẩng đầu nhìn, vừa lui về phía sau nửa bước, muốn tách ra lại bị người đàn ông đó kéo vào lòng.

Giọng nói Hồ Khiên Dư trầm thấp, để lộ sự vội vã, hai tay giữ lấy tôi: “Em đi đâu?”

Bị hắn giữ chặt, tôi thở không nổi: “Anh buông ra đã ...”

Ngực hắn phập phồng, cánh tay trong nháy mắt cũng cứng ngắc. Giây tiếp theo, tay hắn vòng nhanh, một tay kia giữ lấy cằm tôi, xiết chặt như muốn bóp nát mặt tôi ra vậy. Nhưng trên mặt hắn lại không chút thay đổi.

Hắn cúi đầu.

Hôn.

Giọng nói hắn, cơ thể hắn, ánh mắt hắn đều nói cho tôi biết, hắn đang sợ hãi.

Lúc này Hồ Khiên Dư ở trước mặt tôi, sợ hãi giống như một đứa bé. Hắn hôn vội vàng tham lam dường như để chứng minh sự tồn tại của tôi là sự thật.

Đây là đang sợ hãi tôi sao? – Ngay tại lúc này, tôi đột nhiên nghĩ – Nhưng nếu tất cả những thứ này chỉ là một tuồng kịch hắn diễn thì thế nào?

Giống như trước kia hắn đội mặt nạ thâm tình, đem tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay, hắn là đạo diễn, còn tôi chỉ là một con rối gỗ ...

Buổi tối Hồ Khiên Dư còn giấy tờ cần xử lý, hắn sấy khô tóc cho tôi xong liền rời khỏi phòng ngủ, đi vào thư phòng.

Tôi uống thuốc, cuộn mình tìm tư thế an toàn nằm xuống.

Trước khi thuốc an thần phát huy tác dụng, tôi mơ mơ màng màng phỏng đoán, bên kia vách tường Hồ Khiên Dư đang làm gì?

Có hay không như trước vắt óc tìm kế lừa tôi, chà đạp chân tình của tôi, đi lên vị trí cao nhất của Hằng Thịnh?

Tôi lắc đầu, trong lòng yên lặng nói: Hồ Khiên Dư, nếu anh yêu tôi, xem tôi quan trọng hơn lợi ích ở Hằng Thịnh, vậy tôi từ nay về sau cam nguyện vĩnh viễn ngược nhìn anh, xem anh là trời của tôi.

Nếu không phải như vậy, anh chết hay sống, không bao giờ tôi quan tâm một lần nữa.

Tuyệt đối không có khả năng thứ ba.

Thuốc tốt cuộc cũng có tác dụng, tôi lại miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Nhưng lần này, tôi không thể ngủ yên, tôi bị ác mộng quấy nhiễu.

Trong mơ, tôi trở lại toilet phía tây.

Lý Mục Thần xuất hiện ở trước mặt, mỉm cười nhìn tôi: “Phiền em theo anh đi gặp một người.”

Tôi nghi ngờ đi theo Lý Mục Thần đến một góc khuất xa xa.

Tất cả đều rất kì lạ, ngay cả bóng dáng Lý Mục Thần cũng vậy.

Lý Mục Thần mà tôi biết là người tao nhã, tinh tế, nụ cười của anh ta đơn giản, thuần phác không một chút tạp chất. Nhưng Lý Mục Thần bây giờ lại cho tôi cảm giác không phải như thế ...

Điều này làm cho bản năng tôi cảm thấy nguy hiểm, nhưng lại không thể không đi theo gặp người trong miệng anh ta nói.

Lý Mục Thần dừng lại trước một chiếc xe.

Ánh mặt trời chiếu lên thân xe màu đen làm cho tôi có một cảm giác bất an mãnh liệt.

Anh ta mở cửa.

Tất cả kính xe đều đóng, trong góc tối, tôi cúi người bước vào, ngay tức khắc, một giọng nói trầm thấp trong xe truyền đến: “Vivi ...”

Tôi sợ hãi, cơ thể cương lại, bật ra khỏi xe.

Nhưng giọng nói ấy vẫn không chịu buông tha tôi, ông ta chậm rãi bước đến cửa. Ánh sáng mạnh một chút tôi mới xem rõ được diện mạo.

...

Khuôn mặt này, vốn nên thuộc người đang nằm trong quan tài, Thác Ni.

Nhưng ông ta lại mạnh khỏe không một chút thương tích nào xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi sợ tới mức nói không ra lời, đầu óc mê muội, muốn dụi mắt lại chỉ có thể ngốc nghếch nhìn Thác Ni không hề chớp mắt.

“Vi Linh, đừng hoài nghi ánh mắt của mình.”

Cảnh tượng trước mắt này, căn bản tôi không thể tiếp nhận, liên tục lui ra phía sau vài bước, quay đầu nhìn Lý Mục Thần, cũng không dám nhìn phía trước: “Hồ ... Hồ Khiên Dư còn đợi tôi, tôi ...”

Tôi bị một tiếng cười vô tình chặn lại.

Giọng Thác Ni vô cùng rõ ràng đập vào tai tôi: “Hồ Khiên Dư? Con còn tin tưởng Hồ Khiên Dư?”

Ông ta nói chuyện, âm cuối cùng nhấn mạnh một cách ác ý.

Tôi xoay người muốn chạy trốn lại bị Lý Mục Thần giữ lại. Một tay anh ta ngăn trước ngực tôi, một tay kia giữ lấy bả vai tôi, bắt tôi xoay người nhìn thẳng vào mình.

Giọng nói Lý Mục Thần, thông thả lại kiên định vang lên. Cánh tay anh ta làm cho tôi định thần trở lại: “Vi Linh, em hãy nghe anh nói. Anh biết em nhất thời không thể chấp nhận tất cả sự việc trước mắt này. Nhưng anh phải nói cho em, Hồ Khiên Dư liên kết với Vương Thư Duy dựng tai nạn ô tô, muốn giết chết Thác Ni.”

Ánh mắt tôi nhòe đi, mơ hồ nhìn phía trước, cuối cùng cũng không thể nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lý Mục Thần, lại càng không thể thấy mặt Thác Ni.

Anh ta vẫn không chịu buông tay, rốt cuộc tôi cũng chỉ có thể ép chính mình, nhìn về phía anh ta, đáng thương cầu xin: “Tôi không nghe ... cho tôi một chút thời gian ... Đúng, tôi cần thời gian, xin anh, bây giờ cái gì cũng đừng nói ...”

Tôi biết, Lý Mục Thần là người duy nhất tốt với tôi, anh ta sẽ không tàn nhẫn với tôi như vậy.

Lý Mục Thần cầm tay tôi lắc một chút, tôi muốn thoát khỏi anh ta, lúc này, Thác Ni mở miệng: “Mục Thần, Vi Linh phải biết chân tướng.”

Thác Ni như một vị thần, Lý Mục Thần là con rối bị ông ta khống chế trong lòng bàn tay.

Bây giờ tôi đã hiểu, vì sao Lý Mục Thần làm tôi trở nên bất an như vậy.

Nhưng vì cái gì? Vì cái gì Lý Mục Thần chịu bị Thác Ni khống chế? Thác Ni nhận lời anh ta cái gì mới làm cho anh ta nghe lời như vậy?

Ý thức được điều này, tôi dường như muốn bật khóc. Cố áp chế lại cảm xúc này, tôi nhìn thẳng vào Lý Mục Thần, dùng ánh mắt nói cho anh ta: Cho tôi một chút thời gian, được không? Buông tha tôi ...

Lý Mục Thần nhìn tôi, trong mắt hiện lên một chút thống khổ lại tàn nhẫn, giây tiếp theo, anh ta một lần nữa giữ chặt lấy tôi.

Nhưng cũng không mở miệng.

Cuối cùng, đối với tôi, Lý Mục Thần cũng không còn thương tiếc.

Nhưng, tên Thác Ni ma quỷ này không chịu cho tôi cơ hội thở dốc, lạnh giọng tiếp lời Lý Mục Thần: “Hồ Khiên Dư đã biết con là con của ba. Về phần hấn làm sao mà biết được, ba đoán, đại khái là Hồ Hân nói. Hấn trừ khử ba, lại muốn có được con, chính là muốn có trong tay cả hai tập đoàn Hằng Thịnh, Hoàn Cầu.”

“.....”

“Vi Linh, con của ba, con phải kiên cường lên, con yếu đuối như vậy, cả đời này nhất định sẽ bị Hồ Khiên Dư khống chế.”

“Không!” Tôi không kìm chế được hét lên, trong cánh tay của Lý Mục Thần vô lực lắc đầu.

Tôi không thể bình tĩnh, lòng đau như có dao cứa, vất vả dừng lại nhìn Lý Mục Thần, ngập ngừng: “Hồ Khiên Dư sẽ không làm như vậy. Em yêu hấn, hấn cũng có được em. Cho dù ... cho dù hấn muốn Hằng Thịnh, muốn Hoàn Cầu, hấn cũng có thể chờ ... chờ ông ta qua đời. Hấn không cần ... không cần làm như vậy ...”

Tôi nhìn Lý Mục Thần, hy vọng anh ta có thể gạt đầu, có thể đồng tình với lời tôi nói.

Nhưng Lý Mục Thần vẫn không nhúc nhích, không nói một tiếng, chỉ nhìn tôi, gât gao nhìn, ánh mắt càng ngày càng đỏ.

Thác Ni vẫn như trước dùng giọng nói mình xử tôi lạnh lùng: “... Đáng tiếc, hấn tính sai. Trong di chúc của ba có quy định cổ phần công ty trong tay con không thể chuyển nhượng. Hồ Khiên Dư cho dù có được con, cũng không thể có một chút lợi ích trong Hoàn Cầu.”

Rốt cuộc trong lời nói của Thác Ni tôi cũng tìm được một lỗ hổng, rốt cuộc có một chút dũng khí nhìn về phía ông ta: “Không ... Hồ Khiên Dư không cần làm như vậy. Nếu ... Nếu tôi mang thai đứa bé của hấn, con tôi có quyền thừa kế, hấn có thể thông qua đứa bé này có được số tài sản đó, căn bản không cần thủ tục chuyển nhượng!”

Tôi bức chính mình không được tin: Hồ Khiên Dư, hấn luôn luôn lợi dụng tôi.

Trong tiềm thức, vẫn có một giọng nói thay Hồ Khiên Dư biện hộ, ngay cả tôi cũng không biết chính mình vì sao như vậy.

Ý thức phải tin tưởng Hồ Khiên Dư không biết từ khi nào thì bắt đầu, một chút một chút xâm nhập vào mạch máu, khống chế của tôi toàn bộ lí trí.

Tất cả những gì Thác Ni nói cho tôi biết, tôi thà rằng tự lừa mình dối người.

Về mặt Thác Ni chợt lạnh, mặt ông ta tái nhợt, nhất thời không có biểu tình gì, nhưng giây tiếp theo, ông ta đột nhiên mở miệng: “Đứa bé đang thương ... Ba không hề muốn nói, nhưng là ... con ... đã mất khả năng làm mẹ.”

Chap 32: Do dự (P27)

Tôi chỉ thấy trong đầu có một tầng bụi mờ bay đến, dây thần kinh vốn đã căng như dây đàn, “phụt” một tiếng đứt làm đôi.

“Con từ cầu thang lầu ba kia ngã xuống, sự cố này đã tước đoạt của con quyền làm mẹ.”

Hai chân tôi mềm nhũn, không còn khả năng chống đỡ chính mình, dường như ngã quỵ xuống đất, Lý Mục Thần dùng hai tay đỡ lấy tôi.

Mặt Thác Ni thâm trầm, giọng nói càng thêm lạnh: “Con dám đem chân tướng nói cho Hồ Khiên Dư sao? Nếu hần biết con không thể mang thai, hần không chiếm được tài sản, liệu hần có giữ con bên cạnh?”

Rốt cuộc tôi chịu không nổi, ngã xuống. Đau, cảm giác này từ trong tim khuếch tán xâm chiếm cả tri giác.

Lý Mục Thần gắt gao ôm lấy tôi, không cho tôi quỵ rạp xuống đất, để tôi nhào vào lòng mình.

“Vi Linh ... em đừng như vậy ...” Giọng anh ta tràn đầy xót xa, đau đớn.

Tôi cố gắng bám lấy tay Lý Mục Thần, ngay cả hít thở cũng đã quên, ngơ ngác nhìn Lý Mục Thần. Trong mắt anh ta, là ... thương hại.

Tôi không cần anh ta thương hại, tôi chỉ cần anh ta kiên định lắc đầu, nói với tôi: Vi Linh, đây không phải sự thật ...

Thác Ni vẫn như trước không chịu buông tha tôi, dường như muốn cào những vết thương đau đớn trong tôi để chúng chảy máu: “Huống chi, giữa hai người còn có Lộ Tây ... Con hần đã sớm biết quan hệ của hần cùng Lộ Tây không đơn thuần? Hần có thể khiến cho Lộ Tây mềm lòng, thậm chí không tiếc gì mà làm hại ba, vậy ... con nói xem hần là người thế nào?”

“ ... ”

“Hần giải thích với con ra sao? Vì cái gì muốn kết hôn với Lộ Tây?”

“ ”

“Có phải nói bởi vì ba không cho hần đường lui, muốn kéo hần từ ghế CEO của Hằng Thịnh xuống hần mới không thể không cùng Diêu gia hợp tác?”

“ ... ”

“Hoặc là ... hần nói, vì Hồ Hán bức?”

“ ”

Trong đầu tôi đã trống rỗng, lại nghe thấy chính mình dùng giọng nói yếu ớt lại lạnh như băng hỏi: “Vậy ông tính làm gì Hồ Khiên Dư?”

Rốt cuộc Thác Ni trầm mặc. Tôi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, việc này dường như nằm ngoài dự tính của ông ta.

Một lát sau, khoe môi ông ta cong lên: “Hần giết người, con nói xem, pháp luật sẽ bỏ qua?”

“Nhưng ông ...” Nhưng rõ ràng ông còn sống!!!

“Từ giờ ba sẽ lấy thân phận David Yang.” Thác Ni chỉnh lại giọng.

Ông ta dùng một câu như vậy để gạt đi hy vọng mong manh cuối cùng mà tôi cố gắng nắm lấy.

Trong lòng mỗi người đều có một bóng ma.

Bóng ma trong lòng tôi, buộc tôi tỉnh táo lại, dùng lý trí để quyết định chứ không phải trái tim.

Bóng ma này, là Hồ Khiên Dư.

Tôi không tin tất cả những gì trước đây là giả. Mỗi lần Hồ Khiên Dư cười hay giận đều rõ ràng – trừ khi hắn không có tim.

Bóng ma này, bất tri bất giác đã ngự trị ở nơi mềm mại nhất trong lòng tôi, phải nhờ nó tận gốc không biết đau bao nhiêu?

Tôi đứng vững lại muốn đẩy Lý Mục Thần ra.

Nhưng không được.

“Lý Mục Thần, buông ra. Xin anh ...” Nước mắt của tôi “tách” một tiếng rơi trên tay Lý Mục Thần, cả người anh ta đột nhiên sững lại, tay, rốt cuộc cũng chịu buông.

Tôi cố gắng bình ổn lại bước đến trước mặt Thác Ni: “Cho tôi thời gian một tháng, tôi sẽ chứng minh cho ông thấy hắn với tôi là thật lòng.”

“.....”

“Nếu ông coi tôi là ...” Tôi do dự, dùng sức cắn răng nanh mới có thể tiếp tục “... Coi tôi là con gái thì hãy đồng ý với tôi.”

Mây Thác Ni nhíu lại, “Ba ghét nhất bị người khác uy hiếp. Hơn nữa ...” Ánh mắt lúc trước còn sắc bén vô cùng, vào lúc này lại chợt chiếu ra một tia cô đơn, “... Một người muốn hại cha con, bây giờ, lại vẫn đáng để con bảo vệ?”

Lúc này, Thác Ni ngược mắt nhìn tôi.

Nhưng tôi có thể tin ông ta sao? Ông ta có lúc nào thực sự nghĩ đến cảm giác của tôi?

Tôi thấy lúc này mình như người sắp điên, nghi ngờ tất cả những gì mình từng nhận thức. Tôi phải cố cứu lấy chính mình, nếu không tôi sợ mình sẽ giống như Lộ Tây, bị người đàn ông này bức đến không còn ý thức.

“Tôi không phải uy hiếp, mà là thỉnh cầu. Cũng không phải tôi bảo vệ Hồ Khiên Dư. Tôi chỉ là ...”

Người tôi có thể hy vọng bây giờ chỉ có Hồ Khiên Dư.

Nếu ngay cả hắn cũng hoàn toàn giả dối, tôi đây sẽ thật sự vạn kiếp bất phục.

“... Tôi chỉ là... hy vọng ông quan tâm một chút đến cảm giác của tôi. Ông không thể hủy đi của tôi toàn bộ thế giới.”

Thác Ni nổi giận, ánh mắt đỏ ngầu, tay run rẩy vươn đến, muốn giữ lấy tôi: “Vậy con có quan tâm đến cảm giác của ba? Sau khi con nghe tin ba chết xong cũng không đau lòng như bây giờ ...”

Tôi cúi mặt, liếc nhìn bàn tay ông ta đang giữ lấy tôi, ông ta nắm nhanh như vậy, nào có chút biểu hiện nào của người bị tai nạn?!

“Vậy ông nghĩ thấy ông bây giờ không bị thương dù chỉ một sợi tóc xuất hiện, tôi nên có phản ứng như thế nào?! Ôm lấy ông thật thanh khóc rống?”

Tôi cười, càng muốn khóc, càng phải cười.

Thác Ni đột nhiên cười vang, ông ta giữ lấy tôi, đưa cánh tay tôi ấn xuống đầu gối mình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không bị thương dù chỉ một sợi tóc?”

Chớp mắt lúc tay tôi chạm vào chân ông ta, cả người sững lại, một câu cũng không thể mở miệng.

Tay tôi chạm đến không phải là chân thật, mà là kim loại, lạnh lẽo cứng rắn.

“Ông ...!” Môi tôi run run, ngẩng đầu nhìn Thác Ni khó tin.

Thác Ni cười đến tàn nhẫn, sự sợ hãi của tôi rốt cuộc làm ông ta vừa lòng: “Đúng, ba mất đi một chân. Đây là kiệt tác của Hồ Khiên Dư.”

Tôi không biết phải phản ứng thế nào, trong đầu trầm xuống, sợ tới mức rụt mạnh tay về, lại bị Thác Ni kiên định giữ lấy: “Con có muốn nhìn chân của ba không? Hả? Con gái? Vivi?”

Tay tôi ở trong bàn tay ông ta giãy mạnh:

“Không ... tôi không muốn!”

.....

.....

“Không ...!”

Tôi lập tức từ trên giường ngồi dậy. Tay nắm lấy ga giường ấm áp mà dây thần kinh lạnh như băng dường như làm đầu tôi muốn vỡ tung.

Phòng ngủ ảm đạm, chỉ có đèn ngủ đầu giường còn sáng. Trần nhà, giường, nội thất ... Tôi quay đầu nhìn quanh mới an tâm một chút. Miễn cưỡng nằm xuống, quay người muốn tiếp tục ngủ.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng mở cửa.

Tôi không quay đầu nhìn cũng đoán được là Hồ Khiên Dư.

Hắn đối với chuyện tôi nửa đêm sợ hãi hét lên tỉnh dậy dường như đã quen, đại khái cũng nghĩ là chuyện bình thường. Vài lần đầu thường vội vã chạy đến xem, lúc này, tôi nghe thấy tiếng bước chân hắn vững vàng, chậm rãi từ cửa đi đến.

Tôi cảm thấy đêm lún xuống, tiện đà, Hồ Khiên Dư ở phía sau tôi tiến lại, đặt tay lên trán kiểm tra. Tay hắn lạnh, thoáng như của những động vật máu lạnh, giọng nói lại trầm ấm: “Mơ thấy ác mộng?”

Tôi không nói gì, đang muốn nhếch mi mắt, do dự một hồi lại vẫn không mở.

Một lát sau, tôi cảm giác được hơi ấm từ lồng ngực Hồ Khiên Dư dán vào phía sau lưng.

Hắn ở phía sau tôi ngủ, nằm nghiêng, ôm tôi vào lòng.

Da thịt cả hai chúng tôi đều lạnh.

“Hồ Khiên Dư.”

Cầm hắn gác trên vai tôi, chóp mũi cọ cọ vào tai: “Ưm?”

“Em đã nói rằng em yêu anh chưa?”

Tôi nói rất nhỏ, nhưng khoảng cách gần như vậy, chắc chắn nghe được. Tôi cảm thấy cánh tay hắn dường như căng thẳng.

Tôi từ từ nhắm hai mắt, nhắm thật chặt, đặt tay lên bàn tay hắn trên bụng tôi: “Anh hãy nghe cho kĩ, em chỉ nói một lần ...”

“Hồ Khiên Dư, em ...” Em yêu anh.

Đúng lúc này, tay Hồ Khiên Dư đột nhiên tuột khỏi, gơ lên che lấy miệng tôi: “Đừng nói.”

Hắn ở phía sau, tôi không thể thấy vẻ mặt hắn, nhưng tay hắn che lấy miệng tôi cứng ngắc, dùng sức đến gân xanh nổi lên.

Tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định quay đầu.

Thấy tôi giương mắt nhìn, hắn lập tức nghiêng đầu né tránh.

Tôi nhìn sườn mặt với những đường cong lạnh lùng của hắn, không tiếp tục mở miệng.

Một lúc sau, hắn buông tôi ngồi dậy, ngậy người một lát, xuống giường.

Ánh mắt tôi theo hắn đi đến bên cửa sổ. Hồ Khiên Dư ngồi lên đó.

Nơi ấy ánh đèn không thể chiếu đến, âm u một vùng, tiếng bật lửa “xoẹt xoẹt”, ánh lửa lóe lên trong đêm.

Trong mùi thuốc phảng phất, giọng Hồ Khiên Dư vang lên: “Đêm nay em rất kì quái, không giống em.”

“.....”

“Lý Mục Thần nói gì với em có phải không?” Bóng Hồ Khiên Dư trong đêm bất động, giọng nói lạnh lùng.

Một câu này của hắn, người tôi một chút một chút bắt đầu lạnh đi.

Hắn thông minh như vậy, luôn có thể đào bới những bí mật tôi chôn kín trong lòng.

Hắn thông minh, đem tôi ép một bên là vách đá đen, một bên là vực sâu không đáy.

Tôi ngồi dậy, dựa đầu vào giường, buộc chính mình nhìn chăm chăm đóm lửa bên cửa sổ.

Nghĩ đến những lời mình nói với Thác Ni lúc ban ngày – cỡ nào buồn cười!

“Em muốn rời khỏi nơi này, trở về Mỹ.”

Đóm lửa đỏ run mạnh lên, nhưng rất nhanh liền một lần nữa ổn định lại.

Người đàn ông ý chí sắt đá này thực sự chưa một lần vì tôi mà dao động?

“Không được.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

Tôi nhắm mắt lại để cho trước mắt mình tối đen mới tiếp tục mở miệng: “Tất cả cổ phần em có được ở Hằng Thịnh, chờ sau khi đến Mỹ sẽ mời luật sư thảo hợp đồng chuyển nhượng cho anh.”

Im lặng.

Cả phòng đột nhiên rơi vào tĩnh mịch.

Không có gì ngoài tiếng tôi hít thở, không nghe thấy hắn có động tĩnh gì.

Nhưng, giây tiếp theo là tiếng bước chân vội vã, rất nhanh tiến gần, Hồ Khiên Dư đi vào bên giường hung hăng giữ lấy vai tôi: “Không được! Lâm Vi Linh em có nghe thấy không? Anh nói không được!!!”

Tôi khó khăn cong khóe miệng: “Vì sao không cho em đi? Anh còn muốn cái gì? Hoàn Cầu? Không, Hoàn Cầu em không có tư cách cho anh ...”

Tay hắn xiết vai tôi càng chặt, tôi đau nhưng ngay cả ngược mặt nhìn hắn cũng không muốn.

“Mẹ kiếp, Lý Mục Thần nói với em cái gì?! Vi Linh, nhìn anh ... anh muốn em nhìn anh!”

Hắn rất ít khi nói những lời thô tục, tôi không phải nên cảm thấy may mắn?

Nhưng sao tôi một chút cũng không? Có lẽ ... muốn trách chỉ trách hắn từ trước đến giờ chưa từng ở trước mặt tôi bộc lộ con người thật của mình.

Tôi từng nghĩ, người đàn ông này tuy không từ bất kì thủ đoạn gì để đạt được mục đích, nhưng làm người cũng không tàn nhẫn.

Nhưng sự thật trước mắt là hắn đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất âm mưu giải quyết Thác Ni, mặc dù đã sớm biết Thác Ni là ba ruột của tôi.

Mỗi bước hắn đi chưa bao giờ vì tôi mà lo lắng.

Lúc này, hắn tức giận, cũng là giả?

Hắn máu lạnh như vậy, căn bản cũng không thèm để ý đến tôi sẽ hận hắn, thậm chí ba chữ “em yêu anh” này ... cũng không cho phép tôi nói ra miệng ...

Tôi đem chiếc nhẫn ở ngón áp út tháo xuống, trước mặt hắn, đặt trên tủ đầu giường.

Hắn rút cuộc buông tay, cầm lấy chiếc nhẫn kia, khuôn mặt hồi phục bình tĩnh. Một hồi lâu, rút cuộc ngược nhìn tôi.

“Chung quy là em không thể ...” Giọng nói hắn trầm thấp chưa bao giờ có, như là thất vọng, thoáng như mục sư đang đọc điều văn, lộ ra một chút bi phẫn, tiếc nuối.

Nhưng sự bình tĩnh này của hắn lộ ra một chút kì lạ, đó là ...

Dấu hiệu nguy hiểm.

Đầu óc tôi căng ra, đột nhiên chấn động.

Hồ Khiên Dư cũng không nhiều lời nữa, đem nhẫn thu vào lòng bàn tay, gắt gao nắm chặt.

Hắn đứng lên, vẫn như trước bình tĩnh, chậm chạp đi ra khỏi phòng ngủ.

Trước khi rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa.

Bên tai, tiếng sập mỏng manh truyền đến.

Tôi miễn cưỡng nằm xuống, gối lên tay mình, trong lòng chua xót nhưng khóe mắt vẫn khô cạn.

Tôi không khóc. Tốt lắm.

Tự vỗ vỗ mặt mình, bức bản thân tỉnh táo một chút.

Thác Ni, Hồ Khiên Dư, Hằng Thịnh, Hoàn Cầu ... Tôi cảm thấy mình như đã già, bất cứ thứ gì cũng cảm thấy nhạt nhẽo, không còn hứng thú. Những người này, việc này, sau khi trở về Mỹ tôi sẽ chậm rãi quên đi. Nếu không quên cũng không sao, tôi cũng ...

Tôi cũng không trở lại nơi này.

Như vậy, tôi nên sớm dập tắt hy vọng.

Ra đi, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng tại sao, vẫn có giọng nói như trước ở bên tai nhắc nhở tôi: Tôi phải gọi điện cho Thác Ni, cho dù thế nào cũng được, nhất định phải bảo toàn tính mạng cho Hồ Khiên Dư, cho dù hắn từ trên đỉnh cao của Hằng Thịnh ngã xuống cũng được, đó chính là sự trả giá nhẹ nhàng nhất ...

Chap 32: Do dự (P28)

Quần áo của tôi ở trên ghế, tôi lấy chúng mặc vào, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Đến cạnh cửa, tay cầm nắm vặn, tôi quay đầu nhìn lại căn phòng này.

Lưu luyến một phút, sau đó sẽ quên đi tất cả.

Dù sao cũng chỉ lãng phí một phút đồng hồ ...

Sau một phút này, tôi quay đầu.

Vặn tay nắm ...

Thế nhưng bất động!!!

Tôi bị Hồ Khiên Dư khóa ở trong.

Trong phòng không có điện thoại, di động của tôi để trong túi dưới lầu.

Tôi hoàn toàn không dự đoán được, tại sao khi đó Hồ Khiên Dư tức giận như vậy lại vẫn nhớ rõ đóng cửa phòng.

Đây mới là Hồ Khiên Dư tôi biết không phải sao? Ngoan cố không bao giờ chịu buông tha người khác.

Bây giờ, tôi muốn rời đi, hắn không thể giữ, lại khóa tôi như vậy. Hắn không hề thử thuyết phục tôi ở lại, trực tiếp dùng cách này, làm cho tôi muốn đi cũng không thể.

Chỉ có thể ngơ ngác đứng trong phòng.

Lúc đầu tôi còn đập cửa hét đinh tai nhức óc. Nhưng tôi ở bên trong làm loạn đến mức nào, bên ngoài cũng không hề có chút động tĩnh.

Tôi định đến bên cửa sổ, nhưng cửa sổ chặn chắn song, không có lỗ hổng đi xuống.

“Hồ Khiên Dư!!! Thả tôi ra ngoài!!!”

Tôi biết hẳn ở thư phòng bên cạnh, tôi mở cửa sổ hét chói tai.

Đáng tiếc, đáp lại tôi chỉ có đêm hè tịch liêu oi bức với tiếng côn trùng kêu rất nhỏ.

Trong thế giới không tiếng động, tôi đột nhiên ý thức được, Hồ Khiên Dư cũng từng như vậy giam lỏng Lộ Tây.

Tôi bật cười: Hồ Khiên Dư rốt cuộc là dạng đàn ông gì? Đối với phụ nữ lừa gạt, lợi dụng, hết lần này đến lần khác. Kết quả không phải cuối cùng cũng chỉ là một chữ: Lợi.

Nhưng tôi đã chết lặng. Sau khi nhìn thấy Thác Ni, trái tim đã trở nên chai sạn, khiếp sợ hay đau khổ giờ phút này dường như đã bị miễn dịch.

“Hồ Khiên Dư! Không phải anh muốn biết Lý Mục Thần nói với tôi cái gì? Anh ta nói cho tôi biết tôi không thể tiếp tục mang thai!! Bởi vì hôm đó anh không chịu đỡ tôi, tôi sẽ không bao giờ nữa có thể sinh con!!! Nhất định anh cả đời đều mơ ước cổ phần trong tay tôi, đáng tiếc, không có cách nào nữa rồi!”

Hai tay tôi làm thành loa ở bên miệng, ngẩng đầu lên trời kêu điên dại. Thì ra có thể đem tất cả những bí mật nói ra lại vui đến như vậy.

“Ha ha ha!!! Anh có nghe thấy không!!! Hồ Khiên Dư, cho dù anh nhốt tôi cả đời cũng không thể động đến một phần của Hoàn Cầu!!!”

Tôi ghé vào cửa sổ giống như điên rồi.

Phía sau truyền đến tiếng mở cửa.

Tôi quay đầu, Hồ Khiên Dư đứng ở bên ngoài. Phía sau hẳn, hành lang sáng rực, lưng hẳn sáng lên, đồng thời cũng làm mặt hẳn phủ trong bóng tối.

Tôi từng bước từng bước đi đến phía hẳn.

Chúng tôi nhìn nhau, không hề có phản ứng gì.

Cuối cùng, vẫn là Hồ Khiên Dư mở miệng.

Khóe môi hẳn run lên một chút, “Cho dù không thể có đứa bé em cũng đừng mơ rời đi.”

Giọng nói rất nhẹ lại nghiêng răng nghiêng lợi như mang đầy phẫn hận.

Hận?

Rốt cuộc là ai nên hận ai?!

Tôi không muốn tranh cãi, thắng, thua có gì khác biệt?

Hồ Khiên Dư cũng giống Thác Ni không chịu buông tha tôi. Một lần lại một lần bức tôi lui về phía sau.

Đúng lúc này hẳn đột nhiên mở miệng hỏi: “Không phải em yêu anh? Yêu tại sao lại phải bỏ đi? Em không thể làm như vậy.”

Tôi thật không rõ hẳn nghĩ thế nào. Vừa rồi chặn miệng không chịu cho tôi nói, bây giờ lại có thể dùng một từ “yêu” trước mặt bức tôi.

Rất tiếc, ba chữ đó vốn chưa nói ra miệng, bây giờ cùng chẳng cần thu hồi.

Tôi nghiêng người lướt qua hẳn, muốn đi ra cửa.

Hẳn đưa tay ngăn lại.

Tôi liếc mắt nhìn cánh tay hằn trước ngực, nói: “Tôi không phải Lộ Tây, anh muốn giam lỏng tôi? Tôi có một trăm cách có thể thoát ra ngoài.”

“Không” Đuôi lông mày lẩn khoe mắt hằn đều lạnh như băng, “Em không giống với Lộ Tây.”

“.....”

“Cô ấy là anh bắt buộc phải lấy. Em không phải.”

Hắn nói mang theo vẻ thất vọng.

Ngực tôi co lại, nơi tôi vốn nghĩ đã chết lặng đó lại bắt đầu cuộn lên đau đớn.

Tôi chua sót cười, đùa cợt: “Đáng tiếc cô ấy không yêu anh.”

Hắn dường như không bị ảnh hưởng: “Chính xác, thực sự đáng tiếc phải là ... em là người phụ nữ như vậy.”

Nói xong không hề nhìn tôi, nhưng cánh tay vẫn vững vàng ngăn tôi lại.

Bàn tay tôi đặt trên cánh tay hắn, hận đến mức muốn bấm vào: “Tôi chỉ biết, tôi sẽ không vì người tôi yêu mà hy sinh bản thân mình. Cùng một người đàn ông như anh lên giường, cuối cùng cũng chỉ là đem hôn nhân hạnh phúc của mình gặt qua một bên ...”

Tôi vừa nói dứt, Hồ Khiên Dư ngẩng mạnh đầu, kì lạ nhìn tôi, ánh mắt chăm chú.

Sau đó, hắn rút cuộc trầm mặc lại, cũng rất nhanh giữ chặt lấy tôi.

Hồ Khiên Dư kéo lấy cánh tay tôi, đem tôi trở về phòng. Sức hắn hơn tôi nhiều lắm, cuối cùng tôi vẫn bị túm đến giường.

Hắn dã man, lưng tôi va chạm vào tấm giường mềm mại thì ra cũng đau như vậy. Cơ thể tôi vừa bị hắn kéo lên, bây giờ lại bị đè xuống.

Hắn xốc chần chập, đầu gối quỳ xuống hai bên sườn, thẳng mắt tập trung nhìn, giọng nói lạnh lùng nhưng nhẹ nhàng: “Ngủ một giấc đi.”

Tôi giả vờ muốn ngồi dậy, tay hắn sờ soạng bên cạnh, lập tức lấy trên ghế gần đó chiếc dây lưng: “Em luôn không biết điều ...”

Một tay hắn giữ lấy hai cổ tay tôi, tay tôi bị hắn kéo lên phía trên, đặt ở đầu giường.

Tôi trơ mắt nhìn hắn dùng dây lưng đem tay mình cột lại, một vòng lại một vòng, rất nhanh.

Tôi nhấc chân đá, đầu gối nện thẳng vào bụng hắn. Đầu gối của tôi nhói lên một trận, hắn lại cắn răng cúi đầu hít vào một hơi, sắc mặt không chút thay đổi.

Lần thứ hai tôi nhấc chân phản kháng, hắn đơn giản dùng đầu gối đè xuống, đem dây lưng thắt lại: “Tin anh, anh tuyệt đối sẽ không để em dùng một cách làm mình bị thương đến hai lần.”

Hai cổ tay tôi dùng sức dây, da cọ vào, đau đớn, “Anh làm như vậy có khác gì Diêu Khiêm Mặc?!”

Hắn đã xuống giường, quay lưng về phía tôi, ngồi ở mép, “Diêu Khiêm Mặc không yêu em, anh yêu em, đây là khác biệt.”

Nói xong tức thì đứng dậy, bước nhanh ra phía cửa.

Tôi đang bị vất bỏ trong một thế giới hoàn toàn không thể phản ứng nổi, trong nháy mắt, nhất thời tỉnh táo lại, Hồ Khiên Dư đã ra đến cửa.

Tôi cuống quýt gọi hắn lại: “Anh vừa mới ... nói gì?” Hắn rút cuộc dừng.

Nhưng không quay đầu.

Một lát, hắn mở miệng: “Cùng một câu anh sẽ không nói lần thứ hai.”

Lúc này, “rầm” một tiếng, hắn đóng cửa.

Tôi vẫn cố gắng thoát khỏi chiếc dây lưng. Đáng tiếc, làm cách nào cũng phí công, cổ tay đau lại sót, tôi chết lặng, chỉ có thể bỏ cuộc, miếng cường ngồi dậy, nhích đến đầu giường.

Mở to mắt đến hừng đông.

Lúc cửa mở, đi vào là một người phụ nữ, bê một chiếc bàn, trên đó có đồ ăn.

Cô ta cởi dây lưng cho tôi. Tôi xoay xoay cổ tay, đã không còn cảm giác gì.

Xuống giường định rời đi.

Người phụ nữ ở phía sau tôi nhắc nhở: “Hồ tiên sinh đã khóa mọi lối ra của khu biệt thự này.” Tôi dừng chân, nhưng không từ bỏ ý định chạy ra ngoài.

Tôi đang muốn xuống lầu, lại vô ý nhìn thoáng qua mà dừng lại.

Cạnh chân tường, rất nhiều đầu thuốc lá phân tán.

Mà chiếc bật lửa cũng bị bẻ gãy, lẳng lẳng nằm giữa đống tàn thuốc.

Tăm thắm bị cháy đen lại một mảnh.

Có lẽ, tối hôm qua khi tôi điên cuồng gào lên, Hồ Khiên Dư đứng trước cửa hút thuốc, một điều lại một điều không nghĩ, thậm chí dùng sức đến bật lửa cũng làm gãy.

Tôi ngốc nghếch nhìn đống hỗn độn, cảm thấy khí lực trong người bay hết, dựa lưng vào vách tường, từ từ từ từ chảy xuống.

Cầm lấy chiếc bật lửa, kim loại lạnh như băng tiến vào lòng bàn tay.

Lúc này lại có giọng nói ở bên tai tôi hỏi: Tại sao ... phải tra tấn nhau?

Tại sao

Người phụ nữ kia không bao lâu cũng đi ra cửa. Thấy tôi ngồi đó, có chút ngoài ý muốn, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Lâm tiểu thư, chịu khó ăn một chút. Là Hồ tiên sinh tự tay làm.”

Tôi giương mắt nhìn cô ta, thật lâu, chậm rãi chống người một lần nữa đứng lên.

Tôi liếc mắt nhìn bữa sáng, sau đó tiếp tục bước về phía trước. Đáng tiếc, đi vài bước, chân không nghe sai khiến, cứng thật lâu, cuối cùng vẫn quay trở lại, cầm lấy đồ ăn.

Cắn một miếng, nhai, nuốt, cảm thấy sống mũi cay lên.

Vội vàng buông đĩa, nhanh bước xuống lầu.

Cửa lớn bị khóa, cửa thông đến gara cũng khóa chặt. Tôi lộn trở lại lấy túi mình, phát hiện không có di động ở bên trong.

Mà điện thoại ở phòng khách cũng bị mang đi. Hồ Khiên Dư làm như vậy không phải là muốn chặt đứt mọi liên hệ của tôi với bên ngoài?

Người phụ nữ kia chưa cùng tôi xuống lầu mà đứng ở chỗ tay vịn hành lang nhìn lại.

Tôi quay đầu, “Cô có thể liên lạc với Hồ Khiên Dư hay không?”

Cô ta im lặng.

Tôi cười một cái, cố gắng làm cho mình bình thản, “Nếu cô có thể liên lạc, phiền nói với hắn, nhốt tôi ở nơi này, tôi không thể cam đoan có hay không làm ra chuyện làm tổn thương chính mình.”

Khoảng cách xa, tôi nhìn không rõ sau khi cô ta nghe xong có phản ứng gì. Nhưng rất nhanh, cô ta rời khỏi chỗ tay vịn, biến mất ở một dãy hành lang khác.

Một lát sau, cô ta xuống lầu, cầm chiếc điện thoại đưa cho tôi.

“Là Hồ tiên sinh.”

Tôi nhận lấy.

“Lấy mạng của mình uy hiếp anh, đây không phải là tác phong của em.” Giọng nói Hồ Khiên Dư rất bình thường, nhìn không ra hi vọng ái ố.

“Thật may anh còn để ý đến tôi sống hay chết.” Tôi trả lời ba phải.

Cùng hần nói như vậy, ngay cả tôi cũng cảm thấy chính mình buồn cười. Nhưng nếu tôi không làm như vậy thì còn có thể thế nào? Đi không thể đi, ở không thể ở.

“Anh sẽ không cho em đi ra ngoài. Dù có giữ lại một cái xác cũng nhất định phải thế.” Hần nói cố chấp, nhưng ngữ khí lại vô cùng trầm ổn.

Tay tôi cầm điện thoại, cố không cho chính mình run lên, hít sâu một hơi cuối cùng mở miệng, “Bỏ Hằng Thịnh, chúng ta một lần nữa bắt đầu.”

Trả lời tôi là sự trầm mặc của hần.

Tôi bật cười: “Thì ra anh vẫn xem Hằng Thịnh quan trọng nhất ...”

Đang muốn cúp điện thoại, hần mở miệng: “Cổ phần Hằng Thịnh là thuộc sở hữu của Hồ gia, anh chỉ có trong đó ¼.”

Hần nói như vậy là từ chối? hay là nhận lời? Tôi mê mang thử hỏi: “Được, vậy anh mang cổ phần công ty thuộc sở hữu của mình giao lại cho ban quản trị. Không được giao cho mẹ anh.”

Hần cười nhạo một tiếng, ngữ khí đột nhiên trào phúng: “Hiện nay ban quản trị ngoài mẹ anh chỉ còn lại mình em, sao em không trực tiếp nói muốn anh đem toàn bộ cổ phần giao cho em?”

Chap 32: Do dự (P29)

Thì ra hần luôn luôn lạnh lùng đề phòng tôi, lúc nào cũng thế - Hần nói yêu tôi, nhưng cho dù có yêu cũng không thể là người làm cản trở tiền đồ của hần.

“Vậy hãy thả tôi ra!”

Giọng nói hần một lần nữa lạnh đi, không, là càng thêm lạnh: “Anh đã cho người đến khách sạn lấy hộ chiếu của em.”

“Anh ...”

Tôi vừa mở miệng liền bị hần chặn lại: “Anh có điện thoại, chờ một chút.”

Tôi không kịp đáp, bên tai đã nghe thấy tiếng máy chờ, tôi nghe vài tiếng, cúp luôn điện thoại.

Ném đi động ở sofa, tôi cũng buông người ngồi xuống, từ từ nhắm hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Tôi xin Thác Ni một thời gian một tháng. Một tháng, tôi có thể làm gì?

Lúc này, tôi hận không thể giết chết Hồ Khiên Dư, lại cố chấp ở trước mặt Thác Ni muốn bảo vệ hần – ngay cả tôi cũng không hiểu được chính mình đang nghĩ cái gì.

Một lát, di động lại vang lên.

Là Hồ Khiên Dư.

Vừa rồi chúng tôi căng thẳng như vậy, hần còn gọi điện tới làm gì?

Tôi không nhắc máy, hần cũng không gọi lại, chỉ nhắn một tin ngắn: “Đề nghị của em, anh sẽ suy nghĩ.”

Hần sẽ suy nghĩ? Thái độ vừa rồi ngang ngược như vậy, một chút cũng không có ý thỏa hiệp, bây giờ lại nói sẽ suy nghĩ? Tôi không khỏi nghi ngờ người vừa rồi gọi đến cho hần không biết là ai?

Tôi cười không ra tiếng, lắc đầu với chính mình.

Tôi kéo túi lại, lấy chiếc hộp Lý Mục Thần đưa cho mình.

Mở nắp, tỉ mỉ nhìn bức ảnh trong đó. Trong ảnh, là Lộ Tây thời sinh viên, cười đến rục rở ngây thơ.

Một cô gái làm cho người ta yêu mến ...

Thác Ni muốn đem thứ này trả lại cho Lộ Tây, ông ta làm như vậy có phải là muốn nói cho cô ấy, cô đã không còn giá trị lợi dụng, chúng ta bây giờ cũng chẳng còn gì liên quan?

Người đàn ông tàn nhẫn!

Giữa trưa, Hồ Khiên Dư trở về, tôi được thả tự do.

Tôi định đi, hắn giữ lại: “Cùng nhau ăn trưa đi.”

Tôi không để ý, ra khỏi cửa, hắn cũng không có ý ngăn lại. Đúng vậy, hắn đã tịch thu hộ chiếu của tôi, tôi còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn sao? Tôi bắt xe đến trại an dưỡng, thăm Lộ Tây. Cô ấy mặc dù vẫn chưa lấy được ý thức nhưng rất ngoan, giống như con mèo con, không làm loạn. Tôi nói muốn vào phòng thăm cô ấy, bác sỹ quản lý cũng không hề từ chối.

Bởi vài lần trước Lộ Tây có hành vi làm hại bản thân mình, bệnh viện phải bắt buộc chuyển cô ấy đến phòng bệnh này. Trong phòng không có gì để cô ấy làm vũ khí, thậm chí cả vách tường cũng được bọc một tầng đệm dày.

Cô ấy ngồi ở một góc tường, nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu nhìn tôi.

Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt mờ mịt.

Tôi đã tới rất nhiều lần, nhưng cô ấy vẫn như trước không nhận ra tôi. Thấy tôi đến gần, ánh mắt cô ấy phòng bị. Đằng sau là vách tường, Lộ Tây không có chỗ lui, chỉ co quắp người lại, ôm gối, cúi đầu.

Thấy cô ấy như vậy, tôi không đành lòng lại gần, chỉ có thể ngồi xuống, vươn tay, đem chiếc hộp đến trước mặt cô ấy.

Cô ấy ngây thơ nhìn chiếc hộp, hồi lâu, đột nhiên giống như điên rồi từ tay tôi giật lấy.

Cô ấy quen thuộc mở nắp.

Bức ảnh bị cô ấy lấy ra, mặt sau viết một chữ “Điều”.

Tôi không biết cô ấy có nghe thấy tiếng tôi nói hay không, nhưng tôi vẫn phải mở lời: “Đây là ... Thác Ni muốn mình giao cho cậu.”

Cô ấy đột nhiên nhắm mắt lại, sau đó nước mắt bắt đầu lăn chả rơi xuống.

Lộ Tây vùi đầu với gối, gấu gao nắm chặt bức ảnh.

“Lộ Tây ...” Tôi nhẹ giọng gọi cô ấy. Tôi nên nói gì để an ủi bây giờ? Nói cho cô ấy Thác Ni chưa chết? Cô ấy bây giờ thế này, nghe hiểu được sao?

Nếu cô ấy hiểu thì phải làm thế nào đây? Đau cũng đã đau, thương cũng đã thương, bây giờ còn muốn thế nào? Hay là muốn vì người đàn ông không hề yêu mình kia trả giá tất cả?

“Đừng ... Đừng bỏ em ... em sẽ ... em sẽ ngoan ...” Cô ấy nghẹn ngào, nói lung tung, tiếng không thành lời.

Tôi không biết mình có thể làm gì an ủi Lộ Tây, chỉ có thể quỳ gối trước mặt, giữ lấy bắp vai cô ấy, bắt cô ấy nhìn mình, mong có thể tỉnh táo hơn một chút.

“Lộ Tây, cậu đừng như vậy. Lộ Tây ...”

Tay tôi đặt trên vai Lộ Tây, cô ấy liền tựa vào tay tôi nước mắt rùng rùng, sườn mặt dán vào làn nước mắt thấm ướt da tôi.

“Không cần bỏ em! Em biết em rất vô dụng, em không có cách làm cho Hồ Khiên Dư yêu mình ... Nhưng ... nhưng tuy rằng không thể, em vẫn còn đoạn video kia, vẫn có thể chia rẽ bọn họ ... đừng đi ... đừng đi được không ...”

Tôi muốn khóc, nhưng khóc không được, ánh mắt đã khô cạn, không còn nước. Vì vậy, chỉ có thể vô vai Lộ Tây, an ủi cô ấy.

Tôi, ngoài câu “xin lỗi”, không biết còn có thể nói điều gì.

Thác Ni có tội, Hồ Khiên Dư có tội, tôi có tội.

Vô tội, là cô gái này. Cô ấy ... bị tình yêu làm hại.

Mà tôi cũng không muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với đoạn video kia.

Cho dù Hồ Khiên Dư vì tôi mà thủ thân thì có thể nói lên điều gì sao?

Bác sĩ tiêm cho Lộ Tây một mũi an thần. Lúc này, cũng không phải vì Lộ Tây một lần nữa muốn tự sát, mà bởi vì cô ấy khóc quá khổ sở, bác sĩ nghĩ rằng cô ấy lại phát bệnh.

Tôi nghiêng ngả đi ra khỏi phòng, tựa người vào bên tường, cúi người tìm di động trong túi.

Nhưng tôi tìm thế nào cũng không được, chỉ có thể bực bội dốc ngược túi đổ tất cả những thứ bên trong ra. Cuối cùng di động cũng rơi xuống, nhặt nó lên, tôi run run ấn số.

Điện thoại có người bắt máy, đối phương còn chưa mở miệng tôi đã khẩn cấp: “Kêu Thác Ni đến thăm Lộ Tây! Cầu xin ông ta đến thăm cô ấy một chút!!”

Lý Mục Thần vì biểu hiện khác thường của tôi mà trong phút chốc không nói lên lời: “Vi Linh, xảy ra chuyện gì? Em nói ... Gặp ai?”

Trước mặt Lý Mục Thần tôi có thể tùy ý nổi giận, không để ý gì đến hình tượng. Lúc này, dường như là quát lên trong điện thoại: “Bảo ông ấy lập tức tới gặp Lộ Tây, nếu không em sẽ đem chuyện ông ta còn sống nói cho toàn thế giới biết!”

“.....”

Tôi gần như cầu xin gọi tên anh ta, “Lý Mục Thần, giúp em hỏi ông ta một chút, Lộ Tây vì ông ta mà điên, ông ta lại ngay cả đến gặp mặt cô ấy cũng không hề muốn?”

Lý Mục Thần thở dài: “Bây giờ anh đang ở tổng công ty Hoàn Cầu, không ở cùng Thác Ni.”

“Vậy khi nào ông ta có thể “rảnh rỗi” đến gặp Lộ Tây?”

Hai chữ “rảnh rỗi” tôi nói thật nặng, ngữ khí khinh miệt. Đối với việc tôi cố tình gây sự, Lý Mục Thần gần như chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo: “Vi Linh, đừng kích động như vậy được không? Em phải biết rằng, không chỉ có cô ta đau khổ, ba em, ông ấy ...” Anh ta dừng lại một lát, sửa giọng, “...Thác Ni, ông ấy cũng rất khổ.”

Cả hai bên đều trầm mặc, cuối cùng, Lý Mục Thần cẩn thận hỏi: “Vi Linh, còn việc gì không? Anh đang ở buổi họp.”

Tôi day day thái dương, “Xin lỗi, vừa rồi em không khống chế được. Không còn việc gì, anh đi làm việc đi.”

Nói xong, tôi định cúp điện thoại, Lý Mục Thần lại mở miệng: “Nếu rảnh thì đến Hoàn Cầu một chuyến đi! Em hiện tại được coi là người đứng đầu Hoàn Cầu, tìm thời cơ thích hợp ra mắt một lần, được không?”

Tôi không nói gì gật đầu, cũng không quan tâm đầu dây bên kia anh ta có hiểu hay không, vội vàng cúp máy.

Tôi dựa vào vách tường, chậm chậm đứng lên, nhưng hai chân không có một chút sức, chốc lát lại ngã trở về.

Phòng bệnh chưa khóa chặt, tôi mơ hồ nghe tiếng Lộ Tây khóc, nhỏ như muỗi kêu lại như một mũi kim từ từ xuyên vào lòng tôi.

Lúc này, có một ý tưởng đi qua, nhìn thấy tôi chật vật cố gắng đứng dậy liền tiến lại đỡ lấy.

Cuối cùng tôi một lần nữa đứng thẳng được, “Cảm ơn ...”

Cô ấy nhìn tôi, trên mặt lộ ý cười, “Lâm tiểu thư, tại sao cô có một mình?”

Tôi không ngờ cô ấy nhận ra mình, hơi giật mình, lại có chút đau lòng. Tôi đến đây nhiều như vậy, ngay cả y tá cũng quen mặt, mà Lộ Tây đến giờ vẫn coi tôi là người xa lạ.

Tôi mỉm cười: “Tôi đến một mình.”

Cô ta nhếch mày, dường như nghi ngờ: “Vừa tôi lúc chỗ rẽ cầu thang tôi còn gặp được Hồ tiên sinh mà! Không phải anh ta cùng cô đến thăm vợ mình sao?”

Trong lòng tôi lập tức trở nên phòng bị: “Lúc nào?”

“Năm phút trước!”

Nghe vậy, hơi thở tôi lập tức cứng lại: Nếu Hồ Khiên Dư nghe được cuộc điện thoại của tôi cùng Lý Mục Thần vừa nãy, vậy ...

Chap 32: Do dự (P30)

Không!

Tôi vỗ tay lên lồng ngực, tự an ủi chính mình – sẽ không trùng hợp như vậy!

Y tá dường như còn muốn nói gì nữa, tôi liền chặn lại: “Xin lỗi, tôi có việc cần đi trước ...”

Nói xong, tôi nhanh bước rời đi.

Chưa được mấy bước, tiếng di động vang lên, tôi tưởng là Lý Mục Thần, đang muốn tắt máy, lại thấy màn hình hiển thị ba chữ “Hồ Khiên Dư”.

Tôi bất giác dừng lại, trong đầu khẩn trương sợ hãi, chậm rãi nhấc máy.

Lầm lét một câu: “Alo?”

“Vừa rồi nói chuyện với ai lâu như vậy?”

Cả người tôi cứng lại, cắn cắn môi, từ chối trả lời, hỏi ngược lại: “Bây giờ anh ở đâu?”

“Bãi đỗ xe trại an dưỡng.”

Tôi phải huy động chín trâu hai hổ mới có thể làm cho giọng nói mình không run: “Anh đi ... thăm Lộ Tây?”

Giọng nói hần vẫn trầm ồm: “Chuẩn bị đến thăm, nhưng lại nhận được điện thoại từ công ty, bây giờ chuẩn bị về Hằng Thịnh. Em ở đâu?”

“ ... ”

Hần đã khẳng định như thế, xem ra là tôi nghĩ quá nhiều, im lặng trong chốc lát hần lại tiếp tục nói: “Anh đã đồng ý suy nghĩ đề nghị của em, cho nên ... buổi tối, nhớ về nhà.”

Tôi xin Thác Ni thời gian một tháng, vì vậy không khỏi vội vã truy vấn: “Nếu anh đã đồng ý, vậy cần suy nghĩ bao lâu?”

Hồ Khiên Dư trầm mặc.

“Cuối tháng này?” Tôi thử đưa ra.

Hồ Khiên Dư đồng thời mở miệng: “Cuối tháng ... Cuối tháng này anh sẽ cho em đáp án cuối cùng.”

Hần vừa dứt lời, không tiếp tục cho tôi cơ hội nói gì, lập tức cúp máy.

Thời gian cuối tháng đến gần. Đáp án của Hồ Khiên Dư, tương lai của tôi, quyết định của Thác Ni, tất cả sẽ công bố vào cuối tháng.

Lý Mục Thần nhiều lần muốn tôi đến chủ trì họp hội đồng quản trị, tôi đều khéo léo từ chối.

Theo tôi, Lý Mục Thần thích hợp với việc chấp chương Hoàn Cầu hơn so với tôi.

Trước kia tôi ở Hoàn Cầu Hongkong ra rất nhiều quyết sách, lúc này quay đầu nhìn lại, thật quá gấp rút, không để cho công ty có đường lui. Lý Mục Thần lại khác, anh ta quen thuộc thị trường Singapore trong nước, khi trước ở Hằng Thịnh cũng đã tìm hiểu thị trường Châu Á, khi chuyển về Hoàn Cầu – lại đi đến thị trường trường Châu Âu làm việc.

Anh ta mới chân chính là người thích hợp.

Tôi cũng cùng Thác Ni gặp mặt.

Đúng như lời Lý Mục Thần, so sánh với Lộ Tây, Thác Ni bây giờ cũng không hơn gì. Chính là, một người đau lòng, một người đau bệnh.

Trước mắt tôi Thác Ni đang làm vật lý trị liệu, sự quật cường của ông ta thật khiến người khác khâm phục. Người đàn ông này, thành công cho đến bây giờ, trong từ điển dường như chưa bao giờ có hai chữ “chịu thua”. Ông ta không có hai chân, cũng muốn chính mình có thể trong thời gian nhanh nhất dùng chân giả đứng thẳng.

Thực sự ông ta rất khổ sở, nhưng ông ta có ý chí chống đỡ, ông ta sẽ không ngã xuống. Mà Lộ Tây, khi tin dữ báo về, trực tiếp lựa chọn sự điên dại để bảo vệ chính mình.

Tôi gặp Thác Ni để nói cho ông ta ngày cuối tháng này, chỉ cần Hồ Khiên Dư đem toàn bộ số cổ phần thuộc sở hữu của hắn chuyển cho tôi, ông ta sẽ không thể động đến Hồ Khiên Dư dù chỉ một chút.

Lúc tôi nói như vậy, Thác Ni nằm trên giường, mồ hôi đầm đìa, nhưng trên khuôn mặt tái nhợt vẫn là nụ cười tàn khốc: “Vì một người phụ nữ mà buông tha sự nghiệp? Hồ Khiên Dư không ngu xuẩn như vậy.”

Tôi không muốn cùng ông ta tranh cãi nhiều, cố gắng bình tĩnh: “Cho nên, nếu Hồ Khiên Dư làm được, ông sẽ không được hại hắn.”

Ông ta chém đinh chặt sắt: “Hắn sẽ không làm, trừ khi”

“Trừ khi gì?”

Thác Ni không trả lời tôi luôn. Tay ông ta chống nạng, rốt cuộc gian nan đứng dậy bước một bước.

Thác Ni dường như vừa lòng, lúc này mới tiếp tục khó khăn mở miệng: “Trừ khi con nói cho hắn, ba còn sống.”

Ông ta mệt ngay cả nói cũng phải dùng giọng mũi, nhưng vẻ mặt, ánh mắt của ông ta đều chắc chắn như trước.

Một người đàn ông như vậy, khi trẻ không biết hấp dẫn đến mức nào. Lộ Tây, thậm chí mẹ tôi đều ...

Tôi lắc đầu: “Tôi không hề để lộ cho hắn một chút tin tức.” Thác Ni dường như không nghe tôi nói chuyện, mà là gian nan bước tiếp từng bước.

Đợi khi ông ta thành công bước một bước xong, ông ta tiếp tục: “Ba cũng tin con sẽ không làm theo cảm tính như vậy. Cho nên, Hồ Khiên Dư sẽ không bao giờ buông tay.”

“Kết quả thế nào, cuối tháng sẽ rõ.” Tôi không muốn nhìn ông ta quyết định thay người khác. Ông ta như vậy cùng kẻ độc tài có khác gì nhau?

Tôi dừng một chút, khẽ cắn môi, rốt cuộc vẫn nói ra lời muốn nói. “Tôi chỉ mong ông hứa một điều, lời hứa với cốt nhục của ông.”

Nghe vậy, ông ta rốt cuộc dừng lại, nhìn về phía tôi.

Trong mắt Thác Ni như có một cơn sóng mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn khôi phục sự lãnh đạm vốn có, “Vi Linh, con biết không? Mẹ con cũng đã từng nói với ba những lời như thế.”

“Ông đã đồng ý?” Tôi cẩn thận mở miệng hỏi.

Ông ta lại ngoảnh mặt làm ngơ, hướng về phía cửa sổ, miệng như đang thì thào tự nói: “Bà ấy vì Lâm Thâm Bằng, con vì Hồ Khiên Dư, sự lựa chọn của các người cũng thật giống nhau.”

Có lẽ là tôi hoa mắt. Một người đàn ông máu lạnh lại cũng có những lúc bi ai tuyệt vọng như thế.

Hồi tưởng lại Thác Ni lúc đó tôi đã ở trong nhà Hồ Khiên Dư.

Đúng, hẳn là phải dùng chữ “nhà”.

Bởi Hồ Khiên Dư lục tục đưa tất cả đồ đạc của hắn ở Hồ gia mang đến đây. Trong ngôi nhà này, có hương vị của hắn.

Buổi tối tôi ở nơi này. Không riêng phòng ngủ, nhưng cũng không động chạm da thịt. Chúng tôi đều mỗi người tự ngủ một bên giường. Giường nhỏ nhưng cũng đủ lớn, chúng tôi một ngón tay cũng không chạm nhau.

Lúc này, Hồ Khiên Dư đem đến rất nhiều sách. Một ít tác phẩm nổi tiếng, một ít sách tài chính kinh tế, báo và tạp chí.

Hắn ở trước giá sách bận rộn, tôi nhìn bóng dáng hắn, nghĩ lại việc gặp mặt Thác Ni ban ngày. Mẹ tôi yêu Lâm Thập Bằng? Cho nên mới đi cầu xin Thác Ni? Nhưng tại sao bà ấy lại sinh tôi với Thác Ni?

Còn tôi? Tôi yêu Hồ Khiên Dư, cho nên mới đi cầu xin Thác Ni? Nhưng còn Hồ Khiên Dư thì sao?

Tôi nhìn lưng hắn, yên lặng hỏi: Anh yêu tôi, cho nên sẽ buông tha Hằng Thịnh, đúng không? Trong lòng tôi hỏi Hồ Khiên Dư, cũng là hỏi chính mình.

Lúc này, một quyển sách dày đột nhiên rơi xuống đất, tiếng động làm tôi giật mình.

Tôi tỉnh táo trở lại, chỉ thấy Hồ Khiên Dư xoay người nhặt sách. Trong sách rơi ra thư gì đó, bay bay rơi xuống ngay gần tôi.

Hồ Khiên Dư đi đến, tôi đi qua, đồng thời nhặt lên thư đó.

Là một bức ảnh.

Ảnh của tôi.

Mà tôi cũng không biết mình từng có bức ảnh này.

Góc độ ảnh chụp có chút kì lạ, như là chụp lén. Tôi nhận ra kiến trúc phía sau, là thư viện Yale. Vườn trường mua thu, lá rụng khắp nơi, ánh mặt trời chiếu rọi những bức tường bằng đá.

Tôi ở đó, đang ôm sách vở, rảo bước. Góc độ chụp bức ảnh không tốt, nhưng ánh sáng chiếu vào, khuôn mặt tôi đắm chìm trong ánh mặt trời, trong sáng, mượt mà.

Hồ Khiên Dư nhẹ nhàng lấy đi bức ảnh trong tay tôi, kẹp lại vào cuốn sách. Hắn không nói gì, cũng làm như không thấy tôi, trở lại giá sách, đặt quyển sách đó lên.

“Tại sao anh có ... bức ảnh này?”

“Chuyên ngu xuẩn làm khi còn trẻ.” Hắn đưa lưng về phía tôi, chậm rãi như là lơ đãng nói ra miệng vậy.

Đã đến cuối tháng.

Một ngày này, tôi không nhìn thấy Hồ Khiên Dư. Tôi chờ cả ngày, chờ ở trong nhà. Hắn không về, cũng không gọi điện thoại.

Ngược lại, Thác Ni liên lạc với tôi: “Đến bây giờ ba không nghe nói bên Hằng Thịnh có động tĩnh gì. Con nên thôi hy vọng.”

“Không, trước 12 giờ đêm.” Tôi trấn định. Tuy rằng bây giờ đã là buổi chiều, tôi vẫn như trước không nhận được tin tức gì của Hồ Khiên Dư. Thác Ni không nói gì nữa, tôi liền lập tức cúp điện.

Thời gian chờ đợi có lẽ rất dài, nhưng với tôi, chỉ một chớp mắt đã là 12 giờ đêm.

Tốt lắm, tôi nên thôi hy vọng.

Nhưng tôi làm thế nào để đi? Hộ chiếu của tôi còn trong tay Hồ Khiên Dư.

Tôi mâu thuẫn, nhưng vẫn phải rời đi, nếu không thể ra nước ngoài, ít nhất tôi có thể rời khỏi ngôi nhà này.

Tôi không biết chính mình làm sao, gọi xe đến sân bay nhưng không có cách nào xuất cảnh.

Đêm đi, ngày đến.

Tôi ngốc nghếch ở sân bay cả đêm, đầu óc trì độn, không thể không tự hỏi – đây là kết quả tôi muốn?

Hành lý ở trong tay tôi, nhưng vận mệnh của tôi lại không ở trong đó.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên.

Qua cuối tháng một ngày, Hồ Khiên Dư rút cuộc gọi điện.

Tôi giống như phạm nhân chuẩn bị chấp hành hình phạt treo cổ đột nhiên nhận được lệnh đặc xá, vội vàng nhận máy.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói Hồ Khiên Dư vọng lại, tất cả kích động nhất thời đều tan thành mây khói.

“Em đến Hằng Thịnh nhanh, lập tức.”

Tôi suy nghĩ ứng phó: “Kỳ hạn giao hẹn của chúng ta đã qua, anh bây giờ còn có gì để nói?”

“...”

“...”

“Xin em. Em phải đến, anh ... Tóm lại ngay bây giờ, mở TV.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Nhưng hắn cúp không quá vài giây, tôi mở TV trên điện thoại, hình ảnh liền truyền đến.

Là ảnh chụp nghi thức kí hợp đồng. Trên hình ảnh là Hồ Khiên Dư, vẻ mặt tiêu tụy nhưng đáng vẻ rất bình thường.

Tôi giống như điên rồi, chạy ra đại sảnh bắt xe đến Hằng Thịnh.

Tôi tắt TV, gọi điện thoại lại cho Hồ Khiên Dư.

“Anh thật sự ...”

Tôi ghen ngào không nói lên lời.

Giọng nói hần mang theo chút mệt mỏi: “Đúng, em thắng. Đến thu nhận thành quả của em đi”

“Em ...”

“Anh dưới lầu Hằng Thịnh chờ. Nhanh lên, nếu không có lẽ anh sẽ đổi ý.”

Tôi vẫn giục lái xe nhanh lên, nhanh lên.

Rốt cuộc tôi đến Hằng Thịnh.

Xe dừng ở bên đường.

Qua dòng xe cộ, bên kia đường, tôi thấy Hồ Khiên Dư.

Hắn đứng ở cửa Hằng Thịnh, thần nhiên đón ánh nắng sớm mai, chờ tôi.

Tôi mở cửa, đang định sang đường, lại bị lái xe chặn lại.

Ví tiền của tôi ở sân bay, không có cách nào trả tiền.

Tôi uể oải vô cùng, lại kích động vô cùng.

Hồ Khiên Dư đang chờ tôi, tôi không thể bình tĩnh.

Tôi thắng! Kế hoạch của Thác Ni thất bại, Hồ Khiên Dư sẽ sống, sẽ yêu tôi.

Xuyên qua cửa kính xe, tôi nhìn thấy Hồ Khiên Dư bước nhanh qua đường, hướng tôi đi tới.

Nhưng đúng lúc này, tôi ngậm miệng.

Hồ Khiên Dư đi đến phía tôi, tôi cùng hắn, đối diện qua cửa kính ô tô. Hình ảnh này cỡ nào quen thuộc ...

Tôi kinh ngạc nhớ tới ngày ấy, tai nạn của Thác Ni ...

“Không!!!”

Tôi kinh hô ra tiếng, đồng thời mở cửa xe lao ra.

Đã muộn ...

Một chiếc xe chạy như bay, hướng phía Hồ Khiên Dư lao đến ...

25. Chương Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Lý Mục Thần:

“Tôi lại một lần nữa xem nhẹ hắn ...”

Đây là câu trả lời của Thác Ni sau khi tôi đem chuyện Hồ Khiên Dư xuất viện nói với ông ta.

Nói những lời này, ông ta cười.

Tôi đến gặp Thác Ni, thứ nhất là thông báo tình trạng kinh doanh Hoàn Cầu trong tháng, thứ hai là còn có mục đích riêng, muốn thử thăm dò xem tiếp theo ông ta có hành động gì.

Chiếc xe đâm vào Hồ Khiên Dư là loại xe bình thường, lực đâm không lớn, nhưng tốc độ xe rất nhanh. Sau khi giải phẫu, nguyên một tháng này Hồ Khiên Dư vẫn nằm viện quan sát, tuy rằng cơ thể còn suy yếu nhưng hôm trước đã có thể xuất viện.

Thời gian một tháng này, Vi Linh ngày đêm ở bệnh viện, tôi đi thăm, thấy cô ấy vẫn không nề hà gì chăm sóc Hồ Khiên Dư. Rốt cuộc tôi đã hiểu, người con gái này, tôi chiếm không được.

Nhưng những lời này của Thác Ni làm cho tôi đầy nghi hoặc.

Tôi không thể xác định, “hắn” trong miệng Thác Ni có phải hay không chỉ Hồ Khiên Dư.

“Hồ Khiên Dư có thể tránh được một kiếp, có lẽ ngài cũng nên buông tha. Cứ cho là vì Vi Linh.”

Đối với đề nghị của tôi ông ta không có ý kiến gì, một lát sau cười cười, có chút tiếc nuối nhìn về phía tôi: “Trước kia tôi để ý đến cậu chính là vì cậu đối với Vi Linh có một chút chân tình. Nhưng bây giờ tôi khuyên cậu một câu, dừng lại đi. Đứa con gái ngu xuẩn kia của tôi không thuốc nào cứu được nữa rồi.”

Miệng tôi công thức hóa đáp lại ông ta, “Xin lỗi, đây là chuyện cá nhân của tôi.”

Đại ý là – chuyện của tôi cùng Lâm Vi Linh không cần ông ta nhúng tay – Thác Ni nghe hắn là hiểu được.

Về vấn đề này, Thác Ni cũng không nói nhiều, chỉ là chống người, khó khăn ngồi xuống, thử với chiếc xe lăn bên cạnh giường bệnh, vài lần đều không được. Lúc này ông ta mới nhìn về phía tôi: “Đỡ tôi lên xe lăn.”

Tôi dừng một chút, bước nhanh đến, đi vào bên giường bệnh, đỡ ông ta lên xe.”

Ông ta ý bảo tôi đưa đến bên cửa sổ.

Tôi nghe theo.

Thác Ni nhìn bên ngoài, cũng không biết nhìn cái gì, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng: “Tôi có thể nói cho cậu, vụ tai nạn lần này không hề quan hệ đến tôi.”

Tôi đang nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời ngây người, lúc này nghe vậy, ngạc nhiên thu hồi tầm mắt đang bắn khoả ngoài trời, khó tin nhìn về phía Thác Ni.

Theo tôi biết, không lâu sau khi Hồ Khiên Dư gặp chuyện không may, Vi Linh gọi điện cho Thác Ni. Ông ấy cũng không có phản ứng gì, đối với tất cả dường như là giữ thái độ cam chịu.

Tôi không khỏi nhớ lại câu nói của Thác Ni khi này: Tôi là một lần nữa xem nhẹ hẳn ...

Tôi khó khăn liên kết, do dự hồi lâu, giọng nói cứng nhắc hỏi: “Ý ông là, tai nạn xe cộ kia kì thật chính là do Hồ Khiên Dư ...”

Ông ta chặn tôi lại, giọng nói gần như là khen ngợi, nhưng vẫn như trước làm cho người ta thấy sợ: “Tôi thật may mắn vì không nhìn nhầm người. So với Vi Linh, cậu thông minh hơn nhiều lắm.”

Thác Ni đã ở trong hoàn cảnh này cũng không tất yếu phải che giấu điều gì, tôi cũng không hà tất phải hoài nghi những điều ông ta nói là thật hay giả. Nhưng, đáp án ông ta nói cho tôi, quá mức làm cho người ta khiếp sợ.

Tuy nhiên, trong lòng tôi vẫn còn nghi hoặc, lúc này nghi hoặc lại càng sâu: “Tại sao không nói cho Vi Linh?”

Nếu chân tướng sự việc quả nhiên như lời Thác Ni nói, vậy Vi Linh vì chuyện Hồ Khiên Dư bị thương mà gần như điên mất là cỡ nào đáng thương?

Cô ấy vì một người đàn ông như vậy mà dễ dàng buông Hoàn Cầu, không tiếc cùng Thác Ni trở mặt, lại không ngờ rằng người đàn ông đó lại luôn luôn lừa mình.

Người như Hồ Khiên Dư nào có một chút gì gọi là chân tình?

Thác Ni không biểu hiện gì, ở góc độ của tôi chỉ nhìn thấy đỉnh đầu ông ấy, vài sợi tóc đã bạc, chứng tỏ người đàn ông này thực sự đã bắt đầu già.

Thác Ni trầm mặc .

Đối với câu hỏi của tôi cũng từ chối trả lời.

“Căn bản Hồ Khiên Dư không nhất thiết phải làm vậy, trừ khi ...” Tôi không thể lấy được đáp án từ miệng Thác Ni, chỉ có thể dựa vào bản thân mang những rắc rối nghi ngờ trong lòng từng chút một tháo gỡ, “ ... Trừ khi Hồ Khiên Dư biết ông còn sống.”

Làm việc dưới trướng của Thác Ni, có rất nhiều tình huống tôi chỉ có thể giống như bây giờ, phỏng đoán đáp án. Hồ Khiên Dư cùng với Thác Ni, xét một khía cạnh nào đó cũng tương tự - thâm trầm, bí hiểm.

Tôi luôn luôn không đoán được bọn họ nghĩ gì. Thâm sâu khó lường, quá mệt mỏi, tôi thà giống như bây giờ, có gì nói thẳng.

Thác Ni hiện tại ở Malaysia, phạm vi hoạt động cũng chỉ trong biệt thự thuộc sở hữu cá nhân. Cảnh sát cũng xuất giấy báo tử. Nếu Hồ Khiên Dư có thể nhanh như vậy biết Thác Ni giả chết quả thật không tầm thường.

“Vi Linh, hoặc cậu, trong hai người, có một người tiết lộ bí mật.” Ông ta nói rất chậm, tựa như không chú ý.

Thác Ni đem chuyện này gán vào tôi, tôi khó tránh khỏi kinh hoàng: “Không, tôi không hề ...”

Ông ta đàm đàm chặn tôi lại: “Yên tâm, tôi tin cậu. Hồ Khiên Dư rất lợi hại, Vi Linh căn bản không phải đối thủ của hắn. Huống hồ phụ nữ, luôn là loại động vật cảm tính. Tôi đã từng hại chết một người phụ nữ, từ lâu đã hiểu được điều đó, cái chính là ... không lâu trước đây, nghe Vi Linh nói một số điều mới chính thức hoàn toàn tỉnh ngộ mà thôi.”

Ông ta như bị chạm đến một khối kí ức buồn, vẻ mặt đau khổ, cũng trở nên dịu dàng.

Tay tôi gắt gao nắm lấy thành xe lăn, “Sau này ông muốn làm thế nào?”

“ ... ”

Thác Ni yên lặng lắc đầu, tiếp đó cũng lâm vào trầm mặc. Ông ta rất lâu không nói chuyện, cuối cùng chậm rãi đem tầm mắt hướng phía ngoài cửa sổ.

Tỷ mỉ quan sát tôi mới phát hiện, thật ra Thác Ni cũng không phải đang ngắm phong cảnh ngoài, mà là nhìn ở đó một gốc hoa hồng trắng.

Tôi không khỏi nhớ lại, tại văn phòng mình bây giờ, cũng chính là phòng tổng giám đốc cũ của Thác Ni cũng có một bồn hoa hồng trắng.

Dường như ông ta thích loài hoa này.

Tôi không muốn quấy rầy ông ta suy nghĩ, nhưng đợi thật lâu không chịu được, mở miệng: “Nếu tôi là ông, tôi sẽ mang theo người phụ nữ bị điên kia, rời khỏi nơi này. Vĩnh viễn.”

Ông ta giật mình tỉnh táo lại, trong chốc lát, thản nhiên nói: “Có lẽ đúng như cậu nói ... ” Một lát sau nói tiếp, “Cứ cho là ... vì Vi Linh.”

Phiên ngoại 2

“Có lẽ anh phải đi một thời gian.” Lý Mục Thần đưa đến một ly café, vừa nói vừa ngồi xuống.

Nắng buổi sớm, rất mềm, rất nhẹ, cỏ xanh mơn mẩn đua nhau đón ánh mặt trời nhưng vẫn không át được cái khí lạnh vốn có của bệnh viện. Đây là lần thứ hai anh đến thăm cô gái này.

Lâm Vi Linh nhận, café nóng phả vào lòng bàn tay. Cô không nhìn anh mà nhìn những bệnh nhân đang đi lại trong sân bệnh viện, “Đi đâu?”

“Anh quốc.”

“Một thời gian là bao lâu?”

“Có lẽ là vĩnh viễn, có lẽ.” Anh cũng không xác định, hai chữ “Có lẽ” lặp lại, giọng nói do dự.

“Mãi mãi cũng không trở về?”

“Trên nguyên tắc là như vậy, nhưng khả năng cũng có ngoại lệ ... ” Anh nhìn mặt cô, cắn răng không tiếp tục nói.

Cô cúi đầu trong sự trầm mặc của anh, nhìn thứ chất lỏng màu nâu trong chén. Đến bây giờ cô mới hiểu được, có rất nhiều việc mình không thể nắm trong lòng bàn tay, càng có nhiều việc không thể cứu vãn, tựa như người đàn ông trước mặt mình lúc này, tựa như người đàn ông còn nằm trên giường bệnh trong kia.

“Anh đi rồi, Hoàn Cầu làm sao bây giờ?” Giọng nói cô có chút khàn.

Cô cảm thấy bất lực, cô bây giờ chỉ muốn chăm sóc một người, không còn tâm trí đi quản những việc này.

“Kỳ thật,” anh thu hồi tầm mắt, uống một ngụm café, cười cười, “Kỳ thật anh hy vọng em nói là ‘anh đi rồi em làm sao bây giờ’ ... ”

Ánh mắt Vi Linh buồn bã, cúi đầu không để cảm xúc cho người đối diện nhìn thấy.

Cô làm bộ ngây thơ: “Nếu anh đi rồi, Thác Ni không sợ em đem cả Hoàn Cầu và Hằng Thịnh giao vào tay hắn?”

“Em sẽ sao?”

“Không.”

Lý Mục Thần trước giờ tự nhận mình rất hiểu cô gái này. Chỉ bằng một câu cũng có thể biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng lúc này anh cảm thấy không thể, chỉ hỏi: “Tại sao?”

“.....”

“Em vẫn còn đề phòng Hồ Khiên Dư?” Anh thử thăm dò, cẩn thận che dấu sự rung động trong lòng.

“Không, em sợ nếu Hồ Khiên Dư lấy ở trên tay em bất cứ thứ gì, Thác Ni lại tìm cách đối phó anh ấy.”

“Hai người đàn ông này đều là lang sói. Tuy rằng âm ngoan thủ đoạn nhưng cũng sẽ không làm em bị thương.”

Cô cười châm chọc: “Vậy em nên cảm động?”

Lý Mục Thần không có gì có thể trả lời. Vì Linh như vậy, anh cảm thấy thật nguy hiểm.

Anh có nên nói cho cô sự thật?

Không! Anh lắc đầu.

Thác Ni đã đồng ý tha cho Hồ Khiên Dư. Bí mật này sẽ được che dấu cả đời, người con gái này rốt cuộc cũng có thể hạnh phúc. Đáng tiếc một điều, hạnh phúc của cô là nỗi tuyệt vọng của anh.

Đợi rất lâu cô mới dám ngẩng đầu nhìn, “Đến lúc đó muốn em đến tiễn anh không?”

“Không cần.”

“Sau này còn liên lạc sao?”

“Không.”

“Cắt đứt tất cả?” Cô vẫn còn ôm một tia hy vọng. Con người ta khi đã hình thành một sự ỷ lại vào ai đó sẽ không muốn bị mất đi.

Cô đã bắt đầu ỷ lại vào người đàn ông này, nhưng chính cô cũng không hề ý thức được điều đó.

Chiếc chén giấy trong tay bị xiết méo mó, giọng nói anh mang theo một sự bất đắc dĩ: “Anh không thể vì một người phụ nữ mà bỏ qua nhiều thứ như vậy. Vì Linh, hy vọng em có thể thông cảm.”

Giọng nói cô cuối cùng cũng trở nên lạnh nhạt.

“Xin lỗi.”

Đầu cô cúi xuống tạo thành một đường cong cô đơn. Lý Mục Thần biết chính mình vừa mềm lòng, rất nhanh thu hồi tâm mắt, bức chính mình nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng vẫn có gì đó không cam lòng, như có một tảng đá đeo trước ngực, làm người ta không thể thở nổi. Anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng, “Hy vọng em không trách ...”

Nhưng lời anh nói bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Cô nhắc máy nói: Được, em về ngay. Vừa cúp máy vừa tiện đà đứng dậy, hướng phía bệnh viện, vài bước sau mới nhớ còn Lý Mục Thần, qua loa quay đầu nói: Anh ấy tỉnh rồi, em phải về.

“Hẹn gặp lại.” Lý Mục Thần mỉm cười, nụ cười tươi không che vào đâu được.

Nhưng ba chữ kia anh nói ra làm cho cô không thể không dừng bước.

Bên trong nụ cười Lý Mục Thần có hương vị của sự xa cách, trong lòng cô có một chút chua xót, nhưng cô có thể nói gì bây giờ?

Xin anh ở lại? Cô còn chưa ỉch kỉ đến mức đó.

“Hẹn gặp lại.” Nói ngắn gọn xong, cô nhanh bước rời đi.

Tới cửa phòng bệnh Lâm Vi Linh chợt nghe thấy tiếng đổ vỡ từ bên trong truyền ra, sau đó là tiếng Hồ Khiên Dư gầm nhẹ: “Cút!”

Cô cảm thấy lo lắng, nhanh chóng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy một nữ y tá đang luống cuống bên cạnh giường nhặt nhanh dụng cụ y tế vương vãi trên nền.

Gần đây tính tình hần không được tốt, không nhìn thấy cô liền phát hỏa, cô phải thức trắng đêm bên cạnh hần, thậm chí không thể đảo ca về nghỉ ngơi.

Y tá nhìn thấy cô như nhìn thấy vị cứu tinh, “Lâm tiểu thư, cô cũng biết sáng hôm nay nhất định phải làm kiểm tra ...”

Cô nói vẻ mặt xin lỗi, “Buổi tối cô quay lại, được không?”

Đợi cho mọi người ra ngoài, cô mới kéo chiếc ghế đến ngồi cạnh giường bệnh.

Ánh mắt hần ảm đạm, mang theo chút gì đó trống rỗng, nói chuyện cũng là cố hết sức, tuy rằng hô hấp đã bình thường nhưng thỉnh thoảng vẫn như hụt hơi, “đi đâu?”

“Bãi cỏ.”

“Cùng ai?”

“Một người.”

Lúc cô nói chuyện vẫn không nhìn hần mà ngồi ở bên giường bệnh xoa xoa mắt cá chân cho hần, “Có cảm giác không?”

Hần nhắm mắt lại, cảm nhận bàn tay dịu dàng của cô.

“Một chút.”

Dừng lúc lâu, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh giường.

“Em lại đây.”

Cô nghe lời ngồi đến đầu giường, tới gần hần.

“Nếu anh tàn tật, em sẽ bỏ đi sao?”

“Sẽ!”

“.....”

“Cho nên anh nhất định phải bằng mọi cách đứng lên. Nếu không em sẽ bỏ đi.”

Hần mở mắt, trong đó có chút ảm đạm, “Đây là uy hiếp anh?”

“Nói như vậy cũng được.” Cô thẳng hần trả lời. Hần khó khăn cười một cái, tiến đến hôn cô.

Tay Vi Linh đặt trên vai hần, không cho hần tiến đến, “Đánh răng chưa?”

Hần lắc đầu.

Do dự một chút, cuối cùng vẫn cúi xuống hôn. Liếm nhẹ trên bờ môi một chút hần liền tiến vào trong miệng, quất chặt lấy lưỡi cô. Đầu lưỡi cô nhả mịn vô cùng, hần tùy ý ở trong miệng khuynh đảo, nước bọt thấm ướt yết hầu, trong phòng bệnh im lặng vang lên những tiếng ướt át.

Hần hưởng thụ sự chủ động của cô, tay chậm rãi di chuyển đến trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, một tay kia từ bụng vòng về phía sau nâng eo cô dậy.

“Có thể không?” Hần ngậm đầu lưỡi cô hỏi, cũng không chờ trả lời, tay đã dọc theo xương sống kiên định đi xuống, lướt qua hông, tìm được cửa vào.

Vuốt ve trong chốc lát, đi vào, lập tức có chất lỏng tiết ra.

Cô rên rỉ một tiếng, vòng eo theo tay hần mà di chuyển, xương sống gần như bị bẻ gãy, chất lỏng ồ ồ trào ra.

Hai chân cô không còn chút sức lực, bị hấn chiếm cứ, muốn mở miệng nhưng không nói nên lời. Bàn tay hấn dán ở nơi bí mật của cô, làm hai chân cô chậm rãi mở ra. Móng tay hấn khẽ cọ làm cơ thể cô co rút một trận.

Cuối cùng, hấn buông tha nơi đó. Cô ý loạn tình mê, cả người căng thẳng, như con mèo nhỏ ngậm nga. Hấn buông cô ra, mặt lạnh lẽo.

“Vẫn không cứng được.”

Ánh mắt cô dường như có một tầng nước, ngọt ngào vô cùng, ra vẻ trấn định, ngón tay đặt ở bụng hấn bắt đầu đi xuống, tiến đến nơi nhạy cảm của hấn.

Vẫn như trước không có khởi sắc.

“Bác sỹ đã nói, có lẽ đây chỉ là hiện tượng tạm thời.” Cô an ủi.

Hấn cười, không nói gì.

Trong lòng yên lặng nuốt hai chữ “có lẽ”.

Phiên ngoại 3

“Chào buổi sáng.”

Diêu Khiêm Mặc nói không chút sợ hãi.

Người đàn ông này đứng bên ngoài phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa sổ vào trong phòng nhìn Lộ Tây, không hề quay đầu nhìn Lâm Vi Linh, lại nói với cô “Chào buổi sáng.”

Tầm mắt Vi Linh xuyên qua mặt kính, suy nghĩ về hai anh em này, cô không biết nên nói gì, chỉ có thể trả lại một câu: “Chào buổi sáng.”

“.....”

“Trước đây không gặp anh trong nước, nghe nói anh đi Nhật Bản?”

Sau vụ bắt cóc đúng là cô chưa gặp lại anh ta.

Diêu Khiêm Mặc không trả lời câu hỏi của cô, thản nhiên cười giống như đùa cợt: “Lộ Tây điên rồi, hoàn toàn không còn năng lực kiểm soát hành vi của mình, Hồ Khiên Dư có thể dễ dàng ly hôn. Em đã vừa lòng?”

“Tôi không xấu xa như anh nghĩ.” Vi Linh cố gắng để cho giọng nói mình bình tĩnh, đồng thời nhìn Lộ Tây trong phòng bệnh, giống như một con thú nhỏ sợ hãi tránh trong góc tối.

Cô muốn thuyết phục chính mình, cô nợ Lộ Tây nhiều như vậy, coi như đem tất cả những thứ đó trả lại cho anh trai cô ấy.

Diêu Khiêm Mặc cười ôn hòa, lời nói lại tràn đầy ác ý, “Đáng tiếc Hồ Khiên Dư của em chỉ là một người đàn ông độc ác.”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nếu anh ta muốn làm cô tức giận, vậy anh ta thành công. Hai tay Vi Linh nắm thành quyền, cả người cứng ngắc.

Diêu Khiêm Mặc hơi hơi nghiêng đầu, nhìn cô gái này cố kìm nén tức giận, giọng nói trở nên kì lạ: “Thay anh chúc Hồ tổng sớm bình phục.”

Lâm Vi Linh cắn cắn môi, trên mặt lướt qua một chút xấu hổ, cuối cùng ngập ngừng nói: “Anh ấy đã gần bình phục, sớm có thể xuất viện.”

Sau đó, hai người cũng không nói chuyện, nhìn thẳng Lộ Tây đang ở trước mặt. Đúng lúc này, Diêu Khiêm Mặc cô đơn cúi đầu nói nhỏ một câu: “Đứa gốc ...”

Lâm Vi Linh nghiêng đầu, nheo mắt chăm chú nhìn anh ta. Diêu Khiêm Mặc lúc này vẫn nhìn Lộ Tây cách đó một tầm thủy tinh, không để ý đến Vi Linh đang nhìn mình chăm chăm. Lâm Vi Linh vừa thả lỏng với người này đột nhiên vì hai chữ đó mà dây thần kinh trở nên căng thẳng.

Một câu “Đứa ngốc” cứng chiều của anh ta đương nhiên là nói cho em gái anh ta nghe, sao có thể là đang nói cô?

Nhưng ngay lúc trong lòng Vi Linh đang tràn ngập nghi ngờ, Diêu Khiêm Mặc lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía cô, “Anh sẽ đưa Lộ Tây đi.”

Một câu này, Vi Linh có thể khẳng định là Diêu Khiêm Mặc nói cho mình nghe.

“Anh đã từng hứa mang cô ấy đi một lần, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn chạy về đây. Tốt nhất anh không cần hứa hẹn điều gì.”

Vi Linh từ chối, tùy rằng cô biết, chính mình cũng không có quyền giữ lại Lộ Tây. Lộ Tây đau khổ như vậy, dù phát điên cũng không thể giải thoát, ngoài Thác Ni, không có người nào có thể cứu vớt cô ấy. Nếu Diêu Khiêm Mặc mang cô ấy đi, Lộ Tây có lẽ cả đời sẽ sống trong tâm lý hoảng loạn như bây giờ.

Nhưng Thác Ni cho đến bây giờ cũng không chịu cho một lời hứa hẹn.

Thật ra, cho dù ông ta hứa hẹn thì sao, Vi Linh cũng không dám tin ông ta sẽ giữ lời.

Diêu Khiêm Mặc nhìn cô gái trước mắt, anh ta đã chăm chú dõi theo cô ấy nhiều năm như vậy, biết biểu hiện của cô ấy lúc này là cô ấy đang do dự.

Nhưng đáng tiếc, tất cả những tình cảm sâu kín ấy đã nguội lạnh.

“Em có thể yên tâm, Thác Ni đã chết, Lộ Tây không còn lý do gì để liều lĩnh trở về.”

Vi Linh ngạc nhiên, hoài nghi nhìn anh ta. Nếu ... nếu người đàn ông này cũng biết bí mật đó ...

Diêu Khiêm Mặc nhìn Vi Linh trong tư thế cảnh giác, suy nghĩ, từ bỏ ý định đụng vào đôi lông mày đang nhíu chặt của cô mà dùng giọng nói lạnh như băng mang theo chút cảnh cáo mà chậm rãi nói: “Thay Thác Ni bảo vệ tốt tài sản của ông ta. Anh hy vọng Hoàn Cầu sẽ bị hủy diệt trong tay mình chứ không phải bị Hồ Khiên Dư có được.”

Đúng vậy, lại một lần nữa. Cô gái này đã bị Hồ Khiên Dư có được, anh ta không cho phép những thứ khác lại bị Hồ Khiên Dư chiếm lấy.

Vi Linh dừng lại.

Người đàn ông này chăm chú nhìn sâu vào ánh mắt cô làm cho trực giác cô cảm thấy bất an.

Diêu Khiêm Mặc này, rốt cuộc là thông minh tuyệt đỉnh hay vẫn là ngu xuẩn đến tận cùng?

Nếu là thông minh tại sao lại dùng đến hạ sách bắt cóc? Sau khi việc đó xảy ra, cô không mất một sợi tóc, mà anh ta, tuy đã đề nghị cùng cô kí hợp đồng hôn nhân nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua việc này mà đồng ý cùng cô trao đổi lợi ích từ Hằng Thịnh để anh ta đem tất cả những tin tức của Thác Ni anh ta biết nói cho cô.

Mà Diêu Khiêm Mặc cho dù chiếm được quyền lợi của cô ở Hằng Thịnh nhưng lại vẫn như trước không có quyền khống chế cổ phần.

Nhưng nếu nói anh ta ngu xuẩn thì tại sao anh ta lại luôn luôn giống như đang cất giữ một thứ gì đó, rất thâm trầm, rất bí ẩn.

“Thế nào? Bây giờ anh không cần Hằng Thịnh mà coi trọng Hoàn Cầu?” Lâm Vi Linh khinh bỉ nhìn anh ta.

Người đàn ông chỉ biết có tư lợi, không đáng tôn trọng.

Khóe môi anh ta hơi nhếch nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Đừng hiểu lầm, anh chỉ đơn thuần không muốn để cho Hồ Khiên Dư có thể thực hiện được.”

“Các anh từng là bạn.”

Nghe vậy, lần này Diêu Khiêm Mặc bật cười thực sự. Tại sao cô gái này cho rằng anh ta cùng Hồ Khiên Dư là bạn? Bàn bè, hai từ này chưa bao giờ tồn tại trong mối quan hệ của bọn họ. Thật là khờ quá ...

Diêu Khiêm Mặc trầm tĩnh mỉm cười chỉ có thể làm cho Lâm Vi Linh thêm vạn phần lo lắng, nhưng cô cố tình không biểu hiện ra ngoài.

Tất cả mọi cảm xúc đều phải được ngụy trang.

“Anh làm nhiều việc như vậy, rốt cuộc vì ai? Vì Diêu gia? Nhưng hành vi của anh không khác gì đang phản bội gia tộc?”

Cô cau mày cảnh giác nhìn, Diêu Khiêm Mặc cuối cùng không nhịn được, đưa tay đụng vào mi tâm Vi Linh, nhẹ nhàng day đến khi nơi đó dần ra. Một cô gái suy nghĩ quá nhiều, không đẹp.

Vi Linh giật mình né tránh.

“Nếu anh nói đây đều là vì em, có tin không?”

Trước kia, tương kế tựu kế để cô hiểu lầm Hồ Khiên Dư cùng Lộ Tây có điều ám muội, hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô tránh xa Hồ Khiên Dư, hết lần này đến lần khác yêu cầu cùng cô hợp tác, lấy việc này củng cố quan hệ - tất cả, chỉ xuất phát từ một động cơ.

Một động cơ ích kỉ đáng buồn.

Đáng tiếc, bây giờ nói ra cũng đã muộn.

Có lẽ thực sự giống nhau, không phải là Lâm Vi Linh và Lộ Tây, mà là anh ta và Lộ Tây.

Lộ Tây điên rồi, còn anh ta? Không thể giống cô ấy, dùng cách đánh mất ý thức để cứu vớt mình. Mất đi một thứ, luôn phải đoạt lấy một thứ khác thay thế.

Anh ta phải có Hằng Thịnh, hoặc là Hoàn Cầu để thay thế cô gái này.

Lợi ích, tình yêu đối với anh ta quan trọng ngang nhau.

Tóm lại Hồ Khiên Dư không thể chiếm hết hai thứ đó.

Lâm Vi Linh trước mặt người đàn ông nham hiểm này trong lòng rất phân vân, cô nhắm mắt, một lần nữa bình tĩnh nói với anh ta, “Tham vọng của anh quá lớn, sớm hay muộn cũng phải trả giá. Tôi nghĩ thực ra Lộ Tây có thể ...”

Anh ta chặn lời cô lại, nhận sự thương hại của người khác, đối với anh ta mà nói không khác gì cực hình.

“Đang nghĩ gì?”

Hồ Khiên Dư ngồi trên xe lăn, người phía sau trầm mặc làm hắn cảm thấy khó chịu, hắn quay đầu ngược mắt nhìn cô.

Cô gái này đang thất thần, hắn gọi lại “Vi Linh?”

Lúc này cô mới hồi phục lại, ánh mắt mông lung dừng lại trên mặt hắn: “Sao vậy?”

Hắn nhìn cô hồi lâu, sau đó lắc đầu: “Không có việc gì.” Rồi quay đầu đi.

Xe đón bọn họ xuất viện cách đó không xa, Lâm Vi Linh giúp hắn đến bên xe, lái xe bước xuống mở cửa.

Chân của Hồ Khiên Dư vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, tuy rằng có thể đi nhưng không kiên trì được thời gian dài. Trước khi xuất viện một ngày, Vi Linh khuyên bảo rất lâu hắn mới đồng ý ngồi xe lăn đi ra. Nhưng

lúc này lái xe đến đỡ hần ngồi vào ghế sau, vẻ mặt hần cứng đờ, ánh mắt xơ xác tiêu điều, lái xe bị làm cho kinh sợ động cũng không dám động. Hai tay hần đặt trên tay vịn, run rẩy đứng lên, nắm chặt lấy cửa xe, rốt cuộc khó khăn ngồi vào được.

Vi Linh cũng ngồi vào trong xe, xe khởi động, Hồ Khiên Dư kì lạ hỏi một câu: “Thất vọng sao?”

Vai Vi Linh run lên không thể tránh được ánh mắt hần. Cô cô đơn cúi đầu, không trả lời.

Hần cũng gục đầu xuống, nhìn thấy tay mình nắm chặt thành quyền, giọng nói rầu rĩ trượt khỏi môi: “Xin lỗi!”

Tra tấn nhau dường như đã trở thành thứ duy nhất mà họ dành cho nhau trong lúc này.

Một lát sau, tiếng quần áo cọ vào nhau ở trong xe truyền đến, phản chiếu qua cửa kính, hần thoáng nhìn thấy bóng cô hướng tới gần, hần nghiêng đầu, cô đã tiến đến hôn hần.

Một lát sau, môi hần thấm ướt, Vi Linh rời đi, bình phục lại hô hấp, nói với lái xe, “Hạ tấm chắn xuống.”

Tấm chắn màu đen chậm rãi hạ xuống ngăn ghế điều khiển và ghế sau. Vi Linh cảm thấy không gian tức thì tối lại, người đàn ông kia trong khoảnh khắc vội vàng áp vào môi cô.

Cô đem đầu lưỡi với vào trong miệng hần, thở hổn hển, ngực dính sát vào. Hần đưa tay đặt lên đó nhẹ nhàng vuốt ve, cô kim lòng không rên ra tiếng.

Hồ Khiên Dư ấn bộ đàm, “Chạy xe đến nơi vắng. Xuống xe.” Nói xong quay lại, tiếp tục hôn cô.

Đợi khi xe ngừng lại, hần cũng ngừng hôn.

Hần cầm lấy tay cô, đặt giữa hai chân mình, cô theo hần, kéo khóa, đi vào làm cho hần nóng lên.

Hần từng nút từng nút cởi áo sơ mi cô, da thịt trắng nõn nà dần dần lộ ra, hần nhìn, cúi xuống, ngậm lấy, đầu lưỡi tham lam giống như một đứa trẻ.

Hần đưa tay với vào phía trong váy cô, cô thuận theo mở rộng hai chân. Cơ thể cô rung lên một chút, sức lực như tan biến, nằm úp sấp trên người hần.

Cô cảm nhận được thứ trong tay mình dần dần cứng lại, trướng lên.

Hần tiếp tục tiến về phía trước sờ soạng, cô nhỏ giọng hừ một tiếng, cơ thể mềm oặt. Hần nhẹ nhàng đi vào, ở trong cơ thể cô lên xuống, cô cảm thấy một tia đau nhức, hần lại không báo trước rút mạnh ra, âm thanh lớn đến dọa người. Hần đem đem ngón tay đầy chất lỏng với vào miệng cô. Ánh mắt cô mông lung nhìn, ánh mắt hần giống như mãnh thú hồng thủy. Cô không thể chống đỡ được, chỉ có thể ngoan ngoãn mở miệng. Tay hần tiến vào, mùi vị của chính cô, chậm rãi lan ra.

Nơi nhạy cảm của hần trong tay cô như sống lại, nhanh chóng dựng thẳng, cô cúi đầu nhìn, lần đầu tiên cẩn thận quan sát cơ thể của một người đàn ông như vậy.

Thẳng tắp, không có một chút cong, ở trong tay cô.

Nhưng cô lại đột nhiên bắt đầu sợ hãi, bản năng tự bảo vệ trong cơ thể nhanh chóng chiếm lĩnh mọi giác quan.

Mà hần bắt đầu sa vào tình dục, không phát giác được đáy mắt cô trong phút chốc cứng ngắc.

Phiên ngoại 4

Lâm Vi Linh ngạc nhiên nhìn thớ bụng bằng phẳng của người đàn ông này, không có đến một vết thương, nhưng rõ ràng khi hần nhập viện ...

Cô kích động buông tay. Hồ Khiên Dư không buông tha, hần vươn tay kéo Lâm Vi Linh lại, đảo mình, đem cô ấn xuống dưới.

Hần hôn cổ, cầm, vành tai làm cho cô không thể quay mặt, giọng nói khàn đặc tình dục: “Ngোন, cho anh ...”

Trong xe lúc này chỉ còn lại tiếng vang của hai người.

Hắn tiến vào nơi sâu nhất.

Cô nhìn không chớp mắt rồi cuộc làm cho hắn nghi ngờ. Hắn tiếp tục đi vào làm đầu óc Vi Linh như thiếu khí.

Tầm mắt cô rồi cuộc dời đến mặt hắn.

Ánh mắt hắn tràn ngập dự vọng dường như xuyên thấu qua tim cô: “Vi Linh, tập trung ...”

Vừa nói hắn vừa dùng sức tiến sâu vào.

Cảm giác đó làm Vi Linh cảm thấy chính mình cũng bị xuyên thấu, hạ thể đau đớn, không có một chút hưng phấn. Ngoài đau, không còn gì cả.

Bụng cô cứng lại. Đó là hắn, ở trong cơ thể cô không kiêng kị gì.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên ra ngoài. Hồ Khiên Dư không còn đè nặng, Vi Linh chỉ cảm thấy bên trong hư không, bụng không kìm hãm được co rút lại, hắn rời khỏi, cô như muốn mở miệng cầu xin hắn đừng đi.

Nhưng là lời nói đến miệng lại biến thành một tiếng rên rỉ. Cô nhú mi, như thống khổ, lại như khoái cảm đến tột cùng.

Hắn thay đổi tư thế, đi vào, ác độc hỏi: “Thoải mái không? Ưm?”

Lúc này cả ngực cô đều hồng nhợt, muốn hét chói tai, lại chỉ có thể cắn vai hắn ồ ồ thở dốc.

Trong đầu cô cái gì cũng không còn, trong lúc nhất thời thậm chí quên mất tên người này, chỉ là đau, cùng với vui thích.

Cao trào đi qua, cơ thể cô dựa vào vai hắn hô hấp nặng nề.

Nhưng trái tim, so với cơ thể càng lạnh. Nhớ lại tên người này, tất nhiên cũng nhớ lại tất cả những gì người này đã làm.

Tiếng da kêu lên, tầm mắt cô theo đó một lần nhìn xuống bụng người đàn ông này, không hề có vết phẫu thuật.

Hồ Khiên Dư mặc quần áo, rút mấy tờ giấy đưa cho Vi Linh. Cô cuống quýt rời tầm mắt, sợ hắn phát hiện sự kinh hoàng của mình. Hồ Khiên Dư thấy cô không nhúc nhích liền đưa tay kéo cô vào lòng, thay cô lau.

Trong lúc lau, cơ thể đột nhiên lại nóng lên, Lâm Vi Linh cuống quýt giữ chặt lại tay hắn. Rõ ràng hắn không vừa ý, nhưng cũng không cưỡng cầu, dần dần rút tay.

Người đàn ông ngang ngạnh như vậy cũng không biết từ khi nào lại biến thành bây giờ, nhìn ánh mắt cô giống như có gì đó sợ hãi, cũng có gì đó ... bất an.

Lâm Vi Linh nhắm mắt, coi như tất cả là mình ảo giác, nhưng lý trí lại không ngừng nhắc nhở.

Người đàn ông này đã từng lừa dối mình.

Yêu một người, đau khổ nhất là không thể tin tưởng người đó.

Khóe miệng người này khẽ nhếch, cười trào phúng, giọng nói hắn khàn khàn: “Sao vậy?”

Lâm Vi Linh không trả lời, đem đồng quần áo hỗn độn trên ghế mặc vào, hô hấp cũng đã bình thường trở lại

Hồ Khiên Dư lui đến một bên, lạnh mắt nhìn Lâm Vi Linh, cảm thấy chính mình đang xem một tuồng kịch. Người con gái này, một phút trước vẫn còn ý trong lòng hắn như con mèo nhỏ. Nhưng giờ phút này hoàn toàn khôi phục thành Lâm Vi Linh bình thường. Lạnh cảm, cứng rắn, không thể lay động.

Loại phụ nữ này sẽ làm người khác cảm thấy mệt mỏi, cùng với sợ hãi không thể cưỡng lại.

Hắn là Hồ Khiên Dư, hắn tự nhận sẽ không giống những người đàn ông bình thường. Cô cùng với hắn là việc nhất định, hắn yêu cô, nhưng hắn càng muốn khống chế cô, có được cô. Tình yêu rất khó có được, càng khó giữ được, chiếm giữ có vẻ phù hợp với tính cách của hắn hơn.

Nếu không hắn cũng không mang sinh mạng đi mạo hiểm, dựng một vụ tai nạn. Đối mặt với cô gái này, hắn cũng có thời điểm không thể nắm chắc được.

Bình thường, hắn tỉ mỉ bày bố tất cả, nhưng chỉ cần đối thủ là cô, lập tức mọi thứ sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Hành động không bình thường của cô vừa rồi nhắc nhở hắn, nhất định có chuyện gì xảy ra. Cho dù tất cả đều là hắn đa nghi, nhưng cô gần gũi với Lý Mục Thần như vậy, đối với hắn chính là uy hiếp.

“Hy sinh một thứ để đổi lấy một thứ”, câu này sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong từ điển của Hồ Khiên Dư. Tất cả đều có thể đạt được, chỉ cần có bản lĩnh.

Hắn không thể đánh mất Hằng Thịnh, càng không thể đánh mất cô gái này. Vì vậy, phải đánh cược chính mình.

Hắn thành công.

Nhưng, tất cả những điều bất thường của cô gái này đều làm hắn cảnh giác, hắn thừa nhận.

Trầm mặc.

Túi của Lâm Vi Linh rơi trên mặt đất, cô nhặt lên, tay không tự giác tiến vào trong. Bên trong có một chiếc hộp plastic trong suốt, cô nắm trong lòng bàn tay, góc cạnh găm vào da thịt.

Trong hộp đó chứa băng ghi âm Diêu Khiêm Mặc đưa cho cô.

Lời Diêu Khiêm Mặc nói lúc này còn quanh quẩn bên tai Vi Linh: “Tự em lựa chọn nghe hay không nghe.”

“Là cái gì?”

Diêu Khiêm Mặc không trả lời nghi vấn của cô, liếc mắt một cái. Ánh mắt anh ta ngập sương mù, nhìn không thấu.

Cứ nhìn như vậy hồi lâu, Diêu Khiêm Mặc mới mở miệng: “Khuyên em không nên nghe. Nghe xong, có lẽ em sẽ giống như Lộ Tây.”

“Vậy tại sao đưa cho tôi?” Tay cô không tự giác đã bắt đầu nắm lại.

Người đàn ông này vừa cảnh cáo lại vừa giao cuộn băng đó cho cô.

“Nếu sợ có thể tìm anh cùng nghe. Dường như ...” Diêu Khiêm Mặc cười một cái, sửa miệng: “ ... Lúc đó anh để Lý Mục Thần cùng anh xem cuộn băng kia, bởi anh đoán, em cần một bả vai.”

Nghe vậy, Lâm Vi Linh trừng mắt bắt đầu nhìn hắn.

Hắn thấy cô chăm chú nhìn, ý cười càng đậm.

Người đàn ông này luôn có thứ gì đó khó hiểu. Nhìn thấy cô tức giận, hắn dường như lại càng vui vẻ.

Nhưng đột nhiên, mắt anh ta có một chút cô đơn rồi rầm, “Biết không? Anh ghen tỵ với Hồ Khiên Dư, càng ghen tỵ với Lý Mục Thần. Bọn họ, một người có được trái tim em, một người có được sự tin tưởng của em. Còn anh ...”

“.....”

Còn anh? Chẳng qua chỉ có được của em sự nghi ngờ cùng khinh thường mà thôi ...

Vài phút sau, lái xe trở về, xe lại một lần nữa lặn bánh. Tầm chắn giữa ghế điều khiển và ghế sau vẫn đứng trầm mặc như cũ.

Cửa kính mở, gió cùng nắng tiến vào, thổi đi mùi ám muội trong xe.

Vi Linh rút cuộc đặt túi sang một bên, nhìn sườn mặt người đàn ông bên cạnh. Sắc bén nhưng tái nhợt, nhắc nhở cô, hẳn là bệnh nhân.

Cô không nói không rằng tiến đến, ôm lấy cánh tay Hồ Khiên Dư, ngoan ngoãn gối đầu lên vai hắn.

Bả vai Hồ Khiên Dư cứng đờ, không nghiêng đầu nhìn, hơi hơi thấp xuống để bả vai xuôi, cho cô thoải mái gối.

Vi Linh cọ cọ, dựa vào cổ hắn, “Khiên Dư ...”

Giọng nói dịu dàng.

Hồ Khiên Dư lẳng lặng nhắm mắt lại, rút cánh tay ra, vòng qua ôm lấy vai cô, đem cô tiến vào lòng mình.

Được rồi, cứ như vậy đi, cả đời cứ thế, cũng không phải không thể ...

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi của Diêu Khiêm Mặc qua đi, cúp điện thoại.

Giờ phút này anh ta đang ăn tối. Nhà hàng đồ ăn sang trọng nhất thành phố sư tử, tầng cao nhất khách sạn Hoàn Cầu, ngoài cửa sổ là toàn bộ cảnh đêm Singapore. Đẹp nhưng không có cảm giác chân thật.

Trên bàn ăn là thịt bò 5 phần chín còn mang theo màu máu.

Hắn liếc mắt nhìn Lý Mục Thần đối diện, đột nhiên nở nụ cười, nâng chén nhấp rượu.

Lý Mục Thần trong tiếng cười của anh ta dừng lại một chút, cũng rất nhanh bình thường lại, không để ý đến, vẫn như trước dùng dao nĩa ăn thịt bò của mình.

Nhưng hiển nhiên Diêu Khiêm Mặc không buông tha cho Lý Mục Thần, “Lâm Vi Linh hẹn cậu gặp mặt.”

Phiên ngoại 5

Lý Mục Thần nắm thật chặt chiếc khăn xoa tay, hành động rất nhỏ nhưng không tránh được ánh mắt của Diêu Khiêm Mặc. Trong mắt Diêu Khiêm Mặc phát ra một tia sáng nhạt, nửa cười nửa không xem xét Lý Mục Thần đối diện, chờ đợi anh ta phản ứng.

Lý Mục Thần cũng không ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp: “Xin cậu không cần tìm cho tôi thêm phiền toái.”

Diêu Khiêm Mặc không lên tiếng, khinh thường cười nhẹ: “Bỏ lớp mặt nạ của cậu đi. Tất cả những việc này không phải từ bàn tay cậu mà thành?”

Động tác của Lý Mục Thần lại dừng lại, rút cuộc ngẩng đầu, biểu tình trên mặt vẫn rất bình tĩnh, nhìn Diêu Khiêm Mặc hồi lâu, cuối cùng khóe miệng cong lên, cười một tiếng.

Diêu Khiêm Mặc thấy bộ dáng này của anh ta, vừa lòng gật đầu, lại nâng chén uống một ngụm, tư thái thanh thản, vẻ mặt đối trá công phu mà luyện thành, thực ra chính mình cũng bắt đầu trở lên mơ hồ, anh ta, còn có Lý Mục Thần, đại khái đều là như thế.

“Vi Linh nếu nhìn thấy cậu cười như vậy hẳn là rất khiếp sợ.”

“Thế nào? Cậu tính nói cho cô ấy chân tướng của tôi?”

Diêu Khiêm Mặc bĩu môi: “Yên tâm, tôi không ngu xuẩn như Lâm Vi Linh.”

Lý Mục Thần buông dao nĩa, lấy khăn ăn lau khóe miệng, giương mắt quang minh chính đại nhìn Diêu Khiêm Mặc ở đối diện, “Cậu thật sự rất thông minh.”

“Không, nếu tôi thông minh, hẳn là từ lúc cậu đưa Lâm Vi Linh vào phòng tư liệu để cho cô ấy vô tình nhìn thấy bản hợp đồng kia, đã đoán được mọi việc.” Diêu Khiêm Mặc khiếm tốn cười, chậm rãi nói.

Nói đi nói lại một hồi, thì ra, người thực sự lợi hại không phải Hồ Khiên Dư, cũng không phải Thác Ni mà là Lý Mục Thần.

Đúng vậy, ngay cả Diêu Khiêm Mặc cũng phải bội phục, cam bái hạ phong, Hồ Khiên Dư sao có thể là đối thủ của anh ta?

“Nói đi, Lâm Vi Linh hẹn cậu gặp mặt là vì chuyện gì?” Lý Mục Thần bên hỏi bên uống nước trắng. Anh ta không dính vào cùn, tất cả các chất gây nghiện cũng không động.

Cuộc sống của Lý Mục Thần rất nguyên tắc, nghiêm cẩn, giống như ấn tượng của mọi người về anh ta.

Diêu Khiêm Mặc nhún nhún vai: “Yên tâm, không liên quan đến cậu.”

“À? Tôi nghĩ cậu hẹn tôi đến nhất định có việc gì muốn nói.”

“.....”

“Hoặc là, cậu muốn ...” Lý Mục Thần ngừng một chút, “ ... Biết điều gì?”

Nghe vậy, Diêu Khiêm Mặc nhếch mi, khó tin nhìn Lý Mục Thần. Con người này, quả thực lợi hại.

Càng ở trước mặt người lợi hại, càng không thể nói chuyện nhiều, nói nhiều, sai nhiều.

Diêu Khiêm Mặc tiếp tục giữ im lặng.

Lý Mục Thần tiếp tục thử: “Về ... Quan hệ của cha cậu và tôi?”

Diêu Khiêm Mặc tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn căng như dây đàn, lúc này nghe anh ta nói như vậy, rốt cuộc có thể trút được gánh nặng: “Quả nhiên tôi cũng không đoán sai, cậu chính là quân cờ cha tôi xếp vào Hằng Thịnh.”

Nếu Lý Mục Thần không phải đứng về phía Diêu gia, vậy thật đáng sợ.

“Cậu không cần nói khó nghe như vậy”, Lý Mục Thần vươn một ngón tay ở trường mặt Diêu Khiêm Mặc lắc vài cái, “Tôi và cha cậu là hợp tác, cho dù là “lợi dụng” cũng là cả hai bên cùng lợi dụng.”

Diêu Khiêm Mặc nhìn người đàn ông đã lộ ra chân tướng này, thì ra, che dấu dưới lớp vỏ nho nhã là một bộ dáng con buôn tham lam như vậy.

Lâm Vi Linh, em nhìn xem em đều trêu chọc vào dạng quái vật gì thế này ...

Diêu Khiêm Mặc cười khổ, tiếp tục bức người trước mặt, “Cậu quá lợi hại. Lừa bịp tất cả mọi người.”

Lý Mục Thần rất khiêm tốn, nhưng cảm xúc trong mắt hiển nhiên là đối với lời khen này rất mực vừa lòng: “Không, phải nói là cha cậu quá lợi hại. Ông ta muốn Hoàn Cầu cùng Hằng Thịnh đấu nhau một mất một còn, Diêu gia có thể ngư ông đắc lợi, vì điều này, ngay cả hạnh phúc của con gái mình cũng có thể hy sinh. Cậu nói xem cha cậu lợi hại hay không?”

Hồ Khiên Dư tự xưng là thông minh sao? Hẳn chẳng qua cũng chỉ là người bị lợi dụng mà thôi.

Lâm Vi Linh lại càng không còn lời nào mà nói, từ đầu tới cuối sống trong một lớp sương mù dày đặc.

Bất hạnh của cô ấy, hạnh phúc của cô ấy, đều là kết quả người khác sắp đặt. Mà tước đoạt mọi quyền lợi của cô ấy, dĩ nhiên là cha anh ta! Diêu Khiêm Mặc vẫn biết rõ cha mình là người tàn nhẫn.

Cha anh ta, dùng anh ta để tạo quan hệ với Hà Vạn Thành, dùng Lộ Tây đi giữ chân ba người Hồ Khiên Dư, Lâm Vi Linh, Thác Ni, dùng Lý Mục Thần đến châm ngòi hận thù vốn đã trong hồi nước sôi lửa bỏng giữa Hồ gia cùng Thác Ni.

Lý Mục Thần vẫn như trước nói, không nhanh không chậm, giọng lạnh băng: “Tôi có thể nói cho cậu, sau khi cậu hẹn tôi, tôi nói lại cho cha cậu, ông ta đã đoán được mục đích của cậu.”

“Vậy sao?” Diêu Khiêm Mặc mệt mỏi, lại cố chống đỡ chính mình, làm bộ như tò mò hỏi, “Cậu thử nói xem, mục đích của tôi là gì?”

“Cậu đã nắm được bằng chứng Hồ Khiên Dư tự dàn dựng vụ tai nạn kia.”

“.....”

“Nếu cha cậu đoán đúng, cậu hẹn Lâm Vi Linh hẳn là đem chứng cứ giao cho cô ấy.”

Diêu Khiêm Mặc không còn lời nào để nói, dừng một chút, đùa cợt ra tiếng: “A, chính xác. Cha tôi, thật quá lợi hại.” Nói như thế nào nhỉ? Liệu sự như thần?

“Đúng vậy, cậu làm thế có thể hoàn toàn phá hủy tình cảm giữa Hồ Khiên Dư cùng Lâm Vi Linh. Đó đúng là kết quả cha cậu muốn nhìn thấy.”

“Sau đó thì sao? Cậu, hoặc là tôi có được Lâm Vi Linh, cuối cùng, tất cả lợi ích sẽ đem chuyển giao cho cha tôi.”

Lý Mục Thần trầm mặc cười cam chịu.

Diêu Khiêm Mặc không thể kiềm chế được, nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên. Lúc này, trong ngực hừng hực lửa giận, em gái anh ta, Lộ Tây, nếu biết tất cả điều này ...

Diêu Khiêm Mặc rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cuối cùng, thản nhiên nói một câu, giọng gần như là khen ngợi: “Sớm hay muộn cũng có một ngày ông ta mang cả con mình đem bán.”

Lý Mục Thần nhìn người đàn ông đang cố gắng bình tĩnh này, anh ta có thể nhìn thấy trên người Diêu Khiêm Mặc bóng dáng cha anh ta, tuyệt tình giống nhau, không để cho người khác lối thoát.

Đàn ông như vậy, đáng để cho người khác khen ngợi.

Lý Mục Thần cũng thản nhiên nói: “Yên tâm, ông ta sẽ không làm như vậy. Trong lúc cậu đi Nhật Bản không phải đã điều tra tất cả sao? Nếu không làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã hiểu rõ tất cả. Theo thời gian, cậu cũng sẽ trở nên mạnh mẽ giống cha cậu. Ông ta bồi dưỡng cậu chứ không phải hủy hoại cậu.” ... Hoặc là, cậu, so với cha cậu càng mạnh.

Diêu Khiêm Mặc lúc này mất đi sự tự tin vốn có, bởi, trong trò chơi này, chính anh ta chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ.

Vì thế, trận đấu cuối cùng này, anh ta như tuyên thệ với Lý Mục Thần: “Tôi sẽ không làm con rối của ông ta.”

“Cậu sẽ.” Lý Mục Thần khẳng định.

“.....”

“Cậu yêu Lâm Vi Linh, không phải sao?”

Diêu Khiêm Mặc nhất thời trợn hai mắt.

“Cha cậu từng tìm thấy trong vali của cậu ảnh chụp Vi Linh. Ông ta nói ông ta hiểu con mình, chụp một người phụ nữ đẹp như vậy, dựa vào kỹ thuật chụp ảnh tốt cũng không được, còn phải dựa vào một thứ nữa, tình cảm.”

Đúng, bức ảnh đó, một cô gái xinh đẹp, nhưng bức ảnh đó, anh ta mất, cả cô gái trong bức ảnh đó, cũng mất.

“Còn cậu? Cậu yêu Lâm Vi Linh?”

“.....”

“Không yêu?”

“Cái gì gọi là tình yêu? Tất cả chẳng qua là gặp dịp thì chơi mà thôi.” Lý Mục Thần quay đầu đi, nhìn cảnh đêm, chậm chậm nói.

26. Chương Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 6

“Làm cách nào đi lên?” Hồ Khiên Dư từ sau lưng ôm lấy cô, cầm thuận thế đặt trên đầu vai, tay theo cánh tay đi xuống cầm lấy tay cô. Hắn cảm giác được tay cô nhúc nhích nhưng cái gì cũng không hỏi.

Hắn ngủ thẳng đến khi tỉnh lại, phát hiện bên người không có ai. Ở trong căn phòng tối nhìn quanh, phát hiện cô đang ở bên cửa sổ gọi điện thoại, giọng nói rất nhỏ, nội dung ngắn gọn.

“Gặp mặt đi.”

“Thời gian địa điểm tự anh quyết định.”

Bây giờ cô ngủ có thể tắt đèn chứng tỏ cô đã hồi phục rất tốt. Hắn không đoán sai, cô gái này có một trái tim rất cứng rắn.

Lâm Vi Linh tùy hắn ôm, tay hắn đặt trên bụng cô bắt đầu đi lên. Thời gian gần gũi của bọn họ trong lúc này rất ít, phải quý trọng – cô đã hiểu được điều đó, nhưng dường như người đàn ông này không hiểu được.

Hắn có bao nhiêu việc gạt cô cô không thể tưởng tượng được, nếu biết cô sợ mình lại phát điên mất.

Hít sâu một hơi, cô nói, “Ngày mai em muốn gặp Diêu Khiêm Mặc.”

Có thể cảm giác được tay hắn đặt ở bụng cô cứng đờ, giọng nói hắn từ đỉnh đầu cô phát ra lại như không có gì, “Vậy sao?”

Hỏi qua loa một câu, không tiếp tục.

Trước kia hắn không như vậy, khí thế bức người, Hồ Khiên Dư không để cho người khác đường sống đã đi đâu rồi? Hắn thay đổi làm cô âm thầm kinh hãi. Cô không thể tin được, cô sợ.

Nếu lại là một âm mưu, cô phải làm cách nào thừa nhận?

Người đàn ông này, yêu hắn, là bất hạnh. Nhưng làm sao bây giờ? Đã rơi vào, cô không thể tự kiềm chế. Hắn lấy mạng Thác Ni, cô cũng không hận, có lúc còn an ủi chính mình, Thác Ni cũng chưa chết, tội của người này không phải không thể xóa.

Cô hiểu được là mình tự lừa dối bản thân nhưng không còn cách nào. Cô làm như vậy, không chỉ bởi vì yêu hắn, mà còn và xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình.

Bản năng sợ bị thương tổn.

Cũng có lúc cô trở thành người yếu đuối! – Không phải châm chọc lắm sao?

Cô quay đầu nhìn hắn, hắn không chịu nổi ánh mắt cô, nhắm mắt hôn xuống. Cánh môi ôn hòa, không hề tham lam chiếm đoạt.

Hắn cũng sẽ có lúc dịu dàng, chỉ là phía trước chưa dành cho cô mà thôi.

Hồ Khiên Dư đem cô kéo vào lòng: “Ngủ đi, muộn rồi.”

Ôm nhau mà ngủ đã trở thành thói quen, nằm nghiêng, cơ thể hắn ở phía sau cô, đem cô dán trước ngực.

Không có dục vọng, hô hấp của cô cùng hắn rất điềm tĩnh, như hòa vào làm một.

Nhưng cô vẫn không thể cảm nhận được sự bình an hắn vẫn cố gắng làm cho cô thấy. “Khiên Dư?” Cô mơ hồ gọi hắn một tiếng, hắn cũng mơ hồ đáp lại.

“Em nghĩ muốn mở cuộc họp cổ đông.”

Giọng nói hần nghe vẫn không rõ ràng, rất huyền hoặc, “Bên Hoàn Cầu hay là ...”

“Hằng Thịnh.”

Hần trầm mặc, hồi lâu khôi phục lại giọng nói bình tĩnh: “Từ từ được không?”

Hần muốn cô chờ.

Mọi dây thần kinh cô đều căng thẳng, tay không tự giác đặt lên ngực mình, tim cô vẫn đập nhanh liên hồi như vậy, nhất định hần cảm nhận được.

Nhưng hần lựa chọn làm như không thấy.

Nguyên nhân ... cô vẫn như trước không dám nghĩ.

Rất lâu sau, cô tìm lại giọng nói của mình: “Chờ ... Bao lâu?”

Hần suy nghĩ, hai tay chặt chẽ ôm cô, giọng nói vang lên như thoải mái: “Chờ mẹ anh đem toàn bộ cổ phần của Hằng Thịnh cho anh xử lý.”

“Anh không hỏi em vì sao muốn mở cuộc họp cổ đông?” Giọng nói cô căng thẳng. Cô biết chính mình cho dù trước mặt hần có thể giữ được bí mật, nhưng bộ dáng thất kinh như lúc này, hần lại thông minh như thế, tại sao lại không đoán được?

Mâu thuẫn làm trái tim đập càng nhanh, dường như hít thở không thông.

Hần cười, giọng nói có chút lạnh nhưng lại làm cho cô có đôi chút vui một cách kì lạ. “Em nói cho anh biết, con người không cần hiểu nhau quá vẫn là tốt nhất.”

Cô ngẩn người, nhớ lại một lát, mình chưa bao giờ nói qua như vậy.

Nhưng thật ra cô thường xuyên bị nhắc nhở: Không nên quá mức chấp nhất, nếu không, bị thương là chính mình.

Cô không nhận được, muốn quay đầu nhìn hần, nhưng cảm hần gác ở vai, cố định không cho cô lộn xộn. Hần không muốn cô nhìn thấy biểu tình của mình lúc này.

Biểu tình thỏa hiệp với cô.

Biểu tình thỏa hiệp với tình yêu.

Hần sợ trong ánh mắt cô hần sẽ thay đổi quyết định hần khó khăn đưa ra không lâu trước đó.

“Nhớ rõ nơi này sao?”

Khách sạn gần CBD, ngọn đèn vàng trong nhà ăn, địa điểm hẹn Diêu Khiêm Mặc ở trong này.

Khi anh ta hỏi cô những lời này, biểu tình trên mặt rất mong chờ, nhưng trong mắt lại không nhìn ra cảm xúc gì.

Cô không trả lời, nhất nhất giữ im lặng. Giống như lúc đó, chỉ gọi một ly café.

Anh ta nhìn cô gái trước mặt, tao nhã mà xa cách, cười một chút, tự trả lời: “Ngày em vừa về Singapore, Lộ Tây, em, anh cùng gặp mặt.”

Lâm Vi Linh buong ly café, nhú mày nhìn người đàn ông đối diện.

Tâm mắt của cô rất bình tĩnh, nhưng đây không phải là điều anh ta muốn nhìn thấy. Cô gái từng không đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ qua đã đi đâu rồi? Một Lâm Vi Linh đầy những âm mưu quỷ kế không biết dùng loại ánh mắt này nhìn anh ta.

Có lẽ là hận, có lẽ là nghi ngờ, có lẽ là chất vấn ... Cái gì cũng tốt hơn sự bình tĩnh lúc này. Từ lúc học đại học, từ trường trên cô gái này đã hấp dẫn anh ta, đột ngột, giống một tảng đá sắc bén lao vào.

Trong mắt Diêu Khiêm Mặc có một dòng thất vọng lẳng lặng chảy xuôi nhưng bị sự thâm trầm che dấu không cho bất kì người nào phát hiện.

Lâm Vi Linh cúi đầu mở túi, đem cuộn băng ghi âm còn nguyên trả lại cho Diêu Khiêm Mặc. Anh ta nhìn mặt cô, lại nhìn tay cô, cũng không nhận lấy cuối băng, ngược lại hơi ngả về sau dựa vào lưng ghế, đem khoảng cách tiến càng xa.

Cô không nói thêm gì, đem băng ghi âm đặt ở mặt bàn, cầm túi đứng dậy rời đi. Anh ta lại mở miệng: “Em đã thay đổi.”

Lâm Vi Linh nhắm mắt lại, một lần nữa ngồi trở về.

Trực giác nói cho cô người đàn ông này sẽ không làm mình bị thương. Không biết vì sao, chưa biết Diêu Khiêm Mặc giữ kín bí mật gì, nhưng cô có thể xác định, điều này có lợi với cô.

Nhưng anh ta đối với Hồ Khiên Dư, tuyệt không có một chút hạ thủ lưu tình.

Không được!

Cô một lần nữa muốn giải quyết người tên Diêu Khiêm Mặc này, sau bữa trưa, cô không bao giờ muốn nhắc tới nữa.

“Anh còn muốn thế nào?”

“Hắn là anh hỏi em, em còn muốn thế nào?”

“.....”

“Em không muốn biết nội dung cuốn băng? Cả đời đều không hay không biết?”

Cô ngẩn ra, sau đó cười, nghiêng đầu nhìn: “Anh hy vọng tôi cũng bị điên giống như Lộ Tây?”

Cô phẫn nộ, anh ta lại tự đáy lòng nở nụ cười, đây mới là Lâm Vi Linh anh ta biết! Con thú nguy hiểm, bị ép đến đường cùng mà buộc phải cắn người. Ánh mắt của cô, đủ cay độc.

Anh ta trầm mặc, ung dung đợi cô tiếp tục.

Người đàn ông này rất cuộc suy nghĩ điều gì cô cho tới bây giờ không rõ. Anh ta bí hiểm, không cho người nào tiếp cận suy nghĩ của mình, sự tức giận của cô lại làm cho anh ta vui vẻ. Cô liền buộc mình bình tĩnh trở lại, ngữ khí hòa hoãn.: “Anh đã nói, sau khi tôi biết nội dung cuốn băng ghi âm có lẽ sẽ trở nên giống như Lộ Tây.”

Anh ta không trả lời ngay, cúi đầu tìm một điều thuốc, châm, hút một hơi lại đem gác bên cạnh gạt tàn. Anh ta lúc hút thuốc né tránh ánh mắt của cô, cũng bình tĩnh tự hỏi, đưa ra kết luận là: “Anh rút lại những lời này. Em không yếu đuối như Lộ Tây. Hơn nữa Thác Ni ...”

Diêu Khiêm Mặc dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Anh ta từ từ hưởng thụ hạnh phúc của sự đối đầu gay gắt, nhưng đối thủ là người con gái này, anh ta lại do dự, tiếp tục hút thuốc, nhả ra một tầng khói bụi.

Vi Linh cho chính mình vài phút để lấy lại bình tĩnh. Người đàn ông này thật biết cách bức người khác phát điên, muốn nói lại đừng làm cho cô không cách nào kiềm chế được.

Mà cái tên Thác Ni này, dường như đã thành tử huyệt của cô.

Cô bắt đầu khản trương cũng là do mùi thuốc. Đã rất lâu cô không hút, lần cai đó cô nghĩ mình đã có thể bỏ hoàn toàn. Bây giờ mới biết được đã đánh giá quá cao chính mình.

Anh ta nhìn cô túng quần, tiện tay đem chính điều thuốc của mình đưa qua. Cô do dự một lát, nhận lấy, hít một hơi, khói mờ đem cô vây lại làm cho cô cảm thấy an toàn.

Tất cả mọi người, ngoài Lý Mục Thần và cô, không có ai biết Thác Ni còn sống – Cô tự an ủi chính mình – Không cần lo lắng.

Cứ nghĩ như vậy đi, Thác Ni, Hồ Khiên Dư, cô, đều mạnh khỏe, Hằng Thịnh cùng Hoàn Cầu, nước giếng không phạm nước sông.

Cô rút cuộc có thể thư thái mà cười: “Tôi không cần biết.”

Anh ta nhếch mi nhìn cô.

Cô chống mắt lại cười khinh miệt: “Tôi đồng ý chuyển lợi tức cho anh, trừ lần đó ra, anh cái gì cũng đừng nghĩ. Tôi sẽ không tin tưởng những gì anh nói dù chỉ là một chữ.”

Cô nói xong liền đứng lên. Anh ta theo bản năng muốn giữ lại, nắm lấy cánh tay cô. Cô lạnh lùng nhìn bàn tay anh ta, giãy tiếp theo hất ra, “Hẹn gặp lại. À không, không bao giờ gặp nữa.”

Anh ta nhìn bóng dáng cô xa dần, trong phút chốc cười thành tiếng, “Lâm Vi Linh, anh có thể cho em hạnh phúc, là tự em không cần.”

Phiên ngoại 7

“ ... Đúng, đem số liệu chuyển đến ngay lập tức.” Hồ Khiên Dư khấn trương nói xong, cúp điện thoại, quay đầu nhìn máy tính.

Trang web trước mắt hiển thị xu thế lên xuống cổ phiếu Hằng Thịnh hôm nay.

Cổ phiếu lên cao một cách kì lạ, chứng tỏ có một tập đoàn tài chính lớn bắt đầu thâm nhập thị trường, cố ý kích giá, làm cho giới chứng khoán điên cuồng bán tháo, thị trường trở nên hỗn loạn.

Có thể đoán được, nếu tập đoàn tài chính kia có dã tâm, bất ngờ rút khỏi thì toàn bộ cổ phiếu của Hằng Thịnh sẽ mất giá thê thảm. Viện kiểm sát cũng phải người điều tra rút cuộc có phải do Hằng Thịnh chủ ý hay không.

Mà số liệu này còn phải cần xử lý.

Cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng Hằng Thịnh là công ty nổi danh ở thị trường đầu tư trong nước, nhưng dưới sức ép, mỗi ngày đều có hơn mười nhà đầu tư quyết định bán cổ phiếu.

Lâm Vi Linh ở một bên cũng nhìn chằm chằm màn hình. Hồ Khiên Dư hơi nghiêng đầu, nhìn thấy cô bộ dáng nghiêm trọng, hẳn bỗng nhiên cảm thấy thoải mái, day day thái dương, cười nói, “Tốt lắm, để xem ai muốn giết anh như vậy.”

Ra tay quyết đoán thế này, quả thực muốn đẩy hẳn vào chỗ chết.

Việc này đã được bắt đầu từ mấy ngày trước, cũng đã thấy được bên ngoài có dấu hiệu đầu tư mạnh nhưng toàn bộ các ngành đầu tư của Hằng Thịnh không phát hiện được.

Đối thủ quả không tầm thường.

Hằng Thịnh không phải một tập đoàn nhỏ, cho dù là thiếu Lý Mục Thần cũng không kém cõi đến vậy.

Hồ Khiên Dư cũng không dự đoán được.

Lâm Vi Linh không thích giọng hằn, lấy chuột phóng đại biểu đồ, nói: “Thuyên chuyển vốn lưu động của tổng công ty, áp chế sự đầu tư bất lợi này.”

Sáng nay Hồ Khiên Dư nhận được điện thoại từ Hằng Thịnh, đối phương giọng nói sốt sắng, hỗn loạn. Vi Linh nhìn số liệu trong biểu đồ, lúc đầu cô còn chưa nghĩ nhiều Hồ Khiên Dư đã nhìn thấy được sự kì lạ trong đó, bảo cô cùng hẳn đến công ty.

Đáng tiếc, Hồ Khiên Dư dù mưu lược nhưng vẫn chậm một bước.

Phiên giao dịch đã bắt đầu từ nửa giờ trước, lúc này đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Hồ Khiên Dư lắc đầu, “Không được, một số vốn lớn đã chi vào dự án mở đường bay mới đến Ireland.”

“Xin lỗi.” Cô cụp mắt.

Cô quả thật muốn giải thích, Lý Mục Thần bỏ đi là vì cô, trước đó cô còn chặn cửa Hằng Thịnh rất nhiều nhà đầu tư lớn, cùng với việc tìm mọi cách cản trở dự án mở đường bay đến Ireland làm hấn không thể không dồn nhiều vốn vào đây. Tuy rằng Hằng Thịnh vẫn quan hệ tốt với ngân hàng Hoa Kỳ, vốn ra vào cũng vẫn thuận lợi nhưng một khi Hằng Thịnh gặp phải rắc rối, các ngân hàng đều không dám mạo hiểm tung viện trợ.

Nguồn vốn một khi bị gãy, dự án đường bay Ireland cũng phải gác lại.

Hấn yên lặng kéo cô đến, vuốt vuốt tóc cô.

Cô là người phụ nữ của hấn, hấn có thể so đo với cô sao?

Trên thương trường, không bao giờ chấp nhận hai chữ “xin lỗi”.

Cho dù biết rắc rối này là cô mang đến, nhưng cô là bị hấn trêu chọc mà làm càn, muốn trách cũng không thể trách.

Cái chính là, hấn vẫn như trước không ngừng nghi ngờ: Trong Singapore, có thể có thực lực ép Hằng Thịnh đến chân tường ... chỉ có ... Hấn là không phải.

Vi Linh chăm chú nhìn Hồ Khiên Dư, trong ánh mắt hấn cô nhìn thấy sự hoài nghi, cô khẽ cắn môi, “Khiên Dư ...”

Cô muốn nói lại thôi, Hồ Khiên Dư đang muốn hỏi, lại bị tiếng chuông làm gián đoạn.

“Hồ tổng, tư liệu đã gửi vào.”

Hồ Khiên Dư nghe xong liền cúp điện thoại, mở trang web, ấn chấp nhận, bảng số liệu hiển thị, hấn nhanh chóng trở lại làm việc. Vi Linh nhìn hấn, những thứ hấn xem hiện tại là tài liệu cơ mật của công ty, cô nên tránh, đứng dậy muốn đi, hấn lại giữ chặt lấy cánh tay vẫn như trước nhìn màn hình máy tính, nói “Đi đâu?”

“Em ... em ... không tiện ở đây.”

Hấn không nói lời nào, kéo nhẹ một chút, cô ngã trở lại chỗ ngồi. Hấn cũng không kiêng dè, ngược lại trực tiếp đem số liệu chiếu lên màn ảnh trên tường. Màn ảnh trên tường nhanh chóng sáng lên, toàn bộ số liệu hiện lên trước mặt Vi Linh.

“Một mình anh rất bận, đừng đi.”

Chỉ là một câu đơn giản lại làm cô sững sốt, tay hấn vẫn giữ lấy tay cô, không có dấu hiệu muốn buông ta. Tầm mắt của cô chiếu trên mặt hấn, không biết vì sao, chỉ là không thể không nhìn.

Hấn bỗng dưng cười, “Anh đẹp trai vậy sao?” Cô vẫn như trước nhìn hấn, hấn thở dài, “Đừng ở đó nhìn, lại đây hỗ trợ một chút.”

Cô rút cuộc hồi phục tinh thần, trấn tĩnh lại.

Trước mắt giá cổ phiếu chưa có dấu hiệu nâng lên hay hạ xuống, Hồ Khiên Dư thoáng yên tâm chút, nhưng nếu phái người điều tra ai đứng sau việc này cũng cần khá nhiều thời gian.

Trước mắt, ta sáng dịch tối, chiến tranh không khói thuốc thế này lại càng dễ lấy mạng người. Theo khảo sát của bộ tài chính đưa ra lúc giữa trưa, Hằng Thịnh đã bị đẩy cao hơn 3 ngàn điểm.

“Em đoán xem bên đó khi nào thì bán tháo?”

Nghe vậy, Vi Linh nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, hiện tại đoán hành động của đối phương không có tác dụng gì, vốn mới là điều quan trọng nhất, chỉ cần Hằng Thịnh cố được, tất cả cũng không có vấn đề.

Cho nên cô không trả lời vấn đề của hắn, chỉ nói: “Vừa rồi em tính qua, đối phương đầu tư ít nhất 5 triệu đô la. Anh cần hơn 7 triệu mới có thể đối phó.”

Hắn khen ngợi, “Tính nhanh lắm.” Nhưng gương mặt không có chút thoải mái.

Cô do dự, biết mình không nên hỏi, nhưng hắn vừa rồi không e dè mà giữ cô lại, cô cũng không còn gì cần cầu nệ, “Anh thiếu bao nhiêu?”

Hắn đáp lại, “Anh hiện tại mới biết nếu em không ra sức chống anh chúng ta đã có thể trở thành đồng minh tốt.”

“Nếu bây giờ anh tin em thì nói cho em biết.”

Hắn dường như cười một chút, nhìn không rõ, nhưng khóe miệng rất nhanh trùng xuống: “Chèn ép đối thủ như vậy làm cho anh nghĩ đến một người.”

Hắn luôn luôn nói sang chuyện khác, nhưng lúc này hắn như vậy làm Vi Linh không khỏi giật mình. Trong lòng cô nghi vấn, nhưng bị hắn nói trước ra miệng.

Chính xác, thủ đoạn như vậy, rất giống một người.

Thác Ni.

Thác Ni chính là như vậy, làm loạn cổ phiếu chứng khoán Hằng Thịnh, lợi dụng dư luận, lợi dụng viện kiểm soát, cắt đứt nguồn hỗ trợ vốn, làm cho Hằng Thịnh cuối cùng không thể không tiến đến bước đường phá sản. Cũng giống như bức Lâm Thâm Bằng ngày nào.

Làm cho mọi người bị ông ta chơi đùa trong lòng bàn tay như con rối.

Chính cô lúc ấy cũng dùng phương pháp như vậy, đảo lộn kế hoạch mở đường bay Ireland của Hồ Khiên Dư, nhưng nếu muốn đánh sụp của Hằng Thịnh cô cũng không có nhiều tiền như vậy, cũng thực sự không muốn đẩy Hằng Thịnh xuống vực sâu.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Vi Linh biết mình có đoán cũng bằng thừa. Thác Ni đã đồng ý tha cho Hồ Khiên Dư cùng Hằng Thịnh, hơn nữa, hiện tại Hoàn Cầu ở trong tay cô nhưng vốn lưu động thế nào cô cũng không hay không biết.

Cô có muốn tính cũng không có cách nào.

“Ai?”

Cô cố hỏi, cố che giấu nhưng vẫn như trước không trốn được ánh mắt hắn.

Hồ Khiên Dư cũng không vạch trần, nếu mọi việc đã như vậy chỉ bao dung lẫn nhau mới có thể giữ vững được tình cảm. Hắn nhún nhún vai, không tiếp tục, “Chuyện làm ăn, tự anh sẽ giải quyết.” Cầm tay cô, “Tin anh sao?”

Ánh mắt kiên định, ý chí tự tin – như Lâm Vi Linh đã quen thuộc.

Cô chậm rãi gật đầu.

Hắn nắm tay cô đưa lên mặt mình. Cả hai làn da đều hơi lạnh, không thể sưởi ấm cho nhau. Nhưng có thể cùng lạnh không phải cũng tốt sao?

Chỉ cần cùng nhau vượt qua là được rồi.

Hắn không muốn nói thêm gì, còn nhiều việc cần làm, nghi kỵ lẫn nhau, mệt lắm. Hắn nhìn mắt cô, cảm hứng về phòng trà nước: “Giúp anh pha ly café?”

Hắn bây giờ đi đứng vẫn có chút bất tiện, cô đứng dậy, đi về phòng trà nước.

Hắn cần cá nhân cô giúp đỡ lại không cần cô ủng hộ tài chính – đó là phân chia quan hệ giữa Hằng Thịnh cùng Hoàn Cầu, cô biết mình nên vui mừng mới đúng.

Hắn trực tiếp gọi điện đến số di động cá nhân của trường phòng tài vụ, chỉ nói một câu: “Tìm biện pháp chuẩn bị tiền nhưng nhớ kỹ không được dùng nguồn vốn dự trữ.”

“Vâng.”

Thật may, hắn mỉm cười cúp điện thoại, ngồi đợi café của cô.

Vi Linh đi vào phòng trà nước, trong lúc chờ máy pha café, cô lấy di động gọi.

Rất nhanh có người bắt máy. Đối phương không nói lời nào.

“Là anh làm?”

Ở đầu kia điện thoại, Diêu Khiêm Mặc cười không thành tiếng “Thật không nghĩ nhanh như vậy em đã liên lạc với anh.”

Phiên ngoại 8

“Còn không chịu buông tha chúng tôi, không phải là anh thì là ai?”

Giọng nói của cô rất trầm, tiếng động cơ máy pha café vang lên rõ rệt. Vi Linh biết Hồ Khiên Dư nhờ cô đi pha café đơn giản là muốn cô tránh mặt. Nếu không, hắn chỉ cần gọi thư ký trực tiếp đưa café vào.

Hắn không tin cô.

Cô cũng thế.

Nhưng ở ngoài mặt lại phải làm như không có gì.

Cô nói cái gì? “Chúng tôi”?

Diêu Khiêm Mặc bật cười, “Các người?”

“.....”

“Quan hệ của em và Hồ Khiên Dư đúng là càng ngày càng thân mật.”

Cô xem nhẹ cách hắn mỉa mai, tay chống trên máy pha café nóng, “Anh đã xem hôm nay? Cổ phiếu của Hằng Thịnh ...”

Anh ta ngắt lời cô: “Hắn là em biết anh không có khả năng tài chính lớn như vậy.”

Chẳng phải trước giờ anh ta vẫn nhắm nhe cổ phiếu của Hằng Thịnh? Cô nghe ra sơ hở nhưng lại không có cách nào phản bác.

Chính xác, bởi anh ta căn bản không có nhiều vốn như vậy.

Diêu Khiêm Mặc ở đầu kia điện thoại lạnh mắt chờ mong, cô gái này ... hãy còn phí công do dự.

“Anh muốn thế nào?”

“Không, nên là anh hỏi em, em muốn thế nào?” Anh ta đưa điện thoại đổi đến tai bên kia, chậm rãi. “Anh nhớ rõ trước đây em đã nói sẽ không bao giờ liên lạc lại với anh. Bây giờ, ngay lập tức em lại gọi điện, đây là muốn trêu chọc anh sao?”

“Xin lỗi, tôi không nên gọi cho anh.” Cúp máy ...

Dường như anh ta đoán được, ra tiếng ngăn cản, “Ừừừừ.”

“.....”

“Cuộc họp thường kì ở Hằng Thịnh, có người đã báo anh tham dự.”

“.....”

“Anh còn tưởng em không đem quyền lợi ở Hằng Thịnh chuyển tới danh nghĩa của anh như đã hứa.”

Cô không nhẫn nại nghe anh ta tiếp tục, nhìn café đã pha xong, vội vàng nói: “Tôi không bao giờ thất hứa với bất kì ai. Cho dù người đó là anh.”

“Phụ nữ tuyệt tình.” Anh ta chậm rãi nói, nhưng lúc này cô đã cúp điện thoại.

Khóe mắt Diêu Khiêm Mặc toan cay. Trợ lý im lặng chờ một bên, thấy anh ta cúp máy liền tiếp tục thông báo vừa rồi còn dang dở, “Cổ phiếu vẫn tiếp tục bị đẩy lên cao. Vẫn muốn tiếp tục sao?”

Diêu Khiêm Mặc trầm tư tự hỏi, không trả lời.

Mấy phút trôi qua trong yên tĩnh, một Diêu Khiêm Mặc luôn luôn tao nhã điềm đạm, lúc này trầm mặc mang theo cảm giác áp bách nguy hiểm.

Hồi lâu, Diêu Khiêm Mặc gạt đầu, “Đúng, chỉ cần tài chính từ phía Lý Mục Thần vẫn ổn định, tiếp tục kích giá.”

“Vậy vẫn theo kế hoạch đã dự định, ngày mai bán tháo?”

Lần này Diêu Khiêm Mặc không do dự, gắt gao nắm lấy cây bút trong tay, “Không, còn chưa đủ cao.” Còn chưa đến mức làm cho Hồ Khiên Dư ngã chết.

Trên nắp chiếc bút máy có khắc chữ V màu vàng, là dùng số tiền Diêu Khiêm Mặc kiếm được trong kì nghỉ hè làm thêm ở văn phòng luật sư khi còn học đại học mua được. Nó vốn là một món quà sinh nhật, nhưng anh ta không tặng đi.

Bây giờ, nó trở thành chiếc bút may mắn của Diêu Khiêm Mặc.

“Liên lạc với nhóm quản lý tài chính, tiếp tục kế hoạch, nửa giờ thông báo cho tôi một lần.”

Trợ lý có chút khó xử, “Nhưng Diêu tổng, ông ấy không ...”

Diêu Khiêm Mặc phát tay ngăn anh ta lại, “Cha tôi bên kia, tôi sẽ tự mình thông báo. Có hậu quả gì tôi sẽ gánh chịu.”

Trợ lý vẫn còn khó xử, Diêu Khiêm Mặc không kiên nhẫn, dùng chiếc bút chỉ ra cửa, giọng nói trầm thấp, “Ra ngoài đi.”

Lâm Vi Linh mang café trở lại bàn công tác, Hồ Khiên Dư vừa gác điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô, nhận lấy ly café.

Uống café, không nói gì.

Biểu đồ giá cổ phiếu Hằng Thịnh trước mặt.

Hắn thanh thoi.

Cô sốt ruột.

Phân biệt rõ ràng.

Nhìn hắn nhàn nhã uống café, Vi Linh thôi cần mồi: “Hằng Thịnh bây giờ thiếu bao nhiêu vốn ...”

Nghe vậy Hồ Khiên Dư nhếch mi ngẩng đầu, trách yêu: “Không phải đã hỏi?”

“Em lo cho anh. Cũng lo ...” Khẽ cần mồi, cuối cùng vẫn nói, “...Hằng Thịnh.”

“Chuyện của anh anh có thể tự giải quyết. Không cần nghi ngờ năng lực của anh.” Hồ Khiên Dư nói xong buông ly, xoay ghế dựa đối mặt với máy tính không hề nhìn cô.

Nhưng mắt hắn dù nhìn chăm chăm màn hình lại không có cách nào tập trung đầu óc. Vẫn như trước nghĩ đến lời của cô, thoáng nhìn qua khuôn mặt cô thất vọng phần chiếu qua màn hình máy tính.

Đồ ngốc, anh đã quyết định buông tha cho Hoàn Cầu, em lại còn hồ đồ muốn dùng vốn của Hoàn Cầu giúp anh.

Rốt cuộc còn muốn anh như thế nào em mới vừa lòng?

Vi Linh yên lặng ngồi ở ghế tiếp khách, nghiêng nghiêng đầu, mặt mày cau có.

Hồ Khiên Dư nhíu mi thở dài, không thể không một lần nữa quay đầu đối diện với cô, “Mấy ngày nữa mẹ anh về nước, anh sẽ thuyết phục bà ấy đem quyền quyết định toàn bộ cổ phần của Hằng Thịnh giao cho anh.”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, bất đắc dĩ nhìn hắn, “Anh, đây là ... có ý gì?”

Quá kinh ngạc, cô nghi ngờ mình nghe nhầm. Bộ dáng cô như vậy hắn chưa bao giờ gặp qua. Đáy mắt cô như có một tầng sương mù. Thì ra khi cô cảm động bộ dáng sẽ thế này. Hồ Khiên Dư không khỏi đứng lên, đi đến, vươn tay khẽ nâng cằm Vi Linh.

Hắn thích dùng góc độ này nhìn cô, không phải là muốn từ trên cao nhìn xuống mà là một cô gái chưa bao giờ để lộ một chút dịu dàng đáng yêu, nhìn từ góc độ này sẽ không cứng rắn như vậy, sẽ không làm cho hắn có cảm giác như cách xa vạn dặm.

Giọng nói hắn thì ra cũng có thể dịu dàng đến thế, làm cho tự hắn cũng thấy giật mình: “Anh sẽ từ bỏ tất cả cổ phần của Hoàn Cầu thuộc sở hữu Hồ gia.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Hắn nhắc lại lời cô. Cô hỏi tại sao? Hắn nghĩ cô hiểu được.

Tiện đà mỉm cười, “Bởi vì, anh yêu em.”

“.....”

“Không cần giữ bộ mặt như vậy, cười một chút.”

“.....”

“Mau.”

“.....”

“Đúng, như vậy ...” Nói xong, Hồ Khiên Dư buông tay, ngồi trở lại bàn làm việc.

Hắn chân tình dùng cách này, vào lúc này, chính miệng nói ra làm Vi Linh như lạc trong mây mù. Giữa bọn họ xảy ra rất nhiều việc, Hằng Thịnh, Hoàn Cầu, Hồ Hân, Lộ Tây ... Hắn muốn từng bước từng bước bỏ qua từng thứ.

Cô chưa bao giờ giống như bây giờ, rõ ràng thấy được hắn cố gắng.

Sau những sai lầm nối tiếp sai lầm, rốt cuộc cô có thể xác định, điều cô lựa chọn, không sai.

“Anh không cần em hỗ trợ về tài chính, vậy nếu như lần này Hằng Thịnh bị người ta kéo đổ thì làm sao bây giờ?”

“Tin anh.”

Cô bị lời hắn nói làm cho bật cười, lại rất nhanh tắt ngấm, ánh mắt hắn nheo lại, hiển nhiên là không hài lòng. Lần này Hồ Khiên Dư trực tiếp vòng qua bàn, đi đến trước mặt Vi Linh, ngồi xuống, khoảng cách đủ gần, nhìn vào mắt cô nói: “Nếu em ở trong này mà ủ rũ như vậy, về nhà đi. Về nhà chờ anh.”

Hắn ở rất gần nhưng giọng nói lại xa cách, Vi Linh không rõ mâu thuẫn này từ đâu mà đến, trong lòng càng không yên.

Hắn như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, thần kinh căng thẳng đến cực điểm nhưng vẫn miễn cưỡng cười, cố gắng làm cho mình nhìn không quần bách đến vậy, “Chuyện Hằng Thịnh bên này em không cần quan

tâm, em nếu nhân nhã như vậy có thể đi xem áo cưới, chọn nhẫn kim cương, quyết định lịch trình trăng mật.”

Vi Linh đứng mạnh lên.

Tất cả những cảm xúc vừa rồi trong nháy mắt đều biến mất, ngay cả hít thở cũng quên.

Nhưng dần dần, thần trí hồi phục, Vi Linh không nhịn được cúi đầu: Kết hôn? Nhưng ... Lộ Tây ...

“Việc anh cùng Lộ Tây ly hôn đã giao cho luật sư xử lý. Cuối tháng này ... khoảng đó.” Hấn đưa tay vén tóc mai cô, giọng nói trầm thấp, như là thì thầm.

Hấn đoán được sự bối rối trong mắt cô xuất phát từ Lộ Tây liền giải thích.

Người đàn ông này.

“Là ... thật?”

Hấn hôn trán cô, không nói lời nào.

Phiên ngoại 9

“Anh giải thích xem đây là chuyện gì?” Hồ Khiên Dư ngồi trên ghế dựa sau bàn công tác lạnh lùng nói.

Trên mặt bàn là nhật báo buổi sáng. Hồ Khiên Dư đẩy tờ báo ra phía trước, ngón trỏ chỉ chỉ tiêu mục đầu đề.

Lúc này không khí bên trong phòng tổng giám đốc có chút căng thẳng, ánh đèn sáng trưng phát ra từ ô cửa kính, toàn bộ không gian vì sắc mặt tổng giám đốc không tốt mà trở nên lạnh người.

Đứng ở trước bàn công tác là trưởng phòng đầu tư. Anh ta bộ dáng sợ sệt ngẩng đầu nhìn ảnh chụp, không nói gì.

Hồ Khiên Dư nhếch mi đợi anh ta giải thích.

Ảnh chụp rất rõ ràng, trưởng phòng đầu tư với Lâm Vi Linh, không ai không nhận ra.

Một người là nhân viên cấp cao của Hằng Thịnh, một người là chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm của Hoàn Cầu. Hai người đứng đầu hai công ty đối thủ lại bị giới truyền thông chụp được đang trong tư thế hợp tác đưa lên mặt báo.

Ảnh chụp đúng ở dưới lầu Hằng Thịnh, một nam một nữ hiển nhiên vừa trao đổi xong công việc, trưởng phòng đầu tư tiễn Lâm Vi Linh, trước khi Lâm Vi Linh lên xe rời đi, hai người thân thiện bắt tay.

Giới truyền thông đưa tin, đương nhiên sẽ liên tưởng đến sự kiện chấn động thị trường chứng khoán mấy ngày gần đây – Cổ phiếu của tập đoàn Hằng Thịnh tăng vọt.

Kết quả là một dòng tit rất dài: Sở dĩ cổ phiếu của Hằng Thịnh đột nhiên lên cao là bởi Hằng Thịnh đã bắt tay cùng Hoàn Cầu hợp tác.

Tin tức được đưa ra không bao lâu, bằng mọi cách báo giới tìm đến liên lạc với phòng quan hệ xã hội của Hằng Thịnh, phỏng vấn việc hợp tác song phương, còn đưa ra nghi vấn hai công ty kì thật đã sớm ngầm liên thủ.

Mà trước kia, chuyện ồn ào xung quanh việc nghi vấn Hằng Thịnh bị khả nghi khống chế thị trường chứng khoán trái pháp luật, thanh tra thị trường đã chuẩn bị bắt tay điều tra, cũng vì bài báo này mà bắt đầu chững lại.

Trưởng phòng đầu tư trước ánh mắt của Hồ Khiên Dư không thể không trả lời: “Đây là ý của Lâm tiểu thư.”

Hồ Khiên Dư gạt đầu, nghĩ rằng: quả nhiên.

Tổng giám đốc im lặng, nhưng mi tâm nhíu lại càng sâu. Trưởng phòng đầu tư trong lòng không yên, trấn định tiếp tục nói: “Lâm tiểu thư cũng là vì giúp Hằng Thịnh vượt qua cửa ải khó khăn mới chủ động liên lạc với tôi, cùng tôi diễn một màn trước báo giới.”

“.....”

Cô ấy làm như vậy có phải là giúp Hằng Thịnh đang lâm vào khốn khó?

Không. Dân chơi chứng khoán chỉ biết nhìn cái thực tế, xem có hay không thể dựa vào Hằng Thịnh kiểm lời. Có thể thấy kết quả sẽ ngày càng nhiều người đổ tiền mạnh mẽ vào mua cổ phiếu của Hằng Thịnh, vì thế giá sẽ bị đẩy lên càng cao.

Hồ Khiên Dư âm thầm cắn chặt răng, cảm bạnh ra, ánh mắt đăm chiêu, khóe môi bỗng cong lên cười nhạt: “Mấy hôm trước hần mới ngàn cân vạn dặm cô không được nhúng tay vào việc này, cô cũng đã luôn mồm đồng ý.”

Cô ấy làm như vậy thật ra không hề động đến một chút vốn của Hoàn Cầu, nghiêm khắc mà nghĩ cũng không hề trái lại với những gì cô ấy đã hứa.

Cô gái này ... Khi nào mới có thể sửa được tật xấu luôn tự cho mình là thông minh?

Trưởng phòng đầu tư thấy tổng giám đốc cười đến kì lạ, không tự giác run lên. Hồ Khiên Dư lúc này cũng đã thôi cười, nói: “Mấy ngày sau anh không cần đi làm, cũng tạm thời không nên xuất hiện ở công ty. Tôi sẽ báo phòng nhân sự phê duyệt cho anh nghỉ đông.” Trưởng phòng đầu tư sững sốt, mặt cứng lại.

Hồ Khiên Dư nheo mắt, chăm chú nhìn bộ dạng kinh ngạc của anh ta một lúc mới mở miệng nói: “Các người làm hỏng việc lớn của tôi rồi.”

Cũng thời gian đó, Diêu Khiêm Mặc đang ở văn phòng, trong tay cầm tờ báo hôm nay.

Lý Mục Thần ở một bên xem tài liệu, cổ phiếu Hằng Thịnh hôm nay lại một lần nữa tăng vọt.

Diêu Khiêm Mặc xem suốt hai trang báo, đột nhiên bật cười, chốc lát chặc chặc thở dài: “Cô gái này ...”

Dường như lúc này Lý Mục Thần mới định thần lại, miết mắt liếc nhìn Diêu Khiêm Mặc một cái, tiện đà nhìn tờ báo trong tay anh ta. Trên đường lái xe đến đây Lý Mục Thần đại khái có xem qua nhưng không nhìn kĩ, bức ảnh kia, cô gái kia, chỉ thoáng liếc qua một cái.

Có thể nói cái gì? Cô ấy để ý người đàn ông này mới muốn giúp hần. Đáng tiếc, chỉ là vẽ rắn thêm chân.

Diêu Khiêm Mặc nhìn Lý Mục Thần trước mặt bình tĩnh như không, cảm thấy mặt nạ của người này thật quá mức hoàn hảo, giống như không liên quan đến mình, một chút sơ hở cũng không để lộ.

“Dựa theo xu hướng của dân chơi cổ phiếu hiện tại, chúng ta chỉ cần một thời gian ngắn nữa là có thể đẩy lên trên 3000 điểm.” Ánh mắt Lý Mục Thần lúc này đã rời khỏi màn hình máy tính, chỉ vào biểu đồ nói.

Đó chính là vị trí cao nhất của cổ phiếu Hằng Thịnh. Đem Hồ Khiên Dư từ vị trí này đẩy xuống, nhất định sẽ làm hần xương tan thịt nát.

“Lâm Vi Linh nghĩ cậu đã sớm rời khỏi nơi này, né tránh mọi việc tranh quyền đoạt lợi, Thác Ni nghĩ cậu đang giúp ông ta trông coi gia nghiệp kén sù của mình, cho rằng cậu chỉ là một quân cờ kiểm chế người khác. Ai có thể dự đoán được kỳ thật cậu trốn ở đây làm cổ vắn cho tôi ...”

“.....”

“Cô gái này luôn cho rằng tôi đối trá. Nhưng nếu so sánh với cậu tôi cũng phải cam bái hạ phong.”

Lý Mục Thần vội vàng phóng đại biểu đồ, rất chuyên tâm, dường như không nghe thấy những lời Diêu Khiêm Mặc trào phúng.

Địa vị của Hồ Khiên Dư ở Hằng Thịnh chắc chắn sẽ lung lay. Hội đồng quản trị đối với tổng giám đốc trẻ tuổi vẫn luôn nghi kị. Thêm việc Hoàn Cầu trước đây đã ép Hằng Thịnh đến bên vực thẳm, Hồ Khiên Dư lại muốn mượn dự án mở đường bay đến Ireland để cân bằng, kết quả lại là gia tăng gánh nặng tài chính – kế tiếp Hồ Khiên Dư chắc chắn sẽ bất lợi, đúng thời điểm mấu chốt này hần lại muốn ly hôn với Lộ Tây, thậm chí không tiếc phá bỏ hợp đồng trước hôn nhân, đem cổ phần của hần ở Hằng Thịnh quy ra tiền.

Nếu Hồ Khiên Dư ly hôn thành công, Diêu thị sẽ được một số cổ phần khổng lồ ở Hằng Thịnh, như vậy, kết cục thắng thua cũng đã định.

Diêu Khiêm Mặc nói lỏng cà vạt, trong tay vẫn cầm tờ báo.

Trong phòng im lặng chỉ còn tiếng gõ bàn phím. Ánh mắt Diêu Khiêm Mặc nhất thời lại lướt qua cô gái trong bức ảnh.

Vẫn là bộ âu phục vừa vặn, vẫn là giày cao gót tinh tế, vẫn là nụ cười có chút dối trá, vẫn là chiếc xe hơi màu đen phụ nữ bình thường ít hay dùng.

Trong lòng Diêu Khiêm Mặc có chút mơ hồ ngẩn ngui: Cái gì làm cho cô bỏ qua quyền lợi, bỏ qua thù hận, trăm phương ngàn kế giúp một người đàn ông khác?

Cho dù người đàn ông này từ tra tấn cô, lợi dụng cô.

Là yêu thực sự?

Ngẫm lại, có thể là thế: Bởi vì cô yêu hắn.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ, anh ta không phải cũng đã từng vì cô mà muốn bỏ qua tất cả?

Ba anh ta muốn có Hằng Thịnh trong tay để mở rộng Diêu thị, thậm chí không tiếc giấu thực lực của Diêu thị với bên ngoài trong bao nhiêu năm, luôn làm như đang trên đà xuống dốc. Mà khi anh ta biết Thác Ni chuẩn bị lợi dụng Lộ Tây phá hoại cảm tình giữa cô ấy và Hồ Khiên Dư, anh ta thậm chí biết thời biết thế hy sinh em gái của mình, thuyết phục ba lấy cách kết hôn gián tiếp tiến vào Hằng Thịnh.

Lúc Hồ Khiên Dư cùng Thác Ni đối đầu là lúc anh ta thấy cô bắt đầu chìm sâu vào đó, muốn kéo cô đi ra, dùng đến hạ sách bất cộc. Nếu ... nếu Hồ Khiên Dư không phát hiện ra, như vậy kế hoạch đã sớm thành công: Cùng lúc gán cho Hồ Khiên Dư tội bắt nạt bắt nể, mặt khác lại giáng họa cho Hà Vạn Thành, cắt đứt liên minh giữa ông ta và Hồ gia.

Tiếc là cuối cùng Hồ Khiên Dư vẫn đến.

Phụ nữ luôn luôn là động vật cảm tính. Một khi rơi vào bể tình làm sao còn giữ lại được một chút lý trí?

Đàn ông thì sao?

Lúc ở Hongkong, cô gái ấy xuất hiện trước mặt anh ta và Hồ Khiên Dư dưới một thân phận khác, Diêu Khiêm Mặc lần đầu tiên thấy Hồ Khiên Dư biểu hiện bất thường. Lúc ấy nếu không phải anh ta giữ Hồ Khiên Dư lại, người đàn ông này có lẽ sẽ tiến đến bóp chết cô gái đang lãnh đạm mỉm cười trước mặt.

Một khắc ấy Diêu Khiêm Mặc biết, người đàn ông này cũng không có lý trí.

Nhưng anh ta tự nhận mình yêu không hề ít hơn Hồ Khiên Dư, anh ta cũng giống như Hồ Khiên Dư lợi dụng chính người phụ nữ mình yêu, tại sao cô không chọn anh ta, lại chọn người đàn ông cô đã từng chuốc thù ôm hận ấy?

Diêu Khiêm Mặc nghĩ không ra.

Lúc đại học cô cự tuyệt bất kì kẻ nào tới gần, dù chân tình hay có ý đồ nào khác, tất cả đều không màng đến. Mà khi biết Lộ Tây trở thành bạn tốt của cô, anh ta liền mượn Lộ Tây chạy đến giúp cô giải quyết cuộc sống khó khăn. Nhìn thấy cô dần dần vững chãi, anh ta có chút tự đắc, tùy tiện xuất hiện trước mặt cô.

Ân oán cha con Trương Hoài Niên cùng Hồ Khiên Dư có dính dáng đến cô, ân oán Lâm Thâm Bằng với Thác Ni cũng ở trên đầu cô – Diêu Khiêm Mặc biết cô mệt, nhưng cô luôn cự tuyệt sự quan tâm đến từ anh ta.

Cho đến hôm nay, cô lừa mình dối người theo Hồ Khiên Dư, mà Diêu Khiêm Mặc cuối cùng cũng chỉ dính với hai từ “người lạ.”

Tuyệt vọng phút chốc hiện lên trong đáy mắt.

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, anh ta đã từng ôm cô sốt mê man bất tỉnh chạy nửa quãng trường chỉ vì tìm một bệnh viện nhận chữa trị cho người ngoại quốc.

Tay Diêu Khiêm Mặc nắm tờ báo xiết ngày càng chặt, trong mắt không tự giác cũng tối lại. Đúng lúc này, giọng nói Lý Mục Thần vang lên, cắt đứt mọi suy nghĩ của anh ta: “Diêu thị bỏ ra một số tiền lớn như vậy, chỉ cần sai lầm một ly có thể sẽ cùng Hồ gia rơi xuống vực thẳm, Diêu đại thiếu gia cậu sao có thể một chút cũng không sốt ruột như vậy?”

Diêu Khiêm Mặc định thần lại, nơi này là văn phòng, không phải bệnh viện Mỹ.

Anh ta cảm thấy thái dương nhói đau, Lý Mục Thần lạnh nhạt nhìn, Diêu Khiêm Mặc khẽ day day trán, tránh đi ánh mắt Lý Mục Thần nói: “Không ngại tôi ra ngoài hút thuốc?”

Chờ khi Diêu Khiêm Mặc hút thuốc trở về, tờ báo kia đã bị Lý Mục Thần đưa vào máy hủy tài liệu.

Hồ Khiên Dư hẹn Lâm Vi Linh cùng ăn cơm trưa, địa điểm ở khách sạn Hằng Thịnh, trong nhà ăn chỉ có một bàn ăn, hiển nhiên là Hồ Khiên Dư bao trọn.

Kỳ thật không cần, bởi chung quanh mỗi bàn ăn đều có bình phong ngăn cách như một gian độc lập.

Nhân viên phục vụ thỉnh thoảng mang đồ ăn đến, phong cách chuyên nghiệp, dường như không phát ra một chút tiếng động, trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng nhai nuốt cùng tiếng dao đĩa rất nhỏ phát ra.

Vài ngày hai người không gặp, đều rất bận. Hồ Khiên Dư vừa lo công việc của mình, vừa phải đề phòng Vi Linh tìm cách nào đó giúp đỡ.

Hắn muốn cô dùng thời gian định lịch trình trăng mật, chọn nhẫn kim cương. Thủ tục ly hôn ở Singapore đã xong, sẽ đi Las Vegas đăng kí – Hắn nói với cô như vậy, đơn giản cũng là để cô không nghĩ nhiều đến chuyện Hằng Thịnh.

Vi Linh biết lịch trình của Hồ Khiên Dư đã kín, rút thời gian cùng cô ăn cơm nhất định có chuyện cần nói, nhưng sau khi hắn đến, hoặc là nhìn thực đơn, hoặc là cúi đầu uống trà, bây giờ cũng chỉ cúi đầu chăm chú ăn. Sự trầm mặc của hắn có chút kì lạ, Vi Linh dễ dàng liên tưởng đến chuyện khác, lại không thể lên tiếng, đồ ăn ngon cũng không thể nào khiến cô tập trung.

Hồ Khiên Dư gấp thức ăn vào bát Vi Linh, sau đó buông đũa, lấy khăn lau miệng: “Rất lạ, thử một chút.”

Hắn nói như vậy, cô ngoan ngoãn ăn.

“Tại sao không nói gì?”

Vi Linh miễn cưỡng cười: “Hơi mệt.”

Hắn nhìn được, ánh mắt cô không rạng rỡ hạnh phúc như mấy ngày trước, đôi mắt đen ảm đạm nổi bật trên làn da trắng nõn thoạt nhìn càng rõ ràng.

Hắn đưa tay khẽ vuốt mắt cô, sau đó là hai má. Làn da của cô hơi lạnh, thoạt nhìn có chút mỗi mệ. Hồ Khiên Dư tiến đến, khẽ hôn Vi Linh. Cô thật sự rất mỗi mệ, lưỡi hắn tiến vào trong miệng cô lưu luyến, cô cũng không đáp lại. Cho đến khi đầu lưỡi hắn không an phận công kích đầu lưỡi cô, cô mới không nhịn được “ưm” một tiếng, mở mắt nhìn người đàn ông gần gũi trong gang tấc.

Hắn vẫn không yên lòng.

Hắn rút chiếc đũa trong tay Vi Linh, ôm cô ngồi lên đùi mình, nghiêm mặt, dùng hai ngón tay nâng cằm, cúi đầu chăm chú hôn cô.

Hắn vòng qua thắt lưng cô, cảm thấy cô như gãy đi. Hắn đem đầu lưỡi cô cuốn vào miệng mình. Cô khẽ kháng cự, sau đó chạy trốn, hắn liền truy đuổi trở lại. Cô hiểu nếu mình không đáp lại hắn sẽ không thể yên ổn ăn cơm, liền chủ động ngậm lấy môi hắn. Hắn mút lấy đầu lưỡi mịn màng của cô như trừng phạt. Cô khẽ ngửa đầu, cằm nâng cao, hai tay ôm lấy gáy hắn, miệng càng mở lớn hơn nữa.

Cuối cùng hấn cũng vừa lòng, buông cô ra, thấy sắc mặt cô vốn tái nhợt giờ ửng hồng, hơi thở hỗn loạn, thở hổn hển, hấn khẽ cười.

“Hôm qua anh về nhà thấy em đang ngủ, không đánh thức. Có phải bị bệnh nên cảm thấy mệt? Sắc mặt em không tốt.”

“Anh về nhà?”

“Ừm.”

Hồ Khiên Dư nhìn thấy sắc mặt cô lại bắt đầu tái nhợt, nghĩ nghĩ hỏi, “Ồ đây thế nào?”

Vi Linh ngồi ngay ngắn lại, nghe hấn hỏi một câu chẳng liên quan, cô nhìn hấn. Ánh mắt hấn rất đen, rất sâu, nhìn không thấy đáy.

“Cũng được, chỉ là ...” Phong cách đồ điển, thanh tịnh, coi như rất được, “ ...Anh bao toàn bộ, nơi này có vẻ lạnh lùng.”

Hồ Khiên Dư ngẩng đầu cười, “Anh bao cả nơi này là vì sợ phóng viên chụp được ảnh gì rồi lại bày trò múa bút.”

Hồ Khiên Dư như vậy làm cho Lâm Vi Linh nghĩ lại thời gian hai người đối đầu gay gắt.

Nhưng nếu hấn rút cuộc đã nói đến “phóng viên”, Vi Linh cũng không muốn cùng hấn vòng vèo: “Hấn là anh đã hỏi qua trưởng phòng đầu tư. Đúng vậy, là em nhờ anh ta diễn màn này.”

“.....”

“Anh hẹn em đến đây là muốn nói gì?”

“.....”

“Hoặc là em nên hỏi thế này, anh muốn em nói với anh cái gì? Cần em giải thích sao?”

Cô nói một hơi, hấn cười khẽ, tay lại không an phận nâng cằm cô, tay cầm chiếc đũa gấp một miếng tôm tẩm bột đút vào miệng ngăn sự tức giận của cô lại: “Xem ra em không bị bệnh, sức em bây giờ chắc có thể vây rồng chém hổ.”

Vi Linh nhận lấy chiếc đũa, không nói tiếp, ảm đạm nhai nuốt.

Đối mặt hấn, luôn là cô bại trận.

Chưa từng về vang thảng một lần, thậm chí, lúc nào cũng để hấn lợi dụng ...

Hấn lại hôn nhẹ cô, lần này chỉ là một nụ hôn lướt bình thường. Hai người, một người cúi đầu, một người ngẩng đầu nhìn lẫn nhau.

Hồ Khiên Dư nhìn vào mắt cô nói: “Lần này mặc kệ đi. Nhưng vẫn nên nói với em lần sau không được thể nữa. Em không lo lắng chu toàn, muốn giúp anh không ngờ lại làm anh thêm phiền toái, bận càng thêm bận.”

Hấn đã quen nhìn ánh mắt cô để nói chuyện. Mắt cô sáng, màu nâu rất nhạt, rất nhạt. Nhưng nếu chăm chú nhìn một chút, lại làm cho người ta cảm thấy đen trắng cực kì rõ ràng.

Sau đó, hấn ngạc nhiên nhìn thấy hiện lên trong ánh mắt cô một thứ cảm xúc hấn vô cùng quen thuộc.

Lúc cô gái này hoài nghi, do dự, trong ánh mắt luôn xẹt qua một tia sáng nhạt như vậy. Hấn cúi thấp một chút, thấy cô mở miệng định nói gì đó lại thôi.

Cô ấy có chuyện còn chưa nói, cô ấy đang do dự.

Hồ Khiên Dư rút tay về, bình tĩnh lại, chờ cô nói chuyện.

Vi Linh vén tóc đến sau tai, trầm tĩnh. Cô ngồi về ghế của mình, trong quá trình ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Hồ Khiên Dư, chăm chú không hề chớp mắt.

Lại cần cần môi cô mới nói: “Em biết.”

Hồ Khiên Dư nghe vậy nhất thời không phản ứng được, ngẩn ngơ: Cô biết, nhưng tại sao còn muốn làm như vậy?

Sau phút thất thần hắn không thể không bắt đầu cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt mình. Hắn nheo mắt lại nhìn cô, cô cũng không hề né tránh tầm mắt của hắn.

“Tại sao? Nói cho anh biết nguyên nhân.” Hồ Khiên Dư vẫn không thể lý giải.

“.....”

Hồ Khiên Dư nửa thật nửa đùa: “Chẳng nhẽ em lại muốn đổi đầu với anh, không phải muốn giúp Hằng Thịnh vượt qua cửa ải khó khăn?”

“.....”

“Em không muốn nói cho anh biết?”

Hắn cười khổ, Vi Linh không muốn nhìn cũng không bức mình phải nhìn hắn, giọng nói vội vã: “Em hỏi anh một chuyện.”

“.....”

“Có phải là anh bỏ vốn để mua Diêu Thị?”

Hồ Khiên Dư đột nhiên mở to hai mắt nhìn

Lâm Vi Linh nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của hắn. Hắn bị cô nói trúng rồi.

Cô hít sâu một hơi, tiếp tục: “Tại sao anh biết người đứng sau việc này là người của Diêu thị?”

Lúc này Hồ Khiên Dư hồi phục lại tinh thần, hắn đánh giá cô một chút, từ mi tâm đến môi. Lúc cô do dự, hắn thấy được ngay cả môi cô cũng run nhẹ.

Ánh mắt của Hồ Khiên Dư làm Lâm Vi Linh có chút thất thố. Có một loại tự tin không hiểu được xuất hiện trên mặt hắn, thay thế cho sự ngạc nhiên vừa rồi.

Hắn thoáng dựa vào thành ghế, hai tay vắt ra sau cổ, nói: “Vi Linh, không phải em đứng về phía anh?”

Lâm Vi Linh bỗng đứng lên, buông đũa, “Bình” một tiếng rơi xuống đồ sứ trên mặt bàn, nước canh bắn lên, có vài hạt rơi vào vạt của Hồ Khiên Dư.

“Không phải là em nên nói với anh lời chúc mừng? Anh giương đông kích tây, người bên Diêu thị chỉ lo nhìn chăm chăm Hằng Thịnh, bị anh lấy cách đó lừa dối, thậm chí không phát hiện toàn bộ Diêu thị đã sớm nhảy vào túi Hồ Khiên Dư anh.”

Hắn không trả lời.

Lâm Vi Linh vòng qua hắn đi ra, không ngoài ý muốn bị hắn túm lấy cổ tay. Hắn rất mạnh, mỗi lần dùng sức đều như bóp vụn xương cốt. Lần này cũng thế, Lâm Vi Linh đau đến nhú mào nhưng cũng không quay đầu nhìn hắn.

Giọng nói Hồ Khiên Dư rất trầm, hắn nói chậm, từng từ từng từ như đập vào cõi lòng Vi Linh, “Vậy em muốn thế nào?”

Em không phải muốn mắng anh vô liêm sỉ?

Em không phải cảm thấy anh lại một lần nữa lợi dụng em?

Em cảm thấy Diêu Khiêm Mặc, a, đúng rồi, còn có bạn tốt của em Diêu Lộ Tây đều là người lương thiện?

Bọn họ tính kế hãm hại anh, em không phải nghĩ là bọn họ là thân bất do kỉ?”

Hắn cũng không nhìn cô nói mà ánh mắt chăm chăm về phía trước, nhìn vào khoảng hư vô. Hắn nói một hơi nhiều như vậy, cô nghe hắn nói xong, cắn răng nhịn tất cả mọi cảm xúc không cho chúng trào ra ngoài.

Người đàn ông này miệng lưỡi giảo hoạt, không có một chút chân tình, thay đen đổi trắng – Hắn còn muốn thế nào? Còn muốn cô tin hắn?

Không phải là hắn nghĩ cô cũng giống như những người khác, chỉ lo xem Hằng Thịnh bị đẩy vào nơi đâu sóng ngọn gió mà không còn để ý gì khác?

Hắn thật sự nghĩ cô ngu xuẩn như vậy?

Cô yêu hắn, cho nên cô hiểu hắn, thậm chí vì dấu người khác mà thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi cũng phải tận dụng: Ra ngoài cùng cổ đông Diêu thị đàm phán, kí hợp đồng thu mua chuyển nhượng.

Mấy ngày nay hắn bận như vậy, không phải là bận việc này sao?

A, không đúng, ý đồ hắn thu mua Diêu thị, đại khái từ lúc hắn cưới Lộ Tây cũng đã bắt đầu nhen nhóm.

Người đàn ông này có bao nhiêu dã tâm?

Cô thật hối hận, tại sao ngay cả việc hắn ra tay độc ác với cô Thác Ni cũng tha thứ? Cô nghĩ hắn sẽ thay đổi, sẽ buông tay nhưng hắn chắc nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nếu không phải Thác Ni nói cho cô, bảo cô chú ý đến hành trình mấy ngày nay của Hồ Khiên Dư, đại khái chắc cô còn chưa hay biết gì.

Vừa rồi lúc ăn cơm, hắn cái gì cũng không cho cô biết là sợ cô đem bí mật này báo cho Diêu Khiêm Mặc?

Đây căn bản không phải vấn đề hắn tin cô hay không.

“Anh nói xong chưa? Nếu xong rồi để tôi đi ...”

Nhưng hắn hại tiếp tục: “Có lẽ em nên liên lạc với người ba đang ẩn dật của em.

Hỏi ông ta xem vốn của anh từ đâu mà đến.

Hỏi ông ta xem vì sao muốn cùng anh trở thành đồng minh, muốn đem Diêu thị thu mua.

Hỏi ông ta xem, năm đó để Diêu Diệc Sâm có được sự ưu đãi của Lâm Thâm Bằng ông ta đã làm những gì? Ngoài việc ông ta đã làm với mẹ em, ngoài việc đưa mẹ em vào nhà họ Lâm ông ta còn làm việc gì?

Hỏi ông ta xem, lúc ấy hội đồng quản trị Hằng Thịnh là ai chèn ép đến nỗi nhìn Lâm Thâm Bằng chết mà không thể cứu ... Nếu không có bàn tay của mẹ anh, Hằng Thịnh sớm đã là của Diêu gia.”

Lâm Vi Linh bỗng nhiên bắt đầu do dự, muốn thoát khỏi tay hắn.

Hồ Khiên Dư rút cuộc cười lớn một tiếng, kéo mạnh, Lâm Vi Linh liền ngã xuống.

Hắn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lâm Vi Linh bị mất trọng tâm mà ngã dưới đất.

Thế nhưng cô khóc ... Khối băng lạnh trên mặt Hồ Khiên Dư lúc này bắt đầu tan rã.

Hắn cảm thấy trong đầu vô cùng đau đớn.

Cô gái này đã khi nào khóc khổ sở như vậy?

A, đúng rồi, hắn nghĩ ra: Khi cô rơi xuống cầu thang, đứa bé không còn. Lúc đó rõ ràng cô hôn mê, nhưng nhân viên cứu hộ ở trên xe cứu thương nói với Hồ Khiên Dư: Khi đứa nhỏ mất đi, cô mê man như thường, nhưng trong giấc mơ vẫn bị ai than khóc.

Khi đó cô cầm lấy tay hắn không chịu rời, có lẽ là hận, móng tay găm vào da thịt hắn, vết sẹo đến bây giờ vẫn còn nhợt nhạt lưu lại.

Hồ Khiên Dư ngồi xuống, lấy tay thay cô lau nước mắt, dịu dàng, hắn cảm thấy đau đớn.

Đứa bé kia cũng là con hấn, nhưng cô không nói, muốn hấn tự trách cả đời.

Bây giờ, cô khóc như vậy cũng không muốn cho hấn nghe thấy tiếng.

Nếu cô có thể thoải mái khóc to lên, cô cũng sẽ không đau như vậy, hấn, cũng sẽ không đau như vậy.

Cô gạt tay hấn ta, không cho động vào mình, hấn liền tiến đến, ôm lấy cô.

Cô không còn sức, đẩy hấn không ra, cánh tay hấn càng chặt lại dịu dàng đến khôn cùng.

Hấn nói: “Thế nào? Em muốn anh biết ơn Diêu gia sao? Biết ơn bọn họ, biết ơn tất cả những gì họ đã làm cho nên giữa anh và em có nhiều khoảng cách như vậy, chúng ta mới gặp ghềnh mãi không đến được với nhau ...”

Vi Linh cuối cùng vẫn không có cách nào kìm nén được chính mình, cô ghé vào bờ vai hấn nghẹn ngào, “Thác Ni, ông ta ...”

“Em đi hỏi Thác Ni xem, ông ta có nói cho anh rằng em biết anh thiếu chút nữa hại chết ông ta, nhưng đến cuối cùng em vẫn chọn tha thứ cho anh.

Còn nữa,

Hỏi ông ta xem để có được vốn từ ông ta anh đã phải kí hợp đồng gì?

Anh vừa phải trả giá thứ gì?

Tai nạn của anh chỉ là một màn kịch, Thác Ni cũng anh bắt tay diễn một vở kịch, xin lỗi ...

Em muốn hận anh, cứ hận ...

Nhưng anh nói rồi, em không thể rời khỏi anh ...”

Phiên ngoại 10

“Anh ...” Lâm Vi Linh muốn nói, lúc mở miệng lại không nói lên lời, yết hầu như có một bàn tay vô hình chặn lại.

Hồ Khiên Dư thu nhanh hai tay, đem cô vào trong ngực, cô không muốn thoát, hấn cũng không muốn buông tay.

Nhưng cô đã nói trước đó, bọn họ còn rất nhiều điều giấu diếm đối phương, cô muốn làm rõ tất cả.

Cứ như bây giờ không hay sáng tối, chỉ làm nhau càng thêm mệt mỏi.

“Chuyện anh xuống tay với Diêu thị là Thác Ni nói cho em biết.”

Thác Ni làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Không phải ông ta đã buông tay sao? Y như Lý Mục Thần nói, không phải Thác Ni chuẩn bị tính dưỡng, không còn quan tâm gì đến nội bộ giới làm ăn Singapore.

Thác Ni lừa gạt cô, cô có thể hiểu được, bởi Thác Ni lo lắng mối quan hệ hỗn loạn này của cô cùng Hồ Khiên Dư.

Nhưng tại sao ông ta muốn lừa gạt Lý Mục Thần?

Ân oán Thác Ni cùng Diêu gia, Lâm gia, Hồ gia, Lý Mục Thần hoàn toàn ở bên ngoài, Thác Ni việc gì phải làm thế?

Tay Hồ Khiên Dư dường như hơi thả lỏng, nhưng trong phút chốc hấn lại ôm chặt lấy cô.

Hấn không giải thích.

“Lý Mục Thần đã từng ở Châu Âu thay ông ta đốc sức làm việc, chẳng nhẽ ông ta không nghĩ đến, nếu Lý Mục Thần biết chính mình bị lừa thăm như vậy còn có thể vì ông ta mà cam tâm tình nguyện làm việc? Ông ta không phải trồng cây vào Lý Mục Thần quản lý toàn bộ sự nghiệp của mình hay sao?”

Hồ Khiên Dư chỉ cong cong khóe miệng, cô bị hấn ôm không nhìn thấy hấn cười có chút bất đắc dĩ cùng châm chọc.

Bất đắc dĩ là, Thác Ni, con người này rất đáng sợ, những người bên cạnh luôn bị ông ta điều khiển, lợi dụng. Lý Mục Thần có đáng giá tín nhiệm hay không, Thác Ni so với bất kì ai đều rõ ràng hơn.

Mà châm chọc là, cô gái này cho đến bây giờ còn chẳng hay biết gì.

Nhưng Hồ Khiên Dư cũng không nói cho cô biết. Cô bị gạt như vậy cũng tốt, cô cũng không lợi hại như những người đàn ông đó. Nếu cô biết chân tướng, tinh thần cũng không biết sẽ suy sụp đến mức nào.

Cô ấy tuyệt đối không thể trở thành Lộ Tây thứ hai.

Thác Ni đại khái cũng lo lắng chuyện này mới lựa chọn không nói cho cô ấy.

Nhưng cái Hồ Khiên Dư không thể lý giải là, Thác Ni đem chuyện hấn muốn thu mua Diêu thị nói cho cô ấy rồi cuộc là có ý gì?

Lâm Vi Linh chỉ biết rằng giờ phút này Hồ Khiên Dư không nói lời nào.

Hấn đối với cô vẫn như trước không có cách nào thành thật.

Cơ thể Lâm Vi Linh bị hấn ôm đến đau đớn, cô có thể làm sao bây giờ? Hấn không buông tha cho cô, cô cảm thấy bản thân bị giam cầm, không chỉ có thân thể, cả suy nghĩ cũng trái tim cũng vậy.

Ở trong ngục tù của người đàn ông trước mặt.

Phá vỡ sự im lặng của hai người là tiếng di động Hồ Khiên Dư. Bởi lúc này quá im lặng, tiếng chuông vang lên hết sức rõ ràng. Cánh tay Hồ Khiên Dư buông lỏng, vòng qua vai, nhìn mặt cô.

Cô không khóc. Tốt lắm.

Hấn đứng dậy kéo Vi Linh lên, xoay người cầm lấy di động, nhìn màn hình xong mới nghe máy.

Hồ Khiên Dư cùng đối phương trò chuyện không lâu, Vi Linh cũng không còn tâm trạng nghe bọn họ nói gì. Cô lấy gương trang điểm lại, nước mắt làm nhòe lớp phấn cũ, cô nhìn mặt mình, nhận không ra, nhất thời có chút giật mình.

Bên này, Hồ Khiên Dư đã cúp điện thoại, buổi chiều hấn còn phải gặp cổ đông của Diêu Thị, rất khó khăn mới có thể bớt thời gian cùng cô ăn cơm. Hấn nhìn Lâm Vi Linh, cô gái này nhìn chính mình trong gương gần người.

Cái nhìn của hấn đối với cô như là một sự tồn tại mãnh liệt, Lâm Vi Linh gập hộp gương trang điểm xuống, không ngoài ý muốn chống lại ánh mắt của Hồ Khiên Dư.

Hồ Khiên Dư thu hồi ánh mắt nói: “Xin lỗi, làm hỏng bữa trưa của em ...”

“.....”

“Đêm nay có thể anh không về nhà, chúng mình hẹn ăn cơm tối?”

“.....”

Hấn đi đến trước mặt, theo thói quen cúi xuống hôn trán cô, “Bây giờ anh phải đi. Buổi tối gặp.”

Lúc hấn xoay người đi liền bị cô gọi lại.

“Hộ chiếu của em ở chỗ anh ...” Cô nhìn chính mình trong ánh mắt của hấn. Ánh mắt hấn dễ dàng làm cho người khác liên tưởng đến màn đêm thâm trầm, nơi đó ẩn dấu rất nhiều bí mật, biểu hiện hi vọng ái ố bên ngoài của hấn liệu có mấy phần là thật?

Hấn ôm cô như vậy, cũng có mấy phần là thật?

Hấn nghe cô nhắc đến hộ chiếu, đáy mắt đột nhiên ngưng lại, hấn liệu có thể tin tưởng cô ?

Cùng với người đàn ông này cô chưa bao giờ có cảm giác thoải mái, nhưng mỗi lần gặp mặt, cô chỉ có hân hân làm chỗ dựa duy nhất.

Vi Linh hít sâu, sau đó nói: “Em phải tự mình đi giải quyết một chuyện.”

Hồ Khiên Dư tự hỏi thật lâu sau, nghĩ đến một phương án: “Đi gặp Thác Ni?”

Cô không trả lời vấn đề của hân, tự nói: “Sau đó em sẽ trở về Mỹ.”

“.....”

“Không cần nhìn em như vậy, quyết định này không phải nhất thời. Hai chúng ta đều nên suy nghĩ đến việc phải thật sự có một kết thúc.”

“.....”

Cô tiếp tục nói với hân: “Em cầu chúc cho anh thành công lấy được Diêu thị, nhưng thật đáng tiếc, em không thể tận mắt nhìn thấy.”

“.....”

“Em cùng trưởng phòng đầu tư Hằng Thịnh diễn một màn cho giới truyền thông cũng coi như giúp anh làm cho Diêu thị càng thêm mù quáng.”

Cô khẽ cười trong sự trầm mặc của hân, biểu tình trên mặt khoan thai, nhưng nụ cười lại làm cho hai mắt hân đau buốt. Hân sợ hãi run lên một chút, lúc định thần lại cũng không nói được một lời.

Không thể từ chối, càng không thể đồng ý.

Lâm Vi Linh nhìn bóng dáng hân nói: “Buổi tối em chờ anh ở nhà, nhớ mang hộ chiếu của em về.”

Hân bỗng dừng dừng lại, quay đầu, thong thả nói ba chữ: “Em đừng mơ.”

Hân nói bình tĩnh như vậy, không hề một chút gợn sóng như vậy mới làm cho người ta sợ hãi nhất.

Hân nhìn chăm chăm mắt của cô nói. Lâm Vi Linh không né tránh, quang minh chính đại nhìn lại. Nếu trước kia đối với người đàn ông này cô còn ôm một chút hy vọng xa vời thì bây giờ cô cảm thấy mình rất thanh thản nhẹ nhàng, đã ổn định lại tâm tình rất tốt, có lẽ so với hân còn rõ ràng hơn rất nhiều: Hân và cô, con đường sau này không thích hợp đi cùng nhau.

“Chúng ta mãi đề phòng nhau như vậy, anh không mệt sao? Có lẽ anh căn bản không để ý những người phụ nữ bên cạnh mình rồi cuộc suy nghĩ điều gì, nhưng em không thể. Em luôn luôn cố gắng, đến bây giờ mới phát hiện ra mình làm không được.”

Cô nói gần như khuyên bảo.

Sắc mặt Hồ Khiên Dư khẽ biến, đáng tiếc chỉ trong nháy mắt, một chiếc nháy mắt của Vi Linh, hân lại khôi phục về mặt không bao giờ nhân nhượng như trước.

Hân giống như hạ lệnh với cấp dưới: “Anh có thể cho em thời gian.”

“.....”

“Ba tháng.”

“.....”

“Chuyện Hằng Thịnh cùng Diêu thị, nếu anh không tính sai, chỉ cần ba tháng có thể xử lý xong.”

“Mà trong khoảng thời gian này em đến Mỹ học tiếp cũng được, du lịch cũng tốt, đến hạn, anh đón em trở về.” Hân thay cô quyết định, ngang ngạnh, không nói tình nói lý.

Vi Linh cầm túi của mình, giống như hân vừa rồi, không trả lời, tự đi ra phía cửa. Lúc lướt qua người hân, Vi Linh dừng lại: “Anh dường như vẫn không hiểu được ý của em.”

“Vậy em nói cho anh biết, em rốt cuộc có ý gì. Hoặc em rốt cuộc muốn anh thế nào?”

Vi Linh cảm thấy người đàn ông này cùng mình lại như đang tiến hành một cuộc đàm phán. Giống những lần trước, nhưng mục đích của cuộc đàm phán này, là cô ra đi hay ở lại.

Vi Linh nghiêng đầu, liếc nhìn hắn một cái thật sâu, anh tuấn, trí tuệ, ngang ngạnh, không phân rõ phải trái trắng đen, tâm ngoan thủ lạt ... người đàn ông đó bây giờ lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn đến vô cùng.

Hắn không hiểu được rốt cuộc cổ muốn cái gì sao?

Cô nói với chính mình: Một lần cuối cùng, cô nói cho hắn, chính mình rốt cuộc muốn cái gì, rốt cuộc muốn thế nào.

“Buông tha Hằng Thịnh, bỏ lại tất cả quyền lợi. Giống như ... giống như những gì chúng ta đã giao hẹn trước khi anh xảy ra tai nạn. Anh chuyển giao toàn bộ cổ phần thuộc danh nghĩa cá nhân cho hội đồng quản trị. Không được trả lại cho mẹ anh ...”

Lâm Vi Linh nói những lời này, Hồ Khiên Dư lại cười thành tiếng.

Cô nhất thời ngây người.

Hắn đang cười cô? Mĩa mai cô không tự biết lượng sức mình, mĩa mai cô một lần nữa lại đem chính bản thân mình cùng quyền lợi của hắn lên bàn cân?

Hồ Khiên Dư nhanh chóng dừng lại, nghiêm mặt mà nói: “Anh rốt cuộc đã biết vì cái gì Thác Ni đem chuyện anh thu mua Diêu thị nói cho em.”

“.....”

“Thế nào? Em còn không hiểu được dụng ý của Thác Ni?”

“.....”

“Ông ta đoán được sau khi em biết chuyện này nhất định không kìm chế được mà tìm đến anh ra điều kiện. Nếu anh không đồng ý với em sẽ bị mất em, mà ông ta vẫn như trước có thể cho anh mượn một tay loại bỏ Diêu Diệc Sâm, mà Diêu thị một khi tới tay anh, cũng là tới tay ông ta.

Nếu anh đồng ý với em, buông tha Hằng Thịnh cùng Diêu thị, ông ta liền có thể độc chiếm toàn bộ Diêu thị, Hồ gia không còn là cổ đông lớn nhất của Hằng Thịnh, lại cũng chính là ý ông ta!”

Thác Ni làm người âm hiểm, bày bố chu toàn như vậy, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một quân cơ của ông ta. Ông ta hận Hồ gia, hận Diêu gia, dùng một mũi tên trúng hai đích vậy mà giải quyết ... chính ông ta mới là người thắng.

Như theo lời mẹ hắn, người đàn ông này ra vẻ đạo mạo như vậy, cho dù mẹ của Lâm Vi Linh năm đó không rời khỏi ông ta cũng nhất định sẽ không có hạnh phúc.

Năm đó, Lâm Thâm Bằng vốn không phải đối thủ của Thác Ni, bây giờ Hồ Khiên Dư càng không phải là đối thủ của ông ta!

Lời Hồ Khiên Dư như một đòn cảnh cáo, trong đầu Lâm Vi Linh “Ông” một tiếng, toàn bộ suy nghĩ bỗng nhiên dừng lại.

Hồ Khiên Dư chậm rãi kéo tay cô, đem lòng bàn tay cô áp vào má mình, chậm rãi nói: “Em muốn anh đem tất cả của mình chấp tay tặng cho Thác Ni sao?”

“.....”

“Vi Linh, nói!”

Lâm Vi Linh nghe thấy giọng nói mình trống rỗng hỏi lại: “Nếu em nói muốn thì sao? Anh sẽ đồng ý?”

.....

.....

.....

Lâm Vi Linh đến Mỹ tuần đầu tiên, trong Singapore, cổ phiếu của Hằng Thịnh bị kích giá đến mức cao nhất. Trong vòng 15 phút phiên giao dịch đầu tiên trong sáng nay bắt đầu có xu thế bán tháo. Toàn bộ giới cổ phiếu chấn động, dân chơi cổ phiếu khủng hoảng, quy mô bán tháo bắt đầu lan rộng. Giới chuyên môn kêu gọi mọi người không nên chạy theo phong trào nhưng hầu như không có hiệu quả, Hằng Thịnh rớt giá. Ở thị trường hải ngoại, các công ty con của Hằng Thịnh cũng không ngoài dự đoán, thị trường vô cùng hỗn loạn.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tuần thứ hai, tiết trời bắt đầu ấm lại, nhiệt độ dần dần tăng lên, tuần trước cổ phiếu của Hằng Thịnh gặp phải một cơn chao đảo mạnh, tập đoàn tài chính khổng lồ Hằng Thịnh ra tay bán tháo. Theo phân tích của các nhà chuyên môn, nếu lúc này Hằng Thịnh muốn tự cứu mình, ít nhất cần chuyển 50% vốn lưu động hiện có. Cũng theo phỏng đoán này, dự án tập đoàn Hằng Thịnh cùng tổng công ty hàng không Singapore ký hợp đồng mở thêm đường bay đến Ireland vì thiếu vốn mà phải gác lại.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tuần thứ tư, đường bay đến Ireland đúng hạn thực hiện, một lượng vốn lớn được huy động, giới truyền thông hai nước đều rầm rộ đưa tin.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ hai, đầu tháng, giới truyền thông Singapore đưa tin: Các cơ quan chức năng tuyên bố, đối tượng bị tình nghi lũng đoạn trái phép cổ phiếu của Hằng Thịnh trên thị trường chứng khoán thời gian vừa rồi, chính là tập đoàn của gia tộc lớn thứ hai Singapore, Diêu thị, không thể không nhận lệnh tiến hành điều tra.

Ba hôm sau khi tin tức này đưa ra, tất cả các giao dịch chứng khoán của Diêu thị trong nước đều bị đình chỉ. Diêu thị tạm thời đóng cửa, không được cho phép tiến hành các hoạt động kinh doanh buôn bán.

Trong vòng hai tháng, tập đoàn của hai đại gia tộc lớn nhất Singapore liên tiếp gặp đả kích lớn, cho nên quý này được giới truyền thông Singapore gọi là thời gian nguy hiểm.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ hai, giữa tháng, Hồ Hân chính thức rút khỏi hội đồng quản trị tập đoàn Hằng Thịnh, giao toàn bộ quyền cho Hồ Khiên Dư. Hồ Khiên Dư chính thức trở thành người có quyền và trách nhiệm lớn nhất.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ hai, giữa tháng, ba đại cổ đông lớn nhất Diêu thị đem 50% cổ phần chuyển giao cho tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị Hằng Thịnh Hồ Khiên Dư. Hồ Khiên Dư trở thành cổ đông lớn thứ 4 của Diêu thị, chính thức tiến vào hội đồng quản trị.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ hai, cuối tháng, Diêu Diệc Sâm suy tim đột phát, nhập viện trị liệu. Giới truyền thông bằng rất nhiều cách khai thác được, lần này Diêu Diệc Sâm phát bệnh, tình hình không mấy lạc quan.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ ba, đầu tháng, Lâm Vi Linh ở viện phúc lợi xã hội xin giấy phép nhận nuôi một đứa bé Châu Á ở cô nhi viện khu đông Manhattan, Aaron, Á Luân. Ngày đó đúng là sinh nhật Á Luân, đứa bé này một mình tránh ở góc tối tự hát mừng thổi nến. Lâm Vi Linh phát hiện ra nó, mỉm cười nói “Hi!”.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ ba, giữa tháng, Lý Mục Thần bị thôi giữ chức vụ ở tập đoàn Hoàn Cầu, chuyển giao lại Vương Thư Dục. Sau khi Vương Thư Dục nhận chức, công việc đầu tiên chính là tiến hành hợp đồng hợp tác giữa Hoàn Cầu cùng Hằng Thịnh. Mặc kệ sự phân tích và dự đoán của các chuyên gia, Hồ Khiên Dư bỏ ra 50% cổ phần của mình ở Hằng Thịnh cùng Hoàn Cầu hợp tác, tìm cách lập công ty song phương: Hoàn Thịnh.

Tập đoàn liên hợp lớn nhất Singapore được thành lập.

Lâm Vi Linh đến Mỹ tháng thứ ba, cuối tháng, Á Luân tính tình kì lạ làm gia sư tiếng Trung thứ ba xin nghỉ việc. Lâm Vi Linh không thể không một lần nữa giúp Á Luân tìm thầy. Lúc này, trên thông báo tuyển

dụng của cô viết rõ ràng: Cần một gáo viên kiên nhẫn như dạy chính con mình.

Thông báo tuyển dụng rất nhanh có hồi âm, Lâm Vi Linh mail qua, hẹn hai giờ chiều phỏng vấn vị giáo viên tiếng Trung này tại nhà.

Trời đẹp, ánh nắng chan hòa, trong ba tháng này, chưa có một ngày nào như hôm nay làm người ta vừa ý như vậy.

Buổi chiều, đúng hai giờ, chuông cửa vang lên.

Lâm Vi Linh mặc đồ thể thao đi ra.

Mở cửa, trong ngày mắt cô ngây người.

Ngoài cửa, giáo viên dạy tiếng trung đến phỏng vấn hướng cô mỉm cười: “Xin chào, tôi đến phỏng vấn.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hấn vẫn là ánh mắt Lâm Vi Linh quen thuộc, thâm trầm nhìn không thấy đáy. Cũng vẫn như trước, trong mắt phản chiếu hình ảnh cô.

Nhưng khóe mắt hấn, rõ ràng cong lại.

Lần đầu tiên, hấn dùng ánh mắt mỉm cười với cô.

Vi Linh, anh về rồi ...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-tiep-sai-lam>